Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

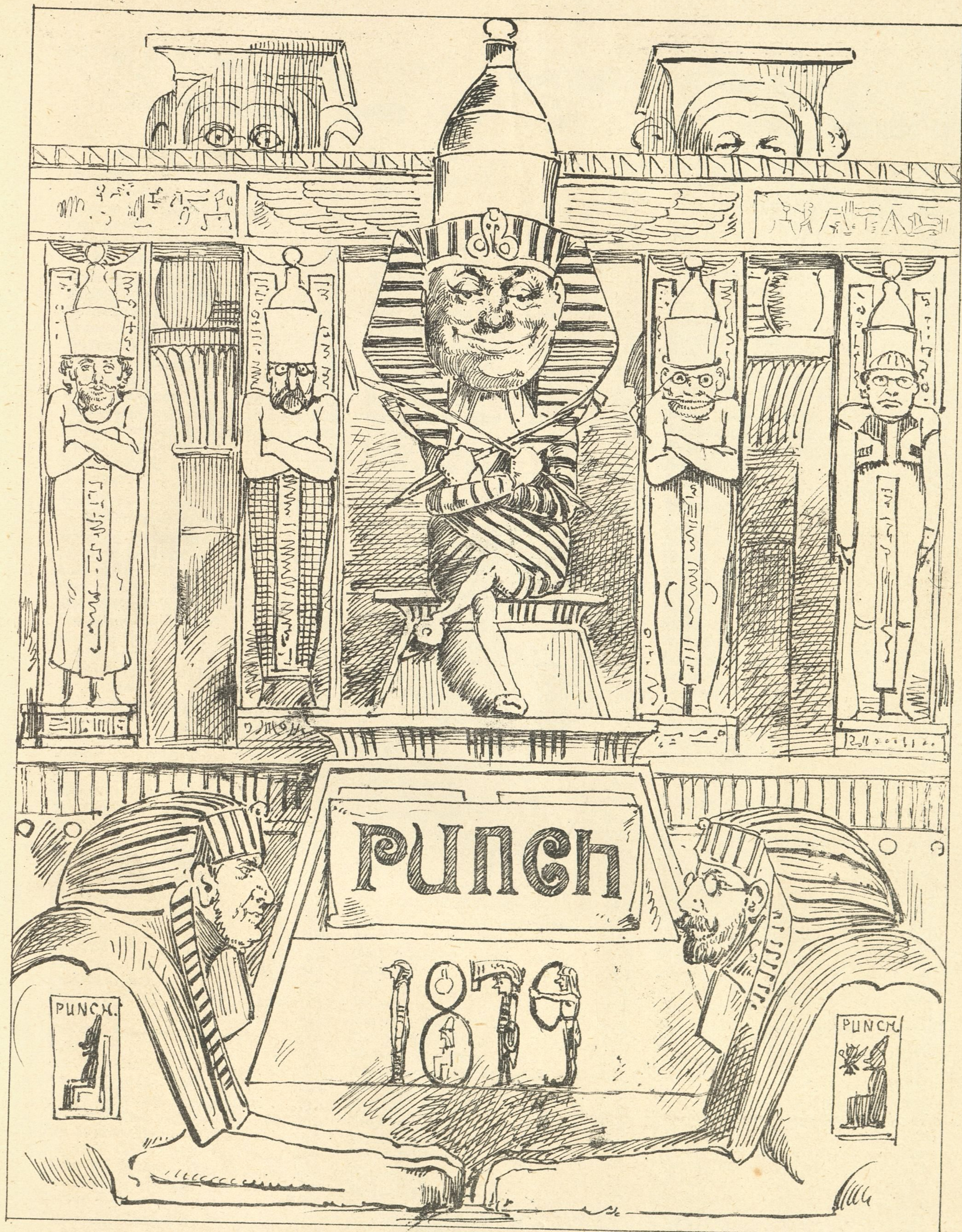
Udkom 1873-95.

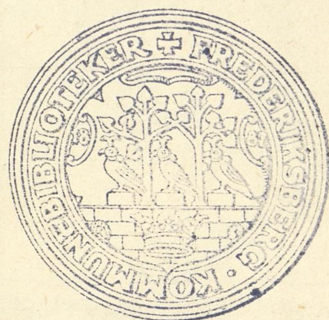
Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

CASTIGAT RIDENDO
PUNCH 1879.
Punchs Kontor
C. Simonsens Kunst- & Stentr. Kjbhv.
Gl. Strand 50.

PUNCH
1879
PUNCH.
PUNCH

KOMMUNEBIBLIOTEKER + FREDERIKSBERG

REGISTER.

Billeder i Farvetryk.

*) omhandle mer eller mindre politiske Emner.

Vers og Prosa.

1879. Torsdagen den 2den Januar. Nr. 1.

Billig Velgjørenhed.

FRUEN: Hvis jeg var rig, PETERSEN, ſaa ſkulde De rigtignok faa en ny Kjole og den vatterede Kyſe, De ſaa længe har ønſket; De ſkulde ogſaa have Juletræ for Deres Søſterbørn.

JOMFRUEN (grædende): Aa sig det ikke, kjære Frue; hvordan ſkulde jeg gjengjælde ſaa megen Godhed!

Ved Aarsskiftet.

Aaret gik bort. Trehundred og fem
Og tre Gange tyve Dage
Er gaaede neden om og hjem
For ikke at vende tilbage.

Mange mærkværdige Sager blev bragt
I dets fire Kvartaler for Dagen.
Meget blev udrettet, skrevet og sagt,
Dog mere blev glemt, det er Sagen.

Hvad gavner det Verden, om England vil
Osmannerne hjælpe paa Fode,
Saa længe det ikke beslutter sig til
At oprykke Ondet med Rode?

Hvad gavner det vel, om med Fynd og Klem
De vil slaa for Traktaters Ukrænkelighed,
Saa længe den udførte Paragraf fem
Endnu er en ren Utænkelighed?

Med Palmer i Haanden Czaren staar
For Bulgarerfolkets Befrielse,
Men Sønderjydernes Trællekaar
Til Glemsel er dømt og Fortielse.

Kan Frankrig føle sig veltilfreds
Ved Lavrbær fra Industrien?
Det svigtede Retten i fire og treds;
Sedan begyndte ved — Slien.

Det samled' Beundrere for sin Fod
Paa Smagens og Kunstens Domæne,
Imedens dets Børn endnu græde Blod
I Alsace og i Lorraine.

Og hvad kan det hjælpe, at Bismarcks Ord
Fik skaffet Fred mellem Folkene?
Hans Fred har forvandlet den tyske Jord
Til en frodig Ager for Dolkene.

Hvad gavner det vel, om bag Fæstningers Net
Sit Bytte det haver i Eje,
Naar Loven er hjemløs, og Magten er Ret,
Og Sandheden leder om Veje?

Hvad Trøst blev der skabt for de svage og smaa?
Hvem hører paa dem, naar de raabe?
Den eneste Ret, de kan bygge paa,
Er Retten, de har til — at haabe.

Nyaarsaften

paa

det literære Rundetaarn.

Et Æventyr af en Julebuk.

Hvor Rundetaarn er, det véd ethvert Barn, hvor det literære Rundetaarn er, véd næppe enhver Voxen. Det er Loftet over Trinitatis; her lægges de store Affaldsdynger fra den literære Høst (Reitzels, Gyldendals, Philipsens og mange andres Lader). Og Nyaarsaften möder her Alt fra Julebordet, nær og fjern, hvad der glæder den gamle Peter Rundetaarn. Ja for Peter Rundetaarn er ingen anden end Rundetaarns Aand, der en Gang har personificeret sig og er gaaet Byen rundt, ja ligesaa rundt som Rundetaarn, indtil han igjen forlod Gaden og gik op i Taarnet. Han er ledende Senior der oppe. Og hver Nyaarsaften er der Rusgilde, hvor de nysankomne Bøger hyldes som Russer. Og saa holder Peter Rundetaarn Rustalen. I Aar begyndte Rusgildet Kl. 10. En literær Sprællemand, ved Navn Richard, var posteret ved Dören og spurgte enhver Bog om dens Titel og Trosbekjendelse og indlod Alle uden Forskjel. Trappen stod da endelig fuld af Noveller, Skitzer, Digte, Romaner og Dramaer, og der var en Brølen som paa et Bogmarked. Indenfor löd Tonerne fra Bojsens smaa blaa Sangbøger, der holdt Generalpröve paa Ruskantaten. Endelig lodes Dören op, og man var »*inden Døre*«; rundtom lyste *Solstraalefortællinger* mat over Bauditz's *Arabesker*, der smykkede Væggene; og man sattes til et Bord »saa langt som fra Kyndelmisse til Paaske« med »*Punch*« *ad libitum*, og hvem der vilde det kunde for egen Regning bestille sig Brandes's Afhandling *om Brændevinsdrikningens skadelige Indflydelse*. Og der sad nu gamle Peter Rundetaarn med sit ærværdige Ydre, omgiven af adskillige Bogorme. Foreningens Æresmedlem, Cantus *Verdenshistorie*, sad der ogsaa; den var ikke bleven færdig, men havde i en Hast maattet gaa, som den var. Drachmanns »*Sange fra Havet*« vare »*paa Sømands Tro og Love*« inviterede med, mod Løfte om, ikke i Løbet af Aftenen at ville udgaa — i flere Oplag, selv om de fölte sig godt oplagt. *Konversationslexikonnet* var sat nede ved et Hjörne for ikke at blive fornærmet, da det tog Alt efter Bogstaven, og en Piece om Blanksværte sad i en Krog og snakkede sort med »*Klintekongens Datter*«,

der blev stærkt fixeret af Drachmanns «*Kul og Kridt*». Imellem nogle uskyldige *Genrebilleder* af Carl Andersen, der saa nydelige ud paa Ryggen, men ikke talte til deres Fordel, sad en gammel *ABC* hensunken i Boecks «*Decemberdrømme*» og faldt i Bog-Staver. Efter at den förste Ret, Grams *Familieret*, var nydt, afsang man fölgende korte Ruskantate:

Mel. Der er en Bog, dens Pris er høj hos Reitzel)*.

Spring ud, I Bøger, fra den fulde Hylde,
Brænd af dig selv, du Aandens rene Sprit,
Kom alle Piecer, som nu Vindver fylde, —
Ej gratis trykte, tal dog her kun frit!
Spring ud, al Verdens literære Stakler,
Vi flette hver Poet en vældig Krans
Og ønske ham et Glimt af Ærens Fakler,
Der gav Ambrosius sin Straaleglans.

Derefter talte Peter Rundetaarn saaledes:

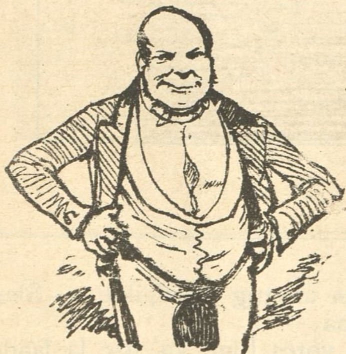
«Höjstærede, literære Kongres! Jeg forlanger ikke, at De skal sætte den rette Bogladepris paa mit Foredrag, men vil De kun laane mig nogle velvillige, mindst 75 Øre, er jeg tilfreds og har faaet Alt, hvad «*Guder og Mennesker*», ja Rudolf Schmidt med kan ønske sig. Hvad jeg kæmper for, er ikke, som i «*Æventyrets Land*», «*Prinsessen og det halve Kongerige*», hellerikke «*Julegaasen*», som Fædrelandet med fede Typer fik i den gale Hals, saa den faldt i «Fisk» og var dog hverken Fugl eller Fisk. At tale er Selv, at tie vilde her have været Guld(gaasen). Hellerikke kæmper jeg for, som P. Hansen, at oversætte persisk Velvære paa Dansk *à la Mirza-Schaffy*, og jeg tænker ikke paa, som Hr. Flaumann, hvad Fritz Jürgensen kunde have sagt, hvis han havde været saa begavet, at han havde Adgangskort til «*En Digters Bazar*», som afholdes i «*Nær og Fjern*» af Borchsenius & Co., der kan skyde en hvid Pind fra Fyrrene eller en 40Pind efter mit Bifald. Jeg vil aldeles glemme, at Ad. Hansen har faaet realistisk Rimfrost i Tæerne paa sine poetiske Pedes, og noterer kun, at Mange ved den hjemlige «*Arne*» i Dagligstuen glæde sig over Paludans Ord, der gavmildt har tildelt Björnson et Digterlegat, hvorved «*Kongen*» blev sat i Stand til at foretage en Niels Klimsk Rejse, der som Molboernes gik neden om og hjem. Og saa hilser jeg Eder, I nye Udgaver! Men for at min Tale dog ikke skal være «*uden Midtpunkt*», maa jeg nævne Schandorph, hvem Morgenbladet & Co., kortsagt et realistisk Konsortium, ved denne Jul har overbevist om, at han var en större Digter end Ole Chr. Lund. Hans Skildring af Præsten er saa kjödfuld, at man begriber, hvor aandfuld dens Forfatter maa være, og baade hans General og hans Greve saa uvittige, at man forstaar, hvor vittig Hr. Schandorph er, selv om han bliver læst höjt paa Universitetet hver Söndag ved Solnedgang for 75 Öre Personen. «*Bevingede Ord*» har jeg ikke, men dog hilser jeg Christian Winthers Digte, der ere ligesaa efterladte af, som Hilda Aagaards ere forladte af den Stemning, der er «fölt og tænkt». Reches *Archilochos* er en Mavebitter, ligesaa styrkende som Kösters, og har alt vist sin Kraft paa Dagbladets anonyme Kritiker, der tidligere ikke kunde taale «*Kong Liuvigild & Sønners*» Livselixir. — Reitzels «*Idealist*» er en realistisk Epigon. — «*Hvem var han?*» spörge vi med Bergsö, men forgjæves. Han giver os som Andre kun «*Nutidsbilleder*», der ere gode, men Skindet bedrager ikke, selv om det ligner Jasons. Hos Henrik Scharling, der *à la* Herostrat har vundet sin Berygtelse ved at opbrænde sin Berömmelses Nikolajtaarn, slaas «*Romantik og Realisme*», — det er «*den evige Strid*»! — Carl Andersens *Massudith* er ligesaa godt indbundet som en bolden Finger eller et sygt Barn, og derfor kan heldigvis Ingen se — Personen. — Men der ser jeg jo «*et ungt Menneske*» med svage Scener, som kan tage «*Gift*» paa, at jeg taler Sandhed. Og dermed Russernes Skaal!»

Derefter tændtes et Juletræ, hvor man længe morede sig med «*Pluk*», og endelig samledes man ud paa Natten til «*et Symposion*». Först sent gik man hjem, og enhver havde «*den store Bjørns Endeligt*».

Det var Nyaarsaften hos den gamle, rare Peter Rundetaarn!

*) Bille: 20 Aars Journalistik.

Ingentingsmand NIS PESENS Beretning om Formælingshøjtideligheden.

Pr. Telefon meddelt hans Moder i Skvalderup.

Jæi ha voeren te Brøllesfest!
Tror I itte kaskesen,
A man sitter Pris paa en Gæst
Som Jerres Søn, Nis Pesen?
Ræitnok faa jæi kons Kærkens Pragt,
Saa jæi fek itte Kringlen smagt,
Men jæi va dov mæ te Brøllesfest
Ve Hove som Gæst.

Krabbe førte vos Alle hen,
Vi va væl henve tyvve
Baade Venstre- og Højremæn, —
Fler ku vi itte blyvve.
Jæi holdt mæi væk fra hver Liberal,
Henne i Kroven sto to aa en Hall,
Som Alle va byden te Brøllesfest
Ve Hove som Gæst.

Dæili aa foernemt ydstaffert
Mødte Hoffets Madammer,
Hvær mæ sin Jonker, vel balbert.
Præster aa Grøver aa Kammerherrer mæ Nøjler paa Baven saas, —
Gyd maa vide te hvilken Laas.
— Jo jæi har voeren te Brøllesfest
Ve Hove som Gæst.

Dæilist af al Ting, ka I tro,
Va dov Prænsesens Kjole,
Aa paa Grund a den Plas, den to,
Var der Mangel paa Stole.
Etter Slævet hade hon dov
Aatte Damer paa Slævetov.
Jo, jæi ha voeren te Brøllesfest
Ve Hove som Gæst.

Da nu Vielsen va faabi,
Saa bløv der faluteret
Henne fra Børsens Batteri.
Neptun bløv ej skamferet,
Alt gek got aa Intet forkert,
Rampen bløv inte rampeneret.
Ja, jæi har voeren te Brøllesfest
Ve Hove som Gæst

I ka fortælle nu om mæi
Hjemme i Skvalderup-Ejnen:
Ded æ i sin Orden, om jæi
Bades af Ordens-Rejnen;
Men faar jæi itte min Broerpart,
Ska ded dov staa vor Moer klart,
At hinnes Søn va te Brøllesfest
Ve Hove som Gæst.

Standsforskjel.

SAGFØREREN: Nej, min gode Mand, den Slags Procesfer er kun unyttig Tidsfpilde. — Skulde jeg have ftævnet alle dem, fom har fkjældt mig ud for en Slyngel, faa —
BONDEN: Ja med ham er 'et fgu en anden Sag, men vi og vores Lige ka' itte la faadden nouet fidde paa vos.

Klar til at vende!

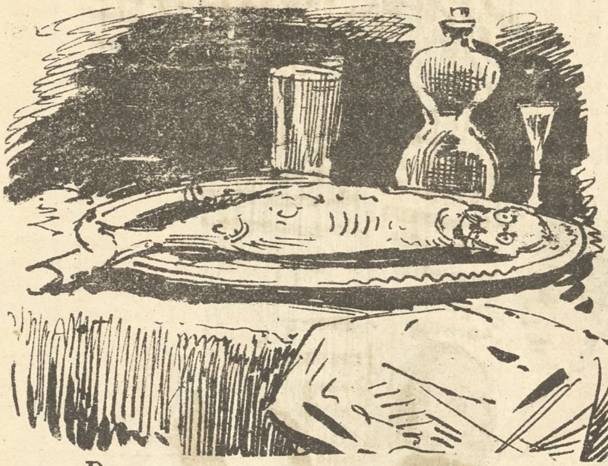
(Julebal. — Gallopade.)

— Saa, nu vender vi Madam Svendſen!

Et Tidsbillede.

(Frit efter HOLGER DRACHMANN).

Dagen ſtod paa Bergfiſk,
Som udblødt var i Vand;
Alle var de ſultne
Udi det ganſke Land.
Men der var Faſteſpiſer kun paa Bordet.

Vi ſaa paa Vælgerfolket,
De løjerlige Fiſk,
Og havde ingen Ønſkedug
At brede paa vor Diſk.

Flynder og Aal i Geledder
Var For- og Eftermad.
Det nyttede ej at ønſke:
Sligt fyldte intet Fad.

Rundt omkring i Landet
Havde man bare ſin Nød
Med Langhalm at tærſke og lægge
De Bergfiſk udi Blød.

Da hørte vi HOLGER DRACHMANN,
Trods Vrøvlet i Land og By,
At fortælle en gammel Hiſtorie,
Som nu bliver evig ny.

Det var et gammelt Eventyr
I flunkende nye Ord.
Det var ſaa godt ſom en Ønſkedug
At brede paa vort Bord.

Det var ſaa godt ſom en Ønſkedug
At brede paa vor Diſk,
Vi glemte Venſtres Faſtemad
Og alt dets udblødte Fiſk.

Hvor finder man nu for Tiden
En Svend, ſom den brave JOHAN,
Der vinder en dejlig Prinſeſſe,
Dertil det halve Land!

Og dog maa ſnart han findes;
Vi trænger ſtærkt til hans Mod,
Thi vi har og Trolde i Landet,
Der ſuger dets Hjerteblod.

Dog viſtnok vil han findes
Og ende dets Vrøvl og dets Nød!
Lad derfor de Bergfiſk kun lægge
Deres Hoveder udi Blød;
Vor Livret faar vi vel en Gang paa Bordet!

En fuld tro Venſtremand.

Schelde hed en Bonde, ſom var Folketingsmand udi Bække. Han havde et ſaare lyſt Hoved, gjennem hvilket der ginge mange Hovedſtrømninger i det nittende Aarhundrede. Mentes hans Æt at have Udſpring fra den Flod Schelde, thi den var nemlig ſaare vandrig. Dog vare de i andre Henſeender hinanden højſt ulige. L. Schelde nøjedes ikke med det bare Vand.

Var der i de ſamme Dage ſtor Efterſpørgſel i Venſtre efter trekantede Hatte, ſom vare ſvære at faa fat i, efterdi den trekantede Hat ſad meget faſt paa Eſtrups Hoved, og mente denne, at det var ikke værd at tage Hatten af, forend han ſaa Manden, ſom kunde paſſe den. Vare da Venſtremændene meget bekymrede herover, efterdi de fleſte intet Hoved havde ſelv, men maatte hjælpe ſig med et fælles Organ, der al Tid var gal i Hovedet, ſaaſom naar Venſtre fik paa Hovedet, var de ikke Miniſterhatte.

Fandtes der imidlertid foruden Miniſterhatte, en anden Slags Hatte, der var lette at erhverve, men tunge at gaa med. Diſſe bleve efterſtræbte af ſomme Radikale, for derved at adſtille ſig fra de maadeholdne eller moderate Venſtremænd. Begav det ſig ikke ſaa ſjeldent, at Folketingsmanden fra Bække viſte, at han var Radika'l for ſin „Hat".

Foer han da til den Stad Kolding at opſøge ſig Hatte, der tilligevare tjenlige ſom Stormhuer, naar det i Tuſinde Bønder droge imod Kjøbenhavn. Og han fik mange Hatte, og ſtore vare de alle, men endog de fleſte vare lige vægtige, bragte de hannem ikke ſjelden ud af Ligevægt. Tog han ſig ikke dette nær, efterdi han mente, at Ligevægten var et forældet Standpunkt i Politiken.

Sad han ſaalunde en Dag i en Drikkehalle i Kolding og fordybede ſig i udtømmende Betragtninger over Veſtindien, de „gamle Romeres" Fødeland. Vares det ham for, ſom var der ſket et Grundlovsbrud, efterdi han ikke havde været med til at knække Halſen paa de gamle Romere, der vare faldne ned af Kolding Slotsruin, ſaaſom deres Fodfæſte var noget uſikkert. Var han da ſaa fuld af diſſe Betragtninger, at han iførte ſig en Hat, der, ligeſom Fortunati Ønſkehat, førte ham langt bort, og tyktes det hannem, at han landede paa St. Croix. Og efterdi han var i en ſaa ſalig Tilſtand, at han ikke kunde kjende

Forskjel paa sort og hvidt, eller paa Venstre og Højre, troede han, at de som vare til Stede, vare indfødte Nejere og Venstremænd. Drak han da Fostbroderskab med dem, og efter at de havde spyttet ham i Ansigtet, dansede de omkring hannem og sang:

En Radikal
Fik sig en Perial.
Man skelden ej ham saa
Her med en Blyhat paa.
Aa Tingelingeling for Massa.
Han bør en Formandsplads ha'e
I — Tingelingelingeling —
Vort Snaps- og Folketing.

Blev han omsider som Repræsentant for den bevidstløse Folkemagt kjørt hjem til sit oplyste Vælgerfolk. Vare disse saare forundrede over at se deres Talsmand med et ganske sort Aasyn og forsynet med en Etikette paa Ryggen, ligervis som en Flaske afproppet Gammelrom. Man læste paa ham disse Runer: Negerkaptain fra St. Croix. Men efterdi hans Vælgere vare selvstændige og oplyste Mænd, der selv ofte havde haft en paa Lampen, kjendte de dog strax deres Folketingsmand, og var deres Glæde stor over, at en Venstremand ikke skyr noget Middel til at sætte sig rigtig ind i Negerforholdene paa St. Croix. Kaare de ham atter til deres Talsmand, ere de og alle fulde og faste overbeviste om, at han bliver Medlem af den vestindiske Kommission, som Venstre haaber at faa nedsat, dersom den ikke vorder „en Saga blot".

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Ambrosius, 1ste Januar 1879. Som er en god Begyndelse paa det nye Aar og vilde have været en god Ende; Paa det gamle, men som vi ikke fik, men holdt Fyraften, ligesom da Prinsessen blev gift, hvad der ærgrer Petersen endnu, formedelst Illuminationens Magerhed; hos os. Hvad han mener vilde have lagt min salig Fader i Graven, hvis han ikke havde ligget der i Forvejen, som en ærekjær Overlampepudser, hvem det maatte være sønderknusende for at sé os ligge i Mørke og Tomhed, som naar Kong Løvengjæld stod paa Plakaten; Ifjor. Men en glad Aften havde vi os alligevel i Gaar Aftes med Æbleskiver og Punch og Malle Knallerup med ny Forlovet, som er Lærling hos en Ligtorneoperateur og smuk, og Malle og jeg deklamerede af »Guldgaasen« som jeg har faaet til Jul i Guldsnit af Ole Christian Lund der er dens rigtige Forfatter og ikke som Olufsen til »Gulddaasen« der ikke var det. Hvorefter Petersen gav en Oversigt over det gamle Aar ved at tage sit Glas og sige: »Det gamle Aar har vaaren et lykkeligt Aar for os i alle Maader aa har bragt os Kroner i Kassen aa Plader paa Døren, som vi først aa fremmest skylder Sjæfen vores Tak og Ærbødighed for aa der er kommen mange smaa grønne Spirer op i Konstens Urtegaard, aa Roser aa yndelie Blommer aa de gamle vi bade har trivedes aa modnedes saasom Price i det tragikomiske Fag, hvori han ægsellerer aa Nyrop i det plastiske aa store Jensen i det grandijøse men det største har Emil aa Molbæk gjort i Ambraasius, som har vaaren os et rigtflydendes Kildevæld hele Aaret rundt, aa derfor maa vi tagge vaares Sjæf a han har vaaren om sig i de allerhøjeste Serkler aa skaffet Emil et Kors, saa han er bleen Ridder, hvad han jo tidt har spillet før, men ikke vaaren verkeli, aa har osse fortjent det i Anledning a Formælingen, for er der noen der har ellimineret saa er det Emil med den røde Løgte paa Kongens Nytorre, hver Aften lie siden den kom der. Aa det skal slets inte saa meget vække Jeres Forundring aa Opspærring a Øjne aa Mondvier a Molbæk inte bie det, hvori jeg gi'er Ægselensen Fischer Ret a Molbæk har jo ikke vaaren ridderli lieoverfor Helene men belastet hende med infamerende Omtale aa Rettergang aa derfor ku Fischer der altid har vaaren galant imod det svagere Kjøn aa deres Beskøtter, billigvis inte la Molbæk faa Ridderslaget, saa han har maattet nøjes med Pengene aa Emil med Æren aa Hr Stub med a blie udgiet a Barfod, aa med desse trøstelie Ord vil jeg sie Tak for det gamle aa Løkke i det nye Aar, aa det ka Du sætte i Dagbogen Severine;» Som jeg gjorde og gik i Seng aa drømte; At Røjmert var bleven en stor Skuespiller; Ligesom Price.

Nyaarshilsen.

Glædeligt Nyaar, Store og Smaa
Og Tak for det gamle — men ikke førend
Vi hist og her har faaet Lov at slaa
En Afskedspotte paa Døren.

Først en Potte til CHRESTEN BERG,
Som er Stormogul blandt de Radikale,
Og en Potte til Stormogulens Dverg
Og underdanigste Hofnar — ZAHLE.

Saa en Potte — en lille pæn —
Til Blæsenborggreven HOLSTEIN hin LEDRE!
Ham gi'er vi en Potte af Porcellæn
Paa Grund af hans fine Forfædre.

Hos TAUBER og HØRUP og SØREN KJÆR
Kan vi derimod ikke saadan os flotte:
De maa min Sandten nøjes hver
Med en folkelig Jydepotte.

EHLERS!—Aa Nej!—Nej det var en Skam
At vække ham af hans Borgmesterslummer;
Men Ordensprofessor RSLEWSKI — ja ham
Gi'er vi en af de største Kummer.

Nu slaa vi ej flere Potter i Nat;
Thi Ulykken er — vi har jo saa strix en
Politidirekteur, og fik CRONE os fat,
Saa sved det til Potte—monnixen.

Paa Farten.

Gaar d' ikke fygende,
Gaar d' ikke rygende?

Fire Mand oppe paa et Par Ski.
Valget ſtaar for Døren, nu ſkal der hænges i.

Midt i Jule-Feſt
CHRESTEN gjør Blæſt.
Sikke Lys paa Vælgerfolkets Mølle!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinair Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl: Strand 50.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst-...

1879. Torsdagen den 9de Januar. Nr. 2.

PUNCH.

Naturligvis.

— Men har Du nu pillet al Osten af Din Mad, Elisabeth?
— Ja, Moer!
— Men, hvad skulde Du saa have?
— Ost paa igjen!

Efter Valgdagen.

Ved Juletid fad fom i Abrahams Skjød
Den Vælgertrop;
Men fra den dampende Julegrød
Kaldtes den op
For at hjælpe paa Valgtribunerne
Venftre fra Halmen i Dynerne.

Det ftore oplyfte Vælgerfolk kom,
Trods Vind og Vejr,
For at fælde en knufende Folkedom
Over ESTRUPS Færd
Og værne med Kraft og Kyndighed
Om Folkets Bevillingsmyndighed.

Derfor, fkøndt Vinterkulden var fæl,
En Hoben man faa,
Som Proviforiet agted' en Pæl
I Livet at flaa,
Samt hjælpe Venftreprojekterne
Igjen en Smule til Hægterne.

Men denne Gang Demokratiet vandt
En Pyrrhus-Sejr:
En Tylvt af dets gjævefte Mænd forfvandt
I «de dumpedes Lejr».
Moderate og Radikale
Gik broderlig paa deres Hale.

Slemmeft har Lykken dog fvigtet ifær
Grev BLÆSENBORGS Trop:
Naar atter til Strid han ftiller fin Hær
I Fylking op,
Vil hans fortyndede Række
Faa haarde Nødder at knække.

Vil endnu med fit Parti han ftaa
Paa egne Ben?
Eller kommer fom højre Fløjmand han paa
Den grønne Gren?
Eller flaar han til Venftres Gammen
Med BERG fine Pjalter fammen?

Det er en Gaade, hvis Løsning beftemt
Bringer Knald eller Fald.
Spørgsmaalets Kjærne er fikkert gjemt
Endnu bag en Skal;
Dog fkynd dig fnareft og knæk 'en BERG,
For ellers er du fkam Vækkenberg.

Offenlig Brevvexling.

Til Digteren og Politikkeren

Bjørnstjerne Bjørnson.

Ho! Ho! Dereses Velærværtighed! Jaj ka begrive, Di sidder inne me en sugendes Længsel ossevidere efter at høre rigtie Hjærteord me Strøsukker paa fra de gamle Danmark angaaendes dets nyeste Begivenheder hva jaj inte længer ve faaholle Velærværtigheden, Unnertejnede sæl havendes erfaret, hva de er at befinne saj i Uvishedens Nastrond angaaendes Ens Hjærtesag, hvilken den Gang var min Kærreste. Men Velærværtigheden maa tro, at de inte er lætte Tider for gamle glaje Færdignant naar den poletiske Hemmel er overtruggen me Skyer saa sorte som vestindiske Nejere aa Estrops Oplesning gænnemkrysser Atmaasfærerne som et nedslaaendes Lyn aa Bergs Taarden romler henover Vælgerfolgets Kranier, saa man ønsker saj Anger Heegaars nye bram- aa larmfri Dampudslipper te a lae de onde Donster fordofte igænnem, umærgeligen, Ho! Ho! gamle Færdignant va dog saa glaj allirenveller da Opløsningen kom, haabendes sæl a faa en Plas mellem di Ukaarne, værendes sæl a di Maaterate, aa havendes desujen fraterniseret aa paterniseret me Fraterne aa Paterne i Aardrup i Sommer spekelerendes derigænnem a geraade i Krithuset hos den höjærværtie Græv Holstein, men ujen at opgie Prins Sibberne, som Velærværtigheden har inprœntet Unnertejnede angaaendes Repoblekken. Gamle Færdignant ga den med Sammenkallelse a et Møje a Meningsfællerne fra Baggen, proppenerendes dem a gaa uj i Kasino aa mælle saj te den lejie Plas, men ble afholt a Karrusselmanden derfra, begrundet i a Baggen ville miste sin Glans aa telloggendes Glorje, naar Unnertejnede forloj den for a tale gemytli paa Risdaen. Saa nu sidder Marius paa Meldahls Ruiner uje i Kasino aa Meldahl gir Hoverollen i de Forviste me Direktørens Telladelse. Aa Ujfallet va et Knæg for Prins Sibberne, givendes Provisorialisterne Trumfer paa Haanden, saa Velærværtigheden maa trøste saj over a ha ræddet

Bajer værendes en støt Republikaner aa inte vil-lendes forherlie Kongedatterens Brøllop me sin behavelie Nærværelse. Ho! Ho! Dereses Velærværtighed! Der stegger en gammel Romer i den Bajer givendes tesammen ved Mixeriet en stiv Dragontaaddi, hva baaje Unnertejnede aa Meningsfælder paa Baggen velle gie en blang Tiøre te a kunne drekke Brorskaal me Velærværtigheden i, gratulerendes Dem me de samme et glæjelit Nyaar aa ønskendes dem a dereses Muse maa komportere saj som en glaj Fiskerjente aa inte som en bedrøveli Magnhild aa bejendes Velærværtigheden a ligge et borjerlit Ord ing for os hos Bismark vedrørendes a Hannoveranerne fek gratis Beværding hva vi inte got ku ha undlat, Bøffen paa Restorasjonerne værendes for saj og forøvrigt forblivendes Velærværtighedens immervæk

gamle gemytlie

Tyroler-Færdignant.

En liden Katekismus

til Brug for Holstein og Høgsbro ved manifestlige Lejligheder.

Trykt i dette Aar.

§ 1. Om **Foraaret** bør det at hedde: „Vælgere! Uagtet Regeringen ved at fastsætte Valgdagen til den travle Saatid har vanskeliggjort den grundlovmæssige Brug af eders Stemmer, haabe vi dog o. s. v."

§ 2. Om **Sommeren** udtale man sig saalunde: „Vælgere! Uagtet Regeringen ved at henlægge Valgdagen til midt i den travle Høhøst i høj Grad besværliggjør o. s. v.

§ 3. Om **Efteraaret** sige man derimod: „Vælgere! Om endskjøndt Regeringen denne Gang kalder eder til Valg paa en Tid, hvor Kornhøsten lægger Beslag paa eder, haabe vi dog, at I ikke ville lade eder afskrække o. s. v.

§ 4. Om **Vinteren** bør man,

a) Naar der ej er falden Sne endnu, sige saaledes: „Vælgere! Denne Gang kaldes I til Valg, medens eders Marker sukke af Længsel efter den Gjødning, eders Møddinger bugne af, for derved at afholde eder fra den frie Udøvelse af eders Borgerpligter, men saalænge Vejene endnu ere farbare, haabe vi dog o. s. v."

b) Naar der er falden Sne, kan det hedde: „Vælgere! Midt i Vinterens Hjærte kaldes I til Valg; men lad de Vanskeligheder, som Føret og Regeringen saaledes lægger i Vejen for Brugen af eders grundlovmæssige Ret, være Eder en forøget Spore til o. s. v."

§ 5. Sættes Valget til en **Hverdag**, da lyde Parolen saaledes: „Vælgere! Uagtet Valgdagen falder i Eders slet lønnede Arbejdstid og Regeringen aabenbart gjør Regning paa, at I ikke skulle have Raad til at miste Eders Dagløn, vide vi dog, at dette Forsøg paa at fraliste jer Eders grundlovmæssige Borgerret, vil det dog ikke afskrække Eder fra o. s. v."

§ 6. Men bliver Valget sat til en **Søndag**, da maa det hedde: „Vælgere! Denne Gang har Regeringen udskrevet Valg til en Tid, hvor den véd, at I søger den nødvendige Hvile og Vederkvægelse for Sjæl og Legeme i Kirken og Kroen, men lad den ikke ved denne nye Underfundighed opnaa, at I lade Eder lokke fra o. s. v."

§ 7. Skulde der nogensinde blive udskrevet Valg til andre Tider end de her omhandlede, skal ufortøvet et Tillæg hertil udgaa.

Holstein Ledres Vugge.

(frit efter BOJSENS blaa Bog).

Ved Lejre græſſe de Faar i Ro;
Lutter Venſtrefaar — ingen Bukke —
Ved Lejre ſtaar der en gammel Kro;
Den blev HOLSTEIN-BLÆSENBORGS Vugge.

Den gamle Kro var der Lykke ved;
Den gamle Kro var ej ringe;
Derfra man ſendte fordum af Sted
Den brave RUGAARD ind paa Tinge.

I Kroen ſkjænktes ſaamangen en Snaps,
Som ned i Halsen mon vandre;
I BLÆSENBORG-Kro man vaaſed' om Kaps,
Men Greven mer end de Andre.

I Kroen der hørtes en vældig Snak
Om Venſtres og «Folkets» Sejre;
Det var de danſke Bønder — jo Tak! —
Der mødtes med Greven fra Lejre.

Hans Ord, de ſmelted hvert Folkebryſt
Lig Havfruſtemmer fra Voven;
Han ſnakked for dem med liflig Røſt,
Som Ræven for Gæs i Skoven.

Den Greve fra Kroen, han volder os Sorg
— Han bliver ej bedre og bedre.
Nej tvært imod! HOLSTEIN-BLÆSENBORG
Bli'er ſnarere ledere og led're.

Nye Bøger.

Af de til denne Jul udkomne Bøger, som vi endnu ikke have naaet at faa anmeldte, nævne vi følgende, som meget vel kunne egne sig til

Julegave for Sørensen og Schrøder:

Kongedatterens Brudefart, en Hofhistorie, udgiven af *Overhofmarskalatet.*

Offenlige og private Scener af Dyrenes Liv, udgiven af en *Komité* under Ledsagelse af Kammeraad *Lembcke.*

Tauber: En Overkomplet, udgiven af *Makulaturforeningen i Slagelse.*

Mad. Tauber: Kogebog for større og mindre Husholdninger, indeholdende Anvisning paa over 100 delikate Retter.

Zahle: Bevingede Ord, Samling af Taler, holdte ved forskjellige Lejligheder.

Gjødesen og Poulsen: Paa Sømands Tro og Love, Scener af Folkelivet paa Kristianshavn.

Ehlers: U-ha-da, Roman fra det ægyptiske Tusmørke, udgiven af Selskabet til Oplysningens Fremme.

Ehlers: Han bestiller ingen Ting, Interiør fra dette Aarhundrede.

Meldahl: Uden Midtpunkt, dramatiske Scener, opførte i Kasino.

Prinsessen og ikke en Gang det halve Kongerige, Eventyr af *Ernst August* med en Efterskrift af *Chr. R.*

Af *Børnebøger* indskrænke vi os til at nævne:

Falstaff og Knaldstaff eller *De to uartige Drenge*, umoralsk Fortælling for den umodnere Ungdom.

Lad bare være!

— Hvad Satan! Jeg tror ſgu, Du ſtaar og ſtrigler!!
— Ja, Husbond vil nu altid ha' dem ſtriglede, naar vi kommer i Stald.
— Véd Du hvad, Jens, — det ſku' Du ſgu ligegodt itte vænne ham til.

Begrebsforvirring.

SOGNEFOGDEN: Naa, Jens Krænſen, ve Du ſaa ſkryw Di'n aa Di Kuens Navn o æ Mandtalslest?

BONDEN: Jamen A kan et ſjæl ſkryw. Men A ka ſej te, ſaa ka Du ſkryw faa mæ.

So.: Ja, læ go. Hu gammel æ Di Kuen ſaa?

B.: Syvoførre Or aa fi Daw, trower A nok.

So.: (idet han ſer paa næſte Rubrik) «Og Kjøn»?

B.: (ſer paa ſin Kone) Aa, ret kjøn!

Hedengangen!

Med Sorg og Vemod i vort Sind
Vi stemme vil den rørte Harpe.
Ak, vi faa tørre Jyder ind
Og misted' dog vor bedste Karpe.

Vi mistet har en Radikal!
Derfor vi trænge til Deltagelse,
Vor Tauber faldt og Rektor Dahl
Blev valgt til Talsmand udi Slagelse.

Han var en ægte Folkeven
Af folkelige Folkebanker,
De sønderjydske Embedsmænd
Han ofred' sine bedste Tanker.

Han dyrked' altid paa sin Vej
Den Kunst at gavne og fornøje;
Men derfor glemte han dog ej
Den Kunst at gnave og fordøje.

Han var loyal i Bund og Grund,
Man mindes vel endnu kanskesen
Den lystelige Aftenstund,
Da Taubers Hat blev *«hat gewesen»*.

O Folketing, hvad har du tabt?
— Et Offerlam paa Valgets Alter,
Der fremfor andre syntes skabt
Til Venstres Proviantsforvalter.

I Højres fule Hjerterum
Mod ham saas Avind kun og Had bo,
Man var endog saa haard og grum,
At ej man unded' ham lidt Madro.

Hvor skal han finde sig en Kreds
Af lutter fuldtro Folkevenner?
Naar skal et Dystløb atter ses
Imellem hans og Tidens Tænder.

**Ak, hvo kan modstaa Tidens Tand,
Naar selv en Tauber den kan fælde?
Vort Savn af ham erstattes kan
Vist knap af „Nejerkaptain“ Schelde.**

Dog, hvis som Rigsdagsmand han ses
Ej mere udi Kjøbmandshaffen, kan
Man trøstes ved, at ham en Kreds
Staar altid aaben i Slaraffenland.

Derfor skøndt kummerfuld i Sind
Vi stemme vil til Trøst vor Harpe:
En fugtig Jyde faa vi ind
Til Gjengjæld for en mistet Karpe.

Ennv ett liidet Annhang
till
Krønicken omm Bundekriigen.

Omm the soerte-brødre.

v bliffuer att berette omm, huorlunde thet begaff sig, att paa thet Eyland, som kaldis Sankte Croix, the soerte Uenstremænd rottede sig tillsammens och stakk the theres gotz-eyeres boeliger och mobilier i brann, selff dryckendis romm, huorvdaff the bleffue heelt galne och tommerlomske vdi theres armme Ull-hoveder. Huorvdoffuer byndderne vdi Dannemarck bleffue och annstukne och uille ey betaele Drost Esstrop tiende och landtgiilde, sigendis, att hand haffde theris soerte-brødere maltracteret och them met sin Garde ynckeligen arquebuseret; huorfore the ey hannem och hannses udenverts gotz-eyere och sucker-mæn bistaa uillde.

Rustede mand sig nv poe begge Siider met stoer Macht och fangede ann att skjærmytsle och bleff strax een aff the soerteste-brødere vid Naffn Schelde værendis een stoer bunde-førere och Neeger-kapitaine poe een hinterlistig mode gort vkampdychtig for fleere Dygn. Menn hand Høropp blev hervdoffuer aldelis galen och foer hand vdi mannge ministers och nogle Iøeders Ouerucerelse, att bynderne nv heele Machten uilde begjiære, somm thennem tillkomm.

olltes nv offuer heele landtet eet stoert Nytoer-Slag mellem bynderne och gotz-eyerne, huorvdi thet gig the armme bynder iilde, ty the mistede thervdi elleue aff theris meest forfarne føerere. Vdi then Kjiøbsted Slaegelse bleff theris stoere Obrist och proviantz-forualtere, hand Tavberr, aff een aff then soerte Schoele nedlaggt, och spurtes thet att statz-kassa thervdaff stoer geuinnst sig forruente fonde, schullendis icke lengere betaele forrnævnte Tavberr tributt vdi drycke och smøerebrødder, huorvdaff hand førre stoere Quantitæter poe thens Regning consumeret haffde. Vdi

Nyborrig vog een liden gotz=eyere eller proprietarius then berømmte Anners lange, och falt hand gantzske och alldeelis bagg aff statz=kareethen, hand førre uar uant att køere fritt poe.

Bleff ochsoe hand bunde=greffuen tramp vdi Oelborrig dragen, somm i siin Tiid skipper Clement, och motte forr een friigsmann och jurist laede siit onge och till Deels osckyldiche liff. Menn hand uellbørdiche och uellædle Greffue Hullstejn=Hullstejnborrig, goerde ett stoert bloedbad poe bynderne vdi Skælskør och bleff thervdoffuer stoer glæede vdi thet gantzske landt som och ned Houe.

enn vdi Kiiøbenhaffn sckjærmytzledes gotz=eyernes till=hængere och ann=hørige indbyrdis haffuende ther ingen bynder att øffue theris moed poe. Och uar ther een stoer byg=mestere ued Naffn Meel=Dahl, somm af forfængeligheedens arge dievel bleff anfallt, uillendes och uære een stoer statz=mand och bleff Meel=Dahl aff illesindede Canuter skylt forr icke att haffue reent gotz=eyerligt Meel vdi siin Poese, och enn hand uærgede siig mandeligen och loed siine Uerruere slae then stoere Uerruer=tromme vdi then gantzske stadd, bleff hand doch aff een liiden krigsmann ihell slaagen, menn staaer uell atter opp mellem stadens ueluise borrgere. Desto forsckreckeligere!

Och poe Christiannshaffn stoed ther poe samme tiid ett uældigt søeslag mellem to Capitainer vdaf floden och seyrede hand Povelsen haffuendis po siin siide alle smoe skippere, pramstickere och kadreyere haffuende louet them gull och grønne skoeve, och att the theris Thost billigere bekomme sckulde, men hannem Giødesen haffde alle stadens soerte konstnere och Rune=Ristere eller Sjornalister spaaet een stoer seyer, huorvdaff sees, att mann sig ey met Signen och Maalen och Sjornalister befatte sckall, menn aleenizte met pramstickere och anndre fornunftige minnister.

Fra Gader og Stræder

eller

Hvad man kan se gratis paa Gaden.

Gadenovellette, frit lokaliseret i det kjøbenhavnske Gadesprog.*)

Det Tidspunkt, paa hvilket nærværende lille Gahenovellette foregaar, ligger noget tilbage i Fremtiden. Kjøbenhavn var den Gang endnu sig selv, det Kjøbenhavn, der kommer, var endnu ikke kommet, og af det forsvundne Kjøbenhavn vare endnu hverken første eller anden Række forsvundne, Kjøbenhavns Gader vare endnu de gamle i deres oprindelige Gadestil, Gadedrengene gave endnu Gadepartiet og Gadekommissærerne existerede endnu og havde deres Gade kjær.

Det var henimod en Septemberaften, Sommeren havde allerede taget Afsked og Foraaret var ikke begyndt endnu. Skøndt Kuglen paa Nikolaj Taarn endnu var oppe, var det dog allerede sent paa Aftenen, og man skimtede i Mørket kun en enlig Vandrer, det var en ung Pige, som gik sin ensomme Solitudevej ned Ved Stranden.

Bølgerne skvulpede langsomt op mod Sandkisterne, Træerne dannede et Løvstræde foroven og Luften kølnedes kun af og til af et friskt Pustervig; Havets Flade laa blank som en Krystalgade og de vævre Tærner vimsede frem og tilbage langs Strandgaden, hvor de dejlige Nellikegader, Krusemyntegader og Lavendelstræder vexlede med enkelte Tornebuskegader og det mildt duftende Rosenvænge, der var omgiven af de bly Fiolstræder, baade store og lille. Alt var saa stille, Aftenstjernen havde endnu ikke tændt Lys og Maanen stod langt nede i Hvælvingen.

Paa den Tid laa der mellem Højbro og Holmensbro et storartet Vandværk, der var saa sindrigt indrettet, at et Bassin, der hver Aften ved Anvendelse af en betydelig Arbejdskraft blev pompet læns, om Morgenen af sig selv igjen var löbet fuldt, hvorfor det ogsaa kaldtes Vandkunsten.

Ankommen her satte den unge Pige sig og gav sig til at nynne en paa den Tid meget yndet Gadevise: »Fryds Vej ved Livet«, medens hendes Öje stirrede hen for sig, saa langt det kunde fölge Landemærket.

Det var den skjönne Amalie Gade.

Hun ventede og ventede. Skulde han ikke komme? Jo, han vilde give Möde; den Tro havde hun, hun kunde ikke Slippen. Hun vidste, han ikke vilde skuffe hendes Forhaabningsholms-Allé, hun kjendte Peder Bangs Anlæg.

De maatte mödes i Löngangsstræde, fordi hans Forælre var imod Forbindelsen; thi han stammede fra Adelgade, medens hun kom fra Borgergade. Ak, hvor skulde de finde en Asylgade mod deres Fordomme?

Pludselig puslede der noget i Kirsebærgangen.

Saaledes kaldtes en fabelagtig Sti i Nærheden af Kjöbenhavn. Om den over Hovedet nogensinde har existeret, er aldrig blevet opklaret, da det var forbudt at betræde den, medens den var til, og da Forbudet omsider blev hævet, havde den for længst ophört at existere.

Hun kastede et Öje op ad Allégaden; det var ham, der kom; det var hendes Hjertensfrydgade.

I et Springgade stod han ved hendes Sidealle, men han var mörk, mörk som Gastorvet. Hun spurgte ham, hvad der var paa Færde, om han havde været i Klammerivejen.

»Ak!« sukkede han, »det har kun daarlige Udsigter med vor Lykkesholms Allé. Du véd, jeg er en nabolös og ledig Person; des være er jeg ikke födt i Rigensgade, og vi lever jo i det værste Dyrkjöb. Det Sidste af, hvad der fandtes i Klædeboderne, har jeg sat ud: jeg maatte skaffe Gammel Mönt for at klåre Boderne med, nu er der helt Blankogade.«

»Stakkel,« svarede Amalie Gade, »er der da ingen Nyvej?«

»Nej,« sagde han, »men hvad gjör ogsaa det? Hvad, sagde jeg til mig selv, bryder jeg mig om Sölvgade, saa længe jeg bare har Hinde Gade, for Du vil jo blive min, inte Gade?«

»Vi,« stammede hun, »ere uadskillelige som Norges- og Bredgade!«

Dermed rejste de sig og gik bort i Kompagnistræde for at tage sig en lille Strandpromenade.

*) Med Forfatterens og Forlæggerens Samtykke aftrykkes herved følgende Afsnit af det om kort Tid paa G. E. C. Gades Forlag udkommende Værk: »Kjøbenhavns nyeste Vej- og Gadeviser«.

Den gamle Historie.

G. Doré *invenit.* Punch *delineavit.*

»... gjennem en rolig og uhildet Betragtning maa det danſke Folk og dets Regering nødvendigvis komme til den Erkjendelſe, at man i Tyſkland med Rette er forbavſet over, at en mod det tyſke Folk og dets nationale Udvikling fjendlig Stemning og dennes Livsytringer i Danmark bæres oppe af Hoffets og Folkets Gunſt, ja begunſtiges mod Sædvane....»

„Norddeutſche allgemeine Zeitung", frit efter Lafontaine: *Fables*, Lib. I, Fabl. X.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl: Strand 50.**

1879. Torsdagen den 16de Januar. Nr. 3.

PUNCH.

Første Visit.

— Du er ogſaa en rigtig lille, dum Gaas! Hvordan var det nu, Du opførte Dig oppe hos de fremmede Folk? Du ſagde jo ikke et eneſte Ord, Du ſtod jo der, ſom Du hverken kunde gjø eller gabe.

— Jo, Moder, jeg gabede to Gange.

Kristoffer Krabbe.

Hr. Kristoffer Krabbe—Krabbe—Krabbe,
Han er Venſtres førſte Mand:
Af enhver politiſk AB—AB—AB—
ABC det læres kan.
Han er af de ſkrappe—ſkrappe—ſkrappe,
Ikke af de ſlappe—ſlappe—ſlappe.
Er hans Ord end knappe—knappe—knappe,
— Deſto mere tænker han.
Ja!
Deſto mere tænker han!

Hvad Kriſtoffer Krabbe—Krabbe—Krabbe
Egenligen tænker paa,
Hvad han ſkjuler bag ſin Kappe—Kappe—Kappe,
Endnu ej man vide maa.
Han er blot Kriſtoffer Krabbe—Krabbe—Krabbe,
Og ad Politikens Trappe—Trappe—Trappe
Vil han en Miniſtermappe—mappe—mappe
— Eller Portefeuille — naa,
Ja!
Derſom han den blot kan faa?

Han er ingen Bajerſk Jappe—Jappe—Jappe
Eller Hørupſk Rabagas,
Ingen Bergfiſk eller Aalekvabbe-kvabbe-kvabbe;
Men en Statsmand — ſaa la—la:
Hænderne er' lidt for rappe—rappe—rappe,
Og han ſlaar en proper Labbe—Labbe—Labbe;
Men han er Kriſtoffer Krabbe—Krabbe—Krabbe,
Venſtres ſtørſte Mand — Uha!
Ja!
Formandspladsen ſkal han ha'e!

Kjærlig de ham klappe—klappe—klappe,
Og paa Kriſtiansborrig Slot
Troner han hver Vinter. Hva'be—Hva'be—Hva'be
— hager! Er det ikke flot!
Kan han Portefeuillen nappe—nappe—nappe
Og en Taburet ſig ſnappe—ſnappe—ſnappe,
Har Kriſtoffer Krabbe—Krabbe—Krabbe
Dog i Sandhed gjort det godt.
Ja!
Har Kriſtoffer gjort det godt!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Nej søde Fru Schrøder jeg kan ikke drikke den fjerde Kop i Dag, jeg er saa oprørt i mit Inderste, ikke saa meget over at Komedien gik over Styr, fordi alle de unge Damer, selv Jakobine Petersen, der dog har rødt Haar og en skjæv Næse, vilde spille Elskerinde og slet ikke andet, men fordi jeg selv i Dag har havt en Scene med Sørensen som De kan tro var tragisk, og De kan tro det tager paa Kræfterne, søde Fru Schrøder naar man som Sørensen og jeg har levet i huslig Lyksalighed og Fred og Enighed i over een og tredive Aar, uden at der har været et ondt Ord imellem os, undtagen en Gang imellem, naar Sørensen var stivsindet og ikke vilde følge mine fornuftige Raad, men saadan en Scene har jeg aldrig oplevet og det har taget mere paa mig end om jeg havde set paa tyve Lejligheder paa een Formiddag, hvad jeg gjorde da Juliane skulde giftes og det kan De tro var drøjt, især da vi kom til den tyvende, som vi var lige ved at tage, men saa opdagede, at der var Tørreloft i Kjælderen og Brændekjælder paa Loftet, men nu skal De høre, hvordan det kom. For en tre fire Maaneder siden kommer jeg en Dag til at se efter i Sørensens Klædeskab og der hænger en sort Kjole og saa siger jeg til Sørensen: „Gud Sørensen, jeg kan ikke begribe Mandfolkenes Ødselhed nu har Du i otte Dage gaaet og talt om at Du skulde have en ny Frakke til at gaa til daglig i og der hænger jo en gammel Kjole, den kunde Du da godt gaa i herhjemme i Stuen og den er saamæn ret anstændig og desuden klæder Kjole altid Mænd naar de har saameget Mave, som Du har Sørensen", og Sørensen var i sit føjelige Humør og syntes der var Noget i, hvad jeg sagde og har siden gaaet hver Dag i den Kjole og set ud som en Diplomat

i Formiddagsnegligée, men saa kan De tænke Dem søde Fru Schrøder, at igaar da han staar og klæder sig paa inde i Sovekammeret, for han skulde til Middag hos Grosserer Dinesen og det var i Anledning af Valgene til Landstinget, hvor de skulde tale om at stille Sørensen op til at være Valgmand hvad der dog altid er en Ære og desuden giver Anseelse til Forretningen, saa raaber Sørensen paa een Gang efter mig, og da jeg kommer ind i Sovekammeret, ser jeg ham staa foran Klædeskabet ligesaa bleg i Ansigtet som en nyvasket Dug og hans Flipper stod ganske stive om Ørerne paa ham af lutter Rædsel og Alteration. „Hvad er der paa Færde lille Sørensen," siger jeg i min blideste Tone, — „Kjolen! — Hvor er min Kjole!" stammer han, „Gudbevares lille Sørensen," siger jeg, „hvor skal jeg vide det? Du plejer jo altid selv at hænge dit Tøj omkring paa alle mulige Steder, hvor vil Du saa forlange, at jeg skal vide Beskèd om det?" — „Jamen den hang her," gispede Sørensen, „og nu er den der ikke mere." — „Hang den der, saa hænger den der vel endnu" sagde jeg, men begyndte dog at blive uhyggelig. — Vi endevendte saa baade Klædeskabet og hele Huset og kunde ingen Ting finde, indtil vi endelig oppe paa Pulterkammeret finder Kjolen i en Vadsæk. Saa rendte jeg ned til Sørensen med den ganske triumferende. „Men det er jo min gamle Kjole," siger Sørensen. „Nej den ligger jo derhenne paa Stolen", siger jeg. Sørensen ser derhen og paa en Gang sætter han sig ned paa Sengekanten og ryster over hele Legemet, og jeg trode han skulde faa Apoplexe eller Dyspepsin eller saadan Noget og kom strax med en Skefuld Lakritsmixtur som var det eneste jeg havde ved Haanden. Men i Steden for at tage det med Sagtmodighed farer han op som en Besat og slynger mig de værste Beskyldninger lige i mit Ansigt og siger jeg ruinerer ham og bringer ham til Bettelstaven og han er den ulyksaligste Mand under Solen og at jeg er ligesom Eva, der lokkede Adam til at spise af Æblet og at jeg har fristet og forført ham til at gaa til daglig i sin nye sorte Kjole og nu har han to gamle Kjoler og ingen ny og han vilde Fanden — og saa gav han sig til at bande og sværge; men saa blev det mig for galt og saa rejste jeg mig op og gik lige hen imod ham og saa ham stivt ind i Øjnene og sagde ganske rolig: „Du er et Fæ Sørensen", og saa gik jeg ud af Stuen og smak Døren i efter mig saa det drønede i Huset og den lille Amor vi har i Gibs paa Kakkelovnen faldt ned og knak Næsen og siden har jeg ikke set Sørensen og jeg taler ikke et Ord til ham før han har bedet mig om Forladelse paa sine Knæ. Men nu skal jeg ned til Modehandlerinden og se paa en ny Hat, saa nu maa jeg sige Farvel søde Fru Schrøder og tusind Tak baade for Deres Deltagelse og deres Kaffe det gjør saa godt naar Ens Hjerte næsten er knust — Men Sørensen skal faa det betalt! — Det kan han være vis paa!

Te den mavelose Konstnerinde

TORA SVARTSNILSEN

fra

hinners uforstørrelie Beondrer aa Ven

SØREN PIPPEROP.

Va æ nu de a jæ maa høre?
De æ en skrækkeli Maler!
Nu ha Du jo lat daj forføre
Te a fly fra Din Diregtør.
Ka Du nænne a sla en Haand a
Ham, som inte ka leve, naar
Du, hans dajlie Primedaanna
Saadan svigter sin Tevedaar.

Du maa huske, han lo daj amme
Op te Konstnerinde a Rang,
Saa Du be en Bavermadamme,
Som ha montret vos mangen Gang.
Aa han lo daj spelle i »Dora«
En Prænsesse, men strax vi saa,
A du va vaares ejen Tora —
Kuns mæ Prænsesseklær paa.

Som en Bovfinke ha Du sungen
Mæ en Stemme saa søndi fin,
Aa Du ha osse tit vos brungen
Te a ta vos et søndi Grin. —
Tak for hvær Trille, Du har slaet,
Aa som din evi sorne Ven
Ønsker jæ i de hele taet,
A Du maa sla dem om igæn.

Da Du ha kvast enhvær Forhaabning,
Du, som hær va paa Moden, se
Saa ve jæ gi mit Hjærte Aabning
Nu, da Du fløtter te Odense:
Ves Du tror, a paa Taarestrømme
Du ku sejle ovver te Fyn,
Sier jæ daj: Du gaar i Drømme! —
Tora! Du gaar forkert i Byn.

Hver sin Smag.

STUEPIGEN: Jeg bliver ikke længer end til den Første; her har jeg for bare Lapperi om Fruen og Frøkenen ikke en Gang faaet dette stakkels Skjørt færdigt, og ifjor til Etatsraadens broderede jeg mig hele tre! broderer De aldrig?

KOKKEPIGEN: Næ, ded Pelleri ska' je dou it' ha' noued a'! ded jenest Sytøj, je i mine Daue ha' gjort noued yd a', ded æ aa bøde Hoser og sy Rullepølser!

Vælgerfolk.

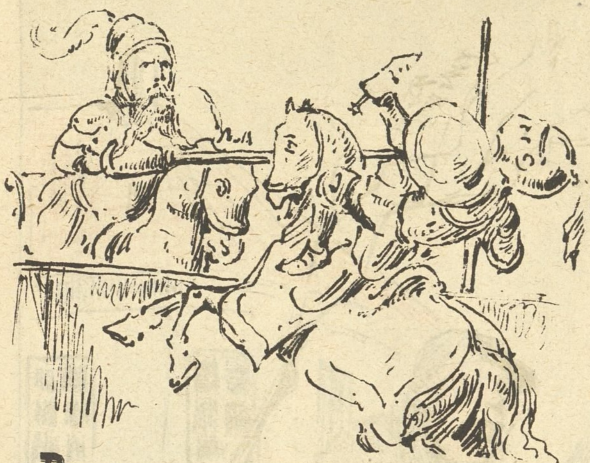

KANDIDATEN: Og naar den ærede faaregaaende Taler har interpellert mig om den faareliggende Sag, er 'et natyrligvis bareftens for at fange mig! Men han kan tro nej! Saadan noget fvarer jeg itte paa!

EN VÆLGER: De æ rejdi! Næ lur Ole Larfen! Han fier itte mer end han ka' ftaa ve'! Ham væller vi!

FLERE VÆLGERE: Ja, vi ftaar faft i vores Vælling!

En Bornholmsgang.

Det var den bevidste Folkemagt,
Dennem lysted' i Leding at gange.
Drog den først til det „Morgengnav"
At høre dets liflige Sange
Om Vælgernes Stemmer at fange.

Stævned' den over den salte Sø
At øve Strandhug i Rønne:
Kofod den agted' af Marken at slaa,
Den regned' — saa kunde man skønne,
Ham ej en Gang værd en Bønne.

Kaared' den der en hugprud Helt,
Den ridderlige Hr. Landschoff.
Med „aaben Pande" gik han til Værks,
Og han var saa god som Mads Strandskov
Til at lave en „billig" Finanslov.

Samled' han alle de fribaarne Mænd,
Som lod sig til Venstremænd opdrætte,
Først skulde de slaa Hr. Kofod ihjel
For Venstres Skavanker at oprette,
Samt siden ham levende opsprætte.

Saa ginge de frem paa Ræveklør
Imod den uskyldige Kofod,
Der, ligesom Barnet i Moders Liv,
Udi den salige Tro stod,
At hans Sager stod paa en go' Fod.

Den første Dyst, de til sammen red
I Januar paa den tredie,
Den tapre Kofod af Saddelen faldt,
Det blev en travrig Tragedie:
De Venstremænd var ham for snedige.

Den anden Gang, de til sammen stred,
Var Landschoff kun halvblods „Nejer".
Men skøndt han stødte i Stridens Lur
Som selvskreven Lurendrejer,
Vandt Kofod alligevel Sejer.

Tak have Kofod, hin ædelig Helt,
Han ærgred' de Venstremænd grønne.
Af deres Forhaabningers gyldne Palæ,
Som her skulde Valgsejren lønne,
Blev kun en uselig — Rønne.

Usalige Venstre! hvis Folkets Dom
Skal saadan bestandig fortynde Jer,
Saa trøster eder ved Rævens Ord,
Som jeg vil til Slutning forkynde Jer:
Han sa'e: „De er sure, de Rønne-Bær!"

Overlampepudserens

fortsat af hans Datter.

Den 5.—12. Januar. *Gjenboerne* (100de Gang) og *Familien Fourchambault.* Som jeg sagde til Petersen forleden Aften var nedslaaende, fordi Konstens Sol led af Formerkelse i dem begge; Og ikke straalede. Hvortil Petersen sagde som følger: 'Lig Mærke tel det Severine, a vi vandrer i Ufuldkommenhedernes aa di menneskelie Skrøveliheders Værten, som ble kundgort forleden Aften ve a Erik den trættende inte ku vandre over Scenens Brædder, formedelst Prices Upasselihed som Maarnæ, aa dera ka Du indse Menneskekraftens Utestræggelihed, a vi inte ku doblere Price, saa alle Plakaterne ble røde a Skam derover, aa der gies to Teng man bør ligge sig etter aa søge, aa det er Fordel aa Ære. Aa naar Familien bare bringer os Fordel som aabenbarer sig i den røde Løgtes Antændelse, aa Rosenkilde aa Emil blier Valmænd aa skaffer os Ære desformedelst, saa ka Du der er ong aa let i Hjærtet være lieglad. Dette anbelangendes;" Som jeg var.

Folketeatret. *Kongen kommer;* Hva han sjælden gør hos os. Formedelst Hofsorgen aa Brøllupsglæden; Men som er et meget orgenalt Støkke i den Malle Knallerupske Smag. Med Brandere. Men det Kjønneste var Jødekvartetten, som spillede paa Fløjte. Bagefter. Og den skulde Watt ikke have ladt gaa til Bulevarden men beholdt til Afvexling; Med Klapperne.

Kasino. *I Dynekilen* og *en Sønday paa Amager.* Hvori Direktøren selv gier Tordenskjold i naturlig Størrelse og overnaturlig Glorie og Glans. Og »Søndagen paa Amager«, som er et Støkke med Følelse og Poesi men slidt i Kanterne af for megen Benyttelse; Hos os. Rører op i Barndomsminderne og de varmere Sindsbevægelser og fremkalder Begeistring. Og Fru Schwartz var gemytlig som Lisbeth men er for stor en Kunstnerinde for Kasino. Og har forladt det, fordi hun, hvad jeg har fra Malle Knallerup, vil gaa til Amerika. Og tjene Millijoner; og betale Andersen tilbage; Naar hun faar dem; Som jeg derfor vil haabe hun gjør; Og Andersen vist med.

Dæmpede Melodier.

I. Under Taarepilen i Pilestræde.

Se, Damkjer, hvi staar Du og græder
I Sort og med Flor om din Hat,
Mens Taarerne Kinden Dig væder,
O, Damkjer, hvordan er det fat?
End lever jo Meyer og Wille,
Dit »Udland« jo morer Enhver,
Din »Rigsstad« den var os især
Til Latter en Kilde.

»Ak, Kjære, det staar sig helt ilde,
Vor Sprøjte er gaaet itu.
Til Graven med Meyer og Wille
Jeg fulgte den Bortgangne nu.
Vi sænked' i Jorden dens Baare
I Stilhed foruden Salut.
Den Herlighed, den er kaput,
O skjænk den en Taare.

»Og Wille og Meyer de skilles,
Og Meyer til Carstensen gaar.
For Læserne Savnet vil stilles,
Thi *»Dagens Nyheder«* de faar.
Lidt Forskjel der er i Façonen
Paa vor salig Sprøjte og den;
— Men saa faar de Penge igjen
Og Feuilletonen!

»Og nu staar jeg ledig paa Torvet,
Og Negere er ej i Pris!
Jeg græder — jeg kan ikke for 'et,
Gud give jeg var i Paris!
Thi Kauffmann si'er, som en Røg, der
Man tjener ved Blæk og ved Pen
En fyrstelig Formue — men
Her er den s'gu Sløjberg!

II. FERSLEW drømmer:

(Frit efter Drachmann.)

Jeg hører i Natten den vuggende
Lyd af Kanalens Vand.
Det kommer hid over
Med klagende Vover,
Som snige sig, langsomt dukkende
Under den Ehlerske Bro.
De komme som smaa Referenter,
Smaa Negere, smaa Abonnenter
I Rader paa To og To.
De bære en Byrde, de nynne en Sang,
En Ligbegængelse er deres Gang.
Stemmerne slaa mig imøde:
— *»Morgentelegraf«*, Du døde!

Jeg øjner i Natten det blændende
Syn af den sørgende MEYER
Med voxblege Kinder,
Som drager, som minder,
Som gjør, at min Krop bli'er brændende,
Som havde jeg faaet Ris.
Det rolige Strøg over Øjet
Og Hænderne sammenføjet
Om Maven paa barnlig Vis.
Fra Barmen, som hæver sig høj og stor,
Nedglider et dunkelt Sørgeflor.
Hvi var det Stemmerne løde?
— *»Morgentelegraf«*, du døde!

Saa hvidsker i Natten det vigende
Kor af Kanalens Vand
Som Taarer, der trille
For Meyer og Wille,
For Damkjer den unge, den higende
»Udenlands«-Journalist.
Saa drage de smaa bitte Negere
Tilbage til deres Lejre,
Og Morg'nen er graa og trist.
Jeg sidder »Ved Stranden« fornuftig klog
Og lader blot skrive en Nekrolog,
Men græder ej Øjnene røde,
— For *»Morgentelegrafen«* døde.

III. PUNCH sukker:

Ak! Hvad er Livet?
Skrøbelighed og Forgængelighed!
Bøjet og knækket som Sivet
Meyers Avis gaar i Gravdybet ned.

Barnlig og livsglad,
Ung og uskyldig den var i sin Daad.
Ak, nu har Parcernes Knivsblad
Skilt den ved Livet, som hang i en Traad.

Tidlig og silde
Mindes vi ville det svundne Kvartal:
Hvo kan, som Meyer og Wille,
Stille med Ænder den Hungrendes Kval?

Publikums Næser
Vilde de gnide med snehvide Ord.
Ak, du bedaarede Læser,
Hvor er nu Sneen, som smelted' i Fjor?

Hvor er han henne,
Meyer, vor gamle, vor prøvede Ven?
Er nu hans Vandring til Ende?
Skulle vi aldrig ham finde igjen?

Jo, han fandt Hvile
Hisset, hvor *»Dagen«* og *»Folkets Avis«*
Skues forklaret at smile
Til os fra Carstensens Paradis.

Liflige Toner
Mildne derinde hvert Fjendskab til Spøg:
Carstensen ses som Forsoner
Smile huldsalig i Skyggen af — Bøgh!

Ros' og Violer
Kranse hver Torn, som i Kjødet blev sat,
Ingen Fleuret og Pistoler
Svæve her mer mellem Meyer og — Watt!

!!! Til samtlige Abonnenter paa alle de kjøbenhavnske Blade!!!

Saasnart en mindelig Overenskomst kan tilvejebringes mellem de kjøbenhavnske *Morgen-, Dag-* og *Aftenblade* i Almindelighed og *Nat.-Tidenden* i Særdeleshed, vil de fremtidig udgaa med et og samme Indhold, saa at altsaa den, der holder f. Ex. *Dagens Nyheder*, naar han siger den af, gjerne kan tage et af de andre Blade, og den, der siger et af de andre Blade af, ikke vil kunne undgaa at faa *Dagens Nyheder* og Penge til! eller *Folkets Avis* og flere Penge til endnu!!! — Men, siger De intet af Bladene af, vil der i Løbet af en Uges Tid blive tilstillet Dem Regning paa alle Bladene, og siger De alle Bladene af, kan De dog gjøre Regning paa at faa Regning paa *Dagens Nyheder*. — De, der slet intet Blad holder, vil ved Subskription paa ét Blad faa dem saa godt som alle, og subskriberer De paa dem alle, faar De i alt Fald *Dagens Nyheder* med. — *Dagstelegrafen* vil dog som sædvanlig kunne ønskes ombyttet med *National-Tidende* og *Dagens Nyheder* med *Folkets Avis*. — Tilrejsende, der ikke forlade Byen inden en Uges Forløb, faar gratis Regning tilsendt for mindst et Kvartal af samtlige Blade, med mindre de vil nøjes med *Dagens Nyheder* i Maanedsvis. — Paa *Dags-Avisen* kan man vel ikke gjøre Regning i Længden, men

»Ka'en,
saa ta'en
Og grin bare a'en!«

En Mand over Bord.

»Hvor Djævelen bliver Jollen af?«

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl. Strand 50.

1879. Torsdagen den 23de Januar. Nr. 4.

Mørke Udsigter.

— Uhu-u-u!
— Hvorfor græder Du, lille Inger?
— Uhu! For jeg spiste selv den Kage, jeg havde givet Peter før. Uhu-u-u!

— Ja, men det behøver Du da ikke at græde for.
— Jo, for nu siger Peter, at saa faar jeg forte Børn! Uh-hu-hu!

Tysklands Lykſaligheder.

Hil dig GERMANIA, Frihedens hellige Tempel!
Foran hvert Samfund du gaar ſom herligt Exempel.
Friheden bor overalt mellem Bjerge og Dale,
— Kun ej i din Tale.

Hil dig GERMANIA! Højt maa din Lykke man priſe!
Folket tør bruge ſin Mund til at drikke og ſpiſe.
Tænke tør alle i Landet ſaa meget, de ville,
— Kun tie de ſtille.

Hil dig GERMANIA! Hiſt i din Rigsdag vi finde
Oplyſte Mænd med Forſtand og med Villie derinde.
Frit tør enhver udi Rigsdagen give ſin Stemme,
— Hvad BISMARK vil fremme.

Hil dig GERMANIA! Hvo, der mod bismarkſke Planer
Løfter til klingende Lyd ſine Taleorganer,
Faar da en Frihed ſaa ſtor, man vel kan forlange
— Som Tugthusfange.

Hil dig GERMANIA! BISMARK ſig troende kaldte!
Sikkert han véd, at hans Hovedhaar ere talte.
Fromhed og Gudsfrygt i Riget han tro vil beſkytte,
— Naar ham de kan nytte.

Hil dig GERMANIA! Nys ved din ſtolte Kulturkamp
Renſed du Luften for mangen en giftig og ſur Damp:
Pavens Ufejlbarhed bytted du bort og blev kvit jo
— For BISMARKS dito.

Hil dig GERMANIA! Ædelt du fra Slaveriet
Har dine «Brødre» ved RHIN og ved EIDER befriet!
Snart i forynget Kraft de hos dig ſig fornemmer
— Som Rasphuslemmer.

Hil dig GERMANIA! Frihedens ſtolte Gudinde
Troner urokket og faſt paa din Magtfyldes Tinde:
Ned til ſit udvalgte Folk hun ſer fra det Høje
— I Spændetrøje.

Springfyrene.

Et Æventyr,
frit efter H. C. Andersen.

Holstein, Berg og Krabbe vilde en Gang se, hvem af dem der kunde springe højest, og saa inviterede de hele det danske Folk og Bjørnstjerne Bjørnson til at se den Stads, og det var tre ordenlige Springfyre, da de kom sammen i Stuen.

„Jeg giver Taburette til den, som springer højest!“ sagde *Punch*, „for det er saa fattigt, at de Personer skal springe for ingen Ting.“

Holstein kom først frem; han havde saadanne nette Manerer og hilsede til alle Sider, for han havde Greve-Blod i sig og var vant til at omgaas med Jesuiter, og det gjør nu meget.

Nu kom Chresten Berg; han var rigtignok betydelig sværere, men han havde dog ganske god Skik paa sig og var i Kjole og hvidt Halsbind, og det var medfødt; desuden sagde Personen, at han var af meget gammel Familie i den Landsby, hvor Erasmus Montanus og Per Degn havde hjemme, og at han mellem Vælgerfolket var højt vurderet; han var taget lige fra Skolestuen og sat op paa Buntmagerloftet, hvor der var fuldt op af Rigs-

dagsmænd, der vendte den laadne Side udad. „Jeg taler saaledes," sagde han, „at sexten grundtvigigianske Skolelærere, der have vrøvlet fra Smaa af, og dog ikke ere komne paa Buntmagerloftet, have ved at høre mig ærgret sig endnu galere, end de vare."

Begge To, baade Holstein og Berg, gjorde saaledes godt Rede for, hvem de vare, og at de trode, de nok kunde ægte Taburette. Krabbe sagde ikke Noget, men man sagde om ham, at han tænkte desto mere, og da Redaktør Carstensen kun snøftede til ham, indestod han for, at Krabbe var af god Familie; Digteren Zahle, der havde havde faaet tre Folke-Sølv-The-Skeer for at tie stille, forsikrede, at Krabbe var begavet med Spaadomskraft, man kunde se paa hans Mundviger, om det blev en kort eller en lang Rigsdagssamling, og det kan man ikke en Gang se paa ham, der skriver „*Rigsdagstidenden*".

„Ja jeg siger nu ikke Noget," sagde *Berlingske Avis*, „men jeg gaar nu al Tid saadan og tænker mit!"

Nu var det Springet om at gjøre.

Holstein sprang saa højt, at Ingen kunde se det, og saa paastod de, at det var et af hans sædvanlige Kneb, og det var nu lumpent.

Berg sprang kun halvt saa højt, men han sprang Estrup lige i Ansigtet, og saa sagde *Punch*, at det var ækelt.

Krabbe stod længe og vaklede mellem de Radikale og de Moderate; man trode til sidst, at han slet ikke kunde springe.

„Bare han ikke faar Ondt!" sagde Carstensen, og saa snøftede han igjen til ham. — Klingeling! sprang han et lille skjævt Spring til Venstre, lige hen paa Skjødet af Taburette, der sad ved Siden af Formandspladsen.

Da sagde *Punch*: „Det højeste Spring er at springe hen til Taburette, for det er det Fine af det, men Sligt hører der Hoved til at falde paa, og Krabbe har vist, at han har Hoved. Han har ogsaa Ridderkors paa Kjolen."

Og saa fik han Taburette.

„Jeg sprang dog højest!" sagde Holstein. „Men det kan være det Samme! Lad hende kun have den Borgmesterrad med Embede og Ridderkors! Jeg sprang dog højest, men her hjemme skal der Krop til for at blive Minister."

Og saa blev Holstein Munk og gik i et adeligt Jomfrukloster, Berg satte sig oppe paa Buntmagerloftet og tænkte over, hvorledes det egenlig gik til i Verden, og han sagde ogsaa: „Krop skal der til! Krop skal der til!" Og saa skrev han sin egen bedrøvelige Avis, og det er ikke af den, vi har taget Historien, som dog gjerne kunde være Løgn, og det er den.

„Hvad *Berlingske* fortalte".

Mel.: Tivoli-Visen.

Har I set, hvad nu man beretter?
I *Berlingske* staar det — jo Tak,!
At Solen, den Stakkel, faar Pletter,
Naar paa Jorden der hænder et »Krach«.

For hver en Fallit hernede
Faar Solen strax en Filipens,
En Fregne for hver en uredelig »Fører«, hvis Kasse er læns.

I Fald det da da ej er en jævn Legn,
Hvorpaa man kan føle og ta'e,
Maa Solen, fra Jævndøgn til Jævndøgn,
Et vanskeligt Solhverv s'gu ha'e.

Albertis fæle Svovlsyre
Den ætsed' saa mangt et Ar;
Dog det var kun en Ouverture
Til det, som vi oplevet har.

Da Frederiksen var echapperet
Maa Solen have set ud
Som en af Smaakopper skamferet
Spækhøkers Ansigtshud.

Dog lidt efter lidt det fortog sig:
Dens Skive blev ren og blank;
Den havde just slaaet til Ro sig,
— Men saa røg Slagelse Bank!

Den Plet var slem, men Skavanken
Blev værre, da ovre i Fyen
Det revned' med Folkebanken,
— Da skjulte sig Solen bag Skyen.

Dens Teint var aldeles forjasket
Med Byld ved Siden af Byld,
— Og vi gik i Graavejr og sjasked'
For Venstre-Plamasernes Skyld.

Forleden Morgen jeg saa den
Tilsløret og ganske forknyt,
Jeg haabede, vi skulde faa den
Tilbage igjen nu — jo Pyt!

Thi saa kom Baron Gedalia
I Brummen. — Og nok saa ner
Kom Solen paa Solhospital, ja
Med Mæslinger, Plet ved Plet.

Om nu den er i Salveten,
Det ved jeg ikke bestemt;
Thi siden har jeg ikke set den,
Saa godt har den stadig sig gjemt.

— Som sagt! I *Berlingske* stod det
Omtrent, som jeg siger det her;
Men dersom I ikke vil tro det,
Saa kan I s'gu ogsaa la'e vær'.

I Osteriet.

— Har De Ejdammer?
— Smage? — Værſeati!
— Lidt Affmag! — Deres hollandſke?
— Syperb, Madame — maa jeg række?
— Tak! — Lidt vel kraftig! — Tillad mig Deres Schweitzer?

— Min Datters eget Fabrikat. Værſegod, min Dame!

— Tak! — God! — Maa jeg prøve danſk Bondeoſt?

— Peter! Spring hen til Bageren paa Hjørnet efter et 4-Øres Franſkbrød! — Den Dame vil ſpiſe Frokoſt her!

Godt kjørende.

— Hvordan Fanden kjører Du, Jens!
— Hys Fader! Jens sover!

Paa Venstremands Tro og Love.

Slaget er endt,
Lykken har atter en Smule sig vendt
Til Højres Kolonner;
Men Venstre har langtfra sin Fredspibe tændt,
Af Harm det sig vaander.

I Mund og i Pen
Høres fra Venstres Kohorder igjen
En truende Mumlen:
„Bi kun, I gode Højremænd,
Nu kommer Humlen!

Venstremænds Fald
Hævne vi skal paa de Kredse, hvis Tal
Eders formerede;
Valgene snarest besørge vi skal
Infamt kasserede.

Som udklækket Rogn
Stime vi frem fra hvert trofast Sogn
For Klager at føre.
— Tange er ikke tabt bag af en Vogn
Ved bagpaa at kjøre.

Folkets Justits
Røved' Korsør os og Frederits;
Et Puds den os spillede.
Men Tauber skal nok faa sin Appetits
Fordringer stillede.

Snart skal vi se
Venstre som Kassationskomite
Anført af Hr. Chresten:
Højre skal ikke oftere le
Ad Familietvisten!"

Giv nu blot Agt!
Venstre gaar efter Beviser paa Jagt,
Som er passable
Ved Valg, som med Djævels Vold og Magt
Skal findes kassable.

Og fra hin Dag,
Da I. A. Hansen fra Jordens Bedrag
Flugten har taget,
Har Venstremænd fremfor al Ting havt Smag
Paa Kassererfaget.

Saa vidt man kom,
At Vælgernes Kjendelse skal stødes om!
— Hensigten er spejlklar, —
Og det af de samme, som Folkets Dom
Har kaldet ufejlbar!

En saadan Logik
Og saadan en knusende Kraftpolitik
Skal opflamme Massen.
— Blot ikke ved den Kasserertrafik
De selv faar paa Kassen!

Godgjørenhed.

En Enkemandskasse for Jordmodermænd.

Det er blevet sagt, at den kjøbenhavnske Godgjørenhed aldrig paakaldes forgjæves. I Tillid hertil og paa en Tid, da en Del Hovedstads-Fruer i taknemlig Erindring om i sin Tid modtaget Assistance have indbudt til Rejsningen af en Fribolig for gamle Jordmødre, ligger det nær ogsaa at rette Tanken paa disses nærmeste Efterladte, Jordmodermændene, som — i Tilfælde af, at de udelukkende eller for Størstedelen have levet af Konens Erhverv, — ved hendes Bortgang ofte stedes i uforskyldt Nød — en Nød, der bliver jo føleligere for Manden, jo mere hans Hustru har været benyttet, jo travlere hun ilede fra Forretning til Forretning, kort sagt, jo fortjenstfuldere hendes Virksomhed var for Manden og Samfundet.

Paa et Tidspunkt, da maaske Forretningen staar i sin fuldeste Flor, og Manden med Rette venter sig den største Indtægt af den Stilling, en saadan Moder indtager i Samfundet, rykkes hun pludselig væk! En Enke vil kunne fortsætte den af Manden drevne Bedrift, men Jordmoderenkemanden er efter Forholdets Natur udelukket fra at gaa videre paa den af Konen betraadte Vej; han, som ikke er vant til, ja endog maaske ude af Stand til selv at bestille Noget, staar hjælpeløs!

Medborgere!

Der er her Grund for Godgjørenheden til at udfolde sig, til at yde sin Skjærv til dem, som ved Natklokkens Kimen ofrede Nattesøvnen for Konens Skyld, til at række Haanden til de Mænd, som delte med hine, der først af alle i Livet rakte os selv en hjælpsom Haand.

Undertegnede har i sit Hjem i Salviegade fremlagt en Liste til Tegning af Bidrag til et Pensionsfond for disse Mænd.

Uden her nærmere at gaa ind paa Ordningen af det eventuelle Fond — Pensionernes Størrelse kunde maaske beregnes i Forhold til det Antal Forretninger, hvorved Konerne have assisteret, skal jeg kun tilføje, at, i Fald Opfordringen vinder Tilslutning, er det min Tanke, at Fondet skal omfatte ikke blot virkelige Jordmodermænd ɔ: saadanne, som have været gifte med examinerede Jordmødre, men ogsaa Jordmodermænd i udvidet Forstand, Enkemænd efter Skuespillerinder, Institutbestyrersker, Vadskerkoner o. l.

I Haab om, at dette Godgjørenhedsværk vil blive mødt med den Velvillie, det fortjener, og at Tegning til Bidrag snarest vil blive gjort

ærbødigst

Sprækkelsen,
Jordmodermand.

Bevingede Ord.

»Nu er 101 ude,« sagde Meyer, saa gik *Morgentelegrafen* ind med Nr. 100.

»Op igjen!« sagde Tange, han gik bag af Nyborg-Deligensen.

»Saadan lejer vi inte,« sagde *Grundejerforeningen*, da Lejerforeningen blev stiftet.

I DAHLens Skjød en TAUBER laa
Og havde ingen Dyne paa.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Søndag den 19de Januar *Røverborgen*. Som jeg først trode var Røverne fra Kasino, vi havde faaet paa Borg; Hvad det ikke var men derimod en klassisk Komedie af afdøde Professor Øhlenschlæger med Musik af Hr. Kuhlau, som der ikke var Noget ved, fordi den er ikke som Lohengrin eller Mestersangerne eller Bagermadammen, som passer for vore Ører men af den gamle Slags; Der kan være god nok til Petersen men ikke til os, der lever i Sivilisisationens og Fremskridtets Morgengry. Men Komedien er god nok og sikken en Røver der var bleven af Liebe og Schram var morderisk gemytlig og havde man ikke let, saa havde man gyst af ham, som man gjorde af Mesters Datter, der var en gammel Hex; Og djævelsk og blev styrtet ud af Vinduet fra fjerde Sal. Des Aarsags. Derimod havde vi ikke rigtig Glæde af Ferslew som var pæn Mand; Men verdslig. Hvad der ikke passer sig for ham og skader hans Værdighed, som henhører under Gejstligheden og Begravelsesvæsenet. Og Røverne var for Resten ret skikkelige og ikke nær saa slemme som de saa ud til og gik Allesammen meget godvillig i Kjælderen, og det var et Held at de var bleven af med Decker forinden, fordi han var den krasbørstigste af dem og af et voldsomt Temperamang. Petersen var især glad over Levinsohn og da hun stod der som Juliane i den sorte Fløjelskjole, og sang ligesaa dejligt, som immervæk før, var jeg ganske bange for, at han med Et skulde stikke Hovedet op af Kahytslugen som han kalder det og raabe Brava, men han dyde sig og blev ved den store Jernport, som han skulde passe blev slaaet i; Med et Knald. Men Malle og jeg følte os løftede paa Ballettens Vegne ved at høre Hr. Valbum synge den ædle og ridderlige Røver med Anstand og Dekorum og og det er maaske en Fejl, som Madam Petersen paastod; at man kan forstaa hvert eneste Ord han synger og han bliver maaske heller aldrig saa stor som Fru Erhart i det Kapitel, men det er dog opløftende at se at vi kan hjælpe baade paa det Resetærende og paa Operaen, naar det kniber, hvad Operaen ikke kan hos os for hvis Jastrov skulde gaa om og danse Ridder i en Ballet tror jeg ikke han vilde gjøre Lykke hos dem der har Forstand; Paa de Dele. Hvoraf det er tydeligt, at Bornevilde havde Ret naar han satte Balletten som det Højeste, fordi det er den Kunst, der griber om sig i alle de Andres enkelte Afdelinger og gjennem Rhytmerne og Angtersjatterne paatvinger det umiddelbare Publikum Smagen for Skjønhedens og Mimikens Aabenbarelser. Hvad jeg er bange Sjæfen ikke har Blik for og Kritiken ikke heller. Men jeg. Hvorfor jeg sætter det i Dagbogen fordi jeg til den betror alle mit unge Hjertes oprigtigste Anskuelser som jeg har lært mig efter min gamle Mesters Bøger og mine egne Erfaringer; Som uværdig Præstinde i Kunstens indviede Hal; Og Musernes Datter.

Zahle som Videnskabsmand

eller

Venstres opdagede Kundskabstrædskhed.

Har I læst, hvad ZAHLE os fortæller
I sit Blad om sig og sine Fæller?
Deri ses, at hele Venstreracen er
Et Akademi af rene —
Rene videnskabelige Lys.

Klarest skinner Lyset hos ALBERTI:
Som Jurist han grumme »praktisk« er; thi
Ingen anden dansk Jurist kan mægte
Som vor Helt et Faktum at be —
At belyse klart med Lovens Ord.

LETH er heller ej af dem, som duer ej,
Han er bagt af theoretisk Surdejg;
Dog han ganske praktisk har forstaaet,
Hvordan en Klient man bedst faar —
Bedst faar bragt paa Sandheds gode Vej.

HØRUP dreven er i Stats- og Rigsret,
Skøndt han paa det sidste Sted fik nix Ret.
LARSEN fører som Jurist en flot Pen,
Der endog har bragt ham i Ka —
Karambolager mangen Gang.

Som en ZAHLE mellem Astronomer
Glimrer TAUBER mellem Gastronomer.
Statsøkonomi ham stedse tro vi fandt,
Munden ta'er han fuld af Statens Pro —
Produktion og Told og andet sligt.

ZAHLE har og theologisk Hæder
Som et Troens Faar i Venstreklæder;
Hvad i Livet skjules, for den kyndige
Fattes klart af ZAHLE, den u —
Den uskyldig-glade Ringstedskjald.

Endelig man ser i Venstrekapper
Hele Skarer lærde Æskulapper,
Og, hvis Venstre holder med sin Tale Hus
Som for Tiden, faar det snart sit —
Snart sit Hjem i Akademos' Lund.

„Farinelli".

ZAHLE (fynger):

Hør for fidfte Gang denne bedende Stemme!
Lad fidfte Gang ZAHLES Toner Hjertet naa!
Den Sorg, fom Dig nager, maa Du mandig tæmme.
— TAUBER! O lad ej Maden urørt ftaa!

Du, fom har hvilet ved mit Skjaldehjerte,
Dig man forftøder, TAUBER, Folkets Ven!
ZAHLE Dig fatter og al din ftumme Smerte.
— TAUBER! O fpis! Saa bli'er det godt igjen.

1879. Torsdagen den 30de Januar. Nr. 5.

Et Samvittigheds-Spørgsmaal.

— Samvittigheden er altsaa den indre Stemme. Nu har I vel forstaaet, hvad det vil sige?

KOR: Ja—a!

— Vil saa Du, lille IDA, sige mig: naar hører man da denne indre Stemme?

LILLE IDA: Jo, naar det rumler i Maven!

Til Tings.

Til Tings! til Tings! det Budſkab gaar
Til BERG og DAHL:
I Morgen Klokken Et I ſtaar
I Tingets Sal.

Da tager flux ſit Mundlær frem
Hin Bogødrot
Og prøver det med Fynd og Klem;
Det bider godt.

Men Venſtre ſkurer Skjoldet ret
For Pletter fri
Og rødmer, naar ſit Billed det
Faar ſet deri.

Saa ſamles Landets Grundlovsværn
Til Tings igjen.
Held eder, I er rene Jern,
I Venſtremænd!

Thi Landets Ære faar ſit Knæk
Ved eders Røſt,
I Freden er I Landets Skræk,
I Strid dets Brøſt.

Snart høres Vrøvl og Vaas paany
I Tingets Sal
Hvor ingen Moderat vil ſky
En Radikal.

Vemodig HØGSBRO tænker paa
Den Tid, der ſvandt,
Da hele Venſtre kom og ſaa
(Men ikke vandt)

«Ak!» tænker han, «vi kunde godt
Dog naa ſaa vidt,
Hvis begge mod hinanden blot
Fik gjort et Skridt.

Hvis HOLSTEIN ikkun ſvang ſit Ris
Mod eſtrupſk Vold,
Og SCHELDE os gav et Bevis
Paa Maadehold!»

En Trøſt dog ſtraaler lys og klar:
Han ſer tilfreds,
At Højre endnu ikke har
Naaet de halvtreds.

Men Snapstingsværten enſom ſtaar,
Hans Sorg er tung.
«Ak TAUBER ser jeg ej i Aar!
O, ve min Pung!»

Han gaar i ſtum Beklagelſe
Til Diſk og Skab,
Men — lægger Sag mod Slagelſe
For Næringstab!

for December Maaned.

(Sluttet.)

Foruden de nævnte Sygdomme blandt de store Husdyr, har der ogsaa víst sig mer eller mindre farlige Tilfælde blandt de smaa Dyr, der findes i enhver Husstand, og som vi derfor denne Gang undtagelsesvis ville medtage.

Faarekyllingerne bleve paa nogle Steder i Fyn og især i det vestlige Sjælland angrebne af kroniske Halsbetændelser, der ledsagedes af en højst generende Hæshed. Flere Privat-Koncerter i Landets mindre Kjøbstæder have af den Grund maattet indstilles. Ved længere Tids Ro og Ophold i Bagerovne og andre mildt tempererede Steder hævedes Sygdommen dog hurtig for de Flestes Vedkommende, og man har al Grund til at haabe, at Aarets Tillæg af Faarekyllinger henad Foraaret maa vise sig at være lige saa kraftig som i Fjor.

Lopperne ere de Husdyr, der forholdsvis have lidt mest. Baade disse og det med dem i hele Levemaaden stærkt beslægtede Væggetøj har maattet undgjælde for det mærkelige Fænomen, at de røde Blodlegemers Tal, maaske begrundet i hele den økonomiske Misere, har været stærkt aftagende i Forhold til de hvide (se Sørensens Analyse) og da disse Smaadyr saa at sige udelukkende ere henviste til de af Professor Panum i sin Tid for den mindre bemidlede Klasse anbefalede Blodretter, har Følgen deraf været en overhaandtagende Anæmi især hos Lopperne, der i Reglen leve fra Haanden og i Munden. Hos flere Lopper har Hjertebanken, Susen for Ørerne, Svimmelhed og især en generende Hoste været meget almindelig. Loppebestanden her i Landet maa i det Hele siges at være i jævn Aftagen, og

dette beklagelige Faktum skyldes vistnok for en stor Del den ufuldstændige Jagtlov, der ikke har begrændset Loppejagten til visse Tider af Aaret eller endog af Døgnet, men givet den aldeles fri. Den drives derfor som en fuldstændig Udryddelseskrig, og vore Efterkommere ville maaske opleve den Dag, da det sidste Exemplar af Arten fremvises i et af Hovedstadens Museer og maaske vil være at finde som No. 6763 i det nye Fællesmuseum og give en yngre Videnskabsmand Lejlighed til et Foredrag om en forsvindende Dyrerace i det geografiske Selskab. Blandt Ostemidderne har den kroniske Alkoholisme som sædvanlig krævet en stor Del Ofre, men Negeropstanden paa St. Croix og den deraf formentlig i den nærmeste Fremtid følgende Prisstigning i Rom, vil forhaabenlig noget formindske Ondet.

Blandt Fluerne har Smaakopperne ikke været nær saa ødelæggende som Edderkopperne. Der har endog blandt flere indflydelsesrige Medborgere været tænkt paa at oprette et Edderkoppehospital i Forening med en Spindestue, men man har paa den anden Side ment, at et Spindelvæveri — paa Aktier naturligvis — ikke vilde have gode Chancer, da det herved frembragte Væv neppe vilde kunne udholde Konkurrencen lige over for den Masse Væv, der stadig bringes paa Markedet af vore folkekaarne Førere.

Tusindbenene have frembudt talrige Exempler paa Tusindbenskader, foraarsagede ved det glatte Føre. Et Par ældre Tusindben have lidt af Podagra, der naturligvis maa være mindst tusinde Gange saa smertefuldt for dem som for os Tobenede.

Billerne trives ganske godt. En enkelt Bille har havt et Anfald af politisk Svagsynethed, men antages nu at være saa vidt helbredet, at man ikke behøver at befrygte noget snarligt Tilbagefald.

En Generalforsamling.

I Verden findes, som Hvermand véd,
Just ikke den skjønneste Enighed,
Og er der en Tvivler, saa tror jeg,
At han kan om den Ting faa god Besked
Ved den frederiksbergske Sporvej.

Generalforsamling den nylig har holdt;
Det løber endnu ned ad Ryggen koldt,
Naar man tænker paa den Slags Affærer
Og det Bryderi, som Keiffler har voldt
Bestyrelse og Aktionærer.

Han kunde sige dem paa en Prik,
At hele Forretningen bedre gik,
Naar han maatte Sagerne føre,
Og naar i sin egen Patentvogn han fik
Selskabet godt op at kjøre.

Kun Selskabets Tarv i hans Sind monne bo,
For Selskabets Velfærd han ofred' sin Ro
Og hængte saa nix forknyt i.
— Men dog var der Ingen, som her vilde tro,
At Manden var uegennyttig.

Som »miskjendt« fik han sit fulde Læs
Med at klare Begreberne, om sin Proces
Han tabt har eller har vundet.
Og blev dog nok ikke ret i sit Es
Ved den Afslutning, Sagen har fundet.

Som overvundet han Slaget forlod.
Vel mangled han ej sit moralske Mod,
Men for talrige vare hans Fjender.
Ikke blot Skinnet var ham imod,
Men baade Sporvogn og Skinner.

O gamle Kongevej! saadan en Leg
Din Kjørebane vist anede ej.
Den Gang du kun var en Slags Bivej.
Op nu har din Sporvej bragt dig paa Vej
Til at blive en ny Klammerivej

Feriegjæsterne.

Under ovenstaaende Titel agter „Punch“, hvis et tilstrækkeligt Abonnement bliver tegnet, at danne et Skuespillerselskab, bestaaende af de fra det kongelige Teater afgaaede Skuespillere og Skuespillerinder, som benytte deres Ferie til at give Gjæsteroller snart paa det ene Teater og snart paa det andet. Der foreligger allerede saa mange Tilbud fra Gjæsterne, og „Punch“ er gaaet ind paa saa mange af disse Gjæstebud, at vi allerede nu kunne præsentere følgende Spiseseddel, paa hvilken lutter Gjæsteretter ere opførte.

En Fortid.

Fruen . . . . *,*
, *Fru Sodring* som Gjæst.

Intrigerne.

Elskeren . . . . *,*
, *Professor Hoedt* som Gjæst.

En ministeriel Embedsmand.

Embedsmanden . . . . *,*
, *Hr. Mantzius* som Gjæst.

Soldaterløier.

En Vaabenbroder. . . . . *,*
, *Hr. Instruktør Holst* som Gjæst.

De Uadskillelige.

De Uadskillelige . . . . *,*
, *Hr. Paetz og Hustru* som Gjæster.

Gjenboerne.

Store Klint . . . . *,*
, *Hr. Hultmann* som Gjæst.

Don Juan.

Kommandanten . . . . *,*
, *Hr. Kragh* som Stengjæst.

Man kan, hvad man vil.

Skuespilleren }
Instruktøren } . . . . *,*
Velgjøreren }
, *Hr. Professor Phister* som Gjæst.

De Danske i Paris.

Lodsen i Paris . . . . *,*

En Søndag paa Amager.

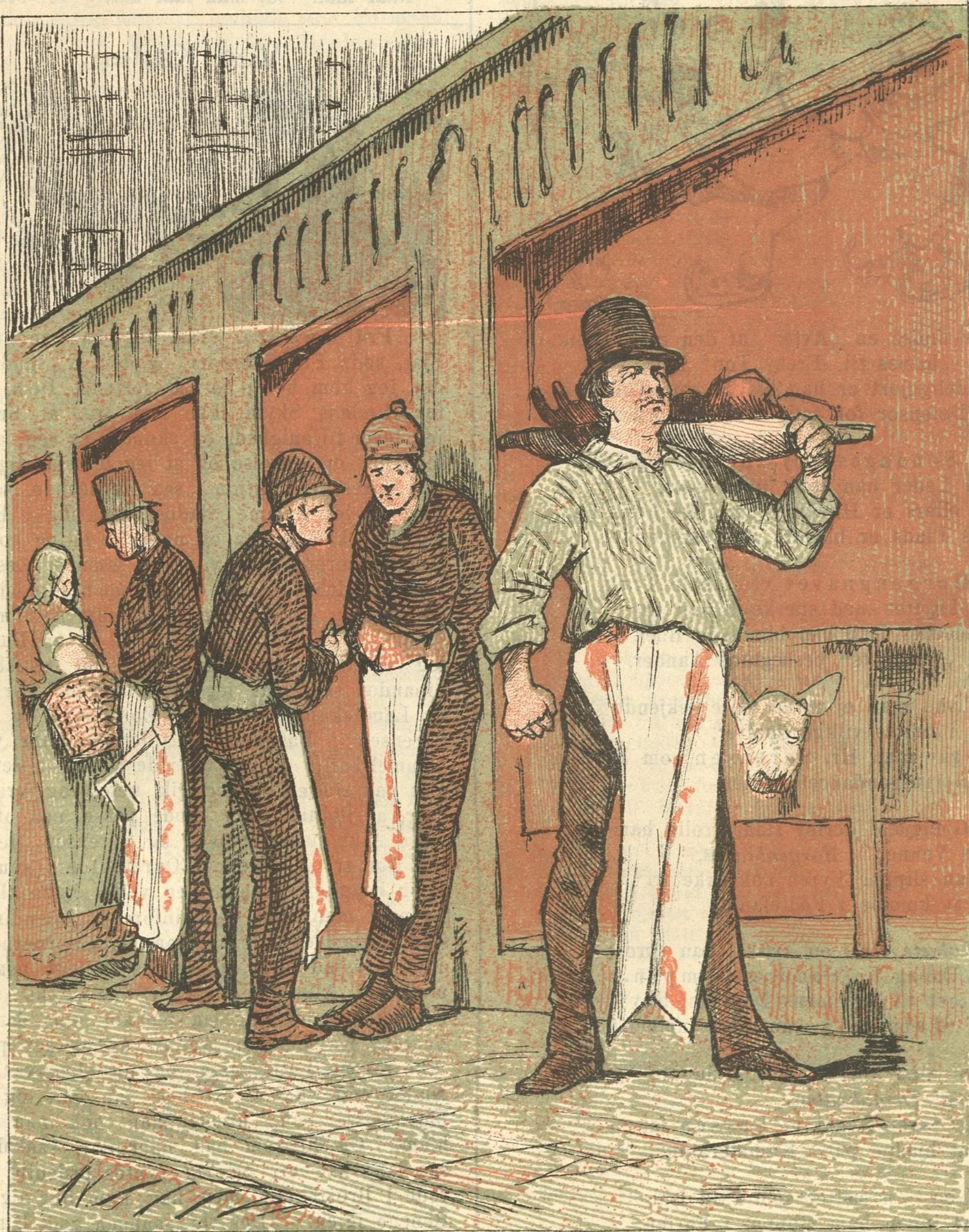
Majoren i Dragør . . . . *,*
, *Hr. Kammersanger Hansen* som Gjæst.

Efter en Fasteprædiken.

— Da var der dog baade Saft og Kraft i den Præken.
— Aa ja saagu, Mutter! For fire Skilling Steg og for en Mark Sauce.

En slaaende Bemærkning.

— Det er vores nye Svend, der gaar der henne. Du kan tro, han ſlar en proper Næve.
— Ja, naar han har vadſket ſig.

Venner i Nøden.

Der findes en „Avtor“ af den Slags Folk,
Som „hæves til Ærens Top“ kan,
Udødeliggjort er han bleven som Tolk
Og Defensor for salig Tropmann.

Ved Søndagssprøjten i Aar og Dag
Som Leder han stod, *nota bene*,
For ellers er Høvding just ikke hans Fag,
Hans Plads er blandt „de gemene“.

Til Morgengnavet ved noble Træk
Han knyttet med stærke Baand er,
I Tidernes Løb han blandede Blæk
Med „Organets“ beslægtede Aander.

Og hvad man ej turde være bekjendt
Selv i dettes villige Spalter,
Det gav man Hr. Sørensen som Referent
Og Korrespondanceforvalter.

Til Gjengjæld derfor staar trolig ham bi
Hans Venner i *Morgenbladet*,
Thi nu slipper Fyren nok ikke fri
For at komme i Fedtefadet.

Til *Folkets Avis* en Artikel han skrev,
Hin Ædling fra Søndagspumpen,
Forvaret til Dommens Dag den blev:
Hvor Skæbnen dog kan være lumpen!

Derfor man klager sig som besat
I *Social-Demokraten*.
Derfor tager Redaktør Larsen fat
For at hjælpe paa „Kammeraten“.

Hr. Larsen sætter som altid Lid
Til, at ingen ham stopper i Farten,
Og haaber, at hans Klient bliver hvid,
Naar han sværter Kontraparten.

Det stakkels udskyldige Offerlam
Med „Martyren“ vist snart følge Trop kan.
Hvorfor være mindre human da mod ham,
End han var mod salig Tropmann?

Hr. Larsen har altsaa kun brugt sit Blæk
Til Venstres Tarv, tør vi mene:
Man kaster jo ikke sit skidne Vand væk,
Naar man véd, man faar aldrig det rene.

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen*. Tak jeg har endnu en lille Sjat, søde Fru Schrøder og det er sandt, det var det jeg kom herop for at fortælle Dem, at De da for Himlens Skyld ikke maa tro, at Sørensen og jeg lever i Uenighed, og skøndt jeg véd, at De ikke fortæller en Stavelse og at jeg fuldstændig kan stole paa deres Distraktion i saa Henseende, saa kan der dog saa let komme Sladder omkring i Byen, hvad jeg ikke kan udstaa og nu er jo alting godt mellem mig og Sørensen og vi lever sammen næsten som i vore Hvedebrødsdage og gammelt Hvedebrød, véd De jo, kan ogsaa være meget rart især med dygtig Smør paa og det gik saadan til at en Dag, medens jeg og Sørensen endnu var lidt knubbede mod hinanden saa gaar jeg med ham ind for at kjøbe en Lampekuppel til vores Bordlampe og den tager Sørensen i Baglommen og dermed gaar vi ned ad Vimmelskaftet og det var i de Dage, at det var saa glat paa Gaden og jeg gik netop og vrissede lidt over, at Politiet ikke kunde passe paa at der var strøe Aske paa Fortovet og Sørensen, der altid er god Borger og Ordenens Opretholder, spurgte temmelig haanlig om, hvor jeg vilde skaffe al den Aske fra naar man ikke vilde indføre Ligbrænding og strø sine Forfædre omkring paa Gadehjørnerne og desuden paastod han, at skulde Politiet paase det og mulktere Alle der ikke strøde Aske saa vilde Fattigkassen blive ligesaa spækket, som det Kongelige Teaters Kasse efter Ambrosius og det passede sig ikke for en Fattigkasse, og desuden var det ikke Andet end Skaberi at her var glat og vilde man blot passe paa, kunde man nok naa helskindet hjem. Og ligesom han siger det, saa dratter han saa lang han er, og jeg syntes ordenlig det klingrede i Brostenene, men han kom dog ligestrax paa Benene igjen. „Det var saamæn godt Din Ryg ikke var af Glas lille Sørensen!“ siger jeg. „Men den var jo af Glas!“ siger Sørensen og bliver ganske bleg og saa husker jeg paa Lampekuplen og blev jo gyselig angst for, skøndt jeg var vred paa Sørensen kunde jeg dog ikke taale at tænke mig, at han skulde faa saa bedrøvelig en Ende og forbløde sig her midt i Vimmelskaftet, saa jeg fik ham i en

Drosche og hjem og en Doktor og Hofmandsdraaber og det var jo meget smertefuldt og generende fordi Sørensen maatte ligge paa Maven to Dage men det kjedeligste var at han i længere Tid ikke kunde taale at sidde ned saa han kunde ikke komme med til Taffels, hvor han var indbudt som Formand for Smørgrossererernes Maadeholdsforening hvad han egenlig ikke er men var naturligvis gaaet alligevel, da han jo dog er Foreningens Kasserer og det var ham der havde faaet Indbydelsen og han var især kjed af det fordi der var Jagt i Forvejen og han vilde gjerne have set hvordan Kammerraad Androkles Lembcke, som ogsaa var med, bar sig ad med at beskytte Dyrene under de Omstændigheder. Det er det som Fritz Grønbæk kalder et Dilemma og dersom Kammerraaden har været mellem Jægerne, vil jeg da haabe, han har skudt forbi med Villie og ikke molesteret Andre end maaske en tjenstgjørende Kammerjunker eller et Par Klappere, hvad der jo ikke gjør saa meget og i alt Fald ikke strider mod Foreningens Principer. Men De kan jo nok tænke Dem søde Fru Schrøder, at da jeg saa Sørensen ligge der, bleg og blødende paa sit Smertens Leje, smeltede mit Hjerte og jeg skjænkede ham min Tilgivelse, og Fredens Genier vendte tilbage ved vores Arne og nu er Petrine desuden i den syvende Himmel fordi hun er bleven antagen som høj Sopran i Sicilieforeningen, hvor hun skal synge ambrosiansk Lovsang og glæder sig til at træffe Emil Poulsen, som jo maa være med i den og som hun siger alle unge Piger med aaben Sans for det Skjønne maa være begejstrede over, selv om lave og misundelige Mennesker gjør Nar deraf og laver ham om til Sprællemand og hun havde nær givet Frits Grønbæk en paa Øret fordi han kom med saadan en Sprælle-Ambrosius, for hidsig er Pigebarnet, det har hun efter sin Fader og ikke efter mig, der altid har været blid og eftergivende, det véd De bedst, søde Fru Sørensen, der har kjendt mig fra ung af og altid holdt saa meget af mig som jeg ogsaa vil gjengjælde Dem saa længe jeg lever, og nu skal De have Tak for Kaffe, det gjør virkelig godt en Gang at tale med et Menneske med virkelig Dannelse og den har De, søde Fru Schrøder, det hører man strax paa Alt hvad De siger. Farvel.

Overlampepudserens Dagbog

Fredag den 24. *Et Solglimt* og *Valkyrien.* Det var et Glimt af vor Teaters Sol. Som er gamle Holberg, hvem vi ikke har set længe; Inden Døre. Og kunde ikke være ham bekjendt som i Fredags; Hvor han var gnaven og rørende og ubehagelig, men slet ikke morsom og vittig; Som han plejer, naar han er sig selv, saadan som vi kjender ham, og ikke bearbejdet med norsk Graavejrsstemning og Hjerteklemmelse vg Fyrretræsduft. Og det var meget naturligt at Jerndorff ikke kunde holde det ud ret længe. Men gik en lille Forfriskningstur og saa kom ind og gjorde Ende paa Legen, der var meget kort. Men altfor lang. *Valkyrien* var ogsaa et Solglimt; Nemlig for Balletten. Hvori Bornevildes udødelige Battemanger kalder Kæmpelivet i Norden frem paa Scenen og danser i Øhlenschlægers Fodspor med Grasie. Men desto værre hviler Mesterens Aand ikke over hans Skabningers Præstationer og Nastronds sorte Rimtudser og Svartalfer gjorde megen Ulejlighed. Saa at Petersen, som jo har været Sømand, maatte vove sit Liv og kaste sig ud i det vilde Hav og klare Ærterne; Deri. Som jeg besvor ham at lade være. Men han svarede: »Komandanten aa den ubønhørlie Plegt kaller paa mig, Severine! Hels Motier. Hvorpaa han gjorde Svømmetag tvers over Havet tii Beundrelse for Folk i Etasjerne, der kunde iagttage hans Dygtighed. Og Dødsforagt. Og Heltene blev ikke slaaet rigtig ihjel; Som de skulde, men der var Liv i Flere, som kravlede ud af Valpladsen som Fluer af en Tallerken Kvasia og ind mellem Kulisserne og der var En som tabte sin Sko og dansede paa Strømpefødder, hvad der ikke passer sig for en gammel Helt. Af de nordiske; Som slet ingen Strømper havde. Og Musikken var uenig indbyrdes, saa at Nogle kom først og Andre bagefter, Og baade Malle og jeg gik i Seng med røde Øjne. Af Ærgrelse. Og vare beklemte over, hvad »Dagbladet« vilde sige, men som har været opfyldt af blid Stemning og ædle Følelser og ladt være at ligge Mærke, men dækket os med Kjærlighedens Pelskaabe. Og har skrevet »At Balletten gik med sædvanlig Præcision«. Og jeg skal huske ham det en anden Gang og kaste Medlidenhedens Slør over; Hvis han skulde gaa i Vandet. Og ikke sætte ham i Dagbogen. Desangaaende. Men Erik Bøgh var haardere mod os end han plejer; Mod Kasino.

Hr. Overretsprokurator Bøcher

contra

Hr. Ingeniør Keiffler.

Hr. Prokurator BØCHER han
Elſked ſit Sporvejsſelſkab kjærlig,
Han for at ſtyre det var Mand
Han ſine Ord bela'e ſaa herligt.
KEIFFLER forſtod slet ej den Kunſt,
Alle hans Ord de var omſonſt.
Stræb Bøcher, ſtræb Bøcher, alt hvad Du kan,
Pas paa Hr. Keiffler ſom en Mand.

Bøcher er i Kontrol ſaa ſtor,
Keiffler er mere overfladiſk,
Bøcher ej ſpored Spor af Spor,
Mente, Projektet var ſporadiſk.
Og ſaa han endte med de Ord:
«Gaa! Vi Dig kjender paa dit Spor!»
Stræb Bøcher, ſtræb Bøcher alt, hvad Du kan,
Pas paa Hr. Keiffler ſom en Mand.

Der var mødt Folk ſaa langvejsfra,
Fra Frederiksberg og andre Sogne,
Keiffler han vilde bare ha'e
At Aktionærerne ſku' vogne.
Ak, men hans Vognborg helt slog Klik,
Han op at kjøre ej dem fik.
Stræb Bøcher, ſtræb Bøcher, alt hvad Du kan
Pas paa Hr. Keiffler ſom en Mand.

«Jeg holder ej af Skumleri,
Synes ej om den Slags Komedie,
Altid der var jo Rumleri
I dette Selſkabs Vogne, ved je'.»
Og med de Ord gik Hr. Keiffler ſin Vej:
«God Nat, Vogn, og mange Tak for mig!»
Stræb Bøcher, ſtræb Bøcher, alt hvad Du kan,
Pas paa Hr. Keiffler ſom en Mand.

„Kongen kommer!"

Fanemarche.

Velkommen Berg og Bojesen!
Velkommen ſtore Folkemænd!
Velkommen hver en Bondeven!
— Ifjor I ſpilled' «Fallitten», men
Nu aabner I ſagtens Butikken igjen
Med Løjer og Grin og evigt Spænd
:|: Bommelom :|: bom bom bom.

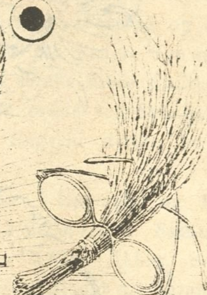
udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand 50.**

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kbhvn.

1879. Torsdagen den 6te Februar. Nr. 6.

PUNCH.

Vel valgt.

— Skal jeg nu tage det blomstrede eller det stribede Papir til Sovekamret?

— Det blomstrede er jo det kjønneste, men det stribede gjør Stuen højere.

— Saa tager jeg sandelig det! Maaske det store Klædeskab saa dog kan staa derinde.

Godt begyndt.

Venſtre ſad med taarefulde Blik,
Trøſtesløs var al dets Tale:
Mangen Folkeven ſin Bane fik
Under Højres Valgkabale.
«Hvad ſkal dog vi Stakler hitte paa
For at tvinge ESTRUP til at gaa?»
  Se, da lød til Trøſt
  Liden ZAHLES Røſt.
(Hvad var Venſtre uden ZAHLE?)

ZAHLE mæled: «Lad os give Tid!
Snart vor Sorg vi ſkal huſvale;
Hvis vi ſtoled paa vort eget Vid,
Var vi mer end ſplittergale;
Nej, lad os kun vente, til vi ser,
Hvordan hiſt i Frankrig man ſig ter!»
  Ved de gyldne Ord
  Raabte man i Kor:
Hvad var Venſtre uden ZAHLE?

Flux til nyfødt Liv og nyfødt Spræl
Venſtre vaagner af ſin Dvale
Og ſlaar Højres Valg med Glans ihjel,
Ret ſom Frankrigs Radikale.
Højre føle maa ſin ringe Magt,
Det har ingen Ting, det ſkal ha'e ſagt:
  ZAHLES Politik
  Sagen klaret fik.
Hvad var Venſtre uden ZAHLE?

Snart det hele Venſtre ſamlet ſtaar
Trods hver Splid og hver Skandale;
Sine Pjalter trygt det ſammen ſlaar
Uden Tiden at forhale.
Mod Forſoningsfeſtens Offerlam,
Stakkels HØGSBRO, er man haard og gram
  Let hans Tab vi bar,
  Blot vi ZAHLE har.
Hvad var Venſtre uden ZAHLE?

Til et ſamlet Venſtre kan man trygt
Landets Fremtid anbefale.
Med Retfærdighed og ſjælden Kløgt
Kan dets ſtolte Rækker prale.
HOLSTEIN Venſtres Hoved bli'er, fordi
Venſtre altid var katholſk deri;
  ZAHLE faar igjen
  Halens Rolle, men
Hvad var Venſtre uden ZAHLE?

Den 12te i Maaneden *Asfandarmad*, Aar 1248 efter *Jezdegerd*.

Broder i Islam, Selim, Musas Søn, Hilsen!

Puh! Allah være lovet, at din Faders Søn med hele Lemmer igjen kan sidde i sit Pavlun. Her har været et større Mandefald end i Siffins Dal, og ved alle Ahrimans Dews, den hoftebrede Guzles Søn har kæmpet, som det sømmer sig en Muhameds Søn. Gjaurerne i dette Profeten forhadte Land ere enten Højrekafirer, som svinge Krumsablen med højre Haand for Schahen af Kjøbenhavn, eller Venstrekafirer, som kæmpe med Kejten og fægte for Schahen af Bogø. Mashallah, hvorledes har ikke Krigen raset mellem disse, og flere Mænd faldt end ved Ohud, og din Faders Søns Tunge var som en Yatagan, og mange af de Kejtede faldt, og deres Fald var stort. Allah Akbar, blandt de Slagne var den meget fordøjende Abu Tauber, om hvem jeg allerede tidligere har meldt, og han brølede i Slaget som Leviathan, og af hans Mund udgik syv Sværd, rygende af Embedsmænds og Planteres Blod, men Abu Dahl og hans Mænd vog ham, og Mændene fra Kysten vog ham. Men Abu Skraal var ikke dennesinde med i Kampen, han havde skraalet sig ihjel og han laa i Gaasetaarnet og var død og hans Munds Røst blev ikke hørt dennesinde. Allah il Allah, Gud er Gud, hvilke Bedrifter udføres der ikke! Myr Bille, hvis Vaaben er en Skarabæ med en Kagekniv i Munden, fældede med sin Tunge en Tømmermand, hvis Vaaben var en Øxe,

og paa det Ejland Bornholm slog Højregjaurerne de Kejtede med en Kofod, og Abu Tange faldt af Skræk ned af sit Sæde og brød sin Hals. Men, ved Patriarkernes Grave, de, som sloge med Højre vandt en Sejer større end den, Sønner af Hunde vandt over Jezdegerd, hvem Profeten trøster.

Her har været stor Glæde og Ildfest, og Ahrimans Nat har straalet som Persiens Sol, og Shahens Datter er bleven hjemført af en anden Shahs Søn. Inshallah, der var Ild i alle Vinduer og Mænd stødte i Basuner paa Torvene og de ringede med de Allah forhadte Klokker. Mashalla, disse Hundesønner af Vantro havde nær trykket din Faders Søn saa flad som et Palmeblad, min Kaftan blev sønderflænget og min Tschibuk itubrudt. Maatte Profeten straffe disse Kafirer! Og han, som førte Bruden hjem, fik Besøgelse af nogle Giaurer fra sit eget Land, og disse Vantro sadde ved Schahens Bord og aade, ved Muhameds Skjæg, saa Mændene i Storschahens Land ved den Flod Spree fik Bugvrid deraf, hvad der tykkes mig helt sælsomt.

En saare buttet Gjaur, ved Profetens Skygge, hedder *Abu Meyer*. I Maaneden Aban kom han i Barnsnød og fik med stor Vaande og Drøvelse et Barn af Avispapir. Allah Motavakkel Allah! Intet er forunderligt i dette Land. Samme Papirsbarn fødredes med Ænder, og dog blev det bestandig tyndere og lignede slet ikke sin Moder. Allah Akbar, Søn af Musa, disse Gjaurer ere i Stand til alle Ugjerninger. Den unaturlige Fader, Abu Meyer, som var Moder til samme Papirsbarn, har ynkelig ombragt sit Livs Frugt for at ægte to paa én Gang: *Myr Knastensen* og *Abu Erik Ben Bøgh*. Ved Profetens Ribben, den sidste er en berømt Ulema og Fader til mange og gode Børn; hans 2 yngste Sønner hedde Dit og Dat og ere graaskjæggede Vismænd fra Fødselen af.

En Hun-Giaur, som var stor i alskens Gøgl, er nys brudt ud af sin Herres Harem. Hun var bunden med en gylden Lænke, som hed Kontrakt, men den sønderrev hun og flygtede til et fjernt Ejland. Ved Ayeschas Aske, en Dew var faret i denne Kvinde; hun var mere dewelsk end syv andre, og hun sparede sig ikke, thi hun var ikke økonomisk anlagt. Hendes Ansigt var som Fuldmaanen, naar den luerød stiger op over Allahs Jord, hendes Hænder vare fulde af Guld, hendes Simarre af serisk Væv, hun var kjendt af alle som Landevejen fra Ispahan til Teheran. Hendes Dans var som Huriernes, hendes Munds Røst som en Sølvklokke og i alskens yndefuldt Gøgleri overtraf hun de ypperste paa Torvet i Balsora. Lykkelig den Rettroende, der fik denne Kvinde i sit Harem: hans Tøfler vilde staa uden for dets Dør baade ved Dag og ved Nat.

Selah, Ven og Broder, maatte dit Skjæg vorde som en Kratskov og dine Hustruer fede som Trapgæs.

Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven og Broder
Jakub Ben Musa Nasreddin.

Ny sandfærdig Vise

om,

hvorledes 3 tykke Skrædersvende

stjal,

flagrede

og derefter opaade

den stakkels fede Hund „Sultan“,

som dog Trone havde sparet

i det store Hundemords Tid.

Synges paa Melodi:

Peter Schiott i Barndomsalder.

Vil I lytte, skal I strax en
Højst gefærlig Vise faa
Om tre Riddersmænd af „Saxen“,
Som en lækker Moppe saa:
— Bær og skjælv hver Dyreven! —
De gik hen at myre den.

„Sultan“ laa just og fordøjed',
Lukked' Øjnene til Blund,
Da om Hjørnet Tysken bøjed'
Og blev vaer den stakkels Hund;
Og Germanias sultne Barn
Saadan Tale holdt, — det Skarn:

„So ein dünnes dänisch „Rundstykk“
Ist zum Frühstück nicht probat!
Aber solch' ein fettes „Hundstück“
Das muss sein sehr delikat.
Brüder! Annektiren wir
Dieses liebe, dicke Thier!“

Naar man ellers kun faar Vandgrød,
Kan man tænke sig, hvordan
Alle trende Tysker's Tandkjød
Løb ved disse Ord i Vand,
Og Samvittighedens Røst
Druknede i deres Bryst.

Uden Skaansel, uden Naade
Klipped' de med Saxen nu
Livets tynde, skjøre Traade
Paa den arme Hund itu,
Stak den saa — oh fæle Id! —
Som en Pattegris paa Spid.

Hellere af vilde Skovbær
Aarevis jeg leved' vist,
Var jeg graadig end som Tauber
Og — som han — Expropriist.
— Heller lide Hungersnød,
End at spise Hundekjød!

Gys oh Lembcke nu! thi virkelig derpaa de spiste den:
„Und es schmeckte wie ein Ferkel,“
Sa'e den ene Skræddersvend.
Læser sig: hvad tænker vel
Du om saadan en „Gesell“?

Brøden maa de nu afsone,
Bøde for det fæle Mord.
Tusind Hunde dog selv Trone
Mæled' dog et Sandhedsord:
„Dræbe Hunde — det gaar an
Spise dem — gi'er Brød og Band!!“

Rekrutterne indøves.

— Lange Tav! Ingen Surbrødre under Armen!! L—a—n—g—e Tav!!!

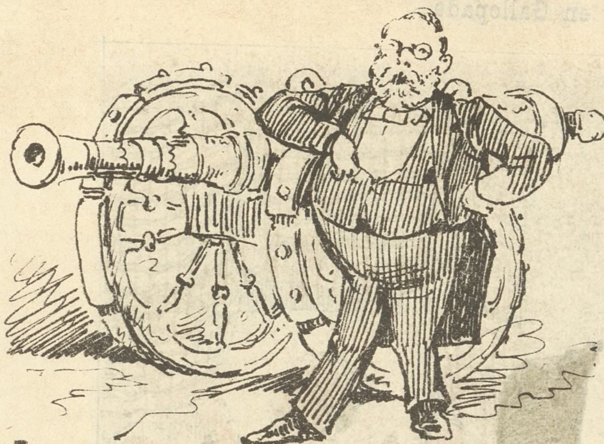
Paa Julebal.

I. Engagement til en Gallopade.

— Ska' vi skær' en?

Med aaben Pande.

Jeg har væ't Seminarist,
Det er sikkert og vist.
Jeg var fostret til Høtyv og Skovl, men
Jeg var skabt til Seminar,
Den var tydelig og klar,
Og mit Døbenavn var Chresten Poulsen.

Jeg har væ't Seminarist,
Men min Skæbne var trist
Thi mit Døbenavn var mig for broget.
Og med Navne, min Ven,
Som kun endes paa „sen",
Kan man slets inte bliv til noget.

Men Jeg blev Seminarist,
Og mit Navn havde vist
Kunnet volde Besvær mig og Mas tidt!
Dog ved Hjælp af Algebra
Drog Jeg „Roden" ud dera',
Og saa fik Chresten Berg jeg til Facit.

Jeg har væ't Seminarist
Og Jeg faar nok til sidst
Portefeuillen, man skal ej forsværg'et
Men den havde jeg ej faa't,
I Fald nu jeg havde blot
Chresten Poulsen og inte Chresten Berg væ't.

Jeg har væ't Seminarist
Og mit Ris har jeg vidst
At haandtere uden Frygt og uden Dadel.
Jeg paa Tinge fik Plads,
Jeg var folkelig og hvas
Mod forfængelige Titler og mod Adel.

Jeg har væ't Seminarist,
Og trods Højremænds List
Jeg mit Navn har som Bogødrot værget.
I Professore, som bo
Udi Kjøbenhavn, jo! jo!
Vi har ogsaa havt Folk her paa „Bjerget".

Jeg har væ't Seminarist,
Derom er der ej Tvist.
Jeg fik „bjerget" et Navn, som jeg kunde.
Mangen Torsk, som bekjendt,
Gi'er en Bergfisk excellent,
Og Jeg gi'er „den forvandlede Bonde".

Gaasereden.

Frit efter *H. C. Andersen.*

Mellem Østersøen og Nordhavet ligger en gammel Gaaserede; i den er født og fødes Gæs, hvis Navne aldrig skulle dø, — saalænge *Punch* lever.

I Oldtiden fløj en Gaaseflok hid fra Capitolium til Mai-Landets grønne Sletter, hvor der var god Gaasegang. Gaaseflokken kaldte sig Bondevenner.

En anden Skare med brandgule Næb og Madstræv i Hjærtet svang sig hen over Jylland, satte sig for Tschernings Fødder og kækkede i Kor, naar han aabnede Munden. Den fik Navnet „jydsk Folkeforening".

Der lød fra Danmarks Kyst et Angstens Skrig for de ravgale Gaser, der med Kæmpe-Rim under Folke-Vingen kom fra Vartov, og Folket bad: „Fri os Gud fra de vilde Grundtvigianere!"

Paa Bogøs engfriske Grønsvær, ved den aabne Strand, stod med aaben Pande Chresten Povelsen, kaldet Berg, med Kongekrone paa Hovedet, sit Skolemesterris strakte han hen over Landet.

I Knæ bøjede Holbæk Amts Vælgere sig, og I. A. Hansen kom med skarp Tunge og tom Brandkasse.

Det var i de ældgamle Dage, siger Du. Ogsaa nærmere vor Tid blev set smækfede Gæs flyve ud fra Reden.

Det lyste gjennem Luften, alle Ringsted-Klokker klang, Gaasen spredte ved sine stærke Vingeslag den dæmrende Taage og Stjernehimlen blev mere synlig, som om den kom Jorden nærmere; det var „Astronomen" P. Chr. Zahle.

Ja den Gang, siger Du, men nu i vore Dage? Da saa vi Gaas flyve ved Gaas i herlig Flugt. En rev en Fjer ud af sin Vinge og skrev over tyve Foliosider. Det flimrede for vore Øjne. Frie Middage for Korsøranere, truede Husmænd og underfundige Godsejere viste sig i den folkelige Sandhedskjærligheds klare Sollys. Det var „Digterne" Tauber og Feldthusen.

Vi saa en gammel Gase slaa med Vingen mod

Revisionsværelsernes Døre, og de i Statsregnskaberne bundne Talstørrelser skrede frem ved solklar Dag, og Menneskene rundt i Landet løftede deres Hoveder for at se disse forunderlige Additioner og Subtraktioner.

Vi saa en tredie med Kalot paa Hovedet spinde den tynde Tanketraad, der fæstes mellem Begreberne Moderation og Radikalisme. Han spandt en Ende, og den var lang.

Det danske Vælgerfolk har kjær den gamle Gaaserede paa Buntmagerloftet. Lad mægtige Fugle kun komme for at sønderrive det. Selv de skægløse Seminarister stille sig i Kreds paa Redens Kant, det have vi set, de lade sig hugge i deres pletfrie Halsbind, de slaa med Næb og Klo.

Et Par Rigsdagssessioner vil endnu gaa hen, Gæs flyve fra Reden, ses og høres rundt i Landet, før den Tid kommer, at det i Sandhed skal kunne siges: „Det er den sidste Gaas, det sidste Vrøvl fra Gaasereden„.

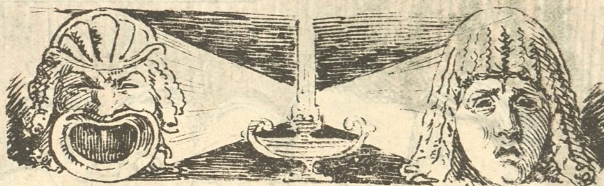

„Tauber kommer"?

Nys Venstre sig rusted til Toget,
For at vinde en Kreds til TAUBER;
Til Diæterne — gyldne Lau'bær
Er Vejen ak snever og kroget.

Skøndt Situationen er broget,
Afventer end stadig Hr. TAUBER,
Lig en Nutids Hr. MICAUBER,
Om ej der skal vise sig Noget.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Lørdag den 1ste Februar. *Don Juan* paa rød Plakat; Og Olaf paa Upasselighed. Saa vi sidder sørgendes i det og stoler paa Sjæfen om han kunde hitte paa Noget i Dubleringsfaget. Eller lade Balletten gaa i Ilden for ham, som vi gjerne gjør. Eller i Vandet, som vi ogsaa gjør; Sommetider; Men sjeldent. Og Sjanettes Bryllup blev opsat, skøndt der har været lyst for hende i alle Aviserne, hvad der var en stor Skuffelse for Malle, der altid har holdt af at se paa Bryllupper, men ikke selv er kommen videre end til Forlovelse, hvormed i jo ellers altid ender; Paa Scenen. Men naar Olaf som var Sjang ikke kunde være med vilde det blevet et trist Bryllup alligevel. Og det var dog rart at han endnu var saa rask; At han kunde være med i »Tæspis« i Fredags. Hvorfor vi maatte kalde Simonsen og Julie Skov fra Musikforeningen og resikere at Gade blev en »Tvær-Gade« — som Malle Knallerup bemærkede, desangaaende. Og Don Juan var som sædvanlig bedaarende og maatte opvække Medfølelse i Kvindehjertet, naar man saa Simonsen fristes af Donnaernes Skjønhed; Som det jo var rimeligt han ikke kunde modstaa og som maatte have kunnet røre selve Komandanten; hvis han ikke var af Sten; Som han var. Desto værre.

En Tyrefægtning.

(*Vide* »Dagbladet« 28. Januar.)

Komme hvo, som vil! Ja, kom!
Mens jeg slaar min Lyre,
Faar I en Fortælling om
En af vore Tyre,
Som sig ikke styre lod
Og var ikke tyregod,
Da fra Tyranniet
Den sig fandt befriet.

Hist ved Trommesalen, som
I sin Skjønheds Fylde
Stadig maa os minde om,
Hvilken Tak vi skylde
Vor Borgmester, som er Mand
For at faa en ny i Stand, —
Naar vi blot gi'er Stunder,
Mens Borgmester blunder;

Hist — jeg siger — kom en Knøs
Med en nikket Tyr, som
Snart dog fik sig revet løs,
Saa den stakkels Fyr kom
Fælt i Knibe: Tovet sprang,
Og er Tyren uden Tvang,
Bli'er den let ustyrlig —
Det er saa na-tyrlig.

Og en lystig Tyre-Vals
Gav den nu til Bedste,
Folket om dens Tyre-Hals
Vilde Reb befæste,
Men den ej sig standse lod,
Til en Tyre-Dansebod
Kongevej var ble'en —
Gratis var Entréen.

Men i Lykkesholms Allé
Stod Toreadoren,
Og han skød, og en, to, tre!
Tyren faldt til Jor'en,
Og den sendte i sin Død
Ham et Blik, der vist betød:
»Du er sgu en rar Fyr!
Nu er jeg en Mar-Tyr!«

Af vor Tyrs Historie man
Lære kan saa klarlig:
Den ubundne Frihed kan
Ofte være farlig.
Hvad der gjaldt om dette Kræ,
Gjælder jo om alle Fæ:
Naar de ej kan styres, —
Saa maa de sgu tyres.

Beilernes Kappestrid.

OPPOSITION.

Som de salig gamle Kegler
Udi Fru Odysseus' Tid
Man til Taburette bejler
I en vældig Kappestrid;
Men hvis ikke jeg fér fejl, er
Ogsaa haabløst deres Slid
— Hille den
Sikke't «Spænd»
For de brave Venstremænd.

PUNCH.

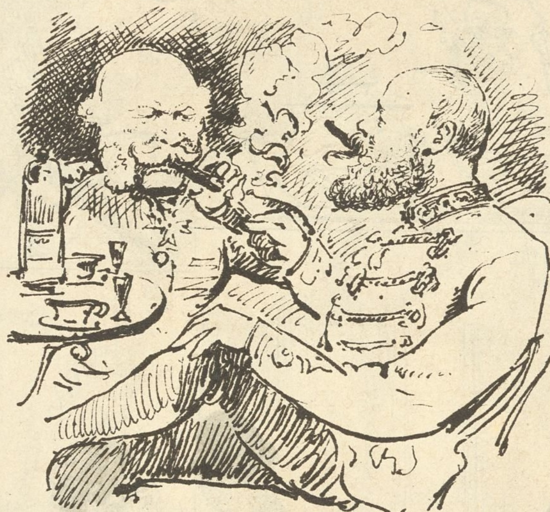
I Velten.

— Naa, hvordan morede Du dig faa paa Ballet?
— Henrivende! Der var næften ikke Trævl tilbage af min Nederdel, da jeg kom hjem!

Paragraf 5

eller

Det varme Venskab.

En Kejſer ved Donau og en ved Spree,
De vare ſaa gode Venner:
Det var et rørende Syn at ſe
De tvende Monarker i Vel og Ve
At række hinanden Hænder.

Og Venſkabet fæſted' i Hjertet Rod
Og i begge Rigers Hiſtorie:
Ved Dybbøl blandede «Vennerne» Blod
Og nede ved Kønigsgräts Venſkabet ſtod
I ſin fulde, ſtraalende Glorie.

Da VILHELM mod Metz og Sedan drog,
Sad FRANTS med bekymret Hjerte:
Af Venſkab hans ædle Hjerte ſlog;
Mod Czaren hans Øje dog Vejen tog,
Thi han holdt Venſkabets Kjerte.

Dog Krigen endtes, og Vennerne fandt
Hinanden med hele Lemmer,
Og Dagene gik, og Aarene randt
Og mangt et rørende Venſkabspant
Til Minde Hiſtorien gjemmer.

Et ſaadant rørende Venſkabsbevis,
Har nylig hinanden de givet,
«Der greiſe» har nemlig «ſat ſærlig Pris»
Paa Slangen udi ſit Paradis
At faa for beſtandig aflivet.

Den Paragraf 5 har ham været for haard
Og voldet ham Smerte og Plage.
Men hans «Broder» forſtaar at læge hans Saar,
— Ja, der kan man ſe, hvad Venſkab formaar
I diſſe Troløsheds Dage!

«Man miskjender ikke», ſaa lød hin Beſked
Fra de mægtige Potentater,
«At det er forbundet med Vanſkelighed
For Preusſen at holde Løfter og Ed
Og reſpektere Traktater.»

Saa ſlog over Paragraf 5 man en Streg,
Og bag efter vadſked' man Hænderne.
— Ja, hvad ſkal vi ſige? Os nytter det ej,
Om aldrig ſaa meget vi tager paa Vej
Eller lægger Proces mod Vennerne.

For et Venſkab, hvis Pagt er fuldt ſaa reel,
Som det klaſſiſke hos ACHILLES,
Er der os dog levnet en Trøſt i vor Sjæl:
Man finder vel nok dets Achilleshæl,
At NEMESIS kan formildes.

Ennd

een liiden Krønicke

omm

Bundekriigen.

ch komm ther fraa thet liidet Eyland, ſomm beneffnes Borrenhollem, Mænd, ſomm bereitede, huorlunde hand Lucianus Koe-Fod ther haffde hafft een meeget ſtoer Figtning, uærendis gantzſke aleene meth ſich ſelffuer och haffuende ſich udi førſte Ommgang meth ſitt egit Glauind bleſſeret, ſoe att hand ynckeligen bleff po Valplatzen liggendis. Men ſtoed doch opp igæn, och vog then Ridder Landſchoft, end hand ſigtede ey meth open Vande menn meth nedſlaegent Vezir.

Ny ginge bynderne poe Roed meth ſich ſelffuer indbørdis. Och tycktes thet them een ſtoer Skamm thennem uar goerdt af gotzeyerne. Men hand Chreſten Povelſøn, uærendis ſelff een bundeſøn, men haffuendis udi een ong Alder taget adelicht hjellem och ſkjioll, huorudi ſiuntes een Verreſiſk, huilcket betydede, att ſomm verreſiſken uærendis leffuendis och een Thoſk ſchvemmer udi

hafuett, soelvnde uilde hand och schvemme vdi folkehaffuets Unnerstrømme. Men meente hand Chresten Povelsøn meth Tillnaffn Berre, att thet wore nv bedst att laede somm wore ser aff gotzeyerne ey rett leffuendis, men ued trolldom och fandens konster forgoerdte, soe att the kun tycktes att haffue Liff vdi sich, uærendis doch steendøede. Och loed hand siin træl Tavber svelte vdi twende samfolde Dygn, huorvdaff samme Tavber bleff profetisk och uvorren vdi sitt arrme houed och sammenstreff ett Galdrebreff, somm hannem Dahl schulde iilde bekomme. Men finge bynderne och spoer aff anden trolldom och gotzeyerlicht Putzeri, soesom att de haffde vdi Nyborrig manet een døed Mand vdaf Graffuen och laedet een person, somm uar døffstumm berøffue siin stemme, end hand haffde ingen.

ch ther Hullstejn-blæsenborrig formerckede, att Berre uar soe dreffuen och forfaeren, falt hand hannem platt tilfoede och gaff sich och siine Uæbnere och Knapper under Berres befallning. Rennte sich doch een staffuer vdi liffuet och bekomm greffuelit bugvriid thervdaff. Men hand Tang soer, att presterne uar att line meth Ulfue vdi Faareklæder meenendis mostee att degnene daa uare at-liine meth faaer vdi theris eegne klæeder. End hand sagde ey soedant. Och bleff Vdgangen then, att daa then Ridder Albertij benechtede the ser gotzeyere att uære vdi liffue, troede the armme bynder hannem, somm the uar førre uante, og bleffue the ser satte vnder Tilsjun aff sjiu forfaerne Mænd, ther schulde grantzske effter, huad slammelich trolldom ther uar meth thennem øffuet. Och Zahle bleff hervdoffuer soe hentaegen att hand soer hand uillde bliffue Munck, men loed sich doch ey kronraege, ty thet goerdes hos hannem ey nøedigt.

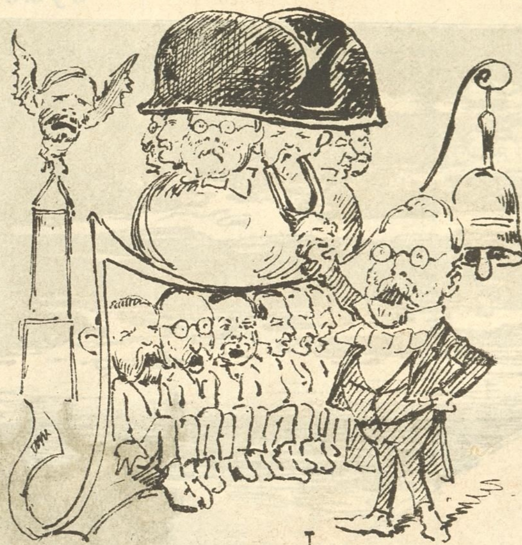
---

*　　　*

Fra Kunstverdenen. Efter sikkert Forlydende vil den fra Sommerforestillingerne i Provinserne under Navnet C. Berg fordelagtig bekjendte Skuespiller C. Poulsen overtage E. Poulsens Rolle i *Erasmus Montanus.* Af Hensyn til Thomas Nielsen antages der imidlertid, at man vil udelade den Scene, i hvilken Rasmus Berg beviser, at Degnen er en (Vejr-) Hane.

Venstres Kammertone.

I.

Til Tinge stævned' atter Venstrehjorden,
Og Formandsklokkens Toner lød bedaarende
For Ørene af Bukkene og Faarene.
— Dog den Gang var kun Tinget i sin Vorden.

Men snart blev der gemytligt i Kohorden:
Valgklager trak man glatvæk frem ved Haarene
Og vedtog for at plastre lidt paa Saarene
En Slags Udsættelsesforretningsorden.

Et udsat Lem pr. Dag! Jo, vi tør mene,
At hundred' Dage vil det Venstre tage
At faa sig selv sat ud af Tingets Skandse.

Det er dog lidt af „ham fra St. Helene",
Der ogsaa havde sine „hundred' Dage"
Og saa til Slutning — „*belle Alliance*".

II.

„Vi savne Tauber dybt, den uundværlige!
Han var Demokratiets bedste Prydelse!
Naar han oplod sin Mund, det var en Nydelse
Selv for den mest forslugne og begjærlige!"

Saa tales der; men skal vi være ærlige,
Saa spore vi dog siden hans Forskydelse
Slet ingen Mangel paa den Art Udgydelse
Og disse Hib, der vare Tauber særlige.

Der har endnu ej været mange Pavser
Imellem den Slags vamle Godtkjøbsflavser,
Som Tauber gjerne pryded' Diskussionen med.

Som Surrogat man for „Hans Uundværlighed"
Hans Stemmegaffel griber med Begjærlighed;
Thi den kan Venstre anslaa Kammertonen med.

Jyde over Jyde.

— Kan I kjøre mig de Par Mil ind til Byen, ANDERS TANNING? Jeg har traadt fejl paa min Fod.

— Jow, dæ ka A ſaa møj godt, Hr. JELLILG.

— Hvad ſkal I have for det?

— Ja, A haar betænkt — sejs Kroner!

— Men det er ſandt! Kan I levere mig et Læs Klynetørv?

— Jow, dæ ka A da ſaa møj maavele, om dæ ſaa ſku vær' lig' ſtraks!

— Hvor meget ſkal I have for det?

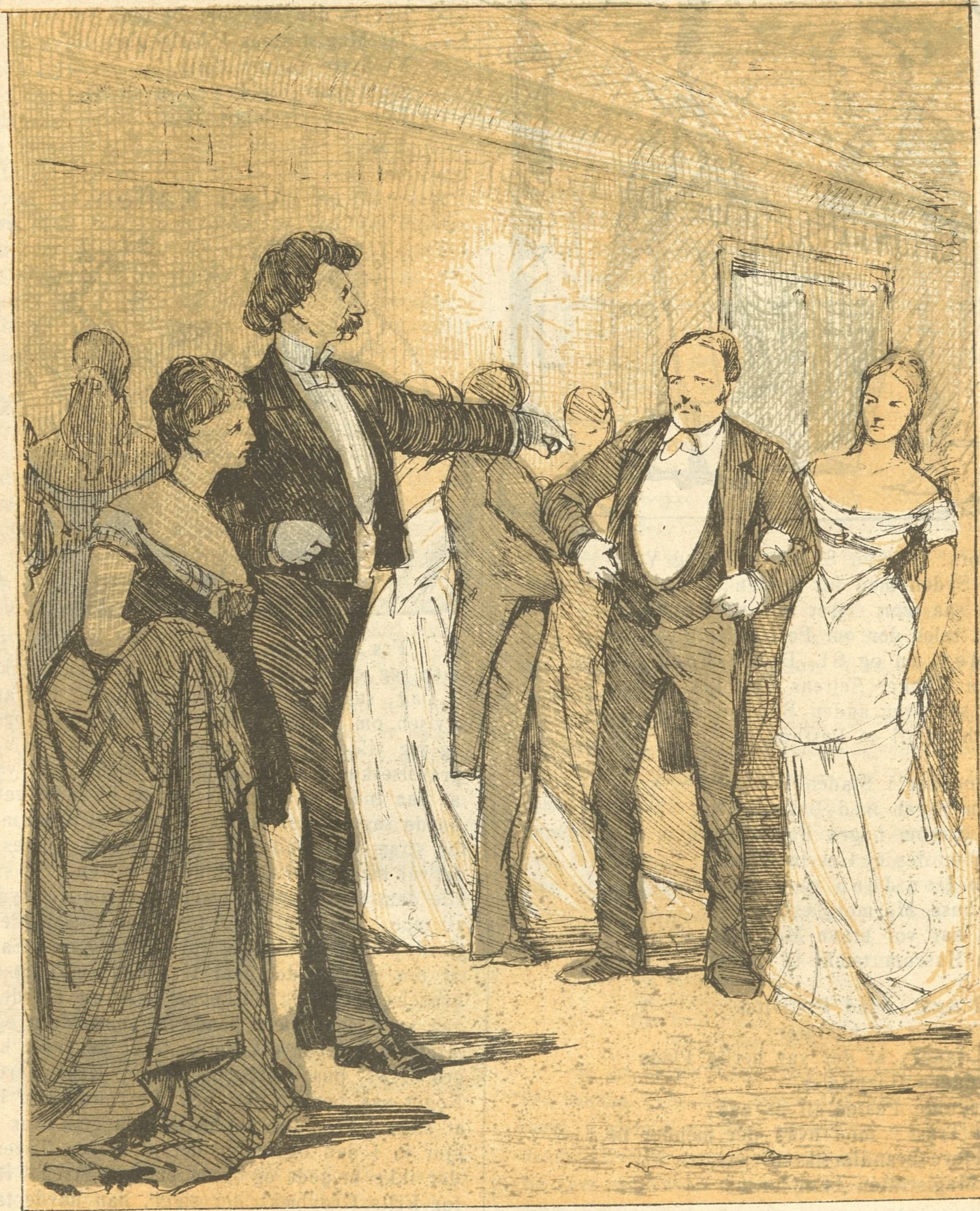
— Aa, A tænker wal ſaadan — fem Kroner!

— Det er et Ord, men ſaa kjører jeg med paa Læſſet.

— Ja, dæ ka Di no ſaa møj gjan!

Paa Provinsbal.

Kotillon.

OPFØRENDE HERRE: De sidste 5 Par danse ud. De er første Par, PETERSEN! Og simpel Inklination.

PETERSEN: Næ, véd De hvad, Kjær? Vi ka li'saagodt danse fin Inklination i denne Ende, som oppe i Deres!

Den slemme Syge.

Kors! Hvilken Skræk i Øst og Vest
Og Syden med for Resten!
Om saa man rejser ned til Pesth,
Saa tales der om Pesten.
I Moskau og St. Petersborg
Man slukker Sejrens Festblus
Og ser hver anden By med Sorg
At blive til et Pesthus.

Alene her i Staden ta'er
Man Sagen med Besindighed,
Og dersom nogen Fejl vi har,
Saa er det ej Gesvindighed.
Som Don Juan var strax parat
At huse Marmorgjæsten,
Saa har vor brave Magistrat
Paa Husrum tænkt til Pesten:

Med ægte, sund Pestivitas
Bor'mester os husvaler:
Han fandt, at der var herlig Plads
I Stadens Hospitaler.
Og skulde Pesten til os naa,
Som Trøst, mod hvad der hænder os,
Vi bleve brandforsikred' paa,
At Magistraten brænder os.

De vise Fædre blive prist
Fra Christianshavn til „Sorte Hest“;
Thi de vil sørge klogt og vist
For Byen mod den sorte Pest.
De tænke viselig: „Imens
Vi Pesten Adgang spærre,
Bli'er Stadens Kasser pesti-læns
Og saa er den, Skam, værre!“

Dog, det faar gaa, som det kan bedst;
Vor Mening er for Resten,
At kommer her den sorte Pest,
Bør vi den sky som Pesten.
Til Magistratens Udvalg glat
Vi flytte da vor Bolig,
Der faar selv Pesten ej os fat,
Der kan vi slumre rolig.

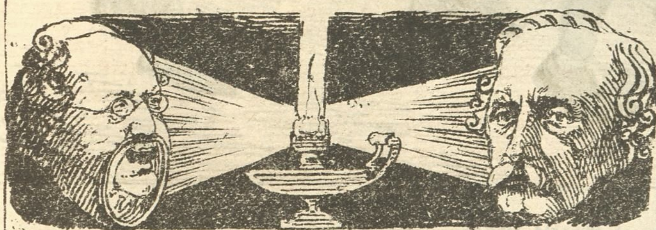
Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Tusind Tak, søde Fru Schrøder, men jeg er næsten bange jeg ikke kan drikke mere i Dag, saa apoperplex er jeg bleven ved at læse i Avisen om Pesten, som vi jo naturligvis ogsaa faar og jeg vilde have Sørensen til at gaa ind i en Begravelseskasse strax, men han sagde, det var bedre at gaa ind i en Brandassurance fordi Borgemesteren havde sagt at der skulde oprettes et Kræmmertorium for strax at brænde de Døde og jeg syntes egenlig det var rigtigst for at forhindre Smitten at vi strax kom alle dem der bragte Pesten med sig i Gryden, det vil sige, de maatte jo først dø, hvad de jo nok gjorde, naar de saa det var det bedste for Samfundet, og det er rart det gaar i saadan en Fart med Begravelsessagen og Kirkegaardene og alt det Væsen, saa at vi maa være baade Borgemesteren og Kultusminister Fischer taknemlig fordi de ikke har ladet gro Græs paa det, og bliver Kræmmertoriet til Noget saa tænker jeg nok Petroliummen bli'er ved at stige, hvad jeg vil haabe den maa, for Sørensen gjør jo i den og nu er det jo bleven Tøveir, hvad der ikke er godt og ogsaa en slem Streg i Regningen for Frits Grønbæk, der siger, han havde tænkt paa at begynde en Skjøteløbertidende og engagere Meyer og det skulde saa være saadan et Slags Ismejeri ligesom det i Glostrup som Docent Bay laver og som jo egenlig bliver et Isbajeri. siger Frits, undtagen det bliver med Mælk og ikke med Bajere, men saa blev Vejret jo varmt og det var en kold En for stakkels Frits Grønbæk, der nu vist maa lade sig nøje med at se at blive antaget som Journalist-Elev ved

Dagbladet hvad der nok ikke hører saameget til, som at blive Elev ved Theatret, hvor de selv skal gjøre Alt det, som de i Dagbladet blot behøver at skrive om. Men det er ikke ham, der skrev det om Familien Forsjangbolt, for saa vidt er han desto værre endnu ikke kommen, og saa er det sandt søde Fru Schrøder, der var en Ting jeg vilde tale med Dem om. Er De ganske sikker paa at Deres Pige er Dem tro? For min Stine, der er hendes Bysbarn fortalte mig forleden Dag, at Deres Pige havde talt ondt om Dem og sagt, at De var saa gjerrig, at De ikke undte hende den Mad hun kunde spise og kun gav hende varm Mad hveranden Dag, og selv om det var sandt, synes jeg dog det er et stærkt Stykke af saadan en Tøs at rende om i Byen og sladre om sit Herskab, og naturligvis er det ikke min Mening at De skal gjøre hende nogen Fortræd derfor, men jeg synes det var min Pligt som Deres Veninde, og det er jeg ved Gud søde Fru Schrøder, at have mine Øjne med mig og passe paa at Deres Tyende ikke fører Sladder om sit Herskab, saa i Deres Sted vilde jeg rigtignok sige hende op lige paa Stedet, men det kan De jo gjøre som De selv synes, for det kunde naturligvis aldrig falde mig ind at blande mig i Deres huslige Affærer, det er en Ting som jeg hader, og det sagde jeg ogsaa til Juliane forleden Dag da hun bad mig hjælpe sig at sy Betræk til hendes Dagligstuestole. „Nej, mit Barn, sagde jeg, din Mand skal ikke kunde sige, at hans Svigermoder blander sig i hans Ting og giver sig af med at betrække hans Møbler. Betræk Du dem selv søde Juliane, saa kan jeg imedens sy paa mit Bazartæppe“ — Gud det er sandt jeg skal hen og kjøbe Uldgarn, saa Farvel søde Fru Schrøder og mange Tak for Kaffe.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Kanariefuglen og ***Sivertsens Døttre*** paa Folketeatret Som jeg godt forstod, at Kanariefuglen var Fru Borchsenius, som var i lysegul Kjole og Fru Berling var den anden Fugl; Og en Dompap. Og dersom jeg ikke havde vidst, at hun ligesom Berlingske er kongelig priviligeret Skuespillerinde, vilde jeg ikke have kunnet forstaa, hvorfor de klappede ad hende; Fra de bagerste Bænke. Som Petersen bagefter forklarede mig; sigende: «Det kommer a, Severine, a Du ikke har lagt tilbørli Vægt aa Eftertrækkelihed paa a sidde Dig ind i Histaarien aa Generalogiens aa Myttaalaagiens Mysteriummer, fordi Du ellers vilde vide, a Vat nedstammer i lige Langelinie fra en Underkonge i gamle Danmark, som hedte Harald Klak, aa har arvet etter ham none Vasaller, som kaldes Klakører, aa som han forsørrer aa gier fri Kaamedie aa saa viser de ham en lille Villihed bagefter begribelivis.» Som jeg ikke rigtig forstod, hvad Petersen mente med, fordi jeg er endnu saa uerfaren og naiv; I de Dele. Men Sivertsens Døttre havde jeg ondt af, især af den yngste; Som hed Helga; Og havde lange Piske; Men førte Dagbog ligesom jeg, hvad Kolling forbød hende og lod hende koge Kartofler i Stedet; Som var grusomt, og jeg kan nok forstaa Kolling ikke kunde blive hos os; Naar han ikke har mere Sans for Konsten og Litterratturen; Som er det Højeste; Hvad der gjorde mig ondt, fordi han ser saa rar ud; Alligevel.

Doktor Staal paa Kasino. Jeg havde Malle Knallerup derude for at se, hvordan det gik, og hun kom saa forgrint over Vittighederne; Og Branderne. Og sagde, at det var især morsomt at se Mantzius kurere paa de Andre; Som de kunde trænge til. Og saa sagde hun, at skøndt Publikum slet ikke var af Sten, slog Staal dog Gnister af dem hele Tiden. For Malle siger ogsaa Brandere; Men med Maade. Og det morsomste sagde hun var, at det foregik hos Ranch, men man saa ikke Noget til Uhret; Som var udenfor. Men nu er jeg søvnig og vil gaa i Seng og drømme om Frøken Skovs Sang og at jeg ogsaa maa blive berømt og en Stjerne; Som hun. Men Malle drømmer vist om Sangenberg.

Søndag d. 9de Februar. ***Sjannettes Brøløp.*** Det har været en slem Uge at komme igjennem, begrundet i mange røde Plakater og ingen rød Løgte. Og der er gaaet en Mængde Klister med der til, men er jo al Tid fornøjeligt, at se paa Gadehjørnerne, formedelst Afvexlingen; I Farverne. Men det var en urolig Tid; Med Spænding og Malle; Der er Digterinde lavede følgende Vers:

Vor gamle Sjæf han holdt en Støj
Paa Grund af denne Krife,
Af CETTI fik vi «Lamperøg»
Og mangled' ogfaa PRICE!
En «Poftillon» i Frakke rød —
Paa hvid Plakat han var faa fød:
Han blæfte, Han blæfte —

«Ja gu blæste han,» sa'e Petersen; Der kom ind i det Samme, «Aa han blæste helt væk, saa det er ikke værdt a gjøre Blæst dera, formedelst nu er Skram osse daarli. Hvorfor vi maatte give Solglimt aa Vaarluft. Uagtet «der var Vinter i vor Hjerte»; Som Malle citerede; Efter Holst. Men til Lykke holdt Komandanten ud fordi han havde Mands Mod og i Aften stod Brøløppet med fuldt Orchester, og hvori Frøken Skov overvandt Olafs Betænkeligheder. Og Publikums med. Og dersom Brøløppet kommer til at gaa fem og tyve Gange, skal det hedde Sjannettes Sølvbrøløp; Fordi det giver Sølv; I Kassen. Hvad det neppe gjør.

Under Aaget.

Chresten sidder paa højen Hest,
Glat er hans aabne Pande,
Han har sejret i Øst og sejret i Vest:
Lad Høgsbro i Lænker nu bande.
— Zahle svinger Brixen.

Med Nakken bøjet af Aagets Vægt
Drager forbi ham i Toget
Hele den oprørske Trælleslægt.
Den Kjæp har han krøget og kroget.
— Zahle svinger Brixen.

Kastet i Støv i det ganske Land
Er Holsteins Oprørsfane;
— Din Bane er slut, oh „Banemand“,
Assens-Banen bliver din Bane!
— Zahle svinger Brixen.

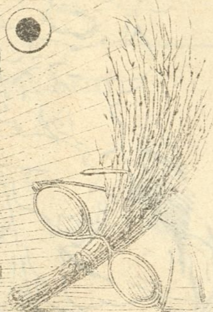
udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl: Strand 50**.

[illegible] udgivet [illegible] C. Simonsen [illegible]

1879. Torsdagen den 20de Februar Nr. 8.

Ved Bortrejsen.

— Nu maa De rulle ned alle Vegne, Stine og lukke alle Dørene af inden De tager herfra.
— Ja, Frue! — men, hvordan ſkal jeg faa ſelv komme ud?

Civilisation og Barbari.

Fra Tyſkland, hvor Nutidskulturen har
Sit Højdepunkt naaet,
Vi nylig en uſminket, ren og klar
Beſked har faaet.

«Der Grejse» tog Ordet. Medlidende ſlog
Hans ædle Hjerte.
Han Sønderjyderne derved betog
Uvishedens Smerte.

Uvisheden knugede Folket til Jord
Og lammed' dets Kræfter.
— Nu har det en Kejſers medlidende Ord
At rette ſig efter.

O, ſtakkels barbariſke Smaafolk, ſom gaar
Omkring i Uvidenhed!
Nu véd I dog, hvad en Kulturſtat forſtaar
Ved ſand Medlidenhed!

Du «Edler Grejse»! følg Hjertets Trang
Og bliv ſaadan kun flittig ved,
Saa lander du nok hos Hades en Gang
Med en god Samvittighed.

Med din Bevidsthed en Fyrſte kan
Gaa trygt i ſin Kiſte,
Og det er umuligt, hans Folk og Land
Sin Gudsfrygt kan miſte! —

— En «æret Samtidig», Hr. John Bull,
Sig ikke fornægter;
Af ſin ſtore Misſion er endnu han fuld
Som Traktatforfægter.

Splinten i Kabul-Emirens Blik
Den vogted' han nøje paa,
Men den pommerſke Bjælke i Tyſkland fik
Han ſlet ikke Øje paa.

Til beaconsfieldſk-bismarkſk Kulturkamp han gaar,
Og færdig han ſlux er;
Af Heltemod altid hans Hjerte ſlaar
I hans Wellingtonsbuxer.

For Tiden han ſes ſom Kulturmissionær
Blandt Hottentotterne,
— Des værre er han dernede i Færd
Med at gaa til Rotterne.

De vil ikke ha'e noget med ſaadan en Slags
Kul-Turiſter at ſkaffe,
Men ſiger: «John Bull, nu ſkal du ſtrax
Faa Zulu-Kaffe!»

Saa banked' de ham uden mindſte Reſpekt;
Og ingen kan nægte,
At Britten ſig ſtod ſom en Thevands-Knægt
Mellem Kaffe-Knægte.

Den glubende Haleneger, ſom bor
I Afrikas Stater,
Har ſagtens aldrig havt ſynderlig ſtor
Reſpekt for Traktater.

Man ſiger om ham, at han brød hver Pagt
Troløſt og uredeligt
Og har brugt ſin notoriſke Overmagt
Alt andet end fredeligt.

Dog blæſe være med ſligt Lapperi':
Vi Kulturſtater ſe, hvor
Man ikke er et Haar bedre heri,
End ſige — tre Haar!

Kjære Punch!

Maa jeg henlede din Opmærksomhed paa et interessant Faktum, nemlig et af Undertegnede opdaget tydeligt Spor til en forestaaende Revolution inden for Malerkunstens Omraade. Det kunde vel forudses, at den store Udstilling i Paris ikke vilde undlade at øve nogen Virkning paa vor Kunsts Udvikling herhjemme, men Faa have dog vistnok drømt om, at denne Udvikling skulde gaa for sig med saadanne Kæmpeskridt, at vi allerede nu maa siges at være paa Vej til at faa en ganske ny og selvstændig Malerskole her hjemme, hvis Slagord rimeligvis vil blive „Fremtid maleriet". Det er nemlig Foreningen „Fremtiden", der maaske i Forbindelse med Redaktionen af „Dagens Nyheder" maa siges at være Bærerne af denne betydningsfulde Æra, hvis fornemste Kjendetegn maa søges i Bestræbelsen for at virke paa Tilskuernes Kunstsans ved Hjælp af Masserne. Jeg har

ikke selv set Udstillingen, da jeg nemlig har for Skik at uddanne min Kunstsans alene gjennem Læsning af Kataloger og Avisanmeldelser, hvorved man opnaar en fast og paalidelig Maalestok og ikke vildledes af mulige personlige og individuelle Følelser, der let ved Betragtning af selve Kunstværkerne kunne paatrænge sig det kunstnerisk ubefæstede Gemyt. Som sagt, — jeg studerer forleden Dag med Interesse i „Dagens Nyheder“ Listen over de af „Fremtiden“ bortloddede Malerier. Der læser jeg blandt Andet „21155 Køer, sjællansk Motiv af Bøgh“. Det slog mig! Sligt havde jeg aldrig tænkt mig Muligheden af. Paa ét Billede, og maaske oven i Kjøbet paa et temmelig lille Billede at faa anbragt enogtyvetusinde, et Hundrede og femoghalvtredssindstyve Køer! Min Beundring for Hr. Bøgh var grænseløs. Hvilken Flid maa der ikke være anvendt! Tænk blot paa den lille Omstændighed, at enhver Ko, i alt Fald som almindelig Regel, har 4 Fødder. Det bliver i Alt 84620 Kofødder, som Hr. Bøgh har maattet male. Kommer der en Gang en ny Udgave af Kofods Historie, haaber jeg, at dette Maleri bliver omtalt deri som et af Verdens Underværker, det ottende eller niende, bliver det vist. Og dog overgaas den flittige Dyrmaler af den endnu flittigere Marinemaler, Hr. Carl Baagøe, der er naaet til at levere „26998 Skibe i Maaneskin“. Marinemaler Lytken er ogsaa en flink ung Mand; han har kunnet anbringe „18895 Skibe, som tørre Sejl i Christiansø Havn“. Christiansø maa have en langt betydeligere Skibsfart, end jeg havde tænkt mig. Ogsaa Blomstermalerne er komne godt med. Damm har for Exempel „9393 blomstrende Anagalis“, Frøken Simonsen „20460 udsprungne Azaleer“ og „15887 Stedmoderblomster“. — Jeg er bange, Frøkenen har været nødsaget til at behandle enkelte af disse Blomster temmelig stedmoderlig. Men Frøken Henchs Maleri vilde jeg dog helst have vundet. Det forestiller „10130 Jordbær paa et Blad“. Motivet maa vist være taget hos Jordbær-Andersen. Og hvilket rigt Motiv! For øvrigt skal det vist hedde „10130 Jordbær paa ét Brædt“. Hvilken Kjøbenhavner vilde ikke gjerne eje et saadant Billede, der kunde minde ham om en af hans kjære Vinmelskafts mest fristende Tillokkelser. 10130 Jordbær! Og maaske oven i Kjøbet med Fløde! Er det nu ikke et betydeligt Fremskridt i Kunsten, kjære Punch, og har jeg ikke gjort Ret i strax at gjøre Dig opmærksom derpaa, for at Du og Dine Læsere kunne glæde Jer lige saa meget derover som Din

ærbødige

Mathias Knabstrup,

forhenværende Middagsabbonnent hos Restavratør Petersen.

P. S. *Alle de andre Blade have slet ikke opdaget Noget, og ildesindede Mennesker have ud spredt, at det bare er „Dagens Nyheder“, der har glemt at sætte Skilletegn. Jeg indser ikke, at det har Noget med den Sag at gjøre. Jeg holder paa „Dagens Nyheder“, den holder jeg, og det er jeg nødt til, for den er jeg „knyttet“ til, da jeg hører til Meyers „Forhenværende“.*

En Idrætsmand.

Og hør, I gode Venner, vil I give mig Geher,
Saa synger jeg en Vise om en Nyheds-Kolportør,
En vældig Jægersmand,
Som udi Danmarks Land
Har fældet og anskudt saa mangen lækker And.

Han jager som en Nim-Rod og bliver aldrig træt,
Og Vildtet gaar i *Standard* og i *Pall-Mall Gazette!*
Der faar han Løn og Kost
Og vogter tro sin Post.
Byrygters Regn og Sludder bliver der til bare — Frost

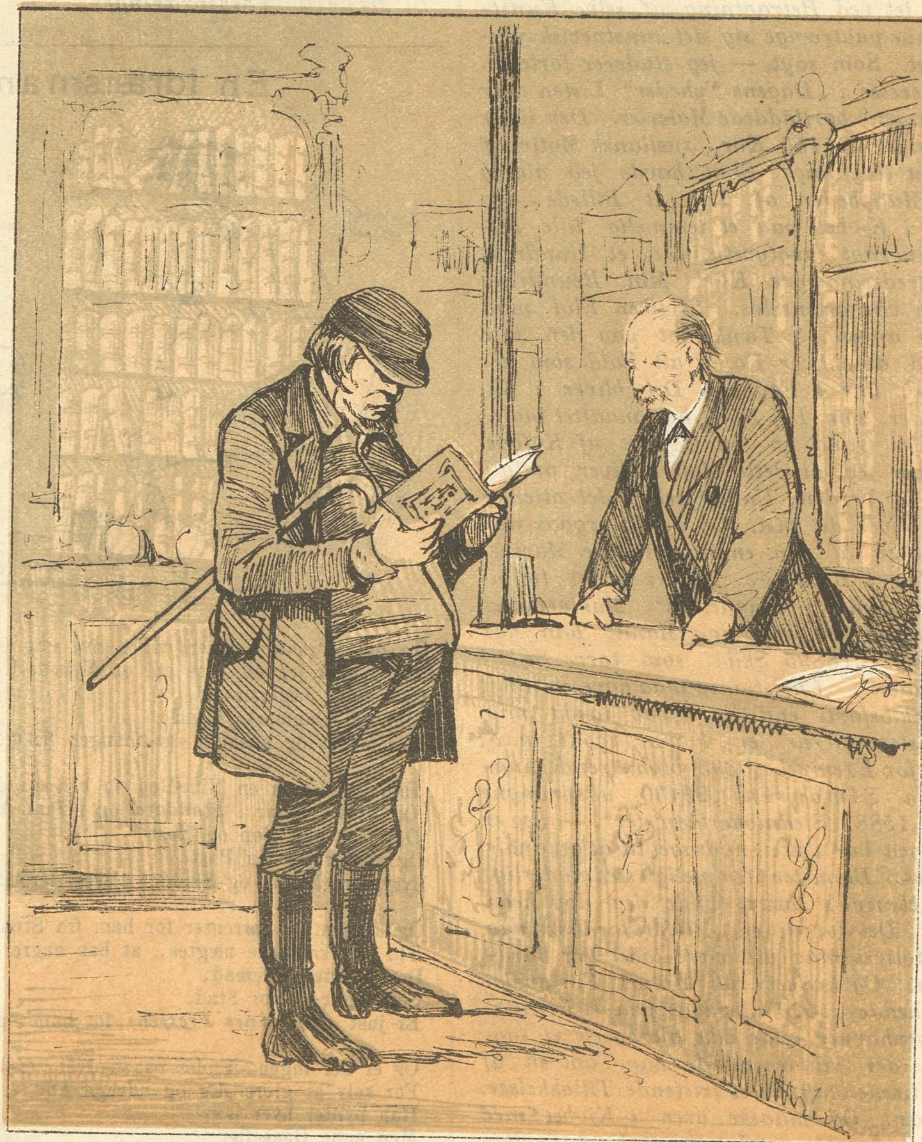
Og Jagten sig forrenter for ham fra Stund til Stund;
Thi det kan ikke nægtes, at han aagrer med sit »Pund«
Den bedste Andemad,
Som findes i vor Stad,
Er just *»gefund'nes Fressen«* for ham og for hans Blad.

Og er her ingen Ænder paa Torvet, er han Mand
For selv at gjøre Æg og udruge And ved And.
Han pynter hver især
Med egne Gaasefjer
Og lader den saa snadre i hans eget Gadekjær.

Men bli'er hans And serveret og plukket, Herre Gud:
Hvor ser den dog ynkværdig og afpillet ud!
Fra Publikum det lød,
At Jægeren dem snød,
Dog, hvad skal man sige til'et? Det er hans Levebrød

Han laver Allianger, fører Krig og slutter Fred,
Og skader det hans Landsmænd, han ej gjøre kan derved;
Thi Sagen den er klar,
At Grunde nok han har:
For Exempel hans Redelighed, som er (Hona)-rar

Kvalitetsvalg.

— Maa jæ itte foe in Almenak?

— Værſeartig! Her er ROMS og her er WISBECHS. Hvilken af dem ſkal det være?

— Næ, jæ ve itte ha noen a dom! Næ ded ſku da være denne herſens FLINK.

— Ja, den kan De ogſaa faa. Holder De meſt af den?

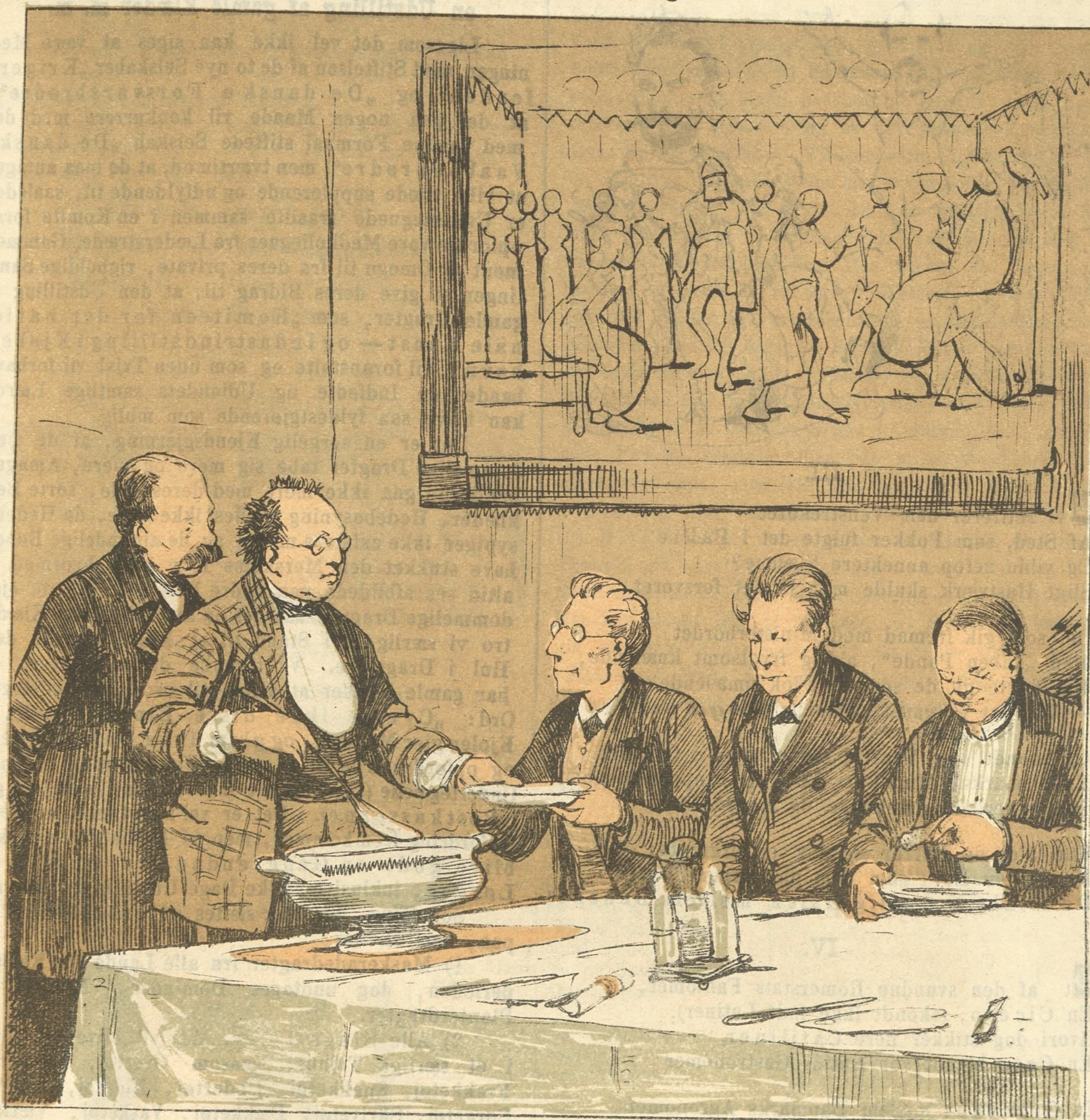
— Ja, for jæ ſka nu ſie vos, a ded æ den bedſte a dom alle ſammel.

— Saa? Hvorledes?

— Jou, der æ mej et bedder Vær i den, end der æ i di andre.

Beskedent Ønske.

Seminariums-Middag.

— Ja det er sandt, kjære Venner! Økonomen beder Jer om ikke at komme Peber paa Ærterne, for hans Svin vil saa ikke gjerne spise Levningerne.
— Hr. Mortensen! — Kunde Svinene saa ikke faa først?

Venstres Kammertone.

III.

Hvi retirerer hele Venstrekoret
Af Sted, som Pokker fulgte det i Hælene
Og vilde netop annektere Sjælene?
Sligt Hastværk skulde man af det forsvoret.

De, som gik fremad mod Ministerbordet
Med „aaben Pande", aldrig frygtsomt knælende,
Hvi flygte nu de som en Flok umælende?
— Jo, det er ganske simpelt: ***Jagd*** har Ordet!

Og skøndt vort Venstre savner dybt i Grunden
En bismarksk Mundkurv-Lov, der stopper Munden
Paa anderledes tænkende og menende,

Saa la'er de Herrer sig dog ej forknytte;
De har en Lov, som dem gjør samme Nytte:
De stikker nemlig Halen mellem Benene!

IV.

Et af den svundne Romerstats Fantomer,
En Cicero, (skøndt ikke født Latiner),
Hvori dog stikker flere Catiliner,
En Cato blandt vor Nutids Gastronomer;

En Gracchus mellem Danmarks Agronomer,
En Marius paa vor Folkemagts Ruiner,
En Brutus, blottet for brutale Miner,
Er ***Fred'rik Bajer***, Tingets sidste Romer.

Han slaas til sidste Mand for Republiken
Og slaar som første Mand for Kvindesagen
Og Kvinden — Kongedøtre dog undtagen;

De lades for Principets Skyld i Stikken
Og sukke vist: „O Bajer, tag os naadig med
I Lov om gifte Kvinders Formuesraadighed!"

Opfordring
til
en Udstilling af gamle Klæder m. m.

Ligesom det vel ikke kan siges at være Meningen med Stiftelsen af de to nye Selskaber „Krigerfonden" og „De danske Forsvarsbrødre", at de paa nogen Maade vil konkurrere med det med samme Formaal stiftede Selskab „De danske Vaabenbrødre", men tværtimod, at de maa antages at ville træde supplerende og udfyldende til, saaledes er Undertegnede traadte sammen i en Komite forat opfordre vore Medkollegaer fra Læderstræde, Gammelmønt og Omegn til fra deres private, righoldige Samlinger at give deres Bidrag til, at den Udstilling af gamle Dragter, som „Komiteen for den nationale Kunst — og Industriudstilling i Kjøbenhavn" vil foranstalte og som uden Tvivl vil forbavse baade de Indfødte og Udlandets samtlige Lærde, kan blive saa fyldestgjørende som mulig.

Det er en sørgelig Kjendsgjerning, at de ejendommelige Dragter tabe sig mere og mere, Amagerbønderne gaa ikke mere med deres vide, sorte Benklæder, Hedebosyning træffes ikke mere, da Hedebosypiger ikke existere mere, og de almindelige Bønder have stukket den Merskums Pibe ind, hvormed de altid ses afbildede paa ældre Billeder. Da de ejendommelige Dragter saaledes nu kun er aflagte Klæder, tro vi særlig os i Stand til at kunne udfylde dette Hul i Dragterne. Vi tilraabe derfor Enhver, der har gamle Klæder at afstaa til os, disse bevingede Ord: „Cverse ikke disse Linier! Husk, at Kjolen gjør Manden, og glem ikke Dampskibet!" og opfordre Alle til at sende Underretning til en af Undertegnede (frankeret Billet kan nedlægges i Postkasserne). Det er vel noget sent, at denne Opfordring fremkommer, men vi haabe, at det kan blive godt en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag, inklusive hvilke Dage Udstillingen vil vare.

Som Ting, der især sættes allerhøjeste Pris paa, kan nævnes:

1) Maskeradedragter fra alle Lande fra Kasinoperioden, dog undtages Dominoer, Matros- og Planterdragter.

2) Alle Slags Tøjer, der vil blive udstillede i et særligt Tøjhus, saasom Overtøj, Kobbertøj, Frakketøj, Snakketøj, Undertøj, Ridetøj, Kaffetøj, Sørgetøj, Skrivetøj, Dækketøj, Vasketøj, Værktøj, o. s. v.

3) Alle Baandsager, særlig Slægtskabsbaand, Klædebaand, Ledebaand og Redebaand.

4) Gammelt Porcellain, saasom Servantestel, Paraplystel, o. s. v. Alle Sorter Servicer, fra dem til sex Personer til Hospitals-Servicer til flere hundrede Personer. Glas, helst med Noget i og ikke for smaa, Timeglas foretrækkes.

5) Gamle Klæder, navnlig saadanne, hvor man kan se sit Snit. De maa ikke være skjødesløse eller pletteret behandlede, ligesom lappiske Dragter und-

tages. Især ønskes Vinterfrakker, selv om de ere gaaede fra Foret, ligesom enhver Paletot modtages, helst med Opgivelse af, hvilken Tot den har tilhørt, ligefra Palle Tot til Per Tot.

6) **Fodtøj**, baade fra dem, der har været paa Støvlerne, og fra dem, der er kommet paa Sokkerne, dog modtages ikke de, der er altfor forsaalede, ligesom umage Strømper stoppes.

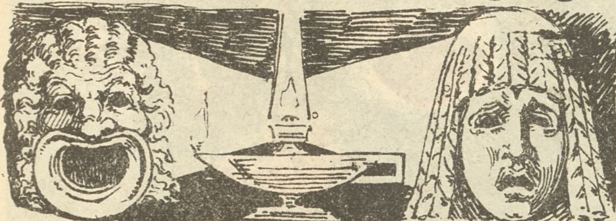
7) Gode brugte Exemplarer af gamle **Bøger**. Skolebøger kjøbes ikke. **Vejviseren** fra ifjor tages i Bytte mod den fra i Aar.

Abraham, Isak & Jacob.

Hattesen, Kaskjetmager. **Pouline Vendekaabe**, Dameskrædderinde.

Morten Endelave, Lappeskrædder.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Onsdag den 12te. *»Mandsmod«* af **Sophus Bauditz** og *Sjanettes Brølopp*. Jeg tænkte nok at der vilde opgaa en Kvist af Ambrosius Stub og gid der var Millioner paa Kvisten; Som der næppe er, men kjønt er det alligevel; Og romantisk. Det gjorde mig for Resten ondt for **Jærndorff**, fordi han gaar fra et og bliver bange for **Sofus Petersen**; Hvad man nok kan. Og jeg synes Suffleren kunde gjerne have hjulpet lidt mere paa ham; Fordi det var uhyggeligt at se ham staa og stirre ned i Suffløerhullet saalænge og ikke kunne hitte paa Repliken før Petersen er væk. Malle paastod, at Banditz ogsaa havde skrevet *»Han drikker«*; Og at det lignede »Mandsmod«. Hvor de ogsaa drikker. Til den store Guldmedalje. Som de dog ikke faar men Sjæfen har nok indstillet Bauditz hos Krigsministeriet; Til at faa en Krigsmedalje, fordi han viser i Stykket at en Løjtnant ikke kan være bekjendt at tage mod Ubehageligheder; Men trække fra Læret; Og duellere. Petersen der var nede i Kjælderen for at arrangere det med Duellen og være Sekondant, og slaa Sablerne mod hinanden; Saa det klirrede; Siger, at det er egentlig ham der løser Knuden og er Stykkets Deus Exmakina som er det latinske Ord for en Maskinmester. Men kunde ikke komme ud af at lade det hviske i Lindens Blade. Angaaende Prebens Fejghed; Som han siger, de maaske kan gjøre udenlands, men ikke hos os. Skjøndt da vi havde **Linde** her, blev der saamæn hvisket meget i Bladene; Om **Berner**. Men nu er vi ude af Øvelsen med Sligt Petersen gik bagefter i Krumkagen og kom hjem sent og gav Rosenkilde i Stykket inde i Sovekamret ganske livagtig. Men han vidste ikke af det selv. — *Sjannettes Brølopp* gik saa som Andendagsbrølopp og kunde gjerne kaldes »*Ægtemands Mod*« for det er det Olaf mangler; Heri, ligesom Jærndorff i det forrige Mandsmod. Og Frøken Skov nattergalede saa det gjenlød i hele Huset. Og det blev som et Nattergalehus; Med Klap; Men hun og Olaf dandsede ikke; Som i Søndags.

Melampe

eller

en militær Begravelseshistorie.

Tragisk Epos,

ſkrevet:

»paa Søen, naar den ſkummer vred«.

Med Sorgens Klagelyd og Graad
Jeg ſtønner frem hver Jambe!
Tilgiv, om Sangen bliver vaad,
Thi død er nu MELAMPE!
Ha! Græd, i Hytte ſom i Borg!
Er nogen Jammer værre?
Dens Herre har nu Kammerſorg, —
For han er Kammerherre.

Den Kammerherre var bekjendt
Blandt Ariſtokratiet,
Som Chef for 2det Regiment
Af Felt-Artilleriet.
At ſlig en fornem Herres Hund
Maa dø, — det er ſaa tungt et
Forlis, at hans Forſtand en Stund
Kan ſtaa paa Fryſepunktet.

Han kalder til ſig næſte Dag
Tre Kommandérſergeanter,
Fortæller dem den hele Sag,
Og Sorgen ſig forplanter.
Han bød dem gjøre Alt i Stand
Saa Moppen blev anſtændig
Begravet og en Bedemand
Slet ikke blev nødvendig.

Som Sørgemarſkalk mødte da
En Stabsſergeant, og trende
Konſtabler mødte ogſaa, — ja
En Færſelsvogn og tvende
Par Heſte, ſorte ſom et Kul,
Var ogſaa bleven tilſagt:
Melampe ſkal nu i ſit Hul, —
»Frit baaren ned og tilbragt«.

Til Kammerherrens Have, ſom
Skal gjemme Hundens Reſter,
Omſider Sørgeſkaren kom,
Dog var der ingen Præſter.
Og da Melampes Grav er »klar«
Den ſænkes ned i Graven,
Saa Kammerherren ſtedſe har
Et Hundehul i Haven.

Tavs ſtiller jeg min Lyre hen!
Nu er den floromvunden!
Melampe faar vi ej igjen, —
I Hundene gik Hunden.
En Trøſt vi har, idet den dør
Og ofrer Livets Goder;
At den med militær Honnør
Er gaaet i ſin Moder.

Andromeda;

— men ingen Persevs!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand 50.**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykker.

1879. Torsdagen den 27de Februar. Nr. 9.

Arkæologisk Gisning.

— At tænke ſig, at det maaſke har været en mægtig Konge for 2000 Aar ſiden! — Det er faa vel den Afdødes Ordner?

For Øjeblikket.

Finanslovens førfte Behandling gik hen
Paa den gamle behørige Maade:
Alle de folkekaarne Mænd
Til Værket fom altid er gaaede.

Man udfpandt en tre Dage lang Debat
Med Storpolitik og Beklagen;
Man talte om Dit, man talte om Dat,
Kun ikke om selve Sagen.

Moderationens Skyts-Patron,
ST. HOLSTEIN var fkarp nok forleden,
Han drog udaf Slaget fom en «Perfon»
Dog ej i Trefoldigheden.

Nu hviler Loven i falig Fred
I Udvalgets tavfe Gjemme;
— At den er kommen tidsnok der ned,
Faar den vel nok at fornæmme.

Nu gaar det for Reften fin fkjæve Gang:
— THOMAS NIELSEN føger fom Husven
At afhjælpe Smaakaarsfolkenes Trang,
Dog meft for de ftakkels Husmænd.

Med Nedfætten Udvalg Dagene gik,
Kun afbrudt af lidt Servering
Med bajerfk Ægtefkabspolitik
Og anmeldt Interpellering.

Dog figes nu, Venftres Harme vil gaa
Ud over Prinfesfe THYRA:
Kan «Fællesorganet» man ftole paa,
Skal hun intet Brudeudftyr ha'e.

Det fynes dog at være lidt ftift
Hvad «Fællesorganet» truer med;
Dog véd vi, at Medgift og anden Gift
Var Bladet altid *a jour* med.

Og derfor er den Ting vift temmelig klar,
At Venftre vil Sagen bekrige.
En Dumhed mer eller mindre har
For dem ikke ftort at fige.

Men hvad faa Venftre faar gjort eller fagt
Herom i Folketingsfalen,
Saa har det dog fælt fine Aktier bragt
I Dalen, ja faft i Skan-Dalen.

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Tusind Tak søde Fru Schrøder, men i Dag kan jeg virkelig ikke drikke mere Kaffe, for jeg har ikke bestilt andet hele den sidste Uge, hvilket nemlig gik til saadan, at Sørensen læste i Avisen Gaméls Inserat eller Reklame, hvad det nu hedder, at han vilde give hundredetusinde Kroner til den der kunde opdage nogen Tilsætning til hans Kaffe og ovenpaa det gik Sørensen i Seng og sov saa rolig som et Lam lige til hen paa Morgenstunden, saa vaagnede han paa en Gang med et Brøl, og jeg blev jo gnaven og sagde til ham at han laa mig i Graven paa den Maade, og gjorde sig selv til Enkemand før Tiden, men saa bad Sørensen for sig og fortalte han havde drømt at han havde drukket en Kop Gamels Kaffe der havde været den rene Cichorie, og i det

samme havde han set Gamél staa for sig med en Pose med hundredetusinde Kroner i, som han saa forærede Sørensen, men nødig. Og Sørensen havde været saa glad derover og aabnet Posen, men saa var alle Kronerne forsvundne og der var ikke andet tilbage end en Kaffepose med ægte Gamélsk Kaffegrums i, og Sørensen havde saa udstødt et Skrig af Skuffelse og saa var baade han og jeg vaagnede. Men da vi tænkte over den Drøm, saa huskede vi paa, at baade Drømme og Kaffegrums har Spaadomskraft og saa sagde jeg til Sørensen: „Hør Sørensen, sagde jeg, det kunde egenlig være en baade nem og behagelig Maade at tjene Penge paa", og den næste Dag kjøbte jeg fire Pund Kaffe hos Gamél og siden den Tid har baade Sørensen og jeg og Petrine og Frits Grønbæk og Juliane og Jespersen, hendes Mand, drukket den ene Kop Kaffe efter den anden baade Nat og Dag. Men endnu har vi ikke fundet noget og jeg er den eneste, der endnu kan holde ud. Jespersen der er svagmavet, stakkels Mand, maatte gaa til Sengs allerede den tredie Dag, saa faldt Frits fra og derefter Sørensen og Juliane, Petrine holdt ud en Dagstid endnu men har ikke lukket et Øje i fire Døgn saa nervøs er hun bleven, men jeg giver mig ikke endnu saa Gamél skal ikke glæde sig for tidlig. Men er det for Resten ikke gruligt med den Kafferkrig og jeg er saa bange de udrydder Kafferne og opsender hver Dag de mest brændende Kaffebønner, som Fritz Grønbæk kalder det, for at de maa sejre, men det varer vel længe inden vi hører noget fra dem, da de bor helt dernede paa Kap, hvor man faar Kapers og Kapuner fra men før Isen gaar væk og Kapsejladsen begynder faar man vel ikke Noget videre at høre derom, men De og jeg, søde Fru Schrøder, véd nok hvem der vil være glade dersom Kafferne gaar af med Sejren. Ja nu Farvel søde Fru Schrøder, jeg maa hjem og tage fat paa Gamél igjen. Farvel.

Paa Vejen til Helgenglorien.

Det var den fromme St. Holstein,
Han vandred' sin Pilgrimsgang
Og frydede Vælgermassens
Øren hist ovre i Assens
Med Messe og Aftensang.

Skøndt ikke fro i sit Hjerte,
Han Forpræken holdt paa Fyn,
Fra Læben „bevingede Ord" hen-
fore som rullende Torden,
Og Tankerne glimted' som Lyn:

„Og dersom en Højremand vælges,
Da vorder jeg gram og haard;
Den Stad, som vil ikke mig dyrke,
Skal ned i det yderste Mørke,
Hvor ingen Bane den faar!"

Men det vi hint Sandhedsvidne,
Det skulde han inte ha'e sagt:
Mens „oplyste Vælgere" stode
Forundred' omkring ham og glode,
Gav Højre paa Talen Agt.

Thi da til Tinge han stævned'
I egen ædle „Person",
Rev man den stakkels Blæsen-
Borggreve grusomt i Næsen
Hans uheldige „Assension".

Og det var den fromme Broder,
Til Forsvar han nødsaget blev,
Og viste sig her som en værdig
Fordums Ven af Alberti,
Og som St. Loyolas Elev.

Han hævet var over Højres
Vidner i denne Sag,
Dem skulde man ikke ta'e 'et fra,
Og derfor gik trygt han fra'et a'
Uden Samvittighedsnag.

Den stakkels uskyldige Martyr!
— Hin Bane, som Assens ej faar,
Er, trods dialektisk Færdighed,
Et Saar i hin Ledres Troværdighed,
Ja næsten et Bane-Saar!

Rebus.

En fin Skose.

— Te de æ dow en luen Bruer den Kræn Laus.
— Ja, te de æ wisſt; mæ Do ka trow, A ga ham en fien Skoes den aa en Daw
— Te hudden de?
— A ſo te ham: Do æ Døvlen gaa'el mæ en Kæltring.

En lille Misforstaaelse.

— Tak for den ſmukke Present, lille Fatter; men ſynes Du ikke, det er lidt for afſtikkende for en Kone i min Alder?

— Men Motter dog! Det er jo et Bordtæppe.

Inserat.

Paa Grund af de i den senere Tid saa hyppig fremkomne Oplysninger om Forfalskninger af Folkets Føde, f. Ex. Avisænder, o. s. v., bekjendtgjør Undertegnede, der i denne Tid begynder paa en Wiener-Kaffee efter de bedste Schweizer-Mønstre, at jeg erklærer mig villig til at skjænke

100,000 Kroner

til hvilken Idiotanstalt, den maatte bestemme, der beviser, at jeg nogensinde har forfalsket eller nogensinde vil forfalske min Kaffe ved at sætte til paa den.

Niels Kliim,
Hotelier, Cafetier & Conditoritier.

Venstres Kammertone.

V.

Hvad Manden er, det kan vi lade henstaa,
Han er „Christoffer Krabbe", indet andet,
Den første Venstremand i hele Landet,
Og ydermer Borgmester udi Grenaa.

Men ved, hvad ej han er, vor Folkeven maa
Des værre meget hyppig gaa i Vandet:
— Saa sindig, taktfuld, upartisk og dannet,
At han som Mentor kan blandt Tingets Mænd staa.

Som Folketingets Zevs ham somme nævner;
Thi, naar han bare ryster sine Lokker,
Da skjælver Salens Gulv, og Venstre revner.

Dog onde Tunger, hvoraf altid nok er,
Forsikre, at han har kun „Ringe"-Evner,
Og derfor blev han Folketingets Klokker!

Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse.

Herved tillader jeg mig at bekjendtgjøre, at der henad Foraaret vil finde en Præmiefordeling Sted, som Belønning for samvittighedsfuld Behandling af Smaadyr. Angaaende dem, som kunne komme i Betragtning ved denne Lejlighed maa det godtgjøres ved paalidelige Vidnesbyrd og helst Tingsvidne,

1) enten at de have vist stor Iver og Nidkjærhed i Bestræbelsen for at hæmme Smaadyrplageri. Fra Præmiefordelingen maa derfor anses for udelukkede:

a) Kammagere,

b) Amagere (paa Grund af deres Nedstamning fra Hollænderne),

c) Bademænd,

d) Apothekere, Materialister og andre Forhandlere af Fluegift og Insektpulver;

2) eller at de have vist egne

3) eller Andres Smaadyr en mere end almindelig Opmærksomhed.

Velfodrede og velplejede Smaadyr, saasom Lopper, Deliriumsfluer og andre Smaakreaturer, kunne daglig af deres respektive Ejermænd fremvises paa Foreningens Kontor, hvor de da ville blive underkastede et omhyggeligt Syn, som der vil blive taget Hensyn til ved den fremtidige Præmiefordeling. Ejermændene maa dog selv paatage sig Transportomkostningerne, og Bestyrelsen gjør udtrykkelig opmærksom paa, at den ikke paatager sig noget Ansvar for de Smaadyr, der af Ejermændene maatte blive efterladte paa Kontoret.

4) eller at de under Forsøg paa at redde Smaadyr fra en smertefuld Død have udsat sig for at blive bidt af disse.

Navnlig den Klasse af Medborgere, der færdes paa Gaderne og hvis ansvarsfulde Hverv det er ved Fejning at holde disse rene, frelser mellem Aar og Dag Tusinder af smaa Dyreliv fra den smertefuldeste Død af alle, Hungersdøden. Ak, hvor dyrt maa disse ædle og opofrende Lemmer af det menneskelige Samfunds nederste Rangklasse ikke ofte bøde for deres Bestræbelser! Men efter den sure Svie kommer den søde Kløe, og har det ofte

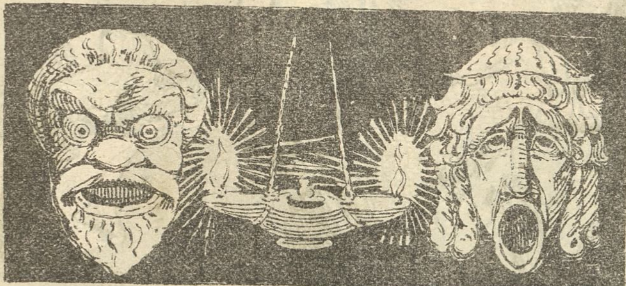
maattet svie til dem, naar de med deres eget Blod opfødte og nærede de forkomne Smaaskabninger, vil den søde Kløe ikke udeblive i Form af Præmier til Belønning for deres udstandne Lidelser.

Man tillader sig derfor at opfordre D'Hrr. Ladegaards-Opsynsmænd, Almueskolelærere, Hospitalsforstandere og Andre til velvillig at henlede Bestyrelsens Opmærksomhed paa hæderlige Mænd, Kvinder og Børn, som formenes at burde tildeles slige Præmier, om muligt inden førstkommende 8de Marts.

D'Hrr. Redaktører af Provinsblade bedes godhedsfuldt optage ovenstaaende Meddelelse.

Olsen,
Kammerjæger,
Formand for Foreningen til
Smaadyrenes Beskyttelse.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Torsdag d. 20de Februar. *Forsjangbo* hos os og *Hvem er han* paa Folketeatret? — Petersen har interveneret baade for Malle og mig angaaende vi maa ikke se Familien Forsjangbo; Som ikke er for unge Piger. Paa Grund af at det er uforstaaeligt; Og fransk; Med Rørelse og Upassenheder. Mellem hinanden. Saa vi blev sendt til Wat; der ikke er fransk, men for det meste tysk; Og denne Gang original; Mesopotamisk. Men dog med danske Navne. Det er det dejligste Stykke jeg har set. Og kjendte jeg Forfatteren vilde jeg takke ham; Men! Hvem er han? Handlingen er den, at Abrahams har været i Tugthuset og Dorf Petersen ogsaa, og er blevne forbedrede, saa de er overmenneskelig rørende begge to. Og jeg græd over Dorph Petersen, da han gjerne vil sige hvem han er til Fru Borksenius, Som er naiv og uskyldig og uerfaren; Især med Hensyn til Klædedragt. Saa hun gaar i Kanariefuglekjole med kirsebærrød Hat; Hvad jeg var glad ved Madam Petersen ikke var med og saa. Fordi hun ikke vilde have tilgivet det. Og da Malle og jeg kom hjem hængte vi vore Lommetørklæder til Tørring ved Kakkelovnen og gik i Seng med det Ønske at vi maatte komme i Tugthuset eller i Raps- og Forbedringshuset som Abrahams. Fordi man bliver saa umaadelig dydig deraf; Og desuden Rigsdagsmand. Men det var heldigt han kom i Landstinget og ikke i Folketinget, fordi han vist var bleven kasseret der. Ifølge Valgloven. Og Vulf var grinagtig; Som al Tid.

Søndag den 23de Februar. *Kjøbmanden i Venedig*. Som aabnede Butiken Klokken 7 og fik udsolgt. Petersen havde forfærdeligt travlt hele Tiden med at hale Kuliser op og synke dem igjen saa jeg fik ikke ordentlig talt med ham og kunde ikke hitte Rede i Stykket men forstod nok, at Wiehe, som er Hofleverandør og kongelig Kjøbmand, havde spekuleret i Petroleum og gaaet fallit, ligesom hos Bjørnson og var kommen i Aagerkarlekløer hos Emil Poulsen, der havde laant ham af sin Fe, som Ambrosius og var en rigtig Blodsuger af en gammel Jøde. Og havde Fru Berling gaaet til os, kunde hun have spillet hans Datter, men Frøken Dehn gjorde det forresten meget kjønt, da hun rendte med Kassen. Og Fru Nyrop gav Prinsessen som de leger Frierleg med. Og først skulde store Jensen til Skrinet. Men gik feil, Og Skram gik ogsaa forkert. Men Adolf Jensen hittede paa det rigtige Skrin. Hvad man ikke skulde have troet, Naar man saa ham, Saa var Fru Nyrop og Fru Hilmer kvindelige Studenter og Fru Nyrop prædikede til Demis. Og fik Emil Poulsen omvendt. Hvad han trængte til. Hvorefter Nyrop bad hende til Middag. Som hun ikke vilde. Hvorefter Jerndorff og Frøken Dehn gik en Maaneskinstour; og der var ingen Ting saa deiligt som den syntes jeg, og saa endte det Hele meget gemytligt med at Wiehes Finanser var bleven bedre. Og han fik sit Bo extraheret. Og aabner Butiken igjen. Paa Fredag. — Petersen er meget vred over hvad jeg har skrevet, fordi det er af Schækspir. Og jeg har misforstaaet det. Hvad der jo kan hændes. For Kritiken.

Jernbanetrafiken i Jylland.

Overdriftsinfpektøren telegraferer Kl. 9:

Forrygende Sneftorm, Snelæg paa alle Baner, Driverne i Vendfysfel 30 Fod høje. Tog 1 ikke afgaaet, Tog 7 ikke ankommet, Tog 9 afgaaet, ikke ankommet, Tog 14 ankommet, men ikke afgaaet, Tog 27 hverken ankommet eller afgaaet, Tog 31 fidder faft i Tog 43. Alle Sneplougene indefnete. Alt maa kaftes.

Kl. $10^1/_2$. Sneftormen vedvarer. Linjerne: Nyborg—Strib, Frederikshavn—Kolding, Skanderborg—Herning, Randers—Grenaa, Randers—Ringkjøbing, Ringkjøbing—Tarm, Tarm—Esbjerg og Esbjerg—Kolding ufremkommelige. Reften planmæsfig. Heftebanen ved Middelfart ventes ryddet i Dagens Løb.

Kl. 12. Vejret beklager fig*). Der arbejdes med fuld Kraft paa Rydningen. Det gaar godt.

Kl. 3. Tøvejr. Vedholdende Regn. Alle Linjerne planmæsfige.

Kl. 7. Atter forrygende Sneftorm fra N. N. Øft. Udfigterne ere slette. Mandshøje Driver. Alle Tog indftillede.

Kl. 9. Slet ingen Udfigter.

*) Trykfejl. Bedager sig

Katten af Tønden.

I dette glade «Ridderſpil»
Vor BOGØ-HJERTER-KONGE vil
Helſt «ſpørge» i rød Kulør.

GREVEN er ikke «i Bellevue»,
Han har gjort mange Bêter, Fy!
Men tournerer dog i «Klør».

Han taber «Tourné-Reſpekten»,
Men BERG taber — Ligevægten
Paa Grund af de ſplittergale
«Splitfausſer», HØRUP og ZAHLE.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand No 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kjøbh.

1879. Torsdagen den 6te Marts. Nr. 10.

Første Gang i Teatret.

— Naa Maren, hvad ſynes De ſaa om at komme paa Komedie?
— Jow, A hade da aldrig tænkt me, te de va ſaa dejli.
— Saa De ogſaa rigtig godt? De ſad vel paa Gulvet?
— Nej Gydbevars! A ſad da paa en Stol.

Daarlige Tider

«I denne Vinter har vi havt en usædvanlig Froſt»,
Som hverken har gjort Fiſke eller Fugle glad,
Endſige dem, der leve maa af ſimpel Husmandskoſt;
De ſe med Vemod i det tomme Sulefad.

Ja, det er gale Tider paa Landet ſom i Stad
Og ikke mindſt for Talmajeſtæterne,
Om det ſaagar er Tauber, er han kun lidet glad,
Nu har han ikke Rejſediæterne.

Man gribes af Medlidenhed ved Smaakaarsfolkets Nød,
Selv om man kun er X ved Vejle Folkeblad,
Og ſøger dog at ſkaffe det lidt Smør paa dets Brød,
Naar derved man kan ſlippe for Folkehad.

De Herrer Demokrater, ſom er vant til Kamp og Splid
Og til at ſulteføde Embedsmændene,
Udfolde meget viſelig i denne ſtrenge Tid
En Hjertensgodhed, der er næſten blændende.

Ti nu har Thomas Nielſen ſom trofaſt Venſtremand
Beſtemt ſig til at gjøre lidt for Maſſen
Og laane Statens Penge til den ſtakkels Husmandsſtand,
Saa længe der er Spor af Mønt i Kaſſen.

Desuden Berg og Hørup paa ſamme Strænge ſlaar:
De ſparer ej paa Kronerne og Ørene,
Men ſøger at beviſe ſaa godt, ſom de formaar,
«At det at gjøre vel er ſaa velgjørende».

Jens Buſk med milde Øjne paa Forſlaget ſer,
Derfor han ej kan nokſom anbefale det.
— Dog er det ingen Kunſt at være god paa den Maner,
For det er ikke ham, der ſkal betale det.

Om Hjælpen er fornøden, maa ſtaa ved ſit Værd,
Vi bøje heri os for Venſtres Kyndighed;
Men diſſe Forſlag kaſter et løjerligt Skjær
Over Venſtrefolkets ſuveraine Myndighed.

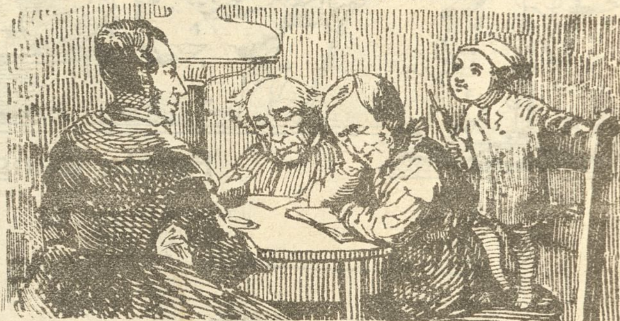
Den fribaarne Vælger, Selvſtyrismand af Rang,
Som kaldet blev for Land og Folk at raade,
Sin egen lille Husmandslod knap ſtyre kan en Gang,
Men leve maa af Statskaſſens Naade!

Dog vænnes man til Sagen og faar man den iklædt
Den Dragt, ſom det ſig ſømmer Demokraten,
Er Vælgerfolket ſaadan en Slags Tal-Majeſtæt,
Som bør nyde Appanage af Staten.

Moral:
Naar der er Nød paa Færde man hjælper, ſom man kan,
Medlidende de Fattige, ſom trænge;
Det ſamme gjør naturligvis den brave Gaardmandsſtand,
— Iſær naar det kan ſke for Statens Penge!

Ole Lukøje.

Frit efter H. C. Andersen.

I hele Verden er der Ingen, der kan saa mange Historier — baade hele og halve — som Ole Lukøje. Saadan ud paa Aftenen, naar Borgemestrene sidde nok saa net oppe paa Raadhuset eller hjemme i deres Stuer og tænke paa Borgernes Vel, kommer Ole Lukøje; han kommer saa stille op ad Raadstuetrappen, for han gaar paa Hosesokker, han lukker ganske sagte Døren op og fut! saa sprøjter han Borgemesterne sød Melkepunch i Øjnene, saa fint saa fint, men dog altid nok til at de ikke kunne holde Øjnene oppe, og saa bliver de tunge i Hovedet, o ja! men det gjør ikke ondt, for Ole Lukøje mener det just godt med Borgemestrene, han vil bare have, at de skulle sove, for at han kan fortælle dem Historier. Naar Borgemestrene nu sover, sætter Ole Lukøje sig paa Sengen: han er godt klædt paa, hans Frakke er af Silketøj og under hver Arm har han en Avis, én med Billeder, som kaldes „Punch“, og den viser han de gode Borgemestre og saa drømme de hele Natten de dejligste Historier, og én Avis har han, hvori der ikke staar Andet end Ubehageligheder, og den giver han de uartige Borgemestre og saa maa de læse i den hele Natten og naar de vaagner — for sommetider vaagner Borgemestrene — har de glemt det Altsammen igjen.

Nu skulle vi høre, hvorledes Ole Lukøje i en hel Uge kom hver Aften til en lille Borgemester, som hed Ehlers, og hvad han fortalte ham! Der er hele syv Historier, for der er syv Dage i en Uge og den sidste Dag er Syvsoverdag.

Mandag.

„Hør nu en Gang!“ sagde Ole Lukøje om Aftenen, da han havde faaet Ehlers i Seng, „nu skal jeg pynte op!“ Og saa blev Kjøbenhavn paa en Gang

til en stor prægtig By med lange lyse Gader, og høje smukke Huse og store Parkanlæg med de dejligste røde Valmuer og med Jasminlysthuse, hvor man kunne ligge hele Dagen og læse Udvalgsbetænkninger og ryge Opium. Det var Noget for en Borgemester! det var mageløst! men i det samme begyndte det at jamre sig saa forskrækkelig henne i den store Gade, som Ehlers selv havde brolagt.

„Hvad er nu det!" sagde Ole Lukøje og gik hen i Gaden. Der laa Tavlen, hvor Ehlers havde regnet Indkomstskatten ud paa, og det knugede og trykkede i den, for der var kommen et Tal for meget i Regnestykket, saa det var færdigt at falde fra hinanden. Griffelen hoppede og sprang i sit Seglgarnsbaand som en Rodemester efter en Skatteyder, men Roderi blev det alligevel. — Og saa var det Ehler's Brolægning, som det jamrede sig i, o det var ordenlig fælt at høre! Langs ned af hver Gade laa store og smaa Brosten mellem hinanden, som om de var skyllet derhen af en Vandflod og aldrig havde gjort Bekjendtskab med en Brolæggerjomfru.

„Se saadan skulde I ligge", sagde en gammel Jomfru af den Familie, som stod ved Siden af. „Se paa mine Arme! Se saadan ligeud — horizontalt!"

„O, vi ville gjerne," sagde Ehlers's Brostene, „men vi kunne ikke, vi ere saa daarlige".

„Saa skal I dunkes paa Maven!" sagde Ole Lukøje.

„O nej!" raabte de, og saa laa de saa lige, at det var en Lyst.

„Ja nu faar vi ikke fortalt Historier," sagde Ole Lukøje, „nu maa jeg exercere dem! En to! En to!" og saa exercerede han Brostenene, og de laa saa ordenlig og horisontalt, som nogen Jomfru fra Brolæggerstræde kunde forlange; men da Ole Lukøje var gaaet og Ehlers om Morgenen saa til dem, saa var de lige saa elendige som før.

Tirsdag.

Saasnart Ehlers havde sat sig ned i Borgerrepræsentationen, rørte Ole Lukøje ved alle Medlemmerne i Salen, og strax begyndte de at snakke, og Allesammen snakkede de om sig selv, undtagen Kommerceraad Heyman, der sad tavs og ærgrede sig over, at de kunde være saa forfængelige kun at tale om dem selv, kun at tænke paa dem selv og slet ikke have Tanke for ham, der dog sad saa beskedent i Krogen, uagtet han havde gjort saa uendelig meget Godt og givet 2000 Kroner til en Nordpolsexpedition.

„Har Du Lyst at komme paa en Nordpolsexpedition?" sagde Ole Lukøje til den lille Ehlers. Og saa stod de paa en Gang inde mellem høje hvide Snebjerge, der laa som Klitter henad et stort Torv, og Vinden strøg henover dem og Istapper hang der fra alle Tagene. Kvægsølvet var gaaet ned i Termometret som Industribankaktier paa Børslisten. Det var rigtignok en kold En! Den lille Ehlers saa store Rækker af Vogne komme kjørende, alle sammen fulde af Sne. Og Kudskene væltede Sneen ud paa Torvet, saa Snebjergene blev endnu højere. Og Solen skinnede paa Sneen, saa den skinnede som Diamanterne i Professor Erslevs Ordener. O, hvor var det dejligt!

„Nu bliver det Tøvejr!" sagde Ole Lukøje. Og saa blev det Tøvejr. Og det rislede og piblede som Bække i Skoven, og de mange Bække smaa blev til en stor Aa, og til sidst blev Torvet til en Sø, for det var Søtorvet, men der var ingen Svaner i Søen, for det havde Ehlers ikke Raad til, men en Baad laa der og Ole Lukøje og Ehlers steg ind i den og sejlede rundt paa Søen, og rundt om Søen laa der store Huse og i Gadedørene stod Husejerne og strakte Armene ud imod Baaden og raabte: „Tak skal Du have, lille Ehlers, nu faar vi Vand i Kjælderne, saa vi kan holde Storvask hver eneste Dag uden Vandspild!"

Til sidst sejlede Ehlers ned ad Gaden og kom til det Hus, hvor *„Punch"* bode, *Punch*, der havde holdt saa meget af ham og al Tid holdt ham frem, naar han trængte til det, og *Punch* nikkede og vinkede og sang det nydelige Vers, han selv havde digtet om Ehlers:

Jeg tænker paa Dig saa mangen Stund,
Min egen Ehlers — Du Søde!
Hvor tidt har hos Dig jeg gjort et Fund
Af den dejligste Spalteføde?
Jeg lytter til hvert af dine Ord;
Dit Billed i Sjælen jeg fæster.
For mig, Du er paa Guds grønne Jord
Den allerbedste Borgmester.

Og alle Repræsentanterne sang med og Raadmændene stod paa et Ben og Avis-Referenterne nikkede, som om Meldahl fortalte dem Historier.

(Fortsættes).

Motto: Ja Mutter, hvorledes gik det ikke Arius, da han fatte fig op mod fin Bisp?

Geert Westfaler 1. Akt 3. Scene.

I Staden fad den høje Magistrat
I Raadhusfalen hos de vise Kadier
Og raadslog om et fælles Internat
For dem, der kom «paa kirkegaardfke Stadier».

Saa fik de bragt et Lovforslag i Stand
Og gik til Bispen, fom for Statens Kirke ftaar,
Men glemte rent, at famme Herrens Mand
Før havde kæmpet mandelig mod — Kirkegaard.

Da derfor Sagen for hans Domftol kom,
Han fønderlemmed' grufomt hver en Stavelfe
Og levned' kun den Trøft, at ved hans Dom
Fik Sagen dog en kriftelig Begravelfe.

Dialektik.

Ude.

— Ja hør Du Pederſen! Saadan gik det ungefær ogſaa mig forgangen Dag. Da jeg kommer hjem og ſkal ſpiſe; ſaa er min Kone inte hjemme, og derover bliver jeg ſaa gal, at — jeg véd ikke hvad jeg havde gjort hende — derſom hun havde været hjemme.

Dialektik.

Hjemme.

— Vaagn nu op Fader! Nu skal vi sove!

Venstres Kammertone.

Som Statsmand ikke fuldt saa stor som Tscherning,
Som Tænker ikke nær saa klar og tydelig,
Som Taler heller ikke fuldt saa lydelig
Er **Thomas Nielsen** i sin stille Gjerning.

I Folketingets Sal med Lykkens Tærning
Han leger, snart tilfreds og snart fortrydelig,
Snart finder en Minister han „modbydelig",
Snart tænker han paa Skolen udi Herning.

Dog er der Tomas, hvad Logiken angaar,
Det volder ej hans folkelige Væsen Sorg;
Thi meteoro-logisk Kløgt han ejer:

Han véd, som det en Vejrprofet sig anstaar,
Fra hvad Kant Vinden blæser udi Blæsenborg,
Saa han i rette Tid sin Kappe drejer.

Naar Venstres Orner efter Kampen tørste
Og ses i Svine-Fylking djærvt fremtrinende
Fra deres Sti, snart gryntende, snart hvinende,
Men bistre fra den mindste til den største,

Da vil man se i Flokken blandt de første
En Alvorsmand iblandt de mange grinende,
En ægte Folke-Perle mellem Svinene,
En indfødt gammel-nordisk Gullinbørste.

Han hedder **Jeppe Tang.** Hans Seminarium
Er vidt berømt blandt Aser og blandt Jætter
Som Nordens ypperste Fersk-Vands-Akvarium.

Dog kan det stundom hændes, at han sætter
I glad Beundring sig ved Fischers Fødder
Som en af Livs- og Friheds-Træets Rødder.

Foraarsgrønt.

Kere-Kresjan!

Da Du igge kom paa Skolen i Gaar, fordig Du var fraværendes, som Din Fader skrev om paa Grund af Tanpine, saa griver jai Pænnen for a lade Dai vide a vi har steftet en ny Forening og om Du vel være med i den saa senner jai Dai Laavene, som jai har skreven i Dansktimen mens Lereren læste op a Jorts Børneven og a en Bog, som heder Androklus i gult Bind og om Dyr liesom en Naturhistaarie, Foreningen er en Leieforening og hedder Venners Minde fordig den ska minne os om a vi er Venner sæl om vi slas imellem. Og Laavene er saadan:

Paregraf 1. Enhver som vel ind i Foreningen maa forplegtige sai tel a holle disse Laave ve a skrive sit Navn unner.

Paregraf 2. Den som vel ud a Foreningen kan got gaa ud men han kommer igge ind igæn.

Paregraf 3. Enhver som bryder disse Laave bliver udelugget a Foreningen men han kan atter optages, hvis Medlemmerne stemmer derfor.

Paregraf 4. Leien bliver indrettet saaledes a den der bliver slaaet sist for skal staa.

Paregraf 5. Er ophævet.

Paregraf 6. Den, der staar, maa forplegte sai til a igge snyde ved a se den der gjør dette maa telskrive sai sæl Følgerne.

Paregraf 7. Vis Nogen ønsker en annen Lei kan dette ogsaa ske ved a Medlemmerne stemmer derfor.

Paregraf 8. Slasmaal og Uorden forbydes unner Leien.

Paregraf 9. Leien er foreløbi Skjul.

Paregraf 10. Alle ere lige.

Nu hober jai Du vel være med naar Du kommer Dai. Dagmar Hansen har slaaet op med Valtemar fordig han ville igge spænne hinnes Skøjter paa forleden, saa Du kand got faa hinne igæn vis Du vel bange Valtemar, hvad jai tror vel glede hinne, men Du skal igge bryde Dai om

hinne fordig hun renner paa Isen med en Kardet og har fallet og slaaen sin Næse saa nu er hun grim.

Din hengivende

Einar Jørgensen.

Vi har faaet en grinagtig Hunnevalp hjemme og Krestoffer har mulet mai fordig jai ville igge hælle Blæg i Hr. Skutterups nye Hat, men jai ville igge fordig, om han osse er Lerer, er han dog et Menske liesom vi og hade igge gjort mai Noget i den siste Ue.

Skoleloven.

Den stakkels Skolelov! Den maa
Nok selv en Skole gjennemgaa,
Og det er tvivlsomt, om den slipper
Fra Folketingets Skær og Klipper,
Hvor den i Tidens Løb saa tidt
Har sørgelige Skibbrud lidt,
Hvor aldrig den sig klare kunde;
Men gik med Mand og Mus til Grunde.

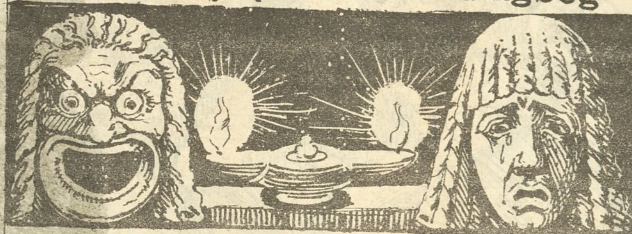
En Gang med glad og frejdigt Sind
Den kom i Folketinget ind,
Hvor, som Alverden véd, hver anden
Tilhører Skolemesterstanden.
„I sligt et Selskab", mente den,
„Blandt alle disse Skolemænd
Man nok mit Ønske vil opfylde
Og sætte mig paa rette Hylde!"

Det skulde den dog ikke sagt,
Thi den „bevidste Folkemagt",
De Herrer Bojsen, Berg og Zahle,
Var ikke til at faa i Tale,
Men sendte den med Fynd og Klem
Paa Stedet neden om og hjem
Til Udvalgsormenes Fortæring,
Og Hall til Varsel og Belæring.

Saa gik det til en Tid, til den
Til sidst opdaget blev igjen,
Da under Fischers Regimente
Den havde bedre Kaar i Vente;
Dog trods den vennehulde Tang
Gik Sagen atter Kjødets Gang,
Man til et Udvalg lod den styre hen,
— Hvor der dog knap blev Tid at myre den.

Thi trods den vrede Chresten Rex,
„Den kommer dog igjen, den Hex",
Og gaar endnu igjen som Spøgelse
Til Højmarks Gru og Tangs Fornøjelse.
Og saadan vil den hele Sag
Nok trække ud til Dommens Dag;
Men, at vi saa vil bedre Skoler faa,
Er det dog ikke værdt, vi stoler paa.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Søndagen d. 2den Marts. *Det gamle Hus, Mands Mod* og *Sjanettes Brølop.* Det gamle Hus synes jeg ikke om; Fordi Olaf er ikke nær saa morsom, naar han er rørende; Som naar han ikke er det. Og gaar og klynker over, han skal ud af det gamle Hus, og ligner Petersen, da vi selv skulde flytte her over fra det gamle Teater; Som han nødig vilde ud af, fordi han nu en Gang var vant til det og kjendte alle Rotterne; Personlig. Og Olaf smitter Frøken Sørensen og Jerndorff, saa de bliver mere og mere rørende i den franske Stil, der dog er bedre end den tyske; Formedelst den er kortvarigere. Og de Eneste som til sidst længtes efter at komme ud af det gamle Hus var Publikum og de klappede; Af Glæde da det var forbi. Som de gjorde Ret i, fordi det er tragisk at se Olaf som et gammelt Hus, hvor der har været Ildebrand i, men dog ikke er forfalden; Som i »Mands Mod«, hvor han har Beværding; I Kjælderen. Petersen gaar hver Formiddag og snuser rundt i alle Kjælderens Kroge; For at finde det Anker god Vin, de taler saameget om, men har ikke fundet det endnu. Og bliver »Mands Mod« ved at gaa bliver Teatervinhandleren en rig Mand. Og Marchandiserne i Byen har ogsaa god Fortjeneste; Af Sjanette. Naar Sjang gaar Bærsærke- og Stolegang og slaar Møblerne i Smadder. Saa vi har ondt ved at skaffe trebenede og ryggesløse Stole til Veje. Petersen siger nok, det kan blive godt en Gang endnu; Med dem; Som jeg ikke tror, fordi Kommandanten har strøget deres Aftensmad af Spisesedlen. Og Olaf og Frøken Skov faar ikke noget, men maa nøjes med Klap. Og Fø. Og velvillig Omtale i Aviserne; Og i Dagbogen.

Opløsning paa sidste Rebus:

„Et godt Stykke Mellemflæsk."

C. Simonsen Udgiver

Fra et Hjørne af Kirkegaarden.

Raadhusets Porte smak i —
Og op af Gravenes stille Skjul
Steg i hvide Gevandter
Ukirkelighedens Hex saa ful
Og afkristnede Repræsentanter.
Begravet i Udvalg i mange Aar
Laa Sagen i stille Kapeller
Hos Bisp og hos Provst baade Vinter og Vaar
Og i Ministeriets Kjælder.

Nu sprænger i Midnattens stille Stund
Hexen sit stenhaarde Dække,
Med fristende Lader, med Øje og Mund
Den Fischer i Dybet vil trække.
O, Fischer! bliv tro imod Bispens Ethik,
Da faar Du *„mention honorable“*
Og reddes i sidste Øjeblik
Som *Robert le — pauvre — Diable.*

1879. Torsdagen den 13de Marts. Nr. 11.

Fra Balsaisonen.

— Ja, Du ſer virkelig meget bleg ud, ADOLF; men det er i Grunden til din Fordel.
— Fordel?

— Naturligvis! Du ſkulde blot ſe, hvor dit Overſkjæg kommer frem derved.

Sneglefart.

Sessionen sig viser fra Dag til Dag
Bestandig jo længer, jo galere;
Man haler ud hver en eneste Sag,
Ja der er slemme Udhalere,
Hvor Chresten raader for Styret
Og besørger Lovene myret.

Finansloven hviler rolig og blidt
Endnu i Udvalgets Gjemme;
— Dog der har den Lov jo været saa tidt,
Og maa føle sig ganske som hjemme
Blandt Statsmænd, der hjemme som ude
Er kun vante at age med Stude.

Men til Glæde for hver en Venstremand
Og til Højres dybe Bedrøvelse
Har Venstre i Aar faaet bragt i Stand
Et Udvalg til Valgbreves Prøvelse,
Som ikke tilbage vil blive
I Retningen af at drive.

Ikke en levende Sjæl kan forstaa,
Hvortil det Tiden kan bruge:
Fem udsatte Valg har det grundet paa,
Og det snart paa den femte Uge,
Og endnu kan med Sandhed man sige,
At det lader de fem være lige.

Skøndt hvert et Klagepunkt, Udvalget fandt
For godt at vise Opmærksomhed,
Sig sørgeligt viste, men ikke sandt,
Det hjalp ej paa Udvalgets Virksomhed.
Som Drivere de vedblive
Og lade sig ikke for-drive.

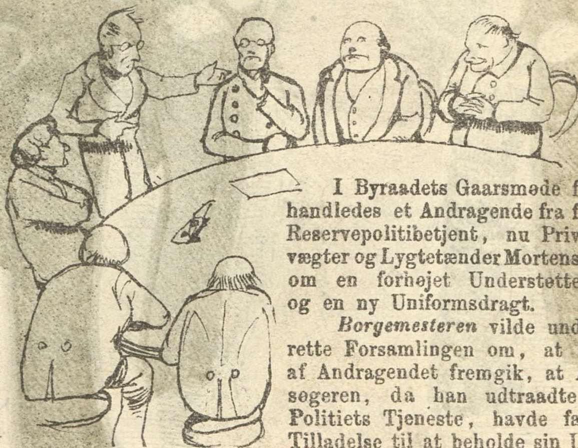
Et sligt Driveri man ej forhen saa,
Selv Foraaret ikke opliver dem,
Og ingen kan drive det til at forstaa,
Hvad Drivhjulet er, som driver dem,
Om det er politisk Ærlighed,
Eller Tauber med sin «Uundværlighed».

Et enkelt Livstegn man Udvalget saa
Forleden dog lægge for Dagen:
For én Kreds man ønsked' beskikket at faa
En Sættedommer i Sagen.
Lidt sælsomt det forekommer:
De har ment vist en Ud-Sættedommer.

Vort storpolitiske Fremskridtsparti,
Med baglængsgaaende Retning
Befinder sig altsaa i skjøn Harmoni
Med sin stolte, dogmatiske Sætning:
Er Konger kun Folkets Skrivere,
Maa Udvalg være dets Drivere.

Fra Byraadsmødet

i X-borg. IX.

I Byraadets Gaarsmøde forhandledes et Andragende fra fhv. Reservepolitibetjent, nu Privatvægter og Lygtetænder Mortensen, om en forhøjet Understøttelse og en ny Uniformsdragt.

Borgemesteren vilde underrette Forsamlingen om, at det af Andragendet fremgik, at Ansøgeren, da han udtraadte af Politiets Tjeneste, havde faaet Tilladelse til at beholde sin Uniform, der nu var slidt temmelig nær. Hvor vidt man nu imidlertid skulde bevilge ham en ny Uniform, vilde Taleren henstille til almindelig Deliberation, ligesom han med Hensyn til en potenseret Understøttelse kun skulde urgere, at Mortensen havde ikke ubetydelige Extra-Indtægter, saa vidt han vidste bl. A. som Privatvægter og Lygtetænder. — Materialist *Svedskelsen* fandt, at det var jo ikke nødvendigt at give Mortensen en hel Uniform, men naar han fik en Kaskjet, saa var det dog Hovedsagen. Og en Kaskjet var jo nok det, den var, men der var det Mærkelige med en Kaskjet, at den havde det Fortrin for en Hat, at den kunde prydes med et Messingskilt; og til at pudse det kunde man i Talerens Butik faa udmærket Wienerkalk og prima Stearinolie, og naar Messingskiltet blev poleret dermed, saa vilde det kaste Glans over hele Kaskjetten. — Kjøbmand

Sørensen vilde fraraade Kaskjetten. En Kaskjet havde ikke det kommunale Præg som en Hat. Han havde for ganske nylig været Vidne til en Begivenhed, der viste, hvorlidet selv den modnere Ungdom forstod at vurdere en Kaskjet, selv om denne var en kommunal Hovedbedækning. Forleden saa han Kommunens mangeaarige Bud, Kaspersen med Glasøjet, gaa over Torvet bærende den Kaskjet, han med saa megen Ære nu længe havde baaret i Kommunens Tjeneste. Og da havde nogle voxne Skorstensfejersvende henvendt følgende Ord til Kaspersen: »Hallej Kaskjet! Anskaf dig en høj Skorsten, at vi kan faa Noget at fortjene hos Dig!« (Uro i Forsamlingen) — »Hallej Kaskjet!« — Hvor anmassende var det ikke at anvende slige Ord til en Mand, der med Ære havde baaret sin kommunale Kaskjet i over en Menneskealder (Bevægelse). Og Svendene vare ikke fulde; det gjorde ham ondt at maatte sige det, men de vare fuldstændig ædru, saa ædru, at de burde skamme sig derover. (Stærk Bevægelse.) Han vilde derfor fraraade Kaskjetten. — Vinhandler *Lung* vilde bestemt anbefale Mortensen baade til forhøjet Understøttelse og til Uniformering. Hvor ofte var det ikke Tilfældet, at Vægterne, der just skulde vaage over Byen, sad paa Ølkjældere og sov over »To og en Halv«, medens Gaderne gjenlød af fulde Folks Larm. Saaledes var det ikke med Mortensen. Ganske vist — ofte var han standset udenfor Talerens Vinhandel og havde set op paa den hængende Drue (Bevægelse), men aldrig var han at bevæge til at drikke et Glas (stærk Bevægelse), før han kom indenfor; og da gik han strax (meget stærk Bevægelse), naar han havde drukket et Glas eller to! En saadan Mand var vel nok i det Mindste en Kaskjet værd. — Skomager *Kruse*, mente, at man burde give Mortensen et Par Fidtelærsstøvler. Taleren havde et rigt Udvalg, — fornylig havde et Landpostbud faaet et Par, men det kom nu ikke Sagen ved. — Glarmester *Svendsen* holdt paa Kaskjetten, da man ved at give Mortensen en ny Kaskjet muligvis vilde foranledige, at man fik Politikassen til at skamme sig ved at lade ham gaa med Frakken, som man jo havde Grund til at tro, havde Huller paa Albuerne. — Prokurator *Justesen* var bestemt imod Kaskjetten, ja imod enhver Understøttelse, i hvadsomhelst Form den fremtraadte, idet han maatte henlede Opmærksomheden paa, at Ansøgeren var gift med en Jordemoder (Stærkt Røre). Han maatte endvidere gjøre opmærksom paa, at Ægteskabet var barnløst og at Jordemoderen sad i en overordenlig Praxis (Bevægelse), saa den Gang hun blev Enke efter sin første Mand, havde hun efter Sigende faaet over tyve Tilbud. Det var bekjendt, at hun var styg og koparret, og at Mortensen kun havde taget hende for Pengenes Skyld (Stærke Mishagsytringer). Ja, det var sørgeligt, men ikke desmindre sandt. — Ved den derpaa følgende Afstemning forkastedes Kaskjetten med 4 Stemmer mod 3. — *Sørensen* mente nu, at naar Ansøgeren ikke fik Kaskjetten, skulde han heller ikke have Frakken. — *Svedskelsen* mente, at Frakken burde han da have. For, hvad Jordemoderen angik, saa vidste han, at hun var svagelig, meget svagelig og derfor ikke havde den Fortjeneste, hun ellers kunde have. Hun kom jevnlig i hans Hus; men havde sidste Gang været syg og derfor ladet to Tvillinger gaa fra sig (Latter). Ja, det var Tilfældet, og han vidste, at hun havde mistet mange Børn i de sidste Aar paa Grund af Gigt, der havde holdt hende hjemme; og nu fornylig havde hun endogsaa mistet tre rige Trillinger, der vare komne paa en Gang hos en rig Gaardmand (Latter). Ja, det var ikke til at le af. Men han fandt, at hendes Indtægter vare tvivlsomme; og derfor mente han, at Manden burde have Frakken. — *Kruse* skulde blot henstille, om man ikke kune lade Frakken vende paa Kommunens Regning; — det var meget billigt, og Taleren havde selv faaet en graa Frakke vendt fornylig; men det kom nu ikke Sagen ved. Og han vidste fra hans Broder, der var Skræder og gjorde i vendte Buxer og Frakker, at baade han og de andre Skrædere led under Arbejdsløsheden. Saa, naar Frakken blev vendt hos ham f. Ex., vilde der derved blive gjort et Skridt til at afhjælpe Arbejdsløsheden. Det, man saa sparede herved, kunde man jo anvende til Støvlerne, og Taleren skulde anbefale Vandstøvler med lakeret Læder paa Skafterne, hvorved Støvlerne bleve mere kommunale og faldt Enhver i Øjnene. — *Lung* fandt, at det vilde være en Skandale at vende en Frakke paa en Mand, der som Mortensen i over tredive Aar havde været i Kommunens Tjeneste. Og Taleren skulde til det her sagte tilføje, at Mortensen med en sjelden Iver lukkede de hjemvendende Nattegæster ind, hvis Koner havde glemt at aflevere Portnøglen. Og Mortensen havde aldrig med misforstaaet Æresfølelse afslaaet den Douceur, som ved slige Lejligheder blev ham budt. (Bifald.) — *Justesen* mente, at Byraadet paa ingen Maade burde tage en saadan Frakke paa sig. Hvis en Kaskjet vilde have kastet Skygge over Kommunen, da var en Frakke endnu værre. Antog man Frakken, vilde man sikkert snart lade sig binde noget andet paa Ærmet, saa man maaske blev nødt til at give Ansøgeren Buxer med. Alt Sligt var Politikassens Sag. Hvad Jordemoderens Sygelighed angik, da var dette vist et af de sædvanlige Fostre af Materialistens sygelige Fantasi. — Ved Afstemningen forkastedes Frakken med 5 Stemmer mod 2.

Kruse havde en Gang set en Overopsynsmand ved den kongelige Ladegaard i Kjøbenhavn, der for lang og tro Tjeneste fik en Gave bestaaende af — ja, det kom egenlig ikke Sagen ved – men han fik som sagt af en Stok med et Hundehoved paa Enden (Latter), ja en Gave bestaaende af en Stok med denne Prydelse. Og det var en smuk kommunal Stok, og, naar han gik ud med det Hundehovede paa Enden, gjorde det Opsigt; — men det kom nu ikke Sagen ved. Men saadan kunde man jo ogsaa give Mortensen en Stok med et Rævehoved paa f. Ex. for at antyde den Listighed, han havde vist som Politibetjent og tillige om Byraadets Sindelag, — og et Rævehovede var Noget, man kunde gaa med hele Livet igjennem; men det kom nu ikke Sagen ved. Støvlerne stod han desuden endnu stadig fast paa. — *Svedskelsen* maatte undre sig over Hr. Justesens Personligheder. Taleren vidste med sig selv at der ikke ved ham var Noget, der i fjerneste Grad mindede om Personlighed, (Latter) det vidste han. Og Jordemoderen Madam Rosenkvist var virkelig syg og slet-ikke koparret, og hun havde virkelig Børn, der først nu faldt Taleren ind. Saa han kunde ikke se andet end, at hendes Stilling i høj Grad anbefalede Manden til Understøttelse, selv om han ingen Uniform fik. Han var nu ikke oplagt til at tage fat paa Stokken, men den syntes han ikke om. — *Justesen* bemærkede med Hensyn til Kruses Udtalelser om et Rævehoved, at et Vrøvlehoved kunde man ogsaa gaa med hele Livet, men han vilde dog ikke derfor tilraade at give Mortensen en Stok med Hr. Kruses eller Hr. Svedskelsens Hoved paa (Latter). Forøvrigt faldt jo nu Svedskelsens Indvendinger angaaende Jordemoderen bort, da han selvfølgelig talte om en helt anden end Taleren, idet Mortensens Kone naturligvis i k k e hed Madam Rosenkvist, hvilket heller ikke var hendes Enkenavn, da hun som Enke hed Madam S n a b e l, i hvilken Anledning Folkevittigheden tidligere kaldte hende »Madam Storkenæb«. Det undrede ham ikke, at Skomageren havde foreslaaet et Par Støvler; hvorfor ikke hellere give Mortensen et Par broderede Morgensko eller en Sølvopsats eller en Befordring til hans Frue eller Lignende.

Efter en kort Forhandling forkastedes Stokken med alle Stemmer mod 1 (Kruse), ligesom Forhøjelsen af Ansøgerens Understøttelse henvistes til Politikassen.

Mødet hævet Kl. 10¾.

Godt Kjøbmandskab.

KJØBERSKEN: Ja, — det kan vel gaa?
AVKTIONARIUS: Jo, det kan; men det vil helst bæres.

Regn saa den ud!

— Hvor gammel er I ſaa, ANE!
— A er otte Aar ælre end mi Mand.
— Ja, hvor gammel er han?
— Han er paa Alder med PER KRENSEN.
— Men hvor gammel er han da?
— Ja det ved A it?

Germanisme kontra Beskedenhed

Man hører fra *«das grosse Vaterland»*
Beſtandig ſtærke Røſter, ſom fortælier,
At Danmark for hver Stump, det véd og kan,
Til Tyſkland over Ørene i Gjæld er.

Vi vare ſunkne kun i Barbari
Og i den allerſorteſte Vankundighed,
Hvis Tyſkland ikke ſtadig ſtod os bi
Og hjalp os med ſin velbekjendte Grundighed.

Vi ſkylder det ſaagar vor Kriſtendom
Og Alt, hvad dermed bringes i Forbindelſe,
Og naar vi blot vil tænke lidt os om,
Er Sproget og vor Kunſt af tyſk Oprindelſe.

Saaledes lyder Talen, dæmpet ſnart,
Snart overlydt i vilde Skyr udſkreget.
— Bevares, det er ganſke ſoleklart,
Vi ſkylder Tyſken grumme, grumme meget.

Vi ſkylder dem den Kriſtendom, vi har,
Det ſige de os ideligt og ideligt;
Naturligvis, den galliſke ANSGAR
Han var en Tyſker, det er ubeſtrideligt!

Vi ſkylder dem, ſom i juridiſk Stil
Har elſket Annexioner indtil Lidenſkab,
En dybtfølt Tak for Fandens Ord i Kiel:
At Løgn er dog i Grunden ogſaa Videnſkab.

Vi ſkylder dem i Grunden højlig Tak
For deres Røvertog ſaavelſom Løgnene;
De har os lært, at vi bør undgaa Pak:
De ſelv har revet Bindet os fra Øjnene.

Vi ſkylder dem at tilſtaa: Vi forſtaa
Slet ikke deres «venlige» Bebrejdelſe,
Da deres egen Visdom hviler paa
En fra det franſke hentet Bearbejdelſe.

Det falder for en Tyſker aldrig ſvært
Med ſine gyldne Visdomsfjer at prale,
Men at hans Folk har laant, hvad det har lært,
Derom er det vel aldrig værd at tale.

En Tyſker tager gjerne Munden fuld,
Han ſer ſig om med rovbegjærlig Spejden
Og annekterer andres Aand og Guld,
Han véd jo: *«Nur die Lumpen sind bescheiden».*

Og derfor, da hans Frihed flakker om
For Tiden som en Lygtemand i Sumpen,
Det trøster, at der dog er én Ting, som
Han ikke har tilfælles med «die Lumpen»!

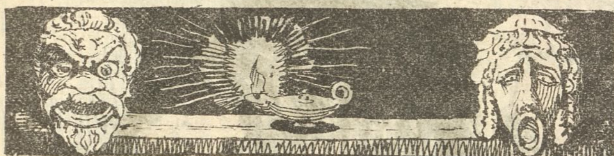
Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Ja søde Fru Schrøder, De kan ikke tænke Dem, hvor vi Alle hjemme er blevne mismodige over den Konfusoriumsbeslutning, at det bliver til Lamperøg med Universitetsfesten, som vi Alle sammen havde glædet os saadan til og Sørensen givet Penge til oven i Kjøbet, fordi vi havde jo udregnet, at naar vi tog en Gjæst for Exempel en islandsk eller en grønlandsk Student, som er nøjsomme og kunde have ligget paa det lille Tagkammer De véd, ved Siden af hvor Sørensen har sit Oplag af Klipfisk og hvor de kunde have følt sig ganske som hjemme, saa kunde vi kommen med paa den Konto, Sørensen til Kommunemiddagen og Petrine og jeg til Bal og Frits Grønbæk som Marskalk til det Alt sammen og det kunde have været saa morsomt netop paa den Tid hvor vi ellers havde Grundlovsdag som vi nu ikke har, saa at have noget Andet. Men Alt det har Konfusorium ødelagt fordi det ikke var efter Madvigs Grammatik og de har ikke ladt sig bevæge selv af Fischer, der slyngede en Bulle imod dem ligesom Paven i „Brud og Amagerkone" eller hvad det hed som gik paa Kasino i sin Tid. Frits Grønbæk gjorde saamæn, hvad han kunde det Skind, for De skal ikke fortælle det videre, Fru Schrøder, men det var saamæn ham, der ganske mutters ene var „en Kreds af yngre og ældre Makademikere" og fik en Adresse lagt hos Boghandlerne og i Studenterforeningen, hvor de rev den itu, fordi de sagde at de vilde ikke have den Slags Vigtigmageri af et ungt Menneske, naar de havde en hel stor Komité til det Samme og Regensprovsten rykkede ogsaa i Marken, men Provsterne har nu ikke rigtig Held med sig i denne Tid, saa der skrev de under alligevel. Og hvad der jo især hjalp, var det, at Dagbladet tog sig saa venligt af Adressen og trykkede den helt af og gav Finter baade til Provsten og Studenterforeningen. Og maa jeg nu ikke spørge Dem søde Fru Schrøder om jeg ikke har Ret i at kalde Frits Grønbæk et haabefuldt ungt Menneske, selv om han ikke har faaet bedste Karakter til sine Examer, men hvad det kommer an paa er at han har, hvad Sørensen kalder „En i Ti-Aktiv" fordi der kun er En af Ti der har det, men hvad hjælper det Alt sammen, naar Konfusorium siger ren Nolo til det Hele. Det gik ikke Petrine

saa nær som jeg havde tænkt, fordi hun i denne Tid er fuld af Bajer i Folketinget som forsvarer Kvindens Formuesrettigheder saa mandig og Petrine har jo de to Hundrede Kroner, hun arvede efter Tante Jane og som hun vil have fri Raadighed over nu fordi hun siger, de er selverhvervede ved alle de Sofapuder og Skamler hun har maattet brodere til Tante Jane medens hun levede, og nu maa jeg sige Farvel søde Fru Schrøder, for jeg skal hjem og læse Sørensen i Middagssøvn i Dagens Nyheders Fraklipningsfeuilleton og jeg var lige kommen til det Sted, hvor Marie saa paa Max med sine store blaa, mørkebrune Øjne, saa jeg er jo grulig spændt paa, hvordan han kunde holde det ud. Farvel og Tak for Kaffe søde Fru Schrøder.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Mandag d. 3die Marts. *Jomfru Æselskind.* Jeg holder nu saa meget af Andersens Eventyr, baade af H. C's og af Theodors; Paa Kasino. Hvorfor Malle og jeg turede derhen i Mandags; Med Kager i Lommerne for at holde ud; Som man maatte. Det begyndte med, at man var i Monetien. Eller Myntergade. Hvor Hyltoft var en Gammel-Monetier som var Konge; Og skikkelig; Men ikke ærefrygtindgydende. Hans Datter var en Lilie af samme Familie og Prinsesse; Men desuagtet ikke med i Dyrebeskyttelsen, for hun var ond baade imod Æselet og imod Boghs Vers, som hun hakkede Fødderne af. Hvorfor hun heller ikke fik Hertugen ligestrax. Men blev stødt; Fra Tronen. Frøken Holter var saa god at ville tilbyde hende en Plads i sit Blomstergartneri mellem alle de kjønne Blomsterpiger. Men det var hun dog for störagtig til. Helsengren var heller ikke rigtig net mod Blomsterne og vilde have at vide, hvad Andersen gav dem i Fø. Og Frøken Olsen; Der er dejlig og gemytlig; Sagde, at de levede af Luften. Som er daarlig Føde især i Kasino; Paa Grund af Ventilationen. Saa blev han til Straf gjort til en Prins af den oldenborgske Stamme; Og forduftede. Hvorefter vi kom ned i en Bjerghule. Der sad Knoblauch. Først trode jeg det var Troldmanden fra Tivoli, Hr. Busholm senior, men da han begyndte at deklamere, kunde jeg strax mærke; Hvem det var. Og han og Frøken Betzonich skiftedes saa til at sige Boghs Vers: Og de var glimrende og mindede om en blomstrende Eng; Med Rimfrost paa. — Prinsessen maatte saa trække i Æselsskindet og Helsengren kom ind og blev gjort Løjer med Og forduftede. Saa kom der en Mellemakt som varede et Aar og hvorefter vi var ude paa Landet og Prinsessen kom i Æselskindet og vilde gjøre Nytte. Men der maa Nogen have sat Utøj i Skindpelsen for hende der. For Fru Møller var skindsyg, paa hende; Og sjikanerede hende men jeg saa ikke rigtig paa den Akt; Fordi Malle var saa ulykkelig over Sangen-Berg; Der havde faaet Lidt i Hovedet. Og var usammenhængende. Saa jeg maatte trøste hende med at det gjorde ikke Noget, da det jo nu var Mode, ialtfald Mands-Mode at gaa med saadan en lille Hat; Og man kunde godt blive en stor Skuespiller; For det. Hvorpaa vi kom i Kongens Bageri, hvor Frøken Lærke trakterede med varme Vafler. Og Madsen med Vrøvl. Og Helsengren kom ned i en Postej, og blev puttet i Ovnen; »Nu staar den paa Steg!« hviskede Malle, hvad jeg fandt var upassende, fordi hvis Bøgh havde hørt det vilde han være bleven misundelig over at han ikke selv havde hittet paa den. Jeg har glemt at fortælle, at Fru Rikke Madsen, som var Bjergalf i Folioudgave var den som satte hele Maskineriet i Gang og at Frøken Sjakt gik og bed sine Negle og fik Skjænd af Nøjmann; Derfor. Og saa fik Prinsen Prinsessen og Frøken Betzonich blev af med sit Skind og Sangen-Berg blev ædru. Og saa endte det Hele med stort Tablo i bengalsk Ild. Som jeg aldrig har set saa smukt før. Undtagen hos Renz.

En Kontraktspiser.

Hvi ſjunges altid om Spartaner,
I hvem den ſorte Suppe gled?
Er ikke vore Nutids-Daner
Forfarne udi Nøjſomhed?
Behøve vi maaſke Exempel
Paa mærkelig Fordøjelſe?
Nej, vi har Folk, ſom ſpiſe Stempel-
Papir med ſtor Fornøjelſe.

Idet jeg træder frem ſom Barde,
En Bondemand jeg ſynger om,
Som nys kom ind til Byen Varde:
Han havde ſolgt ſin Ejendom;
Kontrakten, vidſte han, beroede
Hos Prokurator den og den,
Og da han var et ſiffigt Ho'ede,
Saa gik han lige ſtrax derhen.

Da Kjøberen er Bonden ſkyldig
En mindre Sum, vil denne ſe
At faa Kontrakten gjort ugyldig.
Han faar den da, men — Ak og Ve! —
Nu viſer han ſig helt forslugen,
Han tygger den og ſpiſer den:
Han véd, hvad der er gjemt i Bugen,
Det faar man vanſkelig igjen.

Den Prokurator ſaa forbløffet
Paa Bondens ſtore Appetit:
Han aad, ſom om det var en Boeuf, et
Nedſkrevet Navn! Det gik ſor vidt!
Nu Prokuratoren ham anfaldt:
»Tror Du maaſke, at mit Kontor
Skal være en Beſpisnings-Anſtalt?»
Saaledes lød omtrent hans Ord.

Men Bonden vedblev ufortrøden
At tygge med Begjærlighed,
Han maatte ſlide haardt for Føden,
Før han omſider fik den ned. —
Skjøndt meget gjerne jeg ſouperer
Ved vel beſatte Borde, véd
Jeg dog, at det Enhver generer
At ſpiſe Spiſeſedlen med.

Held Dig, o Fædreland! Du haver
Saa gjæve Sønner til din Vagt,
Der har faa ſtærke Strudſe-Maver,
At de kan ſpiſe en Kontrakt.
Selv hvad der ikke ſmager Tyrker,
— Blandt hvem der dog er ſtørre Nød —
Gaar i den danſke Agerdyrker
Saa let, ſom det var Smørrebrød

To om et Ben.

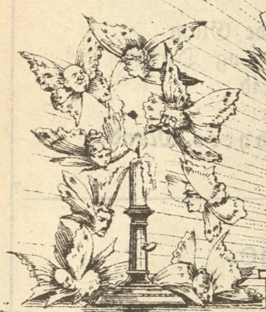
Faar Hunden Lov til at ſpiſe ſig mæt?
Eller vil maaſke Katten faa Ret til ſin Ret?
— Afgjørelſens Tid er tilſtundende.
— Katten kom tidt paa Kant i ſit Liv
Med ſit kattegoriſke Imperativ,
Som den gjerne lod gaa i Hundene

Men deraf følger naturligvis ej,
At den lader ſin Livret gaa ſamme Vej
Uden Knurren, naar Skæbnen den rammer;
Derfor kan man ſige allenfals,
At kommer dens Ben i den gale Hals,
Saa bliver der Katzenjammer.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 1.50 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl. Strand № 50

PUNCH.

Tidlige Bekymringer.

— Moer! Maa Jeg ikke nok slippe for at blive gift?
— Jo, mit søde Barn, det maa Du nok! Men hvorfor vil Du ikke giftes, min Unge?
— Næ, for saa faar man strax en Mængde smaa Børn, og saa ta'er de Ens Dukker

Venstres Ambrosiade.

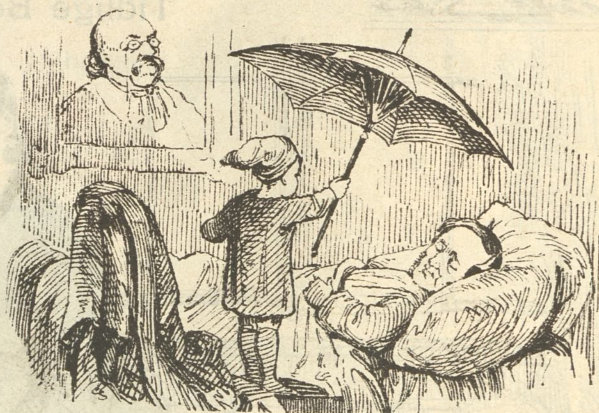
Den kjedsom Winther gaaer sin Gang,
De Herrer Bojsen, Berg og Tang
Fornøyer sig
Saa lempelig:
Til deres gamle Tvist de tye
Paa nye.
Den stakkels Tauber hjemme gaaer,
Han ingen fleer Diæter faaer;
Nu maa han gaae
At skue paa
Hvor smukt hans Valgkreds sig beteer
Og leer.

Ach, see hvor Lehre-Græven gaaer
Med Helgen-Glorien om Haar.
Hans varme Sands
For Line-Dands
I Assens vandt sit høje Rye
Paa nye.
See Venstre-Mænd i Flokke-Tal
De fandt i Folke-Thingets Sal
Jo hver og een
Sin grønne Green.
Der kløver de nu Haar og Straae
Saa smaae.

Ach, see et meget yndigt Syn
Paa Folke-Banken hist i Fyen;
Af Engeldrup
Den klædes op,
Men klæder af de Bonde-Mænd
Igjen.
Hist gaaer den liden Ringsted-Skjald
Og venter paa sit Præste-Kald;
Glad ved sit Spil
Han lytter til,
Hvor smukt ham Fischer svare maae
Derpaa.

Ach, see, hvor speyle-klar og glat
Sig Høgsbro har i Lave sat,
Uagtet man
Vel tvivle kan
Om Stats-Revisor-Post han faaer
I Aar.
Høyt lyder Hørups vilde Glam
Hen over Busk og Kjær og Dam;
Dog Hvilens Tid
Er rar og blid:
Snart dysses alt ved Bayers Mund
I Blund.

Ole Lukøje.

(Fortsat.)

Onsdag.

Nej, hvor Regnen skyllede ned uden for! Ehlers kunde høre det i Søvne, og da Ole Lukøje lukkede et Vindue op, stod Vandet lige op til Vindueskarmen, og en stor Pram laa op til Huset.

„Vil Du sejle med, lille Ehlers," sagde Ole Lukøje, „saa kan Du i Nat se Dig lidt om i Byen, og i Morgen kan Du sove videre."

Og saa stod med Ét Ehlers midt paa den store Mudderpram, og strax blev Vejret velsignet, og de sejlede ned ad gamle Kongevej og kom saa ud paa den store dejlige Rosenaa. Oh, hvor der lugtede! Det dejligste, sorte, fede Dynd laa paa Bredden, og op ad Husenes Mure laa den grønne Skimmel og skinnede saa yndigt i Solen. Der kom en Flok Storke flyvende, og Ole Lukøje fortalte Ehlers om Ægypten, hvor Nildyndet dufter saa herlig, og det var ligesom Ehlers selv var i de varme Lande. og Ole Lukøje fortalte ham om Koleraen og om Pest og Kopper, og hvor dejlig magelig Borgemesterne havde det dernede i de varme Lande, hvor der ingen Aviser og ingen Borgerrepræsentanter var.

„Jamen vi har dog Rosenaaen," sagde den lille Ehlers, og saa klappede han i sine smaa Hænder.

Saa var de ved Trommesalen, og Ole Lukøje og Ehlers steg ud af Prammen og gik derind.

Der stod baade Stude og Kør og Faar og Kalve, og de brølede og brægede, og Lammedriverne piftede i Fingrene; men Kammerraad Lembcke gik omkring og gav de stakkels Dyr Kager og Konfekt og Sukkergrise. Og saa sagde han til Ehlers:

„Bliver det til Noget med Kvægtorvet?“

Men lille Ehlers sagde ingen Ting, for han havde lige fundet en god Ven. Det var en stor Skildpadde, og den var ogsaa kommen fra de varme Lande og stod ganske forknyt der imellem alle de grove Stude. „Sikken én!“ sagde alle Faarene.

„Kan Du laves til Boeuf?“ spurgte en stor Ko og glode paa den.

„Jeg er er en Skildpadde,“ svarede den.

„Jamen den er nok forloren,“ sagde en Kalv, „det kjender vi nok!“

Men Ehlers havde ondt af den stakkels Skildpadde og han lukkede Døren op for den, og saa kravlede den ud — ganske langsomt, for den havde Borgemestermave.

„Pas paa, Du ikke selv kommer i Borgemestermave!“ brølede den store Stud efter den.

„Vi ses ved Bistrupmiddagen, lille Skildpadde,“ sagde Ehlers og saa vaagnede han og sad paa sin lille Stol paa Raadhuset.

Torsdag.

„Nu skal Du se noget morsomt,“ sagde Ole Lukøje. „Nu skal vi lege „bygge Gade“.“

Og saa tog han alle Husene i hele Byen og rystede dem i en stor Kasse, og saa begyndte han og lille Ehlers at bygge alle Gaderne i Kjøbenhavn. Og Ole Lukøje kunde bygge dejlige lige Gader, hvor det ene Hus stod i Række med det andet.

„Nej, det er kjedeligt,“ sagde lille Ehlers. „Nu skal Du se, hvordan jeg bygger.“

Og saa tog han en Bunke Huse og lavede en lang smal Gade, som gik ud og ind. Og nogle Steder lagde han Rendestene og andre Steder ingen, og i Enden af Gaden lagde han et rigtig grimt, lille Skur, lige midt i Kjørebanen, saa det næsten spærrede Passagen.

„Jamen der kan jo ingen komme forbi,“ sagde Ole Lukøje.

„Jamen det er jo netop morsomt,“ sagde lille Ehlers. „Det er genialt!“

„Nej, saadan leger vi ikke,“ sagde Ole Lukøje, og saa pirrede han til Skuret, saa det faldt omkuld.

Saa gav den lille Ehlers sig til at græde, og saa gik Ole Lukøje.

Næste Gang den lille Ehlers vaagnede, blev han saa bange, for han trode, Skuret virkelig var, væk. Saa tog han lige strax en Droschke og kjørte ud i Blaagaardsgade. Da han kom paa Hjørnet, væltede Droschken.

„Gud ske Lov! Skuret staar endnu,“ sagde den lille Ehlers. „Jeg har drømt saa fælt!“

(Fortsættes.)

Forandring fryder.

„Om Dannebrog jeg véd,
Den faldt fra Himlen ned!“
Saaledes blev der sunget os af Skjalden.
Men nu faar Norges Flag
Vist ogsaa Grund en Dag
Til ret at føle sig som himmelfalden.

Thi frie norske Mænd
Og Bismarcks gamle Ven,
Den allerstørste af de store Bjørne,
I broderligt Forlig
En uforsonlig Krig
Har aabnet imod Flagets ene Hjørne.

For denne gode Sag
Slaar Bjørnsen tunge Slag
Og skriver løs paa Kraft og holder Taler.
— Begribeligt, thi han
Har givet selv sit Land
Exemplet til — Forandring af Signaler.

Og paa den store Dag,
Da Bjørnsens eget Flag
Som Folkebanner over Norden vajer,
Da har han naaet sit Maal,
Og Republikens Skaal
Skal tømmes i en — „Alliance“-Bajer!

Paa Hønsejagt.

— Har Du ſet nogle Agerhøns i Dag?
— Jow!
— Hvor mange?
— Siw!
— Hvor?
— I wor Naabos Jawttaaſk'.

En lille Forskjel.

— Hvad for noget! Slaas I?
— Næ, de æ bare mej, der banker han!

Paa Hovedet.

ALBERTI drager af Sted til Soer,
De Vælgere lytte der til hans Ord,
Hans Tanker og Visdom ſkattende;
— Mangel paa Hoved de Venſtremænd har,
Derfor han talte om Hattene.

Han viſte, at det er bedrøvelig fat,
Naar Manden ikke er Karl for ſin Hat,
Og gjorde det klart ſom Dagen,
At Hatten i vort politiſke Liv
I Grunden er Hovedſagen.

Endvidere fik han i Talen fat
Paa GESSLERS hiſtoriſk berømte Hat,
Som gjorde dens Ejer til Skive; —
Ja, ha'de han ikke ha't den Hat,
Saa var viſt endnu han i Live.

Han gjorde det klart for den ſunde Forſtand,
At Karl for ſin Hat man være kan,
Og det uden mindſte Hinder,
Hvad enten man gaar med en Bulehat
Eller med høj Cylinder.

Des værre det ikke klaret blev,
Hvorfor blandt Hatte, ſom han beſkrev,
Saa vel med, ſom foruden Skygger,
Han ikke fik omtalt de Hatte, ſom tidt
Har prydet Venſtres Parykker.

Han ſaa dog en Ven, ſom han der med ſin Røſt
Kunde ydet en længe velfortjent Trøſt
Og lindret Miskjendelſens Kval for
Ved at bringe den Hat paa Bane paany,
Som TAUBER ikke var Ka'l for.

Han kunde for Skams Skyld dog ſagt et Par Ord
Til Fryd for de tørſtige Sjæle, ſom bor
Rundt omkring dernede i Egnen,
Om den ſcheldne «Hat», ſom blev baaren i Fjor
I Kolding af Negerkaptainen.

Han burde for Reſten ogſaa ſagt,
At ſkøndt den «bevidſte Folkemagt»
Man rejſer en Piedeſtal for,
Kan det ikke benægtes: en trekantet Hat
Er Venſtre endnu ikke Ka'l for.

Men ſkøndt han har talt med ſaa ſtor Forſtand,
Som «Hattemagernes Oldermand»
Kan tale om ſaadanne Sager,
Saa bliver han aldrig Kong Salomon,
Men nok — Jørgen Hattemager

Offenlig Brevvexling.

An dem
Dichter und Politikus
Bärenstern M. Bärensohn.
p. t. Christiania.

Lieber Hochehrwürdigkeit. Erinnern Sie sich gefälligst ihre demüthige Verehrerin und die vieljährige Freundinn ihres alten Tyroler-Ferdinands. Wir haben doch zusammen beim fröhlichen Mahle gesessen und getrunken auf ewigen kosmopolitischen Bruder- und Schwesterschaft, auf die uralte Wahrheit des dichterischen Schöpfergenies, auf Freiheit für die Weiber und Gleichheit der Männer. Zum guter letzt haben wir eine echte radicale Carmagnole über die Ruinen verstümmelter Gläser und neben dem Tische gefallener Drachenmänner getantzt. Erinnern Sie sich noch dieser fröhlichen Stunden? Bitte um Verzeihung lieber Hochehrwürdigkeit, dass ich so sehlechtes Deutsches schreibe. Bin aber eine geborene Polin und habe dreizig Jahren auf polnisch geleben. Aber ich habe Deutsch gelernt, weil ich mich mit meinen lieben Orang-Uiangs und Meerkatzen nur auf echt Germanisch verständlich machen könnte. Und deshalb versuche ich auch zu Ihnen auf dieser edlen Sprache zu schreiben. Ach wie schlug mein Weiberherz stürmisch in meinem Busen, als ich im «Dagstelegrafen» von der Hochehrwürdigkeits neueste Genialität las. Das wäre! Guck mal wieder in dem Naturspiel! Da hat der unvergleichliche Dichter wieder was noch nie da Gewesenes in seinem göttlichen Hirn ausgebrütet. So echt kosmopolitisch kann nur ein echter frommer, frischer, fröhlicher Felsengeist im tiefsten Tiefe des Volkerherzes hineingucken. Die Signalen müssen gewechselt werden! Machen wir ein Anfang mit der Sclavenmerke des Unions. Heraus damit! Und wenn wir so erst einige Zeit unter rothem Flagge mit blauweissen Kreuze geschlafen haben, wachen wir wieder auf und reissen noch dazu das Kreuz heraus. Dann haben wir endlich die Flagge der Freiheit, die blutrothe Fahne der Gleichheit. Und dann bekommen wir wohl die grosse scandinavisch-germanische Republik, und in dieser sollen die drei grössten Männer der Gegenwart Bismarck, Gambetta und Bärenstern Bärensohn die Æra des neuen Systemes anfangen. Ich habe beim Lesen des «Dagstelegrafen» ein dreimal Hoch! ausgejauchzet. Dann habe ich meinen lieben Affen ein Stück Extrazucker gegeben. Der kleine «Jocko» sah ganz philosophisch aus, als ich ihm die Geschichte vorlas. Vielleicht grubelte er darauf, das die Zeit — dank ihrer Hochehrwürdigkeit — nicht fern sein möchte, wenn auch die lieben Affen Menschenrechte erringen mögen. Was sagen Sie? Glauben Sie nicht, dass ein Proclamirung der Emancipation des Affengeschlechtes bald möglich wäre. Ihre liebe Landsleute haben schon so viele von Eurer Kamele her-

untergeschluckt, dass so ein kleines Affenkind auch wohl mitgehen konnte. Doch! Ich schweige. Aber Hr. Bärenstern. Denken Sie gar nicht daran, die ledige Stelle unser weggegangenes Tyroler Ferdinands einzunehmen? Von seiner kleinen gemütlichen Buden konnten Sie Eure Donnerworte und Blitzeinfälle in Bewusstsein des Volkcs am Allerbesten hineinschleudern und mit Guitarrenaccompagnement die stolzen Lieder des Felsenbardes in die weichen Herzen der Dänen hineinsmeicheln. Und dann sollte ich meinen Affen lehren ringsum Euch eine grossen skandinawisch-germanischen Waffenquadrille zu tantzen. Das Volk würde vor Freude heulen und in ihren groben dänischen Händen klatschen. Dann glaube ich, dass Sie lieber Bärenstern weit populärer werden könnte und nicht wie nun nur von einzelnen treuen Herzen geliebt. Aber unter diesen treuen Herzen schlägt immer in lodernden Flammen das alte Herz ihrer demüthigen Verehrerin

Smeraldine Butterstengel
in Warschau geboren
Vorsteherin des k. k. Affeninstitutes
im Thiergarten bei Kopenhagen.

Skindergaden.

Hr. Redaktør!

Tør jeg i Deres meget ærede Blad udbede mig Plads for følgende lille Bidrag til den yderst interessante Debat, som i denne Tid føres i flere Blade om Oprindelsen til Navnet Skindergaden.

Ordet Skinder kommer ganske vist af det tyske Ord Schinder, men det kan ogsaa komme af det islandske skinr, paa Engelsk skinner, paa Fransk floueur, paa Norsk Skien eller Skjen. Men det er et Spørgsmaal, om Benævnelsen Skindergade har Noget med disse skindlærde Hypotheser at bestille, i det mindste fortalte min Bedstemoder, der var en gammel Kone, mig tidt, at hun, den Gang hun gik i Barndom, havde kjendt En, der var i Familie med flere Andre, sam havde talt med mange Folk, der havde Paarørende boende i Skindergaden — og jeg bemærker udtrykkelig, at min Bedstemoder selv havde talt med dem, der fortalte hende det — og at alle de Folk vare af den Mening, at Navnet Skindergade skulde være kommet af, at der en Gang i gamle Dage i et længere Tidsrum havde henligget nogle Skinner der, som Magistraten skulde have brugt til Fuldførelsen af et eller andet offenligt Vejanlæg, hvilket huskede hun ikke mere, men det er ogsaa lige meget, da det nok aldrig blev færdigt. Navnet bør egenlig altsaa korrekt staves Skinnergaden, men jeg skal, ihvor fristende en saadan Undersøgelse ellers kunde være, ikke her af Hensyn til Bladets stærkt optagne Plads indlade mig paa det interessante Spørgsmaal om, hvilken Slags Skinner det kan have været, om f. Ex. Sporvejsskinner eller Jernbaneskinner, skøndt det vel maa antages, at de sidste snarere var blevne henlagte i Jernbanegade. Min Bedstemoders Udsagn var paa ingen Maade enestaaende, det Samme har flere gamle Koner fortalt.

Efterat Rigtigheden af denne Konjunktur saaledes altsaa maa anses for at være bevist, falder selvfølgelig først den Paastand til Jorden, som Nogle hævde, at Fortsættelsen af Skindergade, der jo hedder Klædebøderne, egenlig burde hedde Skindklædebøderne. Endvidere ses det, at den Mening, at Skindergade skulde komme af Schinder: Rakker, blot er opstillet i den Hensigt at rakke ned paa en Gade, der aldeles ikke fortjener det.

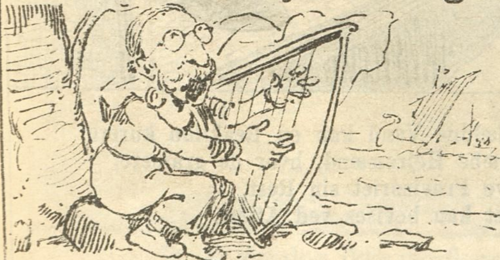
Heller ikke kan man give Dr. Dyrlund Ret, naar han i sin interessante Afhandling: »Om Natmænd og Theaterfolk« vil hævde, at der i Skindergade bode mange Drivere, som kun førte en Skindtilværelse. Drivere forekommer nemlig i to Betydninger, og om man ogsaa om den ene Klasse kan sige, at de førte en Skindtilværelse, saa passer dette ganske vist ikke paa den Klasse, der drev paa Trommesalen, da de jo som bekjendt aldrig kunde holde sig i Skindet.

Med Hensyn til den danske, pæredanske Jurist, som mener, at Skindergade kommer af Schinder: Garver, da maa jeg for det Første bemærke, at det Reskript af 17 Mai 1750, hvortil han henviser, ganske vist siger, at det blandt Andet kan betyde Garver, men at der i Reskript af 18 Mai 1750, hvorved det tidligere altsaa ophæves, staar: »Skiindere ere saadanne, som letteligen udi Skiinderi geraade« (jfr. ogsaa Ordet: Ærisskiindere), og for det Andet er det aldeles uantageligt, at Navnet skulde komme af, at især Garvere bode der i Gaden, da jo som bekjendt Garvergaarden laa i en ganske anden Del af Byen.

Idet jeg hermed slutter disse Bemærkninger, skal jeg kun tilføje, at den anden Del af Navnet: — gade ingen Vanskelighed forvolder med Hensyn til Forstaaelsen, da dette jo forekommer i mange Gadenavne fra den Tid.

Ærbødigst
Philologus
udi egen Indbildning.

Af Zahles utrykte Sange.

VII. Hørup.

Skulde ZAHLE ej i Sangen
Hædre ham, fom, næft i Rangen,
Følger BERG, den kongelige
Høvding i vort Venftre-Rige?

Tyrfing-tunget i fin Tale!
Radika'l blandt Radika'le!
Rød fom Ildens Skjær paa Sneen!
En GAMBETTA — end i Bleen!

Danner-Folk, Du Uffe-Spage!
«Skræp» i ham Du fik tilbage!
«Skræp» fkal knække Højres Kjæppe!
HØRUP fkal paa Tinge fkræppe!

HØRUP er en Pile-Skytte:
Ingen kan mod ham fig hytte,
HOLSTEIN felv er bleven elver-
fkudt af denne Tambe-Skælver.

Morgen-Snaps af Mimers Kilde
Tømte HØRUP alt fom lille,
Og af I. A. HANSEN kjækt en
Arv han tog — i Dialekten.

HØRUP! unge, rafke Fælle!
Graanes ZAHLES Lok af Ælde,
Sløves i ham Kæmpe-Aanden,
Glider Harpen ham af Haanden,

Dig han tror paa, unge Afe!
Dragens Hoved fkal Du mafe,
Du fkal fælde Højre-Jætten,
Løfte BERG paa Taburetten.

Hil Dig HØRUP, Helte-Hjærte!
Hil Dig HØRUP, Eftrup-Smærte!
Hil Dig HØRUP, slangetunget!
— ZAHLE har dit Drapa fjunget.

Doctor Dulcamare.

Kom hid til mig, hver fribaaren Vælger,
Thi en Frihedens Ven jeg er.
For Spotpris jeg til eder sælger
Mit Vand, som gi'er jer Grundlov sit Værd.

Mit sjældne Vand kan en Reaktion kurere
Og dræbe Højremænd, hvor de grassere,
Ja give Provisoriet sin Rest,
— Det kan bevises ved Attest.

Kor:

O, Held den store lærde Mand!
Han Underværker gjøre kan!

Bladets Kontor **Gl. Strand No. 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kerte...

Hævnen er sød.

— Ja, er det dog ikke uforskammet, Du kjære, at Etatsraadens ikke har inviteret os til i Aften?
— Ja, Gud hvor det ærgrer mig, søde Adolf. Og hvad i al Verden har vi gjort Apothekerens, siden vi heller ikke der var værdige?
— Ja ja, lille Mallemoer. Vi skal hævne os! Nu gjør vi længere hen et stort Gilde, og der skal min Sandten ikke komme én eneste Sjæl med.

En Prøvelse.

De Moderate gik flittig paa Raad
Og pønſed' paa en eller anden Daad,
Der ſkulde ende med Højres Graad
Og Kummer og dybe Bedrøvelſe.
Ej længe blev deres Planer i Skjul;
ALBERTI ſtak Hovedet ſammen med JUEL
Og BERG ſig ærgrede grøn og gul
I Udvalg for Valgenes Prøvelſe.

De arbejded' med en betænkelig Flid
I en temmelig lang Betænkningstid,
Som kaſter et Lys over Venſtres Splid,
Der er ligeſaa klart ſom Gasſens.
I Udvalgets ſnævre, indſkrænkede Bur
De Moderate blæſte paa Lur
For JØRGEN PETERSENS Kandidatur
Ved Folketingsvalget i Asſens.

De Moderate tænkte ſom ſaa:
«Jørgen er god nok! ham holder vi paa:
Han er moderat fra Top til Taa,
Ham ſkal man os ikke frarane.
Han er jo en Taler med eminent
Og umiskjendeligt Snakketalent.
Med ham kan Statskasſen godt være tjent,
Han koſter den bare — en Bane.»

Uheldigvis blev under ſamme Sag
En anden Hiſtorie bragt for Dag,
Som ikke faldt i HIN LEDRES Smag,
Skjøndt Mine deraf han ſig giver.
Med Højremænd gav han ſig driſtig i Kaſt
Og kjørte i Ring dem med Jernbanehaſt,
Til paa Asſensbanen han ſelv kjørte faſt
Med egne Loke-Motiver.

Hin Repræſentant for det danſke Folk,
De oplyſte Blæſenborgeres Tolk.
En Tunge beſidder, ſaa glat, ſom den Dolk
Der ſes hos Teaterbanditerne.
Han viſte under Debattens Kvalm,
At hans Ord er juſt ikke det reneſte Malm,
Men hænger ſammen ſom Ærtehalm
Med Moralen hos Jeſuiterne.

ST. HOLSTEIN maa ſikkert for ſin «Perſon»
Takke ſin hellige Skytspatron,
I Fald han faar gratis Abſolution
I Rom hos den hellige Fader.
— Hans Færd har af Riddernatur dog et Træk,
Thi taaler hans Ære ſaadanne Knæk
Uden at blive aldeles væk,
Maa den være bepansret med — Plader.

Men ellers maa Fægtningens Reſultat
I Hjertet glæde hver Moderat.
Det ſkabte et Middel, et rigtig probat,
Mod Valgbeſtyrerformaſtelſe.
Til Afſtemning endelig Sagen kom,
Og Tallene talte og fælded' ſom Dom:
«Valget i Asſens ſkal gjøres om!»
— Det blev altſaa dog en Forkaſtelſe.

Ja, nu har vi fire Valg igjen,
Ved hvilke de ærlige Venſtremænd
Sesſionen kan faa til at glide hen
Uden Slid i Lovgivningsſagerne.
O Venſtre, din ſanddrue Adfærd beſegl!
Hold Æren ſaa blank ſom et anløbet Spejl
Med rigtig mange «Hukommelſesfejl»;
Det hjælper ſaa rart paa Klagerne.

Ole Lukøje.

(Fortsat.)

Fredag.

„Jeg kommer sent i Aften lille Ehlers," sagde Ole Lukøje, „for der har været Aftenmøde i Folketinget og Bojsen har talt, saa faar jeg altid saa meget at bestille der oppe. Der er en hel Mængde Folk ude i Byen, som jeg i Aften har maattet lade Berlingske-Avis besørge. Den vikarierer for mig, og den gjør det godt, men Du er jo min faste Kunde, lille Ehlers, og Dig skal jeg nok altid selv besørge. I Aften skal vi tage et historisk Kursus."

Saa tog Ole Lukøje Ehlers ved Haanden og saa gik de ud i Byen. Nej, hvor var dog al Ting forandret! Gamle elendige Rønner var der med Straatage. Slet ingen Stenbro, men et gyseligt Søle, næsten som paa gamle Kongevej, naar det har regnet. Og saa var der bælmørkt og slet ingen Lygter tændt.

„Det er Kjøbenhavn i gamle Dage," sagde Ole Lukøje.

„Ja, se det var Tider!" sagde lille Ehlers. „Den Gang maa det have været dejligt at være Borgemester!"

„Saa! Mener Du det?" svarede Ole Lukøje. „Nu skal Du se, hvad en Borgemester var den Gang."

Saa kom de op paa Byens Ringmur og op paa et Taarn, som hed Hanetaarnet.

„Du husker det nok," sagde Ole Lukøje, og saa huskede Ehlers det øjeblikkelig.

Der var fuldt af bevæbnede Mænd og de skød med Buer og kastede med Blider, og udefra skød Fjenden Pile og Stene ind paa dem. Men i Spidsen for Byens Mænd stred en stor, svær Mand i Panser og Plade. Pilene preliede af derpaa. „Hvem er den Mand?" spurgte Ehlers. — „Det er Kjøbenhavns Borgemester."—„Ih bevares", sagde lille Ehlers, „maatte han selv være Chef for Borgervæbningen? Det skal jeg ikke have Noget af. Det er jo ækelt! Jeg kan have Slagsmaal nok med Borgerrepræsentanterne; men det gaar dog til i al Skikkelighed og Herforth hjælper mig. Nu vil jeg hjem."

Og saa vaagnede lille Ehlers; men næste Morgen kunde han huske Alt, hvad han havde drømt, og saa kjørte han strax ud og lod Hanetaarnet rive ned.

„Folk kunde falde paa at gjøre Sammenligninger," sagde han, „og det er saa kjedeligt."

Men alle de gamle Oldforskere blev saa vrede og skrev i Aviserne, at det var Vandalisme. Det var Ehlers jo vant til, og saa gjør det ikke Noget.

(Sluttes.)

Af Zahles utrykte Sange.

VIII. Holstein.

Vuggens Gænger gik i Greve-Slot,
Og han legede med Gylden-Rangle,
Første-Tænder gnasked' Sukker-Godt,
Greve-Barn kan aldrig mangle!
Greve-Barnet gik i Sorte-Skole,
Lærte fagre Ord, som Hjerter daare,
Fagre Ord, — hvorpaa man ej kan stole,
Lærte stygge Ord, som Hjerter saare.

Folkekjær han var, da Greve-Skjold
Bort han smed og slog med Næver bare;
Buk han var i Venstres Faare-Fold,
Stanged' ofte Provisoriets Hare.
Venstre-Buk! Tand-Gnistrer! Folke-Vædder!
Alt for tidlig løb Du af Dig Hornet;
Tale-Gaven ikke mer Dig redder:
Billeliden har Dig ta'et paa Kornet.

Greve-Arm i Folke-Kamp er veg,
Greve-Blod har ej den fuselfrie
Folke-Aand, som strax i Hildurs Leg
Bringer Thursers Galdren til at tie.
I Dit eget Tale-Væv, det fine
Ædderkoppe-Spind, er nu Du hildet,
Zahle ler — Alberti selv maa grine,
Skidt har Du med Dine Bønder spillet!

Skak-Tavl leged Du i Folke-Ting,
Var i Venstre-Kurven længe Hanen,
Billeliden har Dig kjørt i Ring,
Saa Du kjørte fast paa Assens-Banen.
Blæsenborger! Nu er Spillet ude!
Zahle selv et koldt Farvel Dig byder.
Lad kun Bojsen i Trompeten tude,
Høgsbro give Aflad Dig — som Grüder.

Ledre-Greve med Dit Loke-Smil,
Berg-Thor, Thor-Berg slaar Dig flad med Hamren
Hørup skyder Palnatoke-Pil
Gjennem Dig og ændser ej din Jamren.
Smeddet fast Du blev i Vanrys Haller,
Fischer ved Dit Hoved Snogen hænger:
Gift hver Dag nu paa Dit Hoved falder.
— Zahle vil ej være Sigyn længer.

*

Blandt de Udnævnelser, der i Anledning af Universitetets 400 Aars Jubilæum kan imødeses, have vi bragt i Erfaring at Gehejmeraad A. F. Krieger, som Udtryk for hans Fortjenester af den Form, under hvilken Jubelfesten skal fejres, allerede inden 1ste April d. A. har faaet Prædikat af »Gehejmekonsistorialraad«.

*

Som bekjendt blev Hr. Berg i sin Tid af salig I. A. Hansen udnævnt til Venstres »Banebryder.« Denne Tillidspost, som han har bestyret saavel til Hejres som til Venstres Tilfredshed, har imidlertid skaffet ham saa meget Bryderi, at han nu har overladt Pladsen til Hr. Holstein-Ledreborg, der allerede har begyndt sin Virksomhed som Banebryder i Assens. Det tør forventes, at denne hæderlige Gentleman, hvis Færdighed i at bryde med alt til Overbevisningsfaget henhørende er tilstrækkelig anerkjendt af Venner og Fjender, vil blive ved i samme Spor og derved berede sig og sit Parti en velfortjent — Bane.

Fra Jernbanen. I.

En Moder: Gud, hvor er mine Børn? Har der Ingen ſet mine Børn? Mine ſtakkels Pigebørn!
Stationsforvalteren: Kan man da ikke finde den ſtakkels Dames Børn. Hvor ſtore er de?
— Ak Gud! Den ene er 20 Aar, men den anden er kun 17!

Fra Jernbanen. II.

Konduktøren: Den Kuffert er for ſtor til, at de kan have den med i Koupéen.
Den Rejſende: Saa løs mig en Børnebillet til den; den er under 12 Aar.

Ansvar.

Alberti kom da med sit Aandsprodukt.
Sit Forslag om Ministrenes Ansvarlighed.
Det blev af Hørup anbefalet smukt
Som Mønster paa juridisk Ufejlbarlighed.

Det lod i Folketingets Sal sig se
Og gik i Udvalg uden lang Forhandling,
Hvor denne radikale Lov maaske
Vil gjennemgaa en radikal Forvandling.

Thi selv Alberti vist ej nægte vil,
At skøndt et Mesterværk han har leveret,
Var muligvis det ingen Skade til,
Om det blev endnu bedre redigeret.

Alberti har til Hjælp i denne Sag
Saavel hin Ledres Bifald som hans Fællers,
Og Højre viser ej saa fælt et Nag
Mod det famøse Lovforslag, som ellers.

Thi Venstre maa dog blive kjed en Gang
Af sine frugtesløse „Folkedomme„,
Og Højre sporer ogsaa dybtfølt Trang
At gjøre Ansvar gjældende mod somme.

Det vilde gavne baade Folk og Land,
Saafremt en Ansvarslov lidt snart blev dannet,
Der kunde dømme selv en Rigsdagsmand,
Hvis Adfærd uforsvarlig var mod Landet.

Thi visse Folkekaarne véd for godt,
De rammes aldrig af Erstatningskravene;
Selv om de volder Landets Bankerot,
Er det ej dem der ere „Ansvarhavende".

Dog kan man godt benægte fuldt og fast,
Ja tage Syre paa det, om det kniber,
At en Alberti giver sig i Kast
Med Udkast til en Lov af den Kaliber.

Nej, han er mere dreven, end som saa.
Til den Slags Forslag vil han kun sig holde,
Som han er forud ganske sikker paa
Kun giver *„viel Geschrei und wenig Wolle"*.

I den Slags Ting er just Alberti stærk,
Ham ingen dansk Jurist kan overskygge,
Og er hans Lovforslag et Mesterværk,
Da maa det være som Rabalderstykke.

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Det bliver kun en ganske lille Svip i Dag søde Fru Schrøder for at fortælle Dem hvordan vi har det, som jo ikke er godt, fordi Sørensen jo har opdaget at han har taget sig selv skammelig ved Næsen i mange Aar, hvad der har været Grund i, at han ikke er bleven en rig Mand, som han jo ellers maatte være bleven med hans Geni, for Sagen er, at da Politiet blev saa nærgaaende ude paa Fredsberg mod de Handlende og vilde have at vide om de havde havt deres Tønder og Pægle og Potter paa Rumsterkamret, saadan er det jo det hedder, saa blev Sørensen bange og sendte sine gamle Potter hvori der er bleven maalt Petroleum i mange Aar i Butiken op for at blive rumsterèt med der paa Kamret, og saa kan De tænke Dem, at Rumstermesteren sender ham det tilbage med den Besked at han maatte ikke bruge det og heller ikke gjorde klogt deri, fordi det var akkurat en Femtedel for stort. Er det nu ikke himmelraabende søde Fru Schrøder, at havde Sørensen i sin Tid strax ladt Potten rumstere saa havde vi nu maaske kunnet have Landsted og Landauer og Loge i Teatret i Stedet for at suge paa Labben. Uh! hvor jeg har ærgret mig, og saa tager Sørensen det oven i Kjøbet med Kulde og siger han maa skærpe sine Aandsevner og var han ikke saa gammel vilde han lære Matematik og Abrakadabra, men nu vil han probere om det kan hjælpe at spille Skak, og har kjøbt sig en ABC. deri af en Tysker som hedder Winkemis eller saadan Noget og sidder hele Aftenen og spiller Partier indbyrdes med sig selv, men er endnu ikke kommen saa vidt, at han kan vinde fra sig selv og han er jo dog endnu kun en Begynder saa det har vist lange Udsigter. Ja nu Farvel søde Fru Schrøder! Havde det ikke været med Potten, havde vi gjort Middagsselskab i denne Uge og saa skulde De nok være bleven bedt med, hvis der havde været Plads, men nu tjener vi nok godt paa det nye Pottemaal Sørensen har kjøbt og som Svenden siger er en Fjerdedel for lille og kommer Tid kommer Raad, saa det kan maaske blive godt en Gang endnu. Farvel søde Fru Schrøder! Og Tak for Kaffe!

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Plet af Dyma paa *Folketheatret.* Som jeg ikke forstod et levende Ord af, begrundet i at det foregaar i Aristokratiets højeste Sfærer; I Paris, hvor de Allesammen er Baroner eg Vikomtesser og Grevinder og taler Hofsprog; Hvor man skal høre efter og ligge Mærke til det, der ikke blier sagt, og slet ikke bryde sig om det, der bliver sagt. Som er vanskeligt Naar man ikke har Øvelse. Og Moralen af Stykket kunde jeg heller ikke finde. Fordi der maaske ingen er. Saa det eneste jeg forstod var, at »Plet« det var det der ikke var ægte; Som Wulff for Exempel der skulde være en aandrig Franskmand men var; En gemytlig Peter Sørensen; Og Dorph-Petersen der skulde være noget lignende, men var; Tugthuskandidaten fra »Hvem er han.« Og Fru Borchsenius som skulde være yndig. Og ikke var det. Og Fru Wulff og Fru Krum, der skulde være intrigante, Og var kjedelige. Saa var der Stigaard der gav »Dora« om igjen og endelig Fru Holst. Og hun var den der havde de færreste Pletter, Og var mindst bedærvet, saa hun næsten kunde gaa for Baronesse; Men som var det hun alligevel ikke skulde være. Saa det var dog galt; men hun var dejlig. Petersen siger min Opfatning er ganske rigtig formedelst vi hos os beholder alt Sølvtøjet og slet ikke vil lade Watt og Andersen faa noget af vores ægte Metal, i alt Fald ikke før det er anløbent og saa kun i Gjæsteroller. Og naar man sér Price og Nyrup og Jensenerne og Petersenerne, kan man ikke begribe, de er saa ægte, og slet ikke Plet men de har Gehaltet indvendig alligevel. Selv om de aldrig straaler; I Lampeskjæret; Som Abrahamsen og Sangen-Berg.

Hymne

til

Elefanterne Cham og Eng,

ved Efterretningen om, at de havde løftet deres Sovekammerdør af Hængslerne.

(Synges af ſamtlige Elefantriddere).

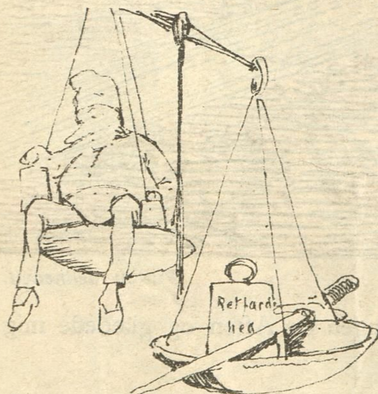

Hil Jer, ſom kom til Norden fra Levanten!
— nu ſjunge Riddere af Elefanten —
Jert Billed ſtolt vi bære;
thi mer end Danmarks Safft
I hævdet har med Ære
gammel, nordiſk Kraft.
Stolte Eng! Du, ſom er kapabel
til at løfte højt — blot med Din Snabel —
tuſind Pund.

I kjære To, ſom daglig Ris maa døje
og lade Jer med ſimple Rødder nøje,
ſom Nøgler apportere
og aldrig viſe Trods,
ja bøje Ryg m. M.
— ligeſom hos os.
Modtag I, os Riddere ſaa dyre,
ſom vor Adelsgave en uhyre
Gulerod.

Gid Brødrene i Siam I maa ligne,
og Storken Eders Samliv her velſigne,
at ſnart paa alle Kanter
i Haven vi med Liv
kan ride Elefanter
til ædelt Tidsfordriv!
Gid I ſtedſe muntre Eder holde!
Gid vort Vand maa aldrig mer Jer volde
Vindkolik!

Den søndre Birke-Moral.

O Muſa! Forlen mit Lune
Med Sangens Gave i Dag;
Thi nu vil jeg udbaſune
En højſt bedrøvelig Sag.

Paa Fredriksberg — det forlyder —
Er Politiet i Virk-
ſomhed med at ſtraffe hver Snyder
Derude i ſøndre Birk.

I dette Birk det Moralſke
Paa ſvage Fødder maa ſtaa,
Thi Vægte og Maal er falſke —
De Handlende ligeſaa.

Der faar ſelv en fattig Stodder
For gangbar Mønt ikkun ſin
Vægt efter «gangbare» Lodder
I Birket — og den er fin.

Den frederiksbergſke Slægt maa
Sig nøje med ſaare lidt:
Den Handlende lægger kun Vægt paa,
At Vægten gi'er h a m Profit.

Almindelig er Skandalen.
Her er et Exempel blandt fler:
En Kræmmer har ſlidt ſin Alen,
Saa knap den er 3 Kvarter.

Men Politiet fik Nys om
Det Hele, og ſtrax det traf
Beſtemmelſer, faa at der Lys kom
I Sagen, og hver fik ſin Straf.

Jeg tror endogſaa, en Slagter
Blev dømt, — denne Mand, som *ex Professo* er Døds-Foragter
Og lader fem være ſex.

Men Kunden er ikke tjent med,
For ſex at faa fem Pund Kjød;
Saa Slagteren blev gjort bekjendt med
At han var en Rad, der ſnød.

Ja, harmes man maa paa de fule
Forhandlere, naar man véd,
Der fandtes næppe en Smule
Juſteret Redelighed.

Du frederiksbergſke Sælger!
Lad fare Begjærlighed.
Du ſtaar dig bedſt, naar Du vælger
At handle i Ærlighed.

Thi huſk, med det Maal, Du maaler,
Skal Du tilmaales igjen,
Saa nytter det ikke, Du ſkraaler,
At Du bliver ſnydt, min Ven.

Og vil Du faa ugeneret
Din Næſte beſtjæle, bli'er
Du ſlet ikke inviteret
Til Himmelens Sjæle-Svir.

Faar Lodder og Maal Lækage,
Kan nye bøde paa det,
Men Ærlighedens Slitage
Erſtattes ikke ſaa let.

Ulykkelig Kjærlighed.

Frits Jørgensen *invenit.* Punch ***delineavit.***

— «Hun vil maaſke en Gang erfare, hvorledes jeg ſtod her mangen en Aften og glædede mig ved Tanken om at være hende nær, uden at hun anede det.»

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand № 50**

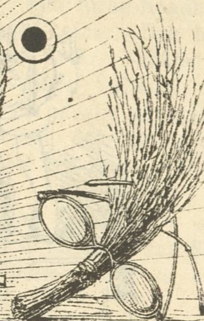
Trykt og udgivet af C. Simonsen Kunst- og Stentrykker

1879. Torsdagen den 3die April. Nr. 14.

PUNCH.

Et Smags-Spørgsmaal.

TANTEN: Naa, lille Emil, vil Du ſaa blive til Middag. Vi ſkal have botfeldtſke Roer. Kan Du lide botfeldtſke Roer?

EMIL: Jeg veed ikke rigtig. — Hør Tante, naar man ikke kan lide Klipfiſk, kan man ſaa heller ikke lide botfeldtſke Roer.

En Afsløring.

Et Sagn, fuldtværd at høre
I Baggers Pjece staar,
Laaner ham femti Øre,
Imens han Højre flaar.
Hvad i Forhandlingstiden
Han kvad med sindrig Hu,
Samt hvad der hændte siden,
Han os fortolker nu.

Det var den Herre Bagger,
Han har saa hvas en Pen,
Han var hin Ledres Makker
Og hans «private» Ven.
Venskabet monne han dyrke
I denne Ufredstid.
Han havde ti Mands Styrke
Dertil vel tolv Mands Vid.

Agted' han grant og nøje
Paa Tidens sære Tegn
Og spared' ingen Møje
Hos Holstein og hos Klein.
Han sked dem Raad i Sinde
Og kæmped' som en Mand
For Taburette at vinde,
Den væne Lillievand.

Og Bagger han var Manden,
Det siger jeg for sand,
Der havde mest i Panden
Udi det ganske Land:
Man ingen Døre funde
Fra Gjedser op til Thy,
Som ej den Herre kunde
Brat rende ind med Gny.

Det var den Herre Bagger,
Han Folketingets Ret
Beskytted' — jo, jeg takker! —
Mod Estrups Kabinet;
Hvad godt man har bemærket
Af hin «Forhandlings» Magt,
Har ene han bevirket;
— Det har han selv os sagt.

Dog Højres fule Rænker
I Snarer fik ham bragt.
Omsonst den store Tænker
Har anvendt List og Magt.
Han vilde Højre koble
Til Lejregreven fast;
Men som en Sæbeboble
Forhandlingshaabet brast.

Nu har den Herre Bagger
Afsløret sin Fortræd:
Han op ad Vægge snakker
Og ned ad Stolper med.
Hans Storhed er forsvunden
Og kommer knap igjen;
Dog har vel Trost han funden
Hos sin «private» Ven.

Ole Lukøje.

(Sluttet.)

Lørdag.

„Faar jeg nu Historier?" sagde den lille Ehlers, saa snart Ole Lukøje kom ind ad Døren.

„I Aften har Du ikke Tid til det. Vi skal jo have hele Byen pudset kjønt op til i Morgen, det er jo Søndag. Vi skal have alle Ladegaardslemmener udkommanderet til at feje det værste Snavs af Gaderne, vi skal have Busterne vadskede, og hvad der er det værste Arbejde, vi skal have Gassen til at lyse ordenlig. Nu skal Du høre, hvordan Du skal bære Dig ad. Du véd, at Gassen skal lyse lige saa stærkt som 13,5 Spermacetlys. Nu tager vi og putter 14 Spermacetlys ind i hver Gadelygte, saa bliver Folk saa glade og siger: Oh hvor den lille Ehlers er en god Borgemester, og hvor hans Gas lyser dejlig!"

„Hør, véd De hvad, Hr. Lukøje!" sagde en gammel Raadmand, hvis Portræt hang paa Væggen, hvor Ehlers sov, „jeg er Borgemesterens gode Ven. De skal have Tak, fordi De fortæller den Lille Historier, men De maa ikke forvilde hans Begreber. 13,5 Spermacetlys er et Begreb og en Formel, men

slet ikke virkelige Lys og det er just det gode ved dem!"

„Tak skal Du have, Du gamle Raadmand!" sagde Ole Lukøje; „men jeg har ikke spurgt om Din Mening; jeg kommer i de fornemste Huse og er Medlem baade af Dyrebeskyttelsen og det geografiske Theselskab, jeg forstaar at omgaas baade med smaa og store! Nu kan Du fortælle!" Og saa gik Ole Lukøje.

„Nu tør man nok ikke mere sige sin Mening!" sagde den gamle Raadmand. Og saa vaagnede Ehlers.

Søndag.

„God Aften!" sagde Ole Lukøje og Ehlers nikkede, men sprang saa hen og vendte Raadmandens Portræt, at det ikke skulde snakke med, ligesom i Gaar.

„Nu skal Du fortælle Historier om „Lehmann, der maalte Stormgade op i Snevejr," og om „Heymann, der gik paa Polarrejse," og om „Professoren, der var saa stor en Geograf, at han bildte sig ind, han var Botaniker!"

„Man kan ogsaa faa for meget af det gode!" sagde Ole Lukøje, „jeg vil helst vise Dig Noget, véd Du nok! Jeg vil vise Dig Kjøbenhavn om hundrede Aar!"

Og saa tog Ole Lukøje en Droschke og Droschkekudsken var slet ikke grov, og de behøvede slet ikke at betale, men fik Penge til og en Sukkergris hver at gnave paa Vejen. Saa rullede de af Sted ud i Byen. Nej, hvor var der dejligt! Man kjørte paa bonede Parketgulve i alle Gaderne, Husene var allesammen byggede med Taarne og Spir og Karnapper, Østergade og lille Kongensgade var slaaede sammen til en stor, bred Boulevard, og ned ad den kjørte den ene Dampsporvogn ved Siden af den anden. Oppe over Tagene rutsjede Jernbanetogene af Sted, og hele Luften var fuld af Telefontraade, som hang fra Hus til Hus. De kjørte over Kongens Nytorv.

„Men hvor er Hesten?" spurgte Ehlers.

„Den er kommen paa oldnordisk Musæum," sagde Ole Lukøje, „men nu skal Du se, hvad der er sat i Stedet."

Og saa viste han ham et stort Vandspring. Det var af lutter Statuer af Bladredaktører, og de sprøjtede tykke Vandstraaler højt, højt op i Luften.

„Sikken et skammeligt Vandspild!" raabte Ehlers, og Folk glode paa ham, de forstod ikke hans gammel-danske Sprog, og saa trode de, han talte Islansk.

„Nu skal Du se Statuer!" sagde Ole Lukøje, og saa viste han ham, at paa alle Torve og Pladser stod de dejligste Statuer og Buster. Og der var mange af dem, Ehlers kjendte. Alle Borgemestrene var der. Borgemester Hansen stod ved Indgangen til det nye Centralligbrænderi, Borgemester Knudsen stod i de Fattiges Dyrehave, og Fenger stod i en hel Familiegruppe af smaa Fengere foran det store, nye Hospital med lutter blandede Servicer.

„Men er jeg ikke med?" sagde den lille Ehlers.

„Jo, nu skal Du se!" sagde Ole Lukøje.

Og saa førte han Ehlers hen foran Raadhuset. Der stod en ganske lille Broncestatue. Den havde Klæder som Ole Lukøje, en stor Nathue paa Hovedet og i Haanden en halvaaben Valmue. Men Ansigtstrækkene lignede Ehlers ganske grangivelig, saa han strax selv kunde se, hvem det skulde være, skjønt der stod „Morfevs" med Guldbogstaver paa Fodstykket.

„Tak skal Du have, Ole Lukøje!" sagde Ehlers, „nu skal jeg ikke have mere af den Slags! Det er jo nogle væmmelige Drømme! Jeg vil aldrig sove mere!"

„Jo, god Morgen!" sagde Ole Lukøje, og saa gik han.

Se, det er Historien om Ole Lukøje, og naar Du i Aften har læst Din *Punch*, kan han selv fortælle Dig Noget mere.

Venstres Kammertone.

VIII.

En Astronom og kyndig Stjernetyder,
Men dog et Støvets Barn i Daad og Tale,
Er Ringsted-Skjalden, Folketingets Zahle,
Som højt besynger Venstres Kraft og Dyder.

Den pure Visdom fra hans Læber flyder,
Maanens Formørkelse han sort kan male
Og staar, skjønt uden Hoved selv og Hale,
Blandt Taagestjernerne som Banebryder.

Som Theolog er Zahle Tingets Prydelse
Og har det skaffet mangen sjælden Nydelse
Med sine Dogmer, der var højst forskjellige.

Nu, da som Præst ham Fischer ordineret har,
Vi mindes, da mod Klein han engageret var
Til Forsvar for „de sidste Dages Hellige"

Ogsaa et K

Frise til den nye

Mangen en Lærdom gaar kaput;
O! men dog ej den Aandsbespisning,
Som man i MELDAHLS Institut

Udstillingsbygning.

Faar ved det Skjønnes Forevisning
Trods Kritiken med hvassen Pil,
Narres man dog ikke altid April.

(Efter *Aprilsnarrene*).

Aktionærgaaende Betragtninger.

Omtrent hver Aften i denne Tid
Forsamlet en talrig Hær er,
Den rykker i Marken udrustet til Strid
Og al Slags Oplysning begjærer,
— Det er skuffede Aktionærer.

Forgjæves Forretningsførerne slaa
Paa lokkende, lyriske Strænge,
De «daarlige Tider» ej Ende vil faa,
Men varer en Smule for længe
Til Skade for Kassernes Penge.

Derfor er det stadig en daarlig Trøst,
Som Aktionærerne henter:
— Daarlige Tider og daarlig Høst
Og Masser af Konkurrenter
Er gjerne de vundne Procenter.

Man havde saa trolig haabet paa
Et Overskud, mer end tilstrækkeligt,
Og saa med et Udbytte nøjes man maa,
Der er lige modsat af klækkeligt,
— Ja, er det dog ikke forskrækkeligt?

Tuborg begyndte sin Virksomhed
Under lydelig Bifaldsmumlen;
Men bag efter kommer tyndt Øl, som man véd;
Nu høres en bitter Mumlen,
Der sagtens erstatter Humlen.

Selv ude omkring paa det sortladne Hav,
Som Vejen til Ros og Magt er,
Har mangt et Udbytte fundet sin Grav
Til Kvide for dem, som agter
At leve af høje Fragter.

Kun ringe Glæder endnu man faar
Af Byggeselskabsbutikkerne;
Men mærkeligt nok, det sig viste i Aar,
At man vandt paa Sodavandsdrikkerne
Og tabte paa Glasfabrikkerne.

Overskud faar af sin Kapital
I «Kongen af Danmarks Hotel» man.
—Men Tietgen, den Stakkel, maa sukke med Kval:
«Gid bare dog naadig og vel man
Var fri for Krakileren Hellmann!»

Merkur, den stolte Grossererplanet,
Den vinker saa skjønt i det Fjerne;
Men den kan dog være, som man har set,
En meget uheldig Stjerne
For en spekulerende Hjerne.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Jo Tak, søde Fru Schrøder, Sørensen har det bedre nu efter Forskrækkelsen med Pottemaalet, og nu gaar det ogsaa fremad med Skak'en, saa forgangen Aften kunde han give sig selv en Springer forud og gjorde sig dog mat bagefter men forleden vilde han spille med Frits Grønbæk og det gik galt, fordi Frits vilde hele Tiden spille først af Brædtet og tage Sørensens Officerer og manglede aldeles Blik for det Strategiske, som Sørensen har, fordi han har været i Livjægerne, den Gang de var, og har været med at tage Vibenshus over en Snes Gange, saa nu melder han sig ind i Skakforeningen, hvor han nok bliver sat i nederste Klasse først, men kan jo altid avancere opefter ligesom i Livjægerne. Jeg har for Resten tænkt saa meget paa Dem i den sidste Tid, søde Fru Schrøder og nu bliver jo Udstillingen aabnet, og saa har jeg tænkt, at De i Deres smaa Omstændigheder naturligvis ikke har Raad til at give de 50 Øre, som det koster at gaa der om Lørdagen, og de andre Dage kan man jo ikke være bekjendt at gaa der, naar man da vil regnes mellem det dannede Publikum, som forstaar sig paa Kunsten, og saa vil jeg i Stedet for komme hver Torsdag herop til Dem med Kataloget og give Dem en Beskrivelse af Malerierne og sige om de duer Noget, saa er det jo i Grunden ligesaa godt som om de havde set det selv og De kan godt tale med om det, naar De er i Selskab. De véd i Sommer, da vi var i Paris, traf jeg ham, Emil Bloch, som er Kunstkritiker og en Broder til Maleren, De véd, og saa læste jeg desuden de Artikler, han skrev i Efteraaret i Fædrelandet, og jeg vilde saa gjerne læst dem for Dem, men desto værre har Petrine brugt dem til Papillotter i Vinter, saa det kan jeg ikke, men Meningen var, at der var en umaadelig Mængde maadelige Kunstnere, og Franskmændene var ikke videre og Englænderne heller ikke og Tyskerne det bare Jux, og Spanierne var ret gode, især ham, Madratso, der

tildrog sig Emil Blochs Opmærksomhed ved sit Smil i den lyse, livlige, glade Farvetone, og saa En, der hed Fortuny, men som sværmede for Alhambra, hvad jeg ikke kan begribe fordi jeg al Tid har syntes Tivoli var mere morsom, men jeg kan godt huske, at Sørensen og jeg har mødt Maleren Achilles ude paa Alhambra, saa det maa have havt noget tiltalende ved sig for Kunstnere, og De kan se, jeg véd god Besked om den Slags Ting, saa jeg kan nok levere Dem en god Kritik, hvad jeg jo er nødt til da Petrine ikke kan i Aar, fordi hun har kastet sig over det dobbelte Bogholderi og skal være Kassatrice hos Sørensen, som er det mest moderne at have i Butikerne nu om Stunder og man maa jo følge med Tiden, om det endogsaa kan knibe imellem som det gjör for mig i denne Tid fordi vores Stueuhr gaar for stærkt og Sørensen vil have sin Mad efter det og ikke efter mit, som jo rigtignok ogsaa taber lidt, mer det er ikke mere end 6—7 Kvarter i Døgnet — Mændene er saa stædige! Nu Farvel og Tak for Kaffe, søde Fru Schrøder og saa kommer jeg en af de første Torsdage med Kataloget.

Hvordan det gik til.

Ballade.

(Frit efter Correggio, 5. Akt.)

Betjenten hun sidder ved Bolværkets Pæl,
En Glarmester ser hun, en tørstig Sjæl;
Mens Bølgerne skylle med Larm og med Støj,
Som Havfru hun raaber med stort Halløj:
«Hr. Glarmester, styrt dig fra Bolværkets Rand,
Saa est du evig min Fæstemand.

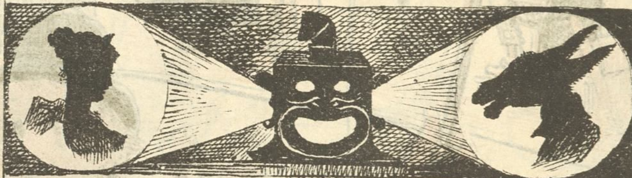
Jeg løser fra Legemet Sjælen dig,
Blandt Kjær og Tang skalt du danse med mig:
Hr. Glarmester, styrt dig ned! vær ej sen,
Thi ellers den bliver min Salighed ren!
Hr. Glarmester, kast dig i Norets Skjød,
Da fanger for vist du en salig Død!»

Forfærdet han hjemad vil fly til sit Glas,
Da føler han sig saa sælsomt til pas.
Den Havfrue mildt med et Snapseglas staar;
I Vinden henvifte de guldgule Haar.
— Han tørster og tømmer det Bæger saa brat;
— Da føler han sig saa svag og mat.

Kors, ør i sit Hoved han vorder paa Stand,
Thi det, som han drak, var ej bare Vand,
Han synker ned i de Bølgers Skjød;
Der ligger den Glarmester, bleg og død,
En rædsom Latter Betjenten slaar op
Og skynder sig hjemad i strakt Galop.

Den tørstige Sjæl har sit Legem forladt
Og spøger hos Tauber faa mangen Nat —,
Naar Venstre i Tinget gjør stærkest Larm,
Den danser med Tauber Arm i Arm.
— Men Fælles-Organet i Kikkerten har
Den fæle Støder, som Morderen var.

Overlampepudserens Dagbog

(fortsat af hans Datter.)

Søndag d. 30te Marts 1879 *En Skjærsommernatsdrøm* af *Sjækspir*. Da Petersen i Aften var ved den tredie Spegesild og havde pillet et Halebén ud af Mundvigerne; Som hang der. Tog han Ordet og sagde: »Sæt en blaa Strej med Røkrit unner den Datus Severine, for a Du, naar Du blader op i din Allerdoms Erindringsprotekol; Som er Dagbogen; Immervæk vil kunne fremkalde for din Sjæls Laternemagika, hva Du har oplevet i Aften. Nemli a første Parket klabbede paa flere Sæder aa annet paa noen a di bagerste Bænke aa di andre allesammel. Aa a Kassen gig over sine Bredder aa oversvømmede Billettørhullet, saa vi kan mulig gie Sore Amakedemi sine udlagte Møntsorter tilbages. Desformedelst, aa ka haalle den gaaendes paa Ambraasius aa Sjækspir en hel Sæsong med rød Løgte hveranden aa det gamle Hus aa Konservatoriet hveranden Aften uden Løgte. Hva vi takker Komandanten, for der har hittet paa, a forene baade Aabera aa Ballæt aa Skuespil aa Maskinvæsen aa Dekorasjon i det Stekke, som Etasraaden har lempet til for os efter den udødelie Sjækspir, som er meget god men som vi altid maa kalfatre lidt ved til Benyttelse. Aa ka Du ta saamange Klab, naar Du debiterer i det Resiterendes som Ida Bærtelsen tror je nok a din sali Fader ville vænne sig i Graven aa sla en lille Extrapirroæt a Glæde over de Samme dernede. Saa Du maa være flitti hos Price desangaaende, aa ligge Dig efter aa kunne ta Povserne paa de rigtie Stæder uden a la Dig sjenere a Publikums Hyllest aa Beklabbelse.« Hvorefter Petersen snød sin Næse og tog fat paa den fjerde; Spegesild. Men Stykket var for Resten en Eventyrkomedie; Ligesom Jomfru Æselskin; Men bedre. Fordi vi her har Balletten; Som kan gjøre det naturligt og Viehe til a være Te-Zeus og ikke kunne hitte Traaden; og Sufløren til a være Ariadne. Og give ham den igjen; og Sætti til at vær Æ-Geus og ærværdig. Og Olaf Povelsen til at grine af, skjøndt han ingen Æselskind havde; Men Hoved. Og Dykker i Løveskind; Som man strax kunde kjende ham i. Paa Brølet; Alligevel. Og Ida Berthelsen til at løbe op og ned ad Trær og Blade og gjøre Trolderi baade ved Skuespillere og Publikum, og Fru Ekkart til at deklamere og se dejlig ud og Emil til at gjøre det samme og Jerndorff ligeledes, undtagen det sidste, og det elektriske Lys til snart at være Fuldmaane og snart at være Halvmaane og en Gang imellem Magistratsmaane og Kron til at lære Balletalferne deres Lektie og Stadsraaden til at lave Texten i Stedet for Bøgh og Mendelsohn til Musiken og ikke C. C. Møller. men Paulli til at spille den og slet ingen Frøken Betzonik og heller ingen Jensener, men én Petersen; Som var morsom og en anden; Som ikke var noget Videre. men først og sidst en Komandant til nt lade det Hele opføre og en retfærdig Kritik. Som er; Dagbogen.

Mordet i Korsør.

SORØ AMTSTIDENDE.

Hør en gyſelig Hiſtorie
Om en ſtakkels Venſtremand!
Om hans gruelige Mord je'
Sandheden berette kan:
Livet af ham Højre ſtjal,
For han ſtemte imod DAHL.

Klædt i Skjønheds kyſke Klædning
Sneg en Politibetjent
Bag paa Manden ſig, og Redning
Blev ham ej af Skæbnen ſendt.
Morderen gav ej Pardon,
Styrtede ham ned fra Bro'n!

Men Retfærdigheden fæſter
Blikket paa, hvad her er hændt
Rammer ſelv en Borgemeſter
Og hans Politibetjent.
Paa Skafottet han med Graad
Angrer ſin og RUMP's Daad.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand № 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 10de April. Nr. 15.

Økonomisk Medlidenhed.

— Nej, Perle er det saamænd rent snavs med; i Gaar, vi var ude at spadsere, maatte jeg sandelig bære ham næsten hele Vejen. Ja, han pines svært, det stakkels Kræ.

— Men Tante skulde saa dog hellere lade den slaa ihjel.

— Ja, det har jeg jo ogsaa tænkt paa; men jeg synes dog, jeg skulde holde Livet i ham til Efteraaret, for saa længe har jeg dog betalt Tegnet for ham.

Bagger.

Mellem Højres ſtolte Smakker, Smakker, Smakker,
Krydſer en fordægtig Baad,
Agterud den ofte ſakker, ſakker, ſakker,
Naar det gjælder driftig Daad.
Baadens Fører er Hr. BAGGER, BAGGER, BAGGER,
Og blandt Folketingets Graccher, Graccher,
Graccher,
Sidder han ſom HOLSTEINS Makker, Makker,
Makker,
Gaar med ham i lønligt Raad,
Ja!
Byder ſtundom ESTRUP Braad.

Thi Hr. BAGGER, BAGGER, BAGGER, BAGGER,
Kan man ikke rigtig tro.
Han er en af diſſe Blakker, Blakker, Blakker,
Som er altid Ven med To.
Rundomkrimg han ſtedſe flakker, flakker, flakker,
Diplomatiſk altid ſnakker, ſnakker, ſnakker,
Ned paa Miniſteriet rakker, rakker, rakker,
Slaar han aldrig ſig til Ro?
— Jo!
Der hvor Sejrens Palmer gro.

MuligvisHr.BAGGER,BAGGER,BAGGER,BAGGER,
Bliver Danmarks «Talleyrand»,
Over fordums Venners Nakker, Nakker, Nakker
Frem mod Maalet higer han.
Men for den Art Slakker, Slakker, Slakker
Højre viſt ſig ſnart betakker, takker, takker;
Uden Tvivl en vakker, vakker, vakker
Dag den Nyhed høres kan:
Ja!
Han er mer ej Højres Mand.

Og Hr. BAGGER, BAGGER, BAGGER, BAGGER
Faar af dem ſit Løbepas.
ESTRUPS ſtive «Polignac'er,- «gnac'er»,- «gnac'er»
Er ham ikke mer til Pas;
Bedſt det er, at han ſig pakker, pakker, pakker
Fra de fine Klædesfrakker,-frakker,-frakker
Hen blandt grove Vadmelsjakker,-jakker-jakker;
Der hos SØREN, PER og MADS
Ja!
Finder han ſin rette Plads.

Hvad der laa om Smørret!

Oh Mogensen! Høker over alle Høkere! Hvor blødt runder ikke Lineamenterne sig i dit trikin- og sorgfri Aasyn, hver Gang Du med et Smil om Læbernes Purpurpuder udstrækker Dine talmudfjendske, af Svinefedt glinsende Fingerspidser og overantvorder *Punch* det Pund Smør, han har erhvervet sig i din Bod ved Erlæggelsen af den af Dig som Gjengjæld fordrede og efter Berlingskes Notering møjsommelig beregnede Møntsort! Oh Mogensen! Er Du maaské ikke af menneskelig Byrd, men en Skytsaand, en Genie, der fra Sfærernes Tinder har sænket sig ned i Kjælderens skumle Dyb, for der at vaage over Punch og hans Abonnenter! Thi hvilken Spækhøkerhjerne vilde være i Stand til at udklække den i al sin Beskedenhed saa geniale Tanke, at indbylle de kostbare Dokumenter, hvormed Du begaver os, i et Smørpapirs ringeagtede og saa ofte uden Grund forhaanede Skikkelse!

Sela Mogensen! Dit Væsen er et Mysterium. Men Smørpapiret er et Faktum fra Kjendsgjerningernes og Virkelighedens af Schandorph og Realisterne nylig opdagede Fastland. Mellem de matskinnende Fedtpletter skuer Punch's skarpe Øje atter disse kjendte Kragetær, der nys laa Side om Side med Grisetærene i Mogensens Skatkammer. Og med hellig Gysen griber Punch Papiret og læser atter disse et folkeligt Hjertes ubevogtede Aabenbarelser, som — naar der en Gang skrives et Værk om „Chresten Berg og hans Mænd“ — ville være af saa uskatterlig Værdi for Historiens granskende Muse. Brevet lyder saaledes:

A Monsieur! Monsieur le Gourmand

Jeppe Jochumsen dans' Ludseroed.

Mon cher ami et compagnon de partie. Vous pouvez, vrai pour la vertu[1]) *croire, qu'il est raide*[2]) *assez de toujours devoir mettre le sifflet dans*[3]) *et ne pouvoir pas être le vieux Danton, le vrai lion populaire, tonnant contre les Provisoristes. Mai que faire! Je dois premièrement écraser ce comte maudit, qui toujours veut pincer en dehors*[4]) *comme une anguille. Mais attention, Monsieur Jeppe! Vous verrez, que je l' anéantirai en le battant plat comme un gâteau de front*[5]). *Oh ces modérateurs! Et mes amis tombent de moi! Le vieux Alberti tourne l'oreille sourde aux mes conseils et veut politiser*

sur sa propre main. Zahle, mon cher Zahle, dont les culbutes et singeries m'ont si egayé dans mes moment noirs, a jeté son manteau au grelots et devenu un prêtre, un pauvre esclave de ce vilain Monsieur Pécheur[6]*), Et Taubér! Sa maladie déplorable, cette faim de loup fameuse á tourné en demence. Il est devenu un fou furieux. Vous avez surement lu sa feuille! Croyez vous, cher Monsieur Jeppe Jochumsen, que le Maire de Korsør, Monsieur Rompe, aît véritablement estropié*[7]*) ce maître de verre*[8]*)? Je n'en crois pas un mot, moi mais nous laissons, comme si nous le croyons, parce que les paysans sont pris avec une telle histoire. Courage Monsieur Jeppe! Les nuages noires couvrent le soleil de la gauche. Mais ordure ave cela*[9]*)! Taburette sera la mienne et le beau jour viendra, quand le peuple electoral de Danemarc couronnera leur vieux chef et roi. Salut et fraternité!*

Votre ami

Chrêtien Montagne,

Cidevant roi et sacristain.

Tilsidesættelse.

Kong Chresten sidder paa Christiansborg
Alt med sine Hirdmænd saa gode,
— Savner han Tauber, sin fuldtro Ven,
Derfor er han ilde til Mode.
Højres Rænker og Argelist
Gjøre ham gal i hans Ho'ede.

Kong Chresten sidder i Udvalgets Raad;
Hans Tanker fare saa vide.
Estrup er hannem saa haard en Hals,
Han sætter den Grundlov til Side.
— Men vogt dig, vogt dig, du Herremand!
I Græsset du snarlig skalst bide.

Kong Chresten knækker sin Visdomstand
Paa hule politiske Nødder,
Sadler har flux sin Amts-Avis,
Den haver saa rappe Fødder,
Saa rider han sig til Frederiksborg,
Alt ud til de Hillerødder.

Kong Chresten vandrer med folkeligt Sind
Alt over den Højenloftstilje,
Da bider han Neglene sønder af Harm,
Hans Kind vorder hvid som en Lilje:
„Hvo vover at bygge Musæer her
Uden vort Minde og Vilje!"

Kong Chresten drager sit Mundlæ'r paa Stand,
Han vorder helt rød udi Kammen:
„Karlsberg vil Æren af Storværket faa,
Men Chrestenberg faar ikkun Skammen!
— Jeg har dog gjort mere for Danmarks Land
End sytten Konger tilsammen!"

Kong Chresten ser paa sit gyldne Uhr:
Dets Viser er kommen af Lave:
„Tvi vorde Hr. Jakobsens røde Guld!
Nu kan jeg mit Haab begrave!
I Borgen dog burde jeg, Hr. Berg, faa
En passende Folkegave!"

Kong Chresten ganger i Vaande til Stols,
— Til Talerstols, *nota bene*:
„Hin prægtige Borg, som Folket har rejst,
Tilhører kun Folket alene!
Tilsidesat er dets moralske Ret,
Det haver jeg Lov til at mene!"

Kong Chresten slutter med mandige Ord
Som Fører for Folkepartiet:
„Os er det, som Frederiksborg Lotteri
For Nummere haver befriet,
Og det skøndt vi „gode Nummere" har
Fra — Idiotlotteriet!"

O Chresten! slaa kun for Folkets Ret,
Som herudi dennem berøvet er,
Og hvad skal Musæer vel til blandt et Folk,
Hvis Sans for dets Storhed sløvet er!
— Nej, maa vi saa be'e om et Stutteri
For veltjente Venstrebøveder.

REBUS.

[1]) sandt for Dyden. [2]) stram. [3]) stikke Piben ind. [4]) knibe ud. [5]) Pandekage. [6]) Fischer. [7]) myrdet. [8]) Glarmester. [9]) Skidt med det.

Logik.

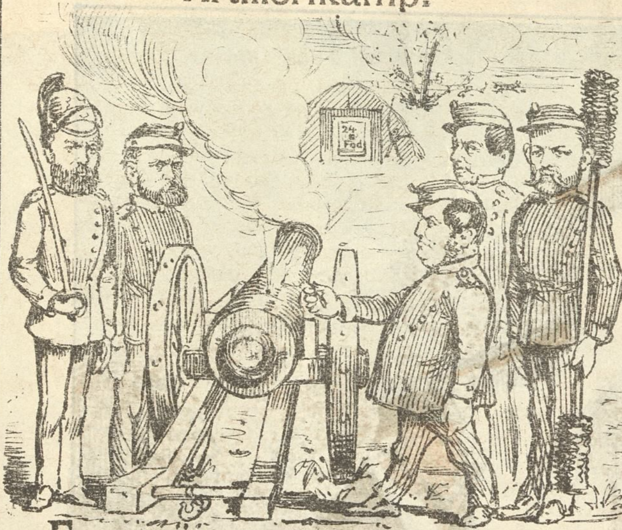
— Do kinner jo Jens Pejsen, hwa æ de fo jen?
— To A wed snaar it, hwa A ska sej te de.
— Trowr Do, dæ æ no got i ham?
— Jou! De trowr A wis! A weed aaller han ha gor no got i sie Dow, faa der maa nok sidd møj got i ham inno.

Mægling.

— Waar Faa'r æ ſaa ound aa urimele, nær han æ fuld.
— Jamen Moer maa være blid og taalmodig. I maa, kort ſagt, hellere ſanke gloende Kul paa hans Hoved. I forſtaar jo nok, hvad jeg mener?
— Jow, Hr. Paſtor, A forſtoer 'et got.
— Men, har I da aldrig nogenſinde forſøgt denne Fremgangsmaade.
— Nej, A haar kun preuet 'et med koghied Wand!

Artillerikamp.

Finanslovens anden Behandling fik
Man lykkelig overstaaet.
— En lille Smule lysere Blik
Har man paa Tingene faaet.

Den lange Debat er for saa vidt endt,
Og det under lovende Toner.
Selv BERG var medgjørlig og har erkjendt,
At vi trængte til nye Kanoner!

Thi selv af et «Danevirke i Bryst»
Og en Pande, aldeles «aaben»,
Har man i Strid kun en daarlig Trøst,
Naar man ikke har Bagladevaaden.

Derfor han viste sig liberal
Og spared' ej her paa Kronerne.
— HOLSTEIN var derimod radikal
Og dundrede løs — mod Kanonerne.

Hans Argumentering var ikke solid,
Men som Vandet var Talen flydende.
Han vilde ikke bevilge en Hvid
Til Skyts, selv til panserbrydende.

HIN LEDRE havde for Resten ej her
Sine heldigste Øjeblikke:
Han gav en Kritik over Skytsets Værd,
Men «træffende» var den nok ikke.

Han traf vel i Sort, thi han snakkede fort
Men kom til at gjøre i Nælderne:
Han fik et uskyldigt Komma skudt bort
Ved at læse i Skydetabellerne.

ALBERTI og BAJER og DAM til hans Hær
Sig varmt og inderlig slutted',
Det grove Skyts blev betjent af KJÆR,
Men HIN LEDRE leverede Krudtet.

Som Venstres hellige Skyts-Patron
Han viste sig mere indviet
I Spørgsmaalet: kruppsk eller armstrongsk Kanon?
End selve Artilleriet.

Han mente: Hvad gavner det vel, at vi faa
Kanoner af den Kaliber,
I Bulder de dog tilbage vil staa
For. Venstre, i Fald det kniber.

Og lægger Fjenden sig ude bag HVEN
Og smeder os Tordenkiler,
Fra PRØVESTEN rammer vi dog ikke En,
Selv med tolv Tommers Projektiler.

Nej spiller Fjenden os sligt et Puds
Og vajer der ude hans Standere,
Saa har vi kun LEJRE-*Kanonikus*
Med sin Flaade af daarlige «Brandere».

De kan selv forskrække en tapper Mand:
Mod dem kan han slet ikke dække sig,
Træffer han slige, han bliver paa Stand
Søsyg, og saa maa han brække sig.

— Dog Heldet svigted' ham nok en Gang
I Stormløbet mod Regeringen.
— Ak Vejen er kroget og trang og lang
Endnu til — Kanoniseringen.

Han burde dog vide, hvad alle forstaar,
Der asfensske Runer kan tyde,
At selv de stærkeste Plader, man slaar,
Lader sig gjennemskyde.

Doktorhatte

ville efter hvad vi fra god Kilde have bragt i Erfaring, foruden de i Berlingske nævnte, blive tilbudte flere ansete Medborgere og Medborgerinder. Zahle skal saaledes ved den forestaaende Jubelfest kreeres til *Doctor theologiæ*, Neupert bliver *Doctor philosophiæ instrumentalis*, Leth *Doctor juris*, men Heymann og Erslew Doktorer i det matematisk- naturvidenskabelige Fakultet; den første som Geograf, den anden som Botaniker eller mulig som Astronom.

Ogsaa flere fortjente Brændevinsbrændere ville faa nye Brændevinshatte, ligesom man mener, at der vil blive tilbudt Fru Collet, Aasta Hansten og Pauline Worm passende Hatte, — den sidste efter Forlydende en Trebellihat, og Fr. Bajer endelig en Mandehat.

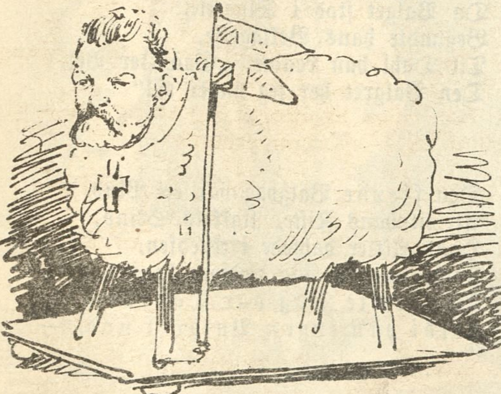
Tobiesen, der saa ofte har vist, at han var

Karl for sin Hat, faar desto værre alligevel ingen, men maa nøjes med sin Nathue.

Bjørnstjerne Bjørnson skal have den ved gamle Færtignants Afgang ledig blevne Tyrolerhat, hvormed følger Ret og Forpligtelse til at holde Foredrag paa Bakken.

En Blyhat skal efter Sigende være bestilt til Negerkaptainen Hr. Schelde, en Balladehat til Holger Drachmann og en Padehat til Rich. Kaufmann. Derimod kunne vi forsikre, at der ikke er Skygge af Hat til *Dr.* G. Winther, der har faaet nok paa Hovedet endda, hvorimod Tauber vil erholde en Ønskehat — foreløbig uden Foder, og Statsrevisor Høgsbro en Faldehat. Naar vi endnu have nævnet Grev Holstein som fremtidig *Doctor juris canonici* og „Gertrude Kolbjørnsens" Forfatter Hr. Skram som Doktor i det retslægevidenskabelige Fakultet, tro vi, at have opregnet Navnene paa de os hidtil bekjendte Doktoremner, og skulle vi endnu kun tilføje, at hvis Hs. Excellence, Kultusminister Fischer venter sig en Kardinalhat, er det fejl Hat.

Venstres Kammertone.

IX.

Den brave, skikkelige Kaptain Dam
Er ikke just af Venstres Matadorer,
Tilbøjelig han ej til Vold og Mord er:
Han er uskyldig som et Paaskelam.

Dog imod én Ting er han altid gram,
Et er der, som hans Hjerte gjennemborer,
Og imod hvilket man hans Fjendskab sporer,
Han, som er ellers altid blid og tam:

Det er Kanoner! Vil man blot forlange
Bevilling til en saadan, kan i Hede
Han springe op kanonfuld helt af Vrede.

Skøndt selv Artillerist, er han dog bange
For Landets Sølv at bruge til Kanonføde;
Derpaa han sparer som en sand Kanonjøde.

4de April. *Kaprisiosa* paa Kasino; Som ogsaa er en Eventyrkomedie; I Nyboder og nasjonal. Og i første Akt er man paa Fredsberg, og er dansk i Sind og synger Viser og Fru Rikke Madsen kommer kjerende ind med Svaner; Og deklamerer paa én Maade, Og Frøken Betsonik deklamerer paa en anden; Som er den fra Æselskin og Frøken Olsen paa en tredie og Sangen-Berg og Helsengren skjænds og ender med at gaa i Vandet; Begge to. Hvorpaa man kommer under Vandet; Hvor der er elektrisk Lys og Fru Rikke Madsen gjør Kur til Sangen-Berg, men som ikke vil have hende, men Frøken Sjagt. Fordi hun er yngre. Og saa bliver han fikset op og faar en Portemonnix, som der aldrig er Thomas i. Og synger en Vise. I anden Akt solder han og synger flere Viser og vil kysse Frøken Andersen; Som ikke vil. I tredie Akt spiller han og synger ogsaa Viser og Knoblauch, som er hans Fader; Og fattig; Men ædel; Sælger Maatter, men Sangen-Berg er grusom med Fornægtelse af ham; Begrundet i Portemonnixen; Hvorpaa Sangen-Berg synger en Vise for at berolige sig; Og Publikum. I fjerde Akt er Frøken Holter sort og Albrekt er hendes Broder; Og lige saa sort. Og de snakker saa meget sort, at det er vanskeligt at følge med. Men Frøken Holter er ikke af den rigtige Sort, men en hjerteløs Kokette og vil giftes med Sangen-Berg. Og det ser sort ud for ham et Øjeblik, fordi Frøken Holter er dejlig; Skønt sort. Men saa kommer han til at huske paa Negeropstanden paa Sant Kroia; Og bliver bange for at Albrekt; Som er Fru Holters Broder, skal være en Negerkaptain; Lige som Schelde; Hvorfor han løber sin Vej. Og Frøken Holter bliver arrig og viser Tænder; Og synger en Vise der om. Hvorefter man er i en Have med Springvandet fra Æselskin; Som Fru Rikke Madsen kommer op af; Og deklamerer. Og Frøken Sjagt kommer ind i en kort Kjole og er ikke sig selv. Som ellers men Fru Rikke Madsen. Og bedaarer Sangen-Berg ved Battemanger og Attityder; Og Helsengren, som er Kaggedue, bliver musikalsk og synger en Vise. Hvorover Sangen-Berg faar Ondt og sætter sig hen paa en Bænk. Og Neimand og Albrekt lister Portemonnixen fra ham; Hvorfor han vil give dem Bank; Men faar selv; Og bliver smidt ud, fordi han ikke har flere Penge til at betale Fortæringen med. I femte Akt er vi saa i Haregade i Nyboder; hvor Knoblauch og Fru Møller og Frøken Sjagt sidder og er rørende og fattige; men dydige. Og snakker lidt sammen, men kan ikke faa Tiden til at gaa med det; Hvorfor først Knoblauch synger en Vise. Og der efter Frøken Sjagt en. Hvorefter Sangen-Berg kommer ind uden Hat; Og har Tømmermænd og angrer. Men Knoblauch siger »Bort Forræder« eller saadan noget. Hvor efter Sangen-Berg synger en Vise og smelter Faderens stenhaarde Hjerte og der kunde jeg ikke høre, hvad de sagde, fordi Malle snøftede og tudede ved Siden af mig og vilde have mit Lommetørklæde fordi hendes eget var gjennembledt; Af Taarer. Men saa falder Væggen ned og man ser det blaa Hav, hvor Bølgerne rulle rundt i, og Frøken Betsonik og Frøken Olsen og de Andre ligger og træder Vande. Og Fru Rikke Madsen deklamerer. Hvorpaa hun og Havfruerne og Knoblauch og Sangen-Berg synger »Kong Christian stod ved højen Mast«; Som er tilfredsstillende for de nasjonale Følelser at høre paa. Og Tæppet falder; Under Begejstring. Og Stykket er ikke saa morsomt som Skjærsommernatsdrømmen, men mere gribende; Og moralsk.

Historien om den kræsne Mads.

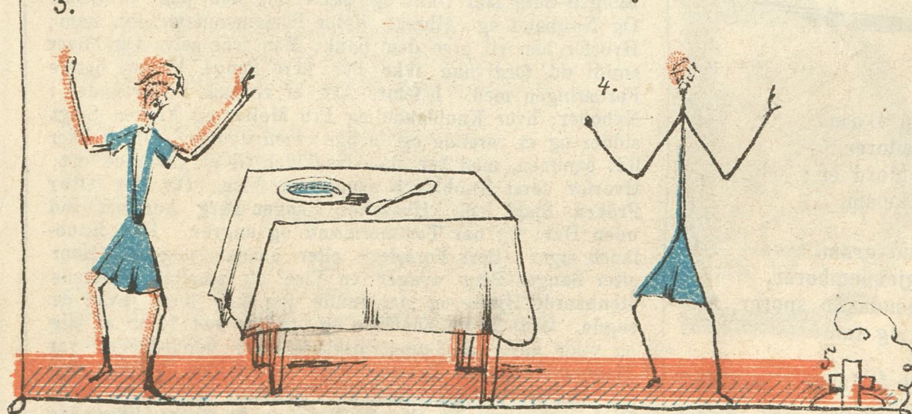
Mads Tauber han var tyk og fed,
Paa hver Station han Sult ej led,
Men pludselig blev Fyren kræsen,
Og ad vor Valgret rynked Næsen,
Og raabte: „Gaa kun Eders Vej!
„Den Valgret her jeg ynder ej!"

Alt næste Valgdag — ham betragt! —
Han er ej ved sin gamle Magt.
Og skjøndt han gjorde meget Væsen,
Han tabte sig, for han var kræsen,
Da Valget kom, saa skreg han: „Nej!
„Den Valgret her jeg ynder ej!"

Den tredie Valgdag svandt han ind,
Hans Glorie blev Ben og Skind,
Da Valget stod i Slagelse,
Begyndte hans Beklagelse,
Til Dahl han raabte: „Gaa Jer Vej,
Den Valgret her jeg ynder ej!"

Den fjerde Valgdag var en Pind
Alt til hans Kiste, stakkels Skind,
Hans Aktier dahlede i Kredsen,
Fordi han var saa rædsom kræsen.
Den femte Dag var Tauber død,
Fordi han ingen Valgret nød. —

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand No 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 17de April. Nr. 16.

Held skal der til.

— Nej, den har Stein rigtignok været heldig med! Hvad?
— Ja, han er jo kommen heldig nok til den; naar han nu kan komme ligesaa heldig fra den.

Privatbanken.

Midt i den ſtille Uge man ſaa
Privatbankens Aktionærer
Forſamle ſig talrig, for mulig at faa
Et Indblik i Bankens Affærer.
Dog ſpored man ſtraks et dybtfølt Savn:
LIEBE var borte i fjerne Havn
Fra dem, ſom i Nøden paa ham ſig forlode.
Den Aften maatte de trøſtes af RODE.

Oppoſitionen var mødt i Flok
Dirigentvalget ſtraks fordømmende.
De Herrer HELLMANN og TVERMOES og BLOCH
Saa Regnſkabet efter i Sømmene,
I hvilket et ſtørre Tab de fandt
«Dækket» med Tant kun, men ej med Kontant,
Saa mente de, Styrerne ikke forſtode
At oprykke Miſtilliden med — RODE.

Midt i den finanſielle Kiv
Var navnlig Kalamiteten,
Hvorlunde et Tab bliver til et Aktiv,
Gjenſtand for Aktiviteten.
Forgjæves TIETGEN i Kampen man ſaa
Med ſand Reviſorforagt at ſlaa:
For ſine «Børns» Skyld han fik paa ſit Ho'ede;
Paa «Liebe» ej her hans Medgang be-Rode.

«Bort med hver kritiſk Reviſoraand!»
Det var TIETGEN, der ſaas at røbe ſligt,
Thi Banke-Aanden er redebon,
Men Privat-Banke-Kjødet er ſkrøbeligt.
Man véd jo aldrig, hvad der kunde ſke,
Og hvad en Reviſor vel fik at ſe,
I Fald man ham Bankens Papirer betrode
Til uforſtyrret i diſſe at rode.

Procenter faar nu hver Aktionær,
Skjøndt viſt nok kun lidet er vundet.
— Sligt maa dog alligevel glæde enhver
Undtagen — Reſervefondet.
En ſørgelig Medfart Fondet faar,
Det bliver magrere Aar for Aar;
Og gjør man med dette ſig længe til Gode,
Saa bliver det ſnart aldeles ma-Rode.

Fra Byraadsmødet

i X-borg. X.

I Byraadets Gaarsmøde forhandledes følgende Sager:

1. Forslag fra Forskennelseskomitéen *a*) om at fjerne Stengjærdet ved Møllestien og i dets Sted lade en Tjørnehæk plante, og *b*) om at ombytte de gamle, langs Vibyvejen staaende Frugttræer med Popler eller lignende.

Borgemesteren maatte meget bifalde dette Forslag. Stengjærdet havde længe været i en Tilstand, der næsten gjorde det farligt at passere det; thi Sten efter Sten rullede ud paa Stien og truede de forbigaaendes Fødder. Taleren skulde i den Anledning erindre om, at hans ældste næsten sextenaarige Søn, der først havde gaaet Søvejen og dernæst Landvejen, afvigte Sommer kom gaaende fra Landevejen over Markvejen ind paa Møllestien, hvor han satte sig i Græsset med Ryggen mod Gjærdet for at botanisere og til den Ende fremtog sin Botaniserkasse og spiste det deri værende Smørrebrød, som han havde med hjemmefra, med Paalæg — om at fortære det til Frokost, hvorved Kassen altsaa blev tom og følgelig skikket til at rumme de Blomster, hans botaniske Øje maatte finde. Da han havde fortæret sin Mad, rejste han sig, men neppe havde han gaaet et halvt Dusin Skridt, før en stor Kampesten fra Gjærdet styrter ned just dér, hvor han havde siddet og botaniseret (Bevægelse). Havde han nu siddet dér, vilde Stenen ufejlbarlig have bibragt ham et Rygstød, der vilde have gjort ham til Krøbling for Livstid eller maaske endogsaa udslukket hans unge Liv (stærk Bevægelse), saa han var faldet som et Offer for Videnskaben (meget stærk Bevægelse). En Tjørnehæk vilde ikke blot være farefri, men endogsaa en betydelig Forskjønnelse, især naar der plantedes Hvidtjørn.

Materialist *Svedskelsen* kunde ikke undlade at hænge sig i den Tjørnehæk (Latter), ja, det kunde han ikke lade være at undgaa, for han ansaa den for farlig, — men Sten, det vidste man da, hvad var, og det var dog en Undtagelse, naar det gik saa galt som med Borgemesterens Søn, som det gik godt for alligevel, da han ikke sad dér, hvor han havde sat (stærk Latter). Ja, han vilde sige, at smaa Børn det var noget andet end voxne Mennesker (vedholdende Latter). Og smaa Børn kunde let, naar de vilde plukke Blomster af Tjørnene, blive hængende i dem og rive sig slemt, og derfor var han imod den Tjørnehæk.

Kjøbmand *Sørensen* maatte fuldstændig staa paa Borgemesterens Side. Hvad saadan et Stengjærde kunde bruges til, det havde han en Dag set med sine egne Øjne, idet en Torvedag nogle Gadedrenge havde posteret sig bag bemeldte Gjærde og improviseret en Art Feltartilleri, idet de havde kjørt op med et Mitrailleuse-Batteri bestaaende af flere Pusterør, hvoraf de havde udskudt Kitkugler paa de forbigaaende Bønder, disses Hustruer og Børn (Bevægelse), de havde saaledes skudt Hatten af en Mand, ramt en Hund paa Snuden og en anden Mand paa et andet Sted (stærk Bevægelse), og da en Bondekone kom gaaende med en Høne i Haanden, havde de ramt baade denne og Hønen, der havde løsrevet sig fra Bondekonen, som nær ikke havde fanget den igjen (overordenlig Bevægelse). Alt dette havde Taleren observeret bag et Bræddeskur, og han havde besluttet at anfalde Drengene bagfra (Bifald), men dog senere opgivet denne Tanke, da han var bange for, at han i sin Vrede skulde forgribe sig paa Drengene (stærkt Bifald).

Glarmester *Svendsen* mente, at man maatte sige, at

man maatte være forsigtig med at være saa uforsigtig, at man lod et Gjærde staa, hvor man gik og faldt og brækkede sig.

Vinhandler *Lung* kunde ikke nægte, at det Gjærde længe havde været ham en Torn i Øjet, og han havde kun undret sig over, at Forskønnelseskomitéen ikke før havde indsendt Forslaget, men var løbet fra den hele Sag som en Gjærdesmutte.

Skomager *Kruse* mente, at Stenene af Gjærdet vel maatte kunne bruges til Noget for Ex. til Brolægningskommissionen, men det kom nu ikke Sagen ved.

Prokurator *Justesen* vidste ikke, hvorfor Gadedrenge ikke godt kunde skyde med Kitkugler fra en Tjørnehæk — dog, han holdt for øvrigt i Realiteten med Sørensen og de andre, der var imod Gjærdet. Og han fandt det saa naturligt, at Materialisten allerede havde revet sig paa den Tjørnebæk, som endnu ikke existerede (Hør! Hør!)

Ved Afstemningen vedtoges med alle Stemmer mod 1 (Svedskelsen) første Del af Forslaget.

Sørensen fandt det meget rigtigt at fælde de gamle golde Frugttræer, af hvilke nogle ikke bar andet end de Fugle, der satte sig paa dem, eller den Sne, der faldt paa dem om Vinteren, dog maatte han bestemt fastholde, at de to omtrent midtvejs staaende Pæretræer, der bar den smukkeste Graapære, han havde set, blev staaende.

Svedskelsen mente, at det var Stenpærer.

Lung holdt med Sørensen, kun forekom det ham, at det var Bergamotter.

Kruse vidste slet ikke, hvad det var for Pæretræer; han havde kun set Æbletræer paa Vejen, og ved Foden af et af disse sad der en Gang en Kone med Blommer, men, om det var nogle derfra eller andetstedsfra, vidste han ikke, men de var saa gule som en Æggeblomme, og han havde smagt dem; men det kom nu ikke Sagen ved.

Justesen bemærkede, at det blot manglede, at han skulde sige, at Træerne bar Kejserindepærer for at bringe denne Forhandlings Pærevælling til at koge over. For øvrigt var det jo latterligt at beholde to gamle Pæretræer, naar de andre Træer gik deres Vej. Kruses Blommer havde passet som Karudser i Pæretræet og Svedskelsens Stenpærer var nok en Reminiscens fra Stengjærdet eller rettere en Frugt af dette.

Ved Afstemningen vedtoges anden Del af Forslaget med alle Stemmer mod 1 (Sørensen).

2. Forslag om Anskaffelse af et Gulvtæppe til Byraadssalen. — *Svedskelsen* skulde motivere dette Forslag og vilde derfor ikke sige meget (Hør!). Men en Avis havde hentydet til, at Byraadssalens Gulv trængte til et Tæppe, som jo ikke behøvede at være Brysseler. Man kunde jo lægge et Underlag af Halm over Gulvet og derover brede Tæppet; men om Sommeren kunde man jo lade det tage af og sidde uden noget paa Gulvet (Latter).

Sørensen fandt, at Sligt var en Luksus, og netop hvad Tarvelighed angik, fandt han, at Byraadet stod særdeles smukt. Fordi en eller anden Person dasker om sig i Avisen, det behøver man jo ikke at bryde sig om.

Kruse havde en Gang hjemme faaet et Gulvtæppe paa i Anledning af sin Datters Konfirmation i Stadsestuen, men det Tæppe havde han snart fortrydt, for det var hurtig bleven fortraadt. For Sagen var, at naar man skulde ind til ham i Spisestuen, hvor han gjerne sad med lidt Pilleri, naar han ikke var paa Værkstedet, saa maatte man igjennem Stadsestuen, og naar nu Svendene eller en af Drengene kom og skulde spørge ham, om det Par Støvler til Søndergade var bagflikkede eller om det Par Sko til Nørregade var forsaalede eller saadan Noget, som nu ikke kom Sagen ved, saa havde han altid befalet dem at tage Fødderne af, naar de gik igjennem Stuen, men de skulde jo alligevel over Tæppet, og det blev til sidst lige saa opslidt som et Par Transtøvler i Lejrtiden, men det kom nu ikke Sagen ved. Saa et Gulvtæppe vilde han ikke tiltræde.

Justesen var bestemt imod Forslaget, men mente, at man maaske kunde leje en Fodpose eller en Varmedunk til Svedskelsen samt kjøbe en Maatte til hver af de Øvrige.

Ved Afstemning forkastedes Forslaget med alle Stemmer mod 1 (Svedskelsen).

3. Tømmerhandler Stolpe ønskede Firemandsstemplet til Laans for at stampe sin Gaard. — *Sørensen* mente, at man maatte være varsom med Byens »Jomfruer«.

Lung trode, at Byens »Jomfruer« let vilde blive ødelagte eller ramponerede ved at laanes ud.

Svedskelsen fandt, at en »Firemandsjomfru« godt kunde bruges af Flere.

Kruse syntes, at Stolpe selv kunde holde sig en »Jomfru«, det havde Taleren gjort, men det kom nu ikke Sagen ved.

Svendsen mente, at naar man laante Byens »Jomfruer« ud, vilde man kunne blive saaledes stillet, at man vilde savne dem, naar man selv havde Brug for dem.

Justesen fandt, at denne »Jomfru«-Tale burde have Ende og alle slige Sager henvises til Brolægningsudvalget.

Med Enstemmighed henvistes Stolpe med »Jomfruen« til Brolægningsudvalget.

De fanatiske Højremænd.

O Venstremænd! græder og hyler!
En rædsom Skæbne er nær!
Det fanatiske Højrekrapyl er
Rede til blodig Færd.
Venstres Frihedsasyler
Det hærger med Ild og Sværd.

Paa Tauber man længe har passet,
Han trues af Morderkniv.
Hans Ven, der var Mester for Glasset,
Blev fældet i blodig Kiv.
Nu er som Martyr han kradset
Af til et bedre Liv.

Tang er endnu i Live
Trods de Sten, som imod ham for.
Major Müllen stak man med Knive
En Gang dernede i Sor.
— Ja, hvad skal dog Enden blive
Paa Højres Blodtørst og Mord?

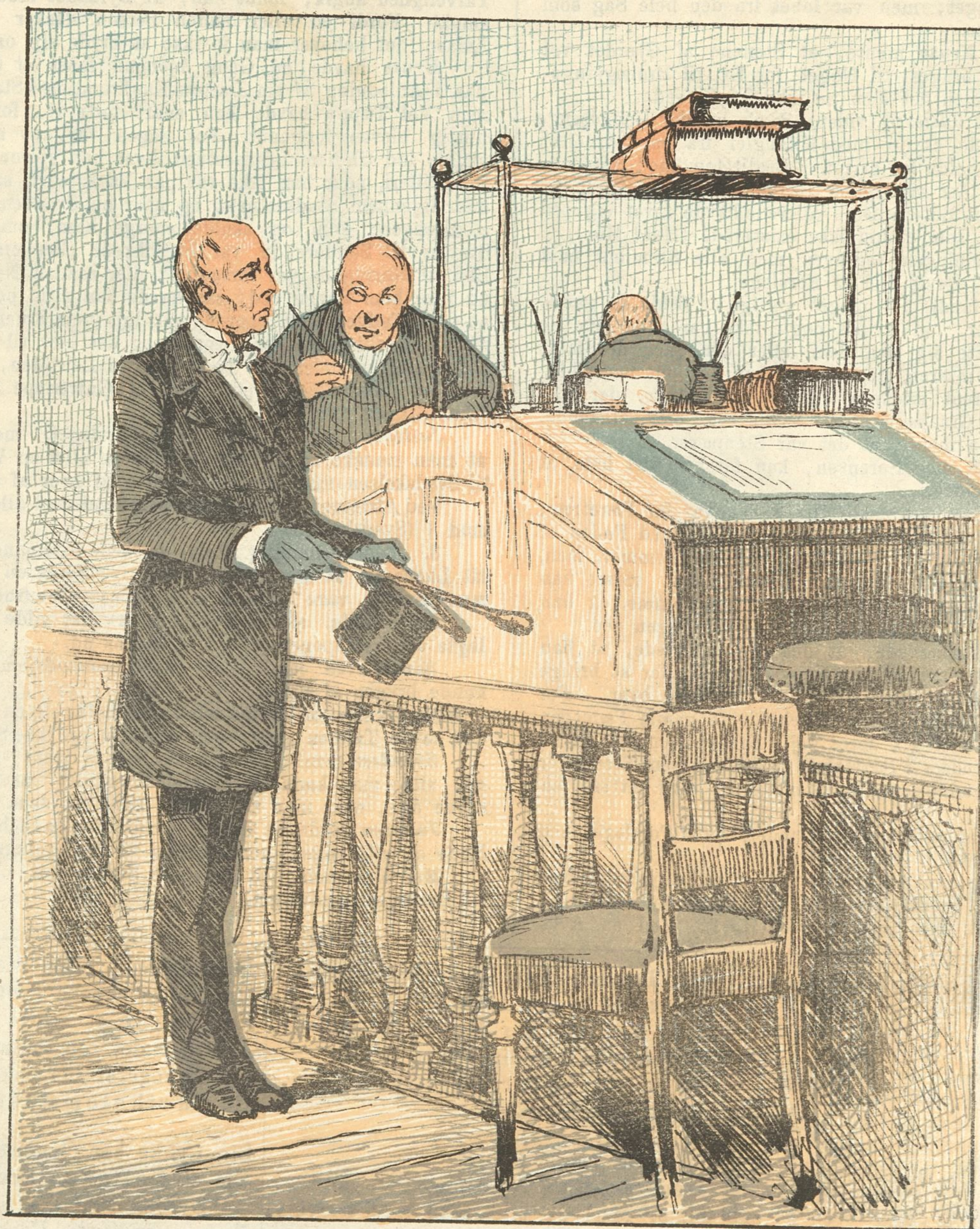
Paa Schelde sin Harm man vil styre,
Ham rammes i Livet en Pæl.
— Alberti man ogsaa vil myre,
Hans Dødsmaade bliver nok fæl:
De ville ham drukne i Syre,
Den stakkels, uskyldige Sjæl.

Medlidenheds blide Stemme
Har Højre ganske forladt;
For Venstre at bringe i Klemme
Arbejder det som besat
Og arrangerer her hjemme
En Bartholomæusnat.

Sin Lykke bør Venstre prise,
Om ej Colignys Ende det faar,
Sit Dyreliv skal det forlise
Ved hugenottiske Kaar,
Der siges saagar, at en Giese
Vil lave en Kam til dets Haar.

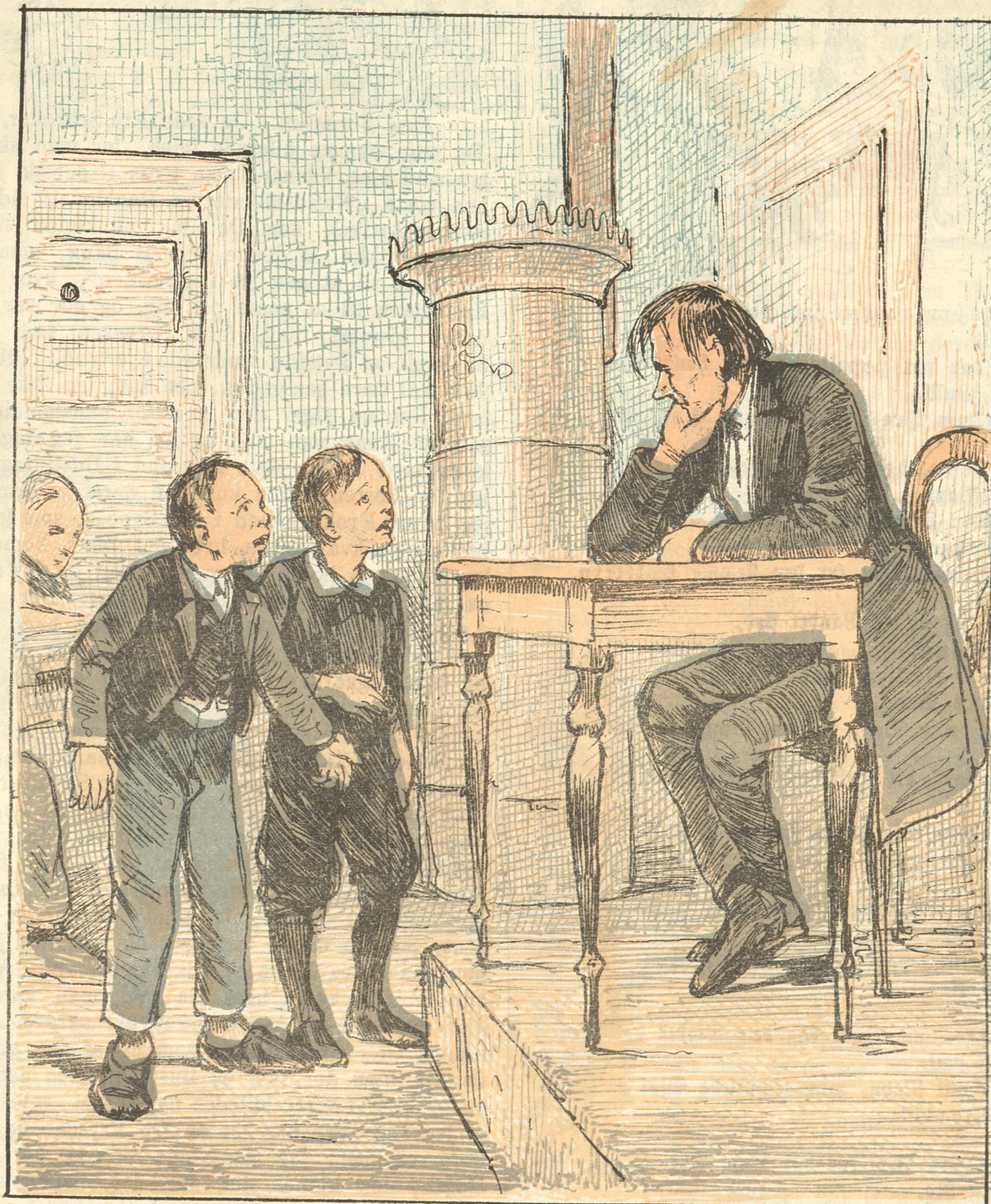
Usalige Venstre! at bære
En Skæbne som din, er trist,
Thi faar du end Lov til at være
I Fred for Højremænds List,
Saa vil i dit eget skære
Vanvid du drukne til sidst.

Af Kontorlivet.

— Er den Herre kommen, som sidder der?
— Jo, han er! Mødte De ham ikke udenfor?
— Nej; men saa kommer han vel strax?
— Øjeblikkelig! Behag at tage Plads, hvis De har Tid at vente paa ham.

Ogsaa en Forretning.

— Hr. Lere! Skjelle-Chriſtenſen ſtikker mæ Knappenaale.
— Hvad er det, Chriſtenſen?
— De æ inte ſandt, Hr. Lere! Han ve bare ſnyje! Je ha faaet Lov te aa ſtikke han ti Gange for et Stykke Fedtebrøj aa to franſke Frimærker.

Romance.

(Efter „Fiskerne".)

Liden Høgsbro vandrer som helst i Kvæld
Saa tankefuld.
Hans Sind var vox populi, ren var hans Sjæl
Som prøvet Guld.
O vogt dig, min Ven for den slemme Holstein.

Liden Høgsbro meder med Folkeblad
I Venstres Vand.
Da hæved' hin Ledre sig op af dets Bad
Som Venstremand.
O, vogt dig, min Ven, for den slemme Holstein.

Hin Ledre sig op af Vandet fød,
Beklædt af Tang.
Hans Øje var kjærligt, hans Tale var sød
Som Zahles Sang.
O, vogt dig, min Ven, for den slemme Holstein.

„Liden Høgsbro, dit Folkeblad Nat og Dag
Mig Uro gi'er!
Mit Hjerte vandsmægter for Folkets Sag
Som dit Papir!

Du række mig kun din snehvide Arm
Paa Vandmands Tro,
Saa gaa vi tilsammen i Valgkampens Larm
Fra Kro til Kro.

Liden Høgsbro, mit Bryst bag dets Plader og Skæl
Er blødt og ømt,
Sandhed er mit Navn, min ukunstlede Sjæl
Foragter Skrømt!"

„Og er dig min Arm for vor arme Sag
Til Trøst og Ro,
Skjøn Holstein, saa skynd dig, saa kom kun og tag
Dem begge to."

Han trak liden Høgsbro til Vandgang af Sted,
Glad ved sin Svig.
Hans Grin var billigt, men Høgsbro, han græd
Saa ynkelig.
O, vogt dig, min Ven, for den slemme Holstein.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, her har De mig saamæn allerede igjen, for man skal være tro mod sine Venner, som Frits Grønbæk sagde da han roste „Nutidsbilleder" i Dagbladets sidste Løsgænger-Artikel, som De jo nok kunde se var af Frits og ikke af denne hersens Bang, som jo kun faar Lov til at gaa løs i „Nutiden", hvor han har Kauffmann til at passe paa sig, og der var saa kjedeligt hjemme idag, fordi Sørensen sad og læste Skakspil og Petrine studerede Gjertrud Coldbjørnsen, der skal være saa yndig, men som jeg ikke har læst fordi Petrine siger den er altfor uanstændig for en gammel Kone som mig, og nu har jeg taget Katalogen med for at sætte Dem ind i Udstillingen, hvor jeg for Resten endnu kun har været to Gange, men jeg havde Frokost med i min Sypose, som jeg spiste inde hos Akvarellerne, hvor der Ingen kommer, saa kunde jeg jo holde længere ud end de fleste. Lad os nu begynde med Begyndelsen! Der er først Aagaard, ikke Oste-Aagaard, men ham, De véd med Solen, der skinnede paa begge Sider af Træerne, og hos Aagaard er der al Tid Sol og næsten ingen Stjerner — ja for saadanne Stjerner véd De jo nok, søde Fru Schrøder, betyde ikke noget Godt, naar de findes i Kataloger. Efter Aagaard kommer Ancher med tre Stjerner, ligesom en Søofficer, og han har lavet et dejligt Stykke, Nr. 9 „To unge Piger, som tale med Beskueren" og det maa jo være vanskeligt for dem bestandig at at skulle finde paa Noget at sige til alle de Mennesker, der kommer og ser paa dem og til mig sagde de heller ikke et Muk, men lo meget forlegent og saa blev jeg ogsaa flov paa deres Vegne og gik videre. Saa følger der efter Andersen, ham De véd man kalder Sne-Andersen, skønt han hverken har skrevet Snedronningen eller Snemanden, som er af den gamle Andersen, ham der skal en Buste af, men denne Herre maler al Tid Vinterbilleder og har et voldsom koldt et jeg véd ikke om det er fra Frysenborg eller fra Søtorvet, men jeg er bange for, at der ikke er Nogen, der kjøber det, før det bliver varmere i Vejret. Saa holder jeg paa den anden Andersen, som har malet et dejligt Stykke, Nr. 13, med en Mængde Gemyse paa, og en ung Pige, der lige er kommen fra Bal og ikke har faaet Dragten af endnu, men er gaaet lige hen i Boden for at kjøbe Grønlangkaal til Middagen og det har Andersen malet for at vise at man godt kan gaa paa Bal og dog blive en god Husmoder, og det véd jo baade De og jeg, han har Ret i, og saa kan De ikke tro, søde

Fru Schrøder, hvor det Stykke er net og renligt og Gemysen kunde godt være Juleattraper alt sammen, saa pænt er det skyllet af. Saa er der en tredie Andersen, men ham véd jeg ikke Noget om. Baagøe kjender de jo saa godt, saa ham springer vi over. Men Bache maa De høre Noget om for hans Malerier faar man Lyst at hænge paa sin Væg, som Emil Bloch siger, især det dejlige Stykke, hvor den lille Pige kommer ind med Geburdsdagschokoladen. Næst efter Kaffe holder jeg mest af Chocolade og jeg kan forsikre Dem for, søde Fru Schrøder, at jeg fik den voldsomste Lyst til at være med i dette Chokoladeselskab og rigtig slaa en Passiar af med Fruen og de søde Børn, ja kjønne er De jo ikke, men De kan jo godt være artige alligevel. Efter Bache kommer Bergsø med Blomster og Frugter. Jeg synes bedre om hans Romaner. Bille har Maaneskin og Stjerner og Blache et stort Dampskib som jeg ikke kunde holde ud at se paa, fordi det vakte saamange Erindringer, at jeg var færdig at blive søsyg, saa livagtig var det, og jeg syntes næsten man kunde lugte Bøfstegen ombord og den varme Olie fra Maskineriet — uha! Saa springer vi Bless over og gaar til Carl Bloch, som De kan tro er dejlig, især hans Altertavle, men som jeg ikke kunde nyde rigtig fordi jeg kunde ikke komme langt nok fra den og blev ved at rende baglænds til jeg satte Ryggen mod Jerichaus Hector og Menelaus der slaas og saa kom der strax En i rød Uniform og bad mig værs'god lade være og det er en stor Skam, de har sat alle de gamle lemlæstede Figurer uden Arme og Ben, som de kalder Antikker derop i Salen, ellers kunde man maaske se Altertavlen fra den Kant nu kan jeg ikke sige Noget om den fordi jeg var for nær ved hele Tiden, men Sine Møller klarer den jo nok paa en eller anden Maner og fortæller, hvorfor den er dejlig — for dejlig er den naturligvis. Men Nr. 30, „Et Køkkenbord" kan De tro jeg var glad ved. Det kunde for Resten ogsaa godt være Altertavle, og forestille det store Fiskedræt, men det er dog bedre som det er, og det var da nok værd at hænge paa sin Væg, især i sin Spisestue, for saa behøvede man saamæn ikke at give nogen Fiskeret til Middagsgilderne. De kan ikke tro hvor det Torskehoved er følt og naar man ser Kaalen forstaar man først hvad for en Kaalerist Danmark ejer i Bloch. Men Nummer Et er dog Nr. 31 „Karen". Hun er rigtignok yndig og sikke Fløjl Kjolen er af og sikken en Ramme! Og hendes Haar er det pure Guld saa hun næsten ser ud som om hun kunde være et Barn af Fru Jerichau og det tror jeg virkelig, at hvis Bloch og Fru Jerichau vilde slaa sig sammen og gaa i Kompagni, saa kunde de overstraale Alle de Andre for de To véd hvad der gjør Effekt og det kommer naturligvis af at de er saa verdensberømte i alt Fald i Evropa. Ja søde Fru Schrøder jeg kan se paa Deres Øjne at nu er De for anstrængt til at høre mere i Dag, saa lægger jeg et Æselsøre ved Bloch og gaar videre næste Gang. Farvel og Tak for Kaffe.

Amagerlands Lyksaligheder.

Motto: Han ser paa mig med Øjne blaa —
(En Søndag paa Amager).

Der ude, Østen for Amagerbro,
Hersker just ej en idyllisk Ro;
Thi skabte som Nederlændere
Befolkningens Flertal ej længer man sér;
Den ter sig paa gammel nordisk Maner
Som Bersærker og Beltespændere.

I Birket den stakkels Fru Themis faar
At leve i næsten bismarkske Kaar
Og maa knække de haardeste Nødder;
Og Grunden man sagtens tænke sig kan,
Thi Jordbunden ude paa Amagerland
Er særlig gunstig for „Rødder".

Med Juraen staar det, som anført, slet;
Den gyldne Sætning, at Magten er Ret,
Hører heri til Hovednummerne.
Dog dyrker man Medicinen des mer,
I Tandlægefaget Ge-Bisser man sér,
Som Godtfolk gi'er gratis paa Gummerne.

Spiritisme studeres med Fynd og Klem,
Tidt følges af Bankeaander man hjem,
Til vantro Sjæles Belærelse.
Og ofte Beviser man faar i sit Syn
For, at andre Steder der er, end paa Fyn,
At „Folkebank" har sin Tilværelse.

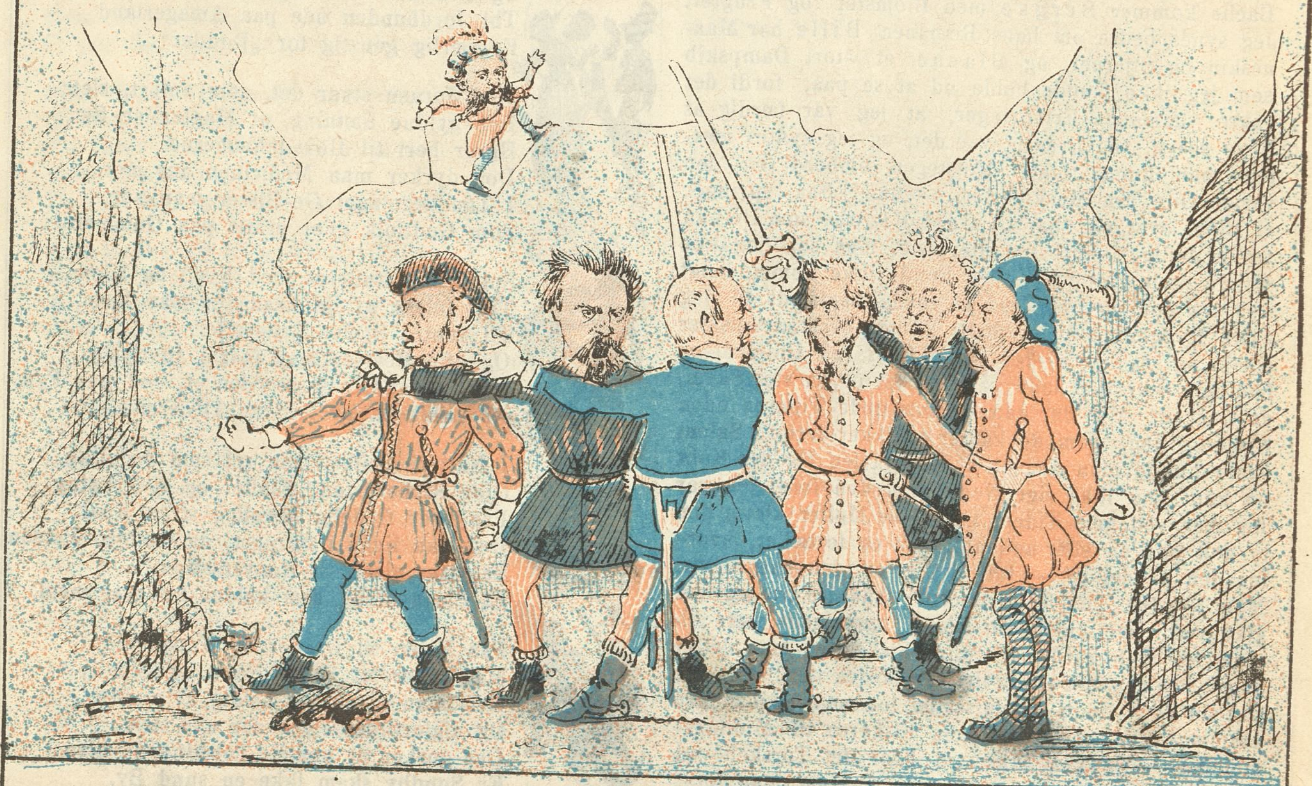
I Nattens Stilhed saa vel som ved Dag
Gjør Ribbensstød, Skaller og Kværketag
Paa hver fredelig Mægling strax Kaal.
Det maa ligge i Sproget, da mangen Person
Benytter alene til Konversation
Et Slags Maal, som kaldes for Slagsmaal.

Paa Vejen til Dragør og Kongelund
Man taber let baade Næse og Mund,
Hvis man ej er saa heldig at undfly.
Og afgjort dét er, at for alle dem,
Der ønsker at komme helskindede hjem,
Er Sundby skam ikke en sund By.

Den Stakkel, der føler sig „dansk i Sind"
Og gaar sig en Tur „i Maaneskin",
Skal ej sig forlade paa Heldet.
En proper Næve den Indfødte slaar,
Og før han det aner, en Lussing han faar,
Saa flad som Amagerfælled.

Men Politiet? Ja over dets Færd
Man ikke skal „bryde Staven" her,
Det er a'magret nok, vil man mene,
Men høje Regering! afhjælp vor Trang
Og bring os en Livsforsikring i Gang
Eller sæt en Kulturkamp i Scene.

Forfulgt.

Frits Jürgensen *invenit.* Punch *delineavit.*

Forræderen paa ilsomst Fjed
Er flygtet bort, vi maa af Sted;
Skal vi ham snart indhente,
Er der ej Tid at vente.

Af Sted af Sted paa ilsomt Fjed,
Paa ilsomt Fjed af Sted, af Sted,
Af Sted, af Sted, af Sted!
Af Sted, Sted, Sted! af Sted! . . .

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand № 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 24de April. Nr. 17.

Med Lempe man kan....

— Naa min Dreng, nu kan Du vel ikke ſpiſe flere Kager?
— Jo Moder, naar jeg maa ſtaa op, kan jeg nok ſpiſe en til!

Foraarsvise.

Nu Sneen og Isen snart Løbepas faar,
Almanaken os Solskin og Varme jo spaar,
Farvel da du Vinter med Storm og med Slud!
Nu sætter man Blomster og Frakkerne ud,
En grøn Kasseking ta'er Alverden nu paa,
Dens Knapper er Crocus, gule og blaa,
Nu kommer den milde, den solvarme Maj;
Ja nu er det Vaar! men — man mærker det ej.

Alverden har Snue, Forkølelse, Gigt,
Man kan ikke ret være Vaarblomst paa Sligt,
Det piner, det river, det bider og svier;
Her hjælper ej Bramas Livs-Elixir.
Ej Lægernes Kunst mer man finder probat,
Saa tyr man til sidst til en Homøopath,
Og Piller han gi'er Dig af Sukkervandsdejg,
De hjælper saa godt, men — man mærker det ej.

I Tinget er Foraaret ogsaa paa Spil,
Af Knop en Finanslov sig udfolde vil
Og for at faa Blomsten rigtig i Stand
Der spares af Talerne ikke paa Vand.
Men Winthergjækkenes Tid er forbi,
Med Vinduesfordybninger og Kompromis,
Grev HOLSTEIN sig viser ubøjelig sejg,
Han er moderat, men — man mærker det ej.

GERTRUDE KOLDBJØRNSEN og SKRAM, hendes
Just ikke de blideste Vaardage har, [Fa'er,
Den fransk-norsk-forskruede Bjørnsonske Stil
Er Skive for hver en Kritikers Pil.
Før midt ind i Bogen man rigtig er naaet,
Forgyldningen rent af Sankt Gertrud er gaaet.
«HEGELS VOVEHALS», Skram, ænser Sligt ikke
— Nej,
Thi han er et Geni, men — man mærker det ej.

Og i Pressen gjør «NUTIDEN» stadig lidt Blæst,
Selv af «DAGBLADET» fik det jo nylig Attest
For en hæderlig Plads udi Bladenes Rang;
Det tror jeg! VILHELM MØLLer! og KAUFMANN!!
og BANG!!!
Der er Grøde og Væxt i det Trekløverblad,
Og for Faar er jo Kløver en kostelig Mad,
Ja men Bladet — der er dog et «aber dabei»:
Det bli'er bedre hvert Aar, men — man mærker
det ej.

Der er Grøde i Alt; fra Kanalernes Bund
Stiger Bropiller op, det er Arbejdets Stund!
Og der hamres, der bankes, der mures paa Kraft,
Og saa travlt har EHLERS vist længe ej havt.
Ja Borg'mester, han er en fortræffelig Mand,
Thi han slider og slæber, saa stærkt som han kan,
Han er Sjælen i hele den Bro-Hurlumhej,
Der er Fut i den Sjæl, men — man mærker
det ej.

Ja min Tro er det Vaar! — Har ej DRACHMANN
ta'et fat
Og Baroner og Grever i Gabestok sat,
Jeg tror nu, han ta'er lidt for voldsomt paa Vej:
De har Sans nok for Kunst, men — man
mærker det ej.
Det er Vaar! Derfor bort med Blæk og med Pen!
Vil Du med ud at hilse paa Solen, min Ven!
Jeg har sunget til Ende min Vise for Dig,
Ja og Visen er Vrøvl, men — man mærker
det ej.

En Postanvisning.

Jeg er det føjeligste og bøjeligste Menneske her paa Jorden, jeg vil gjerne gjøre alle mine Medmennesker alt det Gode, jeg kan, jeg beundrer alle Institutioner, adlyder blindt enhver Autoritet og nærer den dybeste Højagtelse for Alt, som ender paa «—væsen». Det er ikke Noget at gjøre Væsen af, det ved jeg godt, men jeg har nu en Gang en Svaghed for de søde Væsner, og jeg stakkels Væsen betragter dette «—væsen» som noget meget væsenligt.

Men efter den sidste Streg, Postvæsenet har spillet mig, hader jeg det, og jeg, som tidligere vilde have været villig til paa hvilken som helst Tid og Sted at stille det op paa et Postement, jeg har nu faaet et Posthorn i Siden paa det, og hvis det holder fast paa sit sidste Postskript, vil det lægge mig i Graven og alle mine Postanvisninger ville for Fremtiden blive posthume.

Forleden Dag sad jeg en Morgen paa mit Kontor og havde lige havt den usædvanlige Glæde, at min Skrædder havde betalt mig nogle Penge; i min Glædesrus fik jeg det vanvittige Indfald at sende en Mand i Provinserne, hvem jeg havde skyldt nogle Penge i de sidste 23 Aar, disse pr. Postanvisning. Jeg faar fat i en Blanket, udfylder den, — den skulde lyde paa 461 Kroner, — sender min Karl, som egentlig tjener hos Urtekræmmeren ved Siden af, paa Posthuset med den og belønnede mig selv med en Havannacigar til 8 Øre paa Grund af min Højmodighed.

Efter et Kvarterstids Forløb kom Karlen tilbage med den Besked, at Anvisningen ikke kunde modtages, da den var galt stavet. Nu er det lidt flovt, naar man lever af at skrive, ikke at kunne stave, og navnlig at faa dette revet i Næsen af Ens Karl, som ikke en Gang er Ens egen Karl. Men jeg tog mig i det og sagde, som man altid siger i lignende Tilfælde, hvor det er saa galt, som det vel kan være, «at det var godt,» og saa gik han. Jeg saa skamfuld paa Postanvisningen, Adressen var fejlfri og «461, firehundrede og een og tredsindstyve» syntes mig heller ikke galt stavet.

Jeg gik over Gangen til min Bogholder, som egentlig er Bogholder hos Grossereren skraas over for, men da vi har boet ligeoverfor hinanden i flere Aar, kalder jeg ham min Bogholder, og beder ham skrive en Postanvisning paa 461 Kroner for mig — den gamle Anvisning viste jeg ham af Undseelse over min Uvidenhed ikke. Han gjorde det, jeg fik fat i Urtekræmmerens Karl, som egentlig er min Karl, og belønnede mig selv med en Sodavand i Anledning af min Fiffighed.

Efter en Kvarterstids Forløb kom Karlen tilbage og

skulde hilse og sige, at nu var den meget værre. Jeg saa paa Karlen, saa paa Anvisningen, der stod tydeligt og nydeligt »firehundrede og en og treds«, sagde for anden Gang, at det var godt, skjøndt Karlen havde sagt, det var meget værre, og saa gik han.

Jeg kom en Snaps Kognak i Sodavandet og gav mig til at spekulere over Postvæsenet i Almindelighed og dette Postfaktum i Særdeleshed.

Lidt efter tog jeg Mod til mig og gik ind til min Fuldmægtig, som egentlig er Fuldmægtig henne hos Fabrikanten paa Hjørnet, men da han flyttede ind ved Siden af mig iforgaars, kalder jeg ham min Fuldmægtig, og beder ham skrive mig den omtalte Postanvisning — de to tidligere omtalte omtalte jeg af Undseelse over at skulle blotte mig og min Bogholder ikke. Han gjorde det, jeg fik fat i min Karl, som egentlig er Urtekræmmerens Karl, og tog paa en Frisk en frisk Cigar for at honorere min egen Udspekulerthed.

Denne Gang varede det kun ti Minutter, inden Karlen kom hjem. Fuldmægtigens Anvisning var ogsaa kasseret, jeg sagde som før til Karlen, at det var godt, og trøstede mig selv med, at det kunde blive godt en Gang endnu.

Jeg kom en Snaps Kognak til i Sodavandet, tog Postanvisningen i Haanden, læste »firehundrede og een og treds«, vendte og drejede den, men kunde ingen Fejl finde.

Heldigvis kom min Ven Jørgensen i det Samme ind ad Døren — jeg kalder ham min Ven, fordi han ingen anden Titel har, han er nemlig meget ung og ikke Noget, det vil sige, han er nok Noget paa et Kontor, men det regner jeg ikke for Noget —; i en Fart slugte jeg de tre tidligere Anvisninger og bad ham gjøre mig den Tjeneste at udfærdige en saadan Anvisning for mig, der var noget Galt ved min Haand, sagde jeg, ved min Hjerne, burde jeg have sagt. Med den Forretningsdygtighed, som kun det, at indtage en saa ansvarhavende Stilling som den at være Noget paa et Kontor, kan forlene En med, udstedte han den strax uden et Sekunds Betænkning. Jeg fik paany fat i Urtekræmmerens og min Karl og sendte ham afsted.

Syv Minutter efter havde jeg ham igjen, Anvisningen var ikke bleven modtaget, fordi der stod: firehundrede sexti en. Jeg kastede Karlen ned ad 40 Trappetrin, gik ind paa mit Værelse, kom en Snaps Kognak til i Sodavandet, gav mig igjen til at spekulere over Postvæsenets Postulater om Fejlstavning, gik ned og samlede Karlen op og bad ham gaa hen og hente min Fætter.

Min Fætter kom strax — jeg kalder ham min Fætter, fordi vore respektive Fædre næsten ikke vare i Familie sammen —, skrev Anvisningen for mig og gik. Med Møje fik jeg Karlen, som egentlig burde være min Karl meget snarere end Urtekræmmerens, da han gaar mange flere Ærinder for mig end for ham, til igjen at gaa hen paa Kjøbmagergade.

Efter fem Minutters Forløb var han tilbage, smed Anvisningen paa Gulvet og svor paa aldrig mere hverken i dette eller det andet Liv at gaa paa Posthuset med Postanvisninger. Som Svar herpaa kylede jeg ham ned ad 63 Trappetrin, lukkede min Dør af, kom to Snapse Kognak i Sodavandet og læste: firehundrede og seksti en.

Da fik jeg en lys Ide, jeg gik hen og hentede et af de Bybude, der staar ved Postgaarden, jeg tænkte som saa, han kunde maaske have hørt Noget om, hvordan der skal staves, han staar Postvæsenet saa nær. Han var meget villig til mod Betaling at skrive Anvisningen og selv gaa med den. Med uforstilt Nysgjerrighed kiggede jeg over hans Skulder, og da jeg saa ham skrive: firehundrede een og treds, sagde jeg strax til mig selv: »Ja naturligvis! Der har vi det! det var ogsaa rigtig dumt, at Ingen af os var falden paa det!«

Efter at to Minutter vare gaaede, vendte han tilbage med Tilkjendegivelse af, at nu var det snart rigtigt, nu manglede der kun »tyve«, var et »e« for meget og et »og« for lidt.

Jeg bad Herren bevare min Forstand, og da jeg ikke vidste om det »e«, der var for meget, f. Ex. skulle tages fra »hundrede,« saa det blev »hundred,« eller hvor det »og« og »tyve« der var for lidt, skulde sættes ind f. Ex. mellem fire og hundrede, saa det blev fireogtyvehundrede, saa sammenkaldte jeg alle de 36 Familier, der bor i Hus sammen med mig til et Familieraad, og efter at en urimelig lang Tid var hengaaet for at forene de modstridende Anskuelser, kom vi endelig til det Resultat at skrive: fireoghundrede og een og sextityve, men end ikke det tilfredsstillede Postvæsenet, der tvertimod ligend erklærede det for Vanvid.

Jeg kan godt forstaa, at man ikke kan benytte enhver Skrivemaade, saaledes vilde det f. Ex. let give Anledning til Misforstaaelse, hvis en Mand, der skulde skrive en Postanvisning paa 43, istedetfor gav en Anvisning paa »Fyrretræ,« ligesom jeg heller ikke tror, at det er Postvæsenets Mening, at man skal stave Tyveknægte som Totiknægte, det vilde, som min Værtinde siger, blive en rar toti frutti, men jeg vilde være overordenlig taknemmelig, hvis en eller anden Videnskabsmand vilde udgive en Ledetraad eller letfattelig Postanvisning i den nye Postskrivning, eller hvis en eller anden Pædagog i Lighed med de rundtom i Landet oprettede Kostskoler vilde oprette en Postskole, hvor den af Postvæsenet approberede Skrivemaade skulde danne Grundlaget for Undervisningen.

Nihilismen.

Mellem Petersborg og Volga
Tages daglig pæne Folk a'
Dage uden mindste Naade
Paa en fræk og lumpen Maade.

Fra det sorte til det hvide
Hav er Jammer kun og Kvide.
Disse fæle Nihilister
Spænder Duen, til den brister.

Grumme, hjerteløse, frække
Lade de sig ej forskrække:
Politiets Matadorer
De med Dolke gjennemborer.

Ja, man ser, at Morderskaren
Ej vil skaane selve Czaren!
Heldigvis er han i Live,
Skøndt han nys blev gjort til Skive.

Som han anden Paaskemorgen
Slikked' Solskin tæt ved Borgen,
Kom sin onde Skæbne fristende
Nihilisten nihilistende.

Sin Revolver frækt han lader,
Og han skød paa Landets Fader,
Medens han paa Russisk kvad saa:
»Nu skal du din varme Mad faa!«

Men det fule Anslag fejled',
Og Misdæderen blev neglet;
Politiet endte Tvisten,
Trodsed' Magt og Nihi-Listen.

I Kasjotten blev han puttet,
Hvor han sagtens bliver knuttet,
Til han røber de forsorne,
Gudsforgaaene Sammensvorne.

Men hvad vinder Nihilismen
Vel til sidst ved Terrorismen?
Hvert et Frihedshaab indmuret
Har det nu ved — Diktaturet.

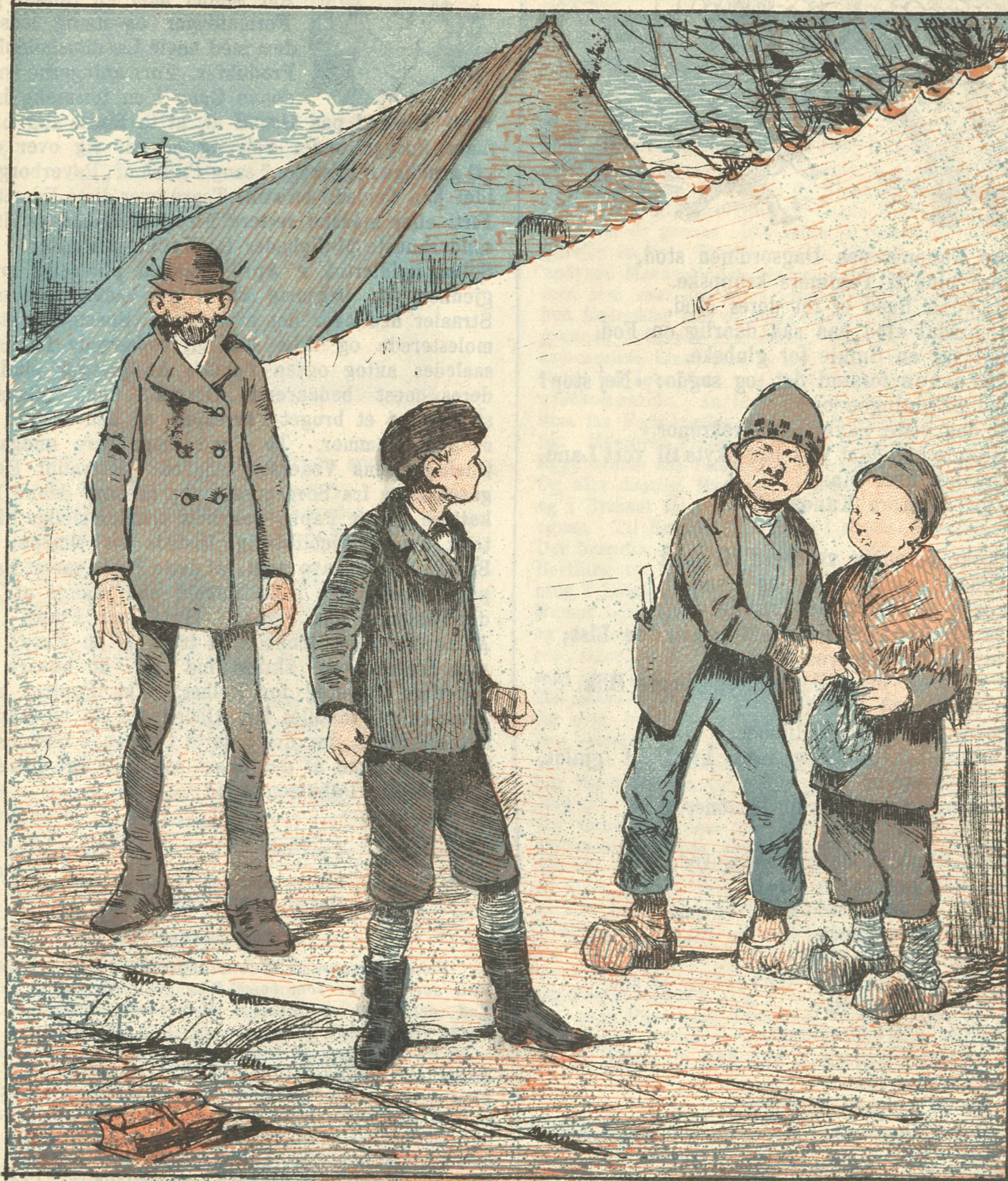
Moral:
Fremskridtsmænd, til Daad beslutted'!
Gjem Stiletten, spar paa Krudtet!
I kun rammer, saa det svier
Eders egne Teorier.

Motiveret Selfølelse.

— Schmide ud?! Jeg, ſom er bleven ſchmidt ud af de førſchte Hoteller i Evropa, jeg ſchkulde bryde mig om at blive ſchmidt ud af Deres — Knejpe!

Nevtraliteten belønnes.

— Hold mit Surbrød, Peter, mens je muler han, ſaa ſka Du faa Lov te aa bide bageſter.

De bergske Kanoner.

De store Kanoner paa Dagsord'nen stod,
— De fire plus ti Tommers kruppske.
St. Holstein hued ej ret deres Mod,
Hans Alenmaal stod paa saa daarlig en Fod,
Hans Fejl var en Smule for glubske.
Kong Chresten forstod det, og sagde: »Nej stop!
Hold med Skydningen op!
Der skal dog være Skyts paa Trekroner.»
Og saa stemte han glat væk paa Skyts til vort Land,
Og saa raabte hver Mand:
»Hurra for de store Kanoner!»

Do kruppske Kanoner vedtoges til sidst
Trods Venstremænds Villie og Evne.
Det var dog en Frugt af Familietvist,
Forgæves var Holsteins og Høgsbroes List;
Af Harm var de nær ved at revne.
Dog nu vandred' de stille med spejdende Blik
Og kom frem med Kritik
Af de to og tre Kvart Millioner;
Thi de mærkede Uraad og saae, hvad det gjaldt,
Og det hed overalt:
»Nu har Berg givet Estrup Kanoner!»

De bergske Kanoner de harmedes ved,
At Ordet man saa turde føre!
Men saa fik de Munden for Alvor paa Gled,
Paa Høgsbro og Holstein de rakkede ned,
Det dundrede i deres Øre.
Da var det man lærte, at Chresten ej sov,
Skøndt han er noget flov
Ved at gribes i Moderationer,
Men sit oplyste Vælgerfolk har han ej svært
Ved endnu at faa lært
Respekt for de bergske Kanoner.

Licitation.

Fredagen den 18de April 1879 afholdtes paa Raad- og Domhuset i Kjøbenhavn Licitation over Snekjerslen i Sommerhalvaaret 1879. Af de ti Bud, som bleve gjorte der, approberedes kun det tredje, medens de ni andre Bud henvistes til forskjellige Afdelinger i Magistraten. Intet af Buddene var under de 1100.

Hvad der laa om Smørret.

Det var ikke Mogensens Smør, denne Gang. Men „Punch" har en Tante paa Landet, som hvert Aar sender ham en Bunke gode Formaninger og stadig ledsager dem med nogle Landhusholdnings-Produkter. Formaningerne ankom denne Gang i en temmelig havareret Tilstand paa Grund af, at to Snese Æg havde faaet Søsyge under Vejs og udgydt sig over dem. „O gruelige Æggekage," sang *Punch* af „Røverborgen", idet han fældede en stille Taare over disse Fyrretyve, Firti eller maaske rettere Fireti af Skæbnens Haand sønderknuste Muligheder for Kyllingexistenser. Som Solen imidlertid i April Maaned pludselig bryder gjennem de begsorte Skyer og kaster sine milde Straaler hen over det af vinterlige Snestorme stærkt molesterede og ikke saa lidt bedærvede Landskab, saaledes antog ogsaa Punch's Ansigtstræk pludselig deres mest bedaarende Udtryk, hans „Bagside" straalede i et broget Farvespil, og han saa ud som et godt Nummer. To Pund Smør vare undgaaede Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Extrafint Herregaardssmør fra Sorøegnen. Og udenom denne Delikatesse laa et Papir, paa hvis ejendommelige Skrifttræk Punch øjeblikkelig fæstede sit skarpe Blik. Skulde Nogen have anet, at dette Papir var et Værdipapir, kosteligere i sit Indhold end mange af dem, der noteres paa Børsen! Hvad var Punch uden Alberti? Men denne Skat trues af en Fare. Her maa Statsmagten skride ind for at bevare den ypperlige Høvding for Folket. Thi Papiret er et Truselsbrev, tilstillet Hr. Alberti fra de blodtørstige Højremordere, der drive deres Uvæsen i hine haardt hjemsøgte Egne af det ellers saa fredelige Sjælland. Saaledes ser Dokumentet ud:

Spare- Spare-Krigsmand
Døden skal Du lide!

Her Albærtig!

Venstretyrranniets Haandlangert! Vogt Dem! Død og Pine over Envær som beier Knæ for Despotten fra Bogø! Ved det 2det almindelige Høirenihilistmordermøde hær Deres Navn flere Gange været paa Skydebanen! Den snævrere Komithee til Venstremænds hurtigst muligste Avlivelse har vedtaget at Raden nu skal komme til Dem. Vogt Dem for den Rad! De skal udreddes ved Hjælb af et med Kulsaltsvovlsyre imprægneret Whitwortsk Sprængtorpedoprojæktil udskudt fra en 14" ringet og nikket Bagladerevolverkanon der gjennemskyder de stærkeste Holsteinske Assensplader paa tre Mils Distangsje. Vogt Dem især for Sorø Banegaard og vov ikke at nærme Dem det i den østre Enne af samme værende Apartemang «For Hærrer» uden at være forsynet med Papirer, som kunne gotgøre deres uskyldie Hensigter. Sig Tauber at han er osse dømt. Til Hungersdøden! Ænnu engang

Vend om! paa Latin Verte!

vis Di vel aaverlæve Dem sæl aa Deres Arvinger til de sildiste Slegter.

Givet i

Høirenihilistmorderforeningen

til

Venstremænds Afskaffelse

for

Sorø Valgkreds.

Venstres Kammertone.

X.

Der, hvor den ægte Folkekraft er sporet
I fuldest Maal ved folkelige Tafler,
Hvor inspirert af Brændevins-Karafler
Af Folkeaanden fuld man slaar i Bordet,

Hvor al Intelligens man har forsvoret,
Hvor man har ingen bedre Stemmegafler
At ansla a Tonen med, end varme Vafler,
Er Søren Kjær som skabt at føre Ordet.

I Diskussion kan ingen Fordom hindre
Ham i at flaa sin Modparts rene Linned
Og blotte Verden et „zerrissenes" Indre.

Naar „Hammerslaget" en Gang gaar af Mindet,
I Rigsdagstidende hans Ry skal tindre
Som den, der stundom flaade Berg til Skindet!

XI.

Er Søren Kjær det grove Elements
Repræsentant ved Folketingskoncerter,
I Venstres Række andre Kræfter er der,
Som dufter af en finere Essens.

Sankt Holstein stedse i sin Existens
Som Talsmand for de sande Folkehjerter
Med Taler Folkets Øren flot beværter
Af fin, ja selv loyal Ingrediens.

Skøndt han og Søren ere Antipoder,
Er der dog et, hvori de tvende Ho'der
I sjælfuld Samklang sig hinanden nærmer.

Thi Søren Kjær af dyb Foragt er pærefuld
For Fald med Ære, og hin Ledre sværmer
Ej heller for en Bane, som er ærefuld.

Overlampepudserens Dagbog,

Mandag. *Lady Tartuffe.* Som passede godt; Fordi det var anden Paaskedag og det er et Stykke med Religiøsitet og Moral; I. Og Sjanne er saa uskyldig som et Paaskelam og en Paaskelilje. Der endnu er Knop. Og den Knop var Fru Hennings, som kom, saas og sejrede; Som der staar i Verdenshistorien. Hvortil Petersen bemærkede, talende op fra en Lem i Gulvet med underjordisk Røst: »Lig Mærke tel de Severine, a saalænge det er ikke Maaneskind saa lyser alle de Smaa; Stjærner paa Teatrets Himmel aa blænner Øjnene, baade Kometerne aa Plannəterne aa de ganske bitte smaa i Balletten, som er Mælgevejen aa de i Kaansten mere Ukendie sier a vi ka got undvære Maaneskindet; Hvormed jeg mener Fru Hennings, men som naar hun igjen glimrer ved sin Konsts Brillianthed fordonkler alle di smaa Stjerner, der har debiteret begrunnet i hinnes Fraværelse. Og jeg ville osse gærne sammenline hinne med Solen, men kan ikke formedelst Solen har inte Noet paa Teatret at gjøre aa er Konsten uvedkommende. Aa la vos nu ønske Severine, a vi igge maa faa Formørgelse igæn; Aa rød Plakat.» Som vi dog fik. Hvorover Petersen gik fra Foret og lod Spegesildene ligge urørte saa Teaterkatten forspiste sig i samme senere; Og blev daarlig, Hvorfor vi havde Bud efter Teaterlægen og i Byraaet tales der om a vi skal ha en Teaterdyrlæge ogsaa. Til Katten, Og Løven i Skærsommernatsdrømmen; Der brændte, og til Statisterne. Men som vi neppe faar Bevilling til. Men siden l' A. Schova har faaet Oprejsning i London og Ros og gode Karakterer er Petersens Humør igjen i Opgaaende; Fordi det er en Hæder for os og en Fordel for hende saa skøndt vi, som Malle Knallerup siger »suger paa Lappen i operativ Henseende» og maa give den med Fru Erhart og Resten Debutanter hele Mai Maaned, skal vi glæde os over at Andre kan glæde sig over, hvad vi før har glædet os over og maaske igjen kan komme til at glæde os over; En Gang imellem.

Pak paa Folketeatret. Ogsaa af en Overskov, som har været hos os; Og rejser paa Sekondteaterne for Tiden, Men ikke kommer tilbage. Fordi han er for simpel til os. Og forherliger dem paa Galleriet. Og Nyboder. Hvor Dyden skjuler sine ægte Guldkorn indenfor Baadsmandens tjærede Jakke. Og en Boghøker kan citere lange Stykker af Sine Møllers salig Recensioner, Litteraturen vedkommende, uden at puste. Som Kolling gjorde med Anstand; Alligevel. Men Julle Lumby-Lange-Hansen er fin Dame. Og Dorf-Pedersen Baron; Og dølger under deres glimrende Ydre og aristokratiske Manerer Slethedens bundløse Moras. Og Fordærvelighed. Og Frøken Olsen og Fru Borchsenius ere unge Piger med Yndighed, som den første gjør med Natur uden Kunst og den anden med Kunst uden Natur og vinder Bifald hos Kritiken; I »Nutiden ; Som er grinagtig.

Telegram.

Konstantinopel, den 22de April. Efterretningerne om, at de tyrkiske Tropper allerede ere paa Marchen for at tilvejebringe betryggende og lovmæssige Tilstande i Rusland, har endnu ikke faaet officiel Bekræftelse. Derimod anses det for afgjort, at Porten som et sidste Bevis paa Maadehold først vil henvende sig til Evropa med Forslag om en blandet Okkupation af det russiske Rige, for at gjøre Ende paa Landets retsløse Tilstand, samt at gjennemføre gavnlige og tidssvarende Reformer.

Væltet.

–Op igjen!

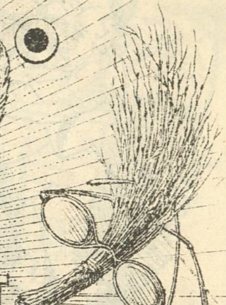
udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre, Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl. Strand № 50

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kunst og Stentrykker

1879. Torsdagen den 1ste Maj. Nr. 18.

PUNCH.

En literær Løsgængerske.

— Har de nogen af ALPHONSE DAUDET'S Romaner?
— Jo, vær saa artig! Her er Naboben.
— Er det nu egentlig en god Bog?
— Ja, det er jo ganske vist ikke Alle, som synes om den nye naturalistiske Retning.
— Gud, er det naturhistorisk! Nej saa vil jeg virkelig ikke have den?

Hjemme og ude.

Hint Land, ſom naar fra Kinas Kyſt
Til Øſterſøens Grænſer,
Er, ſom man mærker, fuldt af Brøſt,
Men derimod lidt tomt paa Trøſt,
I Nord og Syd, i Veſt og Øſt
Ej Lovens Haand man ænſer.

De fæle Nihiliſter gaar
Paa Jagt i Hovedſtaden;
Er Loven nok ſaa ſtræng og haard,
At holde den man ej formaar,
Mens GURKO ſnakker, raſk de ſlaar
Plakater op paa Gaden.

Kan ſligt i Rusland foregaa,
Hvor man har Knut og Strikker,
Saa er det ej at undres paa,
At man hos os gjør ligeſaa;
— Med Grund ALBERTI klage maa,
Han ej ſig føler ſikker.

Fra TAUBER tog man bort hans Ven
Og ufortrødne Stiller:
Man myred' ſalig BÆRENTSEN;
Kan kommer aldrig mer igjen;
Og ſikkert trues Venſtres Mænd
Af flere bitre Piller.

KORSØR er vorden en Ruin
For Venſtres Avditorium.
Man ſlagter Venſtremænd ſom Svin
Og drukner dem i Brændevin,
Saa Staden ſaar ſom SZEGEDIN
Vel ſnart et Moratorium.

For hvert et nihiliſtiſk Stof
Til Myrderi at ſtandſe
Der dannes maa ved SCHUWALOFF
Imellem Bogødrottens Hof
Og BISMARCK og Fyrſt GORTCHAKOFF
En hellig Alliance.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen Ja sødeste, bedste, kjære, lille Fru Schrøder, jeg kan saa godt forstaa, at De i Deres Hjerte er arrig paa mig, fordi jeg har mødt med Udeblivelse og Fraværelse saa længe og jeg véd jo ogsaa at De henne hos Kammerassessor Humlerup forleden Aften var lige ved at prostituere Dem — ja, forstaa mig vel, jeg siger ikke, at De gjorde det, men kun, at De var lige ved, fordi De lod som De havde været paa Udstillingen, og gav Dem til at snakke om Ting, som De aldrig havde set. Gud! det er jo saa undskyldeligt og det er saamæn slet ikke mere end hvad Recensenterne f. Ex. ham Davidsen, der jo ellers er en pæn Mand og skriver i et pænt Blad er kommen til, men Folk er saa afskylige og saa ondskabsfulde, og jeg véd f. Ex., at den lille Fru Knagerup, De véd — hende med Vorten paa Næsen og de forlorne Krøller, som De broderede en Sofapude til ved hendes Sølvbryllup i Fjor, hun sagde at De — ja nu har jeg glemt hvad det var hun sagde, men det var nederdrægtigt og jeg synes De skulde give hende en ordenlig Rivaf for det næste Gang De ses, men ser De Grunden har været at Sørensen har villet være med og saa hver Dag naar vi er kommen ud har jeg sagt: „Skal vi saa paa Udstillingen, lille Sørensen?“ men saa har Sørensen ikke villet, fordi han havde Stok med, som han ikke vilde give 10 Øre for at lade staa og han har heller ikke villet lægge Stokken saa længe det var saa koldt, og Frits Grønbæk har heller ikke villet med, fordi han har havt travlt med at indøve sit andet Tenorparti i Dyrekantaten, De véd den, de sang paa Kristiansborg forleden om Bøflerne i Afrikas Ørkner og Kamelerne i Amerika, som blev saa slet behandlede og derefter har han været i geografisk Selskab og gaar nu og spekulerer over Erslevs jyske Højderyg, som er gaaet i Stykker og bleven til bare smaa Lyngbakker, der er klattet hist og her omkring paa Landkortet og jeg har selv meldt mig ind i Foreningen til den ædle Hundeavls Forbedring og havt saa travlt hjemme for

at forædle Joli, der har saa mange plebejiske Tilbøjeligheder og al Tid vil gaa i Køkkenet og omgaas med Kokkepigen paa en altfor familiær Maade og saa har jeg desuden læst Drachmanns Artikler i Nationaltidende og kommet paa det Rene med, at jeg ikke burde gaa frem efter den alfabetiske Methode, men hellere efter den Drachmannske, som bestaar i, at tage en en enkelt Maler og rose ham, hvis han maler efter Bonnats Methode og rive ned paa en hel Slump andre Malere, som maler paa deres egen. Der er nu for Exempel Zahrtmann, som er en ægte Bonnatmand. Han har malet Nr. 284 «Fem kloge og fem daarlige Jomfruer», som sidder i en Klippehule. Ser De søde Fru Schrøder, Methoden bestaar deri, at en anden Maler formodenlig vilde have malet fem gode og fem daarlige, men Zahrtmann maler uden videre ti daarlige, fordi det er mere overensstemmende med Virkeligheden og de unge Piger nu til Dags, som i Reglen er nogle Pjanker og slet ikke véd, hvordan de skal fixe sig lidt op for at tage sig godt ud som vi gjorde i vore unge Dage, og derfor har Zahrtmann ogsaa malet dem som ti rigtige Sjudsker, som ikke har Begreb om at sætte deres Haar ordenlig, eller sy deres Kjoler saa de sidder. Der var et andet Stykke af ham som Sørensen var aldeles forgabet i, det var Nr. 285 «Apelsinhøst» og Sørensen har lige faaet en Ladning fra Messina — det er sandt, jeg har en med til Dem, men De maa strø dygtig Sukker paa den — og det mindede ham derom, fordi de var ligesaa lysegule som hans og vilde absolut kjøbe Stykket for at sætte det i Butiksvinduet i Stedet for «Søde Messina» hvad han mente vilde være en fin Reklame, men saa sagde jeg «Nej Sørensen, det har Du ikke Raad til i Aar. Lad Du Zahrtmann beholde sine Apelsiner og behold Du Dine Penge» og saa blev vi enige om at lade være; men da vi saa saa Zahrtmanns Nr. 286, hvor den katolske Bisp eller hvad han er besøger Philip Heymann, saa blev jeg dog saa begejstret derover og foreslog Sørensen, at naar Justitsraad Sprækkelsen besøger os en Aften hvad han plejer en Gang imellem hvert Halvaar for at betale Huslejen, saa skal vi ogsaa faa Zahrtmann hen at male et Billede deraf og se at faa det hængt op paa Udstillingen næste Aar. Men det kommer bare an paa skal jeg sige Dem søde Fru Schrøder at Kunsten er fri og at hverken de gamle Parykker, som de kaldes, eller andre Rykkere generer Kunstnerne, saa at de kan hengive sig frit til deres Transpiration, naar de arbejder, og nu skal jeg hjem og læse Drachmann om igjen og saa skal jeg op paa Udstillingen og probere at se det Hele i den evropæiske Kunsts Belysning, i Fald det bare ikke bliver Graavejr igjen, fordi saa er det svært. Ja hold saa bare foreløbig paa Bonnat og Zahrtmann søde Fru Schrøder, saa kommer De nok over det i den næste Uge uden at prostituere Dem. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Venstres Kammertone.

XII.

Endskøndt Gert Winther aldrig fik sig blandet
Som snedig Ulv i Holsteins Faarefold
Og heller aldrig kom i Chrestens Sold,
Er han dog Venstremand og sjældent andet.

Som brandpolitisk Doktor har han dannet
Sig et Parti, der gav sig ham i Vold
Og anslaar Kammertonen helst i Mol,
Fordi det bliver valgt i Mol-bolandet.

En fin Konditor er den samme Gert,
Skøndt sit Parti han aldrig fik formert;
Et bajersk Mindretal hans tunge Lod er;

Dog gaar han ufortrøden til sit Værk,
Og udi Odder føler han sig stærk,
Ja næstendels saa stærk som en — stærk Odder!

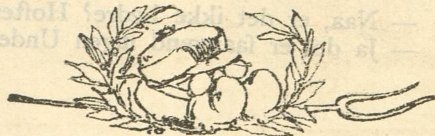
XIII.

Vel troner Winther højt som Norges Fjælde
I Brandforsikringsfaget som bekjendt;
Dog fik han sig en farlig Konkurrent,
Hvor det om Slukningsvæsen ses at gjælde,

En Heros, der, lig Neptun, staar med Vælde
Som Hersker i det vaade Element;
Fra Gammel-Roma til St. Croix omtrent
Man lydt beundrer „Nejerkaptajn“ Schelde.

I Tinget er han altid Smaafolks Ven
Og véd i disse arbejdsløse Tider
At skabe Arbejd', selv til Tømmermænd.

Mod Højre derimod han lidet blid er,
Og hvis en Gang han aabner Munden bare,
Hvor „Skabet“ skulde staa, man vil erfare.

Øvelse gjør Mesteren.

— Naa, er det ikke bedre? Hoften gaar jo meget lettere i Dag, kan jeg høre.
— Ja det er ſaamænd ingen Under, for jeg har ligget hele Natten og øvet mig.

Fra Soldaterlivet. I.

LIEUTENANTEN: Men for Pokker JENS, nu ſover De igjen i Geleddet! — De drømmer viſt om Karen?
JENS: Næh, hvem æ ded!
LIEUTENANTEN: Naturligvis Deres Kjæreſte!
JENS: Næh, hun hidder Maren!

Stille Uger.

I Folketinget dets Tummel og Kiv
Og bevægede Liv
Var indstillet indtil videre.
Glemte som Sneen, der smelted' i Fjor,
Er de knusende Ord
Fra Flertallets frygtløse Riddere.

Spektakelstykker man gav for tidt;
Derfor kom man saa vidt,
At intet vil mer gjøre Lykke;
Nu søger Venstre at vinde Respekt
Samt gjøre Effekt
Ved Hjælp af et Stillebensstykke.

Den Mund, hvorfra folkelig Visdom sød
Som Honning udflød,
Tillukket og tavs som en Grav er;
Men ligervis som en Rotte i Ost
I Finansloven just
Sidder Venstre for Tiden og gnaver.

Den stakkels Finanslov! Hvert eneste Aar
Man paa Klingen den gaar;
Derfor er den altid saa mager.
Bestandig de Kjødet af Kroppen den flaar,
Saa man Ben ikkun faar
Og Skindet, endskøndt det bedrager.

I saadan en afspillet Ret de tror,
At Kræfter der bor
Til Statens mangfoldige Øjemed,
Skøndt Suppen, som man af en Pølsepind faar,
Man ellers forsmaar;
Den lod TAUBER sig vist ikke nøje med.

Paa Krigens som Videnskabens Gebet
Sit Sait har de set
Til at knibe paa Møntens Benyttelse.
O Dyrplagerselskab kom hid en Gang:
I Tinget er Trang
Til Dyr-Tids-Tillægs Beskyttelse.

Af Stadens Arkiver. I.

Velbaarne, Høylærde,
Strenge, faste Herr Borgemester.

Af denne herlige Byes herlige Borgerskabs anseelige Laug fremstiller sig her som en Første-Grøede jeg underskrevne uværdig Oldermand for det anseelige Pudsenmager-Laug og nest efter at aflægge en liige saa erbødig som kierlig Gratulation over at see en saa høy opklust Mand vedblive at være ophøyet til en saa høy Høyhed, andrager i al Ydmyghed en af de største, farligste og vederstyggeligste Misbruge, som de vanartige Tider og meere vanartige Mennisker have ført i Brug her i denne Stad, i Haab om at Eders Herlighed herpaa vil raade Bod. Sagen er denne, at ildesindede Blad-Smøerere og lignende habile Skriverkarle have tilladet sig offentligen at skiempte med Eders Herligheds Planke-Værker, som ere opstillede til Zirat og Prydelse for Billed-Støtterne i den Hauge, der af Magistraten anlægges til publique Brug og det gemeene Beste paa Voldens Territorium. Disse taabelige Mennisker burde dog indsee og betænke, at nest efter den stoere Ublueheb at gaae en brav Mand som mig i Næringen ved at give sig af med Railleries, hvorpaa jeg fra Arilds Tid haver havt Hævd, som bevises kan af Oldtidens Protocoller, saa er det en ugemeen Taabelighed at ville borttage Planke-Værkerne, som vil sees af følgende Raisons og Aarsager, nemlig: (1) ere disse Planke-Værker tienlige til at forhindre Vogn-Mændene i at kaste Snee omkring Billed-Støtterne og saaledes hindre den gemeene Mand i at forlyste sit Siun paa dem, (2) have Planke-Værker den Fordeel fremfor Sneedynger, at de aldeles ikke smelte og flyde ned i Kjældere til stor Skade for mangfoldige Skatte-Borgere, saaledes som paa Snee-Torvet, hvorom intet Planke-Værk haver været opsat, (3) at der af Things-Vidner kan beviises, at Planke-Værker ere tienlige til at opslaae Raadstue-Plakater og lignende Publikationer, til hvilket Brug det ikke er raadeligt at anvende Snee-Drivere, og (4) er det saare uskiønsomt at ville rive ned paa Eders Herligheds fleeste og beste Værker, som ere Planke-Værker. Ønskende Eders Høyvelbaarenhed en god Helsen, at undertegnede endnu i lang Tiid kan have Glæde af Raadslutningerne udi Ehlers Kollegium forbliver jeg

Eders allerunderdanigste og erbødigste

Jesper Oldkux.

Post-Scriptum. Haabendes ikke, at Herr Borgemester tager mig det ilde op, at jeg haver taget mig den Frihed at sende denne Skrivelse med By-Telegrafen og ikke med Posten; thi saasom min Skrive-Maade lader noget gammeldags, og jeg ligesom Herr Borgemesteren er aldeles ikke alamodisk, maatte jeg være belavet paa, at Post-Mesteren lod slaa en Rødkrid-Stræg over Brevet og skikkede mig samme tilbage.

Paa Kneipen.

— Det er dog forfærdeligt, Alt, hvad den Bismarck kan hitte paa, nu vil han jo lave hele Toldvæsenet om.

— Ja, det kommer an paa, om han kan klarere den, saadan at lave et helt nyt Toldkammersystem.

— Jeg takker min Gud, jeg ikke er som disse Toldere i denne Tid.

— Det har De Ret i, for de fle te af dem kan nok synge den bekjendte Vise: »Jeg har væ't Tolderist.« Det er vist ogsaa derfor, at alle Toldembedsmændene paa Fotograf Ryes store Billede i Porten paa Østergade ser saa flove ud.

— Jeg saa i en Avis forleden Dag, at Importen bliver saa kostbar, at man aldrig mere kan faa ægte, importerede Havannacigarer fra Hirschsprungs eget Fabrik.

— Aa, jeg giver Importen en god Dag, men man siger, at Exporten vil drives i Vejret, og det syntes jeg nok er for galt, naar de allerede nu paa Kafeer tager 35 Øre for en Export.

— Det mener jeg med, og naar de saa oven i Kjøbet vil tage Tolden af vores Spiritus, hvad bliver der saa tilbage til os?

— Ja, man maa øve sig i Tolderance i disse Tider

— Og nu skal den gamle »Akcisebod« igjen begynde paa sin Virksomhed.

— Næ virkelig? Skal der igjen være Sangerinder der? Det er Skade, at de har revet »Glaciholm« ned, for der syntes jeg var nok saa morsomt.

— Det er s'gu ikke Sangerinder, jeg mener, men Toldfolk.

— Det gaar aldrig i Livet, der er dog en Toldgrænse for vores Toldmodighed!

Overlampepudserens Dagbog,

(fortsat af hans Datter.)

Mandag d. 22de, *Faust.* Det var et Slag for Petersen at det ikke var Schram, men Foss; Der var Fanden. Og bandede i Et væk saa det lød som et Tordenvær, der rumlede; I Kjælderen. Hvorfra han hørte Forestillingen. Da han kom op var han gnaven og sagde; At han ikke havde hørt Med-Fistofeles, begrunnet i at hans Toner naaede ikke ned til Kjælderen, men svævede frit omkring i de højere Regioner; Som var trøstende da vi saa maaske ogsaa kan faa Foss til at synge Tenor, naar Christoffersen gjør Skrue og Frøken Skovs Partier. Naar hun er i London og berømt. Og jeg kunde se det paa Foss at han savnede sine Bastoner og saa hele Tiden ned i første Parket. Om de skulle være der; Som de ikke var. Men den lille Svibel, vi har faaet, fandt Petersens Tilfredshed med Overbærelse, formedelst hun var i Stedet for Fru Levinson. Som han elskede, og vi Andre ogsaa nødig vil af med; Men maa. Og gid der nu af den Svibel, som er Frøken Rosenstand, maa udvikle sig en Sangblomst til Prydelse for Operaen; Som den kan behøve. Og det Øvrige af Faust var ligesaa dejligt og gruopvækkende; Som al Tid og Fru Erhart var stor. Naar hun bævede; Som hun gjør tidt; Og har Grund til. Fordi Erhart bliver hende berøvet; Paa et tidligt Stadium.

Hverdagskampe paa Folketeatret af *Bang.* Som er en nyfødt Sol, der i Østen gløder. Det er med Kunsten som i Videnskaben, fordi man har store og smaa Værker i dem begge. Og Bangs Stykke forholder sig til f. Ex. »De Nygifte«. Som Rimestads lille til Erslevs store Geografi; Fordi der staar det samme i; Men kortere. Tæppet gaar op og Fru Holst lader sig mærke med at hun elsker Abrahams. Og Abrahams lader sig mærke med at han ikke elsker Fru Holst; Fordi hun er gammel. Som man ikke kan se hun er, men Fru Borschenius, fordi hun er ung; Som man heller ikke kan se. Hvorpaa Fru Borschenius lader sig mærke med at hun skal være naiv; Og frier til Abrahams. Og Fru Holst lader sig mærke med ingen Ting; Men rejser fordi der er sprunget en Streng i Klaveret; Som er hendes Hjerte. Hvorpaa Tæppet falder. Og Folk klapper. Saa Klakørerne kommer nemt til deres Fortjeneste; Den Aften.

I stille Timer.

Punch synger
(frit efter *Orfeus*):

Se her har I mig! Ikke sandt?
I kjender mig! det tror jeg næsten.
Man stundom mig lidt næsvis fandt,
Men morsom ofte dog for Resten.

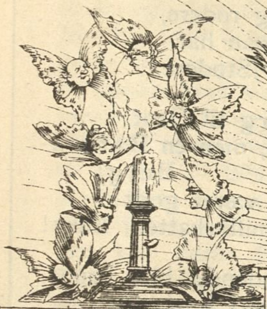
— Men hvad er det? Her sover Alting jo!
Olympisk Fred kan ej jeg bruge;
Dog lad en Gang mig holde „stille Uge“
Og slaa mig lidt til Ro.
Jeg slumre vil og snorke nu præcis
Som var jeg „Berlingske Avis“.

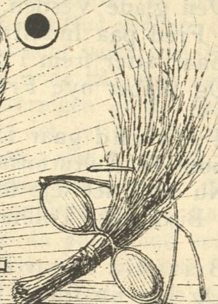

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand № 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykker

PUNCH.

Moderne Frisure.

— Mo'er! Naar jeg bliver ſtor, maa jeg ſaa ogſaa blive kæmmet ligeſom en Heſt.

I Fugleperspektiv.

Den glade Verden, som var mødt i Fjor
I Fred paa Industriens Enemærker,
Gaar atter frem i Aar i samme Spor
Og skaber nye Fredens Underværker.

Tyskland gaar foran, som sig hør og bør;
Som en Kulturforfægter gi'er det Rollen.
Nu maa det feje for sin egen Dør
I Bismarks «Tollhaus» med hans Lov om Tolden.

Britania har trolig Tiden brugt
Og har sin stille Husflid kun for Øje;
Heri det har et hjemmegjort Produkt:
En nylig banket Zulukaffertrøje.

I Frankrig færdes Mængden som besat
For Kommunarderne med Pomp at ære.
Til sidst Galejerne bli'er overladt
Til pæne Folk; — et Sted skal de dog være.

Hvad vil dog Gallien paa den Galej?
Med Mordbrandsheltedaad at lege Skjul! Uh!
— Mon ikke Republiken er paa Vej
Tilsidst at hente Lulu hjem fra Zulu?

I Rusland hos den store, hvide Czar
Bli'er Kommunismen rødere og rødere,
Et rigt forsynet Udvalg der man har
Af ægte Mordere med (Dolke-)Stødere.

Bulgarerne fik valgt en Berg til Drot.
Det var dog ingen Chresten, men en Batten-
Berg!
Endskøndt for hin sligt havde været godt;
— Du faar dog næppe her Ministerhatten, Berg!

Et Spørgsmaal, der som «brændende» blev brugt,
Var nys Khedivens Statskup i Kairo.
Som hist vort eget «brændende» blev slukt
Af Kaalund og af Schandorff hos Kabiro.

Dog «Vaarluft» har vi nu i Land og Stad.
Ved Hjælp af varme «Solglimt» Isen tør op.
I Graad kun smelter Høgsbros Folkeblad:
Hans gyldne Æra hører op med Hørup.

Fru Sørensen: Ja søde Fru Schrøder jeg ved virkelig ikke rigtig, hvordan jeg skal fortsætte, fordi der er saa mange Methoder foruden Drachmanns, der er Berlingskes og Langes og Møllers og Lange-Møllers men som jeg ikke kjender endnu fordi han ikke har skrevet Noget om Udstillingen, men siddet og komponeret en ny Opera, som gaar paa Casino og hedder „Kukkuk!" eller saadan Noget, saa jeg tror det er bedst at vende tilbage til den alfabetiske med Spring i og Tillæg. Se jeg slap jo med Bloch, som er vor største Konstner og som faar sine Billeder solgt til Galleriet førend de er malte hvad der kan være svært nok for mange af de Andre bagefter og den næste er Bøgh som nok maler for Zoologisk Have og Dyreforeningen, saa han kan sagtens men det bedste af hans Stykker synes jeg dog alligevel er Nr. 57, det med de tre og tyve Egern der vrimler op og ned ad et Grantræ og det minder mig saadan om Abeburet en Søndag Formiddag naar de smaa Dyr er rigtig livlige og faar Nødder. Derefter er der Frøken Vilhelmine Bang i Tillæget som har malet Nr. 379 „Et Atelier" hvor Fotografen er gaaet ud og hans lille Dreng har faaet fat i sin Farvelade og smurt baade Møbler og Vægge og sig selv over med de dejligste kulørte Farver og det maa skam have været vanskeligt at gjengive alt det Malerarbejde den lille Dreng har gjort der men han faar da nok Ris, naar Fotografen kommer hjem og ser det. Saa kommer Carlsen — ogsaa af Tillæget — og det var Noget for Dem at se Fru Schrøder, for det er et Kaffebord med en Maskine, som for Resten kunde være bedre pudset, men Kopperne er realistiske, det er rigtige Udskudskopper fra Aluminia med skæve Hanke paa. Og Bordet helder en lille Smule, men saa kan man bedre se op ad det. Det er et rigtigt Stillebordbensstykke hvor Personerne er Staffagen men gjør godt i Landskabet alligevel. Dalsgaard har læst sin Drachmann kan man da se, for ligesom Drachmann synger „Hvor Dævlen bliver Jollen af!" saadan siger Dalsgaard „Hvor Fanden bliver Tøsen af!" og det har Drachmann ogsaa paaskjønnet hos Dalgaard i sin Kritik fordi han holder nok af at blive citeret, undtagen af Erik Bøgh. Derimod holder jeg ikke saameget af Nr. 65 „Fra Samlingen" paa Sorø, fordi jeg synes den stakkels Mand, der staar der mellem Glasburene ser ud som om han kjedede sig saa ganske forskrækkelig, saa det er underligt han ikke er gaaet fra Samlingen for længe siden. Det er slemt Dorph ikke har malet nogen Altertavle i Aar for jeg vilde saa gjerne give Juliane et Fotografi til at hænge over hendes Skrivebord til hendes Fødselsdag og det er Dorph's Altertavler saa kjønne til, men der er nogle smaa Dorphgeschichter af ham, som er mildest talt øndige

med en lille Gaasepige og en lille Fiskerdreng, der elsker hinanden, men ikke véd af det, fordi de hænger for langt fra hinanden, og den lille Gaasepige staar og ser ud over det bare, bare Vand og den lille Fiskerdreng sidder og laver et lille Skib til at sejle hen til hende i over den store, store Sø Nr. 75, hvor Klipperne er af Sandkage, som Bølgerne pisker det dejligste Flødeskum op ad. Det er nemlig hvad man kalder idyllisk og det er det ogsaa hos Exner, hvor Fanøboerne staar og morer sig over at se, hvor pæne og polerede de er komne til at se ud i Olie, og saa springer vi lige over til Helsted, som er en af de mærkeligste, fordi han er i Færd med at skabe en ny Skole. De kan nok huske fra for mange Aar siden, søde Fru Schrøder, at der var de Brunette og de Blonde. Helsteds Tilhængere vil komme til at hedde „de Graasprængte“ eller „de Melerede“ men De véd, hvad Franskmanden siger, eller maaske har jeg hørt det af Kaufmann, men saa er det jo ogsaa efter det Franske, at i Kunsten er ethvert Genremaleri tilladt undtagen de kjedelige, og det morsomme ved Helsted er netop at han er kjedelig naar han vil være morsom, og det er jo kjedeligt nok for ham, men morsomt for os andre, men ser De, Sagen er, at han har faaet den Ide, at der til et Maleri hverken hører Farver eller Tegning eller noget som helst andet end Rammen og Lærredet og saa at der staar Axel Helsted i Kataloget, og maaske driver han det til at han mener Navnet alene kan gjøre det, ja der er flere af den Skole og jeg vilde ønske at Helsted vilde lade sig kurere af sin egen Landsbydoktor, hvis han ellers dur til Noget, han ser mig alt for meget ud til at være Homøopath. Henningsen: „En Dillettant“. Det er han ikke selv, og heller ikke Fru Elisabeth Jerichau-Baumann. Ja se hende kan De frit rose, søde Fru Schrøder, for hun er al Tid sig selv, og desuden kjender De jo baade „Kaskjetta“ og hende „Echolo“ fra Illustreret Tidende og Gud véd om der ikke ogsaa kommer nogle i „Nutiden“ eller som Olietryk, som de maa være rigtig gode til, men desto værre, baade Havfruen og Fiskerpigen er der ikke, De kan tro man savner dem, det er næsten som om man havde taget Noget væk, som hørte til, f. Ex. en af Mændene i de røde Uniformer. Gud maa vide om Havfruen maaske er dreven i Land et eller andet Sted, saa vil jeg da ønske hun snart maa blive flot igjen og i den Tid maa vi trøste os ved Nr. 138, „Bedstemoders lille Lili“, som nok kan voxe op til Havfrue og Finnepige med Tiden, naar hun bliver lagt godt i Blød i rette Tid. Saa er der det store Landskab af Kaptain Jakobsen, som forestiller Sardes, De véd, hvor man faar Sardiner fra, og hvor Sardou er født og andre Sardonikere, som jeg ikke husker i Øjeblikket, og hvor Perserkongen Dromedarius med Jaspis og ham Særkses drog ud fra, da de vilde tage Grækerne fra Tyrkiet, men de slap heldig ud af Persen alligevel og blev hverken persiflerede eller personificerede den Gang, men blev ved at være Joner, hvad der jo var en Lykke, for hvad skulde der ellers være bleven af Kunsten og især af Kritikerne og saa siger vi Stop for denne Gang og der er nok heller ikke mere paa Deres Kaffekande, søde Fru Schrøder, for ellers havde De vel nok budt mig en lille Kop til. Farvel!

Af Zahles utrykte Sange.

IX. Revisorerne.

Slaa Strængen Du gamle Harpenist!
Sejr vi vandt.
Den Post, som liden Høgsbro har mist',
Hørup fandt.
De blanke Kroner henrulle.

De Kroner rulled i Høgsbros Skjød
I lange Aar.
Guld-Æblet af Grenen Hørup brød
I denne Vaar.
De blanke Kroner henrulle.

Græd liden Høgsbro saa folkeligt
Alt i sit Blad,
Hannem var saa rent ufortolkeligt
Chrestens Had.
De blanke Kroner henrulle.

Søge han maa i egne Ord
Trøst igjen:
„Dyr-Tiden er ikke længer stor
For Embedsmænd.“
De blanke Kroner henrulle.

Smør paa sit Rigsdags-Levebrød
Hørup fik.
Hævnen er fager, Hævnen er sød
I Politik!
De blanke Kroner henrulle.

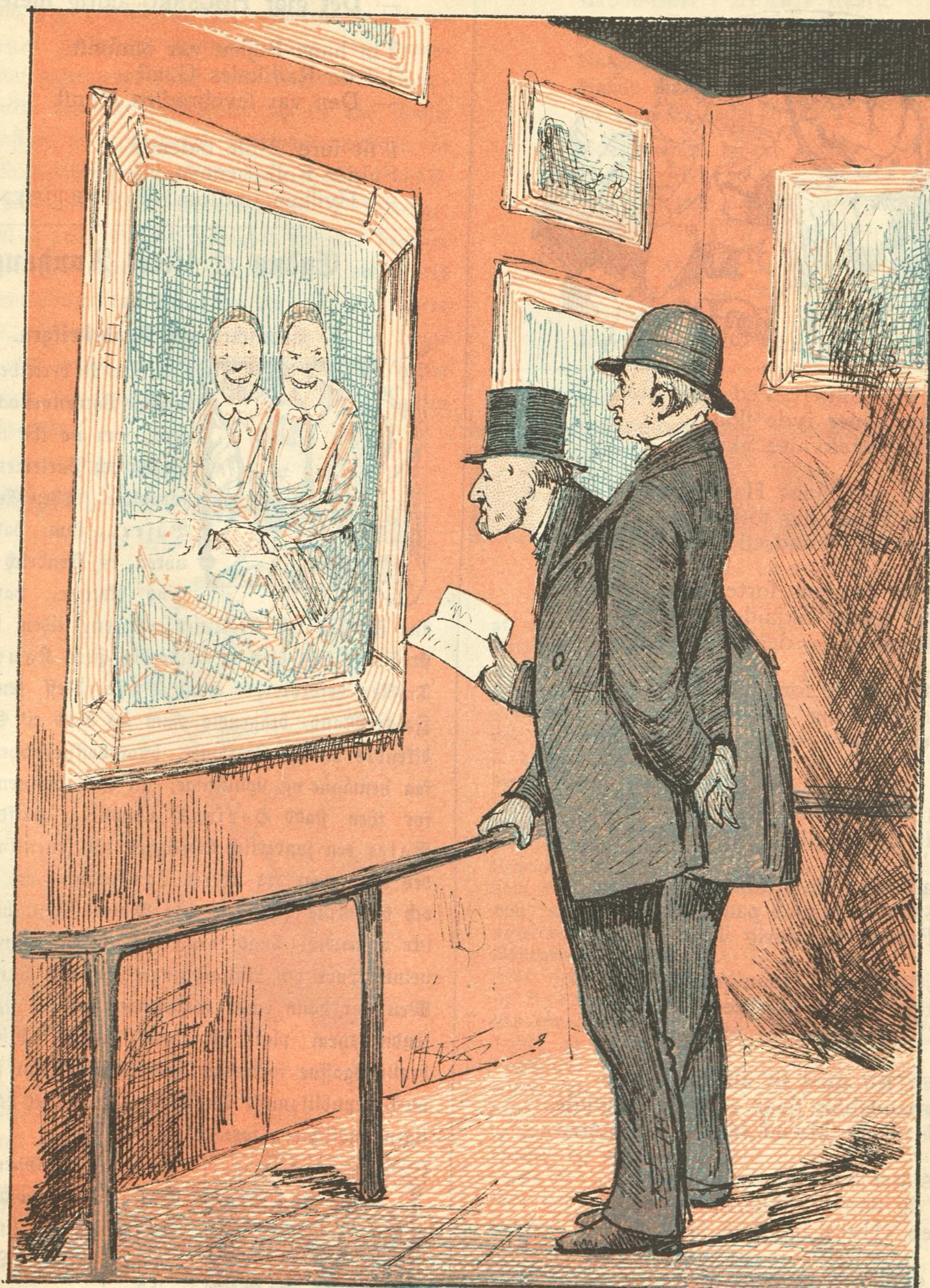
Stolt skrider Hørup i Tingets Sal
Og lever flot.
Men liden Høgsbro er gnistrende gal
I sin Kalot.
De blanke Kroner henrulle.

Pareret.

— Du vilde nok inte kjends ved mig i Gaar i Bredgade, da Du ſkar'en med Greven under Armen.
— Greven? Hvad for en Greve?
— Ja, jeg kjender ham ſgu'nte, men det var da allenfalds en Fyr, der ku' gi'e Greven.
— Næ, min Ven! Den er ſgu «greven» ud af Luften.

Paa Charlottenborg.

— Hvad forestiller nu det?
— MICHAEL ANCHER: «To unge Piger, der tale med Beskueren».
— Ja, men hvor er Beskueren?

En Re-Vision.

Arme HØGSBRO! Ved dit Fald
Sorgens Toner lyde ſkal
Fra vor taarekvalte Skjald.

Thi han véd, hans Harpetoner
Ej med Tabet dig forſoner
Aſ de mange hundred' Kroner.

Ak, ved Sorgens ſorte Havs
Bredder ſidder Skjalden tavs,
Og Humøret — det er ſnavs.

Kun til Glæde for Beſkuerne
Brænder nemlig Tvedragtsluerne
Mellem «Hattene» og «Huerne».

Som i fordums Tid man ſaa
«Hatte» løs mod «Huer» gaa
Blandt de ſvenſke *«gossar blå»*,

Saadan gi'er de Radikale
HOLSTEINS Mænd paa deres Hale;
Om Pardon er aldrig Tale.

HOLSTEIN er i Huen mod;
«Hattene» ſlaar han ned for Fod;
SCHELDE tørſter — efter Blod!

CHRESTEN med ſit altomfattende
Statsmandsblik ſlaar som det attende
Sekels førſte Mænd blandt «Hattene»

HØGSBRO ſtaar med ſin Kalot
Som de ſlagne «Huers» Drot;
Thi en «Hue» har han faa't.

Hu! den Hue ej ham huer;
Den var en af diſſe Tuer,
Hvorfor Kaperkuſke gruer

HØGSBRO som et væltet Læs
Ligger, bidende i Græs;
Sent han vorder i ſit Es:

Nu ſkal HØRUP revidere!
Han kan ſagtens triumfere;
— Det gjør HØGSBRO aldrig mere.

Thi hans Bejlen var omſonſt
Til de Radikales Gunſt;
— Den var levebrødløs Kunſt.

I ſit ſure Æble bidende
Sidder Folkevennen lidende.
— Hvilken rædſom «FOLKETIDENDE»!

Endnv et liidet Annhang

till

Krønicken om Bundekriigen.

v bliffuer att berett̄he, om tuende konſtige Patronner och Løs=Gjiængere, ſom po the tiider meegen Opſtyr och Parlement vdi Riiget foruoldte. Then Eene uar hand **Bajer**, ſom haffde tilforne uoren en Fendrich udi Konngens Ryttere, haffuende ſelff ſine Feltſlag och Exercitier udi en liiden krønniche beſkreffuen, ſom bleff af uelbørdig Herr **Kauffmann** udi Trykken befordret. Hand **Bajer** bleff ſenere en echte Folcke=Mand, dragendis omm fra Sted til Sted och predikendes lannge Orationer, huorvdoffuer bynderne bleffue ſaa hentagne og uanuittige, att the hannem till førere for then ſtadd **Horſens** udualte. Haffde och hand **Bajer** een ſynderlich Kierlighed till fruentimmer, uillendes them tage fra theres Jomfrubure och fra Stegers och baldyring och them udi Manns=Rettigheder indſette, icke achtendis, huad foruirring udi Naturens och ſtatens ueluiſe Love och Annordninger thermed annrettes kunde. Men uar hann emot kongedøttere ey ſaa uellſinnt, uillendis them platt vd theris Udſtyr, Liff=Geding och brøllopsgaffue formeene ſtigendis, att Slicht ſich icke kunde meth republikannſke Annſkuelſer, huormeth hand uar ſuarligen andfichtet, foreene.

hen annen løs=Gjængere uar hand **Bagger**, ſom och vdi ſiin tiid een krønicke och liiden Pjæs begangen haffde. Omm hannem uidſte ingen rett, huad ſomm hand bar udi ſin Skijolld, uærendis ſomm een Veyr=Hane och peegendis ſnart emot Ueſt och ſnart emot Øſt, aut efterſomm Uinden uar till. Och

loed hand een tiid somm uar hand een gotzeyer gangendes vd och ind meth thennem, men loed hand sich sammtidig aff Greffuen fra blæsenborrig caressere och besnacke, och gig thet till een tiid, men reffnede udi enden, Bagger haffuendis sammenskreffuen een slemme krønicke omm gotzeyerne. Och hand Sjornalisten Carstensen uilde hannem thervdoffuer udi en høy Gallje opphengt haffue, men gotzeyerne haffuendis nyeligen en armm Uenstremand och glar-Mestere vdi Korsør affliffuet uillde sich meth meer blodsvdgydelse ey bemenge, vden joge Bagger vdi landtflychtighed truendis hannem att uiss hand effter trende soele-mercker sich vdi theris Roed och consilium innsandt uillde the hannem bagfra arquebusere. Ginge saa Bajer og Bagger begge omm then eene somm een leedig vch then annen somm een løs person, ow krønicken haffuer omm thisse to ey uiidere att beretthe.

Holgers Sejers-Sang.

(Frit efter Grundtvig.)

Mellem Brødre kaldt den lille
Og herhjemme yngst af Aar
Vandred' jeg „i Storm og Stille"
Blandt charlottenborgske Faar.

Pønsende jeg gik og snitted',
Fingernem som et Geni.
Paa en Strængeleg jeg hitted'
Til en „dæmpet Melodi".

Til de Herrer, som kun føje
Agted' Ferskvandskolorit,
Maled' jeg foruden Møje
Store Ting „med Kul og Kridt".

Georg Brandes, som mig kjendte,
Tog mig fra de andre Faar,
Salved' mig til stort at vente:
Krone-Guld i Hegels Gaard.

Var man ikke ret fornøjet,
Naar „til En" jeg slog min Stræng,
Naade fandt jeg dog for Øjet
Af en lille Jøde-Dreng.

Siden voved' jeg at møde
Mester Erik, lang og bred;
Han ved sine Jamber døde
Banded' fra Olymp mig ned.

Sværtet af hans „Dagsnyheder"
Slog jeg løs og fælded ham,
Livet mistede hans „Leder",
Jeg var den for (epi-) gram.

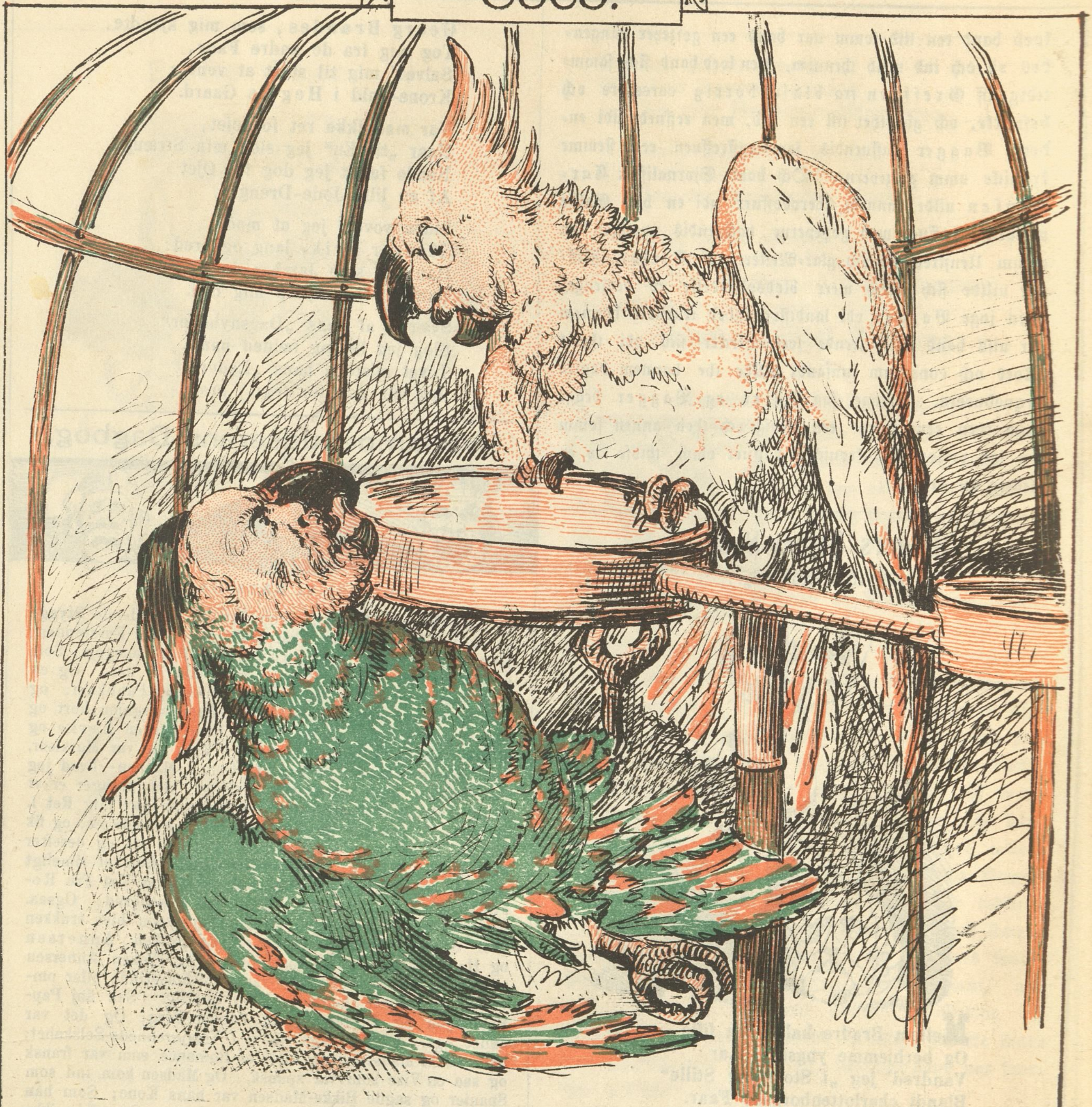
Overlampepudserens Dagbog,

(fortsat af hans Datter.)

***Ko-Ko* paa *Kasino*.** Som er et spændende Stygge at se. Og anstrænger Skarpsindigheden og Forstanden; Hvis man har den. Nejmand har en Pap-Papegøje; Som er velhavende; Og en Datter, som ikke er det. Og en Pige med Ligtorne, som sjenerer hende og Publikum; og som er Frøken Sjagt. Saa flyver Pap-Papegøjen bort og det er første Agt. Andet Agt er først Frøken Lærke og Rikke-Madsen og jeg var i den Tro; de var Markiser, men Petersen sagde, de var af »Dem i Maanen« hvad jeg ikke forstod fordi jeg er saa uerfaren, men antager er et Slags Velgjørenhedsselskab, som Petersen gav mig Ret i. Hvorpaa de dansede og Sangen-Berg kyssede en, og fik Skænd. Fordi de var moralske. Hvorpaa de gik og derefter kom Frøken Olsen. Og var Rosenbrud. Som er rimeligt nok, at da vi har Frøken Rosenstand og Vat Fru Rosenbaum vil Annersen have en Rosenbrud; Ogsaa. Hvorpaa de dansede igjen og Pap-Papegøjen blev trukken over Senen. Hvorpaa Madsen og Frøken Annersen og Hyltoft og en til kom ind og og Frøken Annersen var stærk Mand og Hyltoft var Linjedanserinde eller omvendt, og Madsen morsom; Men uhørlig. Saa fløj Pap-Papegøjen og Datteren med Sangen-Berg; Og det var andet Agt. I tredje Agt var vi i Velgjørenheds-Selskabet; hvor Rikke Madsen sang først en Romance som var fransk og saa en Vise som var spansk. Og Madsen kom ind som Spanier og sagde Rikke-Madsen var hans Kone; Som han havde Ret i. Men hun var kjed af det; Og vilde ikke være det længer. Og Frøken Sjagt havde været hos Madam Polak i Mellemagtet og nu kunde hun danse og Nejmand drak sig fuld; Og det var tredje Agt. Men der var ingen Papegøje i. Og i fjerde Agt slog de Kufferter og Abekatte i Hovedet paa hinanden og sejlede Allesammen i et Dampskib og blev søsyge; Deraf. Hvorpaa jeg fik ondt og Nejmand fik Papegøjen og Sangen-Berg Datteren og Madsen sin Kone. Og Allesammen Klap; Og Fremkaldelse. Men Petersen vilde havt Bagtæppet da kapo. Fordi det var det bedste.

Coco.

To Fugle sad i Buret hist;
Saa «gode Venner» var det vist.

Med Sorg de hos hinanden sad;
Thi, ak! De skulde skilles ad.

Saa sang de begge to en Sang
Om Levebrød i Dannevang.

Den første sang: «Min Hjertensven,
Revisor bli'er du knap igjen!»

Den anden sang: «Paa fjerne Vej
Din Skjaldekunst du glemme ej!»

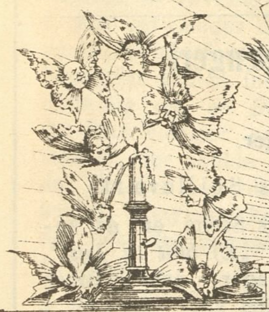
En fløj mod Øst og en mod Vest:
«Farvel! Nu ses jeg snart som Præst.»

En fløj fra Revisionens Lyst:
«Farvel! Farvel! Foruden Trøst.»

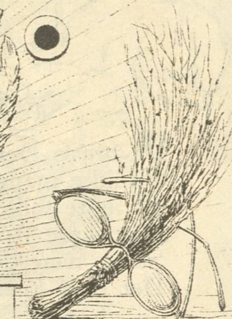
Udgivet af C. Simonsen

1879. Torsdagen den 15de Maj. Nr. 20.

PUNCH.

Respit.

— Kom nu, min lille Ellen! I Morgen er du jo rask igjen, naar du nu er sød og spiser den Skefuld Olie.

— Ja, men Moer! Maa jeg dog ikke først sige Bordbøn.

Ved tredie Behandling.

De brave Demokraters Færd
Er ikke mange Penge værd.
Et ægte folkeligt Parti
Maa være ſtivt i Kniberi
Samt, naar det kommer ſelv i Knibe,
Det maa forſtaa til Kneb at gribe.

Hvad den bevidſte Folkemagt
Til Dato har tilvejebragt
Ved Kniberi paa Skillingen,
Samt paa Finansbevillingen,
Indtil det kneb med Sammenholdet,
Har tidt os megen Glæde voldet.

Men nu, da hvert et Kneb er brugt
Foruden aller mindſte Frugt
Undtagen Venſtres glade Liv
At fylde med Familiekiv,
Det vil dog trøſte ſig i Pinen
Med Kniberi imod Marinen.

Man knebet fik af dens Budget
Blandt andre Ting en hel Korvet,
Og, ſom ſædvanlig, knibende
Man var mod Pantſerſkibene.
Det eneſte, man her i Striden
Ej kneb paa, var des værre — Tiden.

Nu har de flinke Venſtremænd
Halvfjerde Maaned drevet hen
Og ſkabt ſaa tyndt et Reſultat,
Som tænkes kan, for Folk og Stat.
Fra Univerſitetet trak man,
Men Digtergage fik dog — DRACHMANN!

ALBERTI, denne Folkets Mand,
Et Storværk dog fik bragt i Stand:
Han var ſaa rød i denne Tid,
At han ej ESTRUP gi'er en Hvid;
Selv HØRUP fik en Overhaling
Af ham med grønlig Overmaling.

Selv paa HIN LEDRES Kløgt og Vid
Det kneb i denne ſtrænge Tid.
Dog i ſin Tales raſke Flugt
En ny — Tirade fik han brugt,
Der tjente ham ſom Folkegave
Mod Kneb udi hans Folkemave.

Men færdig blev man, ſkøndt det kneb,
Og mangen ſig en Skraber ſleb.
Med knebne Flertal bragte man
Et knebent «Overſlag» i Stand. —
Nu har vort LANDSTING Lov at melde,
At ikke alle Kneb bør gjælde.

Dramatisk Løsgængeri

af

En Udflugtsmager.

Om vore Sekondteatres Spilleværk.

Over det Kongelige Teaters Scene er der anbragt den bekjendte Sentens: „*Ej blot til Lyst*", det kan forstaas paa mange Maader; over Kasinos Scene er der anbragt et Ur, det kan, da Uret i Reglen viser forkert, maaske forstaas som en fin Allusion til Tidens gale Retning; over Folketeatrets Scene er der ingen Ting, slet ingen Ting, det kan ikke misforstaas.

Fra dette Udgangspunkt lader der sig altsaa ikke bestemme Noget med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg i Dag agter at klare for Læserne ved en eneste Behandling. Sagen er saare let forstaaelig: enhver Direktør bør bevæge sig paa det ham af æstetiske Principper og kunstneriske Hensyn anviste Spillerum. Holder han sig ikke til det, men lader sine Kræfter spille udenfor det, saa spilder han ikke alene sine Kræfter, men saa er han inde paa et andet Spillerum, og et andet Spillerum er et andet Teater, thi hvert Teater har sit Spillerum. Man misforstaa mig ikke, det er ikke min Mening, at de private Direktører skulle spille højt Spil, men de have ganske vist Ret til at tage Spillepengene med i Beregning, det har Enhver, selv om han er kun en Spillemand.

Hvad er Sekondteatrenes Opgave? Spørgsmaalet er fremsat meget ofte, og er hver Gang blevet forskellig besvaret, men endnu aldrig rigtig. Man vil maaske spørge: «Hvorfor?» Ganske simpelt, fordi jeg endnu ikke har udtalt mig derom. Sekondteatrenes Opgave er at opdrage Hr. Sørensen og forhindre, at *han gaar paa Kommers* andre Steder om Aftenen. — Der spørges derpaa videre: „Hr. Sørensen? *Hvem er han?* —" Svaret lyder ganske simpelt: „*Hverdagsfolk!*" — „Men," spørger man endnu videre, „hvem er saa „*Hverdagsfolk*"? Hvem gaar f. Ex. i Folketeatret?" — Svaret lyder endnu simplere: „*Du og jeg!*" — „Trænger vi da til at opdrages?" — „Ja, Du tror det maaske ikke om Dig selv, men sikkert et det, at jeg trænger til det."

Det er derfor og ikke af andre Grunde, at vore Sekondteatres Repertoirevalg er mig saa vigtigt, og det er derfor, at der endnu fremsættes det Spørgsmaal: „Hvilke Stykker bør et Sekondteater opføre?" — „Syngestykker?" — „Nej!" — „Maaske Smaastykker?" — „Heller ikke!" — „Kassestykker da?" — „Paa ingen

Maade!" — Det er ikke det, det kommer an paa. Ligesaa vist som Kunstens Fordringer ikke lade sig udstykke, ligesaa vist lader Æstetikens Principper sig ikke stykke sammen, den dramatiske Litteratur er ikke noget Stykværk. At et godt Stykke gaar i Stykker lige over for et slet Stykke, er, naar det kommer til Stykket, et stivt Stykke, det er der jo ingen Mening i, men det hænder dog. Maaske lod der sig opstille en Inddeling af de forskellige Stykker i Brudstykker, hvorunder skulde indbefattes saadanne Stykker, der dreje sig om *en Brud ved Erobring* og i hvilke det ikke kommer an paa Udstyret, og Klædningsstykker, der skulde omfatte saadanne Sykker, hvor der blot ses paa Udstyret, hvorfor de ogsaa stundom kaldes Udstyrsstykker, men rimeligere er det, at det hele Spørgsmaal slet ikke lader sig besvare stykkevis.

Hvorfor i al Verden spiller man ikke lutter franske Stykker? Det er *en Nutidsfejl*. De private Direktører svare maaske herpaa, at det danske Publikum er for tungt og klodset, det mangler den Spændstighed og Vivacitet, som udmærker det franske Publikum. Der er ganske sikkert Noget i det, men saa vidt maa man dog haabe, at i det mindste det kjøbenhavnske Publikum endelig er naaet, at det kan indse, at Ægteskabsbrud er det eneste Emne, der er værdigt til dramatisk Behandling, og det eneste Stof, der kan interessere paa Scenen.

Men misforstaa mig ikke, det er ingen *Plet* paa Repertoiret, men *paa den anden Side* er det ogsaa sikkert, at sligt er meget heldigere og sunnere for Publikum end at, som sket nu i de sidste Dage, Kasino gjenoptager *Ildebrand i gamle Huse* paa sin Scene.

Lige saa lidt som man kan spille den højere Komedie, naar man ingen Skuespillere har ved Teatret, ligesaalidt kan man spille Folkekomedie, naar der ingen Folk kommer i Teatret, og dette gjælder naturligvis navnlig for Maj Maaneds Vedkommende, naar Publikum foretrækker *en Komedie i det Grønne*.

Som man vil se, er det vanskeligt at opstille nogen bestemt Regel, men lad os tage et Exempel: De *gamle Ungkarle* bør af Hensyn til Repertoiret gaa i Folketeatret, medens *de røde Dominoer* af Hensyn til Lokalets Brugbarhed til Karnevaler bør gaa i Kasino, men *Kongen kommer* i begge Teatrene. Med andre Ord: Kasino og Folketeatret bør ikke rivalisere, disse *Hverdagskampe* trætter Skuespillerne og holder Publikum borte fra Teatret.

Man vil maaske sige, at det er ravruskendepinende galt, hvad jeg siger, for jeg er endnu ikke Medlem af Teaterkommissionen, ligesom der over Hovedet ikke er Nogen, der har spurgt om min Mening, men jeg paastaar alligevel til det yderste, at det naturligvis er det eneste rigtige, og jeg holder ikke op at skrive, før Redaktionen siger til mig: „Kom ikke her med dine Udflugter!"

Guder og Mennesker.

Revue contemporaine.

I.

Manden besynge du, Muse, den Mand, som ovre bag Grænsen
Raader som Storvisir i det hellige romerske Rige.
Helt mangfoldige Planer udklækker hans kløgtige Hjerne,
Som fik af Guderne Plads i det haarberøvede Hoved,
Der blev historisk berømt som Symbol paa Uredeligheden.

Længe laa han i Strid med Wienere, Danske og Franker,
Pavens troende Faar, samt vantro Socialister,
Dog ved sin „*Tollkühnheit*" fik han Bugt med dem alle til Hobe,
Og naar han rystede blot sine trende ambrosiske Lokker,
Saa man med Undren „die gantske Armee ruiniret auf ein Mahl"!
— Nu har han Landefred skabt fra Berlin til Pommern og Gastein.
Der kan han bade i Fred og som Zevs fra højen Olympos
Udsende Solskin og Regn til den højst erkjendtlige Samtid,
Der med Beundring ham saa som „ærlig og redelig Mægler"
Udslukke Tvedragtens Brand og Verdensfreden befæste.
Farisæer han var, og med fromt og himmelvendt Aasyn
Traadte han § 5 og Næstens Ligtorne sønder.
Dog som sin trofaste Ven og „*Busenfreund*" oppe i Norge
Viser han Fjende og Ven, at han godt kan „forandre Signaler":
Fra Farisæernes Sekt udsondred' han nys sig som Tolder;
Toldbodfærdig han staar for Tiden i Rigsparlamentet,
Og med bevingede Ord han lover det Toldbod og Bedring.

Total Udsalg.

Om danske Piger
Et Rygte siger,
At ej med Smiger
De lokkes let;
Men er der «Udsalg»

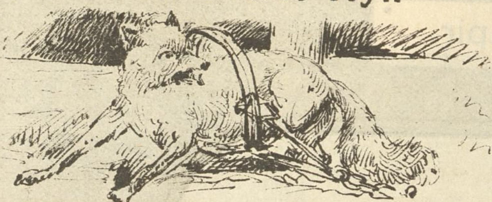
Et talrigt Udvalg
Af danske Piger,
Som ikke viger,
Men fremad higer
Strax flokkes tæt

Stempelpapir.

— Je ſku' ha en Styk Papir
— Saa gjerne Til hvad Pris? Hvor ſtort ſkulde det være?
— Ded ve' je it; ded ſku' være te it Plankværk.

Et Smertens Hyl.

Højtærede Lovgivere, ſom Folks moralſke Ret
Har hævdet og forſtaaet at ſkaffe Gyldighed,
Laan Øre til en Klage fra en underkuet Æt:
Beſkyt dog den forfulgte Uſkyldighed.

Jeg arme ſtakkels MIKKEL! uſaligſte blandt Dyr!
Til Udſkuddet man altid mig henregnede.
Og er her nogen til, ſom bør kaldes Martyr,
Saa er det netop — Deres Undertegnede.

Fordi jeg annekterer en And eller Gaas,
Fordømt jeg til den viſſe Død og Grav er;
Men de, af hvilke Bonden til Skindet ſtundom flaas,
Dem hædrer man og ſkænker Folkegaver!

Mod mig behøver ingen at øve Ret og Skel,
Mig jager ſaavel Husmand ſom Greve,
Mig ſlaar man uden mindſte Barmhjertighed ihjel;
Men HØGSBRO og HIN LEDRE la'er man leve!

Nu ser jeg dog, at BAJER til vor Jagtlov foreſlaar
I vor Faveur en lovende Artikkel,
Og hvorfor bør man ikke, ſelv om man er et Faar,
Dog have lidt til overs for Mikkel?

Hvis derfor, mine Herrer, for min Exiſtens
De bruge vil Veltalenhedskraften,
Indbyder jeg Dem herved med en dyb Ræverens
Til Gaaſegilde hos mig — Mikkels-Aften.

Men en Ting vil jeg ſige Dem: I Fald min Fortræd
Formindſkes ej ved Jagtlovkomplotterne,
Og faar jeg ikke Lov til at fange Mus i Fred,
Saa gaar jeg ſandſynligvis til — Rotterne.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder, De kan ikke tro hvor jeg er glad ved at sidde her i Ro og Mag hos Dem, saadan et Mas har jeg havt i Formiddag, jeg har jo været med Juliane og Petrine henne i Butiken paa Østergade, hvor de sælger ud og der er saadan en Trængsel at vi maatte staa i Kø med Politi paa Siderne og vi havde jo egenlig allerede kjøbt vores Foraarsdragter, men jeg syntes dog at det var en Skam naar man saadan kunde faa Noget for rent Røverkjøb saa at lade det gaa fra sig, saa vi kjøbte jo ny Besætning til halv Pris, og det var ved Gud en god Handel, men jeg kan dog ikke begribe at Fru Mortensen, De véd, hende den rige, hvis Mand rejste fra hende til Amerika, vil være bekjendt at staa der og kjøbe ind til Udsalgspris, jeg synes nok det viser at hun ikke har Spor af Æresfølelse og det véd De jo, jeg har al Tid sagt om hende, selv den Gang vi omgikkes hvad vi jo var nødt til fordi Sørensen havde laant Penge af hendes Broder, den gamle Aagerkarl, saa var det jo Udstillingen, De skulde høre lidt mere om og De kan tro jeg var glad ved Kyhn at han sagde sin Mening, fordi det er jo netop det jeg altid har tænkt, at vi skal bare ikke bilde os ind vi kan lave noget videre her hjemme, men vi skal lade være at være nationale og indbildske og stikke Fingerne i Jorden og lugte og saa videre, saadan som Krøyer har gjort, han har f. Ex. slet ikke malet noget her hjemme fra men altsammen fra Spanien og der er nu først Nr. 158, „La vieja Isabel", det vil sige paa Dansk „Dronning Isabella" og man kan rigtignok se paa hende, at hun er gaaet bag af Dansen og har været nødt til at sælge sine Juveler, ja dem saa De vel der nede i Vinduet paa Østergade, og hun er ogsaa bleven svært grim, skøndt kjøn har hun vel aldrig været. Saa er der Nr. 159, „La Beskita", der er en spansk Kokkepige, men som jeg da ikke vilde have i mit Køkken, fordi hun er et uordenlig Svin kan man godt se og vistnok med Kjærester og han skulde meget hellere have malet saadan en Pige som Exners Fanøpige, som man kan se paa at hun har baade en god Skudsmaalsbog og en god Bikubebog og det tror jeg ikke la Beskita har. Efter Krøyer kommer Kyhn og han har jo mange dejlige Landskaber, men det bedste er hans Figurmaleri Nr. 167, „Ude paa Landet", for der kan man da se at de unge Piger maa være fra Landet, saadan gyselige, gammeldags Moder følger de, men de er for Resten dejlige allesammen, det vil sige de To, for den Tredie har vist ikke været dejlig og det er galant af Kyhn og viser at han forstaar at omgaas unge Damer, at han har skaaret Hovedet af hende, saa man slet ikke ser andet end Figuren, der jo er ganske net. Men hvad jeg mangler hos Kyhn er alligevel det Symbolske, og Allegoriske, der peger op imod noget Højere ligesom et Kirkespir mod Himlen, som Pastor Kristiansen plejede at sige naar han prækede, og det har Anker Lund i sit store historiske Billede Nr. 173, „Kong Erik Ejegod meddeler og saa videre", det er saadan en lang Titel, men De kan læse den bagefter selv og man kan godt se paa det Hele at Kongen længes efter at gaa paa de lange Rejser og Folkene længes efter

at faa ham tilbage fordi Lund har udtrykt det symbolsk ved at gjøre dem Alle langstrakte for Exempel Damen i Forgrunden der ved at strække sig saa umanerlig, antyder, at hun ønsker Kongen et ligesaa langt Liv som det hun selv har. Og det Allergoriske ligger i at der nok staar det er Kong Erik Ejegod men at det, som Frits Grønbæk sagde, hellere burde hedde: „Kong Chresten Degnegod“ fordi Meningen er, at det er Kongen af Bogø i en Venstre-Venne-Valg-Forsamling og han har sagt, han vil ikke mere og alle Grundtvigianerne og Venstremændene falder paa Knæ og beder ham bare hænge i. Ja saadan siger Frits, men Gud véd om det er sandt. Petrine sværmer for en anden Lund som er en Dame og hedder Frøken Agnes Lunn fordi hun har malet saadan et dejligt Portræt. Det er et Hesteportræt under Rytter og det synes jeg maa være underligt for Rytteren, som er en meget pæn Mand at sidde der og vide, det er slet ikke ham der er Noget ved men bare Hesten han sidder paa, men det kan jo være det er en ung Godsejer, og saa er der jo Noget i det, især nu saa nær ved Væddeløbene. Middelboe har malet et morsomt Billede i Tillæget, som er Nr. 406 „Efter Ballet“. Middelboe skulde hellere have kaldt det „En Hat“ fordi den ligger i Forgrunden og den Hat er Bevis paa at Middelboe ingen Bonnathue er men Karl for sin Hat og en „Mand der har været i Byen“ og han kunde ogsaa gjerne have kaldt det „Drackenbergs Ungdom“, et „Historiemaleri“, eller „Mands Mod“, eller „En paa Lampen“, men det er sandt det er jo et Lys, og nmaadelig realistisk er det, for det ser aldeles ud som Frits Grønbæk, da han kom hjem fra sit Rusgilde, det glemmer jeg saamæn aldrig, skøndt Frits var ikke nær saa svirende som ham her og vilde bare holde Tale for Kvinden hele Tiden. Ja saa er der Monjes. Han har malet det Allerbedste paa hele Udstillingen og det er Nr. 194, „En Familiegruppe i en Have. Tilhører Hr. Fabrikant J. Adler.“ Se det kalder jeg ægte Kunst, det er saadan det skal være, fordi det ikke alene i og for sig er dejligt, men tillige virker i Velgjørenhedens Tjeneste ved at fremstille formodenlig Hr. Adler ifærd med at skjænke den fattige Abekat en medlidende Skærv og derved tillige indprænte sine Børn i en meget ung Alder, dels at man skal give de Fattige Penge og dels at man ogsaa skal lade andre Folk se man gjør det, for at være til et godt Exempel. Og desuden viser Billedet at man skal ikke være hovmodig, fordi naar man ser nøjere til er der slet ikke saa stor Forskel paa Dyr og Mennesker og Børnene og Abekattene kunde godt være Fættere og Kusiner og det er slet ikke Børnenes Skyld at de ikke er Abekatter, men deres Faders og Moders, som har givet dem pæn Opdragelse og pæne Manerer og ligesaadan Klæder. Ja nu naar jeg ikke længer i Dag fordi jeg skal ned til Aagaard og kjøbe Ost og takke ham for Vilhelm Tæll forleden Aften, hvor han dirigerede hele Musiken oppe og Paulli nede og det gjorde megen Virkning og hjalp til Forstaaelsen og det er naturlig nok at Aagaard er godt kjendt med Vilhelm Tell der jo var en Schwejzer ligesom Ostene. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Overlampepudserens Dagbog,

(fortsat af hans Datter.)

Store Bededagsaften: *Jægerbruden*; Som var kjedeligt nok for Sangerne, at de maatte gaa paa Scenen og ikke paa Volden. Fordi den ikke er; Og ikke heller Store Bededagsaften, men begge nedlagte. Og det var sjenerende for Kristoffersen; Som maatte kjøre ind fra Frederiksdal medbringende Skovduft og Stemning; Men ikke Vaarluft. Fordi den gaar ikke. Jeg synes Sjæfen kunde have givet ham Permisjon og dubleret ham med Olaf, der ligesaa godt kunde være Jæger; Som Tyroler. Hvis det da for Resten er sandt. Hvad han gjør. Og oven i Kjøbet for de Kongelige; Ligesom Rainer; Eller Tyrolerferdinand, som er salig Ferdinand; Nu. Jeg spurgte Petersen om han trode Olaf; blev Ridder ligesom Emil; Desformedelst Hvilket Petersen mødte med Betvivlelse indvendende, at Olaf var for ung, saa blev det Noget, rev det i al Fald kun ud til Dannebrogsmand eller Krismedalje pro litteratibus et partibus; Som det hedder. Paa Latin. Hvad jeg syntes var Synd, fordi Olaf dog har Heste og Vogn; Men Emil ikke. Og kaster Glans over Standen; Derigjennem. Og Malle siger, at naar vi tager Trymskviden op, skal Olaf være Tor og komme kjørende med Islænderne; I Stedet for Bukkene. Eller i en ny Ballet, som Tæspis i Kærren, hvad han har Øvelse i; Iforvejen. Og Jægerbruden var ogsaa sjenerende for Petersen, som maatte sidde hele lille Store Bededagsaften og lappe Spøgelser; Der var ramponerede. Og Uglen var til Rotterne og den hvide Due var der Møl i. Saa det var akkurat, at det kunde blive godt en Gang endnu; Som det blev. Det er rart for Recke at han har mere Held med «Rejsen til Kina». End med «Kong Løvengjæld», som ikke gaar 175 Gange, saadan som «Rejsen», hvad Vat kalder en i Teatrenes Kanaler enestaaende Tilfældighed. Óg kunde «Jægerbruden» gaa et Par Gange endnu i Aar, kunde vi holde Jubilæum; For det nye Spøgeri; 25 Gange. Hvad Petersen har bedt mig antegne i Dagbogen, tillæggende som Anmærkninger; Derhen hørende. Saalydende. Spøgeriet gik første Gang den... Datoen har Petersen smidt bort i sine Notiser og gik allerede galt den tredie Gang, fordi tykke Andersen havde været til Begravelse og var betaget; Af Bedrøvelse og Spidsbajre. Ved den 7de Forestilling sad Petersens Halvfætter paa Galleriet og tabte en Rulle Skraa ned i Balkongen; Tilfældig og uden forudfattet Skraaplan. Ved den 10de Forestilling havde Petersen faaet en ny Vinterfrakke. Eller den gamle vendt. Ved den 13de red den vilde Jagt ud af Ridebanen; Hvorfor Petersen havde Tømmermænd næste Dag; Deroppe. Ved den 17de gik der en Kat over Scenen lige i Ulvesvælget og aad den hvide Due; Men ved den 18de var der ikke en Kat i Teatret; Som der bor; Formedelst Rotterne. Gid nu blot Petersen maa leve saa længe at han snart kan holde 175 aarigt Jubilæum ligesom Vat og have Glæde af Søgelserne og af Uglen: Som er en Spøgefugl. Af hans egen Opfindelse. Men Jægerbruden var ogsaa sjenerende for Publikum, fordi det havde glædet sig til at sige Farvel til Fru Levinson men fik; Julie Skov.

Jean de France.

H. D.: Attendes, mon cher Sviger-Pere! I slipper ma foi ikke, førend I vender jer Kjole om som min Det er pardi den høyeste Mode i Paris; Madame la Fleche, som nylig er kommen derfra, beretter — — —

Vilh. K.: Hey I Slyngele! vil I ligge Haand paa en ærlig Borger-Mand? Det er for Madame la Flæst, og det er for Madame la Kaal, og det er for Madame la Medister, og det er for Madame la Spek.

(4. Akts 6. Scene).

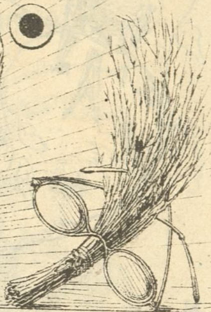

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand No. 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

PUNCH.

En lille Forskel.

— Nej, jeg vil ikke, Mimi! Jeg vil ikke!
— Ja, men Du skal, Arnold! En lille Dreng, som Du, har ingen Vilje, han har kun en Skalje!

Sommervise.

Nu grønnes Skoven og hvert et Blad
Farves helt liflig af Andemad;
Ved SCHELDE ſynger alt Lærken i Sky,
WINTHER han rider ſig Sommer i By,
ZAHLE han kvidrer ſaa lunt i Løn,
Om ſaa det er HØRUP, ſaa er han «grøn».

Og Solen ſkinner paa grønne Træer,
Selv grøn ſig ærgrede nys SØREN KJÆR;
Fra DAM bag Venſtres grønneſte Hæk
Hører man derimod aldrig et Kvæk,
Thi Frøerne i hans Veltalenheds Sø
Er alle til Hobe viſt gaaed' i Frø.

Storken ſidder paa CHRESTENS Tag,
Hvor Knevren gaar om hver eneſte Sag;
Fra Tingets Udvalg man alt erfor,
At frodigt Græs over Sagerne gror.
Men en Gang naar Bonden ſkal Græsſet ſlaa,
Han trækker maaſke det korteſte Straa.

I Folketinget har Rektor DAHL
Endnu ej passeret Valgprøvens Kval.
For denne Prøve er heldigvis fri
BALDUIN DAHL udi Tivoli.
Blandt Buſkene ude paa Anlægget der
Er ſelv en JENS BUSK ej til noget Beſvær.

I Landstinget man til Taals ſig ſlaar
Med at vande Finanslovens Urtegaard.
Den kan trænge til det, den er noget tør;
Dog bliver den næppe bedre end før.
Thi, lader man Ukrudtet urørt ſtaa,
Hvad nytter det ſaa, man ſlaar Vand derpaa?

I Folketinget gaar Tiden bort
Med at gjøre Lejrtiden rigtig kort.
Til Gjengjæld herfor gjør man Rigsdagen lang,
Den ender ſit Hverv knap ved Solhverv en Gang;
Og Frugten bliver af Samlingens Flid
En uafbrudt Rigs- og Hundedagstid.

Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse

afholdt forleden Aften et extraordinært Møde.

Forsamlingens Dirigent Kammerjæger *Olsen* meddelte først, at den aarlige Præmieuddeling ikke endnu havde fundet Sted paa Grund af en Meningsforskjellighed i Bestyrelsen angaaende et indkommet Andragende om Præmiebelønning. Dette Andragende, der var fremkommet fra en agtet Traadhandlerske Madam *Linke*, gik nemlig ud paa, at der maatte tildeles hende Præmie paa Grund af den opofrende Pleje og kjærlige Behandling, hun havde udvist mod en hende tilhørende Bændelorm. Det var udenfor al Tvivl, at hun virkelig havde behandlet denne udmærket og Intet sparet for at kunne holde den i Spiritus og paa andre Maader fremme dens Velbefindende; men der var opstaaet en anden Divergens, idet man ikke var enig om, hvorvidt en Bændelorm virkelig var et Dyr. Han — Olsen nærede ingen Tvivl desangaaende, men hans ærede Kolega Arbejdsmand Movritsen var af den Mening, at en Bændelorm var en «indvendig Gevæxt», og at Madam Linke derfor ikke burde have Præmie, selv om hun var nok saa ormstukken. Som Støtte for sin Paastand havde Movritsen anført, at baade Lindormen og «Ormen hin lange» var Skibe og altsaa ikke Dyr, og vel var en Bændelorm ikke et Skib, men derfor kunde den gjerne være en Gevæxt og være Noget, der kom op, naar man bare saade Ormefrø i en Drivkasse! Der var i den Anledning stillet en Forespørgsel til den udmærkede Botaniker Professor Erslew, og førend Svaret herpaa indløb, kunde Præmiefordelingen ikke finde Sted. Dette Møde var imidlertid indvarslet i Andledning af et Forslag fra Skraldemand Hansen. Han skulde givr Hansen Ordet.

Skraldemand *Hansen* vidste nok, at han maaske hellere burde holde Bøtte, men naar man holdt Bøtte Dag ud og Dag ind ligeoverfor Samfundets Brøst blev man et Skarns Menneske og det vilde han ikke være — udenfor Professionen (Bravo Hør!) Han havde læst i Avisen, han trode det var Dagsavisen, den fulgte saa tidt med Skarnbøtterne, at der var indstiftet en Forening til Fremme af den ædle Hundeavl. Han vilde spørge Forsamlingen, om den ikke syntes, det var Smaadyreforeningens uafviselige Pligt at følge i dette Spor? Hvad kunde det nytte at forædle Hundene, naar man ikke tillige forædlede Lopperne? Det var Loppernes Forædling, han vilde foreslaa. (Hør! Bravo!)

Bybud *Mikkelsen* vilde bare sige, at han trode ikke paa ædle Lopper. Alle de Lopper, han havde staaet i Forhold til, havde været nogle bidske Krakilere. Det bedste var at tage dem mellem to Negle (Hys! Fy! — Voldsom Larm.) Smid ham ud, Smid ham ud! (Mikkelsen smides ud).

Dirigenten beklager den skete Afbrydelse. Mikkelsen var ellers en god og kjærlig Sjæl, hans i Aften udviste Brutalitet kom alene af, at han var fuldstændig ædru og i denne for ham aldeles usædvanligr Tilstand havde følt en uforklarlig Irritabilitet af Nervesystemet. Han var ganske sikker paa, at han ved næste Møde atter vilde være den samme venlige, blide, ja næsten vemodige Mikkelsen, som vi Alle kjendte.

Hof-Grønthandler *Knaspersen* bifaldt ganske Hansens Forslag. Med Hensyn til Lopperne maatte man lægge Vægt paa, om der var Blod i dem. Det var Blodet, det kom an paa. Lopperacerne var i de senere Aar blevne utilbørlig blandede. Der var for Exempel næsten ikke et eneste Exemplar her i Landet af den højbenede spidssnudede, glathaarede, saakaldte Grevelopppe. Selv den lille studsørede Frøkenloppe var bleven sjeldnere. Ladegaardsloppen med det stærkt byggede Kævemuskelsystem havde endnu holdt sig temmelig ren, men denne Race var af en noget lavbenet Natur og lod sig neppe forædle synderlig. De aarlige Flyttedage havde stor Skyld i dette uheldige Resultat. Lopperne blev ved disse kastede ud af Hus og Hjem, førte en Tid lang en vagabonderende Tilværelse, som avlede slette Tilbøjeligheder og navnlig fremkaldte de hyppige Mesallianccer, hvorved Racerne krydsedes og Lopper af oprindelig god Familie blandede Blod med andre af en langt ringere Extraktion. Vi maatte have et Loppestutteri, for atter at bringe Sagen paa Fode. Dernæst var den paagjældende Jagtlov aldeles urimelig. Der var i Rigsdagen fremkommet Lovforslag om Fredning af forskjellige Dyr. Hvad Rævene angik, trode han dog næppe, at Venstre, i hvert Fald ikke den moderate Fraktion vilde gaa ind paa nogen Fredning, ikke en Gang Frede Boisen vilde vistnok lige over for Holstein og Høgsbro være med til paa en saa eklatant Maade at dementere det gamle Ordsprog «Frænde er Frænde værst» o. s. v. (Dirigenten bad Taleren holde sig lidt mere til Sagen). Ja han vilde blot sige, at gik Fredningen af Ræve igjennem, vilde der jo nok blive Spænd i Rævegade, men vistnok Sorg og Elendighed i Haregade, skjøndt det kom jo for Resten ikke ham ved, da han selv bode i Krokodillegade. Derimod burde Loppefangsten betydelig indskrænkes. Den dreves nu paa en aldeles hensynsløs Maade baade Sommer og Vinter, baade Søgn- og Helligdage, baade af øvede og uøvede. Følgen heraf var, at Vildtet blev mere og mere forskræmt og at Bestanden lod meget tilbage at ønske i Henseende til Kvalitet. Han vilde foreslaa Forsamlingen at anmode Bestyrelsen om at udstede en Indbydelse til at danne en Forening, hvis, om han saa maatte sige, Springeropgave det skulde være, dels ved personlige Anstrængelser at søge rundt om i Landet at sprede Lopper af fin Race og ægte «Blod», dels ved Andragender til Lovgivningsmagten at virke for Jagtlovens Revision.

Dirigenten satte Knaspersens Forslag under Afstemning. Det vedtoges enstemmig med alle Stemmer mod en. En, *Mikkelsen*, var fraværende.

Dirigenten takkede for den Bestyrelsen viste Tillid, hvorefter Mødet hævedes.

Venstres Kammertone.

XIV.

Den Dødeliges Lod er højst alvorlig,
Sit Brød han æder i sit Ansigts Sved.
Selv *Høgsbroes* Indtægt sattes nylig ned
Med fir' og tyve hundred' Kroner aarlig.

Dog hjælper man sig ganske uvilkaarlig
Med mager Føde, faar man ikke fed;
I Mangel af en god Samvittighed
Kan somme godt sig hjælpe med en daarlig.

Og Høgsbro har endnu sit Folkeblad,
Hint Bord, hvor Venstre før holdt Fællesspisning
Og hvor selv Chresten fik sin varme Mad.

Ak! slet man lønned' slig en Gunstbevisning,
Saa Offeret for folkelig Ubillighed
Udbryde maa: „Det har man for sin Villighed!"

XV.

O, Venskab: du har hjemme her i Nord!
En Hymne til din Ære du fortjener!
— Hin Ledre har en sjelden Kreds af Venner,
Men kun til én han ganske sig betror.

Lad andre Grever kun med varme Ord
Forsikre, at for Ræven Hjertet brænder;
Han har sin *Bagger*, der, lig Mikkels Frænder,
Som hans „private Ven" bag Øret bor.

Den kloge Ræv to Veje gjerne har
Til Udgang og ej sjelden fler saagar!
Heri har Bagger ogsaa villet øve sig.

Dog er han ikke rigtig klog heri:
Hans Udgang fra hans forrige Parti
Var ikkun én, og — den var højst bedrøvelig.

Parert i Oktav.

En vittig Herre: Aa Opvarter! Vil De ſkaffe mig Dagbladet for i Morgen.
En ikke uvittig Opvarter: Saa gjerne, hvis Herren vil gaa ind i Ventesalen

Udveje.

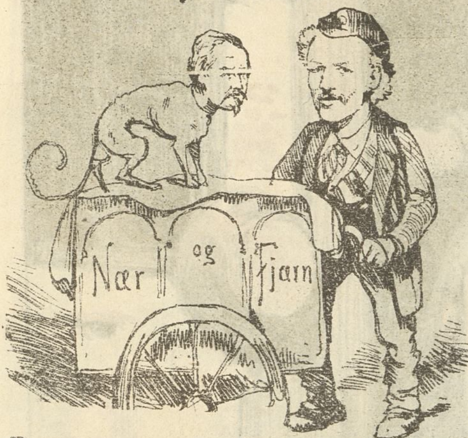
— Gu' næj! Næj je tør dov itte la den Dreng go alene med den store Bøsse. Om Du nu kom til en Skade med 'en, hva vilde Du faa gjøre?

— Moer! — Saa vilde je skyde den!

„Brændende Spørgsmaal.“

Ny og grulig Vise
om
den «fürchterlige Ildebrand».

Trykt i dette Aar.

Den Digter standser i sit Vers,
„Brand!“ han brøler og gjør Kommers,
Det klemter fra Parnassets Top,
Muserne kommer i fuld Gallop.

Hej Digter, hvor skal Slaget staa?
Hos Poeten i Aabenraa?
— Nej Gud bevares! Den Malheur
Rammer vort «*Nær og Fjerns*» Redaktør.

Og der kom en, og der kom to
Paa Versefødder i umage Sko:
Ernst v. der Recke der man saa
Med Kothurner og Sokker paa.

Hos Peter Hansen bor en Flok
Gode Ho'eder, det véd vi nok,
Men til at sprøjte paa Sagens Ild
Mødte der en, som var „L“levild.

Et Schandorffsk Digt sig slæbte ned,
Mens han raabte til Kaalund vred:
„En Vise gav jeg dig, min Ven,
Og saa gi'er du mig to igjen!“

Hvormange Spørgsmaal der er brændt,
Det er endnu ikke bekjendt,
Og hvad det er, kan man ikke se,
For Venskabet selv, det er brændende.

Moral:
Om Realismen har man sagt,
Den Romantiken har ødelagt.
Hvad er Idealets Glans og Skin
Mod Virkelighedens Pølsepind!

Ved Kaffen.

Fru Sorensen. Hvad er Prikkepenge, søde Fru Schrøder? Véd De det? — men det gjør De sagtens ikke, da ikke en Gang Sørensen véd, hvad det er, uden at det er Noget, de under Tiden taler om oppe i Rigsdagen, naar de ikke har andet at bestille og jeg mener ogsaa, at nu da de er bleven færdige med Prinsesse Tyras Naalepenge, er det jo saa rimeligt de tager fat paa Prikkepengene og faar dem fra Haanden med det Samme, og siden vi taler derom saa var Petrine og jeg jo oppe at se paa Brudegaverne forleden, og de var dejlige, kan De tro baade Dyreblækhuset og Guldstellet, og det læste De vel om i Telegrafen hvordan det var, og om den ovale Daase med Laag og den runde Daase uden Laag og den trekantede Daase med firkantet Laag og den ottekantede Daase med ovalt Laag og en Børste i Form af en Kost og nok en Børste i Börsteform med fire Ben til at staa paa — nej det var nok et Saltkar, og Petrine var saa begejstret over det, at hun besluttede sig til at hun nok alligevel vil gifte sig, fordi man faar al Tid saamange dejlige Ting til sit Bryllup og nu skulde hun jo se at blive forlovet igjen, og det kan jo nok lade sig arrangere nu Tivoli er begyndt og desuden har hun jo gaaet paa Observatoriet og lært at synge i Vinter og det hjælper al Tid og hun gaar ogsaa hver Dag paa Udstillingen og det er sandt, den skulde De jo høre noget mere om. De kan tro der er mange superbe Portrætter deroppe foruden dem af Monjes. Der er f. Ex. Olriks Nr. 102, „En Dreng med en Hund i vinterlige Omgivelser“ og han er saa sød at man bare ønsker man selv var hans Moder, og jeg véd ikke hvoraf det kommer at Olrik al Tid faar saadanne dejlige Børn at male og at alle de gamle grimme Mennesker søger hos Vermehren, som slet ikke gjør dem kjønnere end de er, men tager alle Rynkerne og Vorterne med, hvad jeg meget skulde have mig frabedt, hvis det f. Ex. var Sørensen, der lod sig male saa at faa ham med den store røde Bule, De véd han har oven i Hovedet, som han jo ikke kan gjøre for, stakkels Mand, og den tror jeg ikke Olrik vilde tage med. Se af Historiemalerier er der jo ikke mange, men Carl Rasmussen har dog lavet et, som er meget storartet og det er Nr. 214, „Biskop Absalon forjager den sidste vendiske Flaade fra vore Kyster“ og det er midt ude paa Havet og et frygterligt Vejr og Venderne har ikke faaet Reb i Sejlene, men vender Bunden i Vejret, hvilket bliver et Vendepunkt i Slaget og lige i Forgrunden er der et Vendemøde af to Vender, som ligger og træder Vande og har det med Kulde og

Søsyge saa de ønsker vist de heller sad hjemme i deres varme Vendekaaber og det vender sig ordenlig i En af Medlidenhed, men man kan ikke nægte at det Vendestykke er malet i Carl Rasmussens store Maner og noget Andet end hans Grønlændere, som var saa morsomme, men det kan nok være at Carl Rasmussens Venner efter Haanden vænner sig til hans Vender og betragter dem med Veneration, fordi det er nationalt og ikke fransk og det er sandt der havde jeg nær sprunget over Vilhelm Pacht, som hører til Tillæget og har et stort allergorisk Billede Nr. 409 af to Børn i en Dagligstue, men som skal være symbolsk og et Sindbillede paa „Jalousi eller den hemmelige Skindsyge", og det er meget fint antydet, at de to Børn lader som de er meget fine Venner, men er i Virkeligheden misundelige paa hinanden for deres pæne Klæder og øvrige Stads, og den gule Misundelse skinner ind over dem gjennem de gule Jalousier i Baggrunden og det er dem, som egenlig om jeg saa maa sige, gyder Poesiens Guldskjær ind over Dagligstuens Hverdagsprosa og viser, at der i de to Börns smaa Hverdagssjæle kæmper lønlige Hverdagskampe, men som er usynlige paa Børnene og kun skimtes gjennem Jalousierne af Beskueren og søde Fru Schrøder, De kan da høre at jeg læser min Sine Müller og véd med hvad for Briller jeg skal se paa Johansens Stykker, som jeg ellers let kunde være gaaet forbi og som jeg mener ganske det Samme om som Sine, saa det kan De læse i Dagbladet, hvad De har at sige om dem, hvis Nogen spørger Dem, hvad der vel næppe sker nu saa langt hen paa Aaret, hvor man har saa meget Andet at tale om og det er egenlig Synd, fordi man har meget bedre af at lade Kunsten hensætte sig i poetiske Drømme og glemme Virkeligheden, hvad man gjør naar man ser L. A. Smith's Nr. 243, „Et Stævnemøde", hvor den unge Landvæsenselev har sat sig ned paa Stenten, og rent glemt hvad det var han egenlig vilde der og er sunken hen i Drømmerier og Spekulationer over de daarlige Tider og over at Smør er flovt og Uld stille, samtidig med at han overvejer, hvordan det kan være, at Huder er matte og Tendensen paa Svin stigende, men mærker slet ikke at Guvernanten, som han friede til i Gaar Aftes, fordi hun sang „Ørnen løfter med stærke Slag" saa smeltende, kommer bag ved og i næste Minut vil lægge sine runde Arme om hans solbrændte Nakke og hviske ham i Øret „Din! — for evig!" og det er hvad jeg kalder Stemning og det er der da for Resten ogsaa i Tuxens „Susanna i Badet", skøndt jeg vilde nok ønske at Badekonen vilde have lidt mere Aandsnærværelse og skynde sig med at give den stakkels Susanne Haandklædet i en Fart, for ellers kunde hun da let blive forkølet, men det er jo brillant gjort og det er jo ogsaa om ikke nationalt saa dog i hvert Fald skandinavisk, for Sysjettet er jo taget ud af den svenske Folkevise om „Joachim udi Babylon", som Frits Grønbæk synger saa øndig, og nu maa jeg sige Farvel, for jeg skal ned til Petersen og Juliane og hjælpe dem med at lære deres lille Ambrosius at læse, De véd der er en lille Unge paa halvfjerde Aar, der holder Oplæsninger i Kasino og Ambrosius er saadan et begavet Barn, saa skøndt han kun er et Aar gammel kan han dog allerede sige „Pap—pa"! og „Ma—ma"! og naar man bare tager det i Tide kan man vist nok bringe ham saa vidt at han kan optræde om et Aars Tid, men saa maa der jo rigtignok klemmes paa og derfor maa jeg af Sted. Farvel søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Overlampepudserens Dagbog.

(fortsat af hans Datter.)

Fredagen den 16de. *Fruentimmerskolen.* Som er belærende. Ligesom Balletskolen og hvori Sætti er en gammel gnaven Komandant, som ikke vil lade Fru Hennings komme frem; Men holde hende bag Kulisserne hele Tiden; Hvorfor man er glad over, at Jerndorff faar hende ud, saa man kan se hende; Og beundre hende; Som er det Samme. Og ønske vi havde Mange som hende men det har vi; Ikke. Hvorimod vi har faaet et Kors til; Som er Simonsen der er bleven Ridder fordi det er passende for ham at være det som han er saa tidt. Naar han synger i Operaer og Kristoffersen er ikke bleven det men er kun Kammersvend og i Jægerbruden Jæger; Saa han kunde gjerne faa Titel af Kammerjæger; Hvad der vilde hjælpe ham, naar han skal ud i Provinserne hvor de sætter Pris; Paa Titler og Ordener. Petersen siger, Sjæfen kæmper som en gammel Løve i Rigsdagen for os, men Folketingets Ulve er ham for mange og alle vore Sparepenge gaar i Ulvesvælget saa vores Løve maa gjøre, i Landstinget som Olaf i Skærsommernatsdrømmen og brøle; Men ganske sagte; Imod Beriderne.

Ingeborg Minus

(7 Uger gammel)

agter førstkommende Fridag at holde en Oplæsning i Vuggestuen paa Nørrebro af følgende Indhold:

Første Afdeling.

1. Der var en Tid, da jeg var meget lille.
2. En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar.
3. Lad Andre kun synge om Alt, hvad der er stort.
4. For jeg holder nu saameget af det Børnemas.
5. Hele Verden kalder Ungdomstiden skjøn og rar.

Anden Afdeling.

En Barndomsdrøm, Sørgespil i 1 Akt.

Mellem Afdelingerne vil Kunstnerinden gjøre Besøg hos Publikum og vise, at hun dog ogsaa kan forskellige Børnelege samt læse den skjønneste Haandskrift, der faas paa Kjøbmagergade 1, hvor ogsaa Billetter erholdes.

Vejet og funden for let.

Med TAUBER, vor trofaste Støtte, vor egen
Prøvede Ven er der meget i Vejen;
Paa Smagens Vægtskaal han findes for let,
Selv om han spiser sig nok saa mæt.

Paa Vælgerfolkets Vægt har man vraget ham;
Og skøndt endnu ikke hvert Haab har bedraget ham,
Han sikkert ved Enden af Udvalgets Leg si'er
Til Folket i Slagelse Valgkreds: «Ach wai mir!»

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykker.

1879. Torsdagen den 29de Maj. Nr. 22.

Unge Ægtefolk.

— Sødeste Dolfemand! Du véd ikke, hvor ulykkelig jeg er?
— Hvad er det da, der ligger Dig saa tungt paa Hjerte, mit Lam?
— Jeg kan ikke hitte paa Noget, og nu er det din Fødselsdag i Morgen.
— I Fjor forærede Du mig en Dug og 12 Servietter, i Aar kan Du jo passende give mig f. Ex. en Barnevogn.

Mod Slutningen.

Der lyder en dæmpet, varslende Røst,
Vemodig som Vinden, der klager i Høst,
Naar Frugterne plukkes:
Vor Rigsdag, vor Stolthed, vort Haab og vor Trøst
Skal lukkes.

Der kan ikke tvivles om denne Sag;
Hvert Haab om Forlængelse var kun Bedrag
Og blev mere forringet
Ved KRABBES Spaadom forgangen Dag
I Tinget.

Ak, Samlingens Liv har i mangt et Punkt
Været saa lovende, friskt og ungt
Som en sprudlende Kildes.
Med denne Sesion vil det falde os tungt
At skilles.

Med Tak vil vi mindes Hr. BERGS Pasion
For den fjorten Tommers Krupp'ske Kanon.
Han har os fornøjet
Saavel som HIN LEDRE, der blev til «Person»
Ophøjet.

Vi mindes, hvorlunde den samme Person
I Asfens fik blottet en fæl Portion
Af sit Personalia
Og sin Bane fandt som politisk «Baron
GEDALIA».

De mange Taler om Valgtryk og Tvang
Og Glarmestres Død efter Glasfets Klang
Ved et Mord, der var gruligt,
Fik TAUBERS Valg gjort for denne Gang
Umuligt.

Nu kan han sidst i den skjønne Maj
Vist gjerne gaa hjem og lægge sig
Med samt sin Klage:
Sin Plads i Tinget erobred' han ej
Tilbage.

Og naar vi betænke HØGSBROES Fallit,
At han, trods hvad han har slæbt og slidt,
Blev for HØRUP foragtet,
Saa tilstaa vi, Samlingen glædelig vidt
Har bragt det.

Og ved den Finanslov, som BERG har skabt,
Og ved Tanken om, at vort Landsting biev slapt
Og tonede nix Flag,
Vi sukke: O PUNCH! hvad har du nu tabt?
Din Rigsdag!

Festivitas!

Herved indbydes til en Folke-Grundlovs- og Skyttefest i Smørumnedre Festskov. — Folkefesten aabnes Kl. 4 Festeftermiddag med Festtaler af Folkefesttalere og Venner af Fæstesagen samt af Skyttefestsagen. Derefter uddeles Festpræmierne fra Festtalerstolen paa Festpladsen, hvorefter der afholdes Festmaaltid i et dertil indrettet stort Festtelt. Et Festmusikkorps vil udføre flere Musikfestnumre, deriblandt «Norges bedste Værn og Fæste» paa Festpladsen fra Kl. 4. Af de forskellige Festforlystelser fremhæves Festdans i en dertil indrettet meget stor Dandsefestsal, hvor Festmusikken udføres af et Festorkester paa 12 Festmusici, Festkarousel, Festfugleskydning, Festkeglebane samt andre Festforlystelser, som nærmere ville erfares af Festprogrammerne. Festpladsen vil blive festlig smykket med Æresfestport og Festflag i Festons, og om Festaftenen festlig oplyst med c. 2000 kulørte Festlamper. Kl. 10 afbrændes et sjælden smukt og festligt Festfyrværkeri. Der vil forefindes Festgarderobe og paalidelige Festefolk ville være til Stede for at passe paa Festklæderne. Entreen betales med 50 Øre, Fæstemænd, Fæstemøer og Fæstebønder det Halve. Arvefæstere have fri Adgang.

Fest-Udvalget.

Fru *Sørensen.* Ja i Dag er Deres Kaffe ved Gud dejlig søde Fru Schrøder, og De har ikke spædt den nær saa stærkt, som De plejer og det er ogsaa Synd, for hvad der er ægte, det skal være ægte ligesom Kafferne ude hos Leonard fra Kong Sætafvejens Livkorps, som man da kan høre paa ikke er sværtede Negere ovre fra Amerika, hvor de bor og har den Kappestrid med Englænderne om Kap, og Gud hvor de var grinagtige, men jeg tror dog Leonard kommer til at bitte paa noget Andet, hvis han vil konkurrere med Tivoli og det gjør han ogsaa nok for jeg hører Drachmann skal lave ham en Ballet, som skal hedde „Paul Marcussen og Virginie under nordvestlig Længdegrad", og hvor der skal være en hel Mængde unge Fiskere og en rar gammel Fischer i, som sørger for Møntsorterne og maaske bliver det dog ikke givet, fordi Frøken Virginie er jo ikke med denne Gang, men saa kan de jo tage Leonarda af Bjørnson, som maaske kan være god nok og Navnet passer jo i alt Fald, men sikken en Varme vi dog har i denne Tid og det er godt, vi nu er færdig med Malerierne og kan tage fat paa Billedhuggeriet, hvor der er færre Klæder paa og der er nu først ham Heyse af Hasselris, som skal paa Maskerade og ikke véd hvilken Maske, han skal tage paa, fordi han er lam i Øjenlaagene og saa Niels Juels Staty, hvor Dronning Viktoria springer ud af en Plumbudding, der er gaaet i Stykker, men det er i hendes unge Dage da hun var graciøs og saa er der Forfatteren Evald af Peters, De véd ham, der skriver Historiebögerne, og der har Peters lavet et nydeligt Vers i Katalogen, der begynder saadan „I kølende Skygger", som er er Hentydning til Lokalet, hvor der jo ikke er meget Sollys og saa i næste Linie „I Mørke, som Roser udbrede" og det vil sige, at der al Tid staar saa mange kjønne unge Damer der nede, det er rigtig hvad jeg kalder galant og viser, at man kan godt være Kunstner og dog Digter ligesom Drachmann og af Peters er der desuden i Tillæget „en Diogenes, som søger et Menneske", men der staar en Stjerne ved ham, saa det lader ikke til der er noget Menneske, der søger Diogenes, skøndt han er af Bronze ligesom Femørerne, som Peters ogsaa huggede i sin Tid, og dem kunde man saamænd have Lyst til at give en af til „En flittig, men fattig Dreng" af Thielemann, som er en rigtig skikkelig lille Fyr at se paa og bare han havde sin Karakterbog med for at man rigtig kunde se hvor flittig han er, fordi selv om det staar i Kataloget kunde det jo være Noget han havde bildt Thielemann ind for at gjøre sig behagelig og blive modelleret, men han er da ogsaa kun kommen i Gibs, fordi han har været for fattig til Marmor og ikke været saa velhavende som Gardisten, der har ladet sig lave i Sølv til Hertuginden af Cumberland til at sætte paa hendes Etagere og og det er første Gang jeg har set en Gardist, som tillige var en Nipsgjenstand, men jeg antager det er en adelig Gardist, som jo ikke al Tid har Maalet, fordi det behøver de ikke, naar de bare har Stamtavlen og Stamtavlepengene, som hører til og kaldes Fidtekommisser for at skjelne dem fra andre Kommisser, der ogsaa har Skilning i Nakken og saa er der endelig de udenlandske Kunstnere, der er for sig selv, fordi de er finere end vore og der er først et Mesterværk af Thaulow: „Fra Listersanden". Det er hvad Sine Müller kalder et „sandfuldt" Arbejde og forestiller et Par Sandmænd, der med langsomme Sandskridt gaar op imod et Sandhus eller en Sandkiste, der ligger midt i Sandet og der kan man se Kyhn har Ret, naar han siger: Kunsten skal først og fremmest være Sand, for hvorfor skulde Thaulow ellers blive sat saa højt til Vejrs mellem de andre udødelige Kunstnere der nede, som f. Ex. Palmeolie med den unge Dame, der sidder og piller ved Gitaren, men som man jo maa have været i Paris for at forstaa, hvor udmærket det er, hvad De aldrig vil kunne søde Fru Schrøder, fordi De aldrig har været der og De vilde maaske finde, at Millets Billede „Døden og Brændehuggeren" var noget underligt Noget, hvad jeg jo ogsaa gjør i Grunden, men jeg holder meget af det alligevel og det er fordi det al Tid minder mig om vore unge Dage, den Gang Sørensen havde gjort Gjæld og Kongens Foged kom og nappede ham og satte ham i Slutteriet, fordi det er akkurat paa samme Maade Døden tager den stakkels Fyr ved Vingebenet og man kan godt mærke at han slipper ham ikke igjen og det er jo nogle underlig forstyrrede Folk, de Franskmænd og de er heller ikke fri for at være noget skabagtige saadan, som „Musikken" der spjætter sine Smule Klæder af sig af bare Glæde fordi hun har faat fat i en Violin som hun kan spille Madam Angot paa, nej maa jeg saa bede om den Statue af David. Jeg har rigtignok aldrig set David undtagen da han var bleven gammel, men saadan kan han jo godt have set ud i sine unge Dage, den Gang han var en Frihedshelt og skrev i Fædrelandet imod Godsejerne, som Sørensen har fortalt mig om og nu tror jeg baade De og jeg er lige kjede af Udstillingen, og den bliver jo ogsaa lukket nu Tivoli er aabnet og desuden skal jeg af Sted nu, fordi jeg skal med Petrine hen at se paa Prinsesse Thyras Skotøj, som er udstillet og Petrine skal have sig et Par Sommersko af dem man kan se Strømperne i, naar de er broderede, saa hun maa jo hen og se hvilken Facon der er den fineste. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Man kan jo høre fejl.

Ar Di noen Brief til Lazarus Mayer?
— Er de' post-restante?
— Wie? Er jaj Protestant? Naj, jaj er Jede!

Under Landstingets Vinduer.

— Hvorfor har de lagt Bark herudenfor?
— De er nok meget daarlige derinde.

En Fredsapostel.

Da fidſte Haand i vort Overhus
Man lagde paa Aarsbudgettet,
Sank Venſtres Forhaabningen ſlemt i Grus;
Forgjæves var CLAUSAGER helt konfus!
Forgjæves ſit Hjerte han letted',
Og Venſtres Lintøj han tvætted'.

De ſtore Kanoner forjog hans Ro,
Alt Krigsvæſen fandt han barbariſk;
Han kunde ſlet ikke andet tro,
End at Verden i Fred vilde bygge og bo,
Hvis Danſkerne ret exemplariſk
Vilde leve paa parlamentariſk.

Med ſtore Nationer lod han det gaa,
Dem tillod han Vaaben at bære,
En anden Sag var det dog med de ſmaa,
De blev grinagtige, lod han forſtaa,
Og ſkulde helſt lade være
At holde Flaader og Hære.

Urimelig ſtore Vexler han trak
Paa Højrepartiets Taalmodighed;
Dog hvad ſkal der ſiges til ſaadan Snak?
— I lang Tid laa denne Claus-Ager brak,
Og naar Pølſeſnak trives med Frodighed,
Maa man ta'e'et med lidt Koldblodighed.

Et Nederlag led denne Fredens Præſt.
Dog hermed han nok ſig forſoner,
Thi han kan viſt let faa hos BISMARCK Atteſt
Paa, at Smaaſtater ſtaar ſig i Grunden bedſt
Ved aldrig at holde Kanoner,
Men kun Milliarder af Kroner.

Blot CLAUSAGER nu vil lidt videre gaa
Paa Vejen, ſom her er funden,
Og realiſere den Sandhed, at ſmaa
Politiſke Størrelſer al Tid vil ſtaa
Sig bedſt og ſolideſt i Grunden
Ved flittig at — holde Munden.

Ennv ett liidet Annhang

till

Krønicken om bundekriigen.

v bliffuer att berette omm ett merckeligt feldt=ſlaeg ſomm huldtes af bynderne vdi Saelen po Chriſtians=borrig uærendis bleffne veens och uederſpendſtige ind=byrdis ty hand Chreſten povel=ſøn med tilnaffnn Berrg, end hand haffde ey ſelff voren nogen kriigsmann, kvn=dendes icke bære uaapen formedelſt hans been vore dertill ey kapabele, haffde ſich platt och alldelis udi kanoner forlibet troligen fordi hand huldte aff allt Rabalder och Bulder gjørendis ſelff deraff, huad hand offuerkomme kvnde. End hand kvnde ſich ſelff ey then mindſte feldt=ſlange ſkaffe, uilde hand doch edelmoedigen gotzeyerne meth ſer ſtoere kartover beſkiencke, men thervd=offuer bleff hand blæſenborrig alldelis galen talendes, ſomm vore hand aff en Dollhuus eller dorekiſte vndſluppen, ſettendis Kommaer, huor ſodanne tegn aldrig tillfornn uæret haffde, och kvnnendis ey ſkiellne ſmo tommer fra ſtoere Fødder. Och hand Høropp brøed en lantze meth then gammle Allbertig men hand, uærendis uant att handtere bode ſpare=byſſer och andet folckelicht uaapen och geuær, loed Høropp formercke att hand uar ennv een ong grøn=Skolding och gøy, och toeg ſich fore att uiſe hannem Kjiøge=Høns, benechtende ſich aff hannem mores att lære uille. Menn huor uar Salle? Hand Salle eller Zaehle haffde ſich kloſtergiffuen och uar bleffuen een freedens Mand predickendes till demiss ſammtidigen: Ach huad er en Minniſt! Och hand, Drakmand bekomm een Beſckenckning, end Bærendſen offuer hanns leffnet een grvelig beſkriffuelſe vdi Rixdagstidendens Tryckeri be=fordrede att færingernes houedhaar ſich thervdoffuer vdi the lannge uinter=aftener reyſe kvnde. Och ther thet ſtoere feldt=ſlaeg uar endt, huldte Krigs=maniſteren ennv een liiden tornering eller ſkind=figtning meth ſine lantz=knegte och haffde the hannem uel aff ſaddlen uippet uis the thet for respekte och disipline tordet haffde, men hand loed them formercke att the hannem meth lemfel=dichhed begegne borde. Och Uenſtres fiſke=Meſtere vdi Jylland fick Mønt.

Venstres Kammertone.

XVI.

En Høvedsmand i Venstres stolte Rige,
Saa stor, at om fra Moltkes Stab i Preussen
Man drog til Niggerstaben paa St Croix hen,
Iblandt Kaptainer fandt man ej hans Lige.

En saadan Høvding, djærv i Tingets Krige,
Er Venstres uforsagte Frede Bøjsen.
Som Folkets moderate venstre Fløjs Ven
Sin Plads han „hævder“ og vil aldrig vige.

Blandt Venstres Militære har han Prisen
Som kyndig Krigsraad, og har vendt sin Vrede mod
En ordnet Hær, men sværmer for „Malicen“.

Fredsommelig han er i hvert et Ledemod,
Og for en Folkeaand han bryder Isen
Lig den, der hersked' under salig Frede-God.

XVII.

Sessionen hører til de mere fredelige;
Man skræmmes ej af Kampens vilde Hyl
Og trues ej med Skældsord eller Prygl;
I Fald vi mældte sligt, vi var uredelige.

Men denne Samling hører til de kjedelige,
For saa vidt minder den om en Idyl;
Og hvad bli'er Resultatet? — Et Asyl
For Idioter, som er uhelbredelige!

Dog dette Resultat er saare smukt
Og bliver, naar man rigtig faar beset det,
For Danmarks Folkeliv en gylden Frugt:

Naar man har slagtet Universitetet
Og faaet Skuespil-„Butiken“ lukt,
En Slags Erstatning har man dog beredt det!

AGERDYRKNINGSBERETNING for April Maaned.

April Maaned var en kold En. Hele Maaneden igjennem generede en ubehagelig Frost Landet. Sammenlign hermed Beretningen i det engelske Blad »*Standard*« om en ulidelig Frost samme Steds; vel maa Efterretninger fra denne Kant al Tid modtages med den største Varsomhed og Mistænksomhed, men sikkert er det, at Frost der plejer at gjøre mange Knuder, de saakaldte Frostknuder.

I de Egne her i Landet, hvor der endnu hersker den gode, gamle, danske Vintersæd at kuldegrave, stod Snemarkerne ypperligt, og fra Rude meldes endog Isblomster; dog lyder der mangen Steds fra Klager over, at der paa Grund af det barske Vejrlig er gaaet Koldbrand i Hveden. Det viser sig stedse hensigtsmæssigere at grave Beholdningen af Kartofler ned i Kulen, da de saa holde sig i Kulden; det Samme gjælder Koldrabi. Med Føret gik det glat nok. Da Vejene intet Steds var opblødte, gik Istransporten let alle Vegne, og de Fleste fik indiset i rette Tid.

Koldtvandsmejerierne have — vistnok paa Grund af Kulden — staaet sig godt i Vinter, dog er flere Steder Osteløben løben sammen, medens det overalt hedder, at Skøjteløben løb godt af. Mælkeforsyningen derimod har ikke i alle Husholdninger været til at stole paa, da man ikke al Tid har lagt Mærke til, af hvilken Hane der tappedes, ligesom man under Tiden er tilbøjelig til at overse Nytten af den behørige Kontrolbillet.

Temperaturen har ikke været heldig for Arbejderne i Hjemmet, mange Steder har de endnu ikke kunnet holde det aarlige Middagsgilde paa Grund af de daarlige Tider, der for Mange have været mindre indbydende dertil. Ja selv paa enkelte større Gaarde gaves der saaledes vel ved Maanedens Slutning flere varme Middage, men ud paa Aftenen saas dog Is paa Bakkerne; dog blev den Fare, der let kan opstaa heraf for Besætningernes Sundhed, heldig undgaaet overalt ved hurtig Paagydning af hede Vædsker.

Besætningerne have holdt sig godt og i de fleste Bedrifter har der i den forløbne Vinter været langt mere tillagt end i flere af de foregaaende Vintre. Kalvekastningen er vel ikke lykkedes lige godt over alt, men til Gjengjæld var Maaneden særdeles god for Snekastningen, og Snemassen faldt godt for Sneploven. Fra nogle mindre Landhusholdninger klages over, at der er gaaet Frost i Grisetæerne, og af Beretninger fra Island ses det, at Landmændene frygter, at deres Islam i Aar skal faa Isskab.

I enkelte Haver have Buskene for anden Gang i Vinter baaret Snebær.

Arbejdslønnen har været meget billig i den forløbne Maaned, da der over alt fandtes Overflod paa Snemænd.

En Familiegruppe i et Theater.

MONIES PINX.

PUNCH DELINEAVIT.

Saa ſig dog ej længere, Smaabørn, at Fa'er
Er kneben og holder paa Ørene,
Sin Haand han i Portemonnaien alt har,
Ja ſe blot, hvor han er velgjørende.

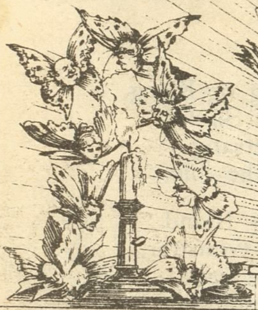
Den Liremand giver et Stykke paa ny,
Det ſidſte betalte ſig klingende,
Og Børneflokken højt jubler i Sky,
For Feuen den bliver indbringende.

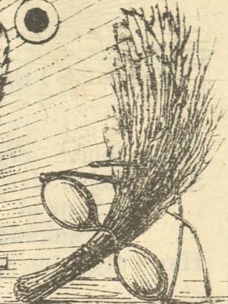

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl. Strand № 50

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 5te Juni. Nr. 23.

Assisterende.

— Nu maa jeg af Sted — Du véd jo, Musikforeningen synger i Universitetsalen.
— Skal ikke Studentersangforeningen selv?

— Nej Gud! det kunde der slet ikke være Tale om, — saa fik vi jo ikke det mindste af Stadsen at se.
— Ja GADE er mageløs betænksom!

Festkantate.

I.

Vær hilſet, ærværdige Visdomspalads,
Som knejſer der omme paa Frueplads,
Som al Tid med Styrke
Vankundigheds Mørke
Har oplyſt og ſpredet med aandelig Gas!

Vær hilſet paa denne din feſtlige Dag!
Se, Staden ſig ſmykker med Vimpler og Flag,
Og Folket dig pryded',
For hvad du det yded',
Med Oliemaling fra Kjælder til Tag.

Saa kraftig og ſund som ved Elben og Rhin
Udſkænked' du Lærdoms og Kundſkabens Vin
Til Ynglingers Mængde,
Som drømte og tænkte
Og ſvedte paa Islandſk, paa Græſk og Latin.

II.

En Gang udi Nordens Athen man ſaa
Slet intet Visdomskateder.
Kundſkabens Ager udyrket laa;
Man dyrkede bare St. Peder.
Thi Paven, han raaded' for Borgen.

Fornuften var lænket og Tanken var hul,
Ej Talen flød rent ud af Poſen;
Athenes Fugl var en ubekjendt Fugl,
Her var ikkun Ugler i Moſen,
Thi Paven, han raaded' for Borgen.

Fru Pallas holdt ej sit beſkyttende Skjold
For Muſaſønnernes Mening!
Man havde ſig intet Lørdagsſold
Og ingen Studenterforening;
Thi Paven, han raaded' for Borgen.

III.

Da drog Kong KRISTJERN af Sted til Rom
Med ſtatelig Pomp og Pragt.
Og der han atter til Norden kom,
Var Lommen vel øde og Pungen tom,
Men Grunden til Værket blev lagt.

Den Spire, han planted', var temmelig grøn
Og ſpinkel naturligvis.
Lønnen var liden og Lærdommen tynd;
Man kjendte ſit Credo, ſamt Herrens Bøn,
Og dertil kun Ferle og Ris.

Men af Spiren et ſkyggefuldt Træ ſkød frem
Til Pryd, til Hæder og Gavn.
I Løvet fandt Sangfugleſkarer et Hjem,
Og i Barken er ſkaaret — hvo glemmer vel dem? —
Mangt uforgængeligt Navn.

IV.

Vi hilſe dig med Sang og Klang,
Vor vidtberømte ſorte Skole!
Gid du foruden Pengetrang
Maa dig i Fremtidslykke ſole.

Du, ſom har overlevet Brand
Og Peſt og fjendtlige Granater,
Forhaabenlig dig klare kan
Mod vore knebne Demokrater.

Gid Danmarks Ungdom aldrig maa
Foruden Lys i Mørke ſtavre,
Men al Tid den hos dig maa faa
Oplysning og Studenterhavre.

Derfor man trindt i Land og By,
Vil Dagens ſtore Minder ſkatte.
— Til Lykke med dit gamle Ry
Og dine nye Doktorhatte!

I Anledning af Jubelfesten

har, efter hvad vi fra sikker Kilde tro at have erfaret, Hr. Exc. Kultusminister Fischer besluttet, at den Grundtvigske Folke-Høj-Skole i Soer nu skal træde i Virksomhed med Professor Keller som Formand og Landstingsmand Clausager, Skuespiller Døcker, Journalist Falkman-Petersen, Folketingsmand Tang, fhv. Feltdegn Vallekilde-Trier, Landfiffikus Dr. Geert Winther og Frk. Natalia Zahle som Medstyrere og Skoleraad. Efter Forlydende vil Resten af Universitetets Formue (det saakaldte «synkende Fond») blive henlagt til denne Høj-Skole for at anvendes til Lønninger, Alderstillæg, Pensioner og Enkepensioner til dens fattige Elever. Der vil selvfølgelig fra Statens Side ikke blive ført nogensomhelst Kontrol med Skolens Virksomhed eller Tilskuddets Anvendelse.

Endvidere har Hs. Exc. Kultusministeren udnævnt Kammerherre, Oberst Fallesen, under hvis Styrelse det kgl. Theater har nærmet sig den heldige Løsning af Opgaven «økonomisk at bære sig selv», til Direktør for Universitetet, for at han kan bringe sine Principer til Anvendelse der. Som Følge heraf ville Studenterne for Fremtiden komme til at betale en passende Entrée til alle Forelæsninger, og Universitetet vil blive holdt gaaende for de derved indkommende Penge, saa længe indtil det lukkes af sig selv. Naar denne

Opgave er løst, vil Ministeren inddrage Kirkernes Formue og bemyndige Hr. Kammerherren til paa samme Maade at bringe Folkekirken til at bære sig selv.

Universitetets 400aars Jubilæum

fejres

i det danske Tandlæge-Akademi

Torsdagen den 5te Juni 1879

paa følgende Maade:

Deltagerne — Adgangen staar aaben for alle Tandlæger med og uden Examen — samles i Ligkistens festlig smykkede Avditorium Kl. 12 præcise.

Indlednings-Kantate, Text af W. Herdahl, Musik af Kragelund, udføres af Tandpinepatienter.

Foredrag af Tandlæge Schjønning: 1) Hvor gaar man hen og lader gode og billige forlorne Tænder lave? 2) Om den bedste Maade at sætte saadanne ind paa.

Dentist Tandrup: Om den bedste Maade at slaa saadanne ud paa.

Efter et *Fællesmaaltid* — Kuverten 3 Kr., inkl. Sundhedssalt og Sozodont — samles man igjen i Avlaen.

Dr. dent. Vorslund-Kjær: Om den rette Forstaaelse af Begrebet „*Dr. dent*". (Respondens: *Dr. dent.* Ax. Carstens).

Dr. phil. Wederkincl-Madsen: Om de amerikanske Doktorgrader, og hvad det koster at erhverve dem.

Tandlæge V. Nielsen: Om Kvalitetsforskjellen mellem „Barber" og „Tandlæge". — Derefter

Stor Doktorpromotion: Alle i Danmark værende Tandlæger, som ikke allerede ere *doctores dent.*, ville blive kreerede dertil, med mindre de frabede sig det.

Slutnings-Kantate, Text af Kragelund, Musik af Herdahl.

Akademiet forventer, at alle, der sætte Pris paa gode — ægte eller forlorne — Tænder, ved Flagning og paa anden Maade ville bidrage til at forhøje Dagens Festlighed.

Under Gammeltorvs Middags-Linie.

Paa Højden af EHLERS' Meridian
En bedre Middag man venter;
Men Del i den store Bespisningsplan
Faar ingen Privat-Docenter.

Derover har Wilckens klaget med Grund,
Uret mod dem har man øvet:
Man levned dem Livet og Arbejdet kun,
Men Nydelsen er dem berøvet.

Juel.

Mel: Juleaften, oh hvor er Du sød!

Op fra Glemselshavets dybe Skjød
Nys en Røst paa Tinge til os lød;
Venstrebandens mest forlorne Sfinx
Har vi ladet ligge ganske „links",
Og han ejer dog Etatsraads Rang!
Anset var han ogsaa vel en Gang,
Ingen aned', Nødden var saa hul,
Nej man prisede den rare Juel,
Juel! Juel! Juel! Juel! Juel!
Hvorfor var Du dog saa skændig hul?

I Nordvest han brød en Bane sig,
Skøndt Nordvestpassagen fandt han ej;
Der var ikke videre Synd deri —
Blot en lille Smule Gründeri.
Og at Juel blev Venstremand paa Sligt
Synes næsten ubegribeligt;
Men af Højrepressen fik han „Mul",
Og det ærgrede den rare Juel,
Juel, Juel, Juel, Juel, Juel!
Det er ikke morsomt at faa „Mul".

Hvad der hurtig kommer, hastig gaar;
Op og ned er altid Gründerkaar:
Millionerne paa Taget sad,
Kvidred' for ham Haabets muntre Kvad.
Ak sin Guldfugl han af Haanden slap,
Hvor den Fugl har sid't, man ser nu knap;
Thi hans Guldspurv var en Sommerfugl,
Den Slags trives sjelden godt ved Jul,
Juel, Juel, Juel, Juel, Juel
Ingen Guldklump fandt, men Sand og Smul.

Nu gaar Juel omkring som Moderat,
Er i Holsteins Lejr gemen Soldat;
Af Etatsraads Anstand er han kjed
Og har lagt sig efter Vittighed.
Titel faar han nu i Tinget vist
Snart af „Venstres nye Humorist",
Som Etatsraad leged' han kun Skjul,
Men en flink Bajads vi fik i Juel,
Juel, Juel, Juel, Juel, Juel,
Zahle vil sig ærgre grøn og gul.

Fire Sekle

1475
SIXTUS

CHRISTIERN.

her hverver de Studenter.
1479

her

her er Uranieborg.
1600

TYCHE BRAHE.

her deponerer
de

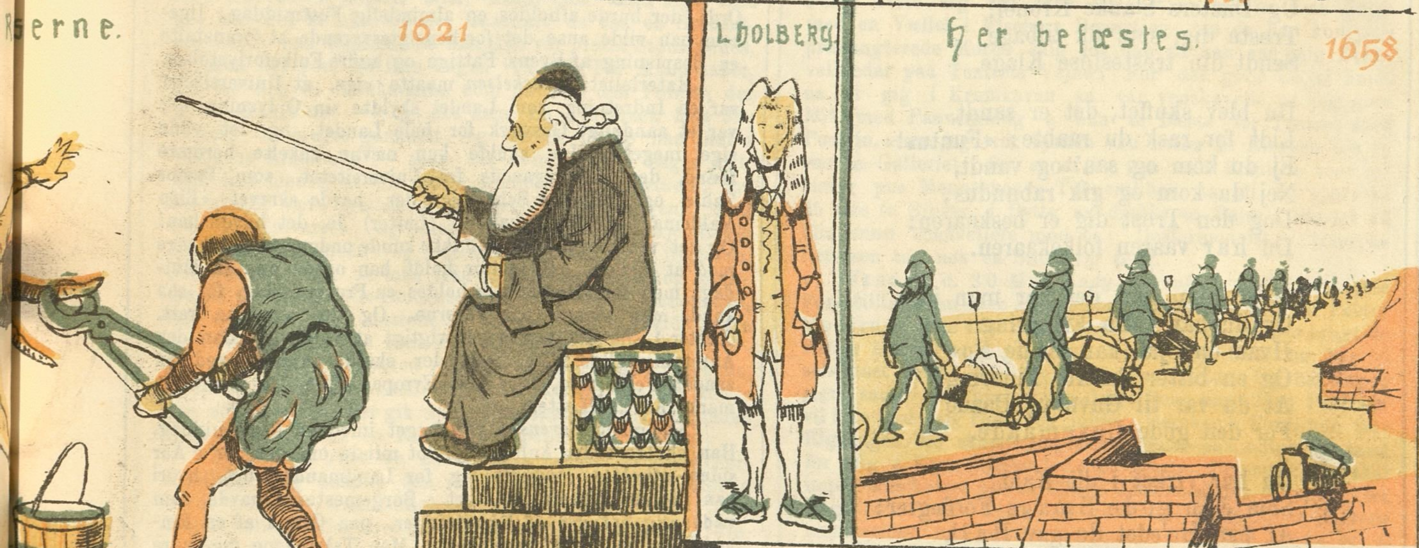

her promovere de.
1675

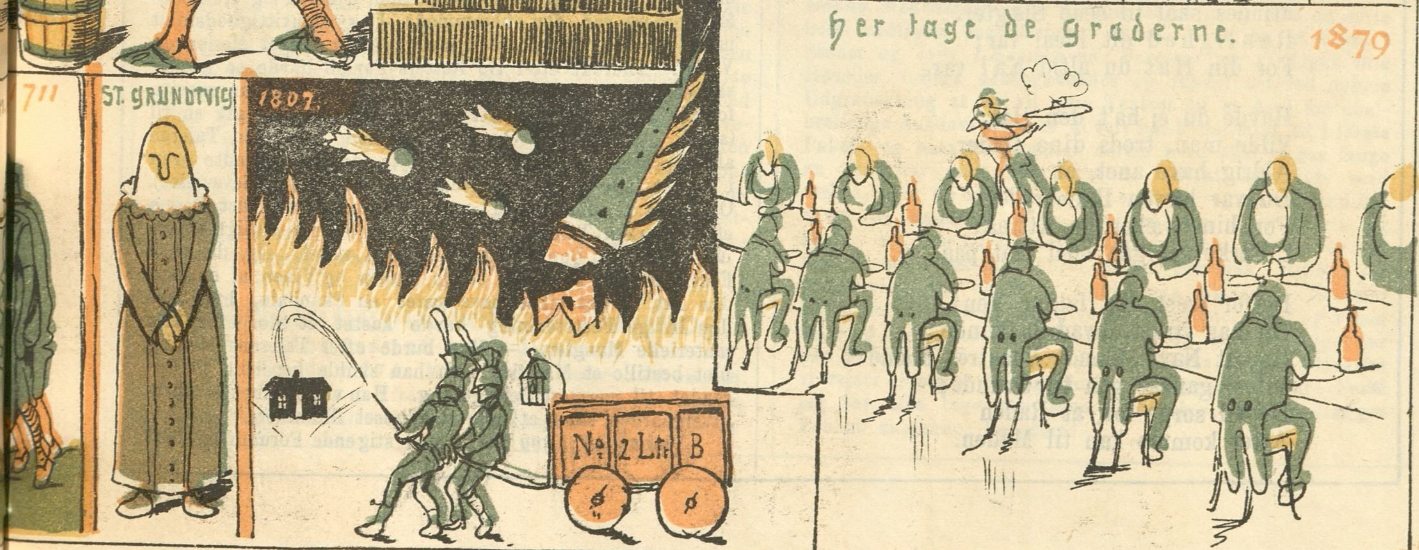

1728

Her har de

r paa Tapetet.

PUNCH fecit

Elegie.

Arme Tauber! Sorg og Kval
Aldrig her paa Jorden ender!
Godkjendt har man Rektor Dahl,
Og du fandt kun utro Venner:
Med din Kummer og Beklagelse
Maa du sidde tavs i Slagelse.

Dog i Skæbnens bitre Had
Skal dig trøste Sangens Toner,
Trøste dig for Tab af Mad
Og Diæters blanke Kroner,
Trøste dig, som fik tilbage
Sendt din trøsteseløse Klage.

Du blev skuffet, det er sandt,
Lidt for rask du raabte: «Funtus!»
Ej du kom og saa' og vandt,
Nej du kom og gik rabundus;
Dog den Trøst dig er beskaaren:
Du har vaaren folkekaaren.

Hvad man har, det har man jo,
Og du har i din Erindring,
Hvad en Sjæl kan skaffe Ro
Og en bitter Smerte Lindring:
At du var til Gavn og Baade
For den gode Løvemaade.

Du har virket i dit Kald
Som den gode Smags Forfægter;
At paa Ho'edet du gav Hall,
Mindes skal til sene Slægter.
Renlighed dit Ideal var;
For din Hat du altid Ka'l var.

Havde du ej ha't den Hat,
Vilde man, trods dine Dyder,
Aldrig have anet, at
Du var bleven Banebryder
For hin kvækerlige Attraa:
I Parket at gaa med Hat paa.

Derfor trøst dig, faldne Ven!
Du har virket, hvad du kunde,
Og dit Navn blandt Venstres Mænd
Vil ej ganske gaa til Grunde;
De vil sørge for, at Raden
Atter komme kan til Maden.

Fra Byraadsmødet
i X—borg. XI.

I Byraadets Møde for Lørdagen d. 31te Maj forhandledes Sagen om eventuelle Festligheder i Anledning af Universitetets Jubelfest.

Borgemesteren var overbevist om, at Forsamlingen delte hans Anskuelser, naar han mente, at der i Anledning af Universitets Firehundredaars Jæbilæum burde gjøres Noget, (hør!) det var Noget, som saa sjeldent gjentog sig i vort Land, at Universitetet fejrede sit Firehundredaars Jubilæum, at det burde paaskønnes. Det var ikke nok, at der, som i andre Provinsbyer, dannedes Komitéer af akademiske Borgere, for at træffe de nødvendige Foranstaltninger til Festens Højtideligholdelse. En Komité af akademiske og ikke-akademiske Borgere burde indbyde Alle; — der burde gives alle Borgerne Anledning til en løftet Feststemning, og han var overbevist om, at enhver af Byens Borgere, naar han tømte Skaalen for Universitetet, vilde føle sig som akademisk Borger; (Bravo!) med andre Ord: der burde afholdes en almindelig Festmiddag, ligesom han vilde anse det for hensigtssvarende at foranstalte en Bespisning af Byens Fattige og andre Folkeforlystelser.

Materialist *Svedskelsen* maatte sige, át Universitetet var en Indretning, som Landet skyldte sin Oplysning, det var et aandeligt Gasværk for hele Landet, og det vilde sige meget. Han skulde kun nævne enkelte berømte Mænd, der var udgaaede fra Universitetet, som; Pastor Zahle og Professor Scharling, der havde skrevet «Bisp Valdemar og Kong Absalon». (Latter) Ja, det havde han! Og det var Mænd, som man ikke kunde undgaa at lade være med at kjende. Og derfor holdt han ogsaa paa en Middag; men først burde der holdes en Prøvemiddag, for saa kunde man smage paa Varerne. Og det var saa rart. (Latter.) Ja, det var meget vigtigt at vide, hvordan den Anretning vilde blive, som der skulde anrettes ved en saadan Festlighed, hvor hele Evropas Øjne laa paa Danmarks Kort. (Latter).

Kjøbmand *Sørensen* var meget imod en Prøvemiddag. Han skulde i den Anledning blot minde om den for 5 Aar siden afholdte Prøvemiddag før Landmandsmødet, hvori han personlig havde deltaget. Borgemesteren havde, som sædvanlig optaget af Forretninger, paa Grund af en Embedsrejse da været fraværende. Men Taleren og tre andre Medborgere var den berammede Dag samvittighedsfuldt mødt Kl. 5 og havde med megen Alvor prøvet Maden og Vinen. Allerede efter tre Retters Forløb havde en af Selskabet med en saadan Iver prøvet Vinen, at han maatte forlade Lokalet (Bevægelse). Ved Champagnen gik en til (stærk Bevægelse). Og da Desserten kom, sad Taleren alene prøvende Portvin og Madejra, og han brændte oven i Kjøbet inde med en Prøvetale (overordenlig Bevægelse). Og trods al denne Flid og Udholdenhed var det Dagen efter hverken Taleren eller de andre Herrer muligt at erindre, af hvad Bonitet Varerne havde været. Og, da selve Festmiddagen kom, var baade Maden og Vinen af en saadan Art, at det vilde have været en Skandale, hvis ikke den livlige Feststemning havde kastet et Slør over alle materielle Mangler. — Man burde efter Talerens Mening blot bestille et Maaltid, som han skulde henstille til Byraadet, til nærmere Betragtning. Han vilde anbefale Gæstgivergaarden samt at lade Raadhuset illuminere.

Vinhandler *Lung* havde med stigende Forundring hørt

paa den sidste Taler. Grunden til at den omtalte Prøvemiddag var falden saaledes ud, havde vel været, at Vinen havde været for stærk eller de Herrer for svage eller maaske begge Dele.

Borgemesteren maatte antage, at Hr. Lung naturligvis ikke var personlig.

Lung sagde, at det kunde Borgemesteren gjerne antage, hvis han vilde. For øvrigt fandt han det naturligt at holde en Prøvemiddag, dog ikke paa Gæstgivergaarden men i Klubben, der ved denne Lejlighed havde det Fortrin, at den laa i Nærheden af Byens Universitet, han mente Latinskolen. Og hvad Vinen angik, da skulde han bemærke, at hans egen Vinkjælder, der havde Leverancen til Klubben, ved denne Lejlighed stod til Disposition til de moderateste Priser (Bravo). Ja han skulde opfordre alle Tilstedeværende og hvem, der ellers maatte interessere sig for Universitetet og dets Gjerning, til at aflægge et Besøg i hans Lager, hvor man ad libitum kunde prøve Varerne (stærke Hør). En Prøvemiddag var nødvendig; og holdtes den ikke, vilde Folk kunne sige, at man ikke greb Sagen an med den tilbørlige Energi, og vilde ingen anden, tilbød Taleren sig villig til alene at afholde en Prøvemiddag, selv om hans Helbred skulde lide derunder (Hør!).

Skomager *Kruse* havde en Gang staaet i Kjøbenhavn paa det samme Sted som Universet (Latter), nemlig paa Frueplads, og da han saa Drengene staa paa det bare Hovede af Glæde, eller, hvad han vilde sige, staa paa Hovedet af bare Glæde, saasnart de saa en Student, saa havde han fortrudt, at han ikke var blevet Studerendes, — men det kom nu ikke Sagen ved. – For Kundskaber, det var dog en Blanksværte, som gav En den Politur, der holdt længst ud, — og det kom fra Universet, hvis Jubilæum var meget gammelt, og derom havde han læst i Visbechs Almanak, — men det kom nu ikke Sagen ved. Men han mente, at der burde afholdes et Fyrværkeri, for det skulde være symbaalsk og betyde Oplysningen, som kom fra Universet. Og Solene skulde være de bekjendteste Mænd fra Universet, og Raketterne skulde være Digterne, der gik saa højt, at man ikke kunde følge dem, og Sværmerne skulde betyde Studenterne, — og de to Kanonskud, der aabnede og sluttede Hejtideligheden, skulde være Pedellerne, men det kom nu ikke Sagen ved.

Glarmester *Svendsen* mente, at man kunde indvende, at man kunde tage Skade af Fyrværkeriet, og det kunde gaa som Manden, der gik ud med en Spadserestok i Haanden og kom hjem med en Raketstok i Benet.

Prokurator *Justesen* kunde ikke nægte, at disse Forhandlinger og navnlig den megen Snak om Prøvemiddag havde sat hans Taalmodighed paa en haard Prøve. Man skulde hellere holde Prøvefest med Prøveilluminationg, Prøvesange og Prøveselv paa Bordet. Skomager Kruses Tale havde været et helt Fyrværkeri, og han var futtet af, som om han havde en Troldkjærling i — Støvlerne. For Resten havde han i Dag ødslet stærkt med Krudtet; Taleren vilde anbefale ham lidt mere Forsigtighed i Omgangen med slige brændbare Stoffer; han syntes allerede at se et svedent Grin paa Forsamlingens Ansigter. (Latter). Men man maatte tilgive Hr. Kruse; han kjendte vel næppe Krudtets fulde Virkninger, og han havde jo heller ikke opfundet det. — Forøvrigt mente han, at Sagen om en Festmiddag burde henvises til det staaende Udvalg. — Dette skete da ogsaa. Mødet hævet Kl. 9½.

Overlampepudserens Dagbog,
(fortsat af hans Datter.)

Tirsdag den 27de Maj. *Skærsommernatsdrømmen.* Petersen kom hjem i Aftes med Utydelighed i Taleorganet og Svagelighed i Balansen; Fra Krumkagen. Og var næste Morgen tilbøjelig til Extrasild; Hvad han forklarede mig sigende: »Du ka spise Arsenik til Maaren, Midda aa Aftning paa Severine, at den var højhalset aa med Reb i Merssejlene. Formedelst jeg bedrak en Risdasman i gammel Portvin.« »Var det ham med Hatten?« sper jeg. — »Hat« — sa'e Petersen — »ja, har han aldrig før hat Hat, saa har han hat Hat i Aftes, nemlig dog ikke Simon, som sad i feste Parkæt aa ble ta'et Hat a paa føst med Høflihed aa siden med Alvaarlihed a Omsiddendes, men Hans Peter, som sad paa Galleriet aa jeg ved Siden a, for a la Movritsen probere at styre Kodiljen alene en Gang, som han hade bet om aa skilte sig ved til Tefreshed paa nær som et Bøjetræ der var skæft i Mitterpartiet, aa langskibs a mig en alrendes, men pæn Kone, som begegnede mig med Ingladelihed aa Fortrolihed aa fortæller mig hun osse er paa Friballet værende Mor te en Risdasmand; Som var Hans Peter, aa som ku sæl vaaren i føste Parkæt enkeltvis, men ville gøre sin gamle Mor fra Lannet en aanneli Vederkvæjelse aa gig tel Balletbulfet aa velle faabytte sin Pakætballet med to te Galleriet aa bød Manden i Hullet ti Ører i Lidkjøb, hvad han afslog, fordi han var ikke folkelig men embedsmæssig. Men Hans-Peter hade ikke svegtet sin gamle Mor men gaaet paa Torret aa funnet en Sjøver a hans Bekæntskab, som ville handle aa tog Friballetten aa femogtyve Ører for to te Galleret aa det var, sa hon, bare for a hon sku se Kaansterne, fordi Hans Peter kerte sig sæl ikke om det aa sad aa drak Bajer med en Væller i Fischers Beværting, aa da han kom ing præsangterede Moren mig for han aa han sae mig Behaveliheder paa Teatrets Vejne; For det gode Øl vi holdt aa vi gig i Krumkaven aa var venskavelie aa jeg gore Mit med Paaverkning a han te Bæste for Teatret med Portvin, men jeg tror Sjæfen sku heller la Risdaen faa te vær te Galleriet, for at di ku gaa med Familie som invirker paa Menneskenes Taknemlihed aa di ku spare di 25 Øre te Sjøver i Bytte aa drekke to Bajre i Stædet aa blie ennu behaveliere mod os; Desformedelst;« Hvorpaa Petersen tog nok en Sild; Og tavg.

Fredag d. 30 Maj *Lady Tartuffe.* Som var sidste Forestilling men ikke allersidste; Som bliver den for Pastor Hostrup; Som skal hare Benefise. Fordi han har brugt de Penge han fik af Rigsdagen; Sidst. Og fordi nu har vi selv faaet Lov til at slippe for vores Gjæld. Og har ingen mere saa vi kan hjælpe paa dem; Som har. Men Petersen vil ikke fryde sig rigtig og juble; Derover. Fordi han tror Rigsdagen har skumle Bagtanker; Som han udlod sig med for mig i Fortrolighed forleden Aften; Sigende! Du skal ingen Kaalbetter sla af Glæde desformedelst Severine, for Ryge som talte Latin og som din salig Fader siterede sommetider bemærkede stundom. »*Tims oh Dame os et Donna med Renter*« som betyder at di giver ikke en Ævle bort undtagen med Hensyn til at di ve ha et Pære i Stedet og øvre i Krumkaven; Severine har vi ligget vore Hoveder i Bled desangaaendes og fundet det ved dybere Udgranskning at de vil gøre Teatret til et Asyl for uhelbredelige Aandsvage, som di selv har Fribilletter til i første Paket, og naar det kommer dertil, hvad skal vi saa fange an som har ondt nok iforvejen ved at konkurere med Sirkus, hvor de har en halv Snes Sorte og vi har kun En; Brun, og Andersen ogsaa en Brun men ingen Svarts, og skulde det rive ud til Asyl, Severine, som det ser ud til, maa vi møde det med Forberedelse iforvejen, Hvorfor jeg præponerer, Du og Malle ligger paa Højskole i Sommer for at faa Manererne og blive indexersered, Deri og I kan tage ud til Dykker, som skal have en og som nok tager jer paa Fribiljet; For gammel Bekjendtskabs Skyld.« Hvorfor vi rejser imorgen og jeg slutter Dagbogen for iaar; Fordi jeg tør ikke tage den med til Dykker; Men nedlægger Pennen siddende; Punktum!

I Filisternes Vold.

C. Bloch pinx — Punch delineavit

Om Samſons Kraft gik der Ry om Lande,
Han agted' Lænker og Baand ſom Straa;
Men Lykken vexler, det maa man ſande,
For en Gang faldt han i Hænder paa
Dalila Dalilala, Dalila Dalilala.

Hans Lokker klipped' hun, og hver en ſølle
Filiſter modig med Lænker kom;
Ja, det var Vand paa de Herrers Mølle,
At de ſik Hjælp af en Skjønhed, ſom
Dalila, Dalilala, Dalila, Dalilala.

I deres Møllekværn de lod ham ſlide,
Og Træl han blev hos dem med Aarene.
— O Yngling, ſe dig blot for i Tide
Og vogt dig for den bedaarende
Dalila Dalilala, Dalila Dalilala.

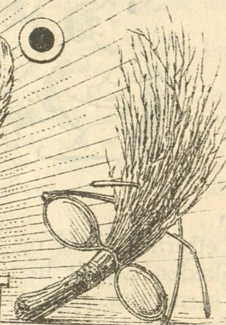
C. Simonsen Udgiver.

1879. Torsdagen den 12te Juni. Nr. 24.

PUNCH.

Landliggere.

— Nej, hvor De dog bor dejlig her og saa frit . . .
— Frit? Gud velsigne Dem, Fru JENSEN! Vi maa give fem hundrede Kroner for Sommeren!

Efterveer.

I.

Feſternes Jubel og Fryd er forſtummet,
Glæden ſvandt hen.
Vinen, ſom yppig i Bægrene ſkummed',
Hvor er nu den?

Flagrende Vimplers og Banneres Tøj man
Skaanſelløſt ſtrøg.
Delikateſſer fra Kok og fra Røgmand
Svandt ſom en Røg.

Løftelſens lyſende Flammer blev Aſke,
Tungen blev træt.
Ho'det vil ej uden Sodavandsflaſke
Flaſke ſig ret.

II.

Og EHLERS han bygged' paa Larſens Plads
— O hør, o hør, hvor det dundrede —
En Feſtſal af Lærred og Jern og Glas
For hele halvottende Hundrede.

De Borde, man dækked', var værd at ſe
Og blev, ſom naturligt, beundrede:
Der ſtod af Bouteiller en hel Armé,
Paa mere end elleve Hundrede.

Og der holdt man Taler — det gik excellent, —
O hør, o hør, hvor de dundrede!
Om Højſkolen, ſom havde nys faaet endt
Sin Levetids fjerde Aarhundrede.

Dens Virken blev hædret, dens Navn berømt,
O hør o hør, hvor det dundrede.
Og mangen en Skaal paa dens Sundhed blev tømt,
Ja, flere end elleve Hundrede.

Med Vinens Aand og Begejſtringens Glød
Hinanden man feſtlig opmuntrede.
Til Hovedet Hovedſtrømninger flød
Paa næſten halvottende Hundrede.

Af lærde Doktorer var Salen beſat,
O hør, o hør, hvor de dundrede, —
Som Graderne tog og hver fik en Hat,
Tilſammen ſyv-otte hundrede.

Men bagefter Tømmermændene kom
Til mindſt en halvſyvende Hundrede
Og vælted' Lykſalighedstemplerne om,
O hør, o hør hvor de dundrede.

III.

Forbi! Det flydende Purpur og Guld
Ej mere vil ſtrømmevis komme.
— Hvad gavner det vel, at man har været fuld,
Naar Flaſkerne nu er tomme?

Se, Glædens Roſer i Axelſtad
Vemodig viſne og falme.
Endogſaa det ſtakkels MORGENBLAD
Er daarligt og lider af Kvalme.

Det tæres hen af et dybtfølt Savn,
Og ingen dets Længſel har ſtillet:
Det ſavnede Tyſken i Kjøbenhavn!
Se, Taarer fra Øjet det trilled'.

Sin gamle TAUBER ej heller det fandt,
Han havde dog viſt med Begjærlighed
Beviſt ſom værdig Repræſentant
Sin medfødte «Uundværlighed.»

Men han har Forfald, og Rektor DAHL
Har Plads i vort Folkekammer.
Hvad Under om «Fællesorganets» Kval
Sig da viſer i Katzenjammer?

Den 13de i Maaneden *Tir*, Aar 1249 efter *Jezdegerd*.

elim, Musas Søn, den hoftebrede Guzlas førstefødte, Hilsen!

Allah er stor! Søn af min Fader, maatte mine Læber forlænge sig til dine Øren! I disse Kafirers By har der nu i lang Tid været Larm og Bulder, Klang af skingrende Krumhorn og af de Profeten forhadte Klokker, Raab fra Talerstole og Skraal af Mænd, hvis Buge vare udspilede som Vinsække, saa din Faders Søns Øjne og Øren have maattet staa aabne som Stalddøre og Søvnen er vegen fra hans Leje. *Inshalla*! De ypperste af disse Vantros Ulemaer have fejret en stor Fest, og deres Skæg naaede til Jorden og de vare 400 Aar af Alder. Og disse lærde Kafirer samledes i Moskeen, og ***Schahens Søn*** var til Stede og ***Schahen*** af ***Bogø*** og hans Mænd, og Haremmerne stode tomme og Kvindernes blottede Aasyn udbredte en liflig Glans og deres ***Scheik ul Islams*** Røst fyldte deres Øren og Mænd stødte i Basuner og de prisede deres egen Visdom. ***Allah Akbar***, og derpaa samledes de i Ulemaernes Højsal, og de bragte Trylle-Turbaner til at sætte paa hinandens Hoveder, at de maatte blive dobbelt saa vise som før. Ved Profetens Mellemgulv, hvor kæmpede ikke disse vise Gjavrer om Tryllehattene, og de, som ingen fik, græde. Og de, som havde faaet saadanne tidligere, stode uden for. Broder i Islam, forstaar du det? Og den ypperste Overulema hedder ***Abu Madvig Grammaticus***. Ved

Profetens Skæg, han er visere end syv andre tilsammen. Og han er saare bedaget. Og de satte ham paa en gylden Trone og de toge en Elefant og stillede den paa hans Skuldre. *Allah Akbar*, men denne vise Ulema var stærk som Profetens Svigersøn og han bøjedes ikke under Byrden. Og deres Scheik ul Islam fornam det og græd saare, og de trøstede ham og sagde: »Du skal være Nr. 13!« Din Faders Søn forstaar ikke disse Kafirers Maade at hædre og at trøste paa.

Og de vise Ulemaer samledes i en stor Bazar ved Havets Bred, og Schahens Søn var til Stede, og Kadier og Mollaher og Kafirernes Ypperste, ja, ved Muhameds Skæg, ogsaa Hundesønner vare med. *Maschallah*! Disse Gjavrer fyldte deres Bug og drak den Allah forhadte Vin og de drog bort til det Land *Tivoli* for at svale de hede Pander. Saadant Gjæstebud koster mange tusinde Darejker og skal betales af dem, der ikke maatte komme med. Saaledes er det nemlig gammel Sædvane i denne Stad.

En gammel Schah i dette Land blev besat af en Dew, sønderbrød sit Scepter og skænkede Stumperne til sine Undersaatter. Til Minde herom fejrer disse Vantro en Højtid, den saakaldte Grundlovsdag. Men, ved *Ayeschas* Aske, disse Hundesønners Fester ere ens alle til Hobe: de støde i Basuner, trodse Allah ved ugudelig Klokkeklimen, fylde Bugen med Mad og Vin ved de saakaldte Festmaaltider, og kaste i Nattens Mørke Ild op mod Allahs Himmel. *Mashallah*! Maatte Vredens syv Sværd ramme disse ugudelige! Derhos er der visse Kafirer, som ere paa Færde ved enhver Lejlighed; de springe op paa Borde og Stole og raabe af fuld Hals til de andre Gjavrer, hvilket kaldes at holde Festtalen. Du ser, Søn af Musa, at her er mere Larm og Støj, end om *Ahriman* havde sluppet syv Tusinde Dews løs og, ved Muhameds Skæg, skal det vare længe ved, saa bliver din Faders Søns Hoved til et Græskar.

En Allah velbehagelig *Bimbaschi* eller Øverste, *Abu Schjønning*, er den velvilligste og mest medlidende af alle dødelige. Maatte Allah gjøre ham til Stamfader for syv Folkeslag! Han var Hovidsmand for en Del af Schahens Janitscharer, som han opbevarer i en Æske med Bomuld, at de ikke skal forkøles. Naar en af dem nyser eller hoster, bliver Bimbaschien Abu Schønning rørt derved indtil Taarer; og farer en Dew gjennem en af hans Mænds Indvolde, er han nær ved at strangulere sig selv af Medynk. Hans Slave, *Sidi Melskens Ben Medicus*, er saare tro og lydig. Naar hans Herre med sin Stav peger paa en af sine Janitscharer og siger: »Mashallah, denne Søn af et Lam nyser, han er Kassationskommissionens visse Bytte,« da kaster Slaven, Sidi Melskens, sig strax paa sit Ansigt og svarer: »Bimbaschis Ord er visere end Kong Solimans, denne Mand staar ikke til at redde!« Og saa give de ham fri, at han maa vandre heden i Fred. En Dag, da Allahs Sol skinnede varmt, blev en *Bassa* eller Kaptajn, *Myr Nielsen*, stakaandet, og se, strax rørtes Bimbaschiens og hans Slaves Indvolde af Medynk, og de frigave ham af Schahens Tjeneste formedelst Affældighed. *Inshallah*! Maatte Allah gjøre deres Afkom utalligt! Men der Schahen fornam slig Omhu og Kjærlighed, lod han Bimbaschien og Slaven til Tegn paa sin Naade iføre Æreskaftaner og underholde paa offenlig Bekostning i et fast Slot i nogen Tid. En skabet Hund af en Gjavr blandt Abu Schjønnings Janitscharer, hvis latterlige Bestilling det er at indblæse Livsaande i et stort Messingrør for at gjøre det levende, som Allah gjorde det første Menneske levende — disse Kafirer ere taabelige som Strudse, — har Ahriman slaaet med Snue, men, ved Patriarkernes Grave, strax have hans Herre og den tro Slave i deres Hjertensgodhed skænket ogsaa ham Friheden. Maatte Allahs Fuldmaane skinne til evig Tid paa disse tvende Gjavrers Isser! Schahens Kadier vil nu udtømme Hæderens 7 Skaaler over Bimbaschien og hans lydige Træls Hoveder, og selv om Schahen, hvad man haaber, for stedse vil lade disse Ædlinge underholde paa det befæstede Slot, ville alle Kafirerne her, som og jeg, Profetens Tjener, finde, at dem skete kun deres Ret.

Sela, Ven og Broder, maatte din Skygge aldrig aftage, og dine Hustruer vorde frugtbarere end Kaniner.

Jeg er ved Profetens Naade

din rettroende Ven og Broder,

Jakub Ben Musa Nasreddin.

Æko fra Festens Dae

a

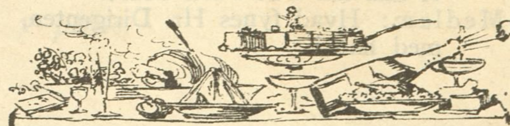
Søren Pipperop.

Jæ hade nydt den Gonstbevisning
A bie engviteret hen
Te Kommynens Middasbespisning,
Aa jæ hoppede strax paa den.
Naar jæ kom mæ i desse Telt, I
Ka vel forstaa, det va et Træf; —
Nok sagt, jæ va saa svineheldi,
A jæ kom mæ aa fek lidt „Lef"

Sekke Gaaseleverpostejer!
Sekke Agerhøns i Sjelé!
Sikken Masse gumlende Kejer, —
Det va en Aandens Fest, ku man se.
Talen for Kongen ku jæ got li —
Den be holdt a en lille Mand —
Den va saa pæn aa undersaatli,
A den ku holdts i Kinas Land.

Envær a vos ku sagtens gotte
Saj ve Maden, — men di, der blaat
Udenfor logtede Sovsen, maatte
Ønske, di hade Snue faat.
— Den Midda va saa kønt et Minde
Fra Festen, saa a denne Da
Hos maj ve immer Genklang finne
Dyft i min Sjæls Harmonika.

Kantaten indøves.

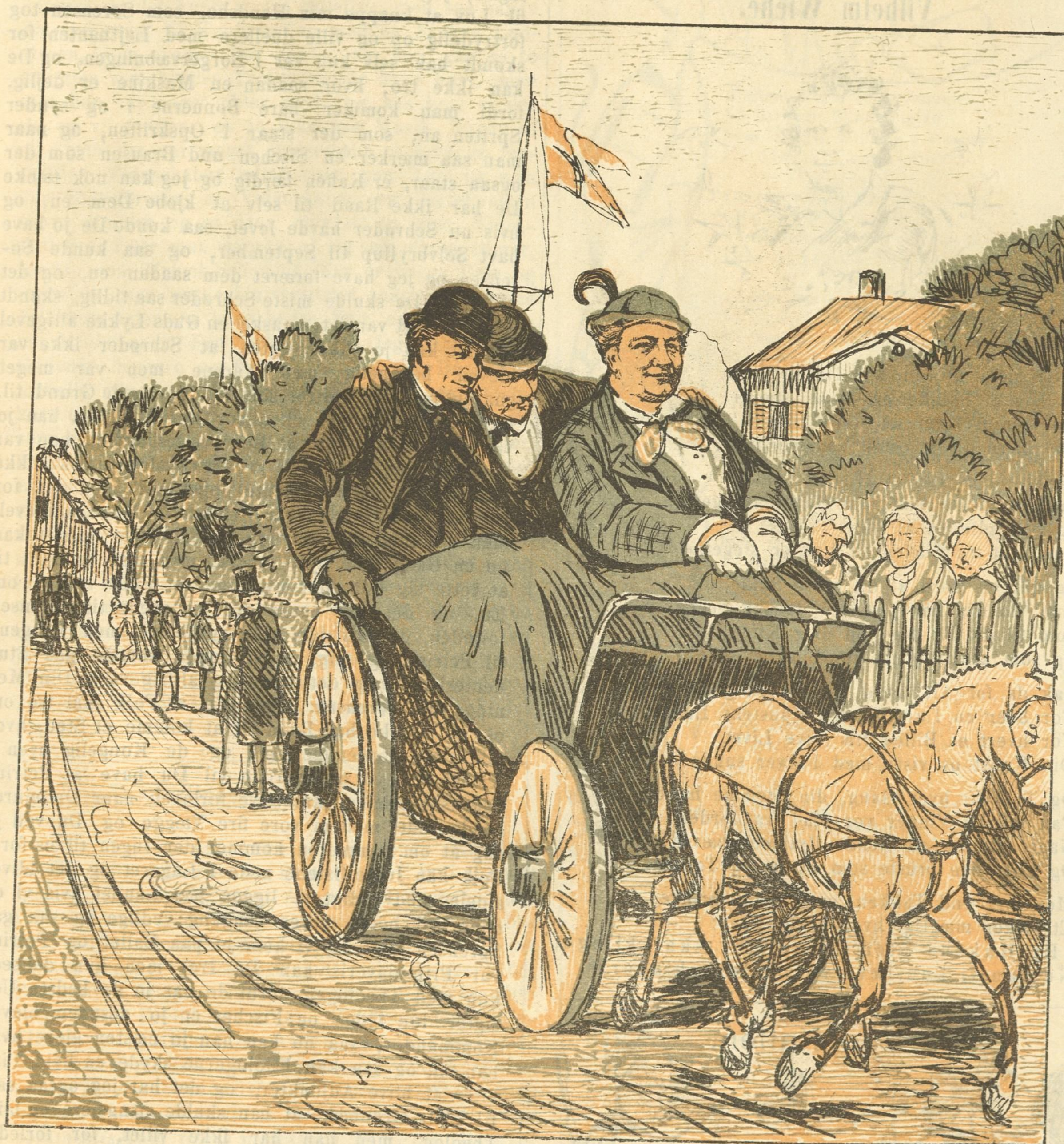
Et lyst Øjeblik i en taaget Hjerne.

Dirigenten: Nu gaar det bedre; men Peterſens Solo er altfor ſvag endnu; jeg véd ikke, hvordan vi ſkal faa det Parti bedre.

Et Medlem: Hvad ſynes Hr. Dirigenten, om jeg gik over paa Peterſens Stemme og ſang Solo med ham?

Imellem Sæsonerne.

Pony soit, qui mal y pense.

Til

Vilhelm Wiehe.

Tyst gjennem Luften i Dagen farer
Et Tog af Skikkelser, store, stærke,
Din Genius fører de stolte Skarer,
Som bære dit Hjærtes Vaabenmærke.

Ja, hos dem alle et Hjærte banker
Saa stort og varmt som Naturens eget,
Og Øjet glimter af høje Tanker,
Der dybt fra Sjælen til Lys er steget.

Og det er Børn af dit store Snille,
Som vandret har paa den danske Scene,
Som til dit Ry blev en evig Kilde,
Og som skal nævnes for Slægter sene.

Tak da for Alt, hvad Du har os givet!
For hver en Luftning fra Kunstens Lunde,
For hvert et Billed fra selve Livet,
Din Kunst os viste med Farver sunde.

Og Tak for hver Gang, din Stemme hæved,
Paa stærke Vinger vor Sjæl fra Jorden,
Naar sødt og smeltende Rythmen bæved
Og naar den bruste som Storm og Torden.

Men mer end Takken, vi Dig kan bringe,
Et tolker mægtig, hvad os bevæger:
„Ej Hakons Stemme nu mer skal klinge,
Nu kan vi kun læse vor Øhlenschläger!"

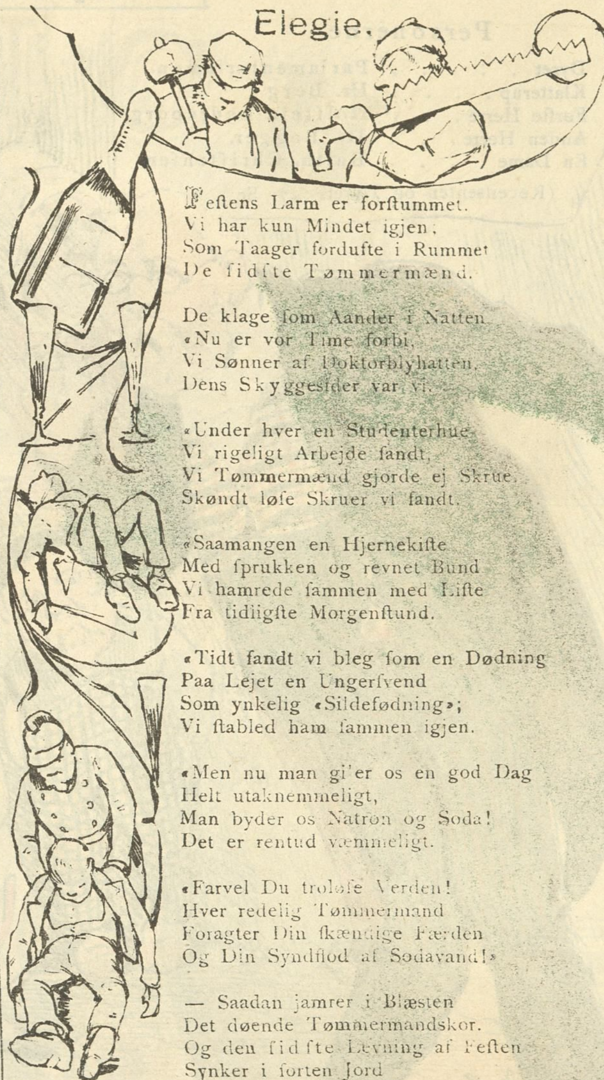

Fru *Sørensen*. Ja søde Fru Schrøder, Deres Kaffe kan være god nok af Posekaffe at være, men De kan tro, det er alligevel det bare Vand imod Tragtekaffe paa Selvlavermaskine, som jeg fik Sørensen til at forære mig forleden Dag i Anledning af, at det netop den Dag var syvogtyve Aar siden, han første Gang saa mig hos Fru Mikkelsen, De kan nok huske den Aften jeg var i lys Lilla med Roser paa Haaret og Livbaand, og Løjtnant Svane sagde, jeg saa ud som en Sirene eller Najade, og fik Lov at knappe min Handske, som Sørensen tog fortrydelig op og ville duellere med Løjtnanten for skøndt han selv kun var i Borgervæbningen, og De kan ikke tro, hvor saadan en Maskine er dejlig, fordi man kommer bare Bønnerne i og synder Spriten an, som der staar i Opskriften, og naar man saa mærker en Sischen und Brausen som der ogsaa staar, er Kaffen færdig og jeg kan nok tænke De har ikke Raad til selv at kjøbe Dem en, og hvis nu Schrøder havde levet, saa kunde De jo have havt Sølvbryllup til September, og saa kunde Sørensen og jeg have foræret dem saadan en, og det var Synd De skulde miste Schrøder saa tidlig, skøndt rent ud sagt var det maaske en Guds Lykke alligevel for det kan jo ikke nægtes, at Schrøder ikke var bleven behagelig med Aarene men var meget gnaven paa det Sidste, som han jo havde Grund til, fordi De levede paa en altfor stor Fod, saa han jo var nødt til at tage af Begravelseskassen, han var Bestyrer for, hvad der jo var kjedeligt nok, ikke fordi han jo egenlig mente noget Ondt med det, for han var ved Gud en rar, skikkelig Mand alligevel, men det skadede ham dog i Folks Øjne og det kan nu en Gang ikke nytte noget, men man er nødt til at rette sig lidt efter hvad andre Folk mener om En, og det var ogsaa det jeg sagde til Sørensen forleden, da han ikke ville rykke ud med Pengene til Petrine og mig, at vi kunde komme paa Studenterballet, og det kan dog aldrig være Din Mening, lille Sørensen, sagde jeg, at Folk skal tro om os, at vi ikke har Raad til at komme et Sted, hvor alle andre ordenlige Folk og de Kongelig oven i Kjøbet er med og hvordan vil Du have at Petrine nogensinde igjen skal blive forlovet, naar Du murer hende inde mellem vore fire Vægge og Du véd jo dog at om Sommeren kommer der Ingen til os fordi Folk kan lugte Ostene nede i Lageret og det bliver aldeles nødvendigt vi ligger paa Landet hvis vi da ellers vil holde vores Omgang vedlige og saa gav Sørensen Kjøb og vi kom jo paa Ballet og Petrine var Primulaveris kan De tro, men hun dansede kun med Theologer, fordi de har jo de bedste Udsigter for Tiden og Fischer er jo desuden bleven Kommandør, saa nu kan han jo næsten gjøre hvad han vil, og saa kan Filologerne skyde en hvid Pind efter at blive Adjunkter, og det har jeg ogsaa sagt til Frits Grønbæk, at han skulde sjangsjere og blive Theolog, men han har ikke villet, før forleden Morgen, da han havde været til Klampenborgfesten og var saa sagtmodig og andægtig paa Morgenstunden og saa havde jeg jo fat i ham igjen, og han sagde saa, at nu ville han læse Hebraisk, som han ikke kan, fordi han ikke er Jøde, men som man læser bagfra ligesom Romaner og det er jo dog rart han ikke er nødt til at begynde forfra, som vilde være besværligt for et Menneske i hans

Alder, og desuden kan man jo hvad man bare rigtig vil, og det saa vi i forrige Uge for Petrine og jeg vilde høre Generalprøven paa Gades Studenterkoncert og det kneb at faa Billetter, men saa havde Petrine gaaet til Konfirmation med en Frøken Ludvigsen, som synger hos Gade, og hun gav os to Billetter som hendes Tanter skulde have havt, men som hun var noget uklar med, og saa kom vi der da og vi forstaar os jo ikke paa Musik Nogen af os, men det var meget interessant at høre de forskellige Videnskaber udtale sig paa Vers og man kan godt forstaa, at Videnskaben og Digtekonsten hører sammen og at naar man er en stor Videnskabsmand, er man ganske af sig selv ogsaa Digter, saadan som Henrik Scharling, der er begge Dele og jeg vilde bare ønske Universitetet snart vilde holde Jubilæum igjen og have bedre Vejr og nu maa De undskylde søde Fru Schrøder at jeg ikke bliver siddende længere og hører paa Alt det De har at fortælle mig, men jeg skal ud at bestille nogle Visitkort til Petrine, for hvis den theologiske Marskalk, som hun dandsede Borddans med, kommer og frier, hvad han lod til ikke at være bange for, saa er det rart at have Visitkortene paa rede Haand og De skal være den første der faar, søde Fru Schrøder, og det er sandt Deres lille Mine saa ogsaa ganske net ud, men hun har jo den skæve Skulder, saa hun fik ikke saa mange Danse som Petrine men trøstede sig med at kokettere med en Student og det var oven i Kjøbet kun en Mediciner, som der jo ikke er Dyrtid paa, saa det skal De dog sætte Dem imod bliver til Noget hvis De holder af Pigebarnet. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Sundhedstilstanden i Kjøbenhavn.

Fra Universitetets praktiserende Æresdoktorer er der i Dagene fra d. 4 til d. 7 Juni anmeldt følgende Sygdomstilfælde: Almindeligt Ildebefindende i Forbindelse med Snue, Forkølelse, Gigt, Kvalme o. s. v. 5000, Hovedskade 2000, Halsbrandskade 1000, Tæring Ingen; Drikkesyge 700, Skaalkopper 200, Snakkesyge 300, almindelig Rosen 200, Hverandrerosen 100, Ørelidelser 5000, Rangsyge 100, Elephantiasis 1, Gulsot en Anden, Dadelsyge Ingen; Vandskræk (*febris Klampenborgensis*) 2400, Koldfeber (*febris Tivoliana*) 14000 (foruden Abonnenter), gastrisk Feber (*febris universitatis sive Kasinoa*) 280, *febris communis* 750, *febris majestatis* 200+60, Balfeber (*febris promotionis*) 700 (Alle af Kvindekjønnet), Examensfeber Ingen. Af de anmeldte Tilfælde ere de fleste Forhold forekomne i Folkemængden ved: Universitetet, Kasino, Tivoli og Klampenborg; af epidemiske Sygdomme meldes fra Studenterforeningen Udbrud af Hungertyphus (*febris table d'hote*); fra Skibe paa Klampenborg Rhed: 1 Død(-drukken).

Feſtens Larm er forſtummet.
Vi har kun Mindet igjen;
Som Taager fordufte i Rummet
De ſidſte Tømmermænd.

De klage ſom Aander i Natten
«Nu er vor Time forbi,
Vi Sønner af Doktorblyhatten,
Dens Skyggesider var vi.

«Under hver en Studenterhue
Vi rigeligt Arbejde fandt,
Vi Tømmermænd gjorde ej Skrue,
Skøndt løſe Skruer vi fandt.

«Saamangen en Hjernekiſte
Med ſprukken og revnet Bund
Vi hamrede ſammen med Liſte
Fra tidligſte Morgenſtund.

«Tidt fandt vi bleg ſom en Dødning
Paa Lejet en Ungerſvend
Som ynkelig «Sildefødning»;
Vi ſtabled ham ſammen igjen.

«Men nu man gi'er os en god Dag
Helt utaknemmeligt,
Man byder os Natron og Soda!
Det er rentud væmmeligt.

«Farvel Du troløſe Verden!
Hver redelig Tømmermand
Foragter Din ſkændige Færden
Og Din Syndflod af Sodavand!»

— Saadan jamrer i Blæsten
Det døende Tømmermandskor.
Og den ſidſte Levning af Feſten
Synker i ſorten Jord

Bopælsforandringer.

Tillæg til Kjøbenhavns Vejviser for 1879.

Bagger, fra Longangsstræde til Nabolos.
Ehlers, fra Brolæggerstræde til Magstræde.
Erslev, fra Korsgade til Skvaldergade.
Harald Holm, til Forhaabningsholms Allé.
Holstein-Ledreborg, fra Graabrødretorv til St. Gjertrudstræde.
Høgsbro, fra Rævegade til Slippen.
Hørup, til Grønnegade.
Lembke (NB. Kammerraaden) til Kattesundet.
H. H. Nygaard, til Vandkunsten.
Chr. Richard, til Danmarks Gade.
Schelde, til Slukefter.
Tauber, fra Dyrkjøb til Nøjsomhedsvej.
Saxo V. Wiegell, til (Red.) Larsens Plads.
Zahle, til lille Kirkestræde.

I Dyrehavstiden.

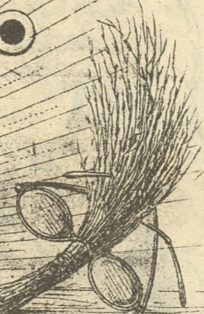
Klatterup: Jeg beder tusinde Gange om Forladelse. Nu skal Dyret strax have den Ære.
Damen: Det er dog vel ikke saa stort som en Elefant?
Klatterup: Nej, det er det ikke.
Damen: Maaske som en Oxe?
Klatterup: Hm — — ja, jo omtrent; ja jeg tror, den kan vel være som en Oxe — eller dog maaske lidt mindre. Ja, ser De, jeg er ikke den Mand, som praler; De skal ikke sige om mig, at jeg har lovet for meget. Hvad Oxer angaar, saa har man dem af forskellig Størrelse.
Damen: Men det er dog vel større end en stor Hund?
Klatterup: Ja Gud bevares, meget større end den største Slagterhund. (afsides) Aa, gid jeg var sluppen vel herfra.
Anden Herre: Er det maaske en stor Fisk?
Klatterup: Ja, ser De, hvad Størrelsen angaar, det er nu virkelig et overmaade ubestemt Begreb.
Anden Herre: Maaske en Vandfugl?
Klatterup: Ja, ser De, for saa vidt som det ligner en Fisk, har det rigtignok adskilligt af en Fugl.
Første Herre: Saa for en Ulykke, hold op at tale i Gaader, og lad os se Dyret!
Klatterup: Aa Herre Gud. jeg skal gjøre alt, hvad der staar i min Magt, men jeg tror — jeg tror, at det er fløjet ad Helvede til.
Anden Herre: Kan det flyve?
Klatterup: Ja, hvis det er en Fugl, maa det kunne flyve.

C. Simonsen Udgiver.

1879. Torsdagen den 19de Juni. Nr. 25.

PUNCH.

En Hypothese.

Faderen: Kan Du se, jeg fik hende til at tie stille.

Moderen: Ja, Smaabørn holde meget af at være hos Herrer; de ligger godt i en Herrearm.

Drengen: Det er vist, fordi Storken er en Herre.

Finalen.

Enſom og mørk er Folketingets Bolig,
Tyſt og forladt,
Lukket er Døren, ingen Talerſtol i
Salen beſat!
Sorgen og Savnet kan vi næppe ſtyre;
Vented' de ſaa længe, før de drog af Sted,
Burde de havt Dyre-
havstiden med.

Dog er med Haab vor Klagetone blandet:
CHRESTENS Parti
Smelter i Varmen. Nys ALBERTI danned'
Et Kompag 9!
Rebellion han gjør mod Bogødrotten,
Værne han vil ſin «Uafhængighed».
Komme ſlemt paa Potten
Vil BERG derved.

Derfor en nyfødt Sol i Øſten gløder
Klart gjennem Sky.
Atter det ſkilte vil paa Vælgermøder
Mødes paany.
Der vil det «oplyſte» Vælgerfolk de hylde,
Hverve dets Bifald, priſe dets Fornuft
Og med Floſkler fylde
Kroſtuens Luft.

Der vil HIN LEDRE trodſe «Venſtres» Torden
Med ſin «Perſon»,
BERG ſom Orlogskonge ſtøtte ved en fjorten
Tommers Kanon.
Der vil ALBERTI ſvinge TAUBERS Klage
Som Uafhængighedsfane lilliehvid.
Hvo vil da beklage
Agurkernes Tid?

Hvad der laa om Smørret.

Mogensens Pande glinsede i Junisolens Straaler som en kæmpemæssig Ejdammerost, og i de smaa smilende Fordybninger i hans veludpolstrede Kinder, laa der en stille, lys, lovende Forjættelse om stigende Smørpriser. Hans Øje gled langsomt søgende hen over en Krukke Anchiovis, dukkede derefter ned i en Kurv med frisklagte Æg, bøjede udenom en mægtig Skinke, stødte saa paa et røget Lammelaar og dvælede akkurat et Sekund paa dette, for derefter med et pludseligt Spring, ligesom en opskræmmet Græshoppe, at kaste sig over en Sildefjerding. Han udstrakte sin velformede, kjødfulde Haand og greb et Blad Papir. Derefter vendte han med forbavsende Tungefærdighed Skraaen, spyttede, rakte *Punch* Smørret og antydede med et svagt Grynt, at han var villig til endnu denne Gang at lade Betalingen opføres som en Debetpost i Kontrabogen. Efter at have givet saa utvetydige Livstegn sank hans Hoved skævt hen imod den ene Skulder, Øjnenes Laage sænkede sig og Læberne skiltes ad, fremvisende halvanden Tand, imellem hvilke Skraaen kiggede fornøjet ud, som om den vilde fortælle Verden, at den havde det godt hos Mogensen og slet ikke brød sig om at komme bort fra ham mere. Med dette hyggelige Stillebensbillede, afspejlet i Sindets og Sjælens bundløse Oceans silkeglatte Vandflade, vendte *Punch* hjem til sit Bo, fyldte sin Smørkrukke og begav sig derpaa hen i sin amerikanske Gyngestol, for i Ro og Mag at underkaste det fra Mogensen modtagne Dokument en kritisk Prøvelse. Det lød som følger:

A
Monsieur
Monsieur le Gourmand
Jeppe Jochumsen
á
Ludseroed.

Mon cher ami et compagnon de partie! Vous pouvez prendre poison sur que j'ai battu á Severin

la derniere semaine. Moi et le prince de couronne avons eté les convives d'honneur dans tous les fêtes de l'Univers. Nôtre ami, Monsieur Cesse[1]) a partagé nos repas et le vieux Monsieur Manger de Baie[2]) a presidé. Il preside trés bien, mais je crois, que moi l'a pu faire plus bien. Quand nos écoles de colline[3]) ont prosperés quatre cent ans je parie, que nous eclipserons ces hommes de l'école noire comme une vapeur-navire[4]) offusque un vaisseau de poire[5]) vulgaire. Moi, qui a elevé tant des gouverne-hommes[6]) je souffle sur tout l'elevation classique. Ventregris! Avez-vous lu, comment Monsier Jean Buisson[7]) a pris les malheureux recrutes dans defense contre leur tyranniques bourreaux. Ah le brave Buisson! Il ne crains pas leur sabres et leurs epaulettes. Mais moi je crains, que tous les petits écoliers dans Danemarc feront rebellion et donneront leurs pauvres maitres d'écoles des yeux bleus et des nez en sang. On peut donc être trop democratique et trop radical. Cela le vieux d'Alberti n'a pas compris. Il m'a dit Adieu et a composé une partie des radicaux furieuses. Ils sont neuf et sont apellés les acide-sulphureuses[8]). Pour moi je crois, qu'il est temps de prendre corde dans les voiles. Possiblement vous me verrez un beau jour comme administrateur de baillage[9]) royale. „Sic transit gloria mundi", comme le vénérable Zahle dit en Latin. Le jour de pays est prorogé. Que faire! La piece est fini! Allons souper!

Votre confrêre et ami
Chrêtien Montagne
cidevant roi et sacristain.

---

[1]) Hørup. [2]) Madvig, [3]) Højskoler, [4]) Dampskib, [5]) Pæreskude, [6]) Styrmænd, [7]) Jens Busk, [8]) de Svovlsure, [9]) Amtsforvalter.

Venstres Kammertone.

XVIII.

Den demokratiske forlorne Yndighed
En Blomst dog har, hvis Farve helt er ægte:
Alberti vil som rød bestandig fægte
Trods al politisk Afmagt og Ukyndighed.

For Vælgerfolkeret han slaar med Fyndighed,
Alt andet er ham ikke værdt en Hægte;
Og er der noget, han ej kan benægte,
Saa er det Folkets suveræne Myndighed.

Processer har han altid havt i Masse,
Sin Jura kan han, og sin Sparekasse
Han med en sjælden Iver har bestyret.

Som demokratisk Surdej er han anlagt;
Thi naar i Venstres Mel man ham faar aubragt,
Saa bliver strax det hele gjennemsyret.

XIX.

Hørup, en anden Folkets ægte Søn,
I *Morgenbladet* krøb en Gang som Larve;
Ham smykker ej Albertis røde Farve,
Han maa kun nøjes med at være «grøn».

Dog hans Beskedenhed vil faa sinLøn;
En Gang vil Bogøs Kongestol han arve.
— En Statsrevisorpost er kun en tarvelig Mundfuld, nøjes hermed, det var Synd.

Den grønne Ungdom ikke her man finder,
Det Grønne i ham mer om Spanskgrønt minder,
Som saadant har det vundet Hævd og Gyldighed.

— Suppleret med det radikale Røde
Kan sammensmeltet dog hans Grønhed møde
Som snehvid Svane og forfulgt Uskyldighed.

XX.

Som fuldblods ægte Søn af den forlorne
„Bevidste Folkemagt", af hvis Ruin man
Bemærke stadigt fler og flere Trin kan,
Staar dog *Jens Busk*, blodtørstig som en Orne.

Den Busk har ingen Roser, men kun Torne;
Og de, som mulig kalde ham en fin Mand,
Fremkalde derved kun et billigt Grin kan,
Thi Busk er al Tid blandt de mest forsorne.

Afbankede Husarrekrutter finde
I ham en trofast Ven, som ingen Sinde
De Staklers Tillid gjøre vil til Skamme.

Til Hævn for Knubs og Slag af flade Klinger
Den røde, blaa og gule Ryg han svinger
I Luften som en Friheds Oriflamme.

---

* *

«Hvor godt Folk er, kommer godt Folk til,» sagde Redaktøren af Ravnen; han hørte, at «det forenedes» Bestyrelse skulde gjøre ham Selskab.

*

Hors de concours.

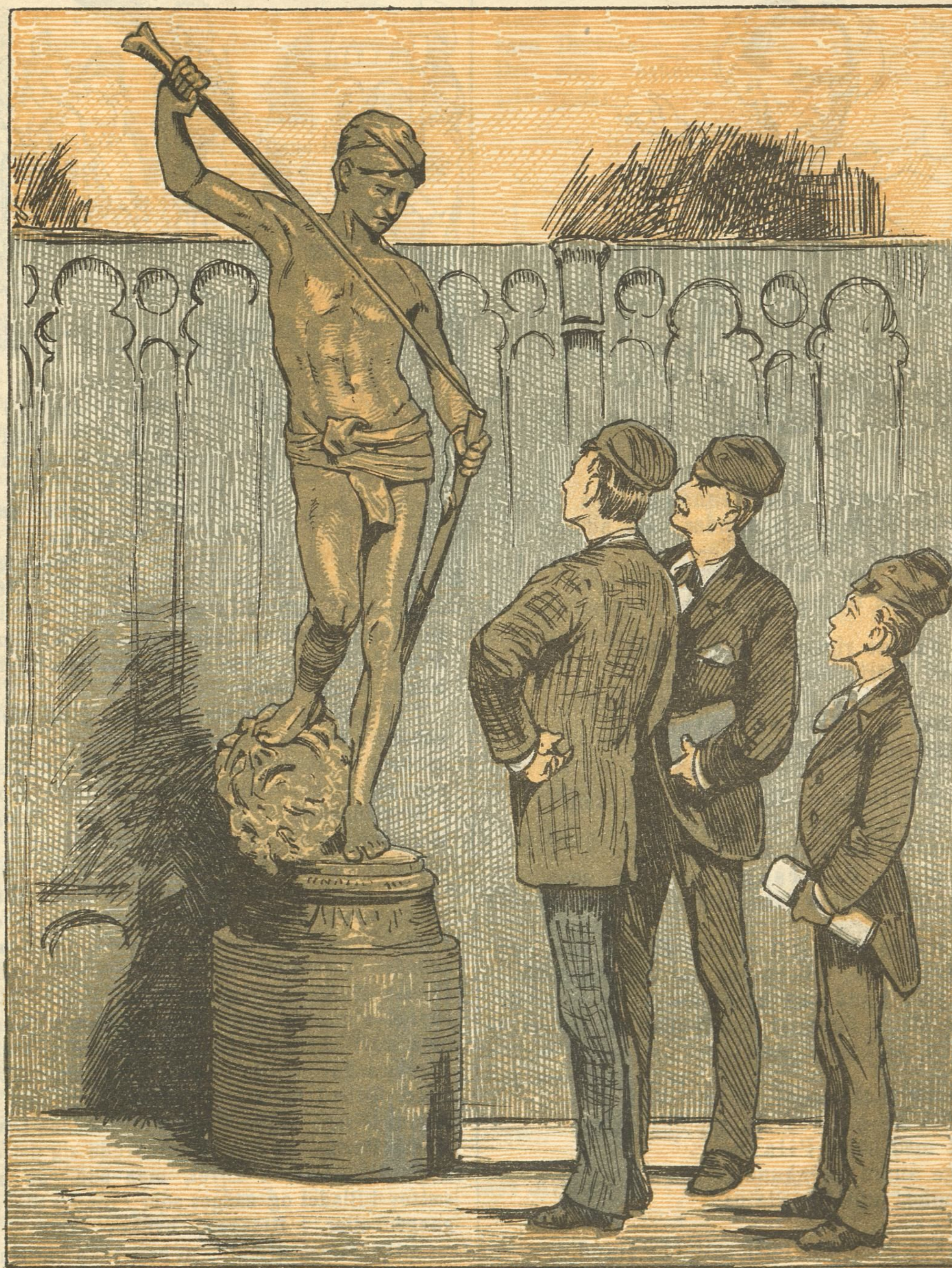

Værtinden: Tør jeg under denne Pavſe proponere Herrerne en lille Spøg: en Parée eller Præmie for ham, der kan ſætte det dummeſte Anſigt op!

Kor: Bravo! Kammerjunkeren har allerede vundet!

Kammerjunkeren: Jeg proteſterer! Jeg proteſterer, mine Herrer! Jeg ſad i mine egne Tanker, og Paréen var jo heller ikke beſtemt endnu!

Ogsaa en Hypothese.

— Hvorfor mon egenlig Brygger Jacobſen har foræret Univerſitetet ſin David?
— For at vi al Tid ſkal huſke, hvor David kjøbte Øllet.

Et afhjulpet Savn.

Da Bjørnbak vandred' al Kjødets Gang,
Blev Venstre stedet i Nød og Trang:
Hvo skulde vel Tabet lindre?
Nu ejede Folket i Danevang
Et Sandhedens Vidne mindre.

Vel fandtes blandt Frihedsvennernes Flok
Hin ædelig Herre — vi mindes ham nok,
Hin assenske Banebryder —
Men han var kun «moderat» og var Kok
Ved en ganske anden Slags «Grüder».

Dog nu kan de rigtige Venstremænd
Af ganske Hjerte sig glæde igjen;
Ej mer man Lars Bjørnbak begræder;
Thi nu har de Gottlieb Petersen
Som passende Stedfortræder.

For Landets Domstol Hr. Petersen kom:
Der kjender man ikke til Folkedom,
Hvad Venstre beklager saa bitterlig;
Den vejed' Hr. Petersens Usandhed, som
Befandtes at være «vitterlig».

At han skulde strande i samme Egn
Som Lyv-Lars, det var et daarligt Tegn
Og ikke just Vand paa hans Mølle.
Han kom til at ligne en Vibydegn
Ogsaa deri, at han er «sølle».

Dog Morgenbladledernes prøvede Ven
Har skaffet sig her ved sin sanddrue Pen
I Lighed med salig Pilatus
Og mange andre navnkundige Mænd
En i Sandhed uheldig Status.

Thi han kan som hin fortjenstfulde Mand,
Der en Gang var Dommer i Jødernes Land,
Men nu kun er Støv og Aske,
Vist trænge til et forsvarligt Fad Vand
For sine Hænder at vaske.

Punch drømmer.

Den Luft, der laa under Loftet i *Punch's* Studereværelse havde vugget sig frem over Slagterboderne og Holmens Kanal, den var bleven bagt af Solen paa Kongens Nytorv og havde suget Parfume af Trankogeriet paa Kristianshavn. Nu laa den og blinkede søvnig op ad Dørstolperne og Vindueskarmene, kjærtegnet af sagte, dirrende Myggevinger og af staalblaa Spyfluers summende Vuggeviser.

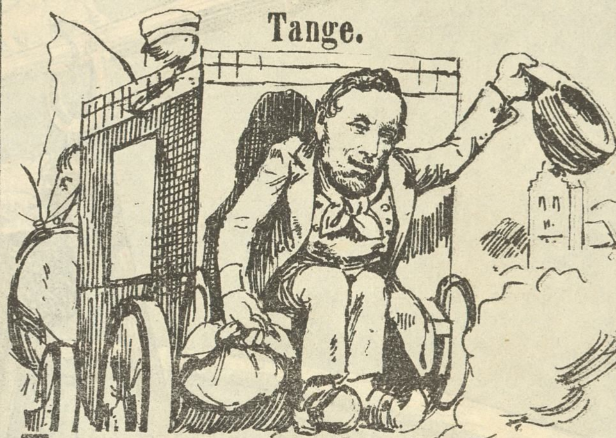
Punch strakte sig, gabede, greb *Morgenbladet*, gabede atter og nikkede derpaa som en Mand, der er nødt til at vedgaa en Ungdomsvildfarelse, nikkede nok en Gang — to Gange, saa faldt *Morgenbladet* i Spyttebakken. *Punch* sov, og *Punch* drømte. Han drømte, at han var bleven Sultan i Tyrkiet og sad paa en høj, høj Trone og plejede Retfærdighed. Og for hans Ansigt fremførtes Pascha *Riise*, og han havde været rebelsk og sat sig op mod den høje Port i *Tivoli*, og Pascha *Olsen* forlangte hans Hoved, skjøndt der slet ikke var Noget ved det, og Pascha *Dahlerup* ligesaa. Og Pascha Riise brugte en fæl Mund og svor ved Profetens Skæg, at den høje Port skyldte ham sin Tilværelse, men Dahlerup Pascha sagde nej, og risede hans Bag, og Riise-Pascha græd og bad for sig, thi han havde dog Del i Sultanens Divan, sagde han, og i Sultanens Divan drikkes megen Punch, og *Punch* erindrede sig dette og skænkede Riise-Pascha Livet, men bød, at han skulde sættes i Bladet og sælges som *Punch's* Slave i Bazargangen eller i Kiosken, hvilket skete.

Og *Punch* drømte, at han ikke var Sultan mere, men var Gjæst i Verdensstaden, ikke i Paris, hvor han har været før og faaet hæderlig Omtale, men i London, hvor han ikke en Gang har faaet Cobden-Medaille, og han stod i en stor Sal, hvor alle Landes store Digtere og Forfattere var mødte for at sige hinanden Behageligheder. Og gamle *Victor Hugo* førte Forsædet. Og Navnene paa de forskjellige Landes

Repræsentanter blev læste op, og *Punch's* Hjerte svulmede af national Stolthed, fordi han vidste, at Danmark er et lille Land, men med store Digtere. Og da Raden kom til Danmark, fremtraadte *Richard Kaufmann*. Da var *Punch* nær revnet af Forfængelighed, thi naar den mindste i Danmark bænkes med de største uden Lands, da glæder ethvert ærligt dansk Hjerte sig over denne Ære. For naar en Trediedels Bearbejdelse af et Sekondteater-Kassestykke og en Syndflod af Bladartikler her hjemme er saa højt agtede uden Lands, hvad maa saa ikke vor øvrige Literatur være. Og *Ricard Kauffmann* talte Fransk! Og alle de Fremmede syntes det Danske var et mærkeligt Sprog. Og *Ricard* var evig glad som al Tid.

Saa skiftede Drømmen atter, og *Punch* var midt i Rædselsherredømmet. Og han stod blandt Tilskuerne foran Revolutionstribunalet. Men det var ikke *Fouquier-Tinville*, der sad paa Dommerstolen, men den skikkelige Kammerraad *Lembcke*. „Gudskelov!" tænkte *Punch*, „han gjør saamæn ikke en Kat Fortræd!" Men i det samme blev en Mand ført frem. Han havde traadt en Hund paa Halen. „Til Guillotinen!" raabte Kammerraad *Lembcke*. — En anden blev ført frem. „Hvad har Du gjort?" spurgte Kammerraaden. „Dræbt en Loppe!" svarede Manden. „Elendige! hvad havde det stakkels Dyr gjort?" — „Den bed mig," — „Bed da Loppen Dig ihjel?" — „Nej, men.." — „Usling! Du burde have bidt igjen, men ikke dræbt den. Til Guillotinen!" — Atter blev en Mand ført frem. „Hvad hedder Du?" spurgte Kammerraaden. „Ja hvem er De!" spurgte Manden. *Lembckes* Ansigt blev purpurrødt. „Jeg er kongelig dansk Videnskabens Torturkammerraad og Patent-Dyrbeskytter i Kjøbenhavn, men hvem er Du?" — „Mit Navn er Panum." Ved dette Navn rejste der sig et Brøl fra Tusinder af Struber. Rasende Kvinder styrtede frem bevæbnede med Saxe, Synaale, Knappenaale og andre kvindelige Mordvaaben. „Hæng ham! Flæng ham! Brænd ham!" lød det i et hylende Kor. Forgæves ringede Torturkammerraaden med Klokken. Forgæves søgte hans Adjutant Lieutenant *Weis* med dragen Sabel at holde Mængden tilbage. Overretsprokurator *Schytte* strøede uden Nytte sin Veltalenheds duftende Blomster ud over Mængden og paakaldte Respekten for den høje Protektrice. „Til Lygtepælen! Til Lygtepælen!" lød det. *Punch* blev ganske underlig. Hans Samvittighed sagde ham, at ogsaa han var fuld af Brøde. Han vilde snige sig bort. For silde! Han var kjendt. Ak altfor kjendt! De greb fat i ham og slæbte ham hen for Skranken. Torturkammerraaden saa paa ham med et lynende Øjekast. Derpaa greb han Klokken og ringede. Forunderligt! Ved den første Lyd af Klokken begyndte Skikkelserne at blegne og løse sig bort i Taage. Det var ligesom den skarpe, klare Klang skar dem i smaabitte Stykker, hvirvlede dem op i Luften og blæste dem ud af Vinduer og Døre. Klokken ringede stærkere og stærkere. — *Punch* slog Øjnene op. Det var hans egen Dørklokke, der kimede. Han aabnede Døren. Der stod Boghandlerens Dreng med den sidste *„Androcles"!*

Tange.

Her i Danmarks Væng og Vange, Vange, Vange
Brænder ingen tropisk Sol,
Ingen Mø med gyldent Spange, Spange, Spange
Sidder her paa Dronningstol;
I vor Folke-Lund ej mange, mange, mange
Store Glimmerblomster prange, prange, prange;
Men saa har vi Anders Tange, Tange, Tange,
En beskeden bly Viol,
Ja!
I sin fynske Vadmelskjol'.

Han kan Hjerter fange, fange, fange, fange
I sin Tales fine Net;
From som Due, snild som Slange, Slange, Slange
Lokker Vælgerne han let.
Snedig er vor Anders Tange, Tange, Tange,
Ja og han er ikke bange, bange, bange
For at kjøre Mile lange, lange, lange
Bag paa Diligencens Brædt,
Ja!
Naar han ikke har Billet.

Nys Hr. Anders Tange, Tange, Tange
Hopped' atter op bag paa,
Og i Tider trange, trange, trange
Hjælp det var for Holsteins Faa;
Os han hjalp saa mange Gange, Gange, Gange;
Derfor skal i vore Sange, Sange, Sange
Plads for Anders Tange, Tange, Tange
Gratis altid aaben staa.
Aa!
Ham vi la'er ej længer gaa.

Stjernekiggeren.

Fjerran hon drøjer från grønſkande dalar,
Borta i konungens gyllene ſalar.
Ack, lilla ſtjerna, ack, lilla hjertavän,
Kommer du ej ſnart? . . . kommer du ej ſnart?

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 26de Juni. Nr. 26.

Ikke forknyt.

— Jeg tør slaas med en Bjørn! Tør Du det?
— Jamen jeg tør slaas med en levende Missekat, naar den ikke kradser!

Verdens Løn.

I Bogøs Rige er der «*something rotten*».
Af Disciplin er ſnart ej mere Spor.
Man har gjort Mytteri mod Bogødrotten;
Den Magt, man levned' ham, er ikke ſtor.
— Nu ſkal til ſidſt han puttes i Kachotten
Med dem, der ſvigtede hans Sag i Fjor,
Af Sorg maa Folkehjerter gjennembores
I denne Tid. *O tempora, o mores!*

At tænke ſig en folkekaaren Drot
Og ſalvet Fyrſte komme i Salveten,
Maa harme dybt hver trofaſt Underſaat.
Et Land vil aldrig kunne trives godt,
Hvor Folk i den Grad haaner Pieteten
Og giver deres Konge paa Planeten.
— O Morgenblad, du ſkulde aldrig vovet
At drive Spøg med «Karl den Førſtes Hoved»!

Ja, det er trange Tider for en Fyrſte!
Paa deres Magt gjør frækt man Attentat;
Og ikke blot i Bogødrottens Stat,
Men ſelv i Riger af de allerſtørſte
Sig liſter mangen nihiliſtig Børſte
Med hvæſſet Dolk, til Fyrſtemord parat.
Et Venſtrehoved bliver her ej undtaget,
Hvad enten det er kronet eller — kronraget.

Men denne Skæbne er dog grumme triſt
For «den bevidſte Folkemagts» Heroer.
At blive gjemt bag Fængſelsgitrets Riſt,
Naar man har ventet, ſom en Fugl paa Kviſt,
At kunne flagre om til Landets Kroer
Og trumfe der med folkelige Knoer
I Bordene ſom rigtig Pokkers Ka'le
Og give ESTRUP dygtig paa hans Hale!

Dog kan der findes Trøſt i hver en Kval,
Som vore tapre «Frihedsmænd» kan ramme:
Her mellem «Moderat» og «Radikal»
Ses intet Glimt af Tvedragts fæle Flamme,
Her har de kæmpet paa den ſamme Val,
Her har de viſt, at Maalet er det ſamme;
Om Midlerne lød uens deres Summen,
Men Maalet var det ſamme, nemlig — Brummen.

Og BERG, den ſtore Bondehøvding, faar
Vel ſagtens ogſaa Has paa denne Prøvelſe.
At HOLSTEIN dele maa de ſamme Kaar,
Vil ikke mildne lidt i hans Bedrøvelſe.
Og han «blev ſiddende» forgangen Aar,
Saa i at «ſidde» mangler han ej Øvelſe.
Og kan han faa en Taburet at laane der,
Saa kan han ſagtens «ſidde» det Par Maaneder.

Ennv ett liidet Annhang
till
Kronicken om bundekriigen.

v bliffuer att berette omm, huorlvnde thet ſiiden giik vdi kriigen. Och uar ther førſt een liiden ſtilſtand eller uaapen=huile, huorvdi Høy=Sckoele=Meſteren hand Berre och hand Soerte=Sckoele=Meſteren Fiſcher drukke forliig ued the collatzer ſomm po then tiid vdi Haffnia huldtes, fordi the haffde telſammens offuennævnte ſoerte Sckoele ſaa uel undt, och toeg hand Fiſcher ued ſamme leylighed korſet uillendes thermeth doch ey ſiige, att hand achtede ſich att reyſe aff, men kun, att hand emot tørker, hedninger og gruntvigianere mande=ligen fichte uilde, kæmpendes ey ſom en Riddere till heſt, men hopendes meth tiiden at kvnde gjiøre thet till Ellefantz haffuende to po ſtalden. Menn hand gammle Allbertig, luchtendes forædderi och ſuovvel=ſyere thervnder droeg Uaſkeſkinns hannſken aff ſiin uenſtre Hand och kaſtede then till Berre ſiigendes ſich ey meth ſliig een ſmarotzere bemenge uille, och benech=tende Berre att uære een rett folcke=Mand. Samme gjiorde hand Tavber icke kvnnende vnde Berre all then goede Mad, och uelærværdige Zaehle predi=ckede Ødeliggelſens Uederſtøkkelighet offuer hannem. Och then arrme Berre, ther hand ſiine tømmer=mænd quit bleffuen uar, fant ſich ſiit gantzke com-pagnie berøffuet och ſammtiidigen fick blæſenborrig forſterckning aff hand Anners Tange omm huilcken ſtaar ſkreffuen: «Summa diligentia omnia vincit» thet

er vdlagt: „Man kand age allevegne hen bagpo Diligencen."

leff tha ennen po leegen then, att hand Esstropp och the anndre gotzeyere lagde ett hinterlistigt bagholð vdi hoff- och stadzretten och fulde the troscKyldiche bynder hervdi, bode hand Berre och Blæsenborrig och then aldersteegne Baltazar och then liiden, men uilde Jarl Mindre-Alf kallit Høxbro. Och the bleffue hensatte vdi ett simpelt Fængsel, kallit Bloe-Torn, men ey vdi forbedringshus, ty ther haffde Socialisterne sidt, och uare the doch ey bleffuene mercKeligen forbedrede aff then Konfecte. Men hand Thomas Nielavs Søn uærendes ey troscKyldich men een uantro Thomas unnslapp. Och Allbertig gaff Sølff till Christianshaffns Kircke.

Den literære Kongres.

Ovre fra England hørte og saa
Nylig man Fryd og Gammen.
Masser Skribenter, store og smaa
Komne var der tilsammen:
Russer og Svenske, Tydske og Franske
Ja, der var ogsaa mødte to Danske,
Som skulde være
Vor literære
Verdens Repræsentanter.

Fra Øst og Vest, fra Syden og Nord
Gav skjønne Aander Møde;
Rigelig fandtes paa deres Bord
Aandelig og anden Føde.
Broderskab blandt Skribenter man priste
Og paa dets Sundhed drak man og spiste.
Højt bør vi skatte
Kauffmann og Watt, de
Gjorde, hvad de formaade.

Højt under Middagsfest og Debat
Leved' man paa Kongressen,
For Richard Kauffmann og Robert Watt
Sligt var «*gefund'nes Fressen*».
Udi det literære Fremtidsrige
Følte de sig som Victor Hugos Lige,
Sligt er fornøje-
ligt, naar for Øje
Kun en *Nutids*-Fejl bør svæve.

Undersøgte blev Forfatternes Kaar,
Som vilde finde Lettelse,
Naar deres Værker udbredt de faar
Ved smagfuld Oversættelse.
Derfor var Kauffmann paa sin Plads i Laget,
For han er kjendt med Oversætterfaget.
Deri han stor er,
Og sine Sporer
Vandt han deri paa sin «Afsats».

Over Kongressen glædes man kan,
Danmark dog fremfor alle;
Vel er det kun et lidet, fattigt Land,
Men det har store Skjalde.
— Skaal Richard! gid vi snart maa dig finde
Paa din Berømtheds høieste Tinde,
Saa du med Rette
Selv kan dig sætte
Over paa Malabarisk.

Nye Blade.

Det synes som om den silde komne Sommer ogsaa paa Literaturens Overdrev vil bringe nye Vidnesbyrd om, at der er Grøde i Luften i Aar. Efter hvad vi have erfaret har man nemlig paatænkt Udgivelsen af følgende Blade og Tidsskrifter, der paa Grund af de virkelige Savn, de hvert for sig ville afhjælpe i vor Journalistik, sikkert have en Fremtid for sig:

Hymen. Korrespondanceorgan for Ægteskabssøgende af begge Kjøn.

Ulykkesfuglen vil ved udstrakte telegrafiske Forbindelser hurtigst mulig bringe Læserne ethvert indtræffende Ulykkestilfælde.

Vind. Familielæsning for Vaabenbrødre.

Nat-Telefonen vil — i Modsætning til Aftenposten — udgaa om Aftenen og foruden en særlig Natmandstidende indeholde en Fortegnelse over samtlige Kjælderhalse og Gadedøre, hvori private Vægtere have Tilhold.

«Ovenover Skyerne». Aeronavtisk Flyveblad, redigeret af Luftskipperne Holger Drachmann og Granberg.

Skudt forbi! Et Ugeskrift for Søndagsjægere.

Stødte De Dem? Et Do. for Søndagsryttere.

Sprøjten vil med Underretning om enhver udbrydende Ildløs udgaa fra Nikolaj Taarn saa betids, at Abonnenterne i rette Tid kunne naa Brandstedet.

Storken. Nyhedstidende for Jordemødre.

Fruens Smaa. Pædagogisk Dags-Avis for Barnepiger, sælges i Kongens Have i Soldatertiden.

Alderstrøst. Opmuntrende Aftenlæsning for gamle Jomfruer. Føljetonroman: Den tro Moppe.

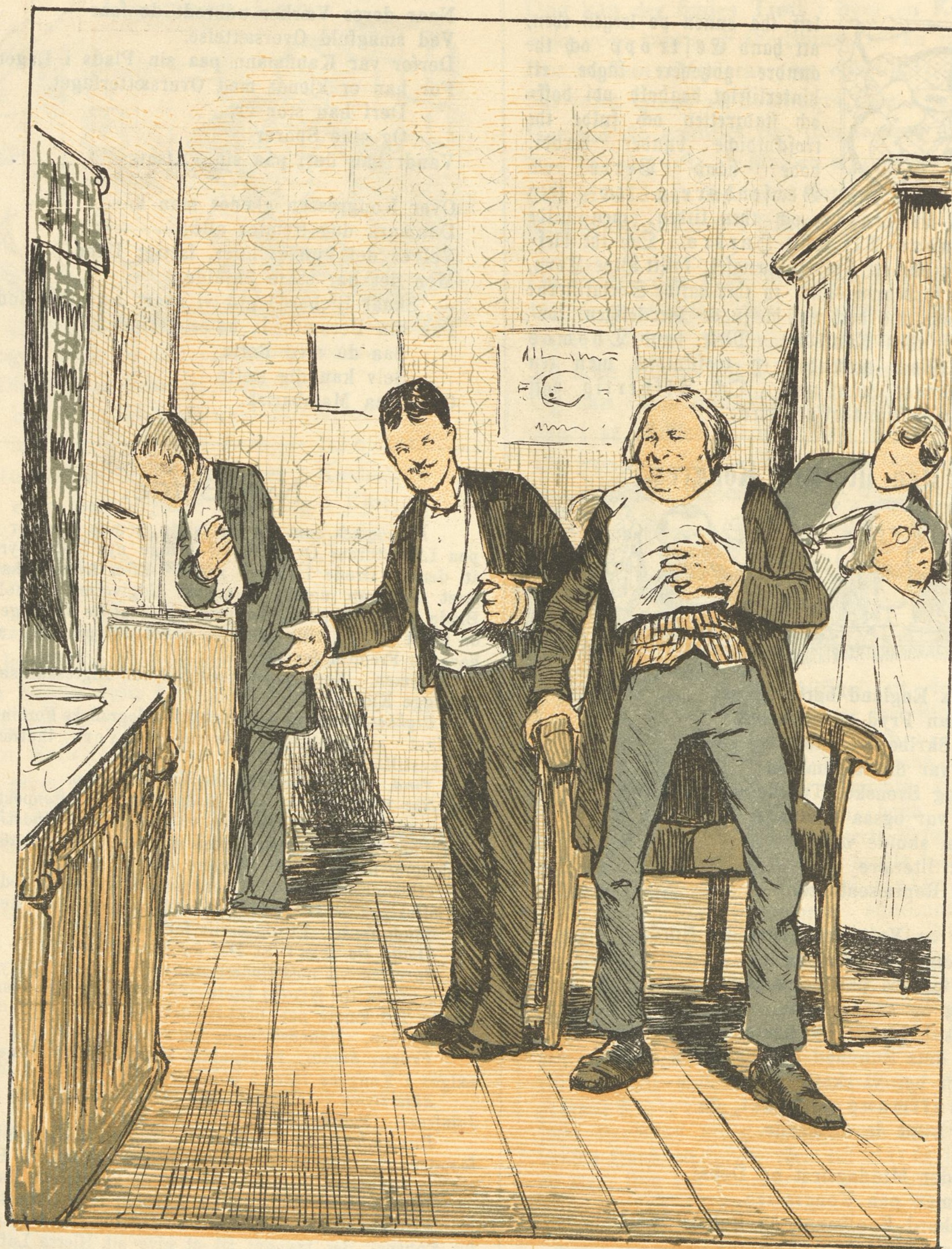
Dametidende vil — foruden Notitser om Skøjteløbning — forud angive Tid og Sted for samtlige Bryllupper i Hovedstaden tiiligemed Portræter af alle de kopulerede Par.

Bæ . . . Lam. Humoristisk Ugeblad for Lammedrivere.

Ventilen. Kommunal-Tidende for Hvermand og Organ for Enhver, der trænger til at give sit Hjerte Luft med særligt Hensyn til Brolægningsvæsen, Embedsbesættelser under Magistraten, Gassens Lysstyrke, Kvægtorvets Færdiggjørelse, Fiskehallen o. s. v.

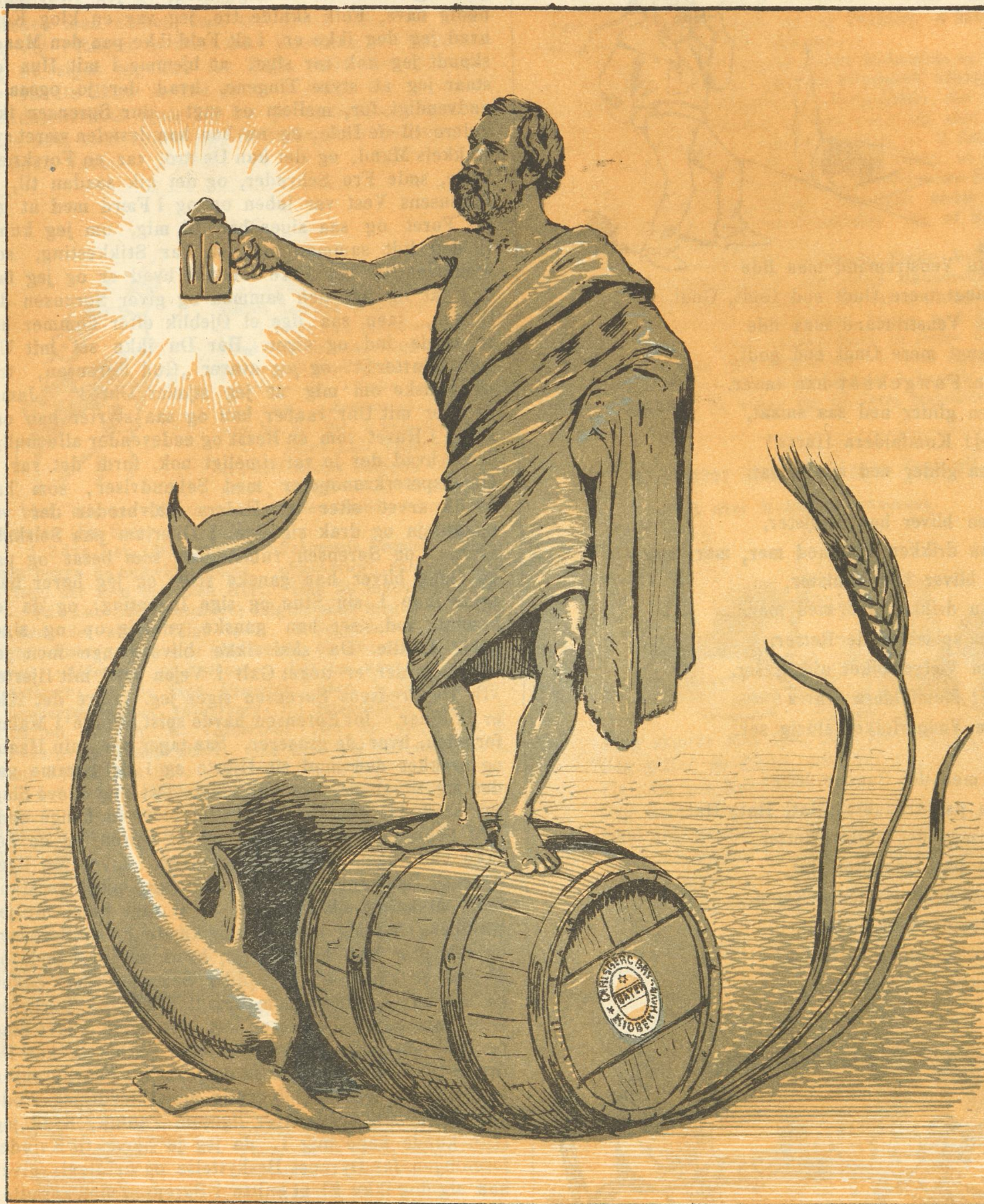

Bedre er bedre.

Barbersvenden: Ønsker de Vand?
Bonden: Hæh, ja—a—a— Je tov dov hellere en Drek Øl.

Diogenes,

EDITION PETERS. PUNCH defiguravit.

der søger en Brygger, som vil skænke ham en ny Tønde

Opsang.

En Venstremand maa lide
Langt mere Ondt end Godt, Godt, Godt;
En Venstremand maa lide
Langt mere Ondt end godt.
Sin Fangekost han tærer,
Den glider ned saa smaat,
Hej! Komfaldera Hurra!
Den glider ned saa smaat.

Men bliver han Minister,
Han drikker Vin med mer, mer, mer;
Ja bliver han Minister,
Han drikker Vin med mer.
Han spiser af de Retter,
Som Vælgerfolket aldrig ser.
Hej! Komfaldera Hurra!
Som Vælgerfolket aldrig ser.

Og med det Samme letter
Han paa trekantet Hat, Hat, Hat;
Og med det Samme letter
Han paa trekantet Hat,
Og si'er Parlamentarismen
Saamangen et Godnat.
Hej! Komfaldera Hurra!
Saamangen et Godnat.

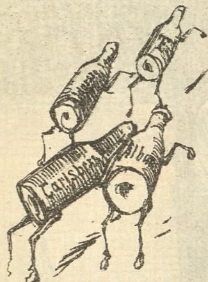
Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder gid det var sandt, man kunde spaa af Kaffegrums, for her er saamænd en god Bunke her i min Kop at spaa af, men selv om man kunde, er det jo forbudt at give sig af med den Slags Ting, og jeg vilde ogsaa nødig have, Folk skulde tro, jeg var en klog Kone, hvad jeg dog ikke er, i alt Fald ikke paa den Maade, skøndt jeg nok tør sige, at hjemme i mit Hus forstaar jeg at styre Tingene, hvad der jo ogsaa er nødvendigt for, mellem os sagt, dur Sørensen ikke videre til de Dele, og nu har han desuden været syg, stakkels Mand, og det kan De tro, var en Forskrækkelse, søde Fru Schrøder, og det gik saadan til, at Sørensens Vest var løben op og i Færd med at gaa fra Foret og saa siger han til mig, om jeg kunde ri den lidt sammen med et Par Stikkesting, som Mændene jo slet ikke forstaar hvad er og jeg faar den fat og syr den sammen og giver Sørensen den tilbage, men saa lige et Øjeblik efter kommer han rendende ind og siger „Har Du ikke set mit Uhr søde Mutter?“ og jeg svarer „Gud Sørensen, tror Du kanske om mig at jeg stjæler Uhre!“ „Jamen hvor er mit Uhr raaber han og saa styrter han omkring i Huset som en Besat og endevender alle mulige Ting, hvad der jo var rimeligt nok, fordi det var et Guldrepeterkronopeter med Sekundviser, som han havde arvet efter sin Faders Halvbroder der var Søkaptajn og drak sig ihjel i Dilerium paa Selskabsøerne, og Sørensen rumsterede som besat og paa en Gang bliver han ganske stille og jeg hører ham sidde inde i sin Stue og sige Ingenting, og da jeg kommer ind, ser han ganske ynkelig op og siger „Hør Amalie. Du skal ikke blive bange men jeg tror nok der er noget Galt i Vejen med mit Hjerte“ «Ih Du Fredsens Sørensen siger jeg. Bare det ikke er Trikiner,» for Sørensen havde spist Skinke i Malmø forleden, hvor de graserer. Saa tager han min Haand og trykker den mod sit Hjerte og i det Samme gav det sig til at slaa saa voldsomt. Det slog elleve Slag, saa stod det ganske stille. Jeg blev saa bange søde Fru Schrøder, at jeg foer ud af Døren og da der ikke var nogen Doktor i Nabolaget, løber jeg ligeover til Barberen, der stod og havde sæbet en Mand ind. Men han fik ikke Tid til at rage ham, for jeg trak ham med mig alt hvad jeg kunde op til Sørensen og fortæller ham under Vejs, hvad der er hændt og da han er kommen op, sidder Sørensen der endnu og ser ud i Ansigtet som oplagt Mælk og Barberen følte ham paa Hjertet og det slog igjen elleve Slag og stod saa stille. Men saa tager Barberen, kan De tænke Dem, min Broderesax og gaaer løs paa Sørensen med den og jeg blev jo grulig angst fordi jeg trode han vilde være Vivisektør ligesom Panum, hvad jeg ikke kunde finde mig i, da jeg jo hører til Kvindeforeningen for Dyrenes Beskyttelse og heldigvis giver han sig dog ikke til at snitte i Sørensen men sprætter ganske rolig hans Vest op og der kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, ligger Kronopeteren og er syt ind i Foret og det var den som havde repeteret og ikke Sørensens Hjerte, der var ligesaa godt som det altid har været og glad blev Sørensen og lovede

Barberen sin Søgning, som var heldigt for ham, fordi Manden med Sæben, han var gaaet fra, var rendt sin Vej i Raseri og truet med Stævning for Tidspilde. Og nu siger jeg Tak for Kaffe søde Fru Schrøder og vil De ikke se ind til os i Aften for vi havde Middagsselskab igaar og har jo en Del Levninger tilbage som skal spises op, fordi de ikke kan staa sig i denne Varme. Farvel!

Sport.

Væddeløbene paa Platmenagesletten fik ved Hestenes Indfald følgende Udfald:

I 1ste Løb (*gentlemen beefsteak*) startede samtlige anmeldte Heste med Undtagelse af »*Hop*«, »*Spring*« og »*Væk*«, som blev rent væk. »*Ambrosius*« kom ind som Nr. 1. Nr. 2 kom slet ikke.

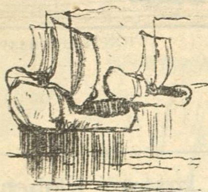
I 2det Løb (*Kjøbenhavns Handskeknap*) startede »*Mandsmod*«, »*Solglimt*« og »*Vaarluft*«. De blev alle tre distancerede. »*Mandsmod*« erholdt dog Præmien (En Sølvpokal).

I 3die Løb (*Madsenske Fedtekommis Præmieløb*) styrtede begge de anmeldte Heste. »*Spendrup*« var den første Rytter, der kom ind uden Hest. Han fik ingen Præmie.

4de Løb (*Kattesundsløb*) fulgtes med megen Interesse af dem, der kunde følge med. I Begyndelsen af Løbet førte »*Tuborg*« an, men blev hurtig distanceret af »*Carlsberg*«, »*Aldersro*« og »*Albani*«. Det saa næsten ud, som »*Aldersro*« skulde tage Præmien, men i Opløbet ved Dommerpælen kom »*Carlsberg*« 0.₅ Hestehoved foran og kom ind som Nr. 1. »*Aldersro*« blev en smule Nr. 2. »*Tuborg*« skummede stærkt, men kom dog ind som Nr. 3. Dens Rytter kom ikke. »*Albani*« løb over.

I 5te Løb (*Kompilationsløb* med Forhindringer) startede kun to Heste. *Meyer* vejede 15 Kvint for meget. Det blev ham nægtet at ride uden Buxer. *Mac-Adam* vilde ikke løbe med *Kauffmann* alene. *Kauffmann* vilde ikke løbe alene. Løbet hævedes.

Det maa endnu bemærkes, at Karusselbanedirekteren paa »*Bakken*« ikke, som tidligere, havde fundet sig foranlediget til at give en extra Omgang paa den Tid, Publikum forlod Løbet. Ligesom denne Mangel paa Hensynsfuldhed sikkert bidrog til det ringe Besøg, vakte den megen Misfornøjelse, idet der foranledigedes en ubehagelig Venten og Overfyldning af Karrusselvognene.

Kjøbenhavns Sejlklub for Ungdommen afholdt i Gaar, Onsdag Eftermiddag Kl. 4, en Kapsejlads i Rosenaaen. Kl. 3½ samledes Deltagerne og efterat Dommerne havde taget Plads paa et dertil udlagt Rendestensbrædt, begyndte

1ste Løb (For Træ-, Kap-, Læder- og andre Sko). Der deltog 4 Sejlere. Præmien (en halv Grevecigar med Dampventil) vandtes af *Krisjan Nielsens* Kapsko »*Sej Du!*« Under Løbet indtraf desto værre det Uheld, at *Frederik Jensens* Træsko »*Mageløs*« pludselig sprang læk og sank. Besætningen reddede sig ved Svømning.

I 2det Løb (Brænde og Bæddestumper af ikke over ½ Alens Længde) deltog 5 Sejlere. *Peter Sørensens* »*Fyrrepind*« blev Sejrherre og tog Præmien »1 Kridtpibe« (Klubbens Ærespris, NB. tilregen.)

I 3die Løb (for mindre Pinde, Halmstraa og Spaaner) deltog kun 2 Sejlere. *Andreas Pilemands* »*Sengehalm*« og *Arthur Prams* »*Halmsime*«. »Sengehalm«, der manøvrerede med stor Dygtighed og især viste sig som en udmærket Bidevind-Sejler, vandt Præmien — 2 Janter — men da Arthur begyndte at græde og sagde, at det var en Skam, arrangerede Dommerne et Konsolations-Extraløb, hvori kun »Halmsime« deltog. Den kom under Ejerens Jubel ind som Nr. 1 og vandt saaledes den af ham selv udsatte Præmie »En Sølvjante«.

Vejret var uroligt med omløbende Vinde, hvilket gav Sejlerne rig Lejlighed til at vise deres Manøvredygtighed under de forskjelligste Sejladser. De talrig tilstedeværende Vandrotter og enkelte Landkrabber fulgte med Interesse den kække Sport. Efter Løbene fandt en fælles Bolscherspisning Sted, men Stemningen var — som hyppigt ved slige Lejligheder — ikke udelukkende behagelig. Kl. 7 skiltes Deltagerne og begav sig til deres respektive Senge.

Jeg skærer min Ost, som jeg vil.

(Frit efter *Holger Drachmann*).

Jeg skærer min Ost, som jeg vil,
Jeg piller de Rejer, som jeg vil,
Og som jeg kan;
Jeg tager dem ej fra nogen Anden.
Skal jeg derfor kaldes Gourmand?
Skal jeg derfor korrexes af »Standen«? —
Lad Slagterlavget være, som det vil,
Jeg er den, som jeg er — for Fanden.

Min Mave mig selv ej jeg gav,
Har faaet den at forsørge og pleje;
Jeg maa spytte i Bøssen brav
Til Supper og Kager og Stege.
Vincent i Hotel d'Angleterre
Har en Skyldherres ørnehaarde Blikke;
Der er ringere Boder des værre,
Hvor der spises — dem søger jeg ikke.

Men har jeg betalt, hvad jeg skal,
Saa skærer jeg Osten, som jeg vil,
Og som jeg kan.
Jeg huler den ud til Randen,
Jeg bryder mig ej om Vincent,
Selv Seekamp giver jeg Fanden,
Lad Osten være, som den skal,
Jeg spiser den, jeg vil — og ingen anden.

Udenfor et Fængsel.

MARSTRAND pinxit.

PUNCH delineavit

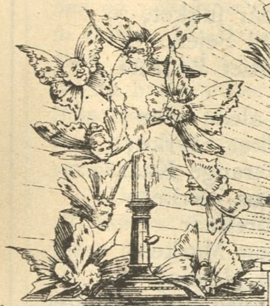
«Vi ſidde ſammen, ſom vi kan bedſt,
Og Alle ſidde for det Samme.»

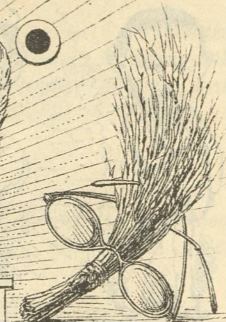

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand No 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

PUNCH.

Lige fra Grøften.

— Men Gud Frederik! Hvordan er det dog, Du ſer ud? Hvor har den Dreng dog været henne!
— Ja Moder, havde Du været der, hvor jeg har været, ſaa ſkulde vi bare ſet, hvordan Du havde ſet ud!

Nutid og Fremtid.

O Musa, du som altid var i Stand
Til med din Sang at lindre Jordens Plager,
Som fugtet har med Hippokrenes Vand
Petrarkas Elskovsord og TAUBERS Klager,
Som kvad om Romas Fald og Trojas Brand
Og I. A. HANSENS Brandforsikringssager,
Forlen mig Kraft at slaa de rette Toner
Til Trøst for Venstres slagne Legioner.

Til Trøst! Thi er der nogen Moders Sjæl
I Verden, som behøve kan Husvalelse,
Er det vist dem, som rammed' selv en Pæl
I Livet paa hver trøsterig Udtalelse.
Partiets Stilling er for Tiden fæl
Og trænger ej til nærmere Udmalelse:
At det behøver Trøst fra Skjaldens Plekter,
Er noget, selv ALBERTI ej benægter.

Den stolte Hær, der længe lod sig se
I Folketingets Sal som «den bevidste»,
Er splittet ad. «Den ene blev til tre.»
Og stadig tyndere bli'er «Venstres» Liste
Nu melder ZAHLE snart sig ud maaske;
Og naar det Baand, som holder ham, vil briste,
Saa ser det sort ud for de Radikale;
Thi «hvad er Venstre uden PETER ZAHLE?»

Det er saa tungt at skulle skilles ad
For dem, som gjerne vilde sammen være;
Dog tungere at udspy Gift og Had
Mod dem, man før har ofret Ros og Ære,
Og tungest, at det stakkels «Morgenblad»
Ej Fælles-Organistens Navn tør bære,
Men som maa savne i sin Nød og Trang endnu
Den Trøst, at «det kan blive godt en Gang
endnu.»

Dog lad os ikke male alt for sort.
Endnu er ikke hvert et Lys udslukket;
Endnu er ikke Haabets høje Port
For vore Demokrater ganske lukket.
De har dog ét Parti, som, skøndt ej stort,
Endnu dog ikke under Tab har sukket,
Som løfter højt Ideens Flag til Sejer,
Ja, Landet har endnu — «Partiet BAJER».

Blandt Venstres Grupper det alene gaar
Af Spliden ud med uformindsket Styrke;
Det har holdt sammen under trange Kaar
Og baaret Vand til Folkesagens Tørke;
Det trodser enigt, hvad der forestaar
Udi en uvis Fremtids Mulm og Mørke.
Endnu Partiet langtfra paa sin Helding er,
Og det bli'er knap fortyndet ved Udmeldinger.

Og BAJER véd, at han i ingen Sag
Af sit Parti vil blive ladt i Stikken,
Derfor man sikkert finder ham en Dag
Som værdig Præsident i Republiken.
Tænk, sikken evig Sjælesvir! og sikken
En Løn for ham, som fulgte støt sit Flag,
Mens BERG og HOLSTEIN, som har været slingrende,
De kan staa udenfor og slikke Fingrene.

Eneretsbevilling. Under 28de f. M. har *Punch* allervenligst forundt *«Morgenbladet»* Eneret paa overalt i Kongeriget Danmark, med Bilande — Vestindien og Island end ikke undtagne — at forfærdige og lade forfærdige sine Mærkedage, Korrespondancer og Truselsbreve af den angivende Beskaffenhed.

I 20 Graders Varme.

Det piner mig. I Overmorgen fylder jeg 19 Aar, og hvad har jeg udrettet for at blive berømt? Intet! Og jeg vil være berømt. Det er saa behageligt. Blive bedt til Middag hos Grosserere, man aldrig har set før. Prydes med Kotillonsordener af unge, begejstrede, tilbedende Baldamer. Ligge som Fotografi i ethvert Boghandlervindue! Ja blive en Erslev, en Henrik Scharling, maaske endogsaa en Richard Kaufmann! Sidde til Bords hos Lord-Mayoren i London med Edmond About og Robert Watt! Jeg maa gjøre Noget, men helst noget Nemt. Jeg vil skrive en Novelle. Det kan da ikke være uoverkommeligt. Jeg er jo i Besiddelse af alle Remedierne dertil: Blæk, Pen, Papir og

øvrige Skrivematerialer. Den skal staa i Flinchs eller Wisbechs Almanak. Lad mig nu først finde en Titel. Jeg vil kalde den

Spøgelset paa Gammel-Tuborg.

Østenvinden fór om Kaps med de tunge, graa Skyr hen over den øde, sørgelige Vejstrækning mellem Vibenshus og „Slukefter". En enlig Wienervogn, trukken af to vælige, blankbrune Hingste, slæbte sig langsomt af Sted, som om den vidste, at den, der sad inden i den — Ja hvem sidder inden i den? Nu har jeg det — *Som om den vidste, at den, der sad inden i den* — Nej, den Stil ligger ikke for mig. Uh, hvor det er varmt. Jeg vil drikke en Bajer.

Det hjalp. Jeg tror hellere jeg vil skrive til „*Illustreret Tidende*", undertegne mig *Marie X* og gjøre det i den engelske Stil. Saadan:

Alice Montgomery.

„Jeg kan ikke lide ham, Moder. Han vixer sine Moustacher."

Den unge Dame, der udtalte disse Ord, idet hun med det samme stak Spidsen af en lille, lyserød Parasol gjennem en stor Skræppe, der stod ved Vejkanten, havde lange, lyse Krøller, blaa Øjne og en lille rød Mund, hvis Udtryk til sine Tider kunde være uimodstaaelig bedaarende, men som rigtignok i dette Øjeblik krusedes af et temmelig haanligt Smil. Hun var eneste Datter af Sir Guy, Robert Fitz-Patrick Montgomery til Montgomery Castle — Det er dog en afskylig Varme! Mon en Bajer vilde gjøre godt? Man har Lov at probere — Saa! Nu videre. Ja, men „*Illustreret Tidende*" og de engelske Noveller ere ikke rigtig paa Moden, som for ti Aar siden. Jeg kunde nok skrive Noget til „*Nær og Fjærn*" og for Exempel kalde det

Mit Forhold til Tyrolerferdinand.

Af

Malvina Slivowitza, født Krauskopf.

Men disse „*Personalia*" maa helst ligge nede i Tyskland og der har jeg ikke været. Maaske kunde jeg bedre være national og skrive det i „*Ude og Hjemme*". Saa skal den hedde

En Bræksø.

„De skulde hellere gaa over i Læ, lille Frøken!" sagde Søren Kraft, idet han spyttede en ordenlig Spyt i sin barkede Næve, halede i Givtovene og brasede Klyverbommen bak, medens han samtidig hev Rattet i Borde og vendte Skraaen i Munden.

Det var en Skraa fra Høker Jespersen oppe i Lejet. Derfor kunde den taale at vendes. Søen rullede svært. Høje blaasorte Bølger væltede af Sted med hvidt Skum i Toppen. Vinden var ONO, en Streg til Vest. Den peb gjennem Olietøjet og lænsede ud af Spygatterne, medens den lille Dæksbaad med Fokken braset firkant, Stængesalingen halet tot og alle Bardunerne skaaret i Blok, saa at Merssejlene — Nej, jeg kan ikke uden „*Hempels Haandbog i Lystsejlads*" — Og saa den forbistrede Varme! En Sodavand med en ganske lille Snaps Kognak kunde vist klare Tankerne — Ah! Jeg vil hellere være realistisk og fransk. Det passer til „*Nutiden*". Saa kalder vi den

Margot.

„Bliv Arthur — Et Sekund endnu!" Vikomten stirrede paa hende. Der kom et glasagtigt, dæmonisk Udtryk i hans Pinzenez. Hans Næsebor dirrede, som om han med Møje undertrykte Noget.

Var det et Suk?

Eller maaske en Nysen?

Eller noget Andet?

Selv Vikomtens fortrolige Venner — og han havde ingen fortrolige Venner — vilde ikke have kunnet afgjøre det.

„Madame!" sagde han.

Det lille rosenrøde Ar, der ligesom en Tankestreg laa over hendes venstre Øjelaag, blev ved Tonen i hans Stemme magentarødt. Hun snappede efter Vejret.

Ja, det har man saamæn Lov til i denne Hede! Nok en Kognak! — Aa! Jeg vil dog, naar det kommer til Stykket, hellere skrive i min egen Stil og behandle Øjeblikkets brændende Spørgsmaal. Jeg har en Idé:

I Brummen.

Ene! Ganske ene! Et tarvelig møbleret Kammer. Jernstænger for Vinduet. Ikke en Sjæl at holde Taler til. Han støtter sit kongelige Hoved i Haanden. Der triller en Taare ned ad hans Brilleglas. Se den ruller langsomt ned i hans store blonde Skæg. Han gnider tankefuldt sit ene, lidt indadbøjede Knæ. Hvem er denne Mand? En Krone smykker usynlig hans Isse. Det er den fangne Kong Chresten Folkehjerte. Forraadt af sine Forbundsfæller sidder han ene, ganske ene. Maanens Straaler liste sig ind gjennem Gitteret. Hvad tænker han paa? Hans Taarer trille.

Venneløs og frændeløs,
Af Alberti forladt,
Sveget af Holstein
Og hver Moderat,
Ene i Fængsel, skøndt ej paa Vand og Brød,
— Tungere Taarer vist aldrig der flød.

Da lyder Zitherens Toner nede fra Gaden. Som fordum Trubaduren sang for den fangne Richard Løvehjerte, synger Skjalden Zahle for Chresten Folkehjerte:

Oh Chresten, oh min Konge!

Nej, det er jo Vrøvl. Zahle er jo draget paa Korstog med Alberti til Svovlsyrien. Det er for svært at være Digter i saadan en Varme. Jeg opgiver Richard Kaufmann. Skidt med Berømmelsen! Hvad er Æren? siger Paul Falstaff. Jeg vil tage et Styrtebad og sende Bidrag til *Punch*. Og saa vil jeg drikke en Sherry-Cobler. Det er en kold En.

Den sidste Olie.

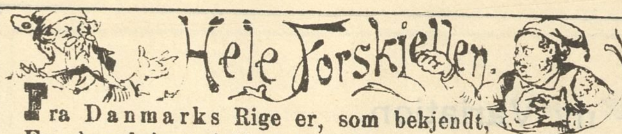
— Det er nok daarligt med Dem, gamle Ven? Doktoren var hos mig igaar og ſagde, De ønſkede at tale med mig.

— Ja! det er nok ſnart forbi med mig — og derfor vilde jeg gjerne be' Paſtoren ſkille mig af med de 12 Flaſker god Kognak, jeg lige har kjøbt — dem faar jeg jo ikke mere Brug for.

Gammelt Thema — ny Variation.

— Hvad Fa'n er de der borte?
Aa Herregud! Det er vores Idioter.
— Kors! Er de Idioter? Nej kom til Norje, Far min. Saa ſku' De Fa'n hakk'e mej ſe Idioter!

Fra Danmarks Rige er, som bekjendt,
England just ej blevet vel betjent
Af sine Korrespondenter.
Det har i alt Fald til denne Stund
Af sine deri betroede „Pund“
Kun faaet daarlige Renter.

Pall-Mall Gazette saavelsom *Standard*
Fra Danmark et rigeligt Lager har
Af Vildænder stillet til Skue.
Dog trættende bliver slig ensformig Kost,
Og bliver man plaget for meget af Frost,
Saa faar man gemenligen Snue.

Derfor har en apakryfisk Gestalt,
Hvis Musa sig nærer af engelsk Salt,
Serveret for Britten og Skotten
En Ret, som er yderlig delikat;
Han véd, at her i den danske Stat
Er der *„something* (Toldbod-) *rotten“*.

Over Danmark svinger han Tugtens Ris,
Og skøndt han det fører paa modsat Vis,
Af hvad man kalder Anstændighed.
Saa bør vi dog glædes ved Fyrens Ord;
Thi han har os lært, at hvad her til Lands gror,
Er den rene, skære Elendighed.

Al Videnskab, Poesi og Kunst
Har Folket dyrket aldeles omsonst,
Og vor Politik er forfejlet.
Nej, kom til England, til Themsens Bred!
Der har de den dejligste Redelighed,
Hvori vi burde os spejlet.

Ja, mange Tak, du brave Person,
Til hvem en beslægtet Kræmmernation
Med Andagt formenes at lytte!
Et tør vi dog sige: Hvad Spotpris man vil
I City vurdere vor Ære til,
Med Englands vil ikke vi bytte.

Vi kan os trøste til denne Dag,
At var vor Holdning end stundom svag,
Saa var den dog aldrig ussel!
Vel muligt, at ingen kan kaldes stor
Blandt dem, som her hjemme har styret vort Ror,
Men vi ejed' dog ingen — Lord Russell!

Til brudte Løfter, til svegen Pligt,
Til lumpne Overfald, Mordbrand og sligt,
Vort Samfund har manglet Begavelse.
Og aldrig vi svigted' en Ven i Nød,
En Uriaspost vi aldrig ham bød
For at græde ved hans Begravelse.

Vi er kun et lille Folk, lad gaa;
Des værre vi ere for faa og for smaa
Til at straffe Bedraget og Løgnene.
Men vor Fane er ren, vi blev aldrig til Træl,
De kan trampe os ned, de kan slaa os ihjel,
Men os spytter de ikke i Øjnene.

Fra Byraadsmødet
i X—borg. XI.

I Byraadets Gaarsmøde behandledes følgende Sager:

Skovudvalgets Erklæring over ***det borgerlige Skydeselskabs*** Andragende om Plads i Skoven til Skiveskydning oplæstes. Efter denne Erklæring vilde Udvalget ikke være utilbøjeligt til at overlade en Strimmel langs den sydlige Skovgrænse til Afholdelse af Fugleskydningen og Anlægget af en Skydepavillon.

Borgemesteren fandt, at man maatte være meget varsom med at tillade Fugleskydning paa det nævnte Sted, da Kuglerne let kunde strejfe Jernbanen og gaa i Toget, naar det passerede Skoven. — ***Svedskelsen*** mente, at det let kunde hændes, at Kuglerne gik ud i Søen, saa det i Stedet for en Fugleskydning blev en Fiskeskydning, eller det blev maaske hverken Fugl eller Fisk; han var i det Hele taget mod enhver Fugleskydning, for man kunde jo ikke være sikker paa, hvor de Kugler gik hen, som havde ramt Fuglen. — ***Sørensen*** var bange for, at den Skydepavillon, man vilde oprette i Skoven, om Sommeren skulde blive et Forlystelsessted for sluttede Selskaber paa Maskine og Folk med varmt Vand ogsaavidere, saa det, foruden at blive en Skydepavillon, tillige blev en Sammenskudspavillon, hvor man sked sammen til en Bolle Punch og sikkert nok ramte Maalet, der her ikke var en Fugl men en Bjørn, og han vidste, at dette Dyr ofte havde gjort Kystvejen usikker ved Nattetide. Og han var i det Hele bange for Kuglerne. Han skulde meddele et ganske mærkværdigt Tilfælde om Kuglernes vidunderlige Baner. I sidst afvigte Krig havde han som Medlem af Forplejningskorpset deltaget i en større Rekognoscering paa Mors ved den Tid, da Fjenden daglig ventedes her. Man havde opfordret ham til med en anden Afdeling af Intendanturen at gaa længere Syd paa, men han havde, det turde han sige, vist det Mod, at blive liggende paa Mors, paa en øde Ø, hvor man ved Fjendens Komme var afskaaren fra enhver Hjælp (Bevægelse). Da var han paa den omtalte Rekognoscering med 3 Ingenieurer og 4 Intendanter just lejret i Græsset i Nærheden af det ved Sallingsund liggende Gjæstgiversted, for under Indtagelsen af en let Frokost at komme til Kundskab i Terrænet. Hele Frokosten bestod kun af nogle blødkogte Æg, der var kolde (stærk Bevægelse), og nogle stegte Kyllinger, der paa Grund af flere Timers strabadserende Marche var ganske lunkne (overordenlig Bevægelse), samt et forsvindende Flaskefoder, men det Hele var jo ogsaa paa Feltfod. Taleren havde just lagt et Æg i Græsset og kastet sine Øjne over paa Salling, hvor de laa noget, da en pludselig Geværild skræmmede ham og hele Selskabet op. Hans første Gjerning var at redde Madkurven, med hvilken han paa en ham den Dag i Dag uforklarlig Maade gled ned under en stor Stenkiste. Men Ægget havde han glemt paa Jorden; — noget efter viste det sig, at nogle Højskoleelever havde vist en uforsvarlig Omgang med Skydevaaben, idet de havde øvet sig bag Gaarden; og herfra var en Kugle sprunget over Taget, gaaet om to Hjørner, havde stødt

an mod Stenkisten og slaaet Hul paa Ægget (ganske overordenlig Bevægelse). Saa nær havde det været ved, at man kunde have kastet Jord paa Taleren, mens han laa i Stenkisten (Uhyre Bevægelse).

Lung bad om, at Byraadet vilde se lidt venlig paa denne Sag; Hr. Sørensen havde saa foragtelig nævnet »varmt Vand ogsaavidere«, som om det ikke var den uskyldigste Sag en smuk Sommeraften at nyde lidt varmt Vand med en let Tilsætning af et oplivende Fluidum. Men Taleren vidste godt, at der ved »ogsaavidere« var sigtet til hans bekjendte Punchextrakt, der almindelig brugtes i alle Omegnens Skove, uden Skade for de Besøgende og for Træerne; tværtimod, en saadan Drik nydt med Maade virkede gavnlig paa Sansen for Naturens Skjønhed: man afsang smukke Sange, talte smukt for Naturen og endte altid som varme Patrioter, selv om Punchen efterhaanden blev kold. Dog vilde han foreslaa, at man lagde Skydebanen nedenfor Bakken ved Skoven, for derved at bevare Skovens Skjønhed. —

Skomager *Kruse* vilde ikke berøve nogen en uskyldig Fornøjelse, men han var bange for, at Børn ikke kunde taale Kuglerne (Latter), ja ikke i nogen høj Grad da. En saadan Skydebane vilde berøve Skoven dens Skjønhed, og det var dog det Væsenlige næstefter Træerne, og dem kunde Skydningen ogsaa skade, naar Kuglerne gik ind i Skoven og Træerne gik ud af den, saadan som han havde sét det med en Dreng, der havde skaaret ind i et Træ, — men det kom nu ikke Sagen ved. Og saa vilde man ogsaa jage Bønderne og Nattergalene væk, naar de kom gaaende gjennem Skoven for at skyde (Afbrydelse) Gjenvej til deres Hjem, han mente naturligvis Bønderne, for Nattergalene var det jo, der sang, og ikke Bønderne, skjøndt disse gjorde det ogsaa undertiden, men det var paa en anden Maade, og det kom nu ikke Sagen ved. Nej saa maatte man da hellere anlægge en Keglebane, for den Slags Kugler var da uskadelige, og om der ogsaa kom en ordenlig »Sidelænder« ud i Skoven, saa gjorde saadan en »Puddel« da ingen Kat Fortræd, — men det kom nu ikke Sagen ved.—Prokurator *Justesen* talte varmt for Sagen. At Kjøbmand Sørensen var bange for Kuglerne, derom vidnede jo tilstrækkelig den Stilling, han havde indtaget i Forsvarssagen, en Stilling, der maatte gjøre enhver Patriot stenkisteglad, og at Kruse mente, at Børn ikke kunde taale saadan noget Slikkeri som Kugler, »det kom« som Hr. Kruse selv saa træffende bemærkede, »ikke Sagen ved«. Man maatte huske, at Fugleskydningen var gaaet over til at blive en Folkefest. Man kunde jo for de svage Sjæles Skyld slaa Kordon om Skoven og lægge en Kreds af Baade i Vandet udfor Skoven — de to Dage, Skydningen varede, — eller ogsaa etablere en Stenkiste, hvor de kunde krybe ind, der var bange for Kuglerne —, og saa kunde man jo fra Baadene raabe til Folk, der kom sejlende, at de skulde fjerne sig. — *Sørensen:* Hvor bliver saa Folkefesten af? — *Justesen:* Den holdes jo ikke i Vandet!

Sørensen var slet ikke selv bange for Kuglerne, det vil da sige kun paa anden Haand, men han var bange for, at alle andre Foreninger ligesom Skydeselskabet skulde komme og forlange at faa en lignende Pavillon i Skoven.—*Justesen* mente, at det var ligegyldigt, enten man var bange for Kuglerne paa den ene eller den anden Haand. Og hvis der skulde blive for mange Pavilloner i Skoven, kunde Hr. Sørensen jo selv anlægge en, hvorfra han solgte Fuglene Fuglefrø! Hans foreslog forøvrigt at sende Sagen til Politimesterens Erklæring, hvilket vedtoges.

Derefter foretoges nogle mindre Sager, hvorunder det bl. A. oplystes, at Svedskelsen og Kruse havde været i et Udvalg i 3 Aar uden at ane det. —

Mødet hævet Kl. 10.

Et anonymt Truselsbrev, hvis Ophav er ligesaa utvivlsomt som dets Interesse, modtog vi i Gaar. Det lyder som følger: Ærede Hr. *Punch*. Hvis De ikke snart holder op med at drille Hr. Redaktør *Larsen* med den kedsommelige 4 Maaneders Brummetur, siger vi Dem af og tager *Morgenbladet* i Stedet. Det er dog alligevel meget grinagtigere.

Mange flere Abonnenter.

For Menneskevenner.

Der svømmed' en Mø paa Bølgen den blaa
Med en Redningskrans.
Rundt efter Hjælp hun sig angstfuld saa;
Eja! Saa sælsom en Dans!

En Kvindesjæl er som Vox saa blød
Mer end en Mands.
Den ynkes over Smaadyrenes Nød,
Eja! Saa sælsom en Dans!

De Dyr hun beskytted saa god og mild
Til Lands og til Vands.
Det lærte hun af Kam'raad *Lembcke* snild,
Eja! Saa sælsom en Dans!

Der drev fra det synkende »*Constantin*«
Saa mangt et Faar;
Der plasked' i Vandet vel hundrede Svin,
Eja! Saa sælsomme Kaar!

Der dukked' en Tryne af Dybet op,
— Hun blev kold som Is —
Det var ingen Havmand med Skjæl paa Krop;
Eja! Men en arrig Gris.

»Og er Du i Dyrebeskyttelsen?«
— Den grynted' med Grin —
»Saa slip nu Kransen og ræk mig den!«
Eja! Saa sælsomt et Svin!

»Oh! « - skreg hun - »velædle Hr. Kammerraad,
For strængt er jert Bud;
»Skal jeg slippe min Krans, saa bliver jeg vaad.
Eja! Jeg melder mig ud!«

Og det var den Jomfru fra *Constantin*,
Holdt fast paa sin Krans;
Da bed og kradsed' det arrige Svin.
Eja! Saa sælsom en Dans!

Da flød hendes Blod for Svinekloen
Trods Bøn og Graad,
Det var et Slags omvendt Vivisektion,
Eja! Hr. Kammerraad!

Hun slap og sank under Bølgetop.
Af en Menneskeven
Bjerget blev hun og trukket op.
Eja! Saa modig en Svend!

Og havde han bjerget i Stedet et Svin,
Han havde faaet Løn,
Paa Slottet ad Aare en Præmie fin —
Eja! Og en Tale saa skjøn!

Nu faar kanskesens han ikke en Døjt,
Kun en Trøje vaad;
Og det er dog egenlig temmelig drøjt,
Eja! For saa rask en Daad.

Oh Læser, kan Du Moralen forstaa
Af denne Sang?
Det er Svinene, som flyder ovenpaa.
Eja! Saa mangen en Gang.

Og sætter paa Kam'raadens Venskab Du Pris,
Saa ræk Din Krans
Til den første den bedste gryntende Gris.
— Eja! Saa sælsom en Dans.

Mønstringen.

FALSTAFF: «Hvis jeg ikke ſkammer mig ved mine Folk, ſaa vil jeg være en Bergfiſk! — —»

(KONG HENRIK DEN FJERDE, I., 4 Akt.)

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl. Strand Nº 50

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kunst- og Stentrykkeri

1879. Torsdagen den 10de Juli. Nr. 28.

Blødkogte Æg.

— Aah! ſødeſte ROSALIE, laan mig dit Ur et Øjeblik til at koge min Mands Æg ved.

— Gud, FREDERIKKE! Det kan jeg ikke; Klokken er altfor mange, og jeg maa af Sted; men Du kan jo koge dem efter Taffeluret.

— Nej, det er umuligt; det gaar altfor ſtærkt.

I Regntiden.

Vandstøvler og Transtøvler! øsende Regn!
Til Solskin saa godt som slet intet Tegn!
— Det er en Slags Syndflodtid næsten!
Det drypper ej blot paa en sølle Degn
Men regner paa flere end Præsten.

Vejrinstitutet paa Toldboden spaar
Os rigelig Mangel paa Varme i Aar
Og lover kun fugtigt og raat Vejr.
— Og hvad kan det hjælpe, om ogsaa vi gaar
Til BOGØ og beder om godt Vejr.

Ak! mangen en Stakkel med kuldskær Hud
For tidlig fik Vinterfrakken sat ud
Til Bedste for Sommertøjet!
I denne forbistrede Regntid og Slud
Er han vist neppe fornøjet.

Dog større Bedrøvelse finde man kan
Hos Venstremænd trindt i det ganske Land;
Af Kummer og Sorg maa de blegne.
Mod al den Forventning, som her blev til Vand,
Er Regnen for Intet at regne.

Først Demokratiet i Ilden man saa
For deres usalige Brandkasse gaa,
Den gjorde Partiet til brandlidt;
Saa gik det i Vandet med Klæderne paa,
Og nu er det havnet som vandlidt.

Vandartede Tid! hvo kan mindes din Daad
Og ej blive taarekvalt af Graad,
Naar derom han skal fortælle?
Fra Øjet det drypper, Kinden bli'er vaad
Og fugtig som «Kaptain» SCHELDE.

Førerne truer man med Arrest;
Forgæves de regner den ud og gjør Blæst,
Et Uvejr over dem bruser,
Skøndt BERG og HOLSTEIN har pr. Manifest
Opladt deres Hjerters Sluser.

De har gjort det klart som en højlys Dag,
At Vandhældet har deres Magt gjort svag
I denne fugtige Sommer.
Dog appellere de vil deres Sag
Til Højesterettens Dommer.

Men en Ting er klar: skal af hver af de ni
Pumpes saa meget Vand, naar han ta'er sit Parti,
Kan det blive en ordenlig Skylle,
Som dog næppe, naar Sagen helt er forbi,
Bliver Vand paa de Herrers Mølle.

Vor Journalistiks Rekruter.

Portrætudkast efter Herman Bang.

I. „Løsgængeren".

HERMAN BANG: «Vor Stil afspejler al Tid os selv —»

I Efteraaret 1878 opstod en mærkelig Journalist, som fik en mærkelig Modtagelse. Fordømt af Adskillige, blev han forstaaet af Faa, tilstrækkelig vurderet af endnu Færre, omtalt af Alle, læst af Mange. Hans Modstandere brugte stærke Ord; man talte om Umodenhed, om Overfladiskhed, man brugte endog Udtrykket „Vrøvl".

Hans Artikler var en Overraskelse for Alle, en ubehagelig Overraskelse for Mange, disse Mange tabte Hovedet og formaaede ikke at skjule deres Ærgrelse. Hvad gjorde de? De lo. At le betyder meget ofte, at man hellere vilde græde.

Aaret 1878 var en underlig Forventningens Tid. Man elskede bestandig de Gamle, man agtede Meyer & Wille, man ærede Kauffmann og Vilhelm Møller, men medens man bestandig omgav dem med den samme Pietet, begyndte man dog at savne Noget hos dem, noget af dette Usigelige — Franskmændene kalde det *chic*. I saadanne Perioder ligger der megen Forventning i Luften. Det er ligesom Kolerine i Blommetiden. Man føler, den maa komme. Men hvornaar? Naturligt derfor at *Punch's* Forhaabninger samledes om *„Herman Bang"*.

Der var i hans *„Nutids"*-Breves halv tilslørede Komik saa megen Tillokkelse, i hans Ræsonnementer saa meget Gallimathias; frem for Alt: der aabenbarede sig en Ejendommelighed hos ham, og det var netop efter „Ejendommelighed", *Punch* tørstede.

Et Par Studier efter „Virkeligheden" hævede Forventningen. Skitzen *„Et Middagsselskab"* var nærmest et Olietryk i Achilles-Maneren *„Grosserer-ballet"* gav noget mere. Der var i denne simple Fortælling saa megen Balstemning, saa megen Balduin Dahlsk Musik og saa megen Richard Kauff-

mannsk Indiskretion, at man sagde til sig selv, at *Punch* var paa Veje til at faa en ny komisk Journalist-Type. Hvor vidt hans Talent rakte, hvilket Omfang hans Grinagtighed havde, vidste man ikke, foreløbig var Indiskretioner hans glimrende Speciale. Saa kom „*Løsgængeren*". Hvad vil Løsgængeren? — Blot iagttage. Nej. Vel vrimler der i hans Artikler af Iagttagelser, men disse Iagttagelser, der ere affattede i nervøse „Aandfuldheder", samle sig bestandig om ét Punkt. Dette Punkt er Kammerherre Fallesen. Det er ham og stadig ham, han manøvrerer med. Han stiller ham i alle mulige Belysninger, putter ham ind i Forsætninger, Mellemsætninger og Eftersætninger, lader ham fare op som Trolden af Æsken, naar man mindst venter det, smugler ham ind i alle sine Teaterbetragtninger, stundom ene, stundom i Selskab med Emil Poulsen. Hvorfor gjør han dette? Af Interesse for Teatret, vilde man sige. Nu ja. Men Interessen er i saa Fald aldeles uegennyttig. For ham selv har jo Teatret stadig lukket sine Porte. Har man kjendt Mage? Han, Løsgængeren, selve *Dagbladets* aandfulde Causeur, ham vil man ikke have konverserende i Skuespillerfoyeren, ikke tillade ham, staaende i Kulisserne, at udstrø aandfulde Bemærkninger til de Spillende. Intet Under at Indignationen sætter sig i hans Blækhus, flyder ud gjennem Spidsen paa hans Pen, bringer hans Stil til at svulme, hoppe, springe, danse, staa paa Hovedet, række Tunge og slaa Kulbøtter. Da jager han enten Sætningerne sammen i forvirret Hast eller kaster dem mellem hinanden med aristokratisk Nonchalance. Hvad vil Løsgængeren? Ja, hvad vil vi — jeg mener Du og jeg? Vi vil frem. Frem for al Ting blive bemærket, omtalt, være Gjenstand for Publikums Opmærksomhed. Der er kun ét Emne, der kan sætte ham i blid Stemning, skabe hans spidse Pen om til et Plekter, hvormed han slaar Harpens Strænge i beundrende Lovsang. Det er Navnet „*Jason*", der bringer hans Stil til at ligne Musik. — Vor Stil afspejler al Tid os selv og „Løsgængeren" skriver, som han efter sin Ejendommelighed maa skrive. Men maaske burde det være ham et Fingerpeg, at naar han omtaler „*Nutidsbilleder*", blive hans Ord til Musik — Fremtidsmusik udsat for Trompet.

Børsefterretninger.

(City den 9de).

Beholdningen er rigelig af Kammerdug og Stout,
Og det har ingen Nød med Pengemassen.
— Ikkun med Lavrbærblade er Markedet lidt flovt;
De ere efterspurgte her paa Pladsen.

Dog Britterne er altid Forretningsfolk som faa,
Det er en af de urokkeligste Sætninger:
Endog i Zulukrigen forstaa de sig paa
At passe deres *løbende* Forretninger.

Tivolis Laavsang

Beførret a

Søren Pipperop.

Du evi dajlie Tivoli,
Som ligger bav ved Vestervold!
Du æ Sjemytlihedens Boli
Fra Klokken fire a te tol.
Jæ tit ha drukken i din Have
A Glædens Dunk en vældi Slurk, —
Ves de æ Løjn, saa maa I lave
Pipperop om te en Agurk.

En Patent-Brenner, Ingen kendte,
Nu for Aarkæstret Takten slar.
Jæ sier dov, a Tysken slente
Vores Baldevins Mave har;
For naar han lar Musiken strye
En a Dansene a, — ja saa
Æ de lisom min Sjæl ve flye
Lie ner i den store Taa.

Lille Carei hun æ en let En,
Hinner maa jæ immer beglo.
Sikken en Dans! Hun staar paa ét Ben
Lisaa let som jæ staar paa to.
Aa a Beridderne æ min Santen
Krembser saa ferm en Kal, a han
Sku være Beridder a Elefanten,
Ves jæ var Konge i desse Land.

Madam Sjodards Balon «La Frangsje»
Rænok æ et ophøjet Syn,
Naar den i en farli Gestangsje
Hæver saj ungefær te Skyen.
Aa som en dristi Konstnerinde
Hun gaar saj tit en Himmel-Tur,
Men de æ dov kons ve vesse Vinde,
At hun ka vise, hvortil hun duer.

Pjærrot æ immervæk den Gamle,
Han gø et gruli Grin aa Spænd,
Aa i a tie ka han hamle
Op mæ en hel Del Risdasmænd.
Inde i Kisten æ der Sjov, di
Sparer inte paa Værkningen
A «syse Hejnerich» aa a «Daudi» —
Aa allerminst a Talærkningen.

Den nye Port! — Ja, der æ gort en
Hel Porteføllie om den;
Hvem der te sist fek lavet Porten,
Ve man inte inu, min Ven.
Hvem de nu æ eller inte, skyller
Vi ham en Tak for hanses Daad,
Aa mæ en Titel vi snart ham hyller,
For Ægsempel som Portkammerraad.

De daarlige Tider.

— Men Onkel! Storken har jo ingen Unger i Aar.
— Ja, er det ikke kjedeligt, mit Lam? Det er sandelig heller aldrig hændet før.
— Saa kan Du tro Onkel, at de blot har forlovet sig og ikke tør gifte sig i disse daarlige Tider.

Billigt Spørgsmaal, dyrt Svar.

— Ja saa takker je' Hr. Prikkeraetren saa manne Gange for go' Beskied aa sier Faaval!
— Nej stop en halv, min Fa'er! Maa jeg først bede ham om ti Kroner.
— Ti Krouner! Jammen Hr. Prikkeratren sae jo, at det itte kostede nouet itte aa spøre ham . . .
— Nej, hans Spørgsmaal koster ganske vist ikke noget; men Svaret skal naturligvis betales.

Sommerliv.

(Frit efter Henrik Herts).

1. I Tinget.

Jeg gik mig i det Folketing,
Den Rigsdag var saa lang;
Min Trop jeg førte, mens min Mund
Jeg stadig holdt i Gang,
— Saa snever var den Sti
Til et større Parti,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Jeg gik fra Adelvejen ud,
Hvor Holstein lider brat,
Og skred mod Portefeuillen hen
Blandt Busk og andet Krat.
Saa snever var den Sti
For et Folkeparti,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Og alt imens jeg ensomt gik,
Jeg trak saa tungt mit Vejr.
O Taburette! hvor er du,
Min søde Hjertenskjær?
— For snever var min Sti
Til saa godt et Parti.
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

2. I det Frie.

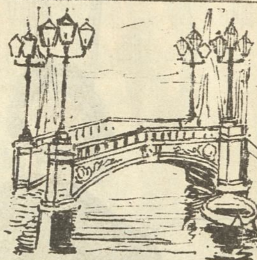
I Brummen vil jeg ikke gaa,
Thi Brummen er saa lummer,
Jeg heller vil til Kroen ud,
Hvor Kjær og Holstein brummer,
Mens alle mine Tanker fare vide.

Paa Kroen kan jeg blæse frit
Ad Lejregrevens Skare,
Paa Kroen kan jeg aande frit
Min Længsel ud den svare,
Mens alle mine Tanker fare vide.

Lad kun med Fjorten-tommers Skyts
Man tage mig paa Kornet!
Ved Fællesspisning mødes vi
Og ser for dybt i Hornet,
Mens alle mine Tanker fare vide.

Den liden Zahle staar paa Spring,
Paa mig han agter nøje,
Dog tankefuld min Vej jeg gaar
Og ænser ham kun føje,
Mens alle mine Tanker fare vide.

O Taburette, fin og blød,
Hvor kan paa sligt jeg agte,
Naar al min Hu kun stunder til
Dig tæt ved at betragte,
Mens alle mine Tanker fare vide.

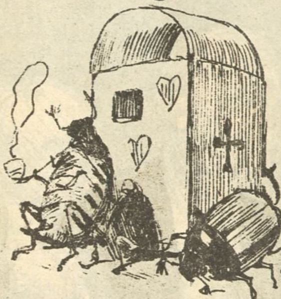

olmensbro

er nu, takket være Borgermester Ehlers's utrolige Energi, færdig, og Højbro vil, takket være det Samme, ogsaa snart være farbar. Man kunde spørge, hvorfor ere disse Broer byggede skævt for alt muligt? Men naar man ser sig om, opdager man snart Byggegrunden dertil. Hvi vil man se Brobjælken i Ehlers's Øje, men ikke blive Skæven vár i sit eget? Ser man f. Ex. fra Holmens Kanal op ad Broen imod Christiansborg Slot, og Chresten Berg tilfældigvis i det Samme kommer ud af Slottet, vil Synsvinkelen aabenbart blive skævbenet — i Følge Formularen »Kongen og to Skæve« — og ikke retlinjet, hvilket atter vil have til Følge, at den stumpe Vinkel over mod Børsen let kan blive til en Komplimentvinkel mod Slottets Hjørnevinkel. Derimod bliver den spids, hvis Broen lægges omvendt, saa at den ene Ende bliver den anden Ende, hvilket heller ikke vilde være gunstigt for Vind- og Strømforholdene i Kanalen. Ser man bort fra Berg mod Broen, vil selv den søkyndige unge Broberg indrømme den brokyndige Profesor Holmberg, at den Tanke at lægge Højbro i Forlængelse af eller lige Vinkel paa Holmens Bro, vilde saare enhver Anstændighedsfølelse. Man kunde tænke sig Broen lagt i en ret Vinkel paa Holmens Kirke, men der er en Vinkelhage ved dette Projekt, nemlig, at Meldahl har sagt, at det bliver grimt, og der er altsaa vinklet af paa den Kant. Dersom det imidlertid var sandsynligt, at Sinus A paa Holmens Brobue vilde blive = Cosinus A paa Højbros Brobue eller = Asinus Co paa Stormbroens, og at Marmorbroen kunde ombygges og blive færdig paa samme Tid som Marmorkirken, vilde det maaske være muligt, at Magistraten kunde høre op at se skævt til Sporvognslinjen, saa at dennes Kurve vilde kunne faa en større Radius, og den diametrale Modsætning mellem de paagjældende Faktorer ophæves ved en tilsvarende Omlægning af Knippelsbro. Derved vilde Østerbro komme i en umiddelbar Nærhed af Vesterbro og Stenbroen paa Nørrebro komme i direkte Forbindelse med Langebro. De uregelmæssige Polygonvinkler vilde saaledes dække hinanden og Opgaven vilde være løst til Professor Stenvinkels Tilfredshed, hvilket under disse skæve Forhold ikke var saa lige en Sag for en

Vinkelskriver.

Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse

holdt i Söndags sin aarlige meget ordinære Generalforsamling.

Formanden, Kammerjæger *Olsen*, oplæste en Beretning om Foreningens Virksomhed i det henrundne Aar. Det fremgik heraf, at Medlemsantallet var uforandret og at Regnskabet balancerede. Foreningen havde, turde han sige, i det forløbne Aar udfoldet en velsignelsesrig Virksomhed. Der var stiftet 30 Smaaberneforeninger til Smaadyrenes Beskyttelse, og Antallet af Fluer med afrevne Vinger og Oldenborrer i Korthuse var som en Følge heraf noget i Aftagende. Han kunde med Glæde konstatere, at Foreningens Medlemmer havde været overordenlig ivrige og baade ude og hjemme opelsket et betydeligt Antal Smaadyr. Foreningen var kommen i Strid med Byens Kammagere, fordi disses Tænder, han mente Kamtænder, i de sidste Aar sad alfor tæt sammen, saa at det var umuligt at bevare Smaadyryngelen mod Ødelæggelse. Da Kammagerne imidlertid havde vist sig uvillige til at lade Tænderne trække ud, var Bestyrelsen bleven enig med sig selv om at foreslaa Generalforsamlingen en Forandring i Lovene, der skulde gaa ud paa, at det forbødes Foreningens Medlemmer at gjøre Brug af Tættekamme. Brugen af Redekamme vilde man ikke forbyde, da det jo kunde være rart at have er Redekam til at blæse paa, naar man var i godt Humør.

Arbejdsmand *Movritsen* spurgte, om der maatte være Børster i Foreningen (Bevægelse).

Formanden fandt Børster uundgaaelige (Hør!). Medlemsantallet vilde forringes, hvis man strøg Børsterne (Hør! Hør!).

Pensionist *Bistrup* syntes, at Bisagen var en Hovedsag og ikke en Bisag. Foreningen forsømte Bierne. Som Bidragsyder til Kassen ønskede han nok at vide, om Foreningen i Bikuben havde Penge, hvormed den kunde yde de lavere Bilag nogen Bistand. Han vidste nok, at han selv kun var en ubetydelig Biperson, men det var dog for galt at se Bimændene rundt i Landet lade Bierne gaa op i Røg paa den Maade, det nu skete. Det var paa Tiden, at man bremsede. Det kunde ikke gaa an at bi længere (Bifald).

Formanden indrømmede, at Vox populi var Vox dei, og takkede Bistrup, fordi han ikke havde sat sit Voxlys under en Skæppe.

Flyttemand *Petersen* syntes, at vi nu havde været behagelige nok mod hinanden, og han var ikke vant til det, men vilde bare spørge, hvor Hartvigsen var?

Formanden forstod ikke den ærede Taler.

Flyttemand *Petersen* mente, at saa var det, fordi Formanden var en Indiot (Larm, Hyssen, Formanden ringer). Ja han vidste nok, at naar man bare var en simpel Vaabenbroder (Formanden ringer) Javel! Men han vilde dog bemærke, at han havde sat en Tommelfinger til paa Fædrelandets Alter og vel var han kun en simpel Vaabenbroder —

Formanden oplyste, at Petersen var gaaet galt i Byen. Han var ikke imellem Vaabenbrødre.

Flyttemand *Petersen*. Ja, saa bad han undskylde. I saa Fald tog han Indioten i sig igjen og flyttede et andet Sted hen. Det var han vant til.

Kusk *Mortensen* vilde spørge Formanden, om hvad det var for noget Vrøvl i den store Dyreforening om Professor Barnum og Vaccinationen. Han kunde nok forstaa, at Barnum havde vaccineret nogle Kaniner, men det kunde da ikke gjøre noget. Han var selv bleven vaccineret otte Gange og det kløde jo nok, men ellers havde det ikke molesteret ham videre, og han havde faaet sine Kopper alligevel, saa han syntes ikke, der var noget at sige til det.

Formanden bemærkede, at Mortensen var vild paa Kareten.

Mortensen vilde frabede sig Personligheder. Han havde kun en Gang kjørt med Karet, og da var han ikke kjørt vild, for det var til Begravelse, og Manden kom meget ordenlig i Jorden og Følget kom paa Keglebane bagefter meget nydelig og riælt. Og anbelangende Vaccinationen var det rigtignok, det havde han Attest for og og den laa hjemme i hans Psalmebog. Han vilde foreslaa Barnum til Æresmedlem (Larm, Hyssen).

Formanden trode, at Professor Panum...

Mortensen: Nej Barnum.

Formanden ringer.

Mortensen: Ja han kjørte ikke Sporvogn, saa Formanden kunde gjerne stikke det Klokkeapparat ind. Han skulde nok holde an, naar han selv vilde, og han vilde have Lov at vaccinere hans Heste med, baade den Nærmer og Fjerner og det kunde ikke skade, om Formanden ogsaa gik hen og lod sig vaccinere, for han var temmelig kulret — (Larm, Mortensen leve! Formanden leve!)

Formanden vilde bemærke (Vedholdende Larm) Han vil bare sige, at Vivisektionen (Mortensen: Sludder! Vaccinationen!)

Formanden vilde spørge Forsamlingen, om den vilde høre ham i Ro (Nej! Jo! Vedholdende Larm).

Derpaa hævede *Formanden* Forsamlingen.

En Kontinuations-Generalforsamling vil blive afholdt en Gang i Hundedagene.

Morgengnavets Lyksaligheder.

Paa Lager i Fælles-Organet,
I Larsens »*Morgenblad*«,
Findes et rigeligt Oplag
Af Ænder og Andemad.
Alle de vittige Fyre,
Som andre gi'er Løbepas,
Finder udi dets Spalter
Den villigste Losseplads.

Bagtalende Korrespondenter
Og lignende pæne Folk
Har altid der været vis
At finde en villig Tolk.
— Derhos bestandig det kævles
Med Venner og Meningsfæller
Og hævder sit Ry som Venstres
Rigtige Sæbekjælder.

Indsæbet blev det ofte
Og det baade tidlig og sent;
Men dog er det Synd at sige,
At derved man fik det rent:
Her hjælper ej Lud eller Sæbe,
Thi stadig fra Ho'det til Taaen
Er Duften og Farven i Smag med
Rosen- og Ladegaardsaaen.

Som Løn for sin værdige Holdning
Og højst populære Parfume
Det »skaffer sig« Truselsbreve,
Naturligvis anonyme.
Der findes jo Nihilister
Blandt Højre — den Ting er givet —
Som stræber det stakkels Organ paa
Korsørsk Maner efter Livet.

Dog trøst dig, ædle Organ for
Sjælden Sandfærdighed!
Din Læsekreds den faar du sikkert
Lov til at have i Fred.
Og kniber det med Ballancen,
Saa har du en lignende Ven:
Slaa dine Pjalter sammen
Da med — Gottlieb Petersen.

Vivisektion.

Dr. phil. C. ROSENBERG: «— Enten er han af Naturen en hjerteløs Nidding, . . . (Gjør et dybt Greb i Prof. PANUMS Barm) . . . «eller han maa være et Mennefke, fom ved Villiens Magt har hærdet og hærder fit Hjerte . . .»

Dgbld. d. 1. hujus.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøben havn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brev samlir steder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand № 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kunst- og Stentrykkeri

1879. Torsdagen den 17de Juli. Nr. 29.

Ved Aarsprøven.

— Men hvorfor bruger man da Kameler og ikke Heste til at rejse med i Ørkenen?
— Jo, for Kamelerne, de kan bedre taale at tørste ihjel.

En Jordefærd.

Der styred' en Sejler mod Englands Kyst
Med Sorgens Banner i Stavn:
Et Riges Haab og en Moders Trøst
Blev sluttet i Dødens Favn.

Hjemløs han var paa den vide Jord,
Ej Husly hans Hjemland ham gav.
Nu bølger det sorte Sørgeflor
Om Ørnen ved Kejserens Grav.

Han fulgte sit ædle Hjertes Kald
Og voved' sit Liv for et Land,
Der med koldt Blod har set sine Venners Fald,
Selv tryg bag det skærmende Vand.

Han udgød sit varme Hjerteblod
Forladt af et vanslægtet Kuld,
Som kun ejer Kraft og kun viser Mod,
Naar det gjælder at redde sit Guld.

Højsindet og trofast til Døden man saa
Ham ile i Farens Favn
For saa troløst et Folk, som det Havskum, hvorpaa
Det har vundet sit Ry og sit Navn.

— Napoleonsnavnet med Sejershaab fór
Saa vidt over Land og Hav.
Nu bølger det sorte Sørgeflor
Om Ørnen ved Kejserens Grav.

Indvielsen

af

den nye Keglebane paa Nørrebro.

Sidste Søndag blev imødeset med stor Spænding. Alt fra den tidlige Morgenstund kunde man iagttage, hvorledes Værtshusholder *Mikkelsen* hvert tredie Minut stak sit Hoved ud af Vinduet for gjennem nogle mer eller mindre komplicerede, epipleptiske Halsforvridninger at forvisse sig om, at Skyerne virkelig var i Færd med at fordele sig og at Solen havde reelle Hensigter i Retning af at give Møde. Inde paa Banen herskede travl Virksomhed. Tre voxne Stuepiger og et ukonfirmeret Appendix skyllede Ølglas, skurede Gulv og strøde Sand paa, medens Tømrer *Andresen,* der havde rettet Banen af, laa henstrakt paa Maven for, idet han lod Blikket glide henad den spejlglatte Flade, at overbevise sig om, at ingen Splint eller Spaan vansirede hans nys fuldførte Værk. Den nyfæstede Keglerejser, Krissjan, havde allerede fra Daggry indøvet sig i sin besværlige og farefulde Bestilling ved med korte Mellemrum at fare ind mellem de opstillede Kegler, sparke dem over Ende og derpaa med en Fart, der for hver Gang tiltog i Retning af det Ubegribelige, atter at bringe de Faldne paa ret Kjøl.

Endelig slog Klokken 1. Aabningen var ansat saa sent paa Grund af, at flere store Begravelser paa den Tid antoges at ville være besørgede, og de til Festen indbudne Medlemmer af det hæderlige Ligbærerlavg paa denne Maade vilde se sig i Stand til at overvære Festen fra dens Begyndelse. Klokken slog som sagt 1, og de i Haven forsamlede Gjæster, der med Utaalmodighed havde afventet dette Tidspunkt, begav sig i Procession ned paa Banen. *Mikkelsen* steg, efter højtidelig at have afført sig sin Frakke, ved hvilken Lejlighed hans skinnende hvide Skjorteærmer tilstrækkelig stadfæstede Madam Mikkelsens store Ry for Dygtighed i Finvask, frem paa Banen, greb den store Kugle og idet han med høj Røst sagde: «Nu gaar'en da», udslyngede han med øvet Haand Kuglen. Det vægtige Projektil rullede majestætisk henad Banen snart følgende den ene Rand snart den anden, saaledes som enhver Kunstforstandig ved, at den bør. Derpaa brasede den med et bedøvende Brag ind mellem Keglerne. Et jublende Hurra besvarede Krissjans Melding: «Otte om Kongen!»*)

Der spilledes derpaa tre Indvielsespotter, hvorefter man, atter i Procession, begav sig til Bordet, der bugnede under den flotte Anretning. Efter at

*) En Referent har i et herværende Blad fremsat den taabelige Insinuation, åt det Hele var aftalt Spil mellem Mikkelsen og Krissjan og at de «Otte om Kongen» skyldtes et velanbragt Spark. Forsaavidt han imidlertid til Støtte for denne sin Paastand paaberaaber sig Krissjans Vidnesbyrd, skulle vi hertil bemærke, at vedkommende Yngling er mere berømt for sin livlige Fantasi end for sin Sanddruhed.

den første Hunger var stillet, rejste *Mikkelsen* sig og talte som følger: „Banen var nu aabnet. Han turde sige, at et dybtfølt Savn hermed var afhjulpet. Alle de Tilstedeværende vilde mindes denne Dag. Han haabede, at Banen maatte bringe Lykke og Tilfredshed her paa Nørrebro. En Skaal for Banen!“ Et nifoldigt Hurra ledsagede denne Skaal.

Ligbærer *Ludvigsen:* En Keglebane er et Billede paa Livet. Vi ere allesammen Kegler (Afbrydelse) ja figurlig, naturligvis. Og ligesom Keglerne staar ganske stille i Uskyldighed paa Brædtet ikke anende Ulykkens umiddelbare Nærværelse, indtil Kuglen kommer som den ubønhørlige Skæbning og vipper dem over Ende midt i deres Manddoms kraftige Aar, saadan staar vi Allesammen ogsaa ganske ugenert og muligvis med Bægeret i Haanden og vupti! Saa er vi den. Og saa er Potten ude. Og det kan ikke nytte, vi gjør Mudder og gjør os ubehagelige og si'er det var sletsinte Petersen der skulde slae — for Exempel, for vi er ligefuldt som knækkede Blomster, der visner og bliver meldt paa Begravelseskontoret øjeblikkelig. Og saadan var det nu en Gang og det var alligevel økonomisk, fordi, hvis det ikke var, blev der for mange Mennesker og saa blev det saa dyrt at leve, at det slet ikke kunde betale sig at blive ved dermed, og Begravelseskasserne vilde ikke faa flere Indmeldelser og Ligbærerne kunde gaa hjem og lægge sig. Og derfor vilde han udbringe en Skaal for Livets Keglebane, fordi der var en Ende paa den, og han vilde haabe, det altid maatte gaa livlig, og hvad de nærværende Kegler angik vilde han ønske, han mange Gange maatte være sammen med dem, inden den Dag kom, da der blev raabt „Alle Ni — Potten ude“. Selskabets Skaal! (Hurra).

Knapmager *Henriksen* syntes ikke rigtig om den sidste Tale. Det forekom ham, at Ludvigsen havde skruet sin Kugle saadan, at det var blevet til en Puddel. Han havde ikke Noget mod at krepere, da det jo dog ikke kunde nytte at indbringe noget Ændringsforslag i den Henseende. Men han vilde helst være fri for at høre for megen Tale om al den Melankolskhed, der gemenlig fulgte med den Slags Forlystelse. Ludvigsen havde nævnt Kuglen, der smed Keglerne over Ende, han vilde mindes Kvinden, det var hende, der igjen stillede dem op, og med Kvinden mente han Madam Mikkelsen, der havde skænket Verden i Almindelighed og Mikkelsen i Særdeleshed saamange smaa Kegler (Bravo!). Der var de tre Sønner og det var «tre Lange» og der var de fem Døtre, som han ikke vilde ønske maatte voxe op til «fem Skæve», men Madam Mikkelsen stod som Kongen eller rettere Dronningen midt imellem dem, og derfor trode han nok, han vilde slaa alle Ni ved at udbringe Kvindens Skaal i Almindelighed og Madam Mikkelsens i Særdeleshed (Begejstring).

Efter at adskillige Talere endnu havde havt Ordet og en Sang, hvis første Vers lød saaledes:

En Keglebane ny jeg ved,
|: Rullen gaar :|
Der ruller Kegler op og ned,
|: Rullen gaar :|
Og muntert gaar det bestandig med Drikkelsen,
For Keglebanen tilhører Mikkelsen,
|: Rullen gaar :|
Mikkelsens Bane Søgning faar.

var afsungen, begav man sig atter ned paa Banen, der var festlig oplyst. Om Mængden af de senere spillede Potter se vi os ikke i Stand til at give nogen bestemt Oplysning, men kunne blot notere, at Enkemadam Jørgensen, der bor skraas overfor, sagde *Dagstelegrafen* af, fordi den ikke bragte nogen som helst Oplysning om det forfærdelige Tordenvejr, der havde raset hele Natten.

Rundt omkring i Danmarks Væng og Vange
Har vi Sommersol og Fuglesange.
Derfor Venstres Chefer Møder holde
Trindt i Landets Kroer for at —
For at vække Folket op til Liv.

Og som Sædemand hos Krostue-Værterne
Saa de Guldkorn ud i Folkehjerterne;
Frejdig frem paa Talerstolen trinende
Kaste deres Perler de for —
For det højt oplyste Vælgerfolk.

Ak! i Venstreparadisets Vange
Har der nys indsneget sig en Slange;
Ved et Tab blev Førerne for Stammen,
Som man véd, uenige om —
Midlerne til Folkesagens Sejr.

Dog, den Strid vil ikke vare længe;
Thi de til hverandres Hjælp kan trænge,
Og naar Berg og Bojsen slaar paa Trommerne,
Gi'er de blot hinanden lidt paa —
Lidt paalidelig og kritisk Tvæt.

Derfor enig de til Kroen drager,
Hvor der vanker nok af gode Sager.
Der har Tauber tit og Schelde frit Plads,
Og den liden Zahle spiller —
Spiller paa sin Lyre meget skjønt.

Der man tale kan i høje Toner
Om de seks navnkundige Kanoner;
Selv om Talen taaget er og spinkel,
Glider den dog ned ved Hjælp af —
Ned ved Hjælp af Folkets sunde Sans.

Og som i Rolf Krakes gyldne Oltid
Ved et ret gemytligt Fællesmaaltid
Samles man til sidst i Kroens Haller,
Hvor man ender med at drikke —
Drikke Parlamentarismens Skaal.

Det unge Kjøbenhavn.

— «Duſkuſkuſkrubbedajſkuduſku!»

Ledigt Skolelærerembede.

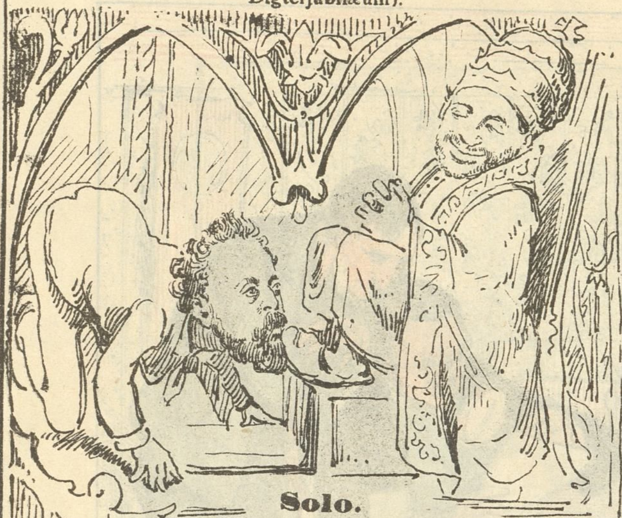
(Embedet ſom Skolelærer og Kirkeſanger i -løſe — Reguleringsſum 650 Kr. — er ledigt. Sogneraadet er traadt ſammen for at prøve de konkurrerende Aſpiranters Kvalifikationer; den ſkriftklogeſte af Raadets Medlemmer har aabnet den førſte Anſøgning og oplæſer ſamvittighedsfuldt Anſøgerens Examensbevis:) — «Jeg undertegnede JENS ANDREAS CHRISTIAN HOLBÆK, Profeſſor og Skoledirektør i Kjøbenhavn, Formand i den af Miniſteriet for Kirke- og Undervisningsvæſenet . . .»

Et Medlem af Raadet (afbryder Oplæsningen): «Jamen Død og ſalte Pine, Mads Jeen! Naar den Mand vil haa'e Embedet, maa vi ſgu gi'e ham 'et!»

Den sorte Skole og Drachmanns Skole.

Kantate ante festum.

(Indleveret fom Udkast til HOLGER DRACHMANNS 10aarige Digterjubilæum).

Solo.

Lang er den Digter af Lemmer,
Gardervoxen og bred,
Det klasker i Gulvet, da Drachmann
Falder for Brandes ned.
Han trykker med Andagt den platte
Støvle mod Læben sin.
Drachmann kan ikke Hebraisk;
Men de kan begge Latin.

Saa vexle de Ros og Lovsang
Og pæne beundrende Ord;
Brandes bliver en Vismand
Og Drachmann en Digter stor.
Han rister „i Storm og Stille“
Runer „med Kul og Kridt“;
De rejse „den Brandes'ske Skole“
— Men den gik siden fallit.

Solo-Couleur.

„Drachmann est magnus, magnus Drachmann est“,
Terpet bli'er i Skolen ind og skrevet og læst.
Jøder smaa med Skæg om Hagen
Ramser Lektien hele Dagen,
Brandes svinger Tugtens Ris,
Morgenbladet ligervis —
Magnus est Drachmann, Drachmann magnus est.

Tourné.

Det var i de Tider, da Hvidløgsduften
Svanger med Smagens Forfald
Gjennemlumrede Selvrosluften
I „Fremskridtets“ Avgiasstald.
Da *Morgenbladet* hver eneste Dag
Tog Troen fra samtlige Degne,
Og Degnene snakkede med om hver Sag
Og bredte sig rigtig i Ro og Mag,
Og Drachmann i Bladets Kjælder
Lod „Fremtidsdigtene“ regne.

Da tog i „Partiet“ man Obligation
— Med Ros og Gjenros med Renter —
Brandes var Banken i egen Person,
Og Drachmann Sedlernes Prenter.
Man affandt sig let med de højeste Ting,
Vilhelm Møller og Flinch løb aved omkring
Som Mæglere for Kleresien,
Man kunde helt frit spekulere paa Alt,
Naar Spekulationen blot ikke gjaldt
Principet — Brandesmanien.

Da grunded man Skolen — den røde — her hjemme
Af Taine et lavstammet Skud;
Men Tiderne blev, som vi vide, saa slemme,
At Plantningen næsten gik ud.
Der kom i Partiet Angst og Fortræd;
Hvad skulde nu Drachmann synge?
„Dæmpede Melodier“ han kvad,
Som „Overkomplet“ paa Parnasset han sad;
Saa strøg han Flaget det røde
Og gik i en anden Gynge.

Tourné Respect. (Kodille).

Da gjorde han sit store Hop
Fra Socialismens Kratertop
Til Dybbøls blodige Skanse,
Hejsed' i Masten Dannebrog op
Og høstede Tak og Kranse
Og Ros, som knap vilde standse.
Den steg ham til Ho'edet, den gjorde ham ør:
Han følte sig stor, ja større end før,
Svøben svang han — Uha!
Over „Mænd fra Ithaka“.
Saa takled' han til en Skude
— Men Skuden var lovlig skør.
Paa Esromsøen gjorde han Vind
Og sejled' med orlogskongeligt Sind.
Men Blæsten tog i hans Klude
— Og nær var han bleven derude.
„Saa kom han i Land“ — lidt vaad og lidt flad,
Anløben var Kongekronen,
Og revnet Kanonen,
Saa Krudtslam som fæle Pletter sad
Over hele Personen.

Pas!

Bort til Paris han rejste og gik ved Seinen i Pagt
Med den „allerægteste Franskhed“, det har han jo selv os sagt.
I *„Dagstelegrafen“* kan rummes
En grumme Hoben af Bavl,
Men hvad vil blandt dens Profeter
En saadan kongelig Savl?

Da var det, at Publikum vendte sig kølig og vranten
og gik,
Bedrøvet stod han tilbage et eneste Øjeblik;
Saa bejled han til „Prinsessen“,
Og Lykken føjed hans Mod:
„Det halve Kongerige“
Faldt ham atter til Fod.

Nolo.

Visselig staar Du ærværdig der
Alma mater!
Skuende over den store Hær
Af Kandidater.
Visselig er din Kasse tom,
Takket være din „Vogter“,
Kultusministeren stor og from,
(Skøndt han ikke er Doktor).

Men der er Noget, Du ikke forstaar
Alma mater!
Det er at hjælpe paa Digterkaar
Med Gulddukater.
Var Du en „Højskole“ blot og bar,
Skjønnede Du det bedre,
At Du en Digter som Drachmann har,
Hvem Du med „Hat“ burde hædre.

Derfor han synge til Strængespil,
Alma mater,
I *„Ude og Hjemme“* en Nidvise vil
Fuld af Hiater:
Fordi det ikke er Dig, der har
Hans „Tilskud“ forfægtet,
Fordi Du synes han er en Nar.
— Kom og benægt det!

Opgjørelse.

Det gaar frem og ej tilbage,
Nu man tydelig kan se det,
Nægt det, ras imod, belé det:
Drachmann har faat gode Dage.
Trods hans Hyl og vrede Klage
Saa kan „Mester Eriks“ Torden
Ej til Jorden
Slaa ham ned,
Om han end er nok saa vred.

Det gaar frem og ej tilbage;
Indtil Fischer bliver afsat,
Indtil Chresten Berg bli'er gravsat,
Faar han neppe Grund til Klage.
Gid den sorte Skoles Dage
Blive faa og Drachmanns mange,
Mens hans Sange
Om ham selv
Bære ham paa Tidens Elv.

Understøttelser til videnskabelige og kunstneriske Formaals Fremme.

Efter hvad vi have erfaret er der til at komme i Betragtning ved Uddelingen af det for næste Finansaar eventuelt bevilgede Beløb allerede indkommet følgende Ansøgninger:

A. Til Tidsskrifter. Til den første Etablering af hippologisk Tidsskrift for Hestetrænering 600 Kr.

B. Til Udgivelse af videnskabelige og literære Arbejder. Børstenbinder *Antoniussen* til Udgivelse af et kritisk Arbejde om de kjøbenhavnske Børsteformers geografiske Udbredelse 500 Kr.; Redaktør *Steenberg* for at sætte ham i Stand til at ledsage de manglende Nummere af »Industri-Tidende« med kolorerede Afbildninger 600 Kr.; Sproglærer *Guldbrand* for at uddanne sig som Translatør i Fingersproget 300 Kr.; Civilingenieur *P. R. O. Schecht* for at sætte ham i Stand til at udruste en Expedition til Fangning af den store Søslange 1000 Kr; Adjunkt *Næve* til en Afhandling om Kindheste 200 Kr.; Barber *Hagerup* til en Afhandling om Vivisektion paa Barberstuer 300 Kr.

C. Til andre, navnlig forberedende Arbejder. Lærer *Svanevinge* for at forberede Udarbejdelsen af et Udkast til en paatænkt Oprettelse af en Forberedelsesskole i Ballerup 400 Kr.; Kand. *Hoppe* til Udarbejdelsen af en forberedende Afhandling om Bløddyrfavnaen paa Nordens Lemmestiftelser 400 Kr.; Slagter *Svendsen* til Udgivelse af et tragisk Drama 200 Kr.; Lirekassemand *Drejer* for videre at uddanne sig i Musik 400 Kr.

Som overtagne fra Fortiden. Til Enkemadam *Israel* til Fortsættelse i Fremtiden af den af hendes afdøde Mand paabegyndte Forretning med gamle Klæder 200 Kr. Student *Sløjberg* til at fortsætte hans Studier af Folkelivet 300 Kr.; Ligtorneoperatør *Jensen* til Fortsættelse af hans kunstneriske Virksomhed 400 Kr. Kantor *Sanne* til fortsat Kalkering af tyske Node-Tavter 300 Kr.

Til Rejseunderstøttelser. Teltejer *Musmann* fra Dyrehaven for paa en Rejse at indhøste Erfaringer og Oplysninger med Hensyn til Foringen af smaa hvide Mus 200 Kr.; Partikulier *Petersen* til en Rekreationsrejse 500 Kr.; Toldassistent *Vinberg* til en Rejse til Nordfrankrig for at gjøre sig bekjendt med Virkningerne af ægte Champagnevine samt den bedste og billigste Maade at fremstille disse paa 600 Kr.; Frøken *Alvilda Vildmand* fra Valhalla til Paris for paa derværende *Café-chantants* at uddanne sig som Pavillonsangerinde 500 Kr.; Redaktør *Tauber* til Paris for paa de første Restavrationer at udvikle sin Smag 700 Kr.; Professor *Nielsen* fra Dyrehavsbakken til Asien for at studere det højere indiske og arabiske Trylleri 800 Kr.; *Økonomen* paa Ladegaarden til Bloksbjerg for at gjøre Indsamling af Kosteskafte 400 Kr.; Kroejer *Kromann* i Vorbasse til under et Ophold i Kjøbenhavn at besøge Tivoli, Kafé Boulevard, Sommerlyst og Alleenberg 500 Kr.; Madam *Tøiberg* til Sørup for videre at uddanne sig i Vaskeri 200 Kr.; Gartner *Blomsterberg* til London og Paris for at sætte sig ind i Driverierne dersteds 800 Kr. *Herman Bang* til Udlandet for at unddrage sig Straffen for Løsgængeri 500 Kr.

Samfundets Støtter.

Israels Herskeræt er sommerfrodig,
Der er Kræfter i usyret Brød,
Derfor er Lord BEACONSFIELD saa modig,
Derfor ROTSCHILDS Rentefod saa blodig,
Derfor er GAMBETTA tidt saa rød.

C. Simonsen. Udgiver.

1879. Torsdagen den 24de Juli. Nr. 30.

Compliment de boeuf.

— Den er ganſke delikat! Har Fruen ſelv lavet den?
— Nej, det er en Konditorkage.
— Ja, jeg tænkte det jo nok.

En Emigrant.

I Danmark vanker ikkun Sorg og Plage
For ſtore Mænd, det er en afgjort Sag.
Til fremmed Land de gjerne bort maa drage,
Hvis de vil undfly Spot og Had og Nag.
Som fordum udi TYCHO BRAHES Dage
Os venter ſnart en Tycho Brahes Dag:
Thi om en føje Stund HIN LEDRE ſe vi
At ſige Danmark ſit Farvel for evig.

For haarde blev til ſidſt ham Ønſkenødderne,
For hans forlorne, hule Visdomstand;
Derfor han ryſte Støvet vil af Fødderne
Og vandre til et mer erkjendtligt Land.
Han, der har haft ſin Plads imellem Rødderne,
Som nærede vort Frihedstræ med Vand,
Har over alt Miskjendelſe i Sigte.
Det er unægtelig en triſt Geſchichte.

Thi vil han bort fra Danmarks Jordbund drage,
Hvor Skæbnen hans «Perſon» blev altfor haard.
O bitre Tab! Vi aldrig mer hans Mage
Som dialektiſk Tuſindkunſtner faar!
Og der vil en Gang lyde Graad og Klage
Fra Blæſenborg til Asſens Banegaard,
Naar han, hvem frækt man ſtyrtet har fra Højden
Af Folkets Tillid, er for ſtedſe fløjten.

Da er han borte! han, der ſkred ſaa ſtraalende
Mod Parlamentarismens høje Maal,
Som al Ting villende, men intet taalende,
Har gjort paa hver en Fordom grundig Kaal,
Som var den allerglatteſte blandt Aalene,
Men ikke deſto mindre blev til Aal.
Vort Tab er ſtørre, end man ret kan fatte det,
Og den er ikke født, ſom kan erſtatte det.

Hvor han vil drage hen, hvad Ærespoſt er
Beskikket ham til syvende og sidst,
Om han vil søge Hvile som Trappist,
Hvad eller han vil læſe *Pater noster*
Som værdig Prior i et Frøkenkloster,
Derom man intet sige kan for vist.
Man véd kun, han vil kaste ſine Tærninger
Og vil forsage Høgsbro og hans Gjerninger.

Men hvor han færdes paa den vide Jord,
Om han maaske blot ryge vil og rejse
Ned til Berlin, til Brandes og «der greise»,
Hvad eller did, hvor Pebertræet gror,
Saa vil vor Sorg dog være lige stor.
Han vil ej mer paa Talerstolen knejse,
Imens hans Tunge liflig og forførende
Forsøger dølge, hvad han har bag Ørene.

Guffy.

En Hverdagsnovellette
efter
det Kaliforniske.

En tidlig Morgen for en Snes Aar siden sad jeg ved Vinduet i et lille Værtshus i den lille By Poker Flat ovre i det vestlige.

Jeg var Ingeniør i Sydselskabets Tjeneste og var kommanderet ud paa Opmaaling i Omegnen af det nordlige Muckodistrikt. Jeg var ikke blind for de Ubehageligheder, som et Ophold i Nærneden af denne Indianerstammes Tilholdssteder kunde medføre, og mine Tanker, medens jeg sad ved Vinduet, dvælede netop ved min gamle Onkels Ord ved Afskeden; han havde nemlig, da han hørte om min Rejses Maal, paa sin lunefulde Maade antydet det hensigtsmæssige i, at jeg, som han skæmtende udtrykte sig, anskaffede mig et Patentskind til min Hals, hvilken for mine Følelser højst behagelige Bemærkning nemlig indeholdt en umiskjendelig Hentydning til det ubestridelige Faktum, at det hurtige Avancement blandt det nævnte Selskabs Personale paa denne Kant af Landet væsenlig skyldtes visse spøgefulde Tildragelser, hvorved de omtalte Funktionærer undertiden afbrødes i deres geometriske Beregninger af en humoristisk Indianers Bowiekniv, ligesom i det hele Livet paa dette Strøg unægtelig kunde medføre mildest talt burleske Situationer, hvori Revolverkugler og skalderede Hoveder spillede en fremtrædende Rolle. I disse Betragtninger blev jeg imidlertid afbrudt af min Førers Ankomst. Det var en lille Fyr paa en 40 Aar, med hvad en Romanfortæller vilde have kaldt »markerede Træk« thi hans Ansigt fremviste et velassorteret Prøvelager af Skrammer i alle mulige Faconer og Størrelser. Der var over hele hans Personlighed udbredt en uforstyrrelig Ro, der i Forbindelse med et vist vemodigt Træk ved Munden frembragte et velgjørende Indtryk, ligesom han i det Hele taget havde ved sig dette uvilkaarlig vindende, som kunde bringe et Menneske til at føle Trang til at invitere ham ned paa den nærmeste Brændevinsknejpe og traktere ham med Rom og Vand efter en ubegrænset Maalestok. — Med ikke fuldt saa velvillige Følelser betragtede jeg mine andre Rejsefæller, de tre Muldyr, som skulde befordre min Bagage og mig selv de 200 Mil til den næste Station; Synet af dem var et Slag i Ansigtet paa mine zoologiske Be-

Overførste Forstmøde

af

danske Skovmænd.

Deltagerne i dette allerførste Overførste Forstmøde samledes paa første Sal i Gaar Morges Kl. 10 og valgte i Førstningen til deres Dirigent paa Grund af Førstefødselsretten den alderførste af dem, Overførster Skov, Skovgaard, Skovshovede.

Dest første Foredrag omhandlede: *„Hvorvidt bør Anbringelsen af Teltrader i de i Kjøbenhavns Nærhed liggende Skove anses for hensigtsmæssig?“* og holdtes af Forstraad Lund, Gyldenlund, Charlottenlund. Ganske vist — bemærkede Taleren — havde de med Teltene i Charlottenlund Skov vist sig temmelig indbringende, og der var endnu Mange, som holdt paa Teltene, men disse Teltholdere kunde han ikke være enig med. Hvad man navnlig kunde bebrejde dette System var, at der ingen Harmoni herskede i Teltene, ligesom disse bidrog altfor meget til Formeringen af ubehagelige Rødder ved det store Antal Sirener, man dyrkede der. Teltene trak hele Næringen langvejs fra til sig, idet de havde for stort Spillerum, og skøndt han ganske vist holdt meget af Skovens Sangfugle, saa fandt han dog, at de forskjellige Siskener optraadte altfor talrig og især for hyppig i Forbindelse med Tal-Lærken, der var bekjendt for sin Graadighed. I det Hele forekom det ham ikke, at Indkomsterne svarede til Teltenes Produktioner, og han var i Henseende til Skovdrift principielt imod denne unaturlige Forening af Lund og Ager; en Lundager udøvede ikke nogen heldig Indflydelse paa det opvoksende unge Danmark. Lejlighedsvis berørte Taleren ogsaa, at han syntes, at det gik tilbage med den Art Staldfodring med Koldt og Varmt, som man i mange Aar havde faaet over Stalden.

Det andet Foredrag: *„Om den Skovskade, Opretholdelsen af Bakken i Dyrehaven afstedkommer“*, blev indledet af Jagtjunker Bakkesen, Bakkehuset. Han vilde straks bemærke, at han i sit Foredrag vilde give dette Bakkedrag et Nakkedrag, fordi saavel Bakken som Kilden vare Kilder til forskjellige kildne Spørgsmaal. Der var ikke her Tale om den mindste Kultur. Kilden flød kun sparsomt, hvorimod Omegnen flød over med Kommen (Kümmel), der efter Haanden fordrev Fuselen, og Malurt, der forbitrede Livet for Mange der. Dyrehaven gik ned ad Bakke; det var noget andet, den Gang man ogsaa havde en Bakke paa Bellevue, de to Bakker havde dannet et passende Supplement til hinanden; men nu var hele Bestanden paa Bakken Ross fra Ende til anden. De eneste Træer, der ikke var Mangel paa, vare Mangletræer, og de var til ingen Nytte, medens de Træer, der derefter hyppigst forekom, var Øltræer, og dem ansaa Taleren for ligefrem skadelige, og de Fagotter, man dyrkede paa Bakken, var Intet værd paa Grund af deres Lyder. Ikke en Gang de bekjendte Kirsten Piletræer var et Besøg værd, da de sidste Pileskud, de havde skudt, alle var Forbiskud og Sideskud. Med andre Ord: Bakkens Anseelse var i Dalen, Græsset var saa græsseligt, at det kun var en Talemaade at komme op i Høet, Ukrudt var der nok af, men de derværende Lejer og Langkaal var kun sørgelige at se paa, og paa flere Steder stak hele Stakke af Sengehalm frem af Indelukkerne, hvor de kun førte en stakket Tilværelse, og hertil kom, at Jordsmonnet antog saa karusælsomme Svingninger, at det formelig løb rundt for En. Det var derfor intet Under, at det saa daarligt ud med det Dyreliv, der førtes paa Bakken. Bjørne trak man ugenert om med fra Morgen til Aften, røde Grise var der nok af i enhver Svinesti, røde Hunde gjorde deres Hundekunster alle Vegne og fik Beboerne til at føre et Hundeliv, alle Slags Li-kør gik omkring i umaadeligt Antal og Karusselhestene gjorde Bakken til en hel Trommesal.

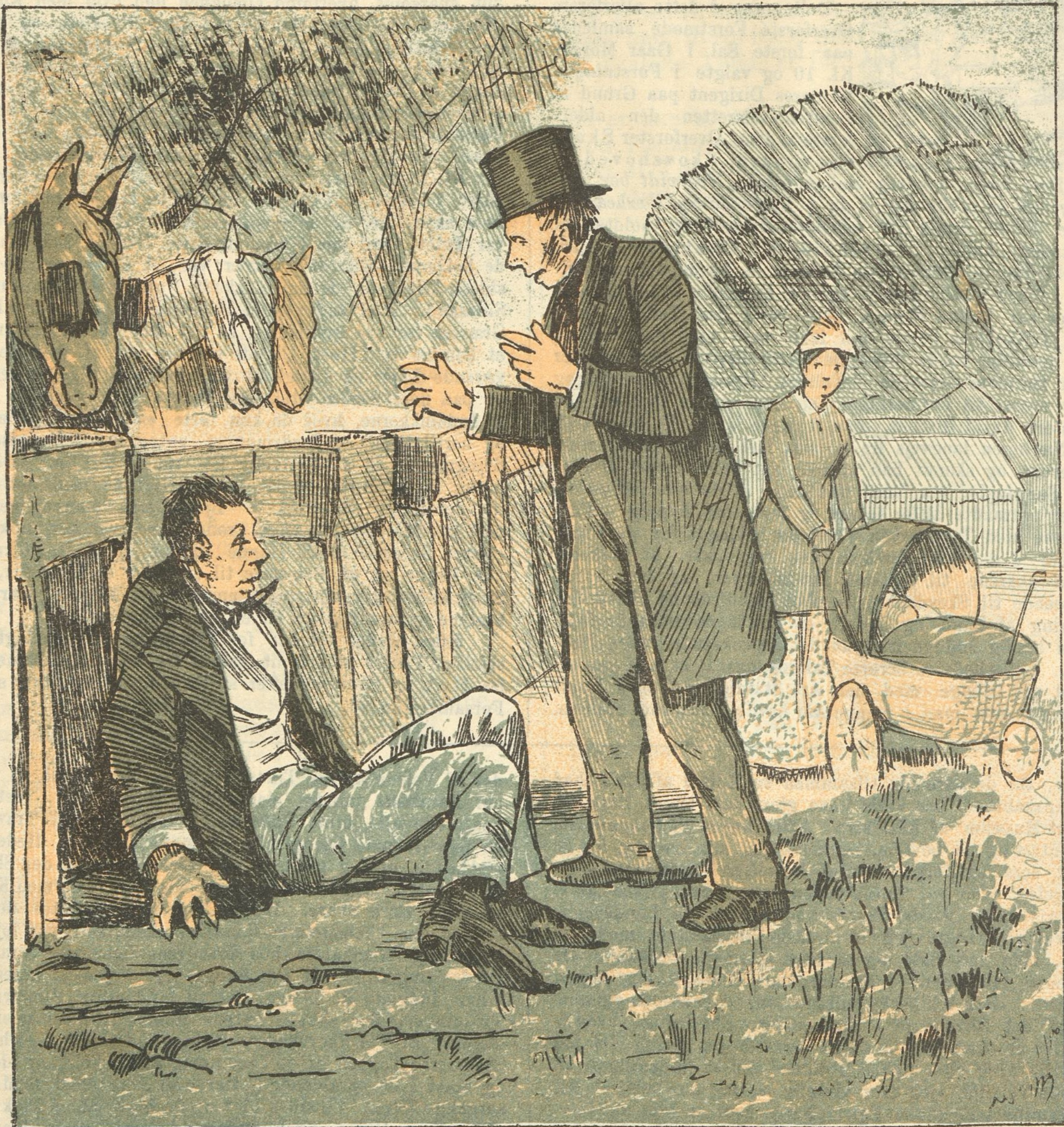
Efter Mødet var der for Skovmændene fremlagt forskjellige Prøver af Træsnit, saavel fra ude og hjemme som fra Mark og Skov, og efter at have set deres Snit skiltes Forsamlingen ad.

---

greber, thi de dannede tilsammen en Enhed af Skabethed og Vanskabthed, der vilde have gjort dem til en Pryd for ethvert Musæum af Misfostre. Efter nogen Vaklen mellem en spattet og en bovlam, bestemte jeg mig endelig for en enøjet, som jeg derpaa besteg, hverefter Toget satte sig i Bevægelse. Der var endnu ingen oppe i Byen, saa at vi heldigvis usete naade Porten og red ud ad Landevejen. Paa Vejen forsøgte jeg at indlede en Samtale med min Fører, men han viste sig at være temmelig ordknap. Da han hørte mit Navn, forraadte hans Minespil dog nogen Interesse: »Bob Walker?« udbrød han, »kjendte en gammel Fyr af det Navn ovre i Klefton-Bar, Slægtning, hvad?« — »Det er skam nok muligt,« svarede jeg ivrig, idet jeg begjærlig greb efter denne Mulighed for at finde Adgangen til hans Velvilje, »jeg tror virkelig, at jeg har hørt, at jeg har Familje paa denne Egn! Naa, hvor er han nu?« — »Véd ikke, Sir, for jeg skal sige Dem, han blev hængt i forrige Uge nede i Bull-Kross.« — »Naa, hm, ja saa,« svarede jeg med en let Forvirring, »ja, det kan — kan jo hændes den — bedste.« vilde jeg have sagt, men foretrak at ende i et Hosteanfald, under hvilket jeg blev fuldt enig med mig selv om, at en indre Undersøgelse af de genealogiske Forhold, der knyttede mig til denne Egn, uanset, at de hvilede paa et illusorisk Grundlag, kunde medføre Oplysninger, der var mindre tiltalende for min Familjefølelse. — Min Opmærksomhed optoges nu fuldt af mit Muldyr, der af Vejens ujevne Tilstand tog Anledning til at vende sin Karakters mindre elskværdige Sider udad, idet den besvarede alle mine Opfordringer i Retning af Trav med en parodierende Gjengivelse af denne Gangart. Heden var trykkende, og jeg glædede mig derfor meget til den Skygge, som ventede os, da Vejen nu bøjede ned langs med Kanten af nogle store Skove. Denne Nydelse forspildtes dog for os ved den ubehagelige Opmærksomhed, som vor løjerlige Procession fremkaldte hos Urskovens Beboere. Strax ved Omdrejningen fór et Par Snoge over Vejen til deres Hul, i hvis Indgang de hengav sig til forskjellige humoristiske Vridninger, der skulde antyde ironisk Rædsel over vort Optog. Et Par Skovskader, der var indviklede i et hæftigt Skænderi i Toppen af et Træ, hørte øjeblikkelig op dermed og brast i en skraldende Latter over vore stakkels Muldyrs sørgelige Ydre. Til sidst blev vi forfulgte af en Flok Aber, som under Hujen og Skrigen tildængede os med afrevne Grene og andre Projektiler. Heldigvis animerede disse Optrin vore Muldyr til en kort Galop, som hurtig bragte os bort fra vore Forfølgere. Da vi atter sagtnede vor Fart, henledtes min Opmærksmhed nu paa et Træ ved Siden af Vejen, hvor et vældigt G. var indskaaret. Jeg saa spørgende paa min Fører. — »Guffys Træ, Sir,« bemærkede han. — »Hvem var Guffy?«

(Fortsættes.)

Livsbillede.

— Men PETERSEN! Har De virkelig drukket Dem fuld her ude?
— Naada! Hvad Fa'en ta'er man ellers i Skoven for?

Hos Doktoren.

— Men hvad Fanden, LARS PERSSEN, har I allerede glemt jeg ſa'e til Jer, at I ſkulde blive liggende?
— Næj, Hr. Dovter, men A glemte aa ſpørre Dovteren om, nor A maatte ſto op.

Sommerliv.

(Frit efter HENRIK HERTS).

3. Det var saa favrt.

Det var saa favrt under Fængslets Tag
I Fjor udi Prøvelsens Stund;
Jeg sad med Ryggen imod en Væg
Og Hornet jeg holdt for min Mund
Udi Brummen.

Mit Navn det klang gjennem Venstre ud;
Jeg selv var i Hu saa mod.
Hvert Blad blandt Vennerne skjalv derved,
I Tanken alt hos mig de stod
Udi Brummen.

Lidt fra mig fløj en forfløjen Fugl,
Den fløjted fra Blæsenborg Kro;
Dens Fjædre var isprængt med udlaant Guld,
Og skadefro saa han mig bo
Udi Brummen.

Mit Blad, som bed i det vaade Græs
Med Snuden mod Jorden ned,
Sprang op saa muntert med Halsen frem
Og glemte min Sorg og Fortræd
Udi Brummen.

Jeg mærked' paa liden Zahles Kvad,
— Han kvidrende udenfor stod, —
Jeg mærked' vel paa min trofaste Hund,
At Lykken mig snarlig blev god
Udi Brummen.

Dog mest jeg mærked' paa Holsteins Ord,
Paa Høgsbro, som ikke var glad,
At disse, som ærgred' mig Dag og Nat,
Vil snart tage Plads, hvor jeg sad
Udi Brummen.

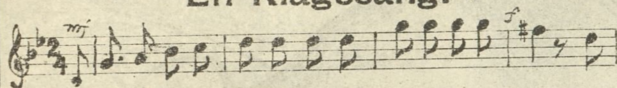
Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Ja søde Fru Schrøder, her har De mig igjen, for nu er vi jo kommen ind fra Landet allerede, men vi kunde ved Gud ikke holde det ud længere paa Grund af Regnen, fordi Loftet var ikke tæt, saa Petrine og jeg maatte ligge med Vaaterpruf i Sengen og De kan tænke Dem, at forleden Morgen fandt vi to Frøer i Servanten, hvor de sad og gjorde Svømmeøvelser og Frits Grønbæk drømte, at han havde set en Hvalfisk svømme omkring ude i Gaarden og stikke Snuden ind ad Køkkenvinduet, men det har dog vist kun været et lille Marsvin eller en Vandrotte og Sørensen var jo kjed af vi vilde ind, men han havde da ogsaa sit paa det tørre, fordi han tog til Byen om Morgenen Kl. 9 og kom først hjem Kl. 11 og spiste paa Restavration og gik i Tivoli om Aftenen, mens jeg trode han stod i Butiken og passede sine Sager. Og er det ikke mærkeligt, at han har saamænd alligevel tjent saa brillant og jeg kan ikke begribe hvordan, men han siger, at han gik blot op og telegraferede til Rusland og det fik han saa godt betalt, og jeg tænkte straks paa Frits Grønbæk, at saa kunde han jo bare blive Telegrafist og Petrine med, for de tager jo ogsaa kvindelige, og naar de saa havde siddet en Maaneds Tid og telegraferet, kunde de trække sig tilbage til Privatlivet og kjøbe en Herregaard, men nu siger Sørensen det kan ikke nytte, for dels var det kun Folk af Jakobs Stamme, der fik noget ordenligt ud af det ved at telegrafere de fem Mosebøger paa Russisk og dels er det nu hørt op, og det er vist paa Grund af de daarlige Tider, som de snakker saa meget om i Aviserne og jeg tror nu ikke det er Guldfoden, der er Skyld i det, som nogle siger, men ser De, søde Fru Schrøder, det kommer saamæn alt sammen af at Folk ikke gjør saa mange Selskaber og Baller som før, og saa kan Pengene ikke komme ud mellem Folk, og jeg véd skam nok, hvor Sørensen har tabt paa Delikatesser og De søde Fru Schrøder, véd jo ogsaa, hvor Skoen trykker og at det ikke er Guldfoden, der er for stor, men Skoen, der er for lille, og De behøver saamæn slet ikke at være undselig og genere Dem for at De tidligere tjente en god Skilling ved at sy Modepynt og brodere, jeg véd nok at det skal være en Hemmelighed mellem os to, Gud bevares jeg skal saamæn ikke røbe Dem for nogen Moders Sjæl, skøndt jeg rigtignok ikke kan begribe, at fordi Deres Mand, den salig Schrøder, var et Slags Embedsmand, De saa skulde være for god til at arbejde og min Fader var jo dog Kaptajn i Livjægerne, men skulde Sørensen gaa bort, vilde jeg saamæn alligevel ikke derfor være for hovmodig til at brodere lidt Pilleri for Modemagasinerne, naar det kunde betale sig og den eneste Trøst i disse daarlige Tider er da, at det kan ikke vare ved i al Evighed og det vil nok kjælpe med alle de mange Jernbaner, der bliver aabnet i denne Tid og med Limfjordsbroen, hvor der jo ogsaa har været stor Fest og det maa have været nydeligt at se paa, saadan som det stod i Dagbladet, at alle Dragerne var omviklede med Guirlander og det eneste, jeg ikke kan begribe er, hvordan de saa har baaret sig

ad med at bære Kufferterne og Rejsetøjet for de mange Gæster og Fremmede. Ja nu skal jeg ud i den nye Udstilling af alle de gamle Sager og se efter om den gamle Postelins Spyttebakke, som vi havde arvet efter Sørensens Bedstemoder og har faaet Fribillet paa er bleven stillet pænt op, og jeg skal nok komme med Katalogen og give Dem Beskrivelse bag efter, som jeg plejer, men først skal jeg et lille Svip hen til Petersen og Juliane for at se til lille Ambrosius, som har ondt for Tænder igjen og de har saa svært ved at faa god Mælk til ham, fordi den vil blive sur, hvad hans lille Mave ikke kan taale, og bare Petersen vilde følge mit Raad og holde en Ko. De kunde godt have Dyret gaaende oppe paa Loftet, naar de vilde lægge Asfalt eller Basalt eller hvad det hedder der oppe, men Peter siger, det strider mod Brandforordningen, og saa tør jeg jo ikke tage Ansvaret. Ja saa Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe. Det var kjedeligt at Fløden var sur men det kan nu ikke undgaas i denne Varme og De skulde se at faa et Isskab. Farvel!

En Klagesang.

(Boghandlerforeningen tilegnet).

O Du, som læser Tysk og Fransk,
Du har saa slette Kaar;
Thi Sølvet og hin røden Guld
Af dine Lommer gaar,
Fordi man leve skal, fordi man skal leve af Profitten.

Boghandelsmændene hos os
Er Karle for din Hat,
Hver tager sin Fortjeneste,
Og dertil din Rabat.
Fordi de leve skal, fordi de leve skal af Profitten.

Sæt Du kun op dit Klagemaal
I Blade trindt omkring
Og let dit Sind, saa skal Du se,
Det hjælper ingen Ting,
Fordi de leve skal, fordi de leve skal af Profitten.

For hvad man prenter til en Marck,
En Krone Du ham gi'er;
Og det er dog for store Tab
Paa udenlandsk Papir,
Fordi han leve skal, fordi han leve skal af Profitten.

At Du har samme Tab paa Francs,
Er kun en daarlig Trøst,
Som ingen Djævel fryde kan
Undtagen blot Hr. Høst,
Fordi han leve skal, fordi han leve skal af Profitten.

Boghandlerne de tjene glubsk
Paa fremmed Aand og Vid
Og komme nemt med Publikum
Og Billighed i Strid,
Fordi de leve skal, fordi de leve skal af Profitten.

Des værre man i denne Strid
Forgæves vente maa
Et Vexelmæglingsforslag snart
I Stand at kunne faa,
Fordi de leve skal, fordi de leve skal af Profitten.

Moralen den er soleklar:
Jeg sige vil for sand,
At mange fler end Israels Børn
Bogjøder nævnes kan,
Fordi de leve skal, fordi de leve skal af Profitten.

En Parallel.

I Anledning af Univerſitetets 400 aarige Jubilæum blev Kjøbenhavns to Univerſitetsboghandlere, hvoraf den ene tillige er Formand i Boghandlerforeningen, udnævnte til Juſtitsraader.

»Vore Boghandlere ere meget ligegyldige med at opfylde deres Pligter ligeoverfor den danſke Videnſkab, ſom ikke kan være tjent med, at dens Frembringelſer førſt blive bekjendte i Udlandet, naar de ere halvt forældede.« (Dagbladet d. 18. Juli 1879).

De sidste Løjer.

Mel.: Har I læſt den Berlingſke Avis?

Hist paa Samsø udi Kattegat
Holdtes nys der Møde,
Birkedommer Krabbe nok saa glat
Visdomsord udstrøde:

Men en Højremand sig gjorde bøs,
Vilde ha'e Forklaring,
Paa en ganske extra »Menings«-løs
Krabbesk Aabenbaring.
  Ja han sagde rentud: »Tal!
  Er De bleven radikal,
  Eller rent Alberti-gal,
  Eller af de Moderate?«

Men Christoffer sagde ej et Muk,
Svared' ham med Stumhed,
Mens han drog et lille Hjertesuk
Over Højres Dumhed.
Hvordan kunde saadan en Krabat
Tænke, at paa Tinge
Venstres Folke-Ringeapparat
Andet gjør end ringe.
  Men han ringer ej til Storm —
  Saadan som Pauline Worm. —
  Han vil blot ha'e lidt »Reform«
  Og saa Taburetten.

Morgenbladets store Redaktør
Bladet tog fra Munden.
Ham er der nu ikke No'en, der spør',
Hvad han er i Grunden.

Han er jo almindelig bekjendt,
Li'e som Toldbodrotten,
Og desuden er han bleven sendt
En Gang i Kachotten.
  Han i Brummen sad. Derhen
  Skal jo alle store Mænd.
  Naar man kommer ud igjen,
  Saa er man en »Martyr«.

Zahle var des værre ikke med,
Derimod saa trak man
I Triumf paa Mødet der af Sted
Med Hr. Holger Drachmann;
Skjalden faar ved Sligt jo let en Slags
Døgnpoetisk Vindtryk,
Og han gjorde ogsaa lige strax
Vers om sine »Indtryk«.
  Man i Guldstol rundt ham bar,
  Ja man siger, de saagar
  Ham ved Mødet kaaret har
  Flux til Vice-Zahle.

Den store Gaadefulde.

eller

«En Mand uden Mening».

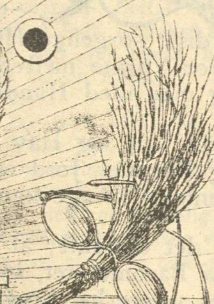
udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre, Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand № 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 31te Juli. Nr. 31.

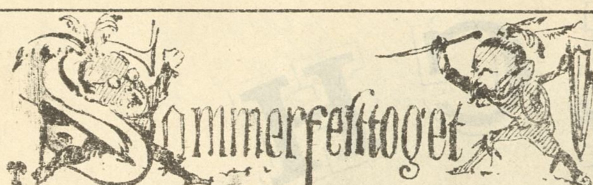

Børnebal.

— Sidder Du nogensinde over paa Baller?
— Ja-a-a.
— Det gjør jeg aldrig! Skal jeg sige Dig, hvordan man bærer sig ad?

— Ja!
— Man ser bare stift paa Herrerne, naar de gaar omkring for at engagere, saa bliver man altid taget.

Sommerfesttoget

I disse sørgelige Hundedage,
Hvor Varme næsten er en Saga blot,
Og man med Hundekulde har sin Plage,

Hvor Luft og Hav kun viser graat i graat,
Og Himmel, Jord og sexten Elementer
Humøret bringe kan til Bankerot,

Er det omsonst, at Hjælp og Trøst man venter
Fra Barometeret, hvor Kviksølvsoden
Des værre har bragt sørgelige Renter.

Nej, dersom nogen Trøst er til paa Kloden
For Savn af Dyrehavens glade Liv
Og Mester Jakels hist i Fjæleboden,

Da er det vore Demokraters Kiv.
De tapre Mænd indsæbe først hinanden
Og føre derpaa Krig paa Rage-Kniv.

Ja, der vil løbe meget Vand i Stranden,
Før denne Zulu-Kafferkrig faar Ende,
Nu, da man ret har faaet Blod paa Tanden.

Det gaar nu løs paa Kraft, maa man bekjende,
Skøndt disse Tapre sikkert stod sig bedst ved
Fredspiben kjønt og broderlig at tænde.

Men man hinanden flaar i Øst og Vest ved
De store Slag, som kaldes Vælgermøder,
I Præstø, Skalbjerg, Horsens eller Næstved.

Af ægte Harme mod hverandre gløder
De Herrer Førere, mens i Trompet
For en forloren Flertalsmagt de støder.

En saadan Splid har Verden aldrig set
Fra hin forsvundne Tid, da stakkels Abel
Fik af sin Broder Kain paa sin Planet.

Den Brodersk aal er fuldt saa miserabel,
Som Venstreførerne iskænke Smagen;
Vort Frihedsliv den næsten gjør til Fabel.

Den Meningsforskjel, de har lagt for Dagen,
I Grunden kunde friste til at sige:
Gaar hen, Skabhalse, og forliger Sagen!

Thi det er Hip som Hap i Venstres Rige;
De Moderate som de Radikale
Er i Naragtighed hinandens Lige.

De ere begge lige stjernegale,
Og deri kan HIN LEDRES Sørgekvad
Forliges godt med Alvorskvad af ZAHLE.

Her den «bevidste Magt» flaar selv sig flad,
Og begge Grupper ende nok som Hvalerne,
Der aad hinanden i en saadan Grad,

At man ej siden andet saa end Halerne.

Guffy.

En Hverdagsnovellett

efter

det Kaliforniske.

(Fortsat).

«Guffy, Sir!» udbrød han med pludseligt Liv, «Gud velsigne Dem, Sir; for saadan en 10 Aar siden kunde enhver Patteglut i 5 Miles Omkreds have fortalt Dem, at han var den mest infame Slubbert af en flink Fyr, De kunde ønske at se for deres forbandede Øjne! Ja han var et Jern, og i hans Tid var der aldrig en Rødhud at se her ude omkring, for han holdt det hele saa pænt og ordentlig hernde, saa det var en Fornøjelse, og i Begyndelsen gik der sjælden en Dag, uden han pillede saadan en halv Snes Stykker af dem væk! Han førte en stille Revolver, kan De tro! De skulde have set ham en Dag, vi sad et Par Stykker nede i Toms Skænkestue i Byen. Lige overfor paa den anden Side af Gaden laa der en Neger oppe paa et Tag og reparerede. Vi vidste ikke, hvad vi skulde tage os for, og saa hittede vi da paa at skyde til Maals efter Negeren. Først skød Bob, Harry og jeg, men vi ramte ikke. «Nu er det din Tur, Guffy,» siger jeg. — «Vent lidt», siger han, «jeg vil dog ikke have, at den sorte Rad skal støde sig fordærvet; der kommer den tykke Jenkins, Fredsdommeren! han kan bruges til Underlag!» Og i det Samme Jenkins er lige under Negeren, fyrer Guffy, og Negeren falder lige ned i Hovedet paa Jenkins og slaar ham ihjel paa Stedet. Og jeg vil være fordømt», tilføjede han, «om Guffy ikke alligevel selv betalte Avertissementet om Dødsfaldet! Flot Fyr, ser De, Sir, og den nobleste Gut, som nogen Sinde har dinglet i en Galge!» — Lidt efter vedblev han: «Guffy var heller ikke bange for at vove sin Trøje. Jeg kan ganske tydelig endnu huske ham ved den store Ildebrand nede ved Floden. Fra et af Husene var alle Folkene komne ud, paa et lille Barn nær, der laa oppe paa Kvisten. Ingen af Brandfolkene turde gaa derop, men Guffy han kunde: Han op ad en Stige, fik fat i Barnet og ned med det igjen i en Ruf, og hele Historien varede ikke længer, end de bruger til at drikke en halv Pot Whisky!» —

«Det var æddelt handlet!» udbrød jeg bevæget.

— «Ja, det kan De forbande Dem paa, men véd De, hvad han saa gjorde, da han kom ned?»

— «Naa?» — «Saa smed han, Gud fordømme mig, Ungen ud i Floden! Ha h ! ja han var den grinagtigste Hund, jeg nogensinde har truffet paa!»

— «Ja, men, Gud forbarme sig! Ung—, Barnet, blev det da liggende der?» — «Ja, jeg fiskede det da ikke op, og ser De, Sir,» tilføjede han alvorlig, «det kan gjerne være, at det var bedre saadan, end som at det skulde

Klassiske Sommerforestillinger paa Provins-Scenerne.

I. „Nej", 6te Scene.

Personerne.

Sophie . . . . Hr. *Alberti.*
Klokker Linck. . . . . — *Krabbe.*

Krabbe. Min højstærede Hr. Alberti véd vel nok, hvem jeg er?

Alberti. (afsides) Hertil kan jeg da med god Samvittighed sige Nej. (højt) Nej!

Krabbe. Det er da højst besynderligt! Det kan jeg ikke forstaa. Forstaar De det?

Alberti. Nej!

Krabbe. Saa har man heller ikke sagt Dem mit Navn eller min Stilling?

Alberti. Nej!

Krabbe. Ak! min bedste Alberti! saa staar jeg her i en ganske besynderlig Stilling og maa begynde forfra, ligesom man i Historien begynder med Verdens Skabelse. Det bliver noget vidtløftigt, og jeg frygter, at min Vidtløftighed vil kjede Dem.

Alberti. Nej!

Krabbe. Aa! Gud velsigne Dem! Ser De, min meget ærede Alberti, uden at rose mig selv, er jeg Christoffer Krabbe.

Alberti. Nej!

Krabbe. Jo, tilforladelig! Hvad min Stilling anbelanger, da er jeg Klokker.

Alberti. Nej!

Krabbe. Jo, jeg er saamæn; og jeg bor i Grenaa. Ja, De véd da vel sagtens, hvor Grenaa ligger.

Alberti. Nej!

Krabbe. I Jylland, min bedste Alberti, lige paa Østkysten. Byen er ikke stor, men der findes adskillige velhavende Familier, og jeg er desuden vel anskreven hos dem. Jeg er ikke uden Anseelse i Byen, saa at jeg visselig ikke kan klage paa mine aarlige Indtægter.

Alberti. Nej!

Krabbe. Det er jo rigtignok ingen høj Stand at være Klokker.

Alberti. Nej!

Krabbe. Men alt kommer da heller ikke an paa Højhed og Glans.

Alberti. Nej!

Krabbe. Og hvad Klokker-Embedet angaar, saa har det den Behagelighed, at Forretningerne ere faa, men Indtægterne temmelig mange. Derfor er det, hvad man kalder et fedt, mageligt Embede. Og De har vel ogsaa hørt, hvad man siger om en Klokker?

Alberti. Nej!

Krabbe. Ja, man siger nu saa meget. Jeg vil ikke tale om, at det er en stor Fornærmelse, at kalde en Mand Klokker, naar han ikke er det; men naar han derimod virkelig er Klokker, kan det naturligvis ikke være nogen Fornærmelse at kalde ham saa.

Alberti. Nej!

Krabbe. Men det var ikke det, jeg vilde sige. Nej, man har et andet Ord, som lyder:
•En Klokker søve kan i Ro til Klokken ti!•
Kjender De det?

Alberti. Nej!

Krabbe. Det staar i •Peder Paars•. Har De læst Peder Paars?

Alberti. Nej!

Krabbe. Maaske De ikke finder Smag i Hol-Berg!

Alberti. Nej!

Krabbe. Det kunde jeg nok tænke. (afsides) Det er et dannet Menneske; det kan man mærke paa hans Konversation.

---

voxe op og komme i Skole og forfalske sin Karakterbog og knuse sin Moders Hjerte og alt saadan noget.• —

Fortælleren tav et Øjeblik som overvældet af Minderne om sin Ven og fortsatte derpaa:

•Ser De, Sir, Guffy og jeg vi saa hinanden første Gang nede i Sandy Hill, da vi laa og rodede efter Guld dernede. Der var ingen af de andre, som kunde taget det op med ham, og det kreperede ham svært, for han var jo nok den Mand, som holdt af at faa sig en Omgang i al Fredelighed. Saa til sidst røg vi to sammen. Jeg slog to Fortænder ind paa ham, Sir, og det kunde han lide. •Bill•, sa'e han, •du er dog et Menneske, man kan tale med•, og fra den Dag af blev han og jeg Venner. Vi slog os sammen og jeg flyttede ind i hans Hytte, og der bode vi i 5 Aar. Den Hytte, den var nu hans Stolthed, Sir, og det var ogsaa den gentileste i hele Minebyen! To hele Stole foruden to, som bare manglede Ryggen og det ene Par Ben, og i den fineste Stue havde han tapetseret hele Væggen med et Parti gudelige Smaaskrifter, som han havde kjøbt til det samme af en Kolportør. Den Stue var hans gamle Moders, for han havde en gammel Moder, og det var en rigtig arrig Satan oven i Kjøbet; — kom en Gang Petroleum i min Grogflaske, fordi jeg havde knebet hendes Kat i Halen, gammel rød enøjet Fyr; men Guffy han bar hende nu paa Hænderne, ser De, og en Gang da Katten havde faaet ondt i Maven af noget Syltetøj, den havde stjaalet, og Dyrlægen, gamle Snuff, ikke kunde kurere den, vil jeg være fordømt, om Guffy ikke gik sine 30 Mil ned til Crowhill for at hente Homøopath til den! Den døde nu alligevel, og den gamle gik med i Tilgift, for hun overlevede den da ikke længe. Vi blev da enige om at lukke Butiken og flytte bort fra Sandy Hill og over ad Poker Flat til. Begravelsen var extra, kan De tro: Guffy havde faaet fat i en lang Methodist ovre fra Booms Point til at arrangere hele Gemytligheden; han holdt en meget behagelig Tale, som Guffy var rent væk i, for han vilde med Djævels Vold og Magt forære ham Skindet af den røde Kat. For Resten en rigtig Snyder af en Slyngel at være, for da det hele var forbi, fulgte han jo hjem med os for at faa et Glas, og da han saa havde siddet lidt, fik han os til at spille Kort med sig, •for at adsprede de bedrøvelige Tanker,• som han sagde. Det var et opbyggeligt Spil, som han sagde hed Faar og Bukke, og jeg vil være en Kineser, om han ikke blankede os af for alle vores Penge og et Par gamle Støvler oven i Kjøbet. Men han var hele Tiden yderst behagelig og til sidst slap det jo ud til, at kan vilde kjøbe vores Hytte til en Mand ovre i Crowhill, han bød os hundrede Dollars for hele Beværtningen med de gudelige Tapeter og det Hele, og det gik vi da ogsaa ind paa. Vi fik Pengene og samme Aften tog vi af Sted til Poker Flat for at se os om efter noget nyt. Men da vi kom dertil, vil jeg lade mig skalpere, om vi ikke opdagede, at de hundrede Dollars var falske! Vi vendte straks om, men Fyren var væk, og Manden, som han havde kjøbt Huset til, vidste ikke andet, end at han var rejst ad det østlige til. Guffy bandede paa, at han vilde have fat i ham, om han saa skulde gaa til Verdens Ende, og vi blev da enige om, at jeg skulde slaa mig ned i Poker Flat og vente paa ham der. Og samme Dag satte han sig ovenpaa en Østdiligence med sin Bagage, som ikke var andet end 2 Bimpler Whisky og 50 Revolverpatroner, og siden har jeg ikke hørt fra ham i 5 Aar. Jeg vilde ønske, De havde kjendt ham, Sir, vilde jeg, før han var en Knub, var Guffy, skalpere mine Ribben!• (Forts.)

For den Rene er al Ting rent.

(I en Landsby-Kro.)

— De ſkulde da ikke have et andet Glas?
— Jo. Herren er ka'ſke vant til at drikke af et rent Glas?

Paa Fisketur.

— Det er dog Synd at sætte de stakkels Orme paa Krogen; kan man ikke fiske med noget Andet?

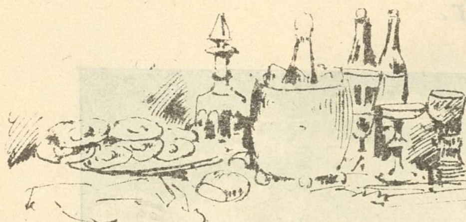
— Jo, jeg har hørt, man ligesaa godt kunde bruge raat Kjød.

— Eller Æggekage.

— Eller Frikadeller, det bider Fisk ogsaa paa.

— Det Simpleste det er sgu at sætte en Toøre paa Krogen, saa kan det Rak jo selv kjøbe, hvad de vil have.

For Fode.

I Bladenes Spalter for Tiden man ser
Kun Livets travrigste Sider.
Klageraab høres der flere og fler
Over de daarlige Tider.

"*Dagbladet*" véd ikkun lidet Raad,
Og „*Berlingske*" slet intet større.
Marken og Engen er meget for vaad,
Og Aviserne meget for tørre.

Er Grunden til al denne Jammer og Kval
Maaske den Guldfod vi staa paa?
Den giver nok Landenes Kapital
De dejligste Fødder at gaa paa.

Eller finder monstro den granskende Sjæl
Skylden bag Bismarkske Skanser?
Krigsfoden har sin Akillesbæl,
Den findes i slette Finanser.

Er Grunden vel den, at Berg, der stod
Paa en god Fod med Resten af Vrøvlerne,
Staar nu med dem paa en daarlig Fod
Og kommer des Aarsag paa Støvlerne?

Ja, hvad er vel Grunden til Kviden? Jeg tror,
Naar ret man det Hele faar vejet,
Er Foden, man lever paa, vist nok for stor,
Man saaler bestemt lidt for meget.

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen:* Ja her har De mig saamæn igjen, søde Fru Schrøder, og De kan tro jeg er træt, for jeg kommer jo lige fra Udstillingen, hvor jeg har gaaet og travet omkring i fire Timer ganske alene, og jeg vilde havt Fritz Grønbæk med, men han vilde ikke, fordi han er poetisk stemt for Tiden, fordi han er forelsket og sidder og skriver Vers til en ung Dame, som hedder *Alma*, tror jeg nok, og jeg er bare bange for hun skal være i Familje med den Frøken *Alma Mater*, Drachmann var saa slem ved og sagde om, at hun havde et mærkeligt Sønneregister, som jeg fandt var temmelig upassende for *Ude og Hjemme* at optage, men for Resten var det godt, jeg havde læst Drachmanns Digt, for det gav dog saadan et godt historisk Overblik, som man nok kunde trænge til paa Udstillingen, men næste Gang skal jeg saamæn huske at tage Kofods Verdenshistorie med, saa kan man nok følge med, tænker jeg. Se lige naar man kommer ind, staar der ikke den store Sveitser, som de havde sidst, for han har vist været for dyr med det store Skæg, han havde, men de har maattet nøjes med en Voxfigur i militær Dragt, som forestiller en Landeværnsmand af dem som var med at vinde Slaget i Kjøgebugt, De véd under ham, Niels Juel, som skal stilles op nede paa Gammelholm, og saa kommer man ind i den store Sal, hvor der staar to Guldvogne og den ene af dem var jo den, jeg har set Frederik den sjette kjøre i som Barn, men jeg kunde ikke finde ud af hvilken det var, fordi Kareterne var vist byttede om i Katalogen, saa jeg var ganske vild paa Kareten til sidst, men i den ene havde Dronning Caroline Mathilde kjørt, og det var hende véd De nok som blev sat i Cellefængsel et Sted i Hannover, den Gang de styrtede Grev Struense og fik Grundlov og Rigsdag eller Stænder var det nok det hed den Gang, og opad Væggene staar der en hel Del gamle Skabe og Kister, men det var naturligvis kun dem Tingene var sendt i, og som var stillet til Siden foreløbig, og bag i Salen var der sat en Bondevogn med nogle Folk der kjørte i og de var dejlige at se paa, især Ansigterne, men Klæderne var Noget gammeldags syntes jeg og jeg kunde ikke begribe hvad det var til, men saa spurgte jeg en Dame ad, og hun sagde at det var en Familje der kjørte til Maskerade og jeg vilde gjerne have havt at vide, hvad det var for en Billedhugger, der havde lavet Gruppen, men det vidste hun ikke og saa kom vi i Snak sammen og hun fortalte mig at hendes Navn var Fru Pedersen og saa syntes jeg nok jeg skulde kjende hende og véd De saa hvem det var søde Fru Schrøder, det var saamæn deres gamle Veninde Malvina Hansen, som De nok kan huske fra Ballerne i „Enigheden" i vores Ungdom og kan De huske, det var hende, der altid gav Pigen gal Besked, naar hun skulde hente hende hjem, for saa var Herrerne nødt til at tilbyde at følge hende og det var da ogsaa paa den Maade hun kaprede Pedersen, for da lod hun, som hun havde glemt Portnøglen og de stod saa længe og ringede paa Portklokken at de blev forlovede og Pedersen drak sig siden fordærvet og jeg tror ogsaa nok hun bankede ham, det sagde man da, og jeg var jo rigtig glad ved at se hende igjen og vi snakkede jo om gamle Dage og vi talte ogsaa om Dem, søde Fru Schrøder, at De dog altid havde været saa god i Grunden, skøndt De jo havde Deres Fejl og var let til at blive hidsig og muggen, og saa gik vi jo om-

kring og sad imellem lidt og Klokken blev mange, saa i Dag har jeg ikke mere at fortælle, men jeg gaar naturligvis derud igjen for der er saa mange dejlige hvide Varer, som jeg maa ud at se paa og nu skal jeg af Sted, for jeg skal med Klampenborgbanen, men først skal jeg en Visit paa Østerbro og nogle Ærinder paa Kristianshavn. Saa Farvel for denne Gang, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Agerdyrkningsberetning

for

Juni og Juli Maaned.

Vejret har været meget stadigt i Juni og det forløbne af Juli Maaned, idet det har regnet saa godt som uafbrudt, saa at den ene Maaned har lignet den anden, som den ene Draabe Vand ligner den anden. Paa Grund af det styrtende Vandfald, der har fundet Sted, idet der næsten hver Dag er falden en vandtæt Regn, har Regnfang tiltaget overordenlig i Omfang, hvorimod Sæden er vandtreven og har antaget en bleg Vandfarve. Paa lavere liggende Jorder staar Grøden helt under Vand, og i Køkkenhaven er Vandgrøden i én Vælling, da enhver Dal er forvandlet til en Vanddal. Flere Landmænd se allerede nu med Vandskræk den kommende Vinter i Møde, da de maa regne den meget nøje ud til den Tid.

Fra flere Egne meldes, at Væden har flydt saa rigelig, at der paa Markerne formelig er dannet smaa Vædeløb, og som bekjendt hører der megen Anstrængelse til for at komme igjennem de vaade Veje.

Fra Taarbæk klages der vel over total Mangel paa Vandmænd, skøndt Regnbadesaisonen allerede skulde være i fuld Gang, medens Vejret dog her har medført det Gode, at Besætningerne hele Tiden ere blevne vaskede i Regnvand, hvilket de dog jo paa Grund af dets Blødhed foretrækker for Brøndvand. Og fra mange smaa Jordbrugere, der bo i Fiskerlejerne og tillige ernære sig som Fiskere, lyder Klager over, at de i begge Maaneder uden Resultat have drevet Drivvaad omkring ved Kysten.

Fra Papirsfabrikken ved Strandmøllen meldes, at Vandmærket aldrig før har staaet saa højt, og fra Wandsbeck lyde Beretningerne ualmindelig vandede.

Vejrliget har naturligvis havt megen Indflydelse paa Besætningerne; paa flere Steder har man maattet tage Køerne ind, da man frygtede for, at de skulde blive til Søkøer, ligesom de nyfødte Kalve ikke sjelden ere komne til Verden som Vandkalve eller lignende Vandskabninger.

I Hønsegaardene ere Vandhønsene meget almindelige i Aar og Vandhanerne ere begyndte at løbe tidligere end sædvanligt.

Fra Gartnerne klages over Frugttræernes mange Vaadeskud.

Overlampepudserens Sommerdagbog,

Klampenborg — *(Klampenburg — Clampenbourg.)* den 25. Juli, Hvor Petersen og jeg ligger for Tiden; men ikke Malle Knallerup; Som er bleven forlovet med en Seminarist, der var Lærer paa Højskolen, Hvor vi var. Og er bleven der for at uddannes yderligere i Nordiskhed og det glade Sindelag; Som hører til. Men som ikke bed paa mig, fordi jeg elsker Konsten for højt og ikke beundrer Naturen og Naturligheden og Seminaristerne; Som Malle, men Petersen og jeg understøtter i Stedet Kunstens Sammerbeskytter; Som er Hr. *Ginderup*. Petersen ved Maskineriet og jeg. Ved Dagbogen; Som jeg fører paa Dansk, fordi de Tydske kan nok forstaa det, og de Franske med. Naar de selv vil. Men de sværeste Ord oversætter jeg. — Alle mulige Roller *(Rulle — roulette)*; Som var et godt Valg, fordi der baade er dansk og tydsk Komedie i. Og der spilles Gebrokkent; Som passer for Publikum; Der jublede. Og modtog Fru *Svarts (Frau Schwartz — Madame Lenoir)* med Opkastning; Af Buketter. Og angaaende *Thora*, saa var hun glimrende *(famos — brillant)*. Og genial i sin kunstneriske Naturlighed, Og den gamle *Smidt* og den unge *Schmidt* tog hende under Armene og støttede hende, Efter Evne; Som var mindre end man skulde tro. — Deklamation af den gamle Smidt; Om Svinene *(die Schweine — les cochons)*; Som var et mindre heldigt Valg: Formedelst Flæsk ikke er Livret; Paa Klampenborg. — To Turdelduer. Og Duerne var unge *Smith*, som var en almindelig Mæfik og *Thora*; Som var en Kropdue *(Kropftaube — colombe de corps)*. Og de sang en Duo. Og kurrede og klarede Ærterne meget pænt. Og Kropduen gav tilsidst Mæfikken et Dueslag. Paa Øret. Som var Knaldeffekt og blev belønnet; med Jubel. Hvorpaa Tæppet faldt og *Thora*; Kom frem og fik et Styrtebad; Af Klap. Og jeg tror nok *Annersen* har ærgret sig; Hvis han var der. Men Petersen og jeg og Hr. Ginderup var glade; Og Vejret var dejligt; Til at gaa paa Komedie i. Men ikke til at gaa i Vandet *(das Wasser — l'eau)*; Som var for vaadt.

De ledige Lejligheder.

En ledig og løs Lejers lejlighedsvise Betragtninger.

Jeg kan ikke tie og ta'en med Ro!
Jeg maa og jeg vil nu for Lejerne
Udmale min Glæde, thi nu kan I tro,
At fælt det vil knibe for Ejerne.

Nys har i vor Borgerrepræſentation
Man viſt, at i Byen var Overflod
Af Husrum, ſaa gjerne hver «enlig Person»
En Lejlighed gratis man overlod.

Den højt ſtegne Husleje gjorde en Stund
Hver Husvært ſaa mageløs dejlig fed,
Men Tiderne ſkifte, og nu er ham kun
Hans Lejlighed viſt til Ulejlighed.

Nu læſer en Mængde af Ejernes Flok,
— Ja, det er da ikke en flov Witz!
Da de nu har (ledig) Lejlighed nok,
«I ledige Timer» af BAUDITZ.

O Lejer! Du glæde Dig maa og Du ſkal,
Om Værten end gal i Parykken er,
Thi hver en Familje kan faa ſig en hal'
Snes Værelſer og et Par Køkkener.

Ja, nu er Du lykkelig, nu er Du fro,
Og nu er Du ret i dit Es, Lejer!
Du véd jo, at ej Du behøver at bo
I Fremtiden hos Madam Græsmeyer.

Nej, venlig mod Himmelens Dug vil nu
Et Loft med Kasetter beſkytte Dig;
Ej mer paa den Kval ſkal Du tænke med Gru:
Hver Flyttedag at ſkulle flytte ſig.

Og naar Du om Aftenen lidt «efter ti»
Forgæves om Portnøglen leder,
Da kan dine Fingre Du indfætte i
Galvaniſke Klokker-Embeder.

Det er en Lykſaligheds-Tilſtand, I vil
Erkjende, man højt bør lovpriſe,
Og derfor jeg haaber, I lyttede til
Min (ledige) Lejligheds-Viſe.

Daarlig Modtagelse.

DENNEULIN invenit. PUNCH delineavit

De gamle Muſikantere ſpille
Den gamle Melodi igjen,
De blæſe den aarle og blæſe den ſilde,
Men Tonerne gaa i Regnen til Spilde
Og dø i Vinden hen.

Der møder Ingen frem til Stævnet,
Endſkøndt Koncerten gratis gi'es,
Folkehjertets Sangbund er revnet,
Al Ting er revnet, Intet levnet,
— O, tunge Slag af Skæbnens Ris.

Men Banden bliver ved at blæſe,
Ved hver en Kro der gjøres Holdt;
Hornene ſkralde, Fløjterne hvæſe,
Trompeterne ſkratte og ſkrige ſaa hæſe,
— Og Vejret er koldt.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl. Strand Nº 50

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst-og

1879. Torsdagen den 7de August. Nr. 32.

Man skal høre meget —!

— Jeg forsikrer Dem for, Hr. Doktor, at jeg er somme Tider saa nervøs, at jeg er bange for at gaa fra min Forstand. Jeg maa formelig sidde og høre efter, hvad jeg selv siger, for at høre, om der endnu er nogen Fornuft i det.

Ved Skolemødet.

Var hilſet, Dannerfolkets Lærerſkare,
Som, brændende af pædagogiſk Sands,
Ej frygtet har at trodſe Rejſens Fare,
Men drog herhid til Fods, til Lands og Vands,
For ved et Fællesmøde her at klare
Blandt andre Spørgsmaal med behørig Glans,
Om man bør tugte hver ulydig Pode,
Eller om han bør tages med det gode.

I kom ej hid for Navn og Ry at vinde
Paa Folketingets høje Talerſtole,
I ſtyred' ikke op mod Magtens Tinde
For Portefeuillen mulig der at hole,
Nej, hvad der ene ſamled' jer her inde,
Var pure Nidkjærhed for eders Skole;
Gid aldrig værre Henſigt lod ſig tegne
Som Maal for ERSLEV og for Landsbydegne.

Hvor BALDUIN DAHL og BRENNER angav Tonen,
Skal Diſkuſſion om Skoleſager føres
Og under bengalſk Blus fra Lyſekronen
Oplysningsværket folkelig berøres.
Der, hvor i Luften ſvæved' nys Ballonen,
Vil mangen ſvævende Forklaring høres;
Den anſlaa Strænge vil i Folkehjerterne
Og fryde mer end Symfonikoncerterne

Ja, her er Sager nok, der gjøre kan
En Diſkuſſion derude meget ſpændende:
Om Luftventiler, om Papir og Pennene
Man tale vil, og for det hele Land
En Lærerbrandforſikring faa i Stand;
Et ſaadant Spørgsmaal kan dog kaldes brændende.
Ja ſelv det ſkjønne faar en venlig Hilſen!
— Der fikſt du Pæren, ZAKARIAS NILSEN.

Men her bli'er ogſaa ſørget paa det Bedſte
For Underholdning og for al Slags Sport:
Hver Skolemeſter, ſom vil Mødet gjæſte,
Faar, naar han rejſer hjemad, fri Transport;
For Mødets Nytte grundig at befæſte
Paa Danſk og Franſk man komme vil til Kaart,
Thi man har engageret for det ſamme
Hofgeografen af ERSLEVI Stamme.

Med Rette bør vi derfor højlig hædre
Saa flink og nidkjær Skolemeſtertrop,
Der ſom det yngſte Danmarks Foſterfædre
Til Landets Hæder tugt vil et bedre
Og mere modent Folkeflertal op
Med ſunde Sjæle ſamt en dito Krop.
Langt højere vi denne Gjerning ſætte
End Kroſtuepjat og Kur til Taburette.

Guffy

En Hverdagsnovellette

efter

det Kaliforniske.

(Fortsat).

Næppe var dette billige Onske undsluppet min Førers Læber, før et halv Snes Skud knaldede ud fra Buskadset ved Siderne af en Hulvej, vi netop skulde igjennem, og i næste Sekund glimtede et tilsvarende Antal Tomahavker foran os; mit Muldyr segnede truffet om, og mit derved bevirkede Fald mod den stenede Jord berøvede mig Bevidstheden. Da den vendte tilbage, befandt jeg mig inde i Tykningen af Skoven, hvor jeg laa henslængt i Græsset med bundne Arme og Ben, og i Nærheden af mig sad nogle Indianere om en Vagtild i ivrig Samtale. Ved Siden af mig laa Bill i samme hjælpeløse Tilstand som jeg selv. Vi stirrede paa hinanden med et idiotisk Udtryk af svag Gjenkjendelse. Hans bundne Haand gjorde nogle svage Tilnærmelsesforsøg overfor hans Vestelomme, upaatvivlelig i den Hensigt at fremdrage en Skraa fra dennes Dybder, men da det ikke lykkedes, sank han tilbage med et stille, resigneret Udtryk, idet hans Læber hviskede en næppe hørlig Forbandelse, hvori Muldyrene, Indianerne og jeg figurerede paa en mindre sammenhængende Maade. Jeg laa og tænkte paa min Onkels Spaadom og sendte i den Anledning en medlidende Tanke til Ekviperingshandlerens Regning paa min Uniform, som jeg skulde have betalt med den første Maaneds Gage. — Efter et Par Timers Forløb blev vi vækkede op af vor døsige Tilstand ved en pludselig Bevægelse blandt vore Bevogtere; lidt efter gjenlød Skoven af Fugleskrig lignende Signaler, og efter nogen Tids Forløb traadte en herkulisk Indianer ud af Krattet; vi saa strax, at det maatte være Høvdingen. Paa et Vink af ham blev vi løste og førte hen til Ilden. Han betragtede mig et Øjeblik skarpt og vendte sig derefter til Bill, men ved Synet af denne blev han staaende som rodfæstet, idet et Udtryk af den dybeste Forbavselse malede sig paa hans Ansigt. Bill studsede og betragtede ham stift. Saaledes stod de i et Par Sekunder, der forekom mig uendelig lange, men da lød det paa en Gang fra begges Læber:

«Bill!» — «Guffy!» — De sank i hinandens Arme.

Ny Assurancebranche.

I Lighed med den her i Staden nylig oprettede Assuranceforretning for Port-, Ur- og andre Nøgler agter Undertegnede at etablere et Kontor til Forsikring af

Buxeknapper og Strømpebaand.

Statistiske Optegnelser have nemlig godtgjort, at blandt de Gjenstande, Mennesket under sin daglige Færden i Livet oftest er udsat for at tabe, indtage nævnte Effekter — navnlig de sidstnævnte — paa Mænd som paa Kvinder en om end ubemærket saa dog fremragende Plads. Og Hvo kjender ikke tilmed af egen Erfaring den højst ubehagelige Følelse af at skulle tabe henholdsvis enten Benklæder eller Strømper, der saagodtsom altid er forbunden med bines Tab?

Den Plade, som paa mit Forsikringskontor imod en Præmie af 2 Kr. anbringes paa den forsikrede Gjenstand, gjælder for et Tidsrum af 10 Aar og bliver af en saadan Størrelse, at Sandsynligheden for, at Gjenstanden overhovedet tabes, bliver næsten ingen, og vil som Følge deraf den Forsikrende ikke heller være udsat for at maatte afvente Udløbet af den Frist af 48 Timer, for Tilvejebringelsen, som Nøglekontoret forbeholder sig — en Frist, som, hvor Nøglens Brug er paatrængende nødvendig, maa forekomme Enhver lovlig lang.

Før det Tilfælde at det assurerede Effekt desuagtet fortabes, udlover jeg i Modsætning til d. Hrr. Nøgleassurandører, der i saa Henseende ikke gjøre Forskjel paa en Kammerherre- og en hvilken som helst anden Nøgle — en Findeløn, der for hvert enkelt Tilfælde retter sig efter det Forsikkredes Værdi; saaledes vil den f. Ex. for den simpleste Buxeknap blive en saadan, at Knappens Tilbagelevering vil svare Regning endog for den dygtigste Klinkspiller.

Skaffes mod al Forventning det Forsikrede ikke til Veje, forpligter jeg mig til, hvis det er et Baand, at erstatte dets Værdi, og, hvis det er en Knap, at lade dreje Vedkommende en ny.

Enhver vil ved at benytte denne Art af Forsikring — der ikke er indført fra Amerika — aabne sig Udsigten til i en uendelig lang Aarrække at kunne sikre sig Bevaringen af f. Ex. et og samme Par Strømpebaand — en Sikkerhed, som i Tilfælde af, at Baandene have Affektionsværdi, selvfølgelig ikke kan betales for højt.

Jeg anmoder et æret Publikum om snarest at tegne Forsikringer og beder det modtage Forsikringen om en proper Behandling.

Hosenknopf,
Forsikringsagent.

Den sidste uventede Tildragelse var imidlertid Naadestødet for mit Nervesystem, som i Forvejen var stærkt angrebet af de mange rystende Indtryk, det den Dag havde modtaget, og man vil derfor finde det rimeligt og tilgiveligt, at jeg besvimede i Armene paa den første den bedste Indianer, der var i Nærheden. — Da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig siddende ved Ilden sammen med min Ven, som netop var begyndt paa en Beretning om sine Oplevelser. Jeg søgte at stramme mig op ved en Slurk af det Glas Toddy, som de havde stukket mig i Haanden, og hvis Aroma stærkt mindede om det Fluidum, min Feltflaske havde indeholdt før min Tilfangetagelse. I alle Tilfælde havde denne Vederkvægelse en saa oplivende Virkning paa mig, at jeg blev i Stand til at nyde min nye Bekjendts Skildringer af sit omflakkende Liv, der begyndte med hans Forfølgelse af den skurkagtige Methodist, hvis Spor han i et Par Maaneder havde fulgt uden Resultat. Han fortsatte derpaa:

— «Naa, jeg kom altsaa til St. Francisco akkurat 8 Dage efter, at Fyren var kommen dertil og gaaet om Bord i en Damper, der skulde til Melbourne, men hans videre Adresse kunde jeg ikke faa, fordi Skibet var sunket under Vejs med Mand og Mus. Saa kunde jeg jo gjerne gaa igjen, men jeg maatte først se at tjene nogle Penge til Rejsen. Jeg saa mig om efter en eller anden Bestilling, og i Mangel af andet tog jeg da en Plads som saadan — Udsmider i en opbyggelig Forening, der hed «det sagtmodige Hjerte». Det gik ogsaa meget godt en Tid, jeg havde en god Løn og fri Fortæring, men saa hittede de paa, at jeg drak for meget af deres opbyggelige Whisky, og satte mig paa smal Ration. Saa blev jeg jo muggen paa deres Formand eller Erkeengel, som han kaldte sig, og saa blev han ubehagelig, og sagde, at jeg var et Vredens Kar. Meningen var naturligvis, at jeg var en Fyldebøtte, og saa dunkede jeg ham og et Par af Underenglene lidt oven i Hovedet. Men saa skulde de have hørt et Brøl. Alle de sagtmodige brølede op og skabede sig og til sidst raabte en af dem, at nu kom der strax Ildsluer op af Jorden og slugte mig. Da jeg hørte det, blev jeg noget hed om Ørene, for jeg trode, at Meningen var, at de imfame Lømler havde stukket Ild paa Petroleumslageret nede i Kjælderen, og saa ryddede jeg jo Lokalet i en væmmelig Fart. Det var jeg naturligvis færdig med, men jeg syntes alligevel ganske godt om det opbyggelige Fag, og desformedelst lod jeg mig engagere som afskrækkende Exempel til en Maadeholdsforening. Det var en meget rar Bestilling, for jeg skulde bare sidde ved et Bord og drikke al den Whisky, jeg kunde, mens der stod én og holdt en længere Sludder om Drik og saadan noget, og saa sukkede de og gav sig allesammen, os jeg sad og tyrede min Whisky og var afskrækkende og rullede med Øjnene, saa jeg var nærved at kyse Livet af de ulykkelige Unger, som de slæbte med for at afskrækkes. Jeg fulgte ogsaa med ud paa Landet, naar der skulde holdes Foredrag der. Men da de mærkede, at Whiskyen ikke kunde have Krammet paa mig, saa blev de efter Haanden kjede af mig, og desuden var der det, at de ovre i den anden Forening havde faaet et Exempel, der kunde blive baade gul og grøn i Ansigtet; der var rigtignok nogle, der mente, at han lavede det bare ved at komme en Slags Draaber eller Djævelskab i Varerne, han drak, men han tog alligevel Søgningen fra os, saa vi blev nødte til at lukke Knejpen. Det kan jo ogsaa nok være, at den exemplariske Levemaade vilde blevet mig noget anstrængende i Længden.

(Fortsættes.)

Ydmyghed.

— Der faldt De blødt, PEDERSEN!
— Undſkyld! — Tillader De — — je' bli'er liggendes et Øjeblik, mens je' ſamler . . mine Tanker?

Ligkassepolitik.

— Men vi har dog ligegodt Forpligtigelser mod de ældre Medlemmer, som har været med til at stifte Kassen, og dem kan vi dog inte forhøje Kontingentet for.

— Lad os saa heller betale dem Begravelsespengene strax, saa kan de jo dø, naar de selv vil.

Af Bahles utrykte Sange.

Hr. Tang til Skole-Ris.

Om Venstres Kvide jeg kvæder en Sang
Saa sørgelig.
Der er ingen Venstre i Danevang,
Men Borger-Krig.
Fredløs er Chresten i Kro og i Kippe
Højre vil ej Taburetterne slippe;
Thi Førerne rives om Magten.

Det voldte Hr. Høgsbro saa svigefuld
Som Skum paa Vand,
Det voldte en Greve af Jættekuld,
En Udaadsmand.
Mange om Skylden, og flere om Skaden,
Højre paa Borgen, og Holstein paa Gaden;
Thi Førerne reves om Magten.

Søren Kjær er en Kæmpe, en Hals fuldhaard,
Som Staal og Jærn.
Og Vælgere strømmede til hans Gaard
Fra Nær og Fjærn.
Al Ting han voved for lidet at vinde,
Spared' som Nælden ej Ven eller Fjende;
Og Førerne reves om Magten.

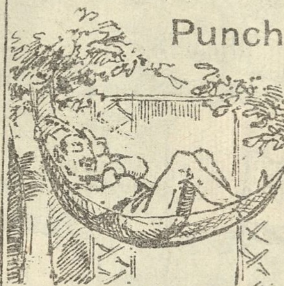
Hr. Bojsen han jager foruden Hvil
Med Høgsbro som Hund.
Han kaldtes den milde, for evigt Smil
Var om hans Mund.
Bojsen og Holstein! Fy for den Lede!
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
Da Førerne reves om Magten.

Men Tang er en ægte Folke-Mand
I Svendborg By.
Og aldrig forstummer i Hjærte-Land
Den Herres Ry.
Han klipper af Højre-Faarene Ulden,
Trods Stene som kladske i Hatte-Pullen,
Da Førerne reves om Magten.

I Svendborg sidder den gjæve Tang
Saa hjærteglad
Og plukker paa Talens Blomster-Vang
Et Firkløverblad.
Hvor Monrad og Martensen høj-ærværdig
Sidder paa Stilk med Berg og Alberti!
Lad Førerne rives om Magten.

Hil være Hr. Tang! Han drog en Skat
Af Hjærte-Dyb.
Sankt Hans-Orm han er i vor Venstre-Nat
Trods Holsteins Kryb.
Aserne juble, naar Tang holder Tale;
Malm-tunget synges hans Drapa af Bahle,
Og Førerne græde for Magten!

Punch drømmer.

Henstrakt i sin magelige Hængekøje laa *Punch* beskygget af Lindetræets løvrige Bladhang. En sagte susende Østenvind bragte Løvet til at skjælve og fik alle Roserne til at nikke med Hovedet. Ogsaa *Punch* begyndte at nikke med Hovedet. Glade frydefulde Ungdomsminder steg frem for hans Sjæls indre Blik og medens Søvnen lagde sin bløde Haand paa hans trætte Øjelaag traadte Drømmebillederne stedse klarere og tydeligere frem. Han drømte, han stod i en stor Sal, over hvis Dør der stod skrevet med store forgyldte Bogstaver:

„PUNCH"'S KULTURHISTORISKE UDSTILLING.

Oppe under Loftet hang Portræter af alle Staden Kjøbenhavns Rodemestre, som med venlige Blikke skuede ned paa *Punch* og paa alle hans Rigdomme. Paa Salens Gulv stod i elegante Montrer og Skabe alle de historiske Skatte, *Punch* i sit lange og daadrige Liv havde gravet op af Samfundets forskjellige Lag. «Bare jeg havde et Katalog!» tænkte *Punch*, og saa havde han et Katalog. Han slog op i det og læste:

„Det forenede Venstre".

Nr. 371. Et Skolemesterris. Syvhundredmilestøvler. En Kongekrone, NB. anløben. Et hvidt Halsbind. Holger Danskes Briller. Et Folkekronometer. Forskjellige Fraser. Chrestentøj. Nøglen, hvormed Butiken skulde lukkes. Tilhører Hr. Folketingsmand Berg.

Nr. 372. En Rosenkrans. Nogle vendte Kaaber og andre Klædningsstykker. Tilhører Grev Holstein.

Nr. 373. Bundtmagerarbejde. Tilhører Hr. Høgsbro.

Nr. 374. Benægtelser og Bøder. Tilhører Hr. Alberti.

Nr. 375. En Madspand (tom), Valgklager (trykte i dette Aar med Motto: *„Mod Tryk skal Tryk man sætte"*). Tilhører Hr. Ex-Folketingsmand Tauber.

Nr. 376. Noget Lintøj (iturevet). Tilhører Hr. Søren Kjær.

Nr. 377. Fordrejelser og Fortielser. Tilhører *Morgenbladet* (Patent).

Nr. 378. Parlamentarismen (stærkt beskadiget).

Punch bladede videre.

Nr. 661. Planer, Udkast, Udvalgsbetænkninger, Adresser, osv. vedrørende en i en uvis Fremtid muligvis paatænkt Regulering af Blaagaardsgade. Tilhører Borgemester Ehlers.

Nr. 662. Et Maleri. Familjegruppe. Tilhører Borgemester Fenger.

Nr. 682. Martensens Ethik og Et Marinemaleri (Ryssenstentryk i Bademandsstil). Tilhører Excellencen Fischer.

Nr. 733. En Trefoldighedskanon i formindsket Maalestok (Ladningen udtaget). En Hat. Tilhører pensioneret Digter Holger Drachmann.

Nr. 755. Et Par blaa Strømper (Husflid). Tilhører Frøken Pauline Worm.

Nr. 793. En Brandstok. Tilhører *Dr.* Brandes.

Nr. 799. Poetiske Misfostre. Tilhører Professor Henrik Scharling. (Af Samme var indsendt en Tragedie, som ikke blev modtaget).

Nr. 1003. Et Halsbaand af Messing med Kjede og Laas. Tilhører Hr. Redaktør Carstensen.

Nr. 1004. En Pressesag. Tilhører *Punch.*

Nr. 1047. Signaler (forandrede). Tilhører Bj. Bjørnson.

Nr. 1102. Tre Kontorstole og en Pult. Tilhører Privatbankens »Reservefond«.

Nr. 1206. Et Baroni (derelinqveret). Tilhører Gedalia.

Nr. 1294. Danske Stil-, Tale- og Gaa-Øvelser fra det kgl. Teaters Bernehave. Indsendt af Kammerherre Fallesen.

Nr. 1307. Første Kapital (Ordenskapitel) til en Lærebog i Stjernekundskab. Tilhører »Professor« Erslev.

Nr. 1673. Forestiller et »Interieur«, et »Nutids«-Redaktionskontor. Redaktør Vle. Møller, som sidder ved den store Pult, er beskjæftiget med at læse en Samfundsopgave. Paa Tavlen staar der allerede som Facit: »Daarlige Varer + billige Priser = stor Udbredelse«. Redaktør Richard Kaufmann sidder i Nationaldragt, skrivende med højre Haand en Feuilleton og kradsende med venstre Haand en Oversættelse. Paa Bordet ligge forskjellige Konversationslexikoner, tre Postiller, Brandes's samtlige Værker, en Roman af Zola og nogle enkelte Damenoveller. Tilskueren vil behage at lægge særlig Mærke til Hr. Herman Bang. Han har lige aflagt Lesgængerdragten og iført sig et »Nutids« svarende Klædebon, men hans literære Physiognomi skinner frem baade Ude og Hjemme, i Nutiden, i Fremtiden og i al Evighed. Ingen kan tage fejl af dette Løsgængerydre.

»Det er godt, jeg ikke selv har skrevet Kataloget«, sagde *Punch.* »Folk kunde falde paa at sige, jeg var ondskabsfuld. — Men nu maa jeg tænke paa Aabningen og min Tale.« Og *Punch* tænkte og tænkte og Sveden haglede ned ad hans Pande og Tømmermændene hamrede baade paa Udstillingen og i Panden. Udenfor Porten stod alle Abonnenterne og Frigængerne og vilde ind, og Frigængerne vare de mest paatrængende. *Punch* tænkte paa sin Tale. Der vilde slet ikke falde ham noget ind. „Kongen kommer" lød det der ude. Det kunde ikke gaa an at vente længer. *Punch* skjød Hjertet op i Livet og Slaaen fra Døren, bukkede for de Indtrædende og fremsagde med bevæget Alvorsrøst følgende Alvorsrord:

„Nix pille!"

— I det Samme vaagnede han. Gaardhanen var hoppet op paa hans Bryst og sad og pillede efter det Guldkorn, der var faldet fra hans Læber ned i hans Kalvekryds.

Overlampepudserens Sommerdagbog,

Klampenborg (*Klampenburg — Clampenbourg — Clampborough*), Søndagen d. 3die August. *1ste Forestilling.* Skyttekongen og Skyttedronningan; Fra Amerika. Petersen siger, at han vil skrive til Sjæfen og faa ham til at sende sine Elever her ud; For at lære at give Vilhelm Tæl; Fordi vi saa kan spare Snoren til at trække Gravenstenen væk med. Men jeg synes heller Komandanten burde hverve Kaptajnen til at gaa i Stedet, fordi han ser lige saa godt ud som Nyrop. Og kan han ikke synge, kan han jo gjøre Fagterne, og saa kan Brun synge i Kulisserne. Og han lavede Kartoffelmos af fire Kartofler (*Kartoffeln — pommes de terre*) paa en ny Maner, som ikke staar hos Madam Mangor, og skød mellem Benene og baglænds og paa Hovedet og Petersen siger han kan ogsaa skyde (*schiessen — tirer*) om Hjørnet. Og baade han og Dronningen er dejlige; I den svære Stil. Og Folk var glade og ikke vrede; Fordi de havde maattet spytte; I Bessen to Gange den Aften. — *2den Forestilling. Fritz og Lischen.* Hvori Thora er udødelig; Og dejlig. Men dydig. Og hun sælger Koste og gjør Kiks; Med en Kammertjener eller Kammerjæger og vil have ham til at fordrive Rotterne, (*die Ratzen — les rats*) der har gnavet Hul paa hans Samvittighed; Der ellers er ubedærvet, fordi han er fra Ælsas og et Fæ, men ædel og en Broder til Thora, som er hans Kusine og bliver Søster til sin Fætter og Grandtante til sine Bernebørn; Naar de kommer. — *Elskovsdrikken.* (*Braus-Limonade — Veuve Cliquot*) Og det er ogsaa Thora, som styrer Kodiljen (*die Kodille — le cocodrille*) deri. Og gamle Smidt er morsom. Og snakker Tysk; For at være forstaaelig. For Publikum. Men dansk, da han bliver fuld; Som han gjør af Brause-Limonaden. Men Thora fik ingen Armbaand med Klokke (*glocke — jupe de laine*) den Aften. Som den første. Skøndt hun siden er bleven berømt og har faaet sit Portræt (*ihre Pothographie — sa carricature*) i Dagsavisen, og en Biografi; Sammesteds. Som er en Ære (*eine ehre — honneur*).

Tidens Tegn.

I Svend Petersens Passage
Stod en Gang et Handelshus,
Hvor man holdt en fæl Menage,
Til det faldt og sank i Grus.
Inte har folidt det væ't:
Dets Forgyldning var kun Plet*).

For Bogføring man sig skaante;
Der var ingen Ting i Vej'n.
Man paa Tietgens Aktier laante,
Naar for Mønt man var forleg'n.
En Privatbank bruges kan
Godt som Sættekjældermand.

Som det skete i det store,
Sker det ogsaa i det smaa.
Nylig greb man to, der gjor'e
Næsten ganske ligesaa.
Ej med Aktier dog — nej pyt!
Kun med Ure har de snydt.

Naar Forlegenhed de var i,
Kjøbte de et Tombaksur
Og drev Kursen over Pari
Bag en Pantelaaners Mur.
Dog til Trods for slig Kredit
Gik Forretningen fallit.

Handelsmænd! la'er jer belære.
Humbug gaar til sidst det slet.
Hold Moralen højt i Ære,
Men ej Tombak eller Plet.
Thi Forgyldningen for vist
Af St. Gjertrud gaar til sidst.

*) Trykfejl, læs: komplet

Opgjørelsen.

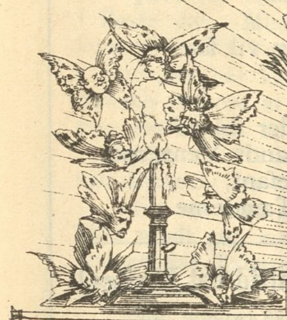
To Sjæle —
Een Tanke.
To Venftremænd —
Et Slag.

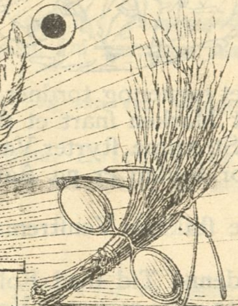

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøben, havn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brev. samlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri

1879. Torsdagen den 14de August. Nr. 33.

Tribut til Røverstaterne.

Moderen: Søde Olaf! Du gjør ſaadan et rædſomt Spektakel med den Trompet. Hvis du vil gaa ned i Kjøkkenet til Maren, faa ſkal Du faa en Kage.
Olaf: Jamen Mo'er, Maren gav mig jo netop et Stykke Sukker for at jeg ſkulde gaa herop

Det regner og tordner, og Gud og Hvermand véd,
At Marken snart et stort Basfin til Svømning er.
I Strømme styrter Vandet paa Ho'det af os ned,
For saadan er nu Aaretss Hovedstrømninger.

De stakkels Venstremænd, som maa rejse Landet rundt
I denne Tid med Folkets Tarv for Øje,
Maa døje mangt et Vandheld ved at røgte deres Dont.
Nu vove maa JENS BUSK sin vaade Trøje.

Den, som vil være Stridsmand i Venstres indre Kiv,
Igjennem tykt og tyndt maa nu sig vove.
De føre nu om Stunder et rigtigt Vandmandsliv,
Men slaas dog ej «paa Sømands Tro og Love».

Thi «Sømænd gjør ej mange Ord», og det er alt for vist,
Sligt passer ej paa Venstres Lirumlarium,
Med deres ferske Frase-Flom de havner nok til sidst
Som Aal i en Slags folkeligt Akvarium.

Et saadant fugtigt Rejseliv er ikke ret bekvemt,
Og én Ting man betragte kan som givet:
Skøndt Venstre er opstyltet nok, det sidder dog bestemt
Fast i sit eget Søle hele Livet.

Det fordums forenede Venstrekompagni,
Som næsten blevet var det hele Lands Skræk,
I disse vaade Tider maa lide Havari,
Og «den bevidste» gjælder nu til — Vandsbæk.

II.

Den stakkels Zulukaffermonark
Ei mere med Britten boxer.
JOHN BULL har ham jaget fra Hus og Mark
Og taget alle hans Oxer.

Lord CHELMSFORD har slaget hans Hær paa Flugt
Trods Kugler og Assagajer,
Saaledes som ESTRUP her hjemme fik Bugt
Med BERG, HIN LEDRE og BAJER.

Dog Nemesis kommer, saa snart hun kan,
Hun Uretten hævner og straffer.
Hun hjælper en sølle Venstremand
Saa godt som en Zulukaffer.

I Mørkøv man venter og haaber saa smaat
Paa Trepægle-Alliancer
Imellem Hr. FISCHER og BOGØS Drot
Og CETEWAYOS Falanxer.

Da vil hver Zuluer drabelig slaa
Trods Nederlaget, han fristede,
Hos Venstre han rig Erstatning vil faa
For alle de Oxer, han mistede.

Og mangler han Elfenbenstænder iblandt
Til at bruge som Fredstegn blandt Vennerne,
Saa har han Hr. FISCHERS Elefant,
Den har godt af at føles paa Tænderne.

Hvad Chresten gjör, det er altid det Rigtige!

(Frit efter H. C. Andersen).

Du har jo været nede paa Bogö. Du har set den rigtige gamle Degnebolig med Skolebænke, Klattrestænger, ABC-Böger og Skolemesterris, for Riset kan man ikke undvære.

Netop i Bogö-Skole bode der en Gang en Degn, og han var saa klog, saa klog og havde saadan et dejligt Mundlær, at de gjorde ham til Konge over Bogö og gav ham en Krone paa Hovedet, et Scepter i Haanden og et Guldur paa Maven.

Kongen af Bogö havde en Kone, som hed Hörup, og det var saadan en flittig og rar Kone, som vaskede Grov-Vask for *Morgengnavet*, og hun sagde til Chresten — for saadan hed Kongen — at den Krone og al den Stads var det ikke værd at gjemme paa i saadan en lille Degnebolig, og nu var det bedst, han rejste ind til Kjöbenhavn med det for at vise det frem. Saa kunde han tage sit Skolelærerembede med og se at faa det byttet for noget Andet, der endnu mere kunde være dem til Gavn. Men hvad skulde det være?

„Det vil Du bedst forstaa, lille Chresten," sagde Hörup, „nu er der Rigsdag i Kjöbenhavn, kjör Du derind, faa en Taburet eller en Portefeuille for Embedet eller gjör et godt Bytte! Som Du gjör, er det altid det Rigtige. Kjör til Kjöbenhavn!"

Og saa bandt hun hans hvide Halsbind, for det forstod hun bedre end han; hun bandt det med dobbelt Slöjfe, det saa galant ud, og saa pudsede hun hans Briller og trak hans Folkeur op, og saa

drog han af Sted med Skolemesterembedet, som skulde byttes. Jo, Chresten forstod det!

Solen brændte, der var ingen Skyr oppe, og saa gik Chresten ind i en Kro. Det var i Kjældernæs-Kro. Der sad en Mand, og han var Minister og samlede paa gamle Skaar og Skrammel og saadan Noget.

„Det var en dejlig lang Kjældernæse, Du har i Posen der. Med saadan en fin Næse kan man komme frem i Verden. Véd Du hvad," sagde Chresten, „jeg har kun et Skolemesterembede, det er maaske sværere at faa Embede end at faa en Næse, men det er det Samme. Skal vi bytte?"

„Ja nok!" sagde Ministeren, og saa tog han Embedet fra Chresten og gav ham Næsen.

Nu var det gjort, og saa kunde Chresten have vendt om, men da han nu havde betænkt at komme paa Taburetten, saa gik han videre — lige efter Næsen.

Saa mödte han en Mand, og det var en fin Mand, for det var en Greve, men man kunde ikke se det paa ham, for han var meget folkelig i sin Mund.

„ ikken en dejlig lang Næse, Du har faaet," sagde han til Chresten, „men jeg har ogsaa noget godt. Her skal Du se," og saa viste han ham en Svineblære. „Det kalder vi „Talmajestæten"," sagde Greven, „og har man den, flyder man altid ovenpaa, selv om man gaar nok saa meget i Vandet. Skal vi bytte?"

Og saa byttede de, og Chresten gik videre med Svineblæren. Saadan blev han ved at gaa og bytte. For Talmajestæten fik han Noget, der hed „Dannevirke i Brystet", og for „Dannevirke" fik han en „Provisoriumsjernpæl", og for Pælen fik han „Folketingets Bevillingsret", og saa kom han ind paa Rigsdagen.

Der sad en pæn Mand og han var Godsejer og lavede Provisorier.

„Det var en svær stor Pose, Du har der paa Ryggen, lille Chresten," sagde han. „Er det rent Mel altsammen?" „Det er det, der er bedre," sagde Chresten, „der er sex store Kanoner og Dyrtidstillæg i den."

„Det var jo rart," sagde Godsejeren, „men vil Du give mig dem, saa skal Du til Gjengjæld faa en Flöjte af mig, som hedder „Gavnlige Reformer", og naar Du spiller paa den, saa danser alle Dine Vælgere."

„Tusind Tak," sagde Chresten, og saa skar Godsejeren ham en Flöjte og fik selv Kanonerne og Dyrtidstidstillæget. — Det var en hel Del, Chresten havde udrettet, og nu tænkte han paa at komme hjem igjen. Men paa Vejen gik haa ind i en Kro for at forfriske sig ved et lille Vælgermöde. Der gav han sig til at flöjte for Vælgerne, men han var ikke rigtig vant til det Instrument, han havde faaet, saa det löd ikke godt. Inde i Kroen sad to Estruppere, og de havde Lommerne fulde af 25-Örer til at give Vælgerne.

„Hvad er det?" sagde de, da de hörte Chresten fløjte. Ja det fik de snart at vide.

„Naa! Du faar Knubs af Hörup, naar Du kommer hjem. Der vil ligge et Hus! Eller maaske en Folkebank!"

„Jeg faar Klap og ikke Knubs," sagde Chresten, „Hörup vil sige: Hvad Chresten gjör, det er altid det Rigtige."

„Skal vi vædde?" sagde de, „fire Femogtyveöre, det er lige en Krone, og den, Du har, kan saamænd trænge til at fornyes."

„Top!" sagde Chresten, og saa var Væddemaalet gjort.

Kromandens Vogn kom frem, Estrupperne kom op, Chresten kom op, og saa kjörte de hen til Hörup.

„God Aften Hörup!"

„Tak Chresten!"

„Nu har jeg byttet Embedet bort for en Næse!"

„Gud ske Lov!" sagde Hörup. „Saadan en Næse har jeg længe önsket til at snuse Rigsretssager op med, nu kan vi faa Rigsret til Morgen, Middag og Aften. Det var et dejligt Bytte!"

„Ja, men Næsen byttede jeg bort for en Svineblære."

„Det er bestemt ogsaa bedre! Du er altid saa betænksom. Vi har altid Brug for Blæreri Partiet."

„Men Blæren har jeg byttet bort for Dannevirke i Brystet, og Dannevirke i Brystet for en Provisoriumsjernpæl, og Pælen for Folketingets Bevillingsret med Kanoner og Dyrtidstillæg, og Kanonerne for en Flöjte, som en Godsejer selv har skaaret mig."

„Nej nu maa jeg kysse Dig!" sagde Hørup „Tak min egen gamle Chresten! Nu skal jeg fortælle Dig Noget. Da Du var af Sted, tænkte jeg, det var morsomt at lave et rigtig gemytligt Folkemøde. Men jeg manglede en Tromme at slaa paa, for vor egen er revnet i Skindet, véd Du nok, og saa rendte jeg over til de Moderate for at laane deres store parlamentariske Tromme. «Laane?" sagde Høgsbro. „Ingenting gror hos os ikke en Gang et raaddent Æble" — nu kan jeg laane ham en Fløjte. Jeg kan blæse ham et Stykke! „Gavnlige Reformer"! det er Grin Chresten!" og saa kyssede Hørup Chresten lige midt i Skægget.

„Det kan vi lide!" sagde Estrupperne. „Altid ned ad Bakke og altid lige glad! det er Penge værd," og saa gav de Kronen til Chresten, som fik Kys og ikke Knubs.

Ja det lönner sig altid, at de Menige i Partiet indser og forklarer, at Föreren er den Klogeste, og hvad han gjör, er det Rigtige.

Se det er nu en Historie! Den har *Punch* læst sig til i *„Morgenbladet"*, og nu har Du ogsaa læst den og véd, at

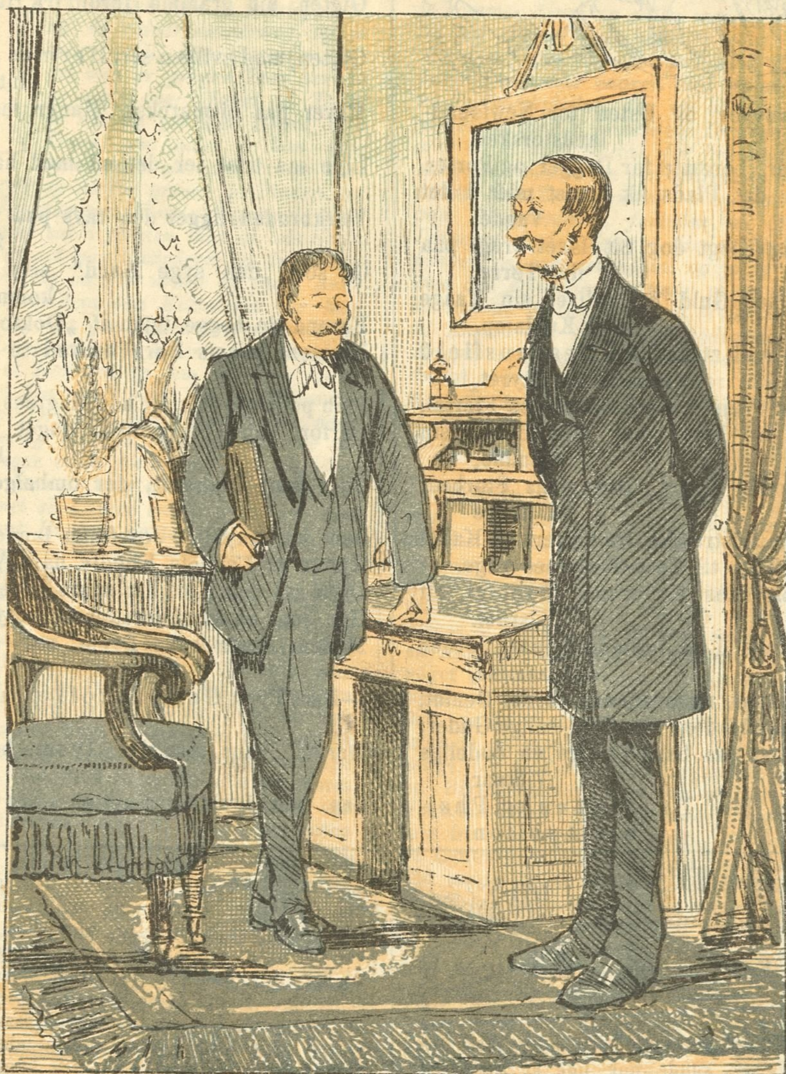
„hvad Chresten gjör, det er altid det Rigtige".

Selvfølelse.

— Skal vi ikke følges ad Hr. Paftor?
— Nej Thomas! Du er jo fuld i Dag.
— Jeg fuld! næ faa fku di ha fet mig i Søndags.

Beskedenhed.

— Hvorledes behager Deres Excellence at befinde fig?
— Aa Tak, ikke rigtig godt desværre; jeg har i den fenere Tid lidt overordentlig af Tandpine.
— Ja det er en meget ubehagelig Sygdom. Jeg erindrer ogsaa, at jeg i fin Tid har været plaget af en ftærk Tandpine — dog naturligvis ikke i faa høj en Grad fom Deres Excellence.

Guder og Mennesker.

II.

Vesten for Vestervovvov og Østen for Newfoundlandstorsken
Ligge de britiske Øer, berømte for Dogger og Porter.
Skøndt af Posejdon det Plads fik anvist midt i det Vaade,
Har det med sindrig Kløgt dog Sit faaet bragt paa det Tørre,
Fyldt sine Banker med Guld og oplivet sin Taage med Kuldamp.
Over det prægtige Land staar Lord Beaconsfield ganske for Styret,
Raader for Vind og Vejr i Parlamenternes Flertal,
Mangen en ædel Lord ham giver med Glæde sin Stemme,
Naar han sin glimrende Sport, Britaniens Storhed, vil dyrke
Og dets vældige Arm udstrække fra Cypern til Kabul
Samt fra Kinesiens The til Zulu-Kaffernes Rige.
Sligt et Formaal som hans er forhen ej spurgt udi Israel.
Dog er en stor Mands Lod bestandig paa Jorden den samme,
Spottet bliver hans Daad og miskjendt vorder Geniet;
Tidt han forfølges med Had og Avind af salige Guder,
Der med Misundelse se paa hans Vej fra en dødeligs Vilkaar
Til over Skyerne op, hvor Drachmann og Phøjbos Apollon
Sidde, hvor Himlen er blaa og aldrig af Skyer formørket.
Beaconsfield bærer sin Part af Gudernes Ugunst og Vrede;
Midt i hans Hovedværk har de givet ham Værk i hans Lemmer
Gigten, hin gramme Herold fra Hades' og Skyggernes Rige;
Gigten, mod hvilken selv Hermes, hin Kjøbmandsgud, intet kan mægte,
Røver paa bismarcksk Maner ham Undersaatternes Velfærd.
Lige saa trist ser det ud med hans Storværk, Berlinertraktaten;
Værkbruden ligger den tavs paa sit Leje af beaconsfieldsk Gigtvat,
Og som „den syge Mand" selv vil den vanskelig komme til Kræfter,
Førend de begge igjen af „Doktor Staal" amputeres.
Ligesom Israels Børn henved to Snese Aar har han vandret
I sin politiske Ørk, før han Magtens forjættede Land saa,
Derfor hans Storpolitik noget platfodet blev paa hans Vandring,
Og i den Virakduft, der ombølger ham, lugter man Hvidløg.
Som den uskyldige Josef han landed' i Nilflodens Egne,
Kjøbte af Landets Khediv hans Aktier i Suezkanalen,
Disse saa fede Kør, der snart bliver slugt af de magre.
Han som en Josef forstod at udtyde Faraos Drømme,
Medens hans egen Drøm var at raade for hele Ægypten.
—Bare Fyrst Gortchakoff ej ham bliver en Potifars Hustru,
Der vil hans mægtige Drøm berøve dens ærbare Kjortel,
Saa han i sidste Kapitel staar nøgen og afklædt til Skindet.

Guffy.

En Hverdagsnovellette
efter
det Kaliforniske.

(Fortsat).

Jeg tænkte nu først paa at tage her hjem; men jeg kunde nok lide at tjene lidt flere Penge først, og saa blev jeg lidt for at se, om der ikke skulde komme noget, som jeg kunde bruge. Et Par Dage efter fik jeg ogsaa Ansættelse i en Dyrekaravane, der skulde nord paa. Manden, der ejede den, drev ogsaa en Forretning med Vanskabninger, og det stod han sig godt ved, formedelst han fabrikerede dem selv; og det var en Fornøjelse at se, hvad han kunde faa ud af et skikkeligt Dyr; han klippede og malede og snittede i dem og satte forlorne Ører og Hoveder paa dem, og naar han saa havde pudset dem op, solgte han dem i dyre Domme til Foreviserne og Menagerierne, og han kunde al Tid finde paa noget nyt, for han vilde saamæn ikke have generet sig for at lave en gemen Aal om til en stor Søslange! Jeg lærte ham efter Haanden en Del af Kunsten af, og da han mærkede, at jeg havde et godt Haandelag, blev han svært opsat paa at beholde mig, og da han horte, at jeg vilde hjem for at se til dig, Bill, bød han sig til at skrive her ned og høre efter dig. Nogle Uger efter kommer det gudfrygtige Asen og bilder mig ind, at han havde faaet Brev om, at du var bleven nappet lidt af en Bjørn ude i Skoven og havde meldt dig ud af det hele. Jeg hang jo først noget med Hovedet, men da jeg havde tænkt over Tingen, mente jeg dog, at jeg ligesaa gjerne kunde blive hos ham, og saa reiste jeg da med ham et Aars Tid. — Saa var det en Dag, mens jeg sad og reparerede en mexikansk So, der skulde gjøres om til Dværgnæshorn, at han kommer hen til mig og begynder at tale om, at han havde tænkt paa, at engagere en Indianerhøvding til at optræde sammen med Uglebillederne, men det vilde jo være billigere, naar han kunde faa én, der var af samme Kaliber som de andre Numre, og derfor vilde han spørge mig, om jeg ikke havde Lyst til at slaa om i det Fag; jeg behøvede bare at stryges over 3 Gange og saa holdes lidt vedlige, og naar jeg var kjed af at være Rødhud, skulde der bare saadan en Smule kemisk Vask for at faa Farven af igjen saa jeg blev som ny, og han vilde give mig det dobbelte

Foraarsgrønt.

Kere Kressjan!

Nu er ferrien snart faarbi og de reiner immervæg og je maa sedde inge hos min Ongel som er propre Tæer herude og arri over Været og Tante er rar og gir mai Røgrø hele Daen men naar je kan igge spisse mer saa kedder je mai og derfor griver je Pinden og skræver. Fordig angaaende je ha hørt a Lerene har moret sai i ferrien med at leie Skole inbørdes og Noen har staaet paa Kattederet og di Annere har seddet paa Bengene og vaaren urolie og faaet Andmærgninger a Bestyren og dem paa Kattederet var han allesammen pæn imod og ga goe Karakterer, men je tror de Hele er noet Lomskeri og a Lererne har kommen sammel for at ligge et Komplot op om at være onne mod os Drænge og vel Du være med til en Sammensværrelse saa mødes vi Drænge den første Sønda etter ferrien ude paa fællien og blanner blod og sværrer vi vel haalie sammen og igge være forædere eller sladdre, men sla alle lerene fordærret, hvis de mugger eller gir Andmærgninger og teinet skal vere en rø traad om den lile fenger og Fæltraavet Brutuss og tal om det tel frederik Bollemælg og skæve Søren men igge til Konrad Langben fordig han er en Skørg og igge bedere end Rane Jonssen eller Ridder Kagge og je har læst a der er nole skoler som hedder friskoler og je vel be far naar je kommer hjæm og sidde mai i en friskole hvor man al tid har fri og igge besteller noet og ve Du væm den Mand er, som har git tyvetusind Kroner til Ænger etter Lerene, som har vaaren med tel at stefte børneforeninger tel Dyrebeskyttelse, for nu blir da alle lerenes Mardamer tossie med a præsse vos Drænge tel a gi vaares Femører tel et køsthospetal for brøstsvage pindsvin eller en Allerdomsforsørrelse for afkreftede blodiler og bare lerene maatte faa Tømmermend oven paa den Svir. Je var paa Klambenborre forleden me Ongel og saa Ammer Ikaneren skyde Ævler a Hodet paa sin Kone og je har funnen en gammel pistaal og je og vogterdrængen skyder med den hele daen og naar vi er kommen saa vit, a vi ka ramme ladepordten paa ti Skrits distangs vel vi rejse tel Ammer-Ika og skyde Ingdiannere lisom Ørneøje hos Kupper saa maaske ser du mai igge mere og saa maa du ha min katekilling og helse Karolline Petersen og sie a je ska nog komme hjæm og gefte mai me hinne naar je er bleven ri der ude. Men nu er de Solskind saa je vel ud tel steggelsbergene og bliver din hengivende

Einar Jørgensen.

Ser du Konrad Langben saa gi han en lussing fra mai. Du skal igge brydde dai om han er støre end dai for du ka mageli tambe ham illirenveller.

---

om Maaneden. Saa slog jeg til og gik ind paa at lade mig fernisere, og da han var færdig, var jeg saa livagtig en Indianer, Sir, som De nogensinde kunde ønske at blive skalperet af. Han lærte mig for en Sikkerheds Skyld lidt Indianisk, som jeg kunde have at stikke ud til Folk, som kom for at glo paa mig. Og De kan nu ikke gjøre Dem nogen Tanke om, hvordan jeg trak Hus, for Folk var lige ved at storme Fjælleboden, hvor vi saa kom hen, og de Forevisere, der havde rigtige Indianerhøvdinger, var lige ved at ærgre sig ihjel, for Folk brød sig ikke om deres Varer, for de mærkede nok, at der var noget andet ved mig, som de andre ikke havde, og det mente de netop var det rigtige, og Manden tjente saa godt paa mig, at han gik i Kompagni med mig. Til sidst blev jeg dog kjed af de Løjer, og saa sagde jeg til ham, at nu var det vist ikke morsomt længer, men han gjorde al Tid Vrøvl og trak det ud, og da jeg til sidst vilde tage ham med en Trumf, grinede Fyren mig op i Øjnene og sagde, at jeg maatte helst blive med det gode, for der var ingen anden end han selv, der kjendte Methoden ved at faa den Farve af, som han havde brugt, saa jeg behøvede ikke at være bange for, at Forgyldningen skulde gaa af mig. Det fandt jeg var en temmelig raa Bemærkning og lod ham forstaa, at han maatte ikke tro, han kunde spille Urangutang med mig. Saa blev vi jo mere og mere livlige, og da han saa begyndte at gjøre Dikkedarer med en Revolver, saa havde vi jo Skandalen, for hvis han ikke var kommen ud af et fordømt Vindue, havde han været den dødeste Mand herfra og til Kentuky, havde han! Jeg ventede et Par Dage for at se, om han ikke skulde komme tilbage, men han blev væk med alle de Penge, som vi skulde have delt, og lod mig sidde inde med alle Vanskabningerne og det andet Krapyl. Saa var der jo ikke andet for mig at gjøre end at pakke sammen, og saa tog jeg, hvad der var af Madvarer og Tæpper, og hvad jeg ellers kunde slæbe med, og marcherede af, men først lukkede jeg op for alle Burene og lod hele Personalet gaa ud og Pokker tog ved dem ud ad Bjergskoven til. De eneste, der ikke stak af, var en lille Vaskebjørn og et Pindsvin, der var saa forgabede i mig, at de fulgte med mig. Saa gik jeg da, og de to Fyre sjokkede med, men da vi havde gaaet en Dags Tid, kunde Bjørnen ikke mere, saa den maatte jeg lade blive tilbage, men først satte jeg saa meget af Foderet af til den, som jeg kunde undvære, og en Ansjoskrukke fuld af Whisky, for at den kunde have noget at staa imod med, til den kom saa meget til Hægterne, at den selv kunde skaffe sig noget, og da den saa det, grinte den ogsaa meget fornøjet efter mig, da jeg trissede af med Pindsvinet. Det beholdt jeg heller ikke længe, for et Par Dage efter maatte jeg pantsætte det til en Bissekræmmer, som jeg spillede «Skalp» med i et Værtshus paa Vejen og tabte Penge til. Jeg fægtede mig frem, saa godt jeg kunde, for jeg vilde dog gjerne se Egnen her nede endnu en Gang, og paa en 14 Dages Tid naade jeg da ogsaa til Poker Flat; for ikke at blive kjendt gik jeg udenom Byen, og et Par Dage efter var jeg her nede. Jeg fik lavet mig en Hytte inde i Tykningen en halv Snes Mil her fra, hvor jeg bode alene, men saa traf jeg paa de Fyre der henne, som er rendt væk fra en af Stammerne paa den anden Side af Floden; vi gik paa Jagt sammen, og til sidst gik vi i Kompagni, og vi etablerede en Jagtforretning paa Aktier, og jeg bestyrer hele Knejpen. Og her har jeg boet i to Aar, og jeg har saamæn aldrig tænkt, at Bill og jeg levede saa nær ved hinanden, men for Resten kommer jeg aldrig paa denne Kant af Skoven, formedelst at jeg ikke skøtter om, at nogen af mine gamle Bekjendte fra Poker Flat skulde møde mig med dette Koloraturvæsen paa. For Resten synes jeg ikke saa daarlig om Indianerfaget, og jeg maa jo ogsaa se at slaa mig til Ro i det. De andre er meget skikkelige Fyre, men de holder jo nok af at tage med, hvad der kan være af tilfældigt Sjov, og jeg kan nok begribe, at deres Fingre har kløet, da de fik Kig paa Guldknapperne i deres Uniform, Sir. Naa, i Morgen skal jeg selv følge Dem til Devilshead, og i det hele skal jeg nok sætte Dem ind i de hjemlige Forhold her nede. Jeg skal anbefale Dem til en Bekjendt, jeg har der nede ad, en gammel, afdanket Indianerhøvding, som vil være meget glad ved at holde Aviser sammen med Dem, og hvis de vil have Timer i Indiansk eller ønsker et lille Kursus i Skalpering, er han vist ogsaa til Tjeneste. Men det kan vi jo snakke om i Morgen, nu skal vi sove.»

(Sluttes.)

Den høje, elskede Familie.

Fordum i Frederiksbergs Kanal
Roede prunkløs, uden Pral
Den gamle Konge — hvilket Syn!
Derud strømmed hele Byen.

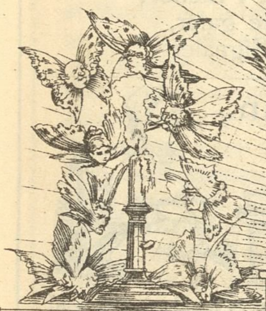
Men et bedre Syn vi love,
Naar paa Peblingsøens Vove
De Borg'mestres vise Raad
Sejler i vor Kommunes Baad!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

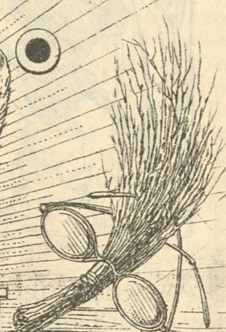
Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst

1879. Torsdagen den 21de August. Nr. 34.

PUNCH.

En Slags Efterbevilling.

LILLE ANNA (der har faaet bestemt Paalæg om ikke at plukke nogen Blomst uden at have faaet Lov): Moer! Maa jeg plukke den Blomst?

I Syd og Nord.

Der lyder atter Klager ſra St. Croix:
De gode Tider blive ſtadig borte,
Man gaar ej tryg og rolig mer til Køjs,
Thi Ufred lurer der ved alle Porte.
Man ſkriver iblandt andet, at de Sorte
Vil ikke mer med Arbejdslønnen nøj's;
Nej, de vil ha'e Forhøjelſe i Gagerne,
Samt gratis Adgangskort til Romfuſtagerne.

For dette Formaal vil paa Liv og Død
De ſorte Legioner tappert ſtride;
Og naar de hejſer Oprørsfanen rød,
Saa ſer det ſort ud for de ſtakkels Hvide;
Thi er end Sukkerhøſten nok ſaa ſød,
Maa mange dog i ſure Æbler bide,
Og mens de ſøge Gjælden at formere,
De ſukke: «Sjælden Penge, Prygl des flere!»

Slig Udſigt nok kan bringe ens Humør
Hiſt ovre til at bære ſort Kokarde;
Dog heldigvis ej Haabet ganſke dør,
De har dog deres gjæve Guvernør,
Der ſvinger Lovens blanke Hellebarde
Saa tappert ſom Napoleons gamle Garde.
I bedre Haand kan deres Sag ej ligge;
Thi GARDE dør, men overgi'er ſig ikke.

Dog det er ej de Sorte blot, der bor
I Syden hiſt, hos hvem der Vrøvl og Kvalm er;
Nej, man har ogſaa Sjæle her i Nord,
Som i at ſnakke ſort fortjene Palmer.
BJØRNSTJERNE BJØRNSON, der i Bismarcks Kor
Til Troens Lov kvad ſine «ſtærke Salmer»,
Har nu mod Skriftens Ord lagt ſæle Planer:
— Bidt er han af en gal Brandesianer.

Han, der har Troens Under bragt paa Tale,
Og for hvis Blik ſaa ſtolte Syner gik,
At let til Livs ſom Smørrebrød han fik
Selv Solens Stilſtand over Gibeons Dale,
Vil nu ſelv Moſe Ord ſom Snak afmale
Ved Hjælp af ſad Renovationskritik.
— Har man paa ſlige Volter ſig beflittet,
Bli'er man gemenlig hængende i Skidtet.

Dog man kan ſe paa Sagen, ſom man vil,
Saa har Hr. BJØRNSON Chriſtenheden glædet:
Nu véd den, Fanden er ej mere til,
Thi BJØRNSON læſer Bibelen i Stedet.
Mærkværdigt, at han ved ſit Abeſpil
Strax i Berlin ej fulgte FALCK i Sædet;
Thi om St. Peders Hane bedre galer,
Vejrhanen ændrer bedre dog Signaler.

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Ja søde Fru Schrøder det véd jeg nok, De ikke kan gjøre ved, at Deres Fløde skilles ad i saadan en Tordenluft og det var da godt alligevel at Verden ikke gik under, som det var spaaet, og det sagde jeg ogsaa til Sørensen den Dag, at det vilde være en Skam om det skete inden Tivolis Fødselsdag som Sørensen havde lovet at traktere os med og hvor Bernhard Olsen havde aabnet uendelige Perspektiver for en lys Fremtid med kulørte Balloner og Beridere i Fortidsdragter, som han skulde faa til en Gang imellem at komme op og staa Modeller i Udstillingen, hvor der mangler Adelsmænd og Godsejere og er bare Bønder og nu skal De jo have lidt mere at vide om den, og naar man kommer op ad Trappen, kommer man først ind i Christian den førstes Tidsalder, som ikke er stor nok til et helt Værelse, saa den er slaaet sammen med Christian den anden, og Hans, som var midt imellem har de rent glemt, men Tingene er meget interessante og man kan ikke lade være med at blive forbavset over, hvordan de Folk har kunnet blive ved at gjemme paa alt det Skrammel, men jeg synes det er opløftende at tænke sig saamange gamle Familier, vi dog har og der er for Eksempel Heymann, og hans Forfædre har især samlet paa Sølvtøj, kan man se, og der er en Masse Sølvkruse, som alle sammen er hans, og nogle af Krusene har Mynter paa Siderne, og det siger Frits Grønbæk er Krusemynter og Sørensen var især saa begejstret over Skabene og i Gaar kom han ogsaa hjem med et Skab, som han var saa kisteglad over, og der var jo ikke meget Stads ved det, men saa havde han ogsaa kjøbt nogle gamle adelige Vaabner af Egetræ fra Kirkestole og dem lader han sætte paa Fyldingerne, og saa lader han som om han egenlig er en gammel Gris paa mødrende Side, hvad han jo ikke er, da hans Moder var en født Bunkeflod, og søde Fru Schrøder, De kan ikke tro, hvor det er yndigt alle de Ting, som Kongerne og Dronningerne i sin Tid har foræret væk til deres Venner og Bekjendte, som f. Eks. Nr. 872, som en af dem, enten en Christian eller en Frederik, har skænket og det er enTrærod, som

han selv fandt en Dag han gik og sjokkede om i Hørsholm Mose, og nu beder jeg Dem søde Fru Schrøder, er det ikke en Mærkværdighed, saadan en rigtig gammel Rod af kongelig Stamme, som man bestemt véd om, at Kongen selv har halet den op af Mosen og foræret væk. Sørensen og Frits kom op at skændes om den Rod var i Rendesandse eller i Rokukkuk Stil, men saadan Noget bryder jeg mig ikke om, men sikken en Samling det kunde være blevet, om alle vore Konger havde gaaet og trukket Trærødder eller Gulerødder op og foræret dem til deres underdanige Undersaatter og saa til sidst kom vi jo ind i de to Bondestuer og jeg kunde ikke begribe, hvorfor der var to, men saa sagde Sørensen, at den ene var for de radikale Bønder og den anden for de moderate, og det var ogsaa ganske rigtig, for i den ene Stue sad de og læste Høgsbros Avis højt og var nær ved at falde i Søvn over den men ved De hvad der var det allersmukkeste søde Fru Schrøder, det var Prinsessens Udstyr i Vampyrstil med Amoriner og Guirlander og den Slags akkurat som man ser det paa Kransekager og det bare Guld, og det er vist fordi det er saa dyrt, at det hedder Vampyrstil, fordi man er nødt til at komme i Aagerkarlekløer naar man skal holde saadan en Pragt vedlige og det sagde jeg jo ogsaa til Frits Grønbæk, der er saa opsat paa at ville være Officer for Tiden. Gud Barn, sagde jeg, du ved ikke hvad saadan en Uniform med Eboletter og Distinktioner og Pumponger koster, men Gud ved om jeg faar ham fra det nu Richard Kauffmann er bleven fransk Officer og skal gaa med røde Bukser maaske og Frits skulde hellere se om han kunde blive Politibetjent i Slagelse, hvor de faar 800 Kr. og fri Uniform, som da er mere end en Assistent i Ministerierne, der maa være Natvægter i sin Fritid, hvis han skal kunne leve og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Fordum og nu.

(Frit efter BJØRNSTJERNE BJØRNSON).

Motto: Signalforandring fryder.

O, hvilken kold, profaiſk Tid!
Sukkede BJØRNSON og ſtirrede did,
Hvor NAPOLEON holdt paa den høje Bue
I Mindernes manende Aftenlue.
Men da Kejſeren ſtolt ved Magenta ſtod,
Frihedens Lyn slog om hans Fod,
AUSTRIA ſank i Skam og i Blod,
Svulmende ſteg den gule Flod,
— *Hvad sagde han saa?*

O, hvilken ſkjøn og herlig Tid!
Synger nu BJØRNSON og ſtirrer did,
Hvor BISMARCK med Stab «annekterer» ſom Ravne,
Og «Kommunen» vil udslette Heltenes Navne.
Da Kejſerſønnen ſom Slagtoffer faldt
Svigtet af dem, ſom Striden gjaldt,
Og haanet af mangen Usling og Pjalt,
Der om Faderens Storhed ſaa ſkjønt har fortalt,
— *Hvad sagde han saa?*

Offenlig Brevvexling.

An dem Dichter und Politikus
Bärenstern M. Bärensohn.

p. t. Christiania.

Lieber Hochehrwürdigkeit! Nehmen Sie gefälligst von meinem freudig hochschwellenden Busen ein Herzseufzer. Wie ein kecker Biedermann ja wie ein Wilhelm Tell haben Sie mit dem Brandpfeile ihres Dichterwortes wiedermals den Apfel vom Kopfe des Zeitgeistes heruntergeschossen. Noch ist Polen nicht verloren! Noch leben die Hühnen! Jawohl! Sie und Kønig Cetewayo, der biedre Kafferfürst, sind so ein echtes Bruderpaar, dessen gleichgestimmten Seelen einander, ungeachtet die grosse Distance, sogleich begegnen müssten. Wie wunderschøn stehen Sie da, lieber Bärenstern, im Abendsonnenschein des Ideales mit dem køniglichen Fauste Cetewayos fest und freundlich in den ihrigen gedrückt, die gekrønten Tyrannen ihres Vaterlandes Trotz bietend, den jungen Kronprinz von Schweden høhnend, und dem alten Schwede, seinem Vater, seine eigene königliche Worte ins Kopf schleudernd! Ich habe meine kleine Meerkatze, den kleinen Jocko sogleich in dieser Positur eingeübt! Der grosse Orang-Utang spielte Cetewayo. Es war wunderhübsch! Meine zwei Papageien, Bismarck und Gambetta, sangen dazu die erste Verslinie der Marseillaise, und ihre gehorsame Dienerin schlug den Trommel wie ein Donnerwetter. Das hat grosses Glück auf dem „Bakke“ gemacht. Seit dem Verluste unseres alten freudigen Tyrolerferdinand haben die Genien des Thiergartens ihre Gesichter im grauen Wolkenschleier eingehüllt und trostlos auf unsere Geschäft heruntergeguckt. Liebe Hochehrwürdigkeit, ich sehne mich nach ihrer Gesellschaft. Aber ich bin ja nur eine arme Polin und keine Felsenmuse oder Fischerjente. Ich habe meine kleinste Papagei nach euch getauft. Er hat schon gelernt den ganzen Tag hindurch: „Fa'n hakk' mig, Fa'n hakk' mig!“ zu lispeln. Aber was ist das, wenn ich ihrer eigene holdselige Dichterstimme gedenke. Ach wie schön wäre es, wenn Sie, lieber Bärenstern, die rothen Republikaner und den schwarzen Cetewayo mit den goldhaarigen Söhnen des alten Norwegens in ein schwarzrothgoldenes Bündniss gegen alle Tyrannen Europas zusammensingen würde und in einer Weltvölkerdrama alle Räthseln des Menschenlebens auflöste. Dann würde Richard Wagner die Musik componieren, und Richard Kaufmann würde es referiren, und der liebe Drachenmann es im Nationalzeitung recensiren, und ich würde es gewiss auf meiner kleinen Affenbühne exploitiren, und dann würde die Revolution losbrechen und der Friederich Bajer würde mit einem strahlenden Dragonenhelm auf seinem gedankenschweren Kopfe die Legionen der Freiheit zum Siege führen. Und der alte Schwede und der junge Schwede sollten fortgetrieben werden, und die Flagge sollte gereignigt über alle Felsen und Fichtenbäume Norwegens im schønen Nordlichtglanz wehen. Ich träume diesen Traum jedes Nacht, und wenn ich vor Freude laut lachend erwache, nicken alle meine lieben Affen mit ihren kleinen Køpfen, als wollten sie sagen: „Auch wir sind Republikaner. Es lebe hoch Bährenstern Bährensohn!“ Lebe wohl und schreiben sie bald zu ihrer demüthige Verehrerin,

Smeraldine Butterstengel,
zu Warschau geboren.
Vorsteherin des k. k. Affeninstitutes im Thiergarten bei Kopenhagen.

En Sognebaandsløser.

— Naa, ſaa Du er paa Beſøg hos Præſtens, min Dreng! Til hvad Kirke hører Du?
— Ja, det véd jeg ikke rigtig, for vi gaar i Kirke i Vordingborg; men vi ligger begravede paa Kaſtrup Kirkegaard.

Naturligvis.

— Hvad mon det er for nogle Fugle der henne?
— Det er jo Maager, der piller Larver og Regnorme i Plovfurerne.
— Regnorme! Hvad Pokker vil de med dem?
— Fange Fisk, dit Fæ!

Guder og Mennesker.

Høje Kalliope, du, som forsynet med Tavle og Griffel,
Skænked' mig Evne til Sang om *Beaconsfield* og om Fyrst *Bismarck*,
Laan mig din Alvor og Kraft til værdig i Dag at besynge
Ham, hvis berømte Navn, lig de tvendes, begynder med stort *B:*
Bondehøvdingen *Berg*, den navnkundige Konning paa Bogø.
Ret som i fordums Tid Lord *Beaconsfield* kæmped' med Modgang,
Før han ved Themsfloden sad som Bretlands Førsteminister,
Saaledes rammes Hr. *Berg* bestandig af Skuffelsens Svøbe,
Og han maa sikkert lide en Del, før han faar Taburette,
Dog som hin ædle Lord er bestandig han stor i sin Modgang.
Banebryderen Berg har som *Dizzy* paa Hovedet faaet,
Hvilket imellem de to er en Hovedlighed for saa vidt.
Men som *Beaconsfields* Ben hjemsøges svarlig af Gigten
Og hans politiske Værk kun staar paa daarlige Fødder,
Saalunde gaar det med *Berg*: hvad ikke han har i sit Hoved,
Har han udi sine Ben, de ligne den britiske Statsmands.
Derfor vil den Politik, som *Berg* giver Fødder at gaa paa,
Vandre sin skæve Gang, men om den kommer til Maalet,
Ligger i *Bergs* og Gudernes Knæ som en uopløst Gaade.
Dog, hvordan det end gaar, vil *Berg* vorde stor udi Medgang,
Og som en folkelig Zevs vil han trone paa højen Olympos,
Der vil blandt salige Guder i folkelig Gammen han leve,
Raade for Vind og Vejr, lig Vejrkuren nede paa Bogø.
Zahle som Føjbos Apol vil slaa den syvstrengede Lyre
Hannem til Pris, og som Ganymed vil den snehvide *Tauber*
Dække hans Bord og servere ham Nektar og liflig Ambrosia
Udi sin propre Avis, hvori han ren Vin udskænker.
Som Dionysos vil ses den højst navnkundige *Schelde*
Svøbt i sin Toga, hvis klassiske Snit om gammel Rom minder;
Alle vil prise den store Hr. *Berg*, der som Fader Kronion
Styrer med Guldkronometrets Gang Planeternes Kredsløb,
Og naar han stundom bli'er kjed eller træt af sin himmelske Syssel
Og i sit Indre han føler en Trang til jordisk Forretning,
Gaar han fra højen Olymp til Stols i „*Fællesorganet*“.

Guffy.

En Hverdagsnovellette
efter
det Kaliforniske.
(Sluttet).

Tre Aar var forløbne siden hin mindeværdige Nat, men endnu bestandig holdtes jeg tilbage i Devilshead; min Udkommando var nemlig bleven forlænget ved min Ansættelse som Inspektør for den sydlige Linje af den projekterede Bane, hvortil Arbejderne allerede var temmelig vidt fremskredne. Minderne fra min Ankomst til Egnen og navnlig fra hin Nat opfriskedes stadig hos mig ved Synet af Bill og Guffy, som begge havde slaaet sig ned i Devilshead, der nu var stærkt i Opkomst. Bill var ganske den samme, som da jeg første Gang traf sammen med ham, men med Guffys Ydre var der foregaaet en Forandring, som vistnok længe havde været Gjenstanden for hans hemmelige Ønsker: han var bleven befriet for sin forlorne Indianerham. Det var gaaet til paa følgende Maade: I Devilshead bode en ung fransk Læge, der var en dygtig Kemiker, og som i sin Tid i Anledning af en paa en arkæologisk Kongres udsat Prisopgave havde syslet med Undersøgelser angaaende den mest praktiske Metode til ved kemisk Behandling at afdække overmalede Kalkmalerier paa Væggene i middelalderlige Kirker. Han fattede Interesse for Guffy, og dette i Forbindelse med hans lægevidenskabelige Eksperimenterelyst indgav ham Tanken om at benytte sine Erfaringer til et Kurforsøg, der skulde gjengive denne Antik fra det kaliforniske Banditlivs Blomstringsperiode dens oprindelige Træk, og det lykkedes ham virkelig ogsaa ved en længere Behandling at fjærne det Overtræk, som hidtil havde skjult Guffys klassiske Aasyn. Iøvrigt har jeg meget lidt at fortælle om de Aar jeg tilbragte i Devilshead, men førend Læseren tager Afsked med den typiske Personlighed, som har spillet en saa fremtrædende Rolle i mine Minder fra hin Tid, vil jeg dog fortælle en lille Episode fra Slutningen af mit Ophold hist, som da skal være Slutstenen paa disse Erindringer. — Da jeg en Dag gik igjennem Skænkestuen i Devilshead-Hotel, traf jeg Bill i Færd med at anvende alle sine Overtalelsesgaver for at lokke Guffy bort fra det Krus, som stod ved Siden af ham paa Bordet, og bevæge ham til at følge med til en Ildebrand nede i Byen. Guffy var først stædig, men en let henkastet

Ytring af Bill om, at det muligvis var det nylig opførte Geneveroplag, der brændte, var nok til at opflamme hans Iver efter at yde Hjælp, da Talen var om en Institution, som han fra første Færd havde følt sig særlig kaldet til at støtte; han greb straks sin Hat og ilede bort, men kastede dog først et resigneret Blik til det halvt tømte Krus paa Bordet. Da jeg lidt efter kom ned til Brandstedet, viste det sig, at Bills Gisning havde været rigtig, og Redningsværket var nu i fuld Gang under Guffys Ledelse. Tønder og Fustager rulledes og slæbtes ud af den brændende Bygning, men det var ogsaa paa høje Tid. thi Taget truede hvert Øjeblik med at skride ned. Næsten hele Lageret var reddet, men Guffy paastod, at der var endnu én Fustage, og trods vore advarende Raab styrtede han sig atter ind i Luerne. Et Øjebliks spændende Stilhed, kun afbrudt af Luernes knitrende Bragen, og Guffy saas at bane sig Vej med Fustagen i sine Arme. Hans Ankomst hilsedes med en øredøvende Jubel, der dog straks slog over i et Angstskrig, thi i samme Nu, han overskred Tærsklen, faldt Taget ind med et frygteligt Brag. Guffy segnede til Jorden, ramt i Hovedet af en nedfaldende Bjælke. Vi ilede hen til ham, idet vi forudsaa det værste. Han blev baaren hen bag en Grøftevold, hvor den franske Læge tog sig af ham, efter at have ladet alle fjerne sig undtagen Bill og mig. Han gav os ikke meget Haab, men hans sagkyndige Erklæring mødtes med fuldstændig Vantro af Bill, som med en Blanding af Medlidenhed og Foragt antydede det latterlige i den Paastand, at en Mand som Guffy skulde give sig for en lumpen sextommers Bjælke. Virkelig slog den syge efter længere Bevidstløshed Øjnene op; hans Blik hvilede med en inderlig Ømhed paa den reddede Fustage, som laa i Nærheden, og han hviskede med mat Stemme: »Ja nu er den Potte ude, er den! Ser De, Sir, jeg har aldrig holdt af at gjøre Vrøvl, har jeg ikke, og naar det er min Tur at gaa ud af Spillet, saa er det i sin Rigtighed. Værs'go, bland og gaa an med en Rubber til. Bill sørger nok for, at det løber af uden Spektakel, og hvis det kunde more Dem, Sir, at lave noget sammen til at sætte uden paa, De ved, med en Sten og saadan lidt Pilleri . . . .« Han holdt inde og lukkede Øjnene; lidt efter flød en feberhed Rødme hen over hans Ansigt og han mumlede: »Afskrækkende Exempel . . . i et Menageri . . .« — Hans Hoved sank mat tilbage, og hans Læber hviskede nogle uhørlige Stavelser. Efter et lille Ophold aabnedes hans Øjne igjen og fæstede sig paa Bill; denne bøjede sig ned til ham: »Er der noget, Du vil, Guffy?« — »Jeg vilde bare sagt,« mumlede han, « at nu ærgrer det mig dog, at — jeg lod den halve Genever staa deroppe paa Bordet.« Hans Stemme døde hen, idet han pludselig sank tilbage, og en Trækning for over hans Ansigt. Lægen bøjede sig ned over ham, men rettede sig straks igjen i Vejret med et betegnende Skuldertræk, idet han mumlede: »*C'etait un brave après tout!*« Dermed vendte han sig og gik, og jeg fulgte ham. Vi vandrede tavse ned ad Vejen, men vi var ikke komne langt, før vi blev kaldte tilbage ved et Raab fra Bill. Vi vendte om, og hvad skildrer vor Forbavselse, da vort Blik fulgte Retningen af Bills triumferende udstrakte Pegefinger og opdagede — Guffy! der sad opad Grøftevolden og betragtede os med velvillige Blikke. Han var ligbleg, men lod iøvrigt til at befinde sig ganske vel. Vi stod som fastnaglede og stirrede paa den gjenopstandne, som nu med sin sædvanlige anstandsfulde Ro begyndte: »Det var vel ikke tænkeligt, at der kunde gjøres nogetsomhelst i Retning af lidt drikkeligt her i Nærheden, for den Bjælke tog paa Kræfterne. De skal ikke tage Dem videre af, at jeg var lidt rørende før, for det er noget, som altid har ligget svært til mig. Skal vi saa være gemytlige! Ha, ha! Kom Bill, naar jeg hager mig fast til dig, kan jeg nok humpe ned til Brændevinsknejpen og se til den halve Genever fra før.« — Og dermed vandrede de to Hædersmænd ud ad Vejen og overlod os som et værgeløst Bytte til vor Overraskelse. Jeg fulgte dem med Øjnene ned til Brændevinsudsalget, som laa i den anden Ende af Byen. Mit Blik hvilede paa Guffys høje Skikkelse, som den skred henad Vejen, medens Eftermiddagssolens sidste Skær spillede paa hans prægtige Nakke og hans Revolverskæfte. Idet jeg saa efter ham, gjentog jeg uvilkaarlig som i Tanker min Vens Ord:

C'etait un brave après tout!

Richard Kaufmann.

Officier de l'academie.

Har I aldrig set en »*Nutids*«-Redaktør?
Hip oh hip, oh hip, ohej!
Vil I vide, hvordan han ser ud, saa hør:
Hip oh hip, oh hip, oh ohej!

Hans Buxer de er vide og hans Knebelsbart er spids,
Hans Ansigt det er skikkeligt og altid veltilfreds,
Hans Blad er saa som saa, men læses dog, fordi
At han faar sjelden Lov at skrive selv deri.
Hip oh hip, oh hip, oh høj!
Nej, han faar sjelden Lov at skrive selv deri

Richard Kaufmann det er Mandens Navn paa Dansk,
Hip oh hip, oh hip, oh høj!
Gud skal vide, hvad han kalder sig paa Fransk,
Hip oh hip, oh hip, oh høj!
Han borer og han puffer alle Vegne frem sig selv,
Han kravler og han klatrer op ad Ærens glatte Pæl.
Han giver ikke tabt, nej Richard han er seig:
Han véd, med bar Beskedenhed man naar det ej.
Hip oh hip, oh hip, oh høj!
Han véd, med bar Beskedenhed man naar det ej.

Paa Kongressen mødte han som »Digter« stor,
Hip oh hip, oh hip, ohej!
Og til Taffels var hos Londons Lordmayor.
Hip oh hip, oh hip, ohej!
I Frankrig et Slags Orden har han holet sig tilsidst,
Og om en to tre Aar saa bli'er han Æreslegionist,
Her hjemme gaar det dog med den Slags ej saa flot
Kun »Broderskabets« Papegøje har han faat,
Hip oh hip, oh hip, oh høj!
Ja »Broderskabets« Papegøje klæ'er ham godt.

Mêlée.

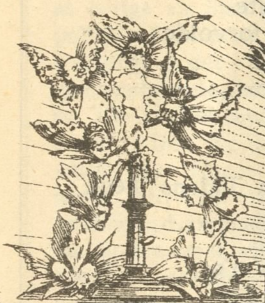
Motto: Gråt, Fader BERG och ſpela,
Din pipa ſorgligt ſtäm,
. . . . . . Och røret kläm.
— — — — — — — — — —
Der förr du ſtod till venſter,
Och på ditt valdthorn gol,
Nu ſynes bara ſønderſlagna fenſter — —

När bröder ej förlikas.
Plär leken lyktas få,
. . . Min rygg er blå.
En Ørfil kan undvikas,
När ſom man ingen ger.
. . . Blås inte mer.

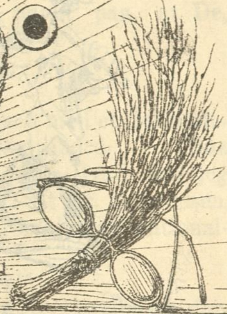
Fredm. Epistel Nr. 12
öfver slagsmålet paa *Gröna Lund.*

1879. Torsdagen den 28de August. Nr. 35.

PUNCH.

Barnlig Anerkjendelse.

STILLE BEUNDRINGSKOR: Yndigt! Henrivende!
UNGDOMMELIG SOLO: Mo'er! Gi' Manden en 'gilling!

Nutidsbilleder
ude og hjemme fra.

III.

«An der schonen blauen Donau»,
Hvor man Vals og Hopsa dyrker,
Truende Ministerkriser
Horisonten nu formørker.

Selv de mindste «Morgenblätter»
Mellem Bøhmerwald og Jassy
Har som Thema nu for Tiden:
Bliver eller gaar ANDRASSY?

Muligvis han snart maa sige
Sit Farvel til Taburetten,
Selv om BISMARCK bli'er benovet,
Og «der Greise» gal i Hætten.

Thi man siger om ANDRASSY,
— Tro blot ej, i Wien man «prater» —
At han knytted' Venskabsbaandet
Mellem tvende Kejserstater.

Det var ham, som hverken levned'
Ordet eller Pen og Blæk Ro,
Før fra Habsburgs Kejsersale
Lød et hohenzollernsk Ekko

Busenfreund han var med BISMARCK,
Og hans Venskab steg med Aarene,
Saa han aldrig var i Stand at
Fare paa sin Ven i Haarene.

Venskabstegn de Herrer vexled'
Hyppig, og et sandt Slaraffen-
liv i Vennesind de førte,
«Da de sletted' Paragraffen».

Slig en trofast Ven at miste
Kan selv BISMARCK Sorg forvolde.
Mulig vil Berlinerfreden
Derved faa sin sidste «Olle».

IV.

Her hjemme man grunder paa Tidens Tegn
Og al den Regn,
Som for Tiden opliver Høsten.
Ak ja! her er mange Ting i Vej'n,
Og det er kun snavs med Trøsten.

HIN LEDRE klager kun lidet glad
I HØGSBROES Blad:
Til Agters hans Planer er gaaede.
Venstre faar derfor sin varme Mad,
Og nu stander Landet i Vaade!

Demokratiet faar ren Besked;
Han rakker det ned,
Saa man næsten maa tro, at han skammer sig
Ved al den Kiv og Forfængelighed,
Som gjorde dets Holdning saa jammerlig.

HIN LEDRE han tænker: «Saa fugtigt et Vejr
Vil Vælgernes Hær
Og Valgmøder lidet kun baade;
Dog kan man vist fiske foruden Besvær,
For nu stander Landet i Vaade!»

Saa sanddru og skyldfri og uerfar'n
Som et nyfødt Barn,
Selv i sin Artikel han pranger,
Og dog skal man se, at med saadanne Garn
Kun Torsk eller Flynder han fanger.

For Moderationen fra forrige Aar
Kun Utak han faar.
— Hans Planer blev ikke forstaaede! —
Nu som Radikal udi Vandet han gaar,
For nu stander Landet i Vaade.

Punch drømmer.

Der var Torden i Luften. *Punch* følte sig saa tung og træt i Lemmerne, og da han strakte sig paa sin magelige Sofa, var det med en Følelse af at al Verdens Daarskab og Elendighed laa som en Edderdunsdyne over hans stakkels udmattede Legeme. Han trængte til et

trøstende og styrkende Ord, og saa tog han *Dagens Nyheder*. Det var ikke for at læse Fraklipningsfeuilletonen, der synes at være optagen i Bladet for at skaffe dette den størst mulige Udbredelse i Landets Idiotanstalter og abnorme Skoler, men derimod for at berige sin Sjæl med Kundskaben om, hvilke smaa politiske Skandaler der kunde være indtruffet omkring i Landet i det sidste Døgn. Hvilken salig Glæde gjennembævede ikke hans Hjerte, da han stødte paa en lille Artikel med Overskriften „En Misforstaaelse"! Det var hverken mer eller mindre end en Attest fra *Dagens Nyheder* om, „at Hr. Topsø havde erhvervet sig et godt Navn som en loyal og paalidelig Kampfælle". — Hvad er en dansk Snaps? En Opstrammer vil man svare. Ja, men kun i ren fysisk Henseende. I moralsk Henseende ligger der noget ganske anderledes styrkende, vækkende, opstrammende, vederkvægende og afstivende i saadan et storslaaet Træk af ren menneskelig Natur.

Hvad har stakkels Topsø gjort,
At Hr. Carstensen ham roser!

nynnede *Punch* stille rørt hen for sig, og hans Øjne fyldtes med Medfølelsens klare Taarer ved Tanken om den uhyre Taknemmelighedsbyrde, der her var læsset paa Redaktøren af *Dagbladets* Skuldre. Der maa være kommen noget storladent over Carstensen. Han maa vist have været ude i zoologisk Have og ladet sig begejstre ved Synet af Hr. Fischers Elefanter! Og *Punch's* Tanker blev lyse som et Par Nankings Bukser i Solskin, og med Carstensens Avis trykket i Favnen slumrede han ind saa sødt og fredelig, som om han havde lagt sit Hoved til Hvile i gamle *Berlingskes* astronomiske Skjød. Saa drømte han, at det bankede paa Døren, og ind traadte Redaktøren af *Dagens Nyheder*.

„Gud bevares, er det Dem, Hr. Carstensen?" sagde *Punch* yderlig forbavset.

„Det er længe siden, vi har set hinanden," begyndte Carstensen.

„Hm ja, jeg tror saamæn ogsaa. Sidst vi saas, var vistnok i et af Stadens offenlige Lokaler sammen med en Del juridiske Herrer."

„Ja det var en Svir," bemærkede Carstensen.

„Aa ja saamæn! Regningen var ikke saa ganske lille, men — som den store Statsøkonom Cobden bemærker —"

„Tør jeg bede mig fritaget for at høre det Navn nævne," ytrede Hr. Carstensen synlig irriteret.

„Om Forladelse. Jeg glemte, at De er Beskyttelsesmand nu, men De var jo dog i sin Tid Sekretær ved Frihandelsforeningen, og jeg trode, at De dog mulig endnu fra den Tid bevarede Erindringen om, at den store Frihandelsmand Cobden —"

„Ja undskyld, kjære Hr. Punch, jeg har Hastværk og maa gaa lige til Sagen. Ser De, Tingen er den, at jeg, som De véd, har en Del Udestaaende med Venstre, og da jeg, som De ogsaa véd, sætter Pris paa mit gode Navn og Rygte —"

„Jo Tak, det véd jeg," indskød *Punch*.

„Ja vist! Ja! Og nu har jeg, som De ser, givet Topsø en Attest for Loyalitet og Paalidelighed, og jeg synes, det kunde være rart ogsaa selv at faa en Attest, men jeg er ikke vis paa at faa Topsø til det, og det ser bedre ud, naar det kom fra en Anden, og saa har jeg tænkt paa, at De, som kjender mig saa godt, vilde —"

„Give Dem Attest?"

Carstensen nikkede.

„Ja med Glæde," sagde *Punch* med et forbindtligt Smil og satte sig ved sit Skrivebord. — „Naa ja, De vilde altsaa have en Attest. Hvad skal jeg skrive? Skal jeg skrive saaledes: At Hr. Carstensen, forhenværende Medarbejder af forskjellige nationalliberale Blade —"

„Nej Tak. Spring det over!"

„Naa, ja ja da. Altsaa: At Hr. Carstensen forhenværende Frihandelsmand, nuværende —"

„Herre Gud! Højstærede," afbrød Carstensen, „hvad skal vi med alt det „forhenværende"? Lad os holde os til Nutiden!"

„Godt Ord igjen!" sagde *Punch*. „Men hvad skal jeg egenlig give Dem Attest for. At De er Redaktør af Godsejerbladet, behøver jeg da ikke at skrive, det ved jo Enhver, og hvad De har faaet for —"

„Hvad for noget!"

„— for en flink Medarbejder i Meyer, mener jeg."

„Ja, ikke sandt!" udbrød Carstensen formildet. „Nej, ser De, kjære Punch, det var bare saadan noget i Retning af „Kampfælle" og „paalidelig", De kunde tjene mig med."

„Naa saadan! Ja saa skal der straks blive serveret," sagde *Punch* og dyppede med Iver Pennen i Blækhuset. Man hørte den i et Par Sekunder kradse paa Papiret. Derpaa tog *Punch* dette og rakte Carsensen det med et venligt og troskyldigt Blik.

Carstensen læste:

„At Hr. Carstensen bestandig har været mig en tro Støtte og en lige saa paalidelig som uinteresseret Medarbejder, bevidnes efter Anmodning af

„Punch"

Punch har set Fru Berling spille *Jane Eyre*, men et rædselsfuldere Syn end Hr. Carstensens Ansigt i dette Øjeblik, mindes han ikke at have set paa noget Morskabsteater. Han løftede sin Haand, som var han den i Skyen tronende olympiske Jupiter. — Bummelummelum! lød det, og *Punch* fór op af sin Slummer. Det var ikke andet end et Lyn, der var faret ind gjennem det aabenstaaende Vindue og havde smadret hans Spyttebakke.

„Det er da ogsaa et ækelt Rumleri i Aar," bemærkede *Punch*, idet han lukkede Vinduet. Han lagde sig atter paa Sofaen, men han sov ikke mere. Han tænkte paa sin Drøm.

Rimeligt nok.

— . . . Og nu er han ſgu, ſaa vidt jeg véd, paa Bidſtrup.
— Det er da vel kun en Lyſttur?
— Ja, han maa jo være gal ellers!

Puritansk.

— Wor Præst gi'er 100 Kroner og æ Sognraaj gi'er dovvelt saa møj te et Orreværk i wor Kirk', nær ens Tid Do, Mett', som haar en stur Paart i æ Kirk', wil gi' di' Diel.
— Nej, Guj wil A itt! Will I ha' Musik, saa ka' I go i en Daandsebud aa itt' i mi' Kirk'!

Apothekere og Doktorer.

Udi den forrige Uge man saa
Æskulaps Sønner paa Rejse at gaa.
Ikke de sa'e deres Kunder Farvel
For at faa nye at slaa ihjel;
Nej, de holdt bare et gavnligt Møde
Saavel for levende som for de døde.
Ovre i Svendborg Mødet blev holdt,
Og det har megen Glæde forvoldt.

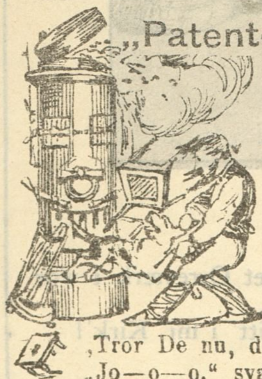
Man under Mødet grundig fik sat
En Samfundsopgave under Debat:
Ovre paa Fyn man savner med Sorg,
Hvad man dog har nærved Blæsenborg.
Thi man om Øen klarlig beviste,
At der er Trang til en Daarekiste.
Det er nok troligt, thi der man jo ser
»Moderationens» Hovedkvarter.

End ydermere forrige Tors-
dag var der kommen en Del til Aars.
Det var de brave Godtfolk, som dur
Særlig til at lave Mixtur,
Og som til Menneskets Gavn sig kaster
Over at smøre al Slags Plaster.
Kort sagt, vort yderste Højreparti,
Hvor «Provisoriet» ej er forbi.

Interesse de manglede ej
For deres gavnlige Næringsvej.
Lægernes Handel med Medicin,
Saa de jo nok, var til deres Ruin.
Anlagt de fik Idealets Briller
Og gav Materialisterne Piller.
Det er i Grunden dog ogsaa for stift,
At de maa sælge Svenskerne Gift.

Uden Recept tør de sende af Sted
Gift til at undlive Ræve med,
Mens Apothekerne de har dog ej
Lov til saadan en Rævestreg.
Men skøndt de grumme gjerne vilde,
Hjælper det ikke, de siger: «nix pille!»
Og de véd godt, det bli'er deres Ruin,
Skal de selv leve af deres Stryknin.

„Patent-Ventilation“.

„Det var en kold En,“ sagde jeg ved mig selv da Fabrikanten havde stillet min nye Kakkelovn med „Patent-Ventilation“ op, og samtidig stillet en Regning op, hvorefter jeg havde at udrede 212 Kroner. — „De kommer igjen i Brændselsbesparelse,“ mente Fabrikanten.

„Tror De nu, den trækker?“ spurgte jeg.

„Jo—o—o,“ svarede han langtrukken, men tilføjede straks efter: „Ellers kan De bare sende Bud efter mig.“

Patent-Ovnen var egenlig ikke nogen Prydelse for Stuen. Der var saa mange Døre, Spjæld, Ventiler, Klapper, Riste, Ringe og Rør paa den, at den levende mindede om en Model til det indvendige af en Spritfabrik. Saa længe det var varmt, grinte mine Bekjendte af den. Jeg lod dem grine og glædede mig til, at det skulde blive koldt. Saa kom Juli Maaned, Dagene blev kortere og Sommerkulden tog til. Jeg vilde selv lægge i den, men de første to Timers Møjsommeligheder gav mig den faste Overbevisning, at det var meget lettere at sætte Ild paa min Kones Isskab eller Springvandet i Kongens Have.

Jeg brugte kun fem Flasker Petroleum, en Sæk Pindebrænde og en hel Aargang af Adresseavisen for at faa Ild paa.

Jeg var lige bleven færdig med at putte det sidste Kvartal ind, efter at have ligget tre Timer foran Ovnen og pustet mig en Faaresyge til, da jeg paa én Gang ser mit Lommetørklæde med meget mere end Lynets Fart kile fra Gulvet, hvor det laa, og lige ind i den underste Ventil. Jeg greb efter det, men for silde, Pinde, Tørv, Garnnøgler, kort sagt Alt, hvad der vejede mindre end et Par Pund, dansede lystig hen ad Gulvet og lige ind i Ventilen. „Den trækker brillant,“ tænkte jeg, „men den bliver skam dyr at fodre i Længden.“ Og sikken en Luft der var i Stuen. Det var lige som at kjøre i aaben Kupé til Klampenborg. Jeg behøvede slet ikke at vende Bladene i den Bog, jeg læste i. Det gik strygende af sig selv. Men lidt efter, da jeg vilde tage Noget i min Skrivebordsskuffe, fløj der to Hundredekronesedler og 5 Telegrafaktier i Ventilen. Det syntes jeg alligevel var en temmelig vidt dreven Gemytlighed og sendte Bud efter Fabrikanten. Han sagde, at alle Ventilerne skulde være aabne paa én Gang. Jeg fulgte Raadet og lukkede et Par op for oven. Der røg straks et halvt Dusin Smaagjenstande ud i Hovedet paa mig, og der kom i det Hele mere Balance i Tingene, for saa vidt Asenet nu begyndte at suge større Gjenstande til sig forneden og spytte dem ud igjen foroven. Og saa tudede den saa gyselig hele Tiden. Naar der røg en Skammel ind, tav den et Øjeblik og gumlede lidt paa den, saa spyttede den den, som sagt, ud igjen og begyndte igjen at tude. Jeg og min Familie maatte hele Dagen kravle omkring i Stuen og holde paa Møblerne, der bestandig var paa Vandring hen imod Uhyret. Vores mindste Dreng bandt vi fast henne ved Vinduet for at han ikke skulde gaa i Løbet. Det kunde slet ikke nytte at tale til hinanden, da alle Ordene blev snubbede ud af Munden paa os og røg lige ind i den nederste Ventil for to Sekunder efter at flyve ud igjennem den øverste paa en aldeles sindsforvirrende og ugrammatikalsk Maade, Enstavelsesordene først, saa Tostavelsesordene og saa fremdeles, saa at alt, hvad vi sagde, blev ligefrem

Vrøvl. Paa en Gang bankede det paa Døren. Det var min Kones Onkel, Kancelliraaden, der kom for at gjøre Visit. Jeg havde al Tid før set ham som en ret ungdommelig Maad med et smukt brunt Hovedhaar. Men, lige idet han kom ind ad Døren, hoppede Hovedhaaret af ham og lige ind i Ventilen. Han var saa skaldet som en Suppeterrin. Vi andre havde muligvis kunnet hykle og lade som ingen Ting, men lille Dagmar — hun er kun seks Aar og har ikke gaaet i højere Dannelsesanstalt endnu — gav sig til at klappe i Hænderne paa en meget usømmelig Maade. Kancelliraaden saa strængt paa hende og gik derefter uden at sige et Ord sin Vej. Han har slettet min Kone ud af sit Testamente, hører jeg, og givet Pengene til et Børne-, Rasp- og Forbedringshus, som skal oprettes efter hans Død.

Min Kone og mine Børn gik tidlig i Seng. De var allesammen forkølede og havde Snue og Tandpine. Børnene sagde, at de var „sultne". Det var saamæn intet Under, for hver Gang vi gav dem et Stykke Smørrebrød, tog Kakkelovnen det fra dem, først Paalæget og saa Resten. Jeg blev lidt oppe endnu for at samle mine Tanker og vore Løsøregjenstande. Jeg havde faaet det meste skrabet sammen, og der manglede kun nogle Sofapuder, et Cigarfutteral, en Papirkurv, tre Tobakspiber og en halv Flaske Kognak, da det med ét blev ganske stille i Stuen og kun en svag Hylen lod sig høre. Jeg tænkte allerede med stille Jubel, at der var sprunget noget i Maskineriet, og lovede mig selv at give fem Øre til de Fattige, men ved nøjere Undersøgelse opdager jeg til min Skræk, at det var vor gamle trofaste Hund Svip, der var kommen Svælget for nær og sad i Klemme derinde mellem nogle væmmelige Jerntapper, som lignede Ulvetænder. Jeg trak straks Dyret ud. Den var meget bedrøvelig at se til. Der var næsten ikke et Haar paa den og hele Huden paa den ene Side af det Skind var trukken op i en Kæmpevable, som om den havde havt tre hundrede Blodkopper og oven i Kjøbet Kontorkopper paa. Den var meget fornærmet og krænket over den Behandling og har været melankolsk lige siden den Dag.

Jeg gik i Seng og drømte hele Natten, at jeg sejlede i Luftballon med Madame Godard og Kakkelovnsfabrikanten.

Næste Morgen sendte jeg Bud efter ham. Han sagde, at den nederste Ventil var vist for lille, den skulde gjøres større. Jeg spurgte ham, om det var hans Mening at forvandle mig og min Familie til et Perpetuum mobile og tage Patent paa os med. Han grinte og foreslog at lukke alle Ventilerne og lade være at lægge i Kakkelovnen. Det gjorde vi og det hjalp. Til sidst bad han mig om en Anbefaling til Offenliggjørelse. — Her er den.

Baadehold i Rosenaaen.

Efter ſikkert Forlydende agter Magiſtraten i en nær Fremtid at give en begrænſet Tilladelſe til at befare Roſenaaen i Robaade. Tilladelſen vil dog kun blive given under følgende Betingelſer og Forudſætninger:

1) Anſøgeren maa være Grundejer her i Staden.
2) Hans Fader, ſaa vel paa fædrene ſom paa mødrene Side, maa ligeledes have været Grundejer.
3) Hans Bedſtefader maa have været ſkatteydende Borger her i Staden.
4) Vedkommende maa, inden Tilladelſen gives, ſtille en Kavtion paa 1000 Kr. i anordningsmæsſige Papirer. Selvſkyldnerkavtion modtages ikke.
5) Før Tilladelſen gives, maa vedkommende have taget Styrmandseksamen ſaavel i Længden, ſom i Breden, ſamt godtgjøre at have faret mindst 18 Maaneder i overſøiſk, mindſt 3 Maaneder i underſøiſk og mindſt 5 Maaneder i øſterſøiſk Fart.
6) Den eventuelle Ejer af Baaden maa forpligte ſig til:
a) aldrig at udlaane Baaden til andre, *b*) intet Maaltid at indtage i Baaden, *c*) ikke at ſpytte i Vandet, naar han ſejler, *d*) ikke at ryge Tobak i Baaden, *e*) at holde den forſvarlig lænket og Lænken forſynet med Patent Laas efter Yale Syſtemet (NB. Cylinderne maa ikke udtages).
7) I Overtrædelſestifælde forbeholder Magiſtraten ſig øjeblikkelig at fratage Vedkommende ſaavel Retten til at holde Baad ſom Baaden ſelv. Denne vil derefter blive ſtillet til offenlig Avktion. Det indkomne Beløb vil blive tilſtillet Sankt Hans Hospitals Skovkasſe.

Overlampepudserens Sommerdagbog,

Niniche. Fransk Pjæs, dansk Teater, svenske Skådespelare og tysk Publik. Fordi Konsten ikke er national og en Hjemmefødning men fælles og international; Paa Klampenborg. Men Polismästeren i Helsingør havde forbudt Stykket; Der Steds. Hvorfor jeg spurgte Petterson; Om han trode, Birkedommeren vilde lade den gaa. Hvortil Petterson bemærkede: »Ve' Du kanske inte Severine, a Derektø Key er blen Hedersdokter ved Universitetets Postfestum med Lavbærkrans uden Disputas bagetter; Som er det aller fineste og mest fjong, aa tror Du saa a Birkedommeren; Som er en Hedersgubbe sku finne paa aa være ubehaveli mod Kammerraaden aa la Justissens Jernhaand ligge sine Fengre paa Konstens Sommerfulevinger. Aa Du ka la dit Hjerte sla færre Slav i Minuten; Desformedelst, fordi Svenskerne har garanteret a det er en mycket rolig Pjæs, saa der blir næppe Spektakler. Desangaaende.« Hvad der heller ikke blev, fordi Dyden ikke blev molesteret; Videre. Og første Agt var oppe mellem Bjergene i Tyrol fra ifjor paa en fransk Badeanstalt, hvor der var Dyrehavsbakke desuden med kvindelige Akrobater. Og Klodocher. Og Hr. Wallbergs Bøxer gik i Vasken og Enken Selleri; Som var Fru Bergstrøm; Var en trivelig Gumme og Hr. Key en brav Gaas og Fru Key var en svensk Nattergal; Som hvinede saa Publikum skrattede. Derover; Ovilkorligen som Svenskerne siger. Og i andet Agt havde de flere Klæder paa og var i Paris. Og Kongen af Polen, som Nordenskjöld har været paa Visit hos; Var til Stede og hvad han skulde der, véd jeg ikke, men han var fuld af Polarstjerner. Indvendig paa Frakken. Og gav den store Bjørn; Til Fru Selleri. Men gjorde Indbrud. Hvorefter Fredsdommeren blev meldt. Som jeg trode var Birkedommeren der vilde stoppe Stykket. Og sætte os i Hullet; Hvorfor jeg krøb ind i Garderoben og gjemte mig og saa ikke tredje Agt. Men hørte kun Fru Key hvine og Publikken hysse. Saa jeg var glad ved at jeg fik ikke mere og vil heller se rigtige Akrobater og Klodosjer og Bajasser; En anden Gang.

Kampagnen begynder.

De tre Herolder løfte deres Røſt,
En rig Saiſon for Publikum de maler,
Den ſkal ihjelſlaa Samfundslivets Brøſt
Og ſtundom ogſaa Kunſtens Idealer.

Man ſpiller atter, ikke blot til Lyſt,
Men ogſaa tidt til Kjedſomhedens Kvaler.
— Dog derſom Kunſtens Maal er blot at bære ſig,
Maa jo Kritikkens være det at blære ſig.

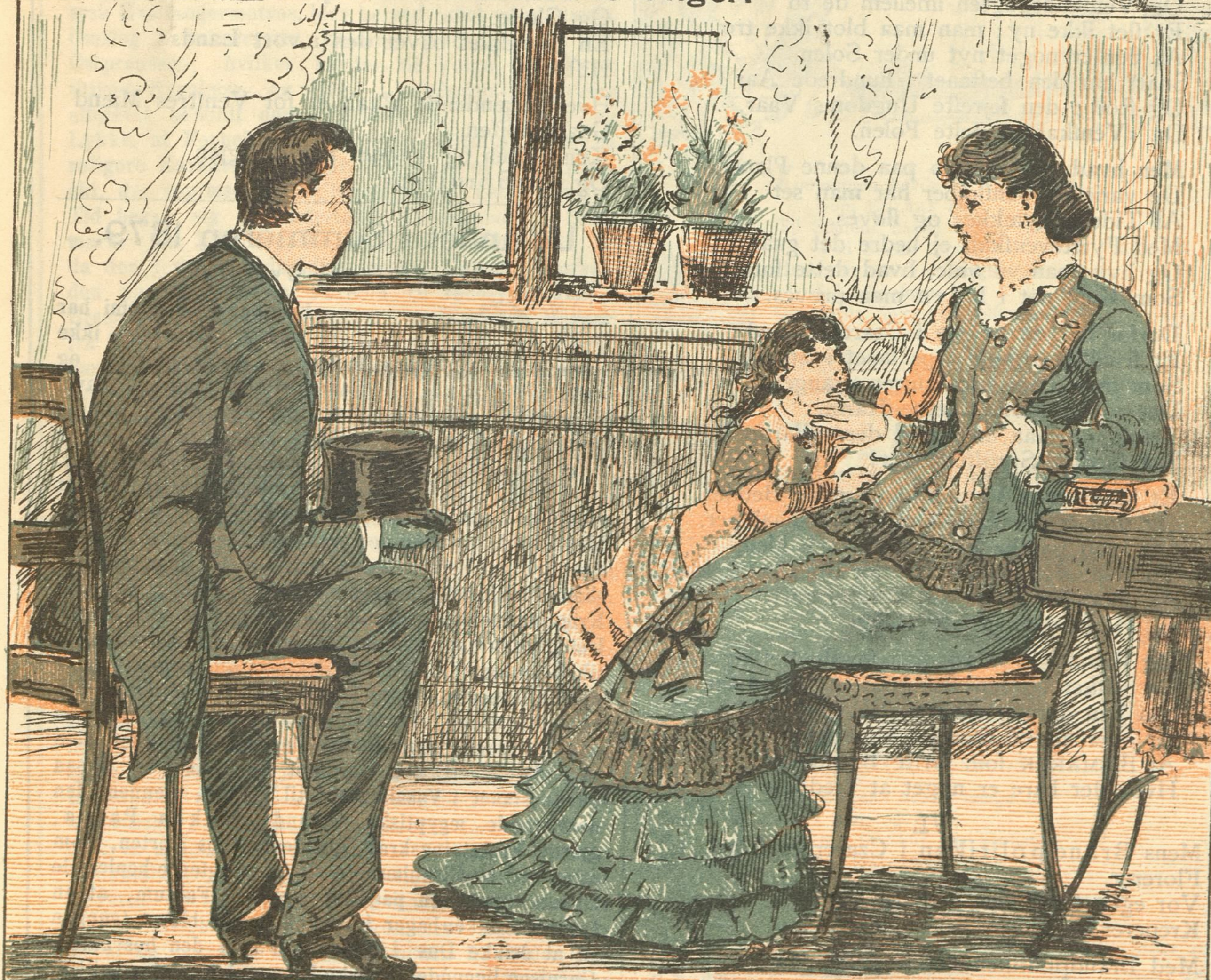

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand № 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri

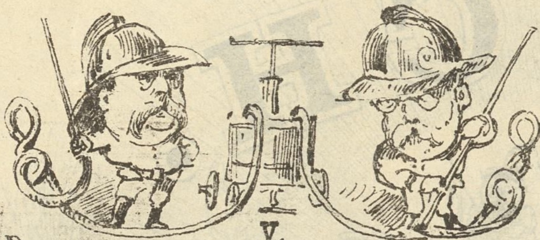
PUNCH.

De søde Unger.

— Du sagde, Mo'er, at jeg ikke maatte sige noget om Hr. Jespersens Næse; han har jo slet ingen!

Nutidsbilleder
ude og hjemme fra.

V.

Det brændende Venſkab, ſom er og ſom var
Imellem «der Greiſe» og Ruſſernes Czar,
Er det brændende Spørgsmaal for Tiden.
Den Venſkabsflamme har været i Stand
Det halve Evropa at ſætte i Brand,
Saa det vaander endnu ſig i Kviden.

Og Venſkabspagten imellem de to
Er ſlet ikke ny; man maa blot ikke tro,
At der er noget nyt under Solen.
Snart har den beſtaaet i hundrede Aar
Og ſtod i den ſejreſte Ungdoms Vaar,
Da «Venſkabet» delte Polen.

Men hvad er Venſkab paa denne Planet?
De varigſte Venſkaber har man ſet
Af Tiderne ſvækkes og ſløves.
Med Fyrſtevenſkab ej bedre det gaar,
Og hvis man vil vide, hvad dette formaar,
Som Guld det i Ilden maa prøves.

Derfor har de tyſke i Czarens Land
Et frivilligt Brandkorps ſaaet i Stand,
Som med Preuſſerdresſuren pranger.
Det volder Moſkoviterne Harm.
Tænk, de maa nære ved deres Barm
Saa ſnedige Sprøjteſlanger!

Et brændende Venſkab kan volde Beſvær;
Og ſkøndt der kan være Spørgsmaal her,
Om man ganſke kan ſtole paa Kilden,
Saa ſtaar det dog ſikkert for BISMARCK klart,
At under en Ildløs det altid er rart,
At Herre man er over Ilden.

Og ſkøndt i Berlin man for Bryſtet ſig ſlaar
Og vaſker ſig ren, ſaa godt man formaar,
Saa kan derpaa man trøſtig vædde,
At over alt vil man let finde Spor
Af BISMARCK ſom førſte Brandmajor,
Hvor der bare er noget at «redde».

VI.

Mens Brandpolitiken i Czarernes Land
Florerer,
Vor egen for Tiden af bare Vand
Kreperer.

Med Brandpolitiken det ſørgelig gaar
Her hjemme,
De daarlige Tider til Gavns den faar
Fornemme.

De brand- og vandlidte Venſtremænd
Maa klage:
Ak, kommer den gode Tid ej igjen
Tilbage?

Den Tid, da man ej, om hvad nu er ſket,
Var drømmende;
Da Brandkasſen ikke blev efterſet
I Sømmene.

Da BAJER endnu raiſonere man ſaa
Om Mandfolk,
Og «*Morgenbladet*»s de ſorte ſmaa
Var Brandfolk.

Da BERG endnu ikke fik Texten læſt
For Valenhed,
Og *Morgenbladet* gav HOLSTEIN Atteſt
For Veltalenhed.

— Forſvunden er Brandpolitikens Glans
Og Glorie.
En Brandplet bliver den i vort Lands
Hiſtorie.

Hvert brændende Haab er for Venſtres Mænd
Gaaet fløjten.
Kun Aſken og Vandet har de igjen
Og — «Sprøjten».

Udlandet i Sommeren 1879.
Orienterende Oversigt.

Evropas Fysiognomi har i de sidste Maaneder ikke forandret sig synderlig, og Landkortfabrikanterne have, som en Følge heraf, kunnet udhvile sig efter de sidste Aars uhørte Anstrængelser. Dette uventet gunstige Resultat turde vist nok for en Del skyldes det usædvanlige Maadehold, hvormed den svejtsiske Regering optraadte lige over for Serbien, hvorved et i sine Følger muligvis skæbnesvangert Sammenstød mellem disse to Magters Krigsflaader blev undgaaet. Som man vil erindre, opstod Uenigheden nærmest ved en af en serbisk Undersaat til Regeringen indsendt Reklamation angaaende et Parti Svejtserost og et Oksehoved Svejtserbitter, der af det græske Toldvæsen var blevet beslaglagt paa den i Athen værende Svejtserkafé, hvis Ejer, som en Følge af, at han var født Rumænier og altsaa havde staaet i Vasalforhold til Tyrkiet, gjennem den derværende ægyptiske Gesandt, Mokka Pacha, gjorde Erstatningskrav gjældende hos Porten, som atter ved en Cirkulærnote til Stormagterne henledede Opmærksomheden paa det sørgelige Faktum, at en tyrkisk Kukkenbager i Rumelien var blevet tvungen til at drikke Dus i Skedevand med den hos ham i Garnison liggende russiske Korporal Knutski, hvilken oprørende Adfærd straks gav Anledning til, at Lord Hartington i Parlamentet opfordrede Regjeringen

til at fremlægge oplysende Aktstykker desangaaende. Lord Beaconsfield beroligede det ærede Medlem med at lade ham vide, at han blæste ham et Stykke, og lod et Vink falde om, at han havde et nyt Rabaldersykke under Indstudering, som ikke vilde undlade atter at sætte Evropa i Forbavselse. Den kejserlig-tyske Regering, der imidlertid havde faaet Færten af den omtalte Svejtserost, sendte øjeblikkelig Emissærer ud i Retningen af Portugal for at forhøre, om dette Land virkelig, som det af de ovennævnte Forhold syntes at fremgaa, skulde have sat sig i Forbindelse med den polske Emigration i Paris og muligvis endog have Del i den svenske Polarekspedition, hvis Søgen efter Nordostpassagen havde krydset Fyrst Bismarcks Planer om højere Toldsatser paa Tran, raa Is og røget Søslangekjød. Fremskridtspartiets Maskepi med de i Lapland stedfundne Skandaler, hvor en indfødt Lappeskrædder i et Anfald af Delirium havde stukket en Synaal bag i en tysk Hvalfangermatros, blev herved røbet og et stærkt Omslag i konservativ Retning fandt Sted i hele Østpreussen, hvilket havde til Følge, at Fyrst Stirum-Nyrnberg og Grev Lirumlarum-Babelsberg alligevel beholdt deres Portefeuiller. Det var en Lykke, at Forholdene i Østerrig samtidig antog en roligere Karakter, idet Hr. Szgprnyi og Grev Brszcki, der repræsenterer Ultrapartierne, netop paa den Tid begav sig til Badestedet Klampenborg i Danmark. En Zifferdepeche fra Tyrol indløb hertil, og da der i denne indholdtes et nyt Udkast, hvorved den pavelige Kuries Forhold til Jødesynagogen i Breslau blev definitivt ordnet, og Familien Rayner fra Tyrol samtidig gav Tilsagn om muligen i næste Sæson at ville give Koncerter paa Kafé Boulevard, begyndte Haussen at indfinde sig paa Børsen i Aarhus, og et større Parti Telegrafaktier gik atter ud af Privatbankens Vekselportefeuille. Skyerne paa den politiske Himmel syntes saaledes at ville have fordelt sig, hvis ikke Ludvig Aagaard ganske uforvarende atter var kommen til at rippe op i den i Artiklens Begyndelse omtalte gamle Ostehistorie, men, da den nævnte Diplomat gjennem Pressen lod sig forlyde med, at han paa Grund af Sommervarmen agtede at realisere et større Parti ægte importerede Oste, blev der atter en levende Notevexling desangaaende, idet Holland lod sig forlyde med at dets Eksporthandel herved vilde lide et føleligt Skaar. Bjørnstjerne Bjørnson nedlagde paa den norske Myseosts Vegne en energisk Protest, og det tyske Brandkorps i Dünaburg i Rusland greb uden Betænkning til Vaaben. Ilden flammede op, og den nihilistiske Presse paa Sydhavsøerne fordrede energisk en øjeblikkelig Opgjørelse af det gamle Evropas Konkursbo. De ferryske Undervisningslove kom her i rette Øjeblik, idet Spørgsmaalet om, hvorvidt Grévy er „Ferry" eller „Ikke-Ferry" sattes under Debat og bortdrog Opmærksomheden fra andre Anliggender. Efter at dette Spørgsmaal imidlertid har fundet sin Løsning gjennem en øjensynlig inspireret Artikel i *Skjelskør-Avis*, der paa det bestemteste modsiger de i *Petersborg-Journal* desangaaende verserende foruroligende Antydninger og efter at Tuborg-Lagerøl med saa stort Held har optaget Kampen mod den hellige Carlsberg Alliance, er der kommet mere Aldersro i Gemytterne, og man tør derfor, uden at være altfor sangvinsk, haabe, at den forestaaende almindelige evropæiske Barbersvendekongres vil kunde holde sit Aabningsmøde i denne Maaned uden at blive forstyrret af nogen ildevarslende Beretning fra det meteorologiske Institut. Striden om Kejserens Skæg vil saa forhaabenlig samme Steds blive afgjort ved en Voldgiftsdomstol og den paatænkte Mobilisering af den forhenværende Borgervæbning i Nibe undgaaet.

Gadevise.

Kommunen havde fig en Mand,
Som EHLERS hed;
Til Stadens Baade virked' han
Ved Søens Bred.*)
Hans «Snetorv» fpurgtes viden om
I Kjøbenhavn
Og gjorde, hvor fom helft man kom,
Berømt hans Navn.
Men EHLERS har reddet fit Pakhus!

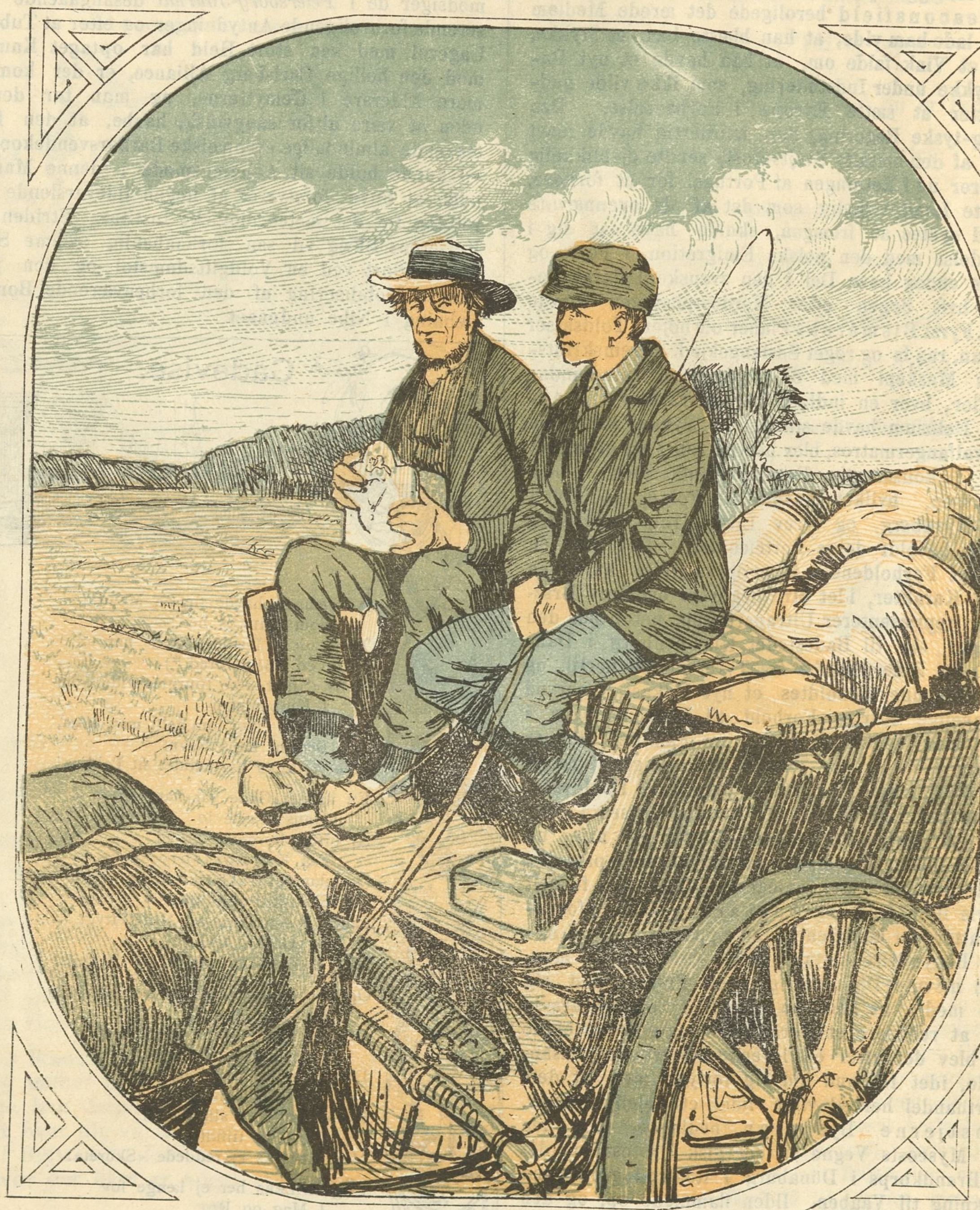
En kroget Gade var hans Fryd,
Hans Hjerte lo
Af lutter Borgemesterdyd
Paa Knippelsbro:
Der ftaar et Pakhus ftolt og trygt,
Skøndt Publikum
Fandt Broen fkæv og Hufet ftygt
Og Gaden krum.
Men EHLERS fik reddet fit Pakhus!

Og Blaagaardsgade laa komplet
For hans Natur;
Der slog han for fin Fortovsret
Fra Skur til Skur.
Dog Skurene kom ilde an,
Trods al hans Lift
Eproprieri blev alle Mand
Og faldt tilfidft.
Men EHLERS ej reddede «Skuret».

Dog EHLERS her ej længe fov
I Mag og Ro,
Men tog fit Skur paa Slæbetov
Til Øfterbro.
Hr. EHHERS, din Arkitektur
Vil aldrig dø!
Snart knejfer Blaagaardsgades Skur
Ved forte Sø,
Hvor EHLERS dog reddede Skuret.

*) Peblingeføen.

Fædre og Sønner.

— Hvodden er ed dov, Do kyrer, din Spøttegøj! — Slap Line — ſtram Piſk! Sikken en Kjørſele!
— Kyre jæ ette godt nok muſkenſens, ſaa kaa I jo kyre ſæle; ſaan e gammel Vrøvles!
— Moks Do! Herrejemeni! Sikke Tider! — De ſku jæ bareſtens ha prøvd mæ min Faar, Do ka rejnk tro, te jæ had faat paa Skrinet. Nej, min Dreng, jæ had ette ſaan ed Høvd te Faar, ſom Do haar!

Skolevisitats.

Præsten: Naa, min Dreng! Hvorfra kommer saa alle vore onde Tanker og Begjæringer?
Drengen (misforstaar Skolemesters mimiske Bistand): Fra Degnen!

En Røst fra Jægersborg Allé.

(Frit efter Povl Møller).

Gjennem Pøle og bundløst Morads vi gaa
Med dejlige vandtætte Støvler paa
Af Kalveskind.
Som i det yderste Mørke vi gaa,
Fra vor Magistrat vi bare faa
Dens Maaneskin.

Jo, det er des værre bedrøveligt fat
Med os, der skal vandre til Ordrup Krat
I Maaneskin.
Gangstien bruges til Rendesten;
Vi kan ikke sige: «Naa, den er jo ren!»
Vi arme Skind.

Hisset synker en god Kammerat,
Som mærkelig nok var slet ikke plakat,
Det stakkels Skind.
Han drukner i Mudder og mister sit Vejr,
Slig Skæbne kan ramme den bedste her
I Maaneskin.

Som Kæmper hilser i sorten Nat
Os Dynger af Snavs, man paa Vejen har sat
I Vind og Vejr.
Ak wai mir, en Gang paa Vejens Bund
Man sikkert vil finde som Mosefund
Mig arme Skind.

Fra Byraadsmødet

i X—borg. XII.

I Byraadets Gaarsmøde behandledes følgende Sager:

1. Fra *Kirkeværgerne* var der til Approbation fremlagt en *Plan til Afgravning* af Pladsen ved den østlige Side af Kirken. *Borgemesteren* var ingenlunde blind, hverken for Manglerne eller Fortrinene ved Afgravningsplanen, men maatte dog sige, at de sidste vare meget iøjnefaldende. Thi det var jo vitterligt, at der i Løbet af de sidste to Aarhundreder havde dannet sig en Ansamling af Jord om Kirken paa flere Fods Højde; man havde undret sig over, at de nederste Vinduer sad saa paafaldende lavt ved Jorden, men efter at have gjennemgravet Jordlaget, saa man, at det var Grunden. Man vilde altsaa først faa Kirken tilbage i sin egenlige Skikkelse, naar man fuldstændig afgravede Pladsen om Kirken. Og hvad vilde ikke Torvet vinde ved en saadan Afgravning af Kirken, hvorved det imposante arkitektoniske Mindesmærke blev fremtrædende i sin fulde Glans og Storhed.

Materialist *Svedskelsen* kunde paa ingen Maade gaa ind paa den Afgravning, da hans Butik, der nu er i Stueetagen i hans Ejendom paa Hjørnet af Torvet og Pladsen ved Kirken, vilde komme til at ligge paa 1ste Sal (Latter). Ja, det vilde den; i hvert Fald vilde der fra Jorden blive over 3 Alen op til Indgangen, saa Kjælderen vilde i Grunden blive Stueetage, og derfor vilde han ikke lade sig afgrave. — Kjøbmand *Sørensen* fandt, at Byens Forskjønnelse gik over Alt, og det var beklageligt, at der i Byraadets Midte fandtes Mænd, der nærede saa *materialistiske* Anskuelser, som den foregaaende Taler; Afgravningen burde fremmes, om ogsaa et eller andet gammelt Hus gik med i Kjøbet. — *Svedskelsen* mente, at Sørensen neppe vilde foreslaa dette, hvis det var hans Ejendom, der var Tale om. Og det var dog ubilligt, at Kirken, naar den skulde forskjønnes, skulde gjøres det paa den Maade, at den blev saadan forskjønnet, at det blev en enkelt Mand, som maatte betale dens Forskjønnelse, naar den blev forskjønnet. Hans Ejendom vilde jo ved en saadan Behandling synke i alle Folks Øjne. — Vinhandler *Lung* mente, at hans Ejendom snarere maatte stige i Folks Øjne, naar den blev højere end hidtil. — Skomager *Kruse* havde en Gang, da han bode i Nykjøbing paa Lolland (Latter), da havde han hat staaendes i sin Have et gammelt Æbletræ, der bar Tønder (Latter), men efterhaanden tabte sig saadan, at det kun bar Skæpper og til sidst neppe et Fjerdingkar, — og det var dejlige Vinterkaviller, der vare saa røde som Saffian, men det kom nu ikke Sagen ved. Og saa havde han henvendt sig til en Gartner Buxbom, der gjørde i Køkkenhaver, men ogsaa kastede sig over Træfrugt og hang sig i Træer, naar han kunde finde nogen, — men det kom nu ikke Sagen ved. Og han havde raadet til, da der stod nogle gamle, mosgrode Pæretræer, som trak Safterne fra Æbletræet til sig og dog ikke blev federe derfor, saa skulde han hugge Pærerne om og lade grave om Æbletræet; og det havde han ogsaa gjort, og saa bar Æbletræet Tønder igjen. Og derfor mente han ogsaa, at man ikke skulde tage Hensyn til nogle gamle Huse overfor saadan en Kirke som Byens Kirke, for den Kirke var meget smukkere end Kirken i Nykjøbing, hvor han tidligere havde hat sit Værksted, — men det kom nu ikke Sagen ved. — Glarmester *Svendsen* mente, at man dog maatte sige, at naar man undergravede Svedskelsens Hus, kunde man maaske bidrage til, at man undergravede hans Helbred ved Fugtighed og Ærgrelser, som man paadrog ham. — Prokurator *Justesen* fandt, at det var en ren Gevinst for Materialisten, naar hans Kjælder blev Stue, Stuen til 1ste Sal, 1ste Sal til 2den, og 2den Sal til 3die. For saa havde han jo endda extra tjent sig en Kjælder, som han kunde anlægge, naar han vilde. For øvrigt mente han, at Sagen rettest henvistes til Brolægningsudvalget, hvilket ogsaa skete.

— Mødet hævet Kl. 8½.

Den 7. i Maaneden *Mir* Aar 1249 efter *Jezdegerd.*

Broder i Islam, Selim, Musas og den hvidarmede Guzles Søn, Profetens Ven, Hilsen!

Gud er Gud! Den vigtigste Gade i disse Gebrers By hedder Østersgaden. Den er fuld af kostelige Basarer og beboet af Patriarken Ibrahims vantro Afkom. Kvinderne fra Haremerne trippe omkring her som Trapgæs baade ved Dag og ved Nat; de trodse Allah og Profeten med utilsløret Aasyn, gaa ud og ind af Hebræernes Basarer og lefle med de unge Gjavrer, som vandre op og ned ad Gadens Stenbro som Tranerne ved Evfrat. I Hebræernes Basarer ligger der mange Punge fulde af Darejker, Guld og kostelige Smykker. Om Natten, naar Allah ruller Mørke ud over Jorden, og Hebræerne ere i deres Haremer, gaa Ahrimans snedige Rævesønner, Tyvene, ind i Basarerne og bortføre Ibrahims Børns Punge. Ved Muhameds Skjæg, en Gjavr hedder Boretyven; han er snildere end Salem, denne sunnitiske Søn af en Hund, som stjal Beyen Gjafar al Motawakel ud af hans Kaftan. Mashallah! I de sidste 14 Dage har denne Gjavr af en Boretyv plyndret fem Basarer paa Østersgaden, og Hebræerne sønderrive deres Kaftaner og fylde Allahs Øren med deres Skrig. Allah er stor! De Sønner af Faar, som skulle gribe Tyvene og bringe dem for Kadiens Aasyn, kaldes Politiet, og deres Bimbaschi er Abu Crone. Allah Akbar! Denne Kafir er visere end Kong Soliman og ser mere end Allahs Sol. Han har hundrede Hænder og et Øje i hver Haand; et Par af Dagens hellige Timer er nok for ham til at se og straffe alt det onde, der foregaar i hele disse Profetens Fjenders By, saa at han fra fire Timer efter Middag til næste Dag, naar Ormudz's straalende Øje staar i Zenith, kan være langt borte i sit Pavlun ude paa Landet for at gribe Tyve, Røvere og andre af Ahrimans Børn, der maatte ville bortføre hans Kvinder og Liggendefæ for hans Øjne. Inshallah! Hvilken Iver og Utrættelighed i Tjenesten! Den næstypperste Bassa blandt disse Politikafirer hedder Myr Clausen. Ved Muhameds Ribben! Denne vantro er hærdebred som en Bøffel og hans Lænder stærke som Fatimes Ægteherres; hans Aasyn er blomstrende som en Valmue og hans Hjærne visere end syv Ulemaers. Især er han saa forfaren i alskens Retsvidenskab eller Jus, som disse Hundesønner sige. Derhos er han en Løve i Striden, kold og klar, selv naar en Trællesøns Kugle piber forbi hans Øren, og en Rytter, dygtigere end Ørknens Beduin. Allah el Allah! Naar han paa sin Kamel galopperer omkring, naar Allahs Skygge paa Jorden viser sit Aasyn for sine Undersaatter, er han saare frygtelig at skue og hans Slaver skjælve og slaa Allahs Jord med deres Pander. En tredje Bassa hedder Thalbitzer Effendi, Tyvenes Skræk. Inshallah! Hans Øje er som Lossens, hans Næse som en Støverhunds, hans Hænder fulde af Slag under Fodsaalerne. I otte Nætter stod han som en Minaret med sine Slaver midt i Østersgaden, at han maatte lægge sin Vredes Haand paa Boretyven, men denne Søn af en skabet Ræv lod sine Tøfler staa uden for sit Harem; den niende Nat var Thalbitzer Effendi og hans Slaver hos deres Hustruer og Boretyven i Hebræernes Skatkamre. Ved Ayeschas Aske, disse Kafirer ere meget vise.

Den viseste af alle disse de rettroendes Fjender er dog Byens allerøverste Overgjavr. Inshallah! Gud er stor! Denne mærkværdige Vantro bestaar af fire sammenvoxede Kafirer i én Kaftan og med én Fez paa alle fire Hoveder, dem Profetens Vrede ramme. Allah il Allah! Det ene af disse Hoveder er større end de andre, og visere, som min Faders Søn strax skal fornemme. En anden Gade i disse vantro Hundes By hedder Nørrebro, en tredje Østerbro. Ved Nørrebro laa der en Hytte, som tilhørte en Kafir, Abu Frølund, der sad mellem Kul og Tørv og varmede sig, thi i dette Allah forhadte Land er det aldrig Sommer. Denne Hytte spærrede Færdselen, saa Kafirerne, knurrende som Køtere, maatte ride langt uden om Hytten, som Kameler om Løvens Hule. Den anden Gade, Østerbro, var — og er endnu en liden Stund — bred og farbar som Landevejen fra Teheran til Ispahan. Men hvad er sket? Vil den hoftebrede Guzles Søn tro min Munds Røst? Har ikke det største af de fire Hoveder, fuldt af Visdoms Tanker som et Græskar af Frø, afkjøbt Kulgjavren hans Hytte for talløse Punge og ladet den nedrive? Og har derpaa ikke Storhovedet givet en af sine Slaver Tilladelse til paa den anden Gade, hvor hidtil hverken Hus eller Hytte har spærret Vejen for Kameler, vejfarende Mænd og Kvæg, at bygge sig et Pavlun tværs over Gaden, saa din Faders Søn, o, du den velsignede Guzles førstefødte, vil nødes til at opkiltre sin Kaftan og vade gjennem Søen som en Hejre for at komme uden om dette det store Hoveds Slaves Pavlun. Maatte alle Ahrimans Dews tage saadan Visdom! Mashallah! Den hvidbarmede Guzles Søn er ingen Strudš, og hans Hoved ingen tom Lædersæk, men den Visdom er for høj for hans Hjærne.

Selah! Ven og Broder! Maatte dine Hustruer blive fede som Olje og dine Sønner talrige som Myrer. Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven og Broder

Jakub ben Musa Nasreddin.

Teaterbetraktninger

a

Søren Pipperop.

Ådjøs, du Sommer ang detai! —
Talia møder mæ sit Lav,
Aa derfor, gode Venner, ska I
Høre mit Hjærtes Harpeslav.
Sjæfen ka være ganske roli,
Han æ en Mand, som jæ ha kær,
Aa Pengekassen bli'er inte doli,
Saa længe han trækker sit »Tordenvær«.

Kornevilles Klokker ka samle
Hus igen, da Tevedaar fek
Fat i en ny, fordi den gamle
Rævnede helt, da Tora gek.
Vel ka den nye osse lokke
Toner frem, der æ hinners lig,
Men jæ sku mene, a Toras Klokke
Den va dov mere omfangsrig.

Robbert immervæk »Humbug« laver,
Aa han tænkte: »Nu æ der bagt!«
Da han som Pantominegraver
Fandt sig en lille bitte Schacht.
Aa sit Publikum ha han glædet
Mæ en Ventilation, der maa
Dajli ku brues af Folk i Stædet
For a ta ing aa svede paa.

Talias Præster ha nu lavet
En Begravelseskasse, aa
Begavelsen bier flot begravet —
Den Ubegavede liesaa.
Gelinde nu min Taare triller
Ve Tanken om, at føst sin Fe
Høler den stakkels Skuespiller,
Nær han lægger saj te a dø.

Hanekamp.

(Agurketidens Bjarkemaal.)

Højt det gjalder!
Luren kalder
Presſen op til blodigt Slag.

Bud os bringer
Hanevinger,
Hanegal om klaren Dag.

Vaagner ej til Gammens-Tale,
Lydt de røde Haner gale
Under Presſens Hildurs-Leg

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 11te September. Nr. 37.

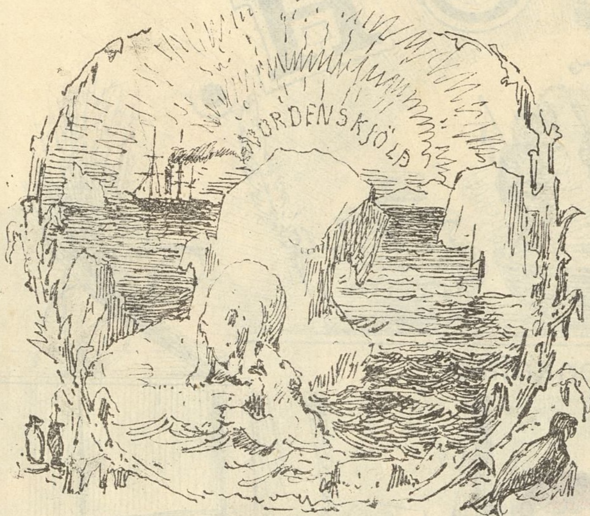

Ved Morgenkaffen.

— Det var dog rædſomt, hvor det lynede og tordnede i Nat.
— Men Herre Gud, min Pige! Hvorfor kaldte Du ſaa ikke paa mig? Du véd dog godt, at jeg ikke kan ſove i ſaadant et Vejr

Nutidsbilleder

ude og hjemme fra.

VII.

Paa Politikens brogede Gebet,
Hvor der er Travlhed idelig og idelig,
Er ikke Spor af nyt for Tiden ſket,
Tavsheden herſker dæmpet og højtidelig.
Den offenlige Mening ſlumrer blidelig
Og drømmer om, hvad den har hørt og ſet,
Imens i Søvnens Arme os forlyſter
Søſlangens Gjenkomſt under Norges Kyſter.

Det overgaar i Grunden al Forſtand,
At dette Kræ, ſom ſtadig Uro volder,
Skøndt til Rubriken «Humbug» det ſig holder,
Skal netop vælge BJØRNSONS Fædreland
Til der at give ſine Gjæſteroller
Som Alvorsmand udi det bare Vand.
Mærkværdigt nok, at ſamme Land forener
Paa ſit Gebet to ſlige Fænomener!

Dog lad det ſtakkels Søuhyre ſno
Sig, ſom det vil, om Preſſens Klippetinder,
Hvor det forhaabenlig vil længe bo
Og ſole ſine redelige Finner.
Vor Tid har Fænomener nok, der ſkinner
Som Nordlys over «Polens Bjerges» Ro.
Nys kom her Bud om NORDENSKJÖLD fra Aſien:
Han Manden var, ſom fandt Nordoſtpasſagen.

Det var en Heltedaad, langt mere værd,
End hvad en vis Kulturſtat har udrettet,
Som, ſtøttet til en overtallig Hær,
Sin «Ære» i den ſvages Blod har tvættet,
Belyſt den bengalſk under Flammeſkær
Fra SØNDERBORG, ſamt «Paragraffen ſlettet»;
Den Mand, ſom ſejred' over Nordens Ismark,
Har ſtørre Ros fortjent end nogen BISMARK.

Og nu for Tiden har man dobbelt Grund
Til ret at være NORDENSKJÖLD taknemmelig:
Imellem Japans Kyſt og Øreſund
Er der ſaa langt, at det er næſten væmmelig',
Og mens vi vente her fra Stund til Stund,
Og hver en Nyhed ſynes rent at gjemme ſig,
Saa ſender han til bedſte for vor Viden
Os nyt fra ASIEN i Agurketiden!

VIII.

De Venſtremænd udi Kjøbenhavn
De ſad i en fæl Menage.
— Vejen til Taburettes Favn
Er Venſtres Nordoſtpasſage.

De Venſtremænd rejſte ſaa mange Mil
Som NORDENSKJÖLD norden for Aſien.
Dog inde i Axelſtad holdt de Hvil,
Her var viſt Nordoſtpasſagen.

At opdage denne var deres Agt
Og deres alvorlige Mening;
Danned' af «Valgros» de her en Magt
Og kaldte den Onsdagsforening.

I Axelſtad ſtod den under Gevær,
Beredt til blodige Fejder,
Og danned' en talrig Venſtrehær:
— Tre Mand og halvanden Gefrejter!

Med Socialiſterne Møder de holdt
Sønden for EREMITAGEN,
Den røde Fane betegnede ſtolt
Deres Vej til Nordoſtpasſagen.

At ſejre paa den Maner eller dø
Den Venſtreklub havde i Sinde.
Dog maatte den ſejle ſin egen Sø
For Taburetten at vinde.

Den krydſed' i Dage, den krydſed' i Aar,
Men «en kold En» blev Entrepriſen.
Kulden var fæl og WINTHER var haard,
Man mægted' ej bryde Iſen.

Af indvortes Tvedragt og Klammeri
Var Venſtres Foreninger optaget;
Den gunſtige Tid var ſnart forbi,
Men Pasſagen blev ikke opdaget.

Nej Axelſtad! trods al anvendt Flid
Blev du ikke til Venſtreſtad opdraget,
For Expeditionen gik til en Tid,
Men ſaa blev til ſidſt den opdaget.

Et Minimum.

Det kunde selvfølgelig aldrig falde mig ind at nægte, at et Barometer kan være et ligesaa nyttigt Stykke Bohave i en Husholdning som for Exempel en Gulvmaatte eller et Rivejern; men at det desværre ikke altid forener det nyttige med det behagelige, er mit Barometer et ligesaa oplysende som sørgeligt Exempel paa.

Da jeg for et Par Maaneder siden anskaffede mig det, skete Erhvervelsen af rent økonomisk Hensyn, saa sparede jeg nemlig at læse Beretningerne fra det meteorologiske Institut. Desuden maa man jo følge med Tiden og altsaa holde sig et Vejrglas, naar man lever i en Vejrglacialperiode. Strax, da jeg hængte det op paa Væggen, begyndte det med at falde, og det saa dybt, at jeg maatte samle det op fra Gulvet. Heldigvis havde dette dog ingen forværrende Indflydelse paa Vejret, for det regnede temmelig stærkt i Forvejen, men paa selve Barometeret havde Faldet en meget nedslaaende Virkning. Det har nemlig siden havt en saa stærk Tendens til at falde, at jeg flere Gange har tænkt paa at lade det underkaste en Kur for faldende Syge.

Jeg har aldrig næret, hvad man kalder Standsfordomme, men imod Barometerstanden har jeg rigtignok i — jeg havde nær sagt Sommer — følt en levende Uvillie, for dens Standsforskjel har gjort mig voldsom mange Knuder. Saaledes var jeg for en Maaanedstid siden til et gemytligt Sold hos en god Ven, og før jeg gik hjemmefra, stod mit Barometer paa smukt Vejr, men paa Hjemvejen forlod min splinterny Hat mig uden at angive noget som helst Paaskud, og den har ikke siden ladet sig til Syne; og da jeg saa kom hjem og skulde se paa Barometeret, stod det ganske rigtig paa „Storm". „Herregud!" tænkte jeg! „skulde du dog synke saa dybt." Men værre blev det i de følgende tre Uger da det meteorologiske Institut havde opfundet sit Minimum, der lod til at øve et moralsk Lufttryk paa Vejret i alle fem Verdensdele. Jeg har ikke nogen klar Forestilling om, til hvilken Kategori dette Minimum egenlig hører, men jeg er overbevist om, at det har indgaaet en of- og defensiv Alliance med mit Vejrglas for at skaffe mig saamange Regn-, Hagl- og Tordenbyger paa Halsen, som muligt. Jeg har i den sidste Tid faaet vendt 2 Paraplyer, ødelagt tre Frakker, fire Par Benklæder og fem Sauser, saa jeg ved at se mit Klædeskab indvendig efter i Sømmene, finder det forvandlet til et sørgeligt Regnskab. Selv i Teatret er jeg bleven overfaldet af Tordenvejr og har i Stedet for en Teaterkikkert maatte forsyne mig med et Par Lynafledere. Endelig klarede det dog forleden: Barometeret gik op over „smukt Vejr"; jeg fik da en lys Ide. satte Vejrglasset paa Assistenshuset, og nu „staar" det paa „bestandigt".

Plan

til en Ombygning af

Frue Kirke.

Hele Klatten nedrives, og der bygges en ny Kirke, ganſke ſom den var, førend Englænderne brændte den af.

Overslag.

Udgift ved Opførelſen af den nye Kirke anslaas til:	m
Nedrivningen af den gamle Kirke vil formentlig koſte *cirka*	n
	$m+n$
Ved Salg af Materialierne fra den gamle Kirke antages at kunne paaregnes en Indtægt af *cirka*. .	p
Totaludgift . . .	$m+n\div p$

E. S. Denne Plan har allerede for henved 33 Aar ſiden begyndt at danne ſig hos mig, men den har — ligeſom BJØRNSTJERNE BJØRNSONS Anſkuelſer om den franſke Aand — førſt efterhaanden arbejdet ſig frem til Klarhed, og da den nu ved den Diskuſſion, der nylig har fundet Sted i Preſſen, er bleven ſaa klar ſom en Haletudſe, der ikke har faaet Noget at ſpiſe i 14 Dage, har jeg troet ikke længer at burde forholde Almenheden den. Ærbødigſt

M. U. R. Svendsen.
Arkitekt.

Fortegnelse over Breve,

ſom paa Grund af utydelig eller mangelfuld Adreſſe ikke have kunnet blive afleverede, men ſom formodes at være deſtinerede til Firmaet Stokkeby & Hvalſø:

Adreſſe: Hvalkeby & Stokſø,
Stokkehval & Søby,
Søbyhval & Stokſø,
Byhvalſtok & Staldſø,
Valbyſtok & Byſø,
Stokkeſø & Valdby,
Valbyſø & Stokke,
Hvalpeſtok & Staldby,
Støkkehvalp & Søby,

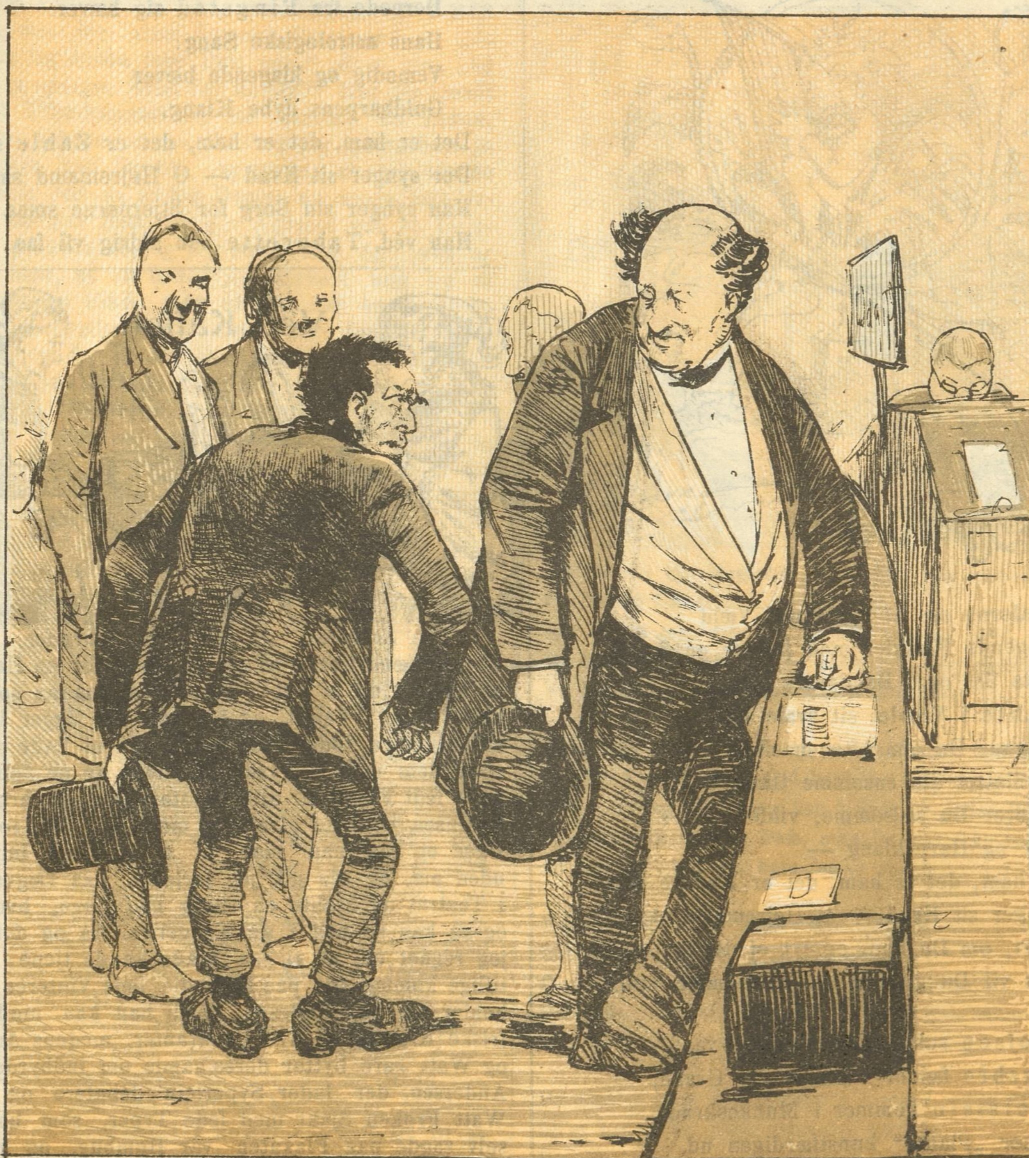
og ſom derfor henligge til Afhentning paa Gækkebrevkontoret.

De to Døve.

Vi to Gamle har i Grunden intet at lade hinanden høre!

Lige for Lige.

— For Fanden! Kan De ikke flytte Dem eller dog bare trække Deres Mave til Dem?
— Næ, go'e Herre! Det tør jeg sgu inte — den kunde ellers let ta Fejl og komme ud i Ryggen

Zahle.

(Frit efter Erik Bogh.)

Hvor Talerne øse af Frasernes Væld
De klingende Floskler med Bulder og Spræl
I Tingets Sal og i Bøndernes Kro,
Har Zahle i Vrøvlet sit svale Bo.
Men gaar Du om Aftenen silde
Ved Slottet din ensomme Gang,
Og hører Du sælsomme, vilde
Toner og Harpeklang —
Det er ham, det er ham, det er Zahle selv,
Der synger sit Kvad — O Højremænd skjælv!
Gak bort, om Du kan, og lyt ej dertil,
Thi sent vil Du glemme det rædsomme Spil.

Naar Bojsen sukker saa kold og vaad,
Og Høgsbro fælder i Bladet sin Graad,
Naar Holstein kommer i Munkeskrud
Og stikker „Plader“ kunstfærdigen ud,
Da runger fra Ringsted atter
Den mægtige Guldharpes Klang,
Da skingrer saa haanlig en Latter
Gjennem den vilde Sang.
Det er ham, det er ham, det er Zahle selv,
Der synger sit Kvad — O Højremænd skælv!
Gak bort, om Du kan, og lyt ej derpaa:
Forgæves Du prøver hans Sang at forstaa.

Men mangen en Kvæld i den lune Vaar,
Naar Folke-Hjertet kun sagte slaar,
Naar Chresten er tavs og paa Himmelens Blaa
De tusinde venlige Stjerner staa,
Dernede fra Ringsted sig hæver
Hans astrologiske Sang:
Vemodig og klagende bæver
Guldharpens dybe Klang.
Det er ham, det er ham, det er Zahle selv,
Der synger sit Kvad — O Højremænd skjælv!
Han synger sin Sorg for Stjernerne smaa:
Han véd, Taburette han aldrig vil faa.

Fru *Sørensen.* Ja søde Fru Schrøder, det har De saamænd Ret i, at det er slemt for en Husmoder at komme ud af det i denne Tid, saadan som Skinkerne gaar i Vejret, og jeg tror det ligger i at der er saamange Jøder, der holder op at lade være at spise dem nede i Tyskland, hvor de er nødt til at have fedt Flæsk til alle de store Ord, de bruger, og Sørensen vil ikke give mig mere end 50 Kroner om Ugen og saa maa man jo se at tjene lidt extra uden om, og saa gik jeg forleden paa Logeavktion, i Teatret og kjøbte en rigtig god Loge, hvor man ogsaa kan se ned i de Kongelige fra og det havde jeg regnet ud, at vi saa baade kunde tjene lidt og tillige komme frit paa Komedie hele Vinteren og jeg holder nu paa Fallesen, fordi han kan møde med friske Kræfter og nye Debutanter, medens Andersen og Watt bare bytter deres gamle om indbyrdes, som Andersen, der lader Syperlein debutere og Robert Watt Frøken Sjakt med fede Typer, som han dog selv sagde paa Plakaten var Humbug, og jeg fik saa straks Fru Petersen, De véd hende Bundtmagerenken med de fem grimme Døtre, og Fru Christensen, der jo nok er separeret men ellers en pæn Kone og en tre fire andre dannede Damer og saa havde jeg lige en Plads tilbage som jeg saa satte i Dagstelegrafen kunde faas af en enlig Person, og saa kan De tænke Dem, hvor ubehageligt søde Fru Schrøder, at samme Morgen kommer der en Mand op i store Vandstøvler og bruntærnede Bukser og med et rødt Skæg og en Vorte paa Næsen og siger at han vil

have den Plads. Saa siger jeg jo til ham med Værdighed, kan De tro, søde Fru Schrøder: „Jeg vil gjøre Dem opmærksom paa, min Herre, at i min Loge kommer der lutter dannede Personer.“ — „Ja det sætter jeg ogsaa især Pris paa,“ siger han, „og maa jeg saa spørge, hvad den koster?“ Har De kjendt Mage til Uforskammethed af saadan en Laban, saadan en, saadan en — uha! og jeg laante ham jo et Par Øjne, kan De tro, og sagde, at jeg skulde forhøre mig hos de andre Damer og sende ham Besked og saa gav han mig sin Adresse paa et Visitkort og sjokkede af, og jeg satte mig lige ned og skrev til ham, at nu havde jeg forhørt mig og at der blev ingen Plads, men nu kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at næste Dag kommer Fru Mikkelsen op for at faa en Kop Kaffe og en lille Passiar, og saa fortæller hun mig, at det er en ung Godsejersøn, som skal arve hele Klatten efter sin Fader og ligger og lærer Landvæsen her inde og sikken et Parti for Petrine, og jeg havde jo gjerne sendt ham Billetten alligevel og til halv Pris oven i Kjøbet, hvis ikke den unge Løjtnant Svane, som kun er Sekond ditto og gjør Kur til Pigebarnet uden at have en Skilling i Lommen, men bare Skilning i Nakken og Gjæld, havde faaet den. Jeg var saa melangtrist hele Dagen der over, at Sørensen maatte gjøre Skovtur til Søllerød for mig, og saa kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at da vi er kommen i Toget og begyndt at kjøre sagte ved Hellerup giver det sig paa én Gang til at surre og snurre saa forfærdelig i Vognen lige under mine Fødder og helt op i mine Ben og jeg bliver jo forskrækket og skriger ud af Vinduet efter Konduktøren og spørger ham om, hvad det kan være og om han ikke tror der er Fare paa Færde, og saa siger han det er ikke andet end en Bremsekupé, vi er kommen ind i, og vi kunde godt komme ind i en anden og der kan man da se søde Fru Schrøder, at Kammerraad Lembcke har Uret, naar han beskylder Jernbanedirektøren for Dyrplageri, for naar Jernbanen indretter særlige Bremsekupéer ligesom Postvæsenet, der har Bivogne, hvad kan man saa forlange mere, som Frits Grønbæk sagde, da Sørensen fik Baad paa Peblingesøen, som han allerede har digtet, jeg tror det hedder en Barkerolig i kommunal Stil til, til at synge med Zither i Maaneskin, og som begynder saadan:

Ehlers er saa lille,
Hansen er saa stor,
Heymanns Kroner trille,
Henrichsen og Bille
Styrer Stadens Ror.

Og vi har tænkt paa at faa lavet en Fregatta der ude næste Gang Maanen er fuld med bengalske Blus og i Fiskerdragter som Nyrup, da han sang den Stumme i Portoriko, som De jo nok har hørt om, og nu Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Fra et Hjørne af Kirkegaarden.

Højstærede Hr. Magistrat, naar man paa »Assistens«
Sin Bopæl har faaet i et Gravsted,
Saa skulde man dog tro, at man der har Fred, imens
De levende forlyste sig og slaas lidt eller skænd's,
— Jo, Vorherre bevares! sikken Gravfred.

Naar man er død og borte, bør man tage den med Ro,
Og det har jeg nu al Tid havt for Øje,
Men naar jeg nu i Dag har forladt de dødes Bo
Og henvendt mig til Dem, maa De slet ikke tro,
At jeg har gjort det bare for at spøge.

Nej, det er ramme Alvor; den stakkels Kirkegaard
Herude trænger højlig til Fredning.
For oven det dejligste Ukrudt Rødder slaar,
For neden man til Halsen i Vand og Søle staar:
Man bli'er behandlet værre end en Hedning.

De Stakler, som man sænker i Jordens milde Skjød,
Bli'er her til en Slags Gravsøer forviste,
Den Skæbne er for haard, selv om Jorden er for blød,
Og det er dog i Grunden ingen Spøg, selv for en død,
At skulle leve i en Plimsollsk Kiste.

Mærk derfor paa min Klage, I Stadens vise Mænd,
Thi snart er min Taalmodighed omme,
Og lægger man mit Klagemaal helt upaaagtet hen,
Saa bliver jeg sgu nødt til at spøge igjen,
Og saa bli'er det en dyr Spøg for somme.

Ærbødigst

Min Gjenganger og jeg selv.

Mareridt.

De fæle Redaktørers Rænker
Er større, end du mulig tænker.
Hver Buk, ſom du begaar med Glans,
De artig ride vil til Vands.

Ja, ſelv udi de tavſe Nætter
De paa dit ſtakkels Bryſt ſig ſætter;
De trykke baade tungt og haardt
Og la'er ſig ikke mane bort.

Og deres fæle Sang formaar
Du ikke let at faa paa Døren,
Selv om du mulig ſtoppet faar
Lidt Venſtre-Blaar i dine Øren

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand No. 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 18de September. Nr. 38.

PUNCH.

Sport.

— Er det dog ikke græsſeligt at ſpille paa Græs?
— Jo, men det er gruſomt at ſpille paa Grus.

Fremtidens Venstre.

Mens i det ganſke Land fra Veſt til Øſt
Den gule Sæd paa Marken bliver ſlaaet
Til ſtørre eller mindre Fryd og Trøſt,
Naar paa det tørre man har Kornet faaet,
Har Venſtre haft en yderſt daarlig Høſt,
Thi det har høſtet, hvad det ſelv har ſaaet,
Og ſaar man bare Ukrudt i ſin Ager,
Vil Høſten altid blive lovlig mager.

Fra Aar til Aar med uformindſket Flid
De folkelige brave Bondevenner
I Folkets Jord har plantet Kiv og Splid
Og udſaaet Tvedragt mellem Landets Stænder.
Men ſlig en Gjerning gaar kun til en Tid;
Nu har de ikke flere Dragetænder,
Og det maa falde Venſtre ſvært for Bryſtet,
At kun ſin egen Udſæd har det høſtet.

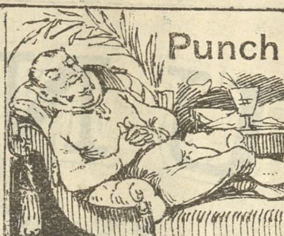
«Bevidſte Folkemagt», ja, du eſt væk!
Det Venſtre, ſom ſtod nær ved Magtens Tinde,
Faldt ned og fik derved et voldſomt Knæk
Som det vil aldrig eller ſent forvinde,
Og Vaakenſkjoldet vil ej pletfrit ſkinne,
Skøndt det bli'er dagligt vadſket af med Blæk,
Og ſkøndt til Strængeleg af ZAHLES Lyre
Det præpareres med ALBERTIS Syre.

Dog Venſtre! det var baade Synd og Skam,
I Fald du ſkulde dø i denne Kvide!
Vi venter, du vil ſnarlig ſkyde Ham
Og lade os og hele Verden vide,
At endnu du har Kræfter til at ſtride
Med fordums Mod og Kraft for dit Program!
Der har dog viſt ſig Tegn i Tvedragtsflammen,
At Venſtre nok igjen kan bages ſammen.

HIN LEDRE ſom en kyndig Vismand ſpaar,
At Venſtre vil i kraftig Fremgang vorde
Minus ALBERTIS og Hr. BERGS Kohorde;
ALBERTI véd, at Venſtre alt formaar,
Naar BERGS og HOLSTEINS Grupper holdes borte
Fra Venſtres Rækker, og Hr. BERG forſtaar,
At Venſtres Kæmper ſtaa, ſom de var murede,
Naar alle Moderate blive ſurede

Faar diſſe trende bare deres Villie,
Saa faar et Fremtidsvenſtre man at ſe,
Uskyldigt ſom den rene hvide Lillie,
Og rent ſom nylig falden Vinterſne.
Derfra vil ingen Deſertioner ſke,
Der bliver aldrig Tviſt i den Familie.
Og Højre vil — det har man Lov at tænke —
Dets Dannelſe ſin fulde Biſtand ſkænke.

Punch drømmer.

Punch havde været i Udstillingen. Det var lykkedes ham at komme ind uden videre Molest, og han havde i den Anledning takket sin Gud samt Komiteen, der ikke havde anset ham værdig til Fribillet og den deraf følgende Nedsættelse i den menige Presses anden Klasse med sort Kokarde, hvis usalige Medlemmer ere fordømte til at lade sig maltraktere af Hr. Borgens Bindehund. Han var, som sagt kommen lykkelig forbi denne Cerberus, og i den glade Følelse af at være bleven 50 Øre — nej 1 Krone, for det var i Lørdags — lettere og at have passeret Opsynets Skærsild med hele Lemmer og hel Billet, hengav han sig med Iver til Studiet af den forunderlige Oldtidsprotokol, som beæres med Navnet Katalog. Lyden af mishandlede Bladnegeres Klager og Jammerskrig naade nu og da hans Øren. Hebraiske Forbandelser fra afviste Journalistfættere og Kusiner lød af og til som det oprørte Havs Brølen fra Indgangsdøren, men *Punch* vedblev uforstyrret at gjætte Katalogets mørke Gaader og nedsænke sin skyldfri Sjæl i Fortidens Kulturstrømme. Efter fire Timers anstrængende Studium havde han endelig naat det tilfredsstillende Resultat af sine Undersøgelser, nemlig en Musæums-Hovedpine af rent ud sagt Patent-Dimensioner. Dødtræt slæbte han sig hjem i sin Hule med en Følelse, som om alle Fortidens Tømmermænd holdt Generalforsamling i hans Hjernekiste og omformede dette Møbel sukcessivt i Renaisance-, Rokoko- og Parykstil og saa dog til sidst opgav det Hele for at lade den staa som et unyttigt Skrammel, tom og indholdsløs som en ledende Artikel i gamle *Berlingske.* Men i al denne Tomhed og Stilhed var der tillige Fred og Hvile. Søvnen lagde sin borgemesterlige Haand over hans trætte Øjelaage, og ud af Søvnens Nat hævede sig et fredeligt, solbeskinnet Drømmebillede. *Punch* drømte, han var Svømmelærer og holdt Examen over sine Elever. Ingen skinsyg Kaptajn Schønberg stod ved Siden for med bitre Ord at forstyrrre Publikums Begejstring. Ude i de klare Bølger tumlede hele den glade Skare af taknemlige Elever sig. Først kom Frisvømmerne, de rigtige gamle Vandgængere. Som en vældig Hvalfisk boltrede Chresten Berg sig i Voverne, sprøjtende Skummet i Næsen paa Holstein Ledreborg, der som en smidig Aal bugtede sig af Sted, medens Alberti som en mægtig Helleflynder gled stille og majestætisk frem. Zahle gav den glade Lax og slog Saltomortaler og Koldbøtter hen over den lille Høgsbro, hvis sorte Kalot og røde Skæg gav ham en vis Lighed med en melankolsk Sælhund. Borgemester Ehlers laa ganske stille paa Ryggen og drev; han var saa forsigtig og bange for at røre sig, da han nødig vilde plumre Vandet, fordi det muligen en Gang, naar alle Ferskvandssøerne var drukne op, kunde blive nødvendigt at nedsætte et

Udvalg til at afgive Betænkning over de forberedende Skridt til at forvandle Øresund til Drikkevandsbeholder. **Tauber**, der ogsaa hører til Eleverne, vilde ikke i. Han havde Vandskræk, men undskyldte sig med, at han lige havde spist til Middag. Den Undskyldning brugte han al Tid, og *Punch* befalede derfor en af sine tjenende Aander at give ham en Douche i Stedet, hvilket ogsaa skete. Blandt Svømmerne i slap Line udmærkede sig især **Vilhelm Møller**, der fløi omkring paa en hel Del Blærer, og efterfulgtes af **Richard Kaufmann**, hvis Svømmemaade mindede om en Blæksprutes Bevægelser. Exredaktør **Meyer** gjorde forskjellige haabløse Forsøg paa at agere Dykker, men var nær bleven ført til Søs af den stærke Strøm, hvis han ikke heldigvis var bleven bjærget af Redaktør **Carstensen**, der har studeret de forskjellige Bjærgemethoder paa Rysenstens Badeanstalt under Kultusministeriets Vejledning. *Punch* var selv ivrig beskjæftiget med at lære Krigsministeren, der, skjøndt Landmilitær, i den senere Tid har følt en uimodstaaelig Trang til at gaa i Vandet, de første Grundsætninger i stram Line, da han pludselig hørte et forfærdeligt Bulder. Det var **Søslangen**, der paa én Gang hævede sit skjældækkede Hoved op af Dybet og med vidtopspærret Gab styrede lige løs paa Svømmeanstalten. Der løb en kold Gysen ned ad Ryggen paa *Punch*. Han stirrede forfærdet paa Udyret. Det forekom ham, at der var noget bekjendt i dens Blik. Ja! — Han gjenkjendte dette graadige, umættelige, altopslugende Væsen: — Publikum, der aldrig faar nok, der hver Torsdag kræver ny Næring, det er *Punchs* Søslange. I et Nu havde den slugt **Berg** og **Holstein**; **Zahle** gled ned med, som havde han kun været en Rosin i et Stykke Julekage. Atter aabnede Slangen sit Gab og alle Frisvømmerne og Slaplinerne forsvandt i Afgrunden. Nok en Gang aabnede den Gabet, spyttede først **Vilhelm Møller**, der var den for tællet i Smagen, og **Meyer**, der paa Grund af hans overdrevne Nydelse af Avisænder forekom den noget for trannet, ud igjen, greb derefter Krigsministeren som den sidste Bid og langede til sidst ud efter *Punch* selv til en Himmerigsmundfuld. „Helle min Leg!“ raabte *Punch* i vanvittig Angst, og ved disse Ord svandt Søslangen pludselig ind, blev ganske lille og fløj som en Vildand med raske Vingeslag ind over Landet til sin Rede i *Dagbladets* Spalter. Men *Punch* var vaagnet af Skræk. Foran ham stod, i Stedet for Søslangen, Bogtrykkerens Dreng og skulde hilse og sige, at der manglede en Spalte. *Punch* havde ikke mere at give, saa gav han sig selv og sine Drømme.

Rimbreve

til Fætter Christian i Nykjøbing.

I.

Min kjære Fætter, min gamle Ven!
Det Blæk, som flyder nu fra min Pen,
Skal tolke Dig i Streger og Prikker,
Hvad tungt paa min Sjæl som en Byrde ligger,
At i Hovedstadslivets Tummel og Rend
Mellem Droschker og Sporvogn og fine Butiker
Jeg havde saamænd
Aldeles glemt, at Du existerer,
— Ja vist fortjener jeg dine Skænd,
Men én Ting er baade vis og sikker:
Nu til Dags glemmer man al Tid den,
Der aldrig proberer
At trænge sig frem, men sidder beskeden
I en Krog af Landet og informerer.
— Nej, naar man „stor Forfatter“ agerer,
Naar man reklamerer
Og spekulerer
Samt recenserer og redigerer,
Saa faar man Rang mellem Officerer
Og kommanderer
— At sige i Freden —
Alle de andre smaa Negre i Reden.
Det gjælder at brede sig, gjøre sig stor,
Saa faar man Plads ved det „fine“ Bord,
Drikker Dus med den engelske Lord-mayor,
Og Folket glor
Paa En, som var man en Abekat.
Det kildrer i Sjælen mer end Du tror,
Men for at faa fat
I Berømmelsens gyldne, herlige Skat
Maa man sige God Nat
Til Takt, fin Følelse, Smag, kort sagt
Til alle de daarlige gamle Vaner,
Som over svage Sjæle har Magt,
Men kun er som Sten paa Livets Baner.
For Eksempel:
Du selv har som skikkelig Nykjøbingianer
En syndig Respekt for Kjøbmand G r u m.
Du finder hos ham det rette Stempel
Paa en Handelsmand, mere klog end dum.
Som trofast Tjener i Mammons Tempel
Dag ud, Dag ind bag Disken han handler
Med Svedsker, Korender, Rosiner og Mandler
Og Sæbe og Sirup og Sukker og Rom,
Som til klingende Sølv i hans Pung sig forvandler.
Naar i tredive Aar han har slæbt og slidt,
Har han tjent — lad os sige en halv Tønde Guld,
Og saa synes Du, han har drevet det vidt,
Og løfter for Manden din Hattepul.
Kjære Fætter! Kjender Du Ordet K r e d i t?
Véd Du, hvordan det Ord kan benyttes,
Saa Floderne standse og Bjergene flyttes.
Saa Guldet strømmer
I blinkende Bække,
Hvori Du svømmer
Og skjønne Alladinsdrømme drømmer
Paa Dynger af velfyldte Pengesække?
Kjender Du Ordet K r e d i t?
Kredit betyder, at Du kan frit
Tage ud af din Næstes Lomme.
Dine egne er tomme.
Hvad gør det? Her gjælder ej dit eller mit.
Slaa løs paa den store Gründertromme,
Saa skal Du se, hvor de blanke Kroner
Rullende ned ad Gaden komme
I Millioner,
Og inden maaske en Maaned er omme,
Har Du lokket og tryllet og daaret Enhver,
Lovet dem Renter
Og Dividender,
Guld og grønne Skove hist og her.
Al Ting straaler i Rosenskær;
De store Procenter,
Din sjældne Kredit
Har Massen saa kjær,
Saa gaar Du fallit,
— Og er Millionær.
Se, kjære Christian, saadan er Tiden.
Det kan Du og Grum nu ikke forstaa,
Og al din theologiske Viden
Kan ikke forslaa.
Du lærer Præstens uskyldige Smaa,
At Dyden bestaar i Taalen og Liden,
Saa kommer Lønnen bagefter, siden,
Naar de er blevne gamle og graa.
Nej, kjære Ven, det kan aldrig gaa,
Den Madding bider vi ikke paa.
Kom her til Byen!
Her gaar man ikke med Næsen i Skyen
Og stirrer sig blind efter Idealer.
Det praktiske
Og det faktiske,
Det i ren merkantil Henseende taktiske,
Det er det, man betaler,
Smid Du din Moral og Ethik i Ilden!
Væk med Principerne! Bort med Bagagen!
Reklame og Humbug, der har Du Kilden,
Som i Evropa, Amerika, Asien
Vander Kulturens frugtbare Enge —
Vil Du med, saa hæng paa! Tøv ikke for længe,
Svindel og Gjögl, det er hele Menagen.

Du er egenlig en Romaner, som Storken af Vanvare eller af Distraktion har sat ned i Kjøbenhavn i Stedet for et eller andet Sted i Provence

MAX NORDAU til Hr. RICH. KAUFMANN.

…Aander mødes.

. . . Du er Impressionist. Gjennem Din Sjæl fór Modsætningerne mellem vort første og andet Møde; Du sammenlignede i Tankerne . . . maaske endog de tørre *saltur fiskur*, vi maatte tære i Island, med BRÉBANTS herlige Dinérer. Og under Indtrykket af disse Modsætninger gav dit Bryst sig Luft i en jublende Dithyrambe over Parises Herlighed.

MAX NORDAU til Hr. RICH. KAUFMANN.

Billetsjov.

I Verden kun lidet man gratis faar.
De daarlige Tider, man holder i Aar,
Har varet des værre fo- længe;
Hvor langt man endogsaa vil vandre omkring,
For ingen Ting faar man kun ingen Ting:
Selv Høflighed koster skam Penge.

Vel findes der ikke saa lidet maaske,
Som man kan gratis paa Gaden se,
Dog gjør man sig sikkert omsonst Flid,
Hvis uden Mønt man vil prøve paa
Et nok saa beskedent Indblik at faa
I forrige Tiders Kunstflid.

Derover græmmed' sig mangen Person,
Og *„Dagens Nyheders“* Redaktion
Beslutted' at lindre Sorgen.
Den udlaante sine Billetter til hver,
Som stod den mer eller mindre nær,
Men den Sag var ikke for Borgen.

Den „Frihandel“ kontra „Beskyttelsestold“
Han vilde forpurre ved stræng Kontrol
Med Fribilletternes Ejere,
Han standsed' da to blandt Besøgernes Flok,
Der ikke ham syntes and-dægtige nok
Til at være Carstensens „Nejere.“

Blev da Kassereren gram i Hu,
Og Fribilletterne rev han itu,
Som *„Dagens Nyheder“* beretter.
Den Medfart synes vi dog var for haard;
De stakkels Medarbejdere faar
Kun at nøjes med Udgangsbilletter.

Men nu samler sig Journalisternes Hær
Som Hjælpe-Trop'er til blodig Færd
For Pressens Prærogativer.
Den vil have Borgen for sin Ret
Til Disposition over den Billet,
Som „til Redaktionen“ man giver.

Dog hvad kommer Bladets Gjenvordighed
I den Sag det ærede Publikum ved?
Den Ting er privat, tør man mene.
Har Bladets Ret man beskaaret for haardt,
Det kommer alligevel nok til Kort,
— Til Adgangskort *nota bene.*

Det var just i selv samme Blad, at man fik
En hjemmegjort Folketeaterkritik,
Skøndt „Negeren“ ej havde væ't der.
Og derfor vi véd, at hvordan det end gaar,
En Anmelder, som sine Sager forstaar,
Behøver slets ingen Billetter.

Offenlig Brevvexling.

Nordsjælland, Avgust 1879.

Kjære Ven!

Tak for dit sidste Brev, som Du havde tilskrevet mig fra Interlaken, og hvoraf jeg ser, at Du er ligesaa begejstret for Schwejtz paa Slutningen af din Rejse som ved Begyndelsen. Denne stærke Begejstring irriterer mig for Resten i høj Grad, mig, der hører til dem, der «tror, der er skjønnest i Nordsjælland». Og er vel denne Begejstring berettiget? Nej, nej og atter nej!

Du skriver stadig om det dejlige Schwejtz, det henrivende Schwejtz, det fortryllende Schwejtz, og saa ringeagter Du f. Ex. en Egn som denne, hvori jeg har opslaaet mit Pavlun. Du har Ret: Højderne her ere ikke saa mægtige som dem i Schwejtz; men vi have dog ogsaa vore Bjerge her paa Egnen: Højbjerg, Sandbjerg, Dyrehavsbakken o. s. v., og hvad Befolkningen angaar, vil jeg ogsaa kunne vise Dig Schwejtzere her ude. Ja, jeg skal sige Dig det i — Enrum, hvor jeg forgangen Dag saa den prægtigste, ganske vist danske Schwejtzer. Schwejtzerhytter have ogsaa her hos os været kjendte fra Adams Tid, og paa Mejeriets Omraade vil Du kunne faa den dejligste Schweitzerost hos Ostemadammen i Holte, ikke at tale om Hanne Nielsen i Øverrød.

Sprutbakkelse.

Kondenseret Stjernetaage
fra *Flâneurs* Mælkevej.

Der gik mange Stjerner ned i *«Dags-Avisen»*, og endnu flere gik op paa Himlen, da jeg gik ud.

*

Hvorhen?

*

Til Sprutten!

*

Hvem var Sprutten? En, der sprutt ede af Humør paa Tungen som en stegt Aal paa Panden!

*

Hvor var Sprutten? Blandt «Grinebiderne»? den lille Øgruppe i det store Ocean?

*

Nej! Kun i Ordrup!

*

Jeg gik gjennem Jægersborg Allé: se, der laa paa en Løjbænk udenfor sin Villa Sprutten paa sin — ikke paa Hartmanns prægtige Finale og fortalte de halve af sine Historier med et Humør, sam om han havde drukket de andre halve; og dog havde han kun drukket Sødmælk (Nogle mente, at Afskummet havde været bedre).

*

Flere hundrede Mennesker havde grint sig ihjel over ham; og Ambulancen kjørte frem og tilbage for at hente de Døde og Saarede, der laa i saa tætte Lag som Jededrenge i en Galleriloge under Opførelsen af *Lygtemænd.* De, der følte sig mest saarede, lo ikke; men de var heller ikke til Stede.

*

Manden løb fra Konen, og Konen fra Manden, — for at høre paa ham —, hvilket derude kaldtes akut Drachmani.

*

Familien bestaar af Fruen og 6 smaa Miniaturudgaver af Sprutten, der forholde sig til hinanden som de forskjellige Udgaver af Erslevs Geografi, samt af 2 Ponnyer, der daglig færdes paa Marken, selv i *Tordenvejr*, for at samle Kræfter til at jolle af med Sprutten, naar han skal ind til Byen for at holde *Sæsonen*

*

gaaende.

*

Nu laa han som sagt i et Telt og sov i det samme, Regnen styrtede ned og jeg styrtede ind. Han var styrtende

Du skriver saa meget om den evige Sne. Rigtignok findes den ikke her; men vi have til Gjengjæld den evige Regn, og den er heller ikke til at kimse af, i hvor vel den paa Grund af sin Evighed frister mig til at kalde vort Schweitz for det nedersachsiske Schweitz.

Vi have ganske vist ikke de fra H. P. Holst's Naturhistorie saa bekjendte Kameler springende paa vore Bjergtoppe, men saa findes her, i Modsætning til hos Eder, overalt Grovbønder, og vi nøjes ikke som I med en, nei vi have mange Jomfruer. Heller ikke staa vi tilbage for Eder i Retning af Stednavnenes Dobbelthed. Naar I f. Ex. skrive Genf, men sige »Sjeneve«, saa have vi ogsaa vor særegne Orthografi. Vi stave saaledes f. Ex.: T-r-y-g siger Trø, g-e siger ingen Ting, r-ø-d siger rød — Trørød.

Hvis Du er vigtig af Eders Tells Kapel, stikke vi i den Retning heller ikke op for Eder — vi have Grøns Kapel. Eders Tell er død for mange Aar siden, men vi havde foruden Grøn, som endnu er levende, for nylig baade en Hr. og Mad. Tell (eller hvad de nu hedde paa amerikansk) paa det nærliggende Klampenborg, der med største Lethed kunde skyde, om det skulde være, en hel Skæppe Æbler af Hovedet paa hinanden. Føjes saa hertil, Du Alperoser! at jeg hver Aften faar mig en Toddy, saa god, som Du faaer den paa nogensomhelst Schweitzerkafé, vil Du kunne forstaa mig, naar jeg siger: Lad Vorherre kun beholde sit Himmerige og Dig dit Schweitz, naar jeg blot maa beholde mit Nordsjælland.

Eller, for at bevinge mine Ord, »jeg tror stadigvæk, der er skjønnest i Nordsjælland«. Din ikke bjergtagne

Nordsjællænder.

Overlampepudserens Dagbog.

(fortfat af PETERSEN).

10de September. *Tordenvær, Naar Møbler fløttes aa Amfibium.* — Her sidder jeg mig atter til Dabogens Førelse begrunnet i, a Severine er møt med Fraværelse formedelst Dykker ville ha henne ud igæn paa Højskolen for a være til glimrendes Ægsempel aa Mønster for de andre a hans Ælever, i Deklemasjon aa Retskrivning, hva jeg er glad til, fordi hun kan lære a Dykker, aa Dykker a hinne som kaldes den ingbørdes Unnervisning aa her er heller igge, naar jeg skal sige det sæl regti ren Loft a indaanne for Uskyldibedens Lunger anbelangende den har vaaren lummer med Tordenvær, som godt ku ha truggen a Kasino te som Hostrups Støgger har Genegenhed til iforvejen, aa igge sjekaneret os med Gengivelse a fordums Glans og Glorie aa Minners Opvæggelse angaaendes Fru Sødring, som vi elskede, aa Else der sku ha vaaren til Dykker osse hellere, aa vores Torden har igge godt a aa bruges saa tidt fordi den blir slidt a det i Kanterne aa gør igge tilstræggelig moralsk Æfekt som i Donjuans Ende i Lørdags, der sku har vaaren røstende men igge var det. Desformedelst. Men Ærbødigheden aa Desiplinen, der er det Vigtigste faar en Opstramning for Kommandanten, bemærkende a højstsamme har faaet Hostrup tel aa stikke Olafs smaa Heste ind i Støgget til Opmuntring aa Vederkvægelse for Publikum aa som heller igge kan vægge Anstød i Kongelogen værendes en Telfældighed aa igge a Ondskab som Olaf er for godmodig til. Hvorpaa candidat juris Williamblok kom paa Scenen med et Proverbum a de regelmæssige franske uden Rikart Kaufman, der har vaaren en Løgtemand paa hans Vej og lat ham rende te Vat istedetfor at blive hos os, men nu har vi ham igæn, aa gid Du Severine ku ha set ham sedde i Buret som Forfatter aa kigge vemodelien gjennem Tremmerne ned i føste Pakæt, hva der var et Syn for Guder aa for Kapellet, hvorefter hans Proverbum gik med Klap aa Beundring værendes baade kjønt aa ingviklet begrunnet i Dialogen. Aa Emil aa Fru Ekkart fløtter Møblerne som er finfin og liesaa pæne og Noet tel som i Krumkaven men vælter et Møbel, af Postelin og Vandvare. Hvorpaa jeg blev kaldt ned a tygge Jørrensen aa Svendsen til en Spidsbajer aa ville op aa høre Resten aa Slutningen men kom bagetter aa fig Lamperøi istedet. Amfibium a Morliære, som betyder, at det er en Mellemting a en Fugl aa en Fesk aa lever paa Grændsen af Anstændiheden aa de fine Fornæmmelser des angaaende, som man ska kunne balansere paa aa ha vaaren ved Balletten tel, som Fru Ekkart, aa Emil er osse et Amfibium fordi han er baade i Komedien aa det Tragiske aa Frøken Bærtelsen lisaadanne med Balletten aa det reseterende aa er allievel en kort Nat innu, men blir maaske længere henad Jul, aa væm sku ha trot det om Sjæfen, som debuterede med Strygning i Holberg a han ku la Amfibium komme frem værendes dog en Berolielse a Cættig er med aa holder paa Værdigheden aa Moralen, som der er mere a i Støgget end en skulde tro, naar man ser det, som jeg var glad a Du var væg fra Severine, formedelst din Ungdoms Uerfarenhed som du innu er belæmret med aa har erholt som et helligt Arvegods efter din sali Faer, der velle ha slaet Kors for sig aa faaet Hævelse aa Opreisning a hans Hovedhaar værendes ikke mange — men allievel; Desformedelst. Men jeg sier, vi ska lytte til Kritiggen aa Hermand Bang aa Dasavisen, aa bare kile paa og gaa for de Vind uden Reb i Sejlene men stryendes aa la være a ræsonnere. Derover.

---

morsom selv i Drømme; bestyrtet saa jeg paa ham.

*

Hvordan Sprutten saa ud ifjor, véd ethvert Barn, og jeg bemærkede med Glæde, at han i Aar var akkurat den selv samme.

*

Naar det er Aften, medens Sprutten er i godt Humør, og det er han altid efter Kl. 7 om Eftermiddagen, da er hans Historier uendelige. Store Klynger, der er i Pagt med ham, samles da ved den lille Laage ud til Plænen, hvor Fyrværkeriet afbrændes. Som Ildgnister af en Raketstok stryger han Branderne af sin Spadserestok, medens hans Troldkjærling futter af Glæde.

*

Der er en Fejl ved Spruttens Historier.

*

Hvilken?

*

Der er for mange — han fortæller dem til; til Alle og Enhver: til Grosserere og Detailhandlere, Genier og Idioter, Bladsmørere og Statister, Læseheste og Kjøreheste, Pachto- og Hektogrofer.

*

Sprutten er en af de populæreste Mænd i Danmark. Dette er mit fulde Alvor. Derfor siger jeg, naar Nogen spørger mig: »Hvem skal jeg faa til at skrive i mit Blad?«: »Hverken Drachmann eller de sønderjydske Piger, hverken *Sganarel*, *Flâneur* eller *L—o*, som dog er de bedste til 2 Øre Linien og 3 Øre om Søndagen, nej ikke dem;

*

Men Sprutten!«

*

Det hed sig, at *L—o* af Henriquelse havde let sig ihjel den ene Dag og skulde begraves den anden, men da den ene af Ponnyerne havde faaet Gighoste, maatte Begravelsen af Begavelsen udsættes.

*

Grin vil det blive, naar Sprutten en Gang giver os en naturtro Fremstilling af Trefoden, hvorpaa *Dagsavisens* Muse begejstres, nemlig: *Sganarel*, *Flâneur* og *L—o*. Det bliver Grin, men for hvem?

*

Ikke for Trefoden!

*

Men for Tusindbenet: Publikum.

Lirum-Larum.

Allegori paa jordisk Lykke.

K. D. JARDIN pinxit — PUNCH delineavit

Et lovende Program og et prægtigt Farvespil
Den ædle DIZZYS Politik udfolder.
— Kun Skade, der er ikke den Magt i Verden til,
Som kan os garantere, at det holder.

1879. Torsdagen den 25de September. Nr. 39.

Løvens Part.

— Næ Frederik! Nu tog Du igjen tre Nødder, og jeg fik kun én
— Det véd jeg nok.
— Jamen Fa'er ſa'e jo, vi ſku dele.
— Jamen Fa'er ſa'e ikke, vi ſku ha' li'emange.

Engelsk Foretagelsesaand.

Kongen af Zulukaffernes Land
Er nok for Tiden en fangen Mand.
Brittiske Tropper har gjort Kaal
Paa CETEWAYOS Hof og hans Kraal;
Fangen han førtes gjennem Ulundi,
Ak ja — *«sic transit gloria mundi!»*
Britten paa Oxer og Lavrbær blev rig
I denne dyre Gorilla-Krig.

Glæden i England herover er stor,
Takkesange man synger i Kor,
Tropperne blive beværtede flot,
CAREY har Redningsmedaljen faa't,
BEACONSFIELD udbryder fuld af Rørelse:
«Hvilken en Vending ved Forsynets Førelse!»
Og for Triumfen i Afrika
Raabes i *Times:* VIKTORIA!

Stakkels Kong CETEWAYO, du faar
Ikke de allerblideste Kaar;
En Slags Sedan beredet du fik
Ved storbritanisk Finanspolitik.
Britternes Heltebedrifter straaler
Bengalsk belyst af brændende Kraaler.
Snart skal vel Fangen i Englands Byer
Fremvises som et udenlandsk Dyr.

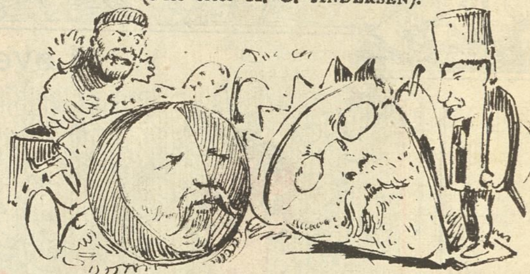
— Ovre udi Afghanistan
Gaar det imedens saa galt, som det kan.
Dræbt blev Viktorias Repræsentant,
Sørgeligt er det, men (Ge)sandt,
At han blev liggende myret paa Pletten,
Det var dog stik imod Folkeretten,
Og det skal hævnes strængt, som man si'er,
Baade paa Kabul og paa dets Emir.

Derfor sig ruster den brittiske Hær.
Hævnens Time vil snart rykke nær.
Tropperne vente endnu blot paa
Splinternye Kameler at faa.
Landet derovre skal helt være øde,
Hundredtusind Kameler er døde;
Dronning VIKTORIAS Hær har bestemt
Tyret Kamelen en Smule for slemt.

Men, naar den hellige Krig bliver endt,
BEACONSFIELD faar sig et stolt Monument.
Reddet han har — det bli'er ej bestridt —
Britternes Ære fra haabløs Fallit.
Englands *Prestige* bevaret nu godt er
Mellem Kalmukker og Hottentotter,
— Ja, dets Navn vil vist snart vinde Klang
Hos Bavian og Orangutang.

Kjærestefolkene.

(Frit efter H. C. ANDERSEN).

Berg og Holstein sad paa Bundtmagerloft sammen mellem andre Venstremænd, og saa sagde Berg til Holstein: „Skulle vi ikke være Kjærestefolk, siden vi dog sidde paa Bundtmagerloft sammen?“ — men Holstein, der var statsvidenskabelig Kandidat og bildte sig ligesaa meget ind som en fin Jurist, vilde ikke svare paa saadan Noget.

Næste Dag kom *Punch*, som ejede Legetøjet; han pudsede Chrestens Briller og gav ham et dejlig hvidt Halsbind paa, det saa just prægtig ud, naar Chresten holdt Tale.

„Se paa mig!“ sagde han til Holstein. „Hvad siger De nu? Skulle vi saa ikke være Kjærestefolk, vi passe godt sammen. De vrøvler og jeg vaaser! lykkeligere end vi To kunne Ingen blive.“

„Saa, tror De det!“ sagde Holstein. „De véd nok ikke, at min Fader og Moder gaar med Grevekrone, og at jeg har gaaet i Skole hos Grüder!“

„Ja, men jeg er Konge paa Bogø,“ sagde Berg, „og Vælgerne har foræret mig et Gulduhr. De har selv sparet Pengene sammen dertil, og det var dem en stor Fornøjelse!“

„Tør De spytte i Værket?“ sagde Holstein.

„Gid jeg aldrig maa komme i „Punch“, om jeg lyver!“ svarede Berg.

„De taler meget godt for Dem af en Skolelærer at være!“ sagde Holstein. „men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halvt forlovet med Taburette; hver Gang jeg holder Tale, stikker hun Hovedet ud af Portefeuillen og siger: Vil De? vil De? og nu har jeg indvortes sagt Ja, og det er saa godt som en halv Forlovelse, men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem.“

„Ja det skal stort hjælpe!“ sagde Chresten, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag talte Holstein; Berg hørte, hvor-

dan han fór højt op i Luften ligesom en Fugl, man kunde slet ikke øjne hans Mening; hver Gang kom han lykkelig ned igjen, men gjorde et højt Spring, naar han rørte Jorden, og det kom enten af Længsel efter Taburette, eller fordi han havde gaaet i Skole hos Grüder. Den niende Gang blev Holstein borte. Folk sagde, han var gaaet i Kloster, og *Punch* søgte og søgte, men borte var han.

„Jeg véd nok, hvor han er!“ sukkede Chresten, „han er oppe i Statsraadet og er gift med Taburette.“

Jo mere Berg tænkte derpaa, desto mere misundelig blev han paa Holstein; netop fordi han ikke kunde faa ham, derfor tog Arrigskaben til. Saaledes gik en hel Sæson — og saa var det en gammel Historie.

Og Berg var ikke ung mere —! Men saa fik han en Dag sin Kongekrone opforgyldt og fik sit Brystdannevirke repareret; aldrig havde han set saa dejlig ud. Saa bevilgede han Kanoner og var nu en Kanonkonge og snakkede, saa det snurrede efter. Ja det var Noget! men med Et snakkede han for stærkt — og borte var han.

Man søgte og søgte, selv hos Værtshusholder Krag og i Grundlovsværneforeningen, han var dog ikke til at finde.

— Hvor var han?

Han var sprungen i *Morgenbladet*, hvor der laa alle Slags: Kaalstokke, Fejeskarn og Grums, der var faldet af fra Kromøder.

„Nu ligger jeg rigtig nok godt; her kan snart Forgyldningen gaa af mig, og hvad det er for nogle Prakkere, jeg er kommen imellem!“ og saa skævede han til en lang Jødedreng, der var klippet alt for nær og til en underlig sjattet Ting, der saa ud som en gammel Karklud; men det var ingen Karklud, det var en gammel „Moderat“, der i lang Tid havde ligget oppe i Høgsbros Folketidende, og som Vandet havde sivet igennem.

„Gud ske Lov, der dog kommer En af Ens Lige, som man kan tale med!“ sagde Holstein og betragtede den restavrerede Berg. „Jeg er egenlig en Greve med statsvidenskabelig Examen og har gaaet i Skole hos Grüder, men det skulde Ingen se paa mig! Jeg var lige ved at holde Bryllup med Taburette, men saa faldt jeg i Høgsbros Folketidende, og der har jeg ligget et helt Aar og sivet. Det er en lang Tid, kan De tro, for en Greve!“

Men Berg sagde Intet, han tænkte paa sin gamle Partifælle, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var ham. —

Da kom Larsen og vilde vende Fjerdingen.

„Heisa, der er Kanonkongen!“ sagde han. Og Berg kom igjen paa Bundtmagerloftet til stor Agt og Ære; men Holstein hørte man Intet om, og Berg snakkede aldrig mer om sin gamle Kjærlighed; den gaar over, naar Kjæresten har ligget et helt Aar i *Folketidende* og sivet, ja man kjender ham aldrig igjen, naar man møder ham i *Morgenbladet*.

Taubers Udsigter.

Nys fra Vedby lød blandt Taarestrømme:
Larsen vil sin Plads i Tinget rømme!
Der han lade vil en anden prøve sig
I hans Rolle, som var højst be—
Højst betegnende for Mandens Værd.

Og naar sit Mandat han har lagt ned i
Vælgerfolkets Haand, er Kredsen ledig.
Tauber er da Manden, som kan brug'en;
Thi man ved, den Stakkel er for—
Er for Tiden i en Slags Exil.

Han paa Valgets Dag igjen vil møde
Og af ædel Frihedsharme gløde,
Fra hans Mund vil lyde den Erklæring,
At han helst sig ønsker fri For—
Fri for provisorisk Maskepi.

Vælgerfolket la'er sig da bedaare,
Og til Talsmand vil det Tauber kaare;
Der som uundværlig Fører viselig
Hænger i med alt, hvad der er —
Alt, hvad der er Kjød af Venstres Kjød.

Da vil atter denne Venstres Prydelse
Skaffe sig og Folket mangen Nydelse.
Altid at bevise vil han stræbe,
At han kjender mindst af alt til—
Til at svigte troløst sin Kulør.

Sejren vil ham sikkert yde Vederlag
For det sidste sørgelige Nederlag
Og for Tabet af hin Nutidsgracchus,
Bærensen, som Offer blev for—
Blev for et fanatisk Højres Vold.

Men i Fald ham Vælgerfolket vrager,
Møder han vist ikke mer med Klager,
Dette Slag vil være for ham knusende
Og han plages dobbelt vil af Lu—
Lucifer, som drev med ham sit Spil.

Smagssag.

— Men har De ikke et Stykke med lidt større Huller?

— Bedste lille Frue! Hvad vil De dog med de Huller? Jeg forsikrer Dem, de smager dog ikke af noget!

Skønssag.

Ja, men er det alligevel ikke flot at have et Billede i hvert evige Numer?
Jo vist er det; men I skærer sgu nogle slemme Ansigter!

Epidemihospitalets Indvielse.

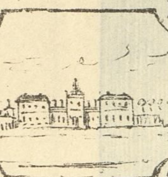

Helt sjælden ud til Storværk drog
De vise Stadens Fædre;
Men kraftig de til Fadet tog,
Naar «Middagen» var bedre.
Mens Spartas Fædre har hørt op
Med deres Fællesspisning,
Gaar vore ned til Boserup
Og holder «Skovudvisning».

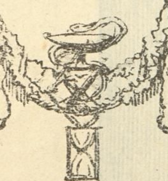
Paa Fælleden, hin brede Val
Og Tumleplads for Tropper,
Opmured' man et Hospital
For Tyfus og for Kopper.
Opbygget blev det lyst og skjønt
Med baade Smag og Snille,
Og Haandværkssvendene fik Mynt
Og intet Rejsegilde.

Men Ehlers kom, og han paa Stand
Sit ædle Hoved ryster:
«Mon her i Taubers Fødeland
Paa Appetit os brøster?
Er Stadens Armod vel saa stor,
At vi med Sorg og Kummer
Maa nøjes med vort eget Bord
Og tære egne Krummer?»

Saa sendte flux han Budskab hen
Til Stadens vise Fædre,
Og laved' til de vise Mænd
En «Middag», som var «bedre».
Paa Hospitalets Sundhed man
Drak af Pokaler blanke,
Og var med Kopperne i Stand
Til at faa Haand i Hanke.

Derfor, mens her i Kjøbenhavn
Ved Middagsgilder hverken er
Af Kopper noget dybtfølt Savn,
Ej heller af Tallerkener,
Saa længe man i Axelstad
En Prytanist kan finde,
Som gratis faar sin varme Mad,
Skal leve Ehlers' Minde.

Leonarda.

Skuespil i fire Handlinger af Bjørnstjerne Bjørnson,

anmeldt af

Holger Brachmann.

Nej, naturligvis! Naturligvis! Jeg tænkte det nok, jeg sagde det, for jeg vidste det, jeg har aldrig været saa sikker paa noget som paa det, Gudbevares, hvor jeg var sikker paa det! De vil ikke spille det paa det kongelige Teater.

Hvis er Skylden? Ja, det véd vi jo Alle, men jeg vil ikke nævne ham, for ellers bliver det saa ækelt personligt. Jeg kalder det for Institutionen, det er saa rart nemt.

Man skulde tro, vi havde en Overflod paa dramatiske Forfattere. Den Tanke er ikke saa overdreven original, men den morer mig, morer mig saa kostelig, at jeg maa skrive det en Gang til: man skulde tro, vi havde en Overflod paa dramatiske Forfattere.

Hvad giver Institutionen? „Ambrosius". Det er Ordet, for det er Titlen paa Stykket, som for Resten ligesaa gjerne kunde hedde „Stub". Hvorfor gjør Stykket Lykke? Fordi Stub er sentimental, han er ikke noget Menneske af Træ, det er ingen Træstub. Men forstaar sig, Folk — især Kvindfolk — vil se Stykket, og Institutionen ser gjerne, at Folk fylder Teatret, og derfor har den gjennempløjet og gjennempløjet Molbechs Stubmark, og Gjennemtærskningen har givet godt i Skjæppen.

Saa er der Sophus Bauditz *(cand. juris)*, han har vist os, hvorledes hans *„Mandsmod"* var. Det var ikke videre bevendt med det, jeg har set mange Matroser, som ikke vare *cand. juris*, som havde nok saa meget deraf. En saadan improviserede en Gang Satans vittig følgende Strofer:

«Manddom, Mod og drukne Mænd
Fin's i Bauditz's Stykke end».

William Bloch *(cand. juris)* er flyttet fra Nørregade til Kongens Nytorv, men Flyttelæsset var kun ganske lille, man behøver sgu ikke at bruge en af de bekjendte, store, helsingørske Flyttevogne for at flytte de Meubler med.

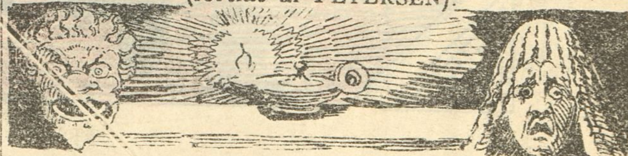
Blochs *(cand. juris)* Ven og Medarbejder Richard Kaufmann *(cand. phil.)* flyttede efter ham med en Oversættelse af Amphitryon. Denne Gang havde han dog ikke Bloch til Medarbejder, han laante Motiver fra Molière, laante et eller maaske flere Lexika fra Fallesen og saa versificerede han Amphitryon.

Institutionen er med Rudolph Bays *(cand. theol.)* Stykke *Svalen* kommen ind paa en ny Svalegang, men som bekjendt gjør en Svale ingen Sommer og paa gamle Øhlenschlægers Spørgsmaal:

«Svale, milde Aftenlufte, hvorhen vinke I min Hu?»
bliver Svaret vistnok ikke: „Til det kongelige Teater".

Overlampepudserens Dagbog.

(fortsat af PETERSEN).

Torsdag den 18de. *Rikke Leth* a *Værdig*. Anbelangendes hvilken jeg gjør mine Reservationer begrunet i

a jeg igge har gaaen paa Frøgen Salles Kursus aa lært Talíænsk aa derfor har vanskelit ve a nyde Jastrov med Forstaaelse aa Begejstring, aa kan innu se Andræffi i de blaastrivede vrikkendes med Stolen aa syngendes Ladonnamoppile med Grasie, som ska være Augosta Skov der er Datter a Simonsen, som er en Nar liesom Krestoffersen. I liden Kirsten. Men Støggei er ellers storstilet aa med Æfekt aa Taardenvær i Ennen, som det lader til Komandanten har faaet Smag paa; fordi det opvægger hans Erindringer fra den Tid han var ve Artilleriet. Aa Jastrov er Hertug aa Tenor og Brun er hans Ven aa osse Tenor men innu højere aa hedder Larulle som han osse gjør med Øjnene, hvorpaa Erhart Hansen stier op fra Dybet aa nedtaardner Forbanneiser over dem Allesammen fordi Fru Erhart har saa Lidt, aa i næste Agt kommer Simonsen igæn aa gør Visit hos Augosta Skov aa fortæller a han er en Skifting aa igge er tilfreds i sin Kondition hos Jastrov aa gaar, aa Jastrov kommer aa aabner sit Hjerte, og Gilda blier rørt aa taer en Lambe aa gaar i Sæng med en Trille ovenpaa, hvorefter Simonsen leger Blindebuk liesom Jærominus i Julestuen aa Brun gør Indbrud aa stjæler Augosta Skov, fordi hun er mer end Perler aa Guld begrunnet i hennes Koleradur, som er ren. Derefter gaar Tæppet ned aa Folk op. I Foyeren aa venter paa a di ska faa hende slæbt op i den store Sal som er tredie Agt, hvori Simonsen er vred paa Hertugen, fordi han igge faar nok Fø aa renner sin Vej med Augosta Skov, aa Erhart forbanner Komandanten fordi han skal synge Bas, som er for lav en Bestilling for ham. Saa kommer sidste Agt med Røstelse aa Trumpeter aa Befugtelse a Lommetørklær formedelst Graad aa Gysning, eftersom Jastrov er gaaen paa Eventyr aa kommen i Hartmands Kloer, som er en Bandit aa Morter aa uhyggeli. Hvorefter Frøken Kristensen synger noget Sigeinerisk indvendi aa er koket men skiggeli allievel formedelst Forelskelse i Jastrov, som det er mærgeli di blier allesammen suksomsive. Men Augusta Skov bemærkendes det blier sørgeli, aa Skindsyens fule Dæmon raser i hennes Hjerte, hvorover hun taer Pasjedragt men anstændi med sorte, vide paa, aa vel ing for a mørde dem allesammen, aa Forhænget faller men igge Tæppet, saa kommer Simonsen ind aa er fæl aa Klokken slar taal aa Hartmand kommer slæbendes med Augosta Skov paa Ryggen aa kan knap, saa hun hjælper tel med Taaspisserne, søm er kjønt a hinne, fordi det lætter baade Hartmand aa Folks Hjærte, som tror hun allerede er afgaaet ved Døden formedelst et Dolkestød hun har faaen i Hjærtet men innu igge, aa Rikke Leth er glad fordi han tror, det er igge andre end Jastrov, men som kommer tilsyne syngendes Ladonnamoppile oppe paa Broen. Hvorefter Rikke Leth fisker Augosta Skov op fra Gullet aa sønger Finalen aa hun opgier Aanden aa Simonsen Forstanden aa Tæppet faller med Klap, som jeg nok synnes man kan kalle et Bravurstøgge, aa der var fult Hus aa di Kongelie, men Fredag var der tomt aa ingen Kongelie formedelst den lille Hertug som længe har vaaren ventendes. Paa Kasino. Molbæk aa Fru Hennings er rejst tel Tyskland for aa se hans nye Støkke der aa vi gaar i Angest for a di ska blie dernede, aa va sku vi blie tel saa. Jørrensen sae di rejste paa Kassen, men som jeg igge antaer fordi Risdaen ville stryge dem bagefter, aa gi Pengene til Drakmand som vi jo ska ha et nasjonalt Støgge a, naar han faaer Tid en Gang, aa det kan vist trægge ud fordi han skriver kun Støgger i Dagstelegrafen innu aa river ned paa Ambraasius, fordi det er igge a Bjørnson eller a han sæl, aa fordi Emil gør liesom mejen Lokke hos Damerne som han, va han igge kan gøre for, men saalænge Komandanten ka faa fuldt Hus a Molbæk, hvorfor sku han saa gaa til Bjørnson som er Republikaner aa passer bedre paa Folketeatret end i det Kongelie, som Drakmand sæl bemærker i Ennen aa naar den er god er alting godt aa derfor vel je slutte for i Dag følendes Tørstihed aa Mutter er gaaen i Sæng aa Krumkaven er aaben saa vel je gaa over aa lære lidt Italiænsk dersteds, som vi faar Brug for, naar Ristori kommer aa ska holle Ristoration heropne, va vi glæder os til, fordi vi saa sæl ka holle Ferrie igæn med Rolihed men uden Fø.

Glade Forhaabninger.

I fordums Tid NAPOLEON
Fra Øen Elba drog,
Thi han var en urolig Aand
Og mange Slag han slog.
Saadan er TAUBER ofse;
Ja, han er ingen Tosfe,
Ham binder ingen Trosfe
Til sløv Uvirkſomhed.
Fenrisulven løs ſig sled,
Lænkerne itu den bed,
Om slig Hunger TAUBER véd
Jo ogſaa god Beſked.

Nu gjælder det en blodig Færd,
Og Kampen bliver hed;
ALBERTI ta'er ſit gamle Sværd
Af Knagerækken ned.
Med ham vi faar vor Hyre,
Han er ej god at ſtyre,
Som bare Svovvelfyre
Hans Tunge bide kan.
Ej Hr. DAMM viſt holder Stand.
«Førſt af Brædtet» ſpiller han,
Kaptajn DONS ſom Højres Mand
Skal ſtaa mod TAUBERS Tand.

Hr. BERG han ſidder i ſit Telt
Med Haanden under Kind,
Sørgmodig er den Folkehelt
Og melankolſk i Sind.
Fra Øſterſø til Bovbjerg
Man kvæded' nys din Lov, BERG,
Men ak, nu kommer TAUBER
Og er i Hu ſaa gram,
Som en ægte Finkeldram,
Kras og ſtiv og ſtærk og ſtram.
LERH og HØRUP er mod ham
Kun rene Gimmerlam.

Og TAUBERS gamle Appetit
Den er tilbage vendt,
Af «Valgtryk» har hans Mave lidt
I Sommer, ſom bekjendt;
Men drøj var rigt'nok Kuren
Og Morgenblads-Mixturen,
Han fik, — det var en ſur En,
Som knap han drikke gad.
Nu er TAUBER atter glad,
Nu ſkal han ha'e ſin varme Mad,
Nu ſkal han til det fulde Fad,
Til Tings i Axelſtad.

Til Højbords.

LOUIS XIV *invenit* GÉROME *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

— Det fornuftigste dog, mener jeg,
Er at tie om Sager som denne.

MOLIÈRE: *Amphitryon.*
Oversat af RICHARD KAUFMANN!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykker.

1879. Torsdagen den 2den Oktober. Nr. 40.

Simpel Høflighed.

— Uh! Hvor han traadte mig rædſomt paa Foden! — Hvordan var det dog han undſkyldte ſig?
— Han ſagde: Aa, fy for Satan!

Et Vennemøde.

Hvor «die blaue Donau» flyder
(Naar den ej er ſort af Snavs,)
Og den glade Wiener fryder
Sig ved Strengeleg af STRAUSS,
Hvor Moralen ligger brak,
Og man morer ſig ved «Krach»,

Der man hørte kun fornylig
Jubelraab og evigt Grin;
Man udſtødte Glædeshyl i
Tuſindtal rundtom i Wien;
Thi ſom Gjæſt iblandt dem ſtaar
«Vennen» med de trende Haar

Ak, den ſtakkels BISMARCK har ſin
Plage her paa denne Jord;
Han har aldrig Fred i VARZIN,
Derfor han paa Rejſer fór,
Og nu drog han nylig ned
Til den ſkjønne Donaus Bred.

Kejſer FRANTS ſaa pænt, han kunde,
Tog imod ham i ſit Land,
Og han ſa'e: «Du er den Onde
Gale mig, en Hædersmand!
Kom! Hr. MOLTKES Skaal og din
Skaal vi drikke ſkal i Wien!»

Til et fyrſteligt Palads de
Vennen tog paa Slæbetov,
Wienerne, ſom ſtod i Maſſe,
Syntes, det var herligt Sjov;
Hver og en tog Hatten a'
Og for BISMARCK ſkreg Hurra!

Af Begejſtring var kreperet
Næſtendels den halve By,
Nogle havde illumineret,
Andre ſang i vilden Sky
Paa Melodi af «Wacht am Rhein»
«Der er ingen Ting i Vej'n».

BISMARCK og ANDRASSY bleve
Enige om hver en Sag.
Deres Venſkab, det ſkal leve,
Sligt man finder ej hver Dag,
Uden blandt dem, om hvem det ſi'es,
At de ſlaas og ſaa forli'es.

ØSTERRIG! Dit Navn vil ſkinne
Som et Lys paa Dydens Vej!
At man elſke ſkal ſin Fjende,
Verden lære kan af dig.
Naar du har en Luſing faa't,
Lønner du det fromt med godt.

Og man ſkal ej altid tro, hva'
BISMARCK ſi'er, for han er fin:
Sidſt ſom Ven han før Sadowa
Gjæſted' Kejſer FRANTS i Wien;
Men hans Vært blev grumme triſt,
Den Gang han fik: Tak for ſidſt!

Hvilket Venſkabspant end dølger
Sig bag BISMARCKS ſidſte Skridt,
Om et nyt Sadowa følger
Eller blot en franſk Viſit,
Saa har Wien i Aar ſig gjort
Til en Brandenburgerport.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. **Naada hvor De blev glad søde Fru Schrøder, da De saa mig, men det er da ogsaa en gudforbarmelig Tid siden — Tak kun lige paa Bunden — siden jeg har været her men jeg skal betro Dem en Hemmelighed, at det nemlig er fordi Sørensen spekulerer paa at blive Inspektør ved det nye Kvægtorv, og den Tanke fik han en Dag, da vi spadserede ude paa Blegdamsvejen og gaar og ser ud over Fællederne, der saamæn er ligesaa kjønne som Himmelbjerget og hvad det hedder, for lad os være enige om den Ting, søde Fru Schrøder, at Grønt er Grønt og enten det ligger i Bukler eller fladt er det lige godt for Øjnene og Humøret, og saa spørger jeg Sørensen, om alle de Heste og Køer**

derude var dem som man kaldte Borgemester Fengers Kreaturer og det slaar ligesom et Lyn ned i Sørensens Sjæl, at hans Mission ligger i den Retning, men Ulykken var jo at han var noget tilbage i Retning af det Naturhistoriske, og forvexlede i gamle Dage altid Oxefilet med Kalvenyresteg fordi jeg gav den samme Sauce, Gud bruger De Demerara endnu søde Fru Schrøder, lyst Pudder er meget drøjere, og saa blev det bestemt, at Sørensen skulde sætte sig ind deri ovre hos Line Rummelstrups Datter Adolfine, hende der blev gift med Krog paa Tudserup, De véd, ovre ved Kolding og saa syntes Sørensen, at Petrine gik her ovre og hørte saa meget, hun ikke havde godt af, nu be'er jeg — mig kjender De jo — der hører hun da ikke noget, og hvad Søster Jette angaar, naa Herre Gud man kan jo ikke gaa om med Patent-Mundkurv med Smæklaas alle Tider, og hun har jo da ogsaa sine gode Sider, og saa kunde Petrine med det samme lære Landhusholdning for 300 Kr. uden Vask, som det er det Værste med, fordi jeg ingen Vaskerkone har for Tiden, Johansen er nemlig kommen paa Stiftelsen og En lod jeg gaa fordi jeg greb hende i Flæsket forleden, og saa tog jeg jo ogsaa med for at bruge Landluft for min Krillerhoste, som jeg faar, hver Gang jeg spiser Sennop og der var meget gemytligt paa Tudserup og de høstede og vi skulde have kjørt paa Kornlæs, men de var saa vaade at vi ligesaa godt kunde have kjørt paa Vandvogn og vi red ogsaa og jeg sad paa Malkehesten, som var meget skikkelig men som jeg blev stødt paa og fik min nye Poplins spoleret bagtil, fordi Hesten havde havt Smaadyr, og var bleven smurt ind med Petroleum og Sørensen gik saa hele Tiden og satte sig ind i Faarene og Køerne og hvad de Dyr nu hedder, og da vi kom hjem haabede vi jo saa vist han skulde faa Ansættelsen, som jeg ogsaa glædede mig til, fordi Slagterregningen nok vilde blive mindre derude, men nu hører jeg at Fenger vil have en Læge med blandet Service baade for Dyr og Mennesker og Frits Grønbæk som havde regnet ud at vi var i Familie med Fenger, siger nu at der alligevel er noget galt ved Stamtavlen, saa vi faar det vist ikke, og nu Farvel søde Fru Schrøder, nej Tak jeg maa afsted, for vores Kokkepige er ikke til at stole paa som forleden da jeg havde kjøbt to Hyazinthløg til Juliane og var gaaet fra dem, tager Pigen dem, kan De tænke Dem søde Fru Schrøder, og skærer dem itu og kommer dem paa Boeufstegen og Sørensen og jeg spiser dem Intet anende saa der bliver vist ingen Hyazinther ud af de Løg og desuden skal jeg hen og kjøbe et matematisk Legetøj til lille Ambrosius der skal opdrages efter den Snøbelske Methode og have sine Forstandsevner udviklede for at kunne gjøre Familien Ære, naar han bliver Student saa nu Farvel igjen søde Fru Schrøder og mange Tak for Kaffe, Deres Pose trænger til at skylles lidt. Farvel.

Om Leonarda, Ambrosius, Ringen

og hvad det ellers skal være, m. m. m.

af Holger Brakmand.

Hr. Redaktør! Min Anmeldelse fra forleden vakte naturligvis en Opsigt, som jeg har glædet mig over; jeg tilbyder dem derfor min Pen igjen til 20 Øre Linjen.

Min Æstetik er simpel *(einfach)*, men net; thi den er udsprungen af Natur og Menneskekundskab, som jeg selv har betalt i dyre Domme, uden Rabat.

Altsaa — 20 Øre pr. Linje.

Jeg tillader mig denne lille, jeg kalder det Selvbekjendelse, som maaske er noget usædvanlig, men dog vist ganske klædelig.

Det kan hænde sig, jeg ikke dør i Synden, men det bliver min Sag, jeg kjender baade mine Skjælms- og mine Rygstykker.

Og saa en Hemmelighed, jeg vil betro Dem.

Jeg har ikke Spor af Principper.

Derfor ingen Indvendinger mod, hvad der staar i Linjen, selv om det ikke bliver nogen Langelinje; ingen Fortrydelse over et Halløj! til 20 Øre, naar jeg finder det nødvendigt for Stilens Klarhed.

De kan nu afbryde mig med den Bemærkning: Bedste Hr. B. Det gaar efter Tur her i Bladet. Først slaar De først, og saa slaar Molbech først*) og saa slaar nok gamle Ploug ogsaa et Slag for Fædrelandet**), og saa kommer Raden***), og saa slaar maaske *Dr.* Pingel et Slag for Dem****).

Ikke fordi at det behøves, nu jeg, som De vil have bemærket, dog er kommen saa vidt, at jeg kan tage mig selv i Nakken og smide mig ud af Vinduet.

Men paa denne Maade skal vi nok skaffe frisk Blod ind i Literaturen.

Det er mit System, det samme som Avtodidakternes, Henrik Ibsen, der skrev „de Unges Forbund", og Figurant O. G. F. Bagge, der brød med Galeotti, og som derfor er blevne mig kjære, mig, der dog er den største Avtodidakt her i Norden siden Aarhundredets Begyndelse.

Hvad jeg her gjør, gjør jeg for ramme Alvor, thi jeg kan være Alvorsmand paa Sligt, og jeg gjør det som den, jeg er, en ung Digter, man skal lede længe om Magen til, og som lige til den Dag i Dag (den 2. Oktober 1879) har levet paa de stærkeste Følelser: Ungdom og Galskab, og det undertiden endog saa hensynsløst, at . . . (ja Resten strøg Red. rigtignok, ikke af Hensyn til de 20 Øre, men kun for Moralens Skyld: den apokalyptiske Svedenborgianismes esromantiske Flugt gaar for højt over *Punch's* Horisont).

*) Du kan tro nej, Moppe! **) Han gjør Fanden, gjør han! ***) til 20 Øre Linjen? ****) Han kan vist daarlig klare sig selv. *Red.* Anm.

Usikkert Kjøn.

— Tror Du, a' han æ en Hun?
— Næ, jæ tror, a' hun æ en Han!

Sikkert Skjøn.

— Naaddeda, Pier! Ha Du ſaa væt te paalletiſk Møde i Dav?
— Jah, jæ haar, La's. Dæ va Slav i Dæjtruet, ka Du trov
Saa Du ham, Græven?
— Naa ja da! Du ka trov, han æ gemien Han ſier yd liſom jæ ve ſie en Mand mæ trej
Kør aa jen Hæſt

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

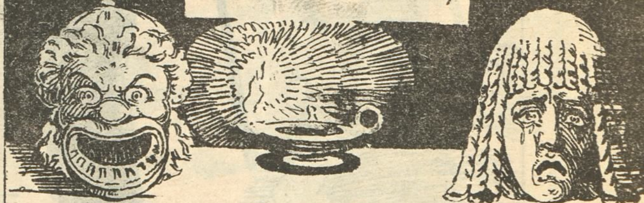
II.

Du spørger om Nyt fra Hovedstaden,
Om Nyt fra Teatret, Nyt fra Gaden,
Om Skuespilleres Gjøren og Laden,
Om nye Optog paa Maskeraden,
Om nye Opkog af Jeremiaden
Over daarlige Tider og flove Priser. —
Her har Du en Bunke Dags-Aviser,
Et Blomsterflor,
Hvis Knopper gror
Paa Østergades tyndslidte Fliser,
Journalistikens yngste Noer,
Hvis smaa Bêtiser
Og Skillingsmalicer
Gjør mindre Allarm, end selv de tror;
Stilen deri er meget ejendommelig;
Og ufremkommelig,
I Længden kjedsommelig
Skallen er tynd, i Stedet for Kjærne
Finder Du gjerne
En „Stjerne“,
Lysende ud fra det taagede Fjerne
Ind i din stakkels forvirrede Hjerne.
Indholdet — Tro ej et Ord!
For Resten er det naturligvis Drachmann,
Der atter gi'er Stof til Dagens Krønnike;
Denne Musernes Sønnesønssønnike
Er denne Gang kommen ind paa flak Vand
Har Lasten fuld
Af Dagstelegrafisk Bjørnsonsk Brakvand
— Tænk han vilde rende Molbech omkuld!
„Ambrosius“ kalder det bare Snak han,
„Pharaos Ring“ for eftergjort
Og er dertil grov
Mod en Mængde Andre, især imod Ploug.
Du kjender jo nok til Husbehov
Det Drachmannske Jeg?
Det evige Jeg, det selv forgudende,
Altid sin egen Pris og Lov
I de største Basuner tudende,
Dette Jeg, det stadig stort bebudende,
Der strax ta'er paa Vej
Og gjør Hurlumhej,
Naar han ikke har Vind nok i Kludene,
Det Drachmannske Jeg med alle dets Hændelser,
Den Drachmannske Stil med de knaldende Endelser,
Det Drachmannske Dansk,
Der er ligesaa slemt som det Kaufmannske Fransk
(En Regel benævner han altid en Regle,
Saa foruden Negle og Snegle og Hegle
Faar Sproget endnu et Rim til paa Kegle),
Det Drachmannske Jeg med de mange Omvendelser
Og Rimbrevsendelser
Og saa disse evige Selvbekjendelser.
Han, der „bor over Sky“ og „bærer sin Hat“
Og er Oberst for alle „de Unge“,
Har igjen faaet sit Bastian-Skrivetøj fat
Og serverer paa Ny
Just ikke med Sky
Men med — Oxetunge.
I Ferslevs Avis la'er han Kampskraalet runge:
— Det er egenlig Pjat,
Lidt Björnsonros og saa nogle Tjat
Til Teatret, omtrent a la Hr. X. Y.
Molbech og Bauditz og William Bloch
Han vil, som en Sok,
Sætte i kritisk Gabestok
Til Grin for hans egen Abeflok.
Hvorfor? Ja det maa Guderne vide,
Det er for højt for Smaafolk herneden,
Men nok!
Du kjender jo Skjalden fra Hoved til Hæl,
Den Gang, Du var Kapellan paa Heden,
Har Du læst hans Bøger Side for Side,
Du roste endogsaa de sidste forleden
Og fandt ham egenlig slet ikke fæl.
Han har sat sig selv til Vejrs paa en Pæl;
Men det Drachmannske Jeg
Fornægter sig ej:
Nu tror han paa Ære, han er beskeden!
— Ja, han siger det selv!!
Naiv, det er han, den Sjæl.

Overlampepudserens Dagbog.

(fortfat af PETERSEN).

Manda d. 22de. *Svalen* af Bej, som Komandanten er bleen hængendes ve aa Poblikum osse, begrunnet i di ædle Følelser aa ophøjede Grunsætninger, aa gid der altid var liesaa mange Boller paa Motters Suppe som der er Lommetørklæsteder med Snøft aa Næsepusning i Støgget som igge er røstende allievel, men meget sutjes aa glat i Gængerne, aa di faar allesammen hinannen uden Jærndorf som taer paa Landet desformedelst. Aa da nu alle Personerne i Svalen ellers er lykkelie aa gifte, saa kommer di vel igæn i et nyt a Bej næste Aar, aa saa ka han

mulivis kalle det Storken va du igge forstaar aa helst ka springe over naar Du læser Dagbogen Severine bagetter, aa Du ka tro her ble Konsternation aa Obstrugtion aa Beklemmelse forleden Jørrensen arriverendes ovre fra Krumkaven med Dagens Nyheder aa Hr. *X Y* i. Vi nedsatte strax et Krisraad omme bag tredde Kolisje, for va der va a gøre, for ser Du Severine, naar Folk skæller Komandanten, Forfatterne, Komponisterne, Skuespillerne aa enosse de smokke Køn ud, va ska man saa stelle ob i Baggrunnen, aa vi ble enie om, a han va en Spiritist, som velle ha en Obvæggelse a alle dem, der ha vaaren døde aa begravede eller er gaaen paa Aftægt a Skuespellere aa liesaadan et afsjælet Poblikum aa en Erkebasunængel tel Komandant aa di sku komme lie fra Likisten aa spelle Klokken taal aa ha'et frit med gratis Beverding a Trøffelpostejer aa Gravlax aa vi ble ingbørdes fortrolie med den Tanke, a *X Y* allievel heller igge sæl er annet end et gammelt Gespenst, der igge ka ligge rolli i sin Grav, men er gnaven aa mopsi aa indiotisk desformedelst, hvorfor je faareslo a ramme en Pæl a Spendrops fuselfri gænnem ham, va vi gøre, Motter værendes til Gyngehøvdingen aa paa flere Timer dersteds nedsonken i Ridderlihed aa Taterliv aa Kulsoen som hun sa bagetter linede Leonarda, som hun osse har læst a Bjørnson, men som vi igge ka gi, Thora Svarts værendes selvskreven tel Rollen aa værendes paa Rejser, saa vi maa vænter saalænge tel hennes økonomiske Sans kaller henne tilbages, aa det er da en Trøst a den lille Hertu nu er kommen paa Kasino som vi gøt ku været bekent her osse, naar Augosta Skov ville ha taet ham, men Sjæfen har maaske igge toret, fordi di sønger: »Ingen Damer ingen Damer!« liesom X. Y. aa Drakmand, der ellers igge ha vaaren saa krakilsk mod Damerne før, aa vaaren en Ven a Brandtes, som velle mandcipere dem i sin Tid men »Tempera med Tanter«, som sali Andresen bemærkede aa Flue Mus Troimus som Jakob Davidsen sae.

Sønda den 28. *Faust*. Med en ny Frue som Margrete aa mejet Klab desformedelst aa je fek igge røgti Tid a høre etter, fordi Jørrensen aa jeg hade Slid me Trolleriet aa Hæksemelets Affuttelse aa me a hale i Givtovgen hvor Margrete sejler tilværs i Ennen liesom en Drage paa Fælleden, men je fek dog a vide dennegang va det var Margrete fortæller Stjernene, som ha vaaren os en donkel Gaade aa Logumgrif aa en Hemmelihed mellem Fru Erhart aa den store Bjørn immervæk, men som Fru Sjønbær aabenbarede os mejet velvilli, nemli a hun elsker Nyraap, som fortjente det. I Søndas. Formedelst han var røn igæn fordetmeste, aa vi er kommen etter med de Samme a Erhart er go tel Forbannelser aa ska beholle de Fag saalænge Jørrensen aa jeg ka gøre vores Engflydelse gællendes i den Retning hos Simonsen, som nok er Manden for det Hele va Søngestøgger aa Aaberaer angaar. For Tiden.

En ulykkelig Jambe.

RICHARD KAUFMANN var Mufernes uægte Søn,
Han var yndig og ſkjøn.
Amphitryon han overſatte for ſin Tidsfordriv,
Han tænkte ikke paa, det kunde koſte dets Liv.

RICHARD KAUFMANN lader ſadle ſin Pegaſus den graa,
Og han ſatte ſig derpaa.
Den halted' og var bovlam ſom et rent forafet Øg,
Den fik kun Hø og Hakkelſe; den Koſt var lidt for drøj.

RICHARD KAUFMANN, han rider til Muſernes Lund,
Hvor han brugte ſin Mund:
«Jeg er en ægte Digter, en fuldblods Troubadour,
MAX NORDAU har ſelv ſagt, jeg er af provencalſk Natur.»

RICHARD KAUFMANN, han ganger for REITZEL ind at ſtaa,
Lod *Amphitryon* ham faa
Samt ſine egne «Forord». Det gik ſom det var ſmurt.
— Det ſkulde han og REITZEL nu inte have gjort.

Den literære Verden er fuld af Sorg og Kval,
Den er en Jamberdal.
Saa tidt, ſom nogen prøved' at ſkandere hans Vers,
Saa bleve de ham ſiddende i Halſen paa tvers.

RICHARD KAUFMANN, han uddrog mod baade Fjærn og Nær
Sin gode Gaaſefjer:
«Jeg mine Fjenders Paaſtande har knuſt med Dødsforagt,
Og nogle af mine egne har jeg ogſaa ødelagt.

Paa mine Anapæſter jeg ærlig har fortjent,
At man gi'er mig Patent;
Det ſkal ej vare længe, før ved min funde Dom
Vort Muſatempel laves til et Anapæsthus om.»

Saa ſad han da og lapped' paa ſin egen Metrik;
Men Fødderne ſlog Klik;
Thi nogle var for ſtore og andre var for ſmaa,
Og ſomme var der Knyſter og Ligtorne paa.

RICHARD KAUFMANN! dine Verſefødder bliver dig en ſæl
Og ſkæv Achilleshæl.
— Ja, havde bare Storken til Provence dig bragt!
Saa havde du lidt mere maaske, du ſkv' ha' ſagt.

Nu kommer de!

RIBÉRA *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Den ſtakkels uſalige Kunſtnertrop
Forgjæves har ſlidt ſine Kræfter op
Paa Kunſtrejſer rundtom i Landet.
Des værre for daarlige Tiderne var;
Som ofteſt for tomt Hus ſpillet de har,
Og Bifaldet var noget blandet.

Dog nu vil de drage til Kongens Gaard
Hvor bedre Dage de ſagtens faar;
Thi her er Diæter at vente.
Hvor Talen er Sølv og Tavsheden Guld,
Der vinder de nok deres gode Huld
Tilbage med Rentesrente.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøben-havn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brev-samlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

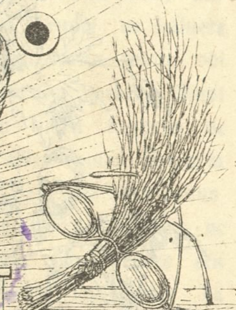
Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 9de Oktober. Nr. 41.

PUNCH.

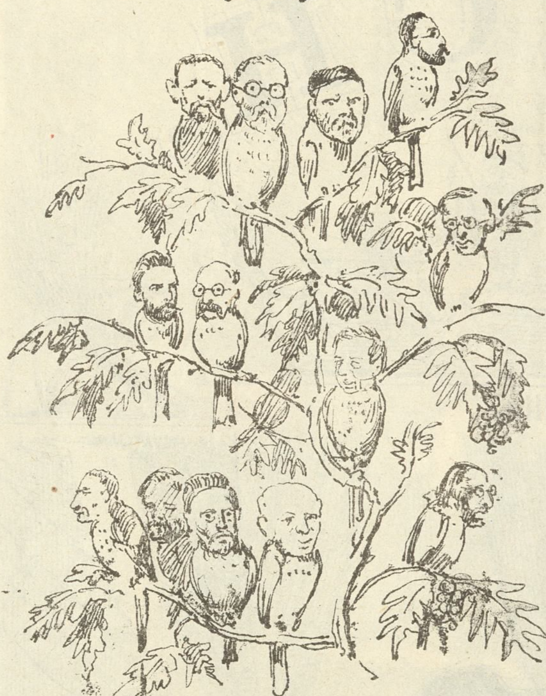

God Villie.

— Men hvorfor kaldte Fruen dog ikke paa mig i Nat, da De var ſaa ſyg?
— Nej, jeg vilde ikke forſtyrre din Ro ogſaa.
— Aa jeg var ſaamæn ikke vaagnet alligevel.

Gjensynet.

Det bliver køligt udi Danmarks Dale,
Man mærker, Efteraaret falder paa:
Til Syden rejfte baade Stork og Svale,
Og Mark og Skov fig ærgrer gul og graa.
O Læser, gjør dog ikke ligefaa
Thi du faar Trøft fra Folketingets Sale,
Hvor hele dens forfløjne Trækfuglfkare
Igjen vil glæde dig med Triller klare.

Den har i difse Dage juft forladt
Sin Tumleplads bag Markerne og Skovene
For paa fit Arbejd' her at tage fat,
Det være fig nu vaagen eller fovende.
Og der er Varfler om, at dens Debat
I Aar vil blive ufædvanlig lovende,
Saa den ej mer mod Taburetten ftormer,
Men fyfle vil med «gavnlige Reformer».

Et faadant Særfyn i vort Folketing, —
Det grændfer næftendels til det utrolige!
Hvor man i Aarevis har kjørt i Ring
Med Landets Vel og næften ftod paa Spring
At gi'e Forfatningen «den fidfte Olie»,
Vil man nu Landet og fig felv berolige;
Man undres maa — det kan ej være andet —
Naar BERG vil fpille «Alt for Fædrelandet»!

Og det er klart, at man dog førft vil fe,
Før man vil tro paa fligt et ftort Mirakel,
At Venftre ikke gjøre vil Spektakel,
Men tvert imod medgjørligt vil fig te
Og flukke Folketingets Tvedragtsfakkel.
— Dog det utrolige kan ftundom fke;
I Folkebankens Egn man nu erkjender,
At TAUBER — tænk! har vadfket fine Hænder.

Se derfor, Læfer, bør du være glad
Til Trods for Efteraarets Slud og Ælte;
Thi Folketingets Færd i Axelftad
Vil fpare dig et uldent Mavebælte:
Hos TAUBER kan du faa din varme Mad,
En Gammelromer kan du faa hos SCHELDE,
Og til Desfert kan ægte varme Vafler
Du gratis faa fra KJÆRS og KRABBES Tafler.

To Verdener.

En Skitse frit efter I. P. Jacobsen.

Ladegaardsaaen er ingen munter Flød og der ligger en lille Beværtning paa dens vestre Bred, der er meget trist, meget fattig og sælsomt stille.

Som en elendig Flok af vantrevne Deliriumskandidater, der have givet deres sidste Femøre bort for Brændevin og forvansket deres sidste Skjorte, staa Piletræerne paa den yderste Bræmme af Bredden med deres rheumatiske Skulderblade bævrende i Nattekulden og stage haabløst med deres troskede Rødder i den graalige Strøm, medens deres sorte svampede Grene strække sig i vanvittige Forvridninger frem under det blegede sparsomme Løv, strække sig med et skulende Udtryk af indeklemt Sarkasme over mod de lykkeligere Træer i Villahaverne paa den modsatte Side, der sprede deres Løvhang over lysegrønne Plæner, hvorfra af og til en hvid Damekjole glimter frem som en Kridtstreg paa et Billard eller en lysegul Barnelatter triller op ad Tonestigens klingrende Glastrin og forsvinder som en Sommerfugl i Solstraalerne. Men om de fattige Piletræer staar der ingen Glans, kun rugende Mørke og Tavshed, tynget af Lyd fra Ladegaardsaaen, der trevent, men dog aldrig stansende, sjasker forbi, mumlende hen for sig underlige aandsfraværende og sindsforvirrede Brudstykker af Kaufmannske «Chorijamber» og Anapæster.

Oppe fra Peblingesøen kom der en Baad. Et svagt, udtæret Ladegaardslem stod lænet op til et af de mest vantrevne Piletræer og saa efter den. Han skyggede med sin ikke ganske rene Haand for Øjnene, thi der oppe, hvor Baaden var, laa Solens Skær og blinkede i Vandet, saa det saa ud som Slutningsnumret i en Fyrværkerifest. Ud fra det klare Bælmørke lyste Ladegaardslemmets Ansigt som en Globus i Straaleild garneret med Sværmere. Ængstelig klippede hans haabløse Øjne, et svagsindet Smil krusede hans Læber og en Gang imellem fór den højre Haand som i Krampe op og ned langs den venstre Skulder.

I lange, lange Aar havde han lidt af Lopper. De lod ham aldrig Ro, hvad enten han gik eller stod. Han havde søgt den ene kloge Kone efter den anden, nu havde han af en af de klogeste faaet det Raad at binde en Kost af Følfod og vissen Rhabarbarstængel, af Rosenaakandens Trevler og Padderokkens Blomsterknopper, en Lok af sit Haar og en Splint af Graverens Kløpind, det skulde han saa kaste efter et ungt Fruentimmer, der var sundt og friskt og som kom hen gjennem rindende Vand, saa vilde Lopperne forlade ham og gaa over paa den anden.

Baaden var nu lige under Piletræet, og lige som den var der, var der en om Bord, der rev en Stikke af. Lyset faldt i et kort Blus paa en Dame, der sad

Ennv eet liidet Anhanng

till

Kronicken omm bundekriigen.

v bliffuer da att berette omm, huorlvnde thet gick then Riddere Tavber efter att hand vore aff hannem Dahl platt ouervundit oc slagit. Hand Tavber uillde ey giffue offuer sich oc sine Diætter, huorvdaff hand haffde soelenge siin arrme Mauge uærendes gemeenligen vden bund forsørret oc unnerhollit. Skreff hand da sammen een meeget merckeligen oc ynckeligen Postill oc Suppliquatz uillendes, att Bærre ham till hanns Rett offuer Dahl forhjielpe sckulde. Oc begaff thet sich, at hand Tavber haffde udi then søestad Korsøer een goed Uen oc Uæler ued Naffn Bærensen uærendis handtuerckere oc glarmestere sammt en uældig kumpan ued drickendes Uarer. Falt samme Bærensen een Natt i Uandet oc bleff af Thoskene for goed Prise oc Kriigsbytte declareret, men therudaff bleff for Thoskene Intet, ty een fiskere fick hannem halet opp uærendes doc Kadauer oc ey istand att sloe ett slag for Tavber. Denne bleff aff sorrig somm sperantendes oc uille then oscyldige borgemestere Rommp oc hanses lige oscyldige bysvende scylle forr Mord. Then uar selff Bærre for stramm oc loed hand siin liftræl Larsen aff Morrgenblad Tavber meth mannge liiderlige stiells-ord oc hundsfottigheeder begegne. Oc Tavber sveltede oc suoer Døed oc al Landsens Uløkk offuer them alle telhaabe. Men ther lefuede een bunde kallit Niels Larsen oc uar samme Niels af Uælerne sckicket vd att kjempe mandeligen emot gotzeyerne. Men Niels, uærendes gladere naar hand sitt stinn beuare oc salluere kvnde telbød hannem Tavber, att hann motte vdi hanns platz komme oc hanns Diætter nyede. Emot Tavber bleff førrst udsticket een liiden fændrich oc fullmechtig, somm hedde Damm. Men samme Damm var Drost Esstrop ond, Esstrop havendes vden hanns minne Printzessen meth Komberlandt formeelet, oc da hand nv komm vdi harrnesk, uillde hand hellere een lantze meth Esstrop thervdoffuer bryde. Sendtis da hand Uebner Larrs Dinnesen emot Tavber oc een Høvidsmand oc Capitaine Dons. Och gammele Albærtig haffuende i siin tiid blannet bloed oc suouelsyere meth Tavber droeg hannem tell Unsettning. Oc bleff ther ett stort slag, huorvdi hand Dinesen loed Tavber formercke, at hand vore meere habil tell att uære formann vdi Foreeningen tell the smoe Djurs Beskøttelse enn somm tell att kriige meth gotzeyere. Bleff doc Ennen att hand Tavber haffuendis mange smoe ufrælse bynder oc Allbærtigs spaere- oc kriigs-kassa vo siin side uant seyeren oc droeg then sjætte October mot Hafnia haffuendes een tomm mauge menn een vartig Kjiæve.

ved Roret, og i det rødlige Skær saas et ungdommeligt frisk Pigeansigt.

Skæret sluktes, der hørtes et lille Plask, som om der blev kastet noget i Vandet og Baaden drev forbi.

* * *

Det var omtrent et Aar efter, Solen gik igjen ned osv. I det fjerne saas en Baad komme ned fra Peblingesøen.

Ladegaardslemmet stod atter nede ved Piletræet. Den Gang han havde kastet Kosten, var han falden døddrukken om og bleven bragt paa Hospitalet i et Anfald af Fluedelirium. Her havde den gode Pleje, maaske ogsaa en Pakke persisk Insektpulver, som en af Gangkonerne, der tillige var Medlem af Kvindeforeningen til Dyrenes Beskyttelse, havde foræret ham, skaffet ham af med Lopperne. I Begyndelsen var han som beruset af denne Følelse af Fred og Ro, men det varede ikke længe, saa blev han nedslaaet og bekymret, urolig fortvivlet, thi overalt blev han forfulgt af Billedet af den unge Pige i Baaden. Først kom det til ham, som han først havde set det, ungt og blomstrende, det knælede ned for hans Fødder og saa bedende op paa ham, saa senere blev det usynligt, men han vidste dog, hvor det var, og at det var der, thi han hørte det ligge og jamre sig, Dag og Nat al Tid paa Jagt og al Tid forgjæves. Nu sidst var det blevet tavst og synligt igjen, det sad foran ham og stirrede paa ham med unaturlig store Øjne. Det bed i ham. Var det Samvittighedsnag eller en tilbagebleven?

I Aften var han igjen nede ved Ladegaardsaaen. Han stod og stirrede ned i det mørke graasorte boblende Vand. Saa drog han et dybt Suk, vendte sig og forsvandt i Beværtningen. Og Aaen pjaskede afsted som altid tungt og trist forbi Beværtningen, forbi Ladegaarden — bort.

Baaden var kommen ganske nær, den havde de unge Folk om Bord, der hin Gang havde hjulpet hinanden at styre. Hun havde i Mellemtiden taget Jordemoderexamen og debuteret hos Fallesen og sad nu med en rød, lille Hætte paa Hovedet, et himmelblaat Sjal og en grøn halvulden Kjole, hvis mørkegule Garneringer kastede forunderlige Lysblink op i hendes kortkrøllede, solrøde Lokker.

Saa drev de lige under Piletræet. Hun nikkede fornøjet til Styrmanden, saa op mod Himlen og gav sig til at synge, sang, lænet mod Masten og med Blikket vendt mod de drivende Skyr:

Højt paa en Gren en Krage,
Sim seladim seladu seladim!
Højt paa en Gren en Krage
Sad.
Da kom en hæslig Jæger,
Sim seladim seladu seladim!
Han skjød den stakkels Krage
Ned.
Og saa kom Kamraad Lembcke
Seladu!
Skaal!

Flot.

— Gi'er din Mester Dig ogsaa 25 Øre hver Søndag?
— Naada, næ, han gi'er Kasinobillet baade til mig og Kjæresten og 1 Krone oven i Kjøbet, naar det stikker ham!
— Det var Satans — stikker det ham tidt?
— Næ — endnu har det ikke stukket ham.

Skepsis.

— Naa Ras Ryom, hvodn er'ed mæ din Kuen?
— Aa, de æ ſkit, Jes Kold.
— Ja, wo Hærre taar henn' wal nok.
— Wo Hærre? ! — Ja kinner han henn' li'ſaa got ſom A kinner henn', ſaa taar han henn Fa'en ta maj, itt

Valget i Vedby.

TAUBER gik i Enge
Den lange Sommerdag.
Hvad gjorde han saa længe
For Vælgerfolkets Sag?
Han plukked' ingen Roser
Og samled' ingen Bær,
Men ikkun Spotteglosér,
Som ej han havde kjær.

Han vandred' med sin Lygte
Den lange Sommerdag
Og om en Valgkreds søgte,
Som fandt i ham Behag.
Han drog i Nord og Sønder
Paa Vælgerfrieri;
Men smaa og store Bønder
Ham svared': Hus forbi!

Thi alle Vegne lagde
Man hannem ud for Had,
Og til hans Bøn man sagde:
«Nej, ellers Tak for Mad!»
Det volded' megen Møde
Den vennesæle Mand;
Bag Øret han sig kløede,
Det siger jeg for sand.

Rejste den Herre TAUBER
Til Vedby-Kredsen hen:
Man havde just sit Sjov der
Med Rigsdagsvalg igjen.
Der tørned' TAUBER sammen
Med DINESEN og DONS
Til megen Fryd og Gammen
For Vedby og for — *Punch.*

Det kunde ikke fejle,
De volded' ham Besvær:
Det var to haarde Negle
For TAUBER og hans Færd.
Han følte alle Vegne
Blandt dem sig lidet fro,
Ret som en af hans egne
Imellem Negle to.

Dog, Renhed udi Tanken
Kan trodse Vold og List:
Til Trods for Folkebanken
Han sejred' dog til sidst.
Nu bli'er der atter Gammen
I Folketingets Gaard;
Thi TAUBER vorder Kammen
Til BERGS og HOLSTEINS Haar.

Offenlig Brevvexling.

Gud Fikke! Naar Du vidste hvad der er hændt mig, det er noget af det mærkeligste, jeg har oplevet, men uhyre interessant. Nu skal Du høre. Iforgaars gaar jeg hen i Frue Kirke, der var stort Bryllup og umaadeli' fuldt, saa jeg slet ikke kunde se hverken det ene eller det andet. Fru Graa var med og vi var taget ind fra Klampenborg for det samme, saa det var rædsomt ærgerligt at vi ingen Ting fik at se. Saa i det samme jeg staar ved Siden af en Bænk og fortæller hende noget om hvad Holberg siger om Bryllupper, er der en Herre, som har staaet og hørt det, der siger uhyre galant: „Min Dame," siger han, „maa jeg sætte Dem op paa Bænken?" — „Gud," siger jeg saa, „jeg tror De vil" — men i det samme løfter han mig op under begge Albuerne og vips kommer jeg op og morede mig mageløst. Jeg saa nok de skelede rundten om mig med Misundelse, men det brød jeg mig ikke om. — „Gud hvor han er sød," siger jeg saa ned til Fru Graa. — „Jeg beder, De er altfor artig," siger i det samme Herren, som hjalp mig op, for han trode, det var ham jeg mente, men jeg mente jo Brudgommen, men det var nu det samme, den Duceur, tænkte jeg, kan han beholde for sin Artighed. Men nu skal Du høre, kjære Fikke, nu kommer det mærkelige. Da vi saa gaar ud af Kirken kommer han tæt op ad mig i Trængslen og siger: „Min Dame, tillad at jeg udtaler et Ønske for Dem — jeg har længe søgt at finde en aandrig Dame som forener en skarp Iagttagelsesevne med Læsning og Dømmekraft. Det har jeg nu erfaret i Dag," siger han, „at De i høj Grad er i Besiddelse af, vil De ikke vise mig den Artighed, at skrive i mit Blad, f. Ex. til en god Veninde paa Landet om Dagens Nyheder og hvad der ellers kunde interessere deres Veninde. Det var en bekvem og behagelig Maade at korrespondere paa og jeg vil med Fornøjelse honorere Dem for deres Ulejlighed." — Gud forbarme sig, Fikke, hvor jeg blev til Mode, stum som en Fisk var jeg lige ved at besvime, men det var der ingen Plads til, saa siger jeg „hvor tør De byde mig Sligt? Hvem er De, min Herre?" og saa hvisker han mig ind i Øret: „Jeg er Punch," men saa daaner jeg uden videre midt i Trængslen, der var ikke andet for. Fru Graa gav mig Draaber og først ude paa Gaden kom jeg til mig selv. Punch var forsvunden. Paa Vejen til Klampenborg blev Fru Graa ved at animere mig til at begynde paa en saadan Korrespondance, og det skulde være til Dig, søde Fikke. Du ser nu jeg har fulgt hendes Raad og det kan ogsaa være ganske morsomt, naar jeg bare kan skjule mig for Familien. Da Fru Graa har lovet at forsyne mig med Bynyt, kan det nok ogsaa blive underholdende for Dig Stakkel, som er saa afsondret fra vort bevægede Liv herovre. Min Fætter oppe i Ministeriet siger, at der vil ske store Ting naar Rigsdagen nu kommer rigtig i Gang. Fischer vil træde af og da der ingen er som holder paa ham — saa gaar han naturligvis. Det gjør mig ondt for Drachmann,

som har en faderlig Beskytter i ham. Vor store Digter er nu snart færdig med sit første store dramatiske Arbejde, Du véd det som han fik Forskud paa; jeg siger Dig søde Fikke, jeg glæder mig overordenlig, det er en Mand man kan vente sig noget af, en rigtig sød drømmende Digter, Gud hvor han drømmer.

Din

Rikke.

P. S. Saa Du! som jeg sagde, Molbech maatte op med Dokumenterne! Nu vil Fischer nok selv være Reiersen og hele Forskjellen bliver kun, at før hed det „maa trykkes", nu siger han bare „skal trykkes"!

Overlampepudserens Dagbog.

(fortsat af PETERSEN).

Den 5. Oktober. Sønda. Ves Din sali Faer hade vaaren ilive aa ves han hade vaaren istand tel a aabne sit Hjerte for Smijerens Behavelihed værendes immer a en ves Verkning paa Konstnersjæle; Som hans, saa velde han ha sat Maarenbladet i Glas aa Ramme for ida aa hængt det paa den højeste Knage i hanses Kabenet som osse brugtes tel Spisestue aa til Daglistue aa har vaaren Barnestue i Dine onge Dae Severine med Svøv aa Sut aa alt dertil henhørendes nemlig a di sier i Maarenorganet a de er Molbæk sæl der skriver Dagbogen. Der ser Du Frogterne a Opdragelse aa dannendes Omgang ingbørdes a vi uvilkaarligen paaverker hinannen med Begavelse aa Stil saa a Folk som igge har noen a Delene ka ta fejl aa mene a Du eller jej eller sali Andresen ha skreven Ambraasius va vi er uskyldie i men ville gjerne formedels baade Æren aa Føen. Men je ska sie Dai hvora de kommer, Severine, det ligger i a di Folk der om Aftningen eller Sønda Formeda sidder aa skriver i Aviserne om Konst aa Drama aa dertil hørendes, di skriver hele Formedaen kaske la os sie hos en Prokkerator paa Klammamusser aa Indlæg aa Prummemorier aa faar Deres Stil bedærvet. Desformedelst. Aa naar nu Molbæk faakaster *Leaanarda* aa skriver en meget fin aa komilfo Sensurium over den, saa ka di igge forstaa den fordi den er igge efter deres Formelarbog. Aa sku den vaaren paa den Maade sku den lyt saadan: «Anlangendes Dereses Højærværtiheds meiet ærede Skrivelse a Das Dato skal Unnerteinede Sensor ve det kongelie med Statens Unnerstøttelse tarvelit velsinede Teater, Professor aa igge innu Ridder a Dannebroe Molbæk igge undlade tjenstlist a faamælle Deres Højærværtihed til Gjensvar paa sammes Faaresporsel vedrørendes Stokket Leaanarda, som a Degteren aa Poletikeren samt Mennesket Bjørnstjærne Bjørnson i sin Tid har vaaren ingleveret til Bedømmelse aa muli Antaelse ved det herværendes kongelie aa som oven for antejnet med Statens Unnerstøttelse fremdeles tarvelit velsinede Teater at bemærke a samme Støgge værende ve Gænnemlæsning befunnen a være uantagelit begrunnet i a det er noet Lirumlarumkattengoræg hermed remmeteres Deres Højærværtihed i dybeste Unnerdanihed ossevidere», aa hade Molbæk skreven saadan hade de kanskesens taen sai bedre ud i Bærlinske, værendes i den aaficiæle Stil men som en Digter igge bør bemænge sin Pen ved aa som jej taer min Kalot a for han for, ikke havendes Hat paa værende innen Døre. — *Medea aa Ristori.* Hade Du vaaren herinne Severine ka de nok hænds a Du kunne ha faat en ordenlig Lægtion i de resiterendes aa dramattiske aa ku ha faaet dine Nærver rostede aa opstrammede paa samme Tid. Jørrensen aa jeg sad bagetter nede i Krumkaven aa disketerede samme i al fred aa Vensgavelihed, Jørrensen havendes deltaen som een a Popo-Loen der er rasendes aa saa kommer Unnerteinede til i al Ærbodihed a bemærge a Madam Ristori har vaaren yngre i sin Tid, va der var en uomstødeli Sanhed men saa blier Jørrensen ganske kulret igæn rullendes de Vide ud a Øjenkraagene aa taer Kniven som han hade vaaren ifær med a skære Ost med aa raaver *Oltro ka danse gastego gastego!* saa alle Opvarterne kom stortende aa sporte om det var Sennoppen, Herren ville ha aa vi gren a de, men jeg sidder de i Dagbogen for a vise de Befrogtendes i den talianske Maner, aa ku du bare blie lisaa god som hinne aa mejet bædder en Kræusa, værendes a di tarvelie aa igge Menstærværdie ku Du kaske nok faa Lov a Sjæfen tel a debutere aa muligvis blie Markisse liesom hun aa bedække Dig med Hæderens Lavbærkranse aa Fremkallelser som der igge blev noet a allievel fordi Du er født i Chrestenbernikovstræde aa igge maa komme foran Tæppet; Desformedelst. Som Ristori.

En Folkerepræsentant.

Der hvor salig J. A. HANSENS
Vugge stod paa Langeland,
Har man nylig havt al Landsens
Plage med sin Rigsdagsmand,
GOTTLIEB PETERSEN, der blandt
Andet er Repræsen-Tant.

Udi Venstres Hær han længe
Sled som ukjendt Menigmand
Og fortjente sine Penge
Med sin Mund og BERGS Forstand,
Sørgeligt det er, men sandt,
At hans egen Kløgt var Tant.

Men en Gang han «*Morgenbladet*»
Læste ikke blot til Lyst,
Og han kom i Fidtefadet
Ved at laane sammes Røst,
Thi han bytted ligestrax
Gaasefjeren med en Sax.

Saadant aldrig ham generer,
Hittegods er lovligt Fund, —
Og det Blad, han redigerer,
Hviler nok paa «Klippe»-Grund.
«Skøndt en Del deri var sandt,
Var der dog megen Løgn iblandt».

Derfor, da for Dommens Skranke
Han i denne Sag fremtren,
Sa'e han nok, hans Ord og Tanke
Og hans Hensigt den var ren;
Men des værre, Retten fandt,
At hans Udsagn var kun Tant.

Dog den ædle GOTTLIEBS Ære
Kan ej lide noget Tab;
Af hans Skæbne kan man lære:
Løgn er dog en Videnskab,
Og i dette Fag han vandt
Ry som mer end Dilet-Tant.

Skulde dog hans Aktier dale
Som Politiker, hvad saa?
Rart det var, om li'esom ZAHLE
Præstekald han kunde faa:
Præke kunde han som hin,
Dersom Løgn blot var Latin.

Kaptajn Gulliver
i Lilleput.

Der var en Kæmpe Goliat,
Som HOLGER DRACHMANN hed,
Han bar paa egen Vis ſin Hat
Og ſtundom Frakken ſmed:
Foruden «Adelskaabe» paa
Man ſaa ham da i Vandet gaa.

Og ſelv var han ſaa ſvær og ſtor
Og ret en Grobian,
Var altid rig paa ſtore Ord
Og fattig paa Forſtand,
Løb Smaafolk idelig paa Arm
Og gjorde ſkammelig Allarm

Sku her hans ſidſte Heltedyſt
I Digterdværge-Land:
Fra ROMANTIKENS høje Kyſt
Til REALISMENs Strand
Han ſlæber hele Flaaden væk —
Bravo Hr. HOLGER MENSCHENSCHRECK

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand Nº 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

1879. Torsdagen den 16de Oktober. Nr. 42.

PUNCH.

Sport.

— Det er ikke din Tur!
— Jo, jeg slaar efter din Forlovede.

Paa Dagsordenen.

Som Asaflokken i fordums Tid
I Midgaard fig famled' paa Tinge,
Saa ftævnede Rigsdagsmændene hid.
Nu faa vi at fe, hvad deres Flid
For gyldne Frugter kan bringe.

Thi gyldne Frugter maa virkelig til,
Hvis Landets Gavn man vil fremme;
Og derfom de Herrer «Forhandlere» vil
Forhandle blot, hvad de kalder, «paa Dril»,
Saa burde de helft bleven hjemme.

Dog af de Storme, fom rafed' i Fjor,
Man fporer kun fvage Dønninger.
Endnu har man ej vexlet glubende Ord,
Og Faren er muligvis knap en Gang ftor
For Embedsmændenes Lønninger.

Fra Statsrevifionen Betænkning man har
Over Proviforiet faaet.
Den tænkfomme Læfer vil fnart blive var,
At denne Betænkning er ikke faa klar;
At han har dens Henfigt forftaaet.

Er Pengene vandred' ulovlig paa Vej
Og findes i Kassen ej mere,
Saa klarer det virkelig Sagen ej,
At Statsreviforerne fætter en Streg
Og figer: det kan ej pasfere!

Thi hvis man dog ikke vil gaa faa vidt,
At Rigsretten fælder Dommen,
Saa bliver HØRUPS og BALTHASARS Skridt
Det famme, fom Venftre har gjort faa tidt:
Et Knips, der bli'er flaaet i Lommen.

Dog tænke vi herom, at Venftres Mænd
Ej mere vil opflaa ftørre Brød
End pasfende for deres Bagerfvend;
— Nu har de jo faaet TAUBER igjen:
Han klarer nok Sagen fom — Smørrebrød.

Offenlig Brevvexling.

An dem Dichter und Politicus
Bärenstern Bärensohn.

Herzgeliebter Hochehrwürdigkeit. Meine Seele ist traurig und pechschwarz meine Gedanken ihrerwegen. Die herbstliche Stürme sausen und brausen daraussen in den gelben Blättern, und schwere Wolken ziehen sich über ihren glänzenden Ruhm zusammen. Wer ist der Frevler? Molbech ist seine sehr platte und gar nicht poetische Name. Dieser stumpfsinniger Schwächling, deren saft- und kraftlose Produkte nur einem so blødes dummes Publicum als die des hiesigen sogenannten königlichen Theaters gefallen möchte, der aber auf eine ächt demokratische Volks- und Affenbühne, wie die meinige schimpflich ausgepfiffen werden würde, hat ihre gøttliche Leonarda, diese holdselige, freie Felsentochter ihrer neuauferstandenen gothisch-germanischen realistischen Muse so zu sagen aus dem Fenster geworfen. Wie ein Donnerschlag traf mich dieses unansprechlich hartes Nachrichten. Ich eilte gleich, mein jüngstes Affenkind zärtlich in meinen mütterlichen Armen schliessend und sein theures Køpflein mit meinen heissstrømenden Thränen benetzend zu unserm theuren Freund dem lieben grossen Drachenmanne. Tiefsinnend sass er bei seinem Frühstücke. Er hatte geträumt, dass er mit Euch, lieber Hochehrwürdigkeit in einem Wagen fuhr. Beide die ihrigen Pegasusse zogen den Wagen über alle Berge, Felsen und Gipfeln. Dann ward Sie auf einmal lieber

Bärensohn, zu einem unbändigen Capitain Mansana. Mit wüthenden Peitschenhiebe schlugen Sie auf die schnaubenden Pegasusse los, in immer rasenderer Fart rollte der Wagen den Berg hinab. Die Felsenschlünde der Parodie gähnte ringsum, bereit Euch und ihren tollkühnen Mitgleiter den unseligen Drachenmann aufzuschlingen. Dann trat pløtzlich in seinem Traum der Molbech hervor. Er war wie einem Polizeibedient oder Gendarm angezogen. Er griff die Pegasussen in den Zügeln und rief: „Ungestüme Wagenfahren ist hier polizeilich verboten!" und zwang ihnen beiden herabzusteigen und eine Brüche zu der Armenkasse zu büssen. — Und der Drachenmann sah mir gross an, indem er mir diesen bøsen Traum erzählte und ergriff sein Patentschnellschreibenfeder, tünkte es in seinem Tintenhause und ein-zwei-drei stand vier Spalten Bourgeois in dem Tagestelegrafe. *Von ihn ging ich zum* Tagesblatt. *Der Herman Bang grinselte mir freundlich entgegen, sah mir aber so zola la — franzøsich aus, dass ich ihm nicht nicht recht vertrauen møchte. Der liebe Topsee aber empfang mich sehr holdselig und versprach, er sollte mich seinem Haupt- und Staatskritiker gelegentlich empfehlen. Davon ging ich zum* „Vaterland", *wurde aber sehr schnøde die Treppe hinab geworfen, aber der Doctor Schandorph heilte die Wunden meiner gekränkten Weiblichkeit und trat im Schranke gegen Molbech wie ein echter Bayard. Aber Alles hatte doch nicht geholfen wenn wir nicht den L—o und den Skarnarel des* „Tagesavises" *auf unsere Seite gehabt hatten. Oh dieses schøne* „Tagesavis". *Ich halte es wie Modenblatt für meinen Affen. Es ist gøttlich zu sehen, wie der grosse Jocko, mein allerliebster Bavian, es jedes Morgens den übrigen Affensprøsslinge vorlest, und wenn sie sich alle über diese wunderhübsche humoristiche Zeitung satt gelacht haben und die Moden der Affenwelt studirt haben, dann theilen sie es in mehrere Stücken und machen daraus dreieckige Hüte und Rittermanteln und spielen dann mit einander Scenen aus Nathan der Weise oder Rabbi Eliezer im echt mosaischen Dialekte. Und dann haben sie auch hier lieber Hochehrwürdigkeit ein noch hochehrwürdiger Freund und Gønner, den Kirchenminister Fischer. Er ist auch so ein Art mannlicher Leonarda, dessen Vorzeit den nationalliberalen Spitzbürgern verdächtig ist und der Drachenmann war ihm ganz wie eurer Hagbarth anfangs sehr abhold, und nun liebäugeln sie sich doch schon wie zwei Turteltauben und der Bischof kan nsich ärgern, wie er will, ich aber will die Partie der Urgrossmutter geben und das Bund segnen, denn nun sehe ich, dass die Zeit der freien Liebe und der grossen Gefühle wiedergekommen ist. Lebe wohl lieber Bärenstern und gedenke ihrer treuen Freundinn*

Smeraldine Butterstengel

Vorsteherin des k. k. Affentheaters
in dem
Thiergarten bei Copenhagen.

Hr. Sørensens Vise.

Jeg ſynge vil en Viſe om en ſtakkels «Journaliſt»,
Der blev forfulgt af Skæbnen, ſom er lumpen,
Hr. SØRENSEN han hedder, og det er ganſke viſt,
At han var Redaktør af Søndagspumpen.

Der red han paa Pegaſen ad en knudret Profiſti;
Snart red i Trav og ſnart i ſtrakt Galop han;
Thi der er ingen Tvivl om, at han er et Geni,
Men han er bleven «miskjendt» li'eſom TROPMANN.

Hvad Skæbnen har beſkaaret os, undviges ej ſaa let,
Og han blev dreven af ſin onde Genius
Til at begaa letſindig en Artikel, der var ſlet
— Det ſa'e han — ikke møntet paa SCAVENIUS.

Dog Loven var ham fjendtlig og Retten var ham gram;
Og ſkjøndt det Forſvar, han forſtod at lave,
Bevidned', at han var ſaa uſkyldig ſom et Lam,
Slap han dog ikke ind i «Edens» Have.

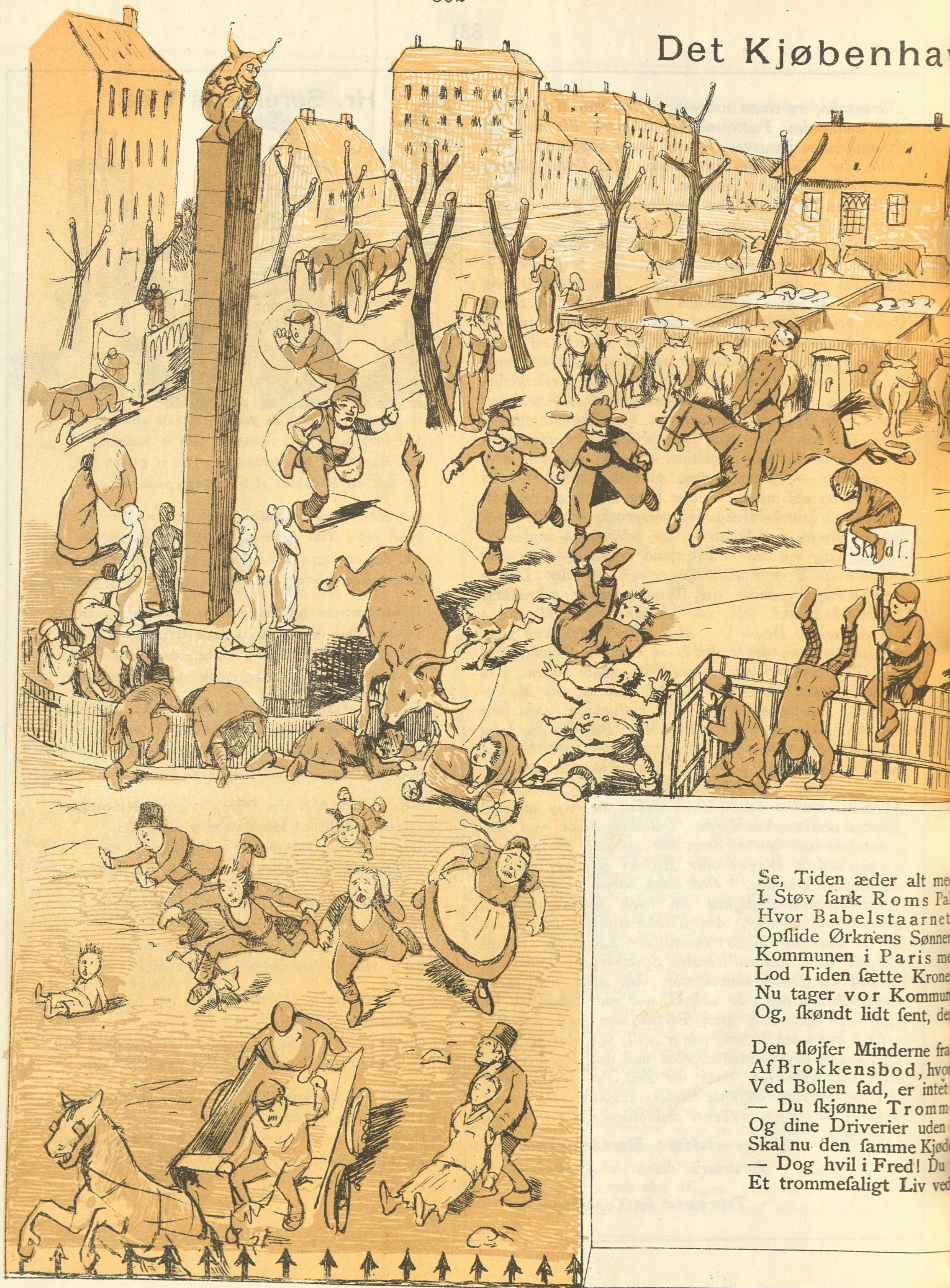
Nej, Staklen faldt ſom Offer for grum Retfærdighed,
Og bøde ſkal med Mønt nu eller Krop han.
Han kunde ſig ha'e reddet ved at aflægge Ed
— Det ſamme, tror jeg, kunde ogſaa TROPMANN.

Dog heldigvis kan altid et Tilflugtsſted den ſaa,
Der ſaa uſkyldig er forfulgt og hadet:
Hr. SØRENSEN, den Stakkel, med Martyrkronen paa
Fandt Hus- og Hjerterum i Morgenbladet.

Der letter han ſit Hjerte, der taler han ſin Sag,
«Forræderiet» mod ſig tegner op han,
Og for ſin Ære ſlaar han et ſtort CARL HERMANS-Slag,
Som det, han ſlog i fordums Tid for TROPMANN.

Dog baader det kun lidet den ſtakkels «Journaliſt»,
Thi Skæbnen er imod ham altfor lumpen.
De Pletter, han fik paa ſig, dem ſaar han ganſke viſt
Ej vadſket af ſig — ſelv ved Søndagspumpen.

Det Kjøbenhav

Se, Tiden æder alt me
I. Støv sank Roms Pal
Hvor Babelstaarnet
Opslide Ørknens Sønner
Kommunen i Paris me
Lod Tiden sætte Krone
Nu tager vor Kommun
Og, skøndt lidt sent, de

Den sløjfer Minderne fra
Af Brokkensbod, hvo
Ved Bollen sad, er intet
— Du skjønne Tromm
Og dine Driverier uden
Skal nu den samme Kjød
— Dog hvil i Fred! Du
Et trommesaligt Liv ved

...vider forsvinder?

...rpen Tand!
...lar for Vandalerne;
... i Østerland,
... Sandalerne;
...dal og Brand
... Skandalerne.
...el i Striden,
...ger dog med Tiden.

...dne Dage:
...tuns Sønner foldende
... tilbage;.
... med Faarefoldene
...e
...ang fom Voldene!
...tog her paa Kloden
...veboden.

Brændende Spørgsmaal.

Den store Bjørnson Harpen slaar,
Et Digterværk han i Hovedet faar:
Han raspede det i en Fart a'
Og kaldte det *Leonarda.*

Det var et besynderligt Aandsprodukt,
Som hverken var sandt og heller ej smukt,
Men anslog rørende Toner
Til Hæder for fraskilte Koner.

Han bragte sit Værk til Molbech hen,
Men fik det i Hovedet strax igjen.
Til Bjørnson er det saa klart, a'
Han burde sagt: Le, o Nar, da!

Men Molbech sagde blot: „Gaa din Vej!
Din Hagbarth er Øhlenschlægers ej."
— Kort, Stykket blev remitteret,
Og Fischer blev indigneret.

Da slog Holger Drachmann et drabeligt Slag
Og talte den fraskilte Kones Sag,
— Paa Smilebaandet dog trak man, —
Det maatte jo ligge for Drachmann.

Hin Orlogskonge fra Esromsø,
Han haver et Rygte, som ikke vil dø.
I Tanken han stikker vel snart a'
Til Saltsøen med *Leonarda.*

Og Schandorff, hin Realismens Profet,
For Fischer blæste saa fint i Trompet.
O *Leonardas* Defensor!
Du havner vist snart som — Censor.

Jo, Fischer har ikke virket omsonst
Til Gavn for de Skjønnes dramatiske Kunst;
Og naa'r han sit Maal med vor Scene,
Saa spørger man Nyt fra — *Helene.*

Saa ser den sit straalende Ideal
I Zahlesk Logik og Bjørnsonsk Moral,
Mens Schandorff bedømmer Dramerne
Og Fischer og Drachmann Damerne.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Jeg kan kun sidde lige et lille Øjeblik, kun en Tusindedel af et Sekund eller i det Højeste ti Minutter, søde Fru Schrøder, for De ser jo nok, jeg har min blaa Silke paa, og jeg skal ud og gjøre fire Konfirmationsvisiter, og de to bliver længere, fordi vi har givet noget der, og det ene Sted er hos Jette Hummer, som har faaet en Datter konfirmeret, hvem det jo var let nok at finde paa noget til, skjøndt vi vilde ikke give Guldtøj, for det har saamænd saadan unge Piger slet ikke godt af at faa for meget af, saa vi holdt os til Literaturen og gav hende Japan med det gyldne Skin og Alfons Daudis Romaner paa Dansk, men det andet Sted, hos Kancelliraad Jespersens, var det en Dreng og han er jo meget sværere, men saa gav Sørensen ham Jordkloden før Syndfloden og jeg gav ham Jordkloden efter Syndfloden, og Moderen vil saa gjerne have, han skal studere Præst, saa det passer jo meget godt han i Tide sætter sig ind i de Ting. Og ellers har vi levet hos Italienerne, kan De jo nok forstaa, og set den berømte Madam Historie som alle mulige ulykkelige gamle Dronninger, og hun spillede jo virkelig meget pænt af en Kone i hendes Alder, og de andre var jo mageløse at se paa især i Onsdags Aftes, da vi fik hele den franske Revolution og Samson og Filisterne og alle Uhyrerne, saadan som ham Sankt Terre, der brølede saa dejlig, men som Sørensen ikke kunde lide, fordi han forstyrrede ham, naar han sad og lukkede Øjnene og rigtig hengav sig til alle Rædslerne, og jeg vilde ønske, De kunde have været med søde Fru Schrøder, men det var jo rigtig nok altfor dyrt for en Kone i deres smaa Kaar og De kan for Resten tro, jeg har det drøjt med Sørensen i denne Tid lige siden han var ude at se paa Manøvrerne i Dyrehaven for nogen Tid siden, for De ved jo nok han har været Sekondlieutenant i Livjægerne, den Gang de var, og har faaet en militær Opdragelse den Gang, men det er jo længe siden og nu er

han saa fortvivlet over, at han siger han kan slet ikke forstaa den nyere Taktik, fordi havde det gaaet efter de Regler som gjaldt i hans Tid, saa maatte den ene Styrke være bleven skudt ned alle Mand og den anden tagen til Fange og det kan jo ikke have været Meningen, saa Fejlen maa ligge i, at den gamle Livjægertaktik ikke kan bruges nu til Dags og saa spekulerer han ogsaa paa, hvordan vi skal faa Regimenter nok til alle de fremmede Prinser, som skal være Æresoberster, for nu har vi jo faaet Væls til Husarerne og Russeren til Garden, og saa kan den svenske Kronprins komme til Artilleriet og Kong Georg til Infanteriet, men saa har vi endnu Hertugen af Kumberland, som saa maa blive Oberst ved Forplejningskorpset, og saa mente Sørensen at den lille Hertug, hvis han kom, kunde foreløbig have ladet sig nøje med Trankudskene, men nu er det jo blevet en Hertuginde i Stedet, saa den Plads bliver da ledig foreløbig, ja nu skal jeg af Sted paa Visiterne og saa skal jeg hjem til Fritz Grønbæk, der sidder og transpirerer over den nye Metrik, som Kaufmann har opfundet, og som enhver ung Digter maa lægge sig efter, hvis han skal blive til noget, men der skal være saadan en Masse Fødder at faa i Hovedet, og man maa passe paa de ikke bliver Platfødder eller Klumpfødder, og Petrine har det jo godt nu, hun faar fyrretyve Kroner om Maaneden i Kultusministeriet for at studere Artium men nu maa jeg Skam af Sted søde Fru Schrøder ellers bliver Jette Hummers Chokolade kold. Farvel og Tak for Kaffe!

Overlampepudserens Dagbog.

(fortsat af PETERSEN).

Torsdag. *Hjertet aa Pengene* paa Folketeatret, som Du ka sie te Malle Knallerop, a hun ka veske sai om Munnen aa bide sai i Øjnene, formedelst a Abrahamsen kommer allieveller ikke te vos, begrunnet i a Sjæfen har ikke hat Bod etter han innu værendes ikke forlejen eller angreven a Længselsfulhed i den Anledning, som blier en Skoffelse for Ongel Hans, Severine, som Du véd liesom Malle har det het i den Kant med Beondring formedels Abrahamsens Memik, aa ha gort va han kunne, værendes allieveller dog ikke mejet i den Didregtion men mislokket, saa Vat beholler han aa vi store Jensen aa den annen.

Aa nu er Talienerne rejst som va got, a sie di va ikke goe untaen Ristaari, som va brelliant baade andante aa presto aa kun amore aa furiosa aa spavento, som er skræggeli, vorover hun osse bekom en Lovbergkrans a vos aa Koret aa Statisterne er bleen ganske ubegriveli livlie a hinne aa skraaler *conexpresjone* for Ettertiden mere æn som før, aa de Befrogtendes hos Adolfodrago har engverket paa Olaf som *Pyr-Anus* i Søndas aa geet han den regtie tragiske *Ælang* med Prusten aa Hvæsen saa han slar Kaalbytter aa vrier saj aa er røstende; for Lungerne. Jørrensen er mejet kalkuns over han har vaaren med tel aa hjælpe Komandanten mæ a ligge di herre Tillefonger omkring i alle vores ingvendie Deler. »Va ska de gøre got for, Jørrensen, ka vi ikke lie saa got blie ve vores gamle Klokker aa andre Rengeværker«, sier je, »eller allenfals senne en Balletdreng ned a Trapperne med et Sparg«. Va Jørrensen to som en sur Graapære tel et raaddent Æg svarendes bare paa sin jysk: »Pætersen! Do ha it Blek for Videnskaven aa Videnskavens Resoltatter. Aa ka do it begryvv, a naarenstid Tællerfonen kommer i Gled, som Sjæfen ha faaen lagt eng te saj, aa goer fra han aa te Balletkassireren aa te Resjisøren aa te Økkenommifaawalteren, aa saa desuden der blir sat en Raket i Ænnen po Kammerherrens gallonirede Kamæl med den blo Kjol aa den røj' Væst, saa ka Do vær ves po der kommer Gænge i det for saa ledder vi hiele Kaadiljen fra voreses Skrævebord ve Haalmenskanal.« Som de ka være Jørrensen ha Ret i, va Tiden vel være saa behaveli a vise os, som din sali Far bemærgede værendes en Filesaaf aa et mejet spækkelativt Gemyt, aa anlangendes voreses Ægsellense. Severine, saa ka du belave dej paa a han vel ha Sensurinumen over *Hælene* i Trekken nu osse værendes liesaadan hans Prottesjæ fordoms aa ikke Molbæks, som nu kommer i Bærlingeren med de Føste aa Sjæfen maa op med Lægsjen enten han vel eller ej, Ægsellensen Fisker værendes a Granit aa Betong i den Retning, som han igge ha vaaren i Poletiggen immervæg, va der ikke kommer vos ve forresten saa vi har bare a holle Mond aa presangtere Gevær aa kunne voreses Lærebog aa Kattekismus i va der vedkommer Kaansten aa Disiplinen.

Manda Formeda. Osse Faarestelling, men ikke Ristaari, men de Allerhøjeste, havende lat os vide, at di ku ha Løst aa se os bagpaa osse, va di gøre, aa vi ikke dem, formedelst vi var i Verksomhed aa hade Du vaaren her, Severine, hade Du kanskesens osse bleen ingtraaduseret mæ di andre Ballætbøren, aa gort Ræverens for di Højstsamme, va Sjæfen hade komanderet, aa vi gore føst Klarskib mæ broderede Kraver, dem der hade, aa Nøglen bagentil alleroverst, aa Taarden aa Lynil aa Sjansjemanger aa Desjønæ i Faajeen, aa Sætti traskende bagetter som Sisseraane, saa Jørrensen aa je ha lagt Hoderne i Blød angaaendes a vi vel blier Noet Allesammen, Sjæfen Storkaars aa Holst Kanselliraad aa Olaf Komærsrad aa Jørrensen aa je Krismedalje va vi ska drekke en Slavetotti paa i Kromkaven, naar de blier, men Kapællet blier ingen Ting værendes fraværendes ifølge Dasbefalingen aa Molbæk de samme.

Prinsen af Arkadien.

O, ESTRUP ſe! Paa alle Stadier
Har jeg ſom Skygge fulgt Dit Fjed.
Jeg vil, jeg kan ej mer forlade Jer;
Hvorhen I gaa, jeg følger med.
Jeg kan ej ſkade, men kun hade Jer,
Saa lad mig hade Jer i Fred;
Jeg var dog Prins blandt de Arkadier
a—dier a—a—dier.

Af PROVISORIETS ſorte Gadekjær
En Drik i denne Flaſke find's,
Gid Glemſels Drik jeg heller ha'de her,
Men evig nu Din Daad jeg mind's.
I ta'er den rolig, maa man lade Jer,
Det kan jeg ej, for jeg er Prins
Ja jeg var Prins blandt de Arkadier
a—dier a—a—dier.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre, Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand No 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri

Kvalitetsvalg.

— Naa, lille EMILIE, nu er der kommet en lille Dreng til ude hos Tante og Onkel.
— Aa, Moer, hvorfor faar de altid Drenge, vi faar altid kun Piger?
— Ja, min søde Pige, nu kan den Stork ikke finde andet end Drenge.
— Men, Moer, kan vi da ikke bytte Stork næste Gang?

Første Behandling.

Vort Sekulum os diverterer ret
Med Overraſkelſer af alle Sorter:
Med Damp man farer henad Jorden let,
Endſkøndt paa Vind det ikke Tiden ſkorter;
Kulturkamp, Vandkur, Telegrafers Net,
Flydende Kjød-Extrakt og dito Forter,
Kort ſagt: en Mængde ſtore Underværker
Man daglig i vort Samfundsliv bemærker.

Dog mellem alle Tidens Fænomener,
Der viser ſig paa Jordens vide Ring,
Er der dog ikke noget, der forener
I ſig ſaa mange ſplinternye Scener,
Saa mange lunefulde, ſære Spring,
Som «Venſtre» i det danſke Folketing.
Imod dets Eventyr paa Ærens Tjørnevej
MÜNCHHAUSENS er ſaagar den rene Børneleg.

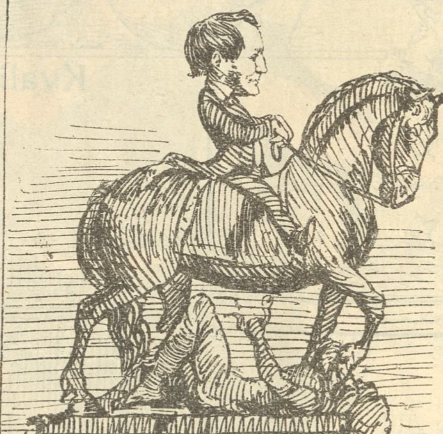
For kort Tid ſiden kunde tidt man høre,
Mens endnu Venſtre holdt ſig ſammenføjet,
At ESTRUP ej bevilget fik en Øre,
Derpaa han kunde bide ſig i Øjet.
Dog nu har BERG omſider lad't ſig røre:
Til Miniſteriet han ſer fornøjet,
Og dets Finanslov, der led før ſaa trange Kaar,
Er nu «den bedſte, man har ſet i mange Aar»!

Sligt er et Under over alle Undere,
Et fælſomt, uforklarligt Tidens Tegn,
Ufatteligt for Præſt ſaavel ſom Degn.
— Er her et kantet Hoved bleven rundere,
Og ſammes Indhold muligvis lidt ſundere?
— Ja, hvo kan ſige, hvad der er i Vej'n?
Men Underværket ſtaar i bengalſk Glorie
Som Stof for Romantik og for Hiſtorie.

Fra Folketinget ſjældent man fortælle kan
Om en Debat, ſaa ganſke fri for Larm.
Kun THOMAS NIELSEN udøſt fik lidt Harm
Mod Prokuratorſtanden og mod NELLEMANN,
Og LEJREGREVEN var en Smule varm,
Han Rollen gav ſom ſtorpolitiſk Sprællemand:
«Enſidig Politik» han ikke lider,
Fordi hans egen har for mange Sider.
Og ſaa blev der et Udvalg ſammenſat,
Hvori man Lovens Enkeltheder drøfter,
Og hvor man broderlig bør tage fat
For gyldne Broer at ſlaa ved alle Kløfter.
Forhandlingspolitiken Vingen løfter,
Man véd: «Forhandlere vil faa Rabat.»
Dog ſtore Afſlag TAUBER nok os ſkjærmer for,
Thi det er mere «Paalæg», at han ſværmer for.

Metalhesten.

Frit efter H. C. ANDERSEN.

I Byen Kjøbenhavn, ikke langt fra det kongelige Teater ligger en stor Plads som kaldes Kongens Nytorv, og midt paa denne Plads, staar en konstig, ikke egenlig vel udarbejdet Metalhest. Den er ganske sortegrøn af Ælde, og ovenpaa den sidder en Mand. Han sidder der kun om Dagen, for om Aftenen, naar det blevet mørkt, staar han af og gaar ind i Johansens Ølstue i Nyhavn og drikker røde Snapse med Skipperne. Derfor ser han saa pluskjævet og dorsk ud om Dagen.

Enhver, som kommer til Kjøbenhavn, finder nok Stedet, han behøver kun at spørge den første Dagdriver han møder om Hesten, og han vil finde den.

Det var en sildig Oktoberaften. Gassen var tændt, men det var Maaneskin, og naar det er Maaneskin i Kjøbenhavn, kan man slet ikke se Gassen, for saa bliver den undselig og ganske rød i Hovedet af Skamfuldhed over, at den ikke kan lyse stærkere.

Henne paa den store Raadhustrappe mellem Søjlerne stod en lille Borgermester. Han havde sovet saa dejlig hele Dagen igennem, sovet, som kun en Borgermester kan sove, nu blev Raadhuset lukket, saa maatte han gaa. Længe stod han drømmende paa Broen, der fører over Kanalen ved Holmens Kirke. Saa gav det et Pladsk. Det var kun en Mand, der faldt i Kanalen. „Vi kommer dog vist til at tænke paa Rækværk!“ sukkede den lille Borgermester og saa gik han.

Han tog Vejen hen til Metalhesten, kravlede over Jerngelænderet ind paa det grønne, friske Græs. Der var ingen Mand paa Hesten. Saa kravlede den lille Ehlers op paa Ryggen af den, lænede sig forover, saa hans lille, lokkede Hoved hvilede paa Dyrets, og før han selv vidste det, sov han ind.

Det var Midnat. Hesten rørte sig, han hørte, at den sagde ganske tydelig: „Du lille Borgermester,

hold Dig fast, thi nu løber jeg!“ Og saa løb den med ham, det var et løjerligt Ridt — hele Byen rundt.

Først kom de ud paa Slotspladsen, og Metalhesten, som bar Frederik den Syvende, vrinskede højt. Saa red de over Gammeltorv, og Springvandet sprang saa højt, saa højt, at Ehlers blev ganske bange. „Imorgen skriver jeg til Vandmesteren,“ sagde han, „det er jo et græsseligt Vandspild!“

De gjorde et lille Sving ind over Frue Plads, og alle „Hovederne“ nikkede saa mildt til lille Ehlers, han havde jo været Flyttemand for dem saa tidt. Saa gik det i flyvende Fart ud af Byen forbi Søerne, hvor Svanerne laa og havde Forstoppelse, for de maatte ikke fordærve Drikkevandet, ud til den gamle, gamle Trommesal. Men hvor var den gamle Trommesal? Den var slet ikke at se mere. Der var kun en stor, aaben Plads og Maanens Straaler skinnede sørgmodig ned paa Sporene af alle de mange Kalve og Kør, som havde været der i fordums Dage. Ehlers blev ganske melankolsk ved at se det. Men saa lyste hans Ansigt paa en Gang af Fryd. „Her kan jo blive et dejligt Snetorv,“ sagde han, „Tak og Velsignelse du dejlige Dyr!“ Og saa klappede den lille Ehlers Hesten der, bums, bums, travede over Vesterbro med ham.

„Tak og Velsignelse selv!“ sagde Hesten, „jeg har hjulpet Dig, og Du har hjulpet mig; thi kun med en Borgermester paa Ryggen faar jeg Kræfter til at løbe. Jeg kan bære Dig overalt, kun ikke ind paa det nye Kvægtorv, det har Crone sat sig imod; men udenfor det, naar Du er hos mig, kan jeg se ind ad den aabne Port; stig ikke ned af min Ryg; gjør Du det, da staar jeg saa død, som Du ser mig om Dagen paa Kongens Nytorv.“

„Jeg bliver hos Dig, mit velsignede Dyr!“ sagde den lille, og saa gik det i susende Fart over til Pladsen foran det nye Kvægtorv.

Den store Port sprang op. Der stod de prægtige Stalde med alle Køerne, i hvis Spejl Maanens Straaler skinnede, der laa de stor Søer, og de smaa hvide Lam brægede saa vemodig, og Tyrene brølede, som om de skulde synge *Rigoletto* paa det kongelige Teater. „Oh, hvilke dejlige Mørbradsstege og Lammekoteletter,“ raabte den lile Ehlers. „Sikken en Bidstrupsmiddag der kunde blive!“ Og han strakte sine smaa Arme ud mod en dejlig Fedekalv, men i det samme Nu fór Hesten af Sted, Vinden susede om hans Øren, han hørte Porten slaa i, men i det Samme syntes Bevidstheden at forlade ham, han følte en isnende Kulde — og slog Øjnene op. Det var Morgen. Han sad i det vaade Græs ved Siden af Hesten paa Kongens Nytorv. Nede fra Nyhavn kom „Manden“ slingrende, han havde Blyhat paa.

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

III.

Nej hør, Fætter Christian, Du er
umættelig!
Selv har Du ingen Ting at berette,
Lidt Byraadskjævl om hint eller dette,
To Anekdoter — begge to slette,
En Rebus, enhver Idiot kan gjætte,
Et Giftermaal mellem en Frøken Mette
Og Kjøbmand Mads, som jeg slet ikke
kjender;
Og Du forlanger, at jeg utrættelig
Skal sende Dig Byens fedeste Ænder!
Du vil holdes à jour *med alt, hvad*
der hænder,
Alle smaa Skuldertræk, alle smaa
„Men“er,
Og finder mig meget uefterrettelig,
Naar ikke hver Torsdag et Brev jeg
Nej Stop! sender.
I saa Fald hører jeg heller op
Og slaar lige strax i Blækflasken Prop.
I Dag til Straf vil jeg blot fortælle,
Og oven i Kjøbet kun staccato,
Hvad der ikke er hændt — i al Fald
til Dato.
Om Kongens Taffel vil først jeg melde —
Hver Rigsdags-Plato
Og Folketings-Cato,
Førere, Menige, Høvdinge, Trælle
Troned' deroppe i Kongens Sale.
Der sad Christen Berg i al sin
Vælde,
— Men blev ikke siddende paa sin
Da Krabbe holdt Tale [Hale,
Og raabte Hurra for Folkets „Forvalter“,
Kristoffer — den klemtende —
Sad blidt med Overhofmarskalken
Lig en fredsæl Balder, [skæmtende,
Og nævnte ikke „Systemet af femtende“.
Fischer sad ene
Og uden — Helene;
Det er min Sandten
Vild Fantasi, hvad Somme mene,
At han faar „Elefanten“.
Tauber — den rene
Venstremand — gjorde ingen Skandale,
Han sad saamæn meget pænt og stille,
Han fik jo saameget Mad, han vilde.
Du spørger om Schelde fik nok at
Det tror jeg ikke, [drikke;
Men det var i Grunden ikke saa ilde.
Det Hele var flot; der var Østersposteier,
Henkogte Rejer,
Masser af Vin — men ingen Bajer.
Jeg har ikke hørt, hvor vidt Søren
Kjær
Har sagt Prinsesserne Komplimenter. —
Til Hofjunker er han jo temmelig
Han har vist især [svær. —
Søgt at vise Prinsen af Wales sit
Og Statsmandstalenter [Værd
Og røbet sine Tanker om Flaade og
Hær,
Ministre, Kontorchefer og Assistenter.
Ja saadan tænker jeg noget nær,
Den hele Historie begyndt og endt er.
Men mærk Dig, Christian, jeg véd
det ej. —
Er Schandorph saa bleven Censor?
— Nej!
Thi Molbech er ikke gaaet sin Vej.
Al den Hurlumhej
Er nu stillet af, som sligt jo plejer.
Exredaktør Mejer
Har ikke stiftet paa ny nogen Tidende.
Herman Bang,
Du véd, han den lille Dagblads-Neger,
Den meget vidende,
Højt paa sin franske Kjæphest ridende,
Folks Taalmodighed rent opslidende,
Har ikke, saavidt jeg véd, skiftet Ejer;
Men Tang
Har faaet Titel og Rang
Og Ret til at kaldes „politisk Buskmand“.
I denne afskylige Slud og Rusk man
Kan nok til slig en Solstraale trænge.
Tænk Buskmand! ej en Gang Zulu-
Kaffer!!
O Zahle, slaa dine støvede Strænge
Til Klagesang
Og Skjalde-Vrøvl imod Højres Klaffer!
Ja Buskmand! — uselig Hottentot!
En stakkels Vild, som Næring sig skaffer
Ved Dag og Nat
At kravle paa Jagt mellem Revl og Krat
Og blot
Staar et Trin over en Abekat!
O, Landsoverret, Du har revet en Flænge
I hele den straalende Tang'ske Glorie.
Buskmand! — Det er en fæl Historie.
Ja, ser Du, lille Christian, nu tror je'
Til sidst, jeg gik udenfor mit Program
Slet ikke noget Nyt at skrive;
Og dog, — ja saa Skam!
Den Sag kan hurtig nok klaret blive,
Thi at Tang er en Buskmand, je si'er
uden Skyhed,
Det er slet ingen Nyhed!

Fra de Jagendes Lejr.

— Je dublerede paa'en og Hansen ga'en osse et orrenli Plaster; men saa tog Satan ved'en ind en Stenkiste, og Fa'en ska ta'me, om Hunden var Menneske for aa ku hit'en igjen.

Klog paa Himlen.

— Jeg kan ſaa godt forſtaa, at de kan maale Afſtanden fra Jorden til Solen og til Maanen med for den Sags Skyld, og at de kan beregne Stjernernes Baner — men hvad jeg ikke kan forſtaa det er, hvorfra de har faaet Navnene paa dem alle ſammen at vide.

Telegram til Vedby.

Kjære Venner og Vælgere, dersom I vil
Høre Nyt fra jeres Talsmand, saa læg Ørene til.
I kan tro, at jeres Rigsdagsmand er gruelig glad,
For jeg har jo væ't hos Kongen til Middagsmad.
Jeg havde iført mig det bedste Lintøj, jeg har,
Som Larsen havde vadsket og rullet med saagar,
Og saa havde jeg mig vadsket, for at I derhjemme ret
Ku' ha'e Glæde og Fornøjelse af jeres Stemmeret.

Vi begyndte med Østers, og der var En, der sa'e,
At den Ret var just noget, som vi burde ta'e os a',
Og dertil fik vi Rhinskvin, som vi drak ud til Bunds,
Og saa fik vi Fisk og Suppe, det var Mad for Mons.
Sikken en Beværtning! jo den var fin
Og sikken Mængde Retter og sikken Masse Vin!
Jo, det kan nok sig hænde, at i Kjøbenhaffen kan
Man Diæter nyde li'som i Slaraffenland.

Og saa blev der holdt Taler, mens Desserten blev smagt,
Men jeg husker ikke rigtig, hvad det var, der blev sagt.
Det er noget, som naturligvis den bedste kan hænd's,
Jeg skal sige, jeg og Schelde vi drak Brorskaal imens.
Dog husker jeg, at Krabbe forvolded' Bajer Kval
Og var udi sin Tale saa rørende loyal,
At han vistnok har i sin Tid været skjemtende,
Da han stemte mod „Systemet af femtende“.

Kjære Venner og Vælgere, mærker mit Ord,
I skal vide, jeg er foret i Dag ved Kongens Bord,
At man ved Hove meget godt kan spise sig mæt
I, hvad jeg nu vil kalde, min moralske Ret.
Maden smagte herligt, det var let at forstaa,
Og ingen slog af Hovedet, den „Hat“, jeg havde paa.
Ja, det Hofliv har fortryllet mig især, da jeg ser,
At man ej har nødig der at faa Alting ind med Skeer.

Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse

afholdt i Mandags Aftes et extraordinært Møde.

Formanden, Kammerjæger *Olsen* oplyste, at Mødet var sammenkaldt paa indstændig Anmodning af Kvindeforeningens Bestyrelsesforkvinde, Enkemadam Mortensen, der ønskede at rette en indtrængende Opfordring til Medlemmerne. Han bød Madam Mortensen Velkommen og opfordrede de Tilstedeværende til at bringe denne utrættelige Forkæmperinde for Smaadyresagen deres Hyldest ved at rejse sig. (Hurra! Op med Madamen! Hun leve!)

Madam *Mortensen* vilde rent ud sige, at hun syntes Tilværelsen var en meget mærkelig Institution, hvad kunde det for Eksempel hjælpe, at Livet og Fremtiden laa for ens menneskelige Blikke som en nyvasket, stivet og strøget Manchetskjorte paa et Strygebrædt i Solskinsvejr. Saa man nøjere til, vilde man dog altid opdage et eller andet lille sort Punkt, en lille mørk Prik, som erindrede en om, at Verden var alligevel en Jammerdal, og dette sorte Punkt i Fremtiden og paa Manchetskjorten var Loppen, fordi det var Flyttedag imorgen, og i Dag var det godt Vejr, men imorgen kunde det være Syndflod, og alle Lopperne, de stakkels Kræ, vilde drukne og svømme om som Kommen i Koldskaal, hvis vi ikke byggede en Ark. Og det var en stor Skam af Borgermesterne og af Rigsdagen og Regeringen og Politiet med, kunde hun gjerne sige, det var Umenneskelighed af en ualmindelig høj Grad, og nu vilde hun spørge, om Foreningen vilde sidde stille til Lopperne og lade dem gaa i Vasken uden saa meget som at række et Halmstraa ud for at frelse dem.

Cigarkassemager *Filipsen* forsikrede Madamen, at det samme havde han tænkt, og han vilde foreslaa, at Foreningen afkjøbte ham et større Parti Cigarkasser, som man saa kunde stationere som Redningsfartøjer paa de mest udsatte Steder. Han skulde være villig til, for Sagens Skyld, at afhænde dem to Procent under Nutidens billigste Priser (Hør!).

Flyttemand *Jakobsen* vilde først tolke Forsamlingens Taknemlighed lige over for Madam Mortensen. »Kvinden var altid Smaadyrenes Ven«, som der stod i Sangbogen, thi Kvinden var varmere end Manden, som i Almindelighed var en kold en, og han vilde bruge et Billede, at Livet var ligesom en Toddy, hvori Manden var Snapsen, der gav Styrke, men Kvinden det varme Vand, der smeltede Sukkeret og gjorde det hele behaveligt, især i denne Hundekulde, og han gav Madam Mortensen Ret i et og alt og han gav ogsaa Filipsen Ret, og kjøbte Foreningen hans Kasser, var den jo sikret mod Kassemangel, men han trode rigtignok ikke, Filipsen havde personligt Kjendskab til Lopper, og det vilde han nu sige, uden at det skulde være til mindste Forklejnelse for Vedkommende, men han havde flyttet saa mange Lopper i sin Tid og baade i Solskin og Regn og i Storm og Stille og kunde fortælle, at hvad Fugtighed angik saa var Lopperne lige saa gode til at salvere sig som nogen Kattekilling, for de satte saamæn ikke Poterne uden paa de tørre Steder, men derimod trode han, at mange Lopper gik til Grunde paa Flyttedagen formedelst Sult og Kulde, og han vilde lige ud spørge Formanden, og det var slet ikke Meningen, at han skulde tage det fornærmeligt op, hvad Foreningen havde tænkt at gjøre i den Anledning.

Formanden takkede de ærede Talere for deres Interesse for Sagen. Han skulde med Glæde tage mod Filipsens Tilbud om Kasserne. Hvad Jakobsens Forespørgsel angik, havde denne Sag allerede været paa Bane i Bestyrelsens sidste Møde, og man havde der først tænkt paa

at stationere en Hundehvalp paa hvert Gadehjørne, som et foreløbigt Tilflugtssted for de husvilde Smaadyr. Der var imidlertid fra højtstaaende Personer i den store Dyreforening indløbet en konfidentiel Skrivelse, hvori man blev gjort opmærksom paa, at dette var en aldeles Panumsk Blodtørstighed og skændig Grusomhed mod Dyrene. Man havde derfor først tænkt paa at leje en Del Børn fra Fattiggaarden til dette Hverv, men den oversendte Ladning havde alle sammen været saa magre og afpillede, at det slet ikke vilde have kunnet nytte noget at anvende disse Børn. I denne Nød var det atter Kvindeforeningen, der var kommen os til Hjælp. Madam Mortensen og andre ligesaa højhjærtede Dannekvinder havde beredvillig stillet deres egne Børn til Disposition. Det var lutter velfodrede Individer, hvormed Foreningen saaledes var bleven forsynet, og han haabede, Medlemmerne vilde være enige med ham i at raabe et Leve for de Kvinder, der ikke havde skyet at bringe deres eget Kjød og Blod som Ofre for Smaadyresagen (Jubel).

Efter en kort Diskussion om Nødvendigheden af i Vinterens Løb at oprette Varmestuer for trængende Smaadyr og efter at der var bragt Bestyrelsen en Tak for dens Virksomhed, skiltes Forsamlingen.

Postfæstum Vers

mæ varm Hengivelse Madam Ristori beundringsmæsſi tilejnet
a

Søren Pipperop.

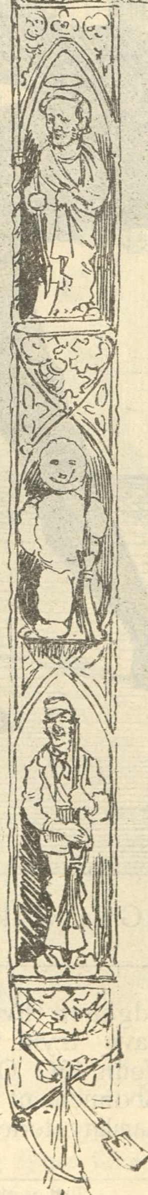
O Ristori! Du æ tevesſe
En Konſtnerinde a Gebort,
Aa ſer Du, derfor ha jæ desſe
Simple Vers te din Ære gort;
For din gedigne Konſt jæ ſkatter
Aa ſier daj mæ rene Ord,
A Du æ mer en Talias Datter —
Du æ hinnes ægte Perlemor.

Du va kuns lie eben krøvet
A Æget i Livets Maarengry,
Da du ſom Barn, der laa i Svøvet,
Ga Partiet ſom Ængſjeny.
Inu i Livets Aftenrødme
Du gir Heltindernes Parti,
Aa Du ha gort min Sjæl ſaa blød mæ
Dit gebommerlie Sjeni.

Nu æ Du rejſt din Vej, men ka der
Tænkes, vi ſaar et nyt Beſøj
A daj, ſaa vi daj ſkuer atter,
Du, vores tragiſke Lakøj,
Saa ka Du tro, jæ ſka beværte
Daj mæ Aplo, ſom ka forslaa,
For Du ha en Klapplads i mit Hjærte —
De ka Du være muggen paa.

Til Vinter.

Hr. Ehlers ſidder ved Juletid,
Af Sne var Staden ſaa glimrehvid.
Juletid,
Af Sne var Staden ſaa glimrehvid.

Han ſender Bud til de Vognmænd ſnilde;
De ſkulde ej drage til Julegilde.

Men Sneen, ſom Færdſelen monne genere,
De ſkulde til Snetorvet transportere.

Thi der var nu ikke mindſte Spor
At ſe af den Sne, ſom ſmelted' i Fjor.

Men alle de Vognmænd lod Sneen ligge
Og mødte hverken med Vogn eller Krikke.

Thi Vinteren vared i Fjor helt længe,
Og kort kun vared' de Snekaſtningspenge.

Thi vare de blevne kjede af Legen,
Og Sneen viſte de Vintervejen.

Men Ehlers er Omløb i Ho'det beſkaaren;
Flux ſendte han Bud til Ladegaarden.

„I møde til Hobe med Koſte og Spader
Og renſe for Sneen de Stræder og Gader!"

De Lemmer ſtande paa Gaden og fryſe
Alt i den paltuge Ladegaardskyſe.

For Sne bliver Gaden kun langſomt befriet,
Helt glimrende gaar det med Snedriveriet.

Den uſelig Fodgænger ofte fornæmmer,
De Lemmer ham bringer i fæle Dilemmer.

Til Snetorvet bringes pr. Haandkraft Sneen,
Og før man bli'er færdig, kan Vaarſolen ſe'en.

Det Snebjerg lyſer ſaa højt i Landet.
Vel tyve Mil kan det ſes fra Vandet.

Dog Snetorvets Husværter maa være ſnedige,
Hvis ikke de ſkal paa Torvet ſtaa ledige.

Det ender nok med, at Husbeboerne
De maa forſkrive blandt Eſkimoerne.
Husbeboerne
De maa foreſkrive blandt Eſkimoerne.

„15de November 1863"—14de Oktober 1879.

»Gaa væk Skygge!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Gl. Strand No 50**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

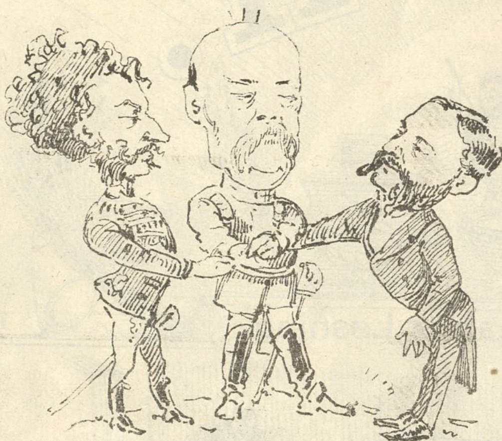
1879. Torsdagen den 30te Oktober. Nr. 44.

Til Ventilationsspørgsmaalets Løsning.

— Ja, jeg synes i det Hele taget meget godt om Deres Skole, og PETER kunde jo begynde paa Lørdag — saa er det jo den første; men jeg synes ikke, Luften er rigtig ren her i Lokalet? — JENSEN! Gaa strax udenfor!!

Alliancen.

Et Forbund er ſluttet! En broderlig Pagt
Imellem to mægtige Stater,
Som ſtaa for Kulturen og Freden paa Vagt,
Hvad tidt nok er ſagt
Af Rigernes Potentater.

Naar to Millioner Soldater man kan
Til «Fredens» Beſkyttelſe rejſe,
Saa har man nok Grund til fra DONAUs Vand
Til BRANDENBURGs Sand.
At raabe Hurra for «DER GREISE».

En Forbundstraktat nok leveret ham blev,
Dens Henſigt var ikke ham dunkel:
Med blødende Hjerte han underſkrev,
Thi han har jo Brev
Paa at være en kjærlig Onkel.

Dog er han bekjendt ſom en from Monark,
Retfærdig, human og beſkeden,
De ſønderſlaaede Traktaters Ark
Og Slagenes Mark
Bevidne hans Omhu for Freden.

Og Navn af «Fredsfyrſte» kunde han godt
For den Sags Skyld bære med Ære:
Tre Naboer ſlutted' han Fred med ſom Drot,
Nu mangler han blot
At ſlutte Fred med den fjerde.

Derfor er Evropas Fred og Ro
Hos ham i de bedſte Hænder,
Til Preuſſerens Ørn kan man trygt den betro,
Thi den ſkriver en Klo,
Som gjerne med «Fredſlutning» ender.

Nu venter ANDRASSY og BISMARCK kun paa
En tredie Statsmand at hitte.
En ſaadan hos os kan i BAGGER de ſaa;
Han gjerne vil ſtaa
«In eurem Bunde der drittel»

En Plade.

Kjære Punch!

Har Du nogen sinde været i X-by? Ikke! Det kan Du være glad over. Det er et Hul. Men ikke mine Ord igjen; jeg er jo Læge i Byen og har kun min Praxis at leve af. X-by har dog to Ting, den kan være stolt af. Sit Posthus og sit nye Theater. Posthuset er vor „Dagsavis“ og redigeres af Postmesterinden, som ganske uegennyttig ofrer al sin Tid og alle sine Evner paa daglig at skaffe Staden alt det nyeste Nyt fra Omverdenen. Onde Tunger paastaar, at hun kigger i Brevene. Det er naturligvis Overdrivelse. Men saadan ganske tilfældig — naa Herre Gud — vi er jo alle Mennesker, og hvem vil kaste den første Brosten? Naa! Forleden Dag kommer Agentinden — pæn Kone, lidt arrig, men ikke videre — op farende ind til min Kone. „Thea!“ raaber hun og dratter ned i min Lænestol; „har Du hørt det! Ristori kommer!“ “Hvem kommer?“ siger min Thea ganske forbløffet. „Ristori! hende den store, rigtige Ristori! Hun kommer her til X-by.“ — „Nej, lille Fru Jensen,“ siger jeg. „De er vist vild paa Karethen!“ Det skulde jeg ikke have sagt, da Agentens netop for Tiden er Fyr og Flamme over, at Justitsraadens har faaet Kareth, de kjører selv med Enspænder. Hun exploderede øjeblikkelig og futtede ud med en Hoben Injurier, som jeg sætter paa Regningen til Nytaar. Men en Ting var sikker og det var, at Ristori kom, Postmesterinden havde selv set det, det vil sige, hun havde hørt det, kort sagt, hun vidste det; men Lægerne var altid saa vantro og vilde altid vide bedre Besked og saa vidste de dog ingen Ting. Saa forduftede hun. X-by var inden en halv Time i et forfærdeligt Oprør. Man kunde se den lille Apotheker fare op og ned ad Gaden og ud og ind i Husene som en forvildet Kattekilling. Borgemesterens Frue hang rene Gardiner op, det gjør hun al Tid, naar der er noget paa Færde. Et stort Møde blev sammenkaldt, Æreport foreslaaet, men opgivet, da Byens Tømmermester, som egenlig kun er Svend, laa med røde Hunde — ikke farligt, rene Hvalpe for Resten. Toldkontrolløren blev udset til at holde Velkomsttalen. Han har været paa italiensk Opera to Gange, saa han maa jo kunne Sproget. Branddirektøren kom med et vildt Forslag om at faa Sprøjten frem og holde Mønstring til Ære for Ristori, men baade dette Forslag og et Festmaaltid, som Gjæstgiver Hansen tog Ordet for, mødte stærk Modstand. Det skulde være mere æsthetisk. Midt i hele Hurlumhejen kommer Plakaterne fra Trykkeriet. Bum! Der stod vi. Postmesterinden havde læst fejl. Der stod ikke Ristori men Historie, nemlig: „En Historie oplæses af Direktøren“. Det var „Mikkelsens Selskab“, der annoncerede. Mikkelsens Selskab havde aldrig gjæstet X-by før. Derfor kunde det godt være daarligt alligevel; men Herre Gud. Naar Dig nogen Karper — Ristori — byder og Du faar kun tørre Jyder — Mikkelsen — saa

kjender vi Resten. Billetterne blev revne bort. Der er 21 Siddepladser og en Pind. Jeg fik Pinden. Spisesedlen var meget lovende:

Smed og Bager.
En Historie af VESSEL.
Oplæses af Direktøren.
Dans af Frøken LETPAATAA,
Solodanserinde ved Hofteatret i Bukarest.
Smedenes Skrue,
Oplæses af Direktøren.
Prinsessen og det halve Kongerige, af HOLGER DRACHMANN.
Smedesvenden — Direktør MIKKELSEN.
Tableauer
udføres af Direktør MIKKELSEN og Frøken LETPAATAA:
1) Musernes Dans paa Helikum,
2) Amor og Psyke,
3) De fire Aarstider,
4) Laokoonsgruppen.

Det var en fed Bid. Teatret var propfuldt. Alle Byens 21 Honoratiores paa de 21 Siddepladser og Plebs staaende bagude. Byens Musikkorps, Frederik Vægter og Halte-Jochum var uheldigvis til Høstgilde i Magleby. Vi hjalp os med en Lirekasse, som tidligere havde ført et bevæget Hovedstadsliv, men nu var paa Aftægt i X-by og plejede at fungere ved Børneballerne. Vi fik „De sønderjydske Piger“ som Holstenskvals til Ouverture, og saa gik Tæppet op. Direktør Mikkelsen traadte frem. Han saa temmelig ud som en Børste, men fik dog Klap og en Opkastelse af en lille Lavrbærkrands fra Postmesterinden. Første Nummer „Smed og Bager“ blev afleveret, Deklamationen var noget primitiv, men da X-by ogsaa er primitiv, passede det godt sammen. Da Tæppet faldt, hørte jeg Fru Christensen hviske til min Kone, at hun syntes godt Mikkelsen kunde komme i Wiehes Sted, naar han bare vilde vaske sine Hænder. Redaktøren sad meget ivrig og noterede: „Klangfuldt Organ — Kraft — Realisme — Kunstnydelse.“ Det var til Kritiken i Morgen. Ak den Kritik kom aldrig. Saa gik Tæppet op igjen. Direktør Mikkelsen traadte frem og forklarede det ærede Publikum, at Frøken Letpaataa havde gjort et Fejltrin og forstuvet Foden. Der blev saa underlig stille i Teatret. Det var en kjedelig Skuffelse. Mikkelsen raspede da Smedenes Skrue af og klemte saa paa Prindsessen og det halve Kongerige. Det var jo lidt magert, at alle de andre Personer manglede, og rigtig forstaaeligt var det heller ikke. Der var kun ét Sted, der gjorde Lykke. Det var, hvor Johan siger til Kongen:

Eders Kirke er en prægtig
Bygning, hvor det bare trækker
gjennem Døren nederdrægtig.

Saa skraalede vi alle sammen Bravo, for det passede saa udmærket. Pastor Petersen rømmede sig og saa knusende velærværdig ud, men det havde altsammen ikke nyttet, hvis ikke Borgemesteren havde rejst sig og raabt hen til Plebs, at de skulde være rolige og dannede. Naa vi fik da Has paa Johan og Tæppet faldt igjen. Nu skulde vi have Tableauerne. Men Pyt! Atter fremtraadte den ædle Mikkelsen og meddelte, at paa Grund af det tidligere omtalte Uheld med Frøken Letpaataa, kunde der desto værre heller ikke blive noget af Tableauerne. — Saa brød Stormen løs! Den sidste Draabe bragte Bægeret til at flyde over. Jeg saa Apotekeren fare op paa Bænken. Han var ganske lilla af Vrede og saa ud som om han havde sit halve Apothek i Maven. Redaktøren rev sin Kritik midt over og slyngede Stumperne i Hovedet paa den usalige Direktør. Han stod et Øjeblik ganske forfjamsket, — saa tog han en rask Beslutning og fór med et vældigt Spring — gjennem Bagtæppet, der forestillede en Skov. Han forsvandt mellem Træerne. Bort! Væk! Vi hørte et fjernt Rabalder, vi vidste, hvad det betød. Bagved Bagtæppet ligger Gjæstgiverens Køkkentrappe. Mikkelsen var i Salveten. Publikum raabte og skreg, peb og hyssede. Politifuldmægtig Vind stillede Stormen ved at opfordre til Rolighed og love, at Pengene skulde gives tilbage — naar man fik fat i Mikkelsen. Med dette glade Haab traskede hver til sit og Thalias Tempel stod atter øde. Men den Mikkelsenske Existens er en uopløst Gaade, især efter at Gjæstgiveren har oplyst, at Frøken Letpaataa var et Fantasivæsen, et Navn, en Skygge, kort sagt, slet ikke var. Men paa alle X-byniternes Pander staar der som et stort Spørgsmaalstegn, og naar de mødes, se de haabløse paa hinanden og hviske: — Hvem var han?

P. S. Gaaden er løst. Borgemesteren oplyste i Dag i Klubben, at det ved Øvrighedens utrættelige Bestræbelser er lykkedes at udforske Sandheden. Mikkelsen var — fægtende Smedesvend. Forført ved Rygtet om X-byniternes Godmodighed og Umiddelbarhed havde han fattet den dristige Plan at tage hele Byen ved Næsen. Det Hele var — en Plade.

X-by er flov. X-by er nedslemt. Postmesterinden har Øjenbetændelse og Agentinden Galdefeber. Den eneste, der er glad er altsaa din ærbødigste Tjener

Grønvold
praktiserende Læge i X-by.

„Professor“ og „Pedel“.

Frit efter ØHLENSCHLÆGER.

Evig os ERSLEV skjænker fine Gaver,
Evig han nye Skolebøger laver,
Og i «Naturens Bog» er faere Spor a'
Skovbundens Flora.

Kornblomsten grønnes dejlig der tilvisse;
Ak, men dens Blade bleve lidt for spidse.
— Fjernt kun fra gule Blomster har den Vaaren
Hvide udkaaren.

ERSLEV er nemlig til «Systemet» Moder,
Snikfnak er Søster, FEDDERSEN er Broder.
Ikke forsmaa de Slagord, som «Kabalers
Opspind af SAHLERS».

SAHLERS, som fræk din Grænse har sig nærmet,
Veg for din Avind; du din Sag har skjærmet!
Modtag da Palmen, skjøndt du ikke sjælden
Gjort har i Nælden.

Utrøstelig.

— Naa, gamle Ven! Hvordan har Du det ſaa?
— Aa, det er det bare Juks, det Hele! — Skranter al Tid.
— Ja, det er jo haardt nok; men man ſkal jo gaa paa Jorden, om den ſaa er gloende.
— Ja, det var endda ikke den værſte Ulykke, for jeg fryſer nu al Tid om Fødderne.

Reservatio mentalis.

Birkedommeren: Ja, kjære Wolle Wollesen! det bliver 10 Kr. i Mulkt, fordi Du har kaldt Sognefogden der for en Æsel.
Bonden: Maa A saa aaller mier sej' Æsel te en Sovn'foued?
Birkedommeren: Nej, aldrig mere; ellers faar Du bare en større Mulkt.
Bonden: Maa A da sej' Sovn'foued te en Æsel?
Birkedommeren: Ja, værsgo', for mig gjerne.
Bonden: Manne Tak! Faawal, Sovn'foued!

Det nye Kvægtorv.

Paa Vesterbro, hvor Frihedsstøtten staar
Passagen hist til Vartegn og til Prydelse,
Der laa vor Trommesal i mange Aar,
Vor Smag og Skjønhedssans til megen Nydelse.
Der hørtes mangen rørende Udgydelse
Fra Driverne, fra Oxer, Lam og Faar
Og fra de lavere paa Samfundstrinene,
Fra Søer, Orner, Grisene samt Svinene.

Naar Aftensolen sank i Vesten flammende,
Naar Sommerdagens Travlhed var forbi,
Og Lammedriverne sad pæglerammende
Og kvæded': „Vil du være stærk og fri!"
Da hørtes Sang fra Kalvene og Lammene
Harmonisk til Musik fra Tivoli,
Og trøsted' mangen En, der var for fattig
Til at gaa ind og høre der paa Patti.

Dog, Tiden staar des værre aldrig stille,
Den drager al Ting paa sin Vej af Sted,
Borgmester Ehlers selv maa følge med,
Skøndt sligt er, hvad han allernødigst vilde.
Den voldet har hans Trommesal Fortræd,
Har ved dens dyre Liv den vidst at skille,
Og nu skal Kvæget Hus- og Staldrum laane,
Hvor Kalvebodens salte Bølger blaane.

Dog, disse Staldrum, hvortil Studen tyr,
Naar Rejsens Farer og Besvær er omme,
Endnu den Dag i Dag staar ganske tomme;
Selv Studeprangerlavget Pladsen skyr
Og siger højt, at Pladsen er for dyr
For Dyr, som kjøbes maa i dyre Domme.
Ubillig findes Foderpris og Lejen;
Jo, der bli'er vistnok mange Ting i Vejen!

Dog, selv om Torvet ubenyttet staar,
Til evig Tomhed vil man ej det vie.
Er det forbi med Lammene i Aar,
Og findes ingen Kalv der eller Kvie,
Saa gjør nok Fenger der, hvad han formaar,
At ej til Stadens Kasse det skal svie,
Ved egne Kreaturer at opstalde,
— De mange er, og store er de alle.

Et Mæglingsforslag.

Uagtet *Punch* er ganske enig med de Herrer Schandorff og *X—Y* i, at man i *Leonarda*-Sagen ikke bør stikke sin Mening under Stolen, — Forundringsstolen iberegnet — skal vi for denne Gangs Skyld indskrænke os til at fremsætte et Forslag til en lille Forandring ved Skuespillet, hvorved dette vilde komme til at tiltale alle Parter og tage sig ypperlig ud paa vor Scene. Forandringen skulde bestaa i følgende Ubetydelighed:

I *Leonarda* bliver, som bekjendt, Elskeren Hagbarth forelsket i Heltinden, fordi denne har optugtet en saadan Pige som hans Forlovede. Da nu Bjørnson baade her i Stykket og andet Steds har forfægtet den Mening, at Kvinden bør have Ret til at foretage sig de samme Handlinger som Manden, synes det at være en ganske naturlig Løsning af Knuden, at Forfatteren lod Leonarda i fjerde Akt forelske sig i den, som har optugtet en saadan Gut som hendes Hagbarth. Men hvem har nu Æren af dette pædagogiske Mesterværk? Naturligvis Biskoppen og Oldemor, og en af disse skulde altsaa lyksaliggjøres med Leonardas Kjærlighed. Men da hun naturligvis ikke kan faa Biskoppen, fordi denne vilde blive til Grin for hele Menigheden, hvis han som Bisp tog en fraskilt Kone til Ægte, og da hun heller ikke godt kan faa Oldemor, fordi dette Parti for visse Aarsagers Skyld vilde synes Bjørnsons realistiske Ildtilbedere her nede lidt for romantisk, saa foreslaar vi, at man blot forandrer Benævnelsen »Oldemor« til »Oldefar«. Personens Repliker behøve slet ikke nogen Forandring, da de passer lige godt for det ene, som for det andet Kjøn. Naar altsaa Leonarda i fjerde Akt indfinder sig hos Biskoppen, behøver hun bare at sige til Oldefar:

»Hvert Ord af din Sjæl fuger min i fig! Er der Lykke paa Jorden, faa er det at tages Tanke for Tanke over i en uendelig Forftaaelfe ofv.»

Eller ogsaa:

»Du har mere Ungdom end jeg, Forvandlings-Rige! Som Du er det i Øjeblikket, vil Du blive det i Livet: altid ung. Enhver Alder vil overgyde Dig ofv.»

Og naar Oldefar saa svarer:

»Saa er de store Følelfers Tid vendt tilbage!»

saa vil ingen kunne nægte, at Dramaet har faaet en med dets Grundtanke og Tendens stemmende harmonisk Afslutning.

Naar saa Forfatteren kunde bekvemme sig til at lade Petersen testamentere de 24,000 forbrændte Mursten til Opførelsen af en Idiotanstalt for samtlige Stykkets Personer, ved hvilket Byggeforetagende General Rosen kunde finde en ligesaa nyttig som behagelig Sysselsættelse for sine Tømmermænd, og naar Leonarda vilde overlade Navnet Fru Falk, som hun alligevel ikke har Brug for, til Petersen, saa han kom til at hedde Hr. Falkmann-Petersen, saa tvivler vi ikke om, at Professor Molbech vilde tilraade dets Opførelse hos os, og *Punch* er vis paa, at Stykket vilde gjøre stormende Lykke hos det kjøbenhavnske Publikum.

Overlampepudserens Dagbog.

Manda. *I Kommenalbestyrelsen paa Kasino.* Va der er forfriskendes, fordi man griner aa ha got a det i Lungerne over Støkket aa Brannerne men ikke saameget over Viserne, som man faar før lidt af nemlig Meningen aa Melodien osse. Aa Albrægt er Dogter aa sat til a passe paa Knoblaug som er From aa Agent aa gal, men ikke helt uden i Ænnen hvor han rejser tel Bistrup med Dogtoren. Desformedelst. Aa formedelst Kirkegaard, vis efterladte Papirer han lar ligge paa Bordet, fordi han kan ikke knuse dem aa di andre heller igge men vakler mellem Ænten aa Æller aa Madsen, som er bleven Neiman aa sy, aa Neiman rask aa Madsen. Deri. Siden.

Torsda. *En Sønnerinde aa Theblomst.* Motter synes ikke om Sønnerinden, fordi hun ikke faar Abrahams men som ikke kan fordi han er velærværdi aa Støkket er got nok men Vat mangler Blek for Besættelsen. Der er nu de to Grasier, den rigtige Grasie som er Frøken Rosenstand aa den faalorne Grasie som er Fru Borgsenius aa di gør det med Rørelse aa Huha som ikke er Meningen fordi de ska være gemytli aa naar Fru Smidt blev den gale Grasie aa Julle Lumby-Lange-Hansen den rigtie Grasie aa Benjamin Præsten aa Sink Elskeren aa Fru Borgsenius Bæstemoren, ku de gøre meit mere Løkke aa saa behøvede man ikke Theblomst te a komme i Humør over va man gør, begrunnet i a Fru Rosenbom er sød aa slar paa Øret a Stigaard, der er Le Kok aa synger Viser aa Prise og Pio har en Pisk aa faar nok en. Formedelst Sjampanjen. Aa Gu ve om de Højstsamme fek Sjampanie ve Desjeneren hos os førleden, va der er uoplyseligt formedelst Sjæfen har kumfiskeret Spisesedlerne aa sænt Lævningerne væk saa der ble ikke Noet tel Ballætbørnene uden Lamperøg, va de er vant tel.

Lørda. *Faraosring a Molbæk* † vilket Kaars igge betydder det han ikke fig, men a Ringen er hensovet sørgelien aa Motter sidder aa syr Sørrehalsbaand til Teaterkatten a Speilflor med Perler. Som gig tel saalunde: Mogensen aa je staar aa ruller Nilen op i annet Agt aa Jørrensen staar aa glatter Pyrremidderne ud som ska komme frem aa saa sier et lie med Et Ritsch-Ratsch. »Va va de som brast« raaver Jørrensen lisom Hakkonjarl tel Einartampenskælver. »Det var Nilen som revnede«. raaver Mogensen, aa saa ka Du faastaa Severine, a de var liesom en Stemme fra Unnerværdenens Bolier der viskede til vos: »Nu rævner de Hele;« va de osse gore pe om pe, nemli igge Nilen men Støkket aa vi er jo gamle Raatter tel a logte den Slags Ting for den Gang Fru Nyraap kommer op som Paafulen i Tivoli aa slar sin Hale ud saa hører je ganske tydelig Noen sie nede i Salen: Bare Pjerro nu kom!« aa vi hade jo væntet Fru Nyraaps Hale sku ta Applo men den tog bare Grin, aa store Jensen de samme, vor han tilbeder Mammon aa Aaberisterne offrer deses Knevelsbarter paa Guddommens Alter. Hade der nu baren vaaren noen Kamæler eller kommen en Kraakedile over Senen, ku de maaske ha vendt sig, va de igge gore; for den restende Sene i Kongegraven, vor Prise ambligerer Jærndørf et Knivstik i Maven, faamedelst han vel igge la ham komme tel Skrinet, to Folg osse med Gemytlihed, aa saa ku jo de mindste Balletbarn som bare ha vaaren Ammerin i en Finale se va Ænnen maatte blie, som var en stor Sorre for os Alle, fordi Molbæk allievel er en stor Degter aa en retfærdi Sensor, men va velle han me de gamle Ægybtere som er de bare Kesommelihed aa rene Mummier, va vi kænner fra Josef aa hans Brødre, aa der va saa mange a deres Familie paa Galeriet som begrivelivis va gal i Hodet paa Ægybterne aa gærne ville la Faraa drokne i de røde Hav nok engang, aa va ku de hjælpe a Rosenkille aa Fru Hennings kæmpede som Ørgenens Løver for Molbæk aa va glimrendes, for di fek Klab men Støgget fek Piver aa Bjørnson aa Ægsellensen fek Hævn aa Rong Anerkænnelse a sine Cesillianere, men alle vi Andre Mavepine a Ærgrelse aa Kesommelihed; Desformedelst va Jørrenseu aa je va enie om i Kromkaven baetter a Molbæk sku lat være a legge saj etter Dekorasjoner, va han igge har Hæld mæ aa la Bjørnson aa Drakmand aa Ægsellensen aa Axelotto aa Dasavisen gøre Spæktakkelstøgger, men sæl holle saj te de Ambraasiske, som æ hans enlie Fag aa sku ha gort de te et nasjonalt Støgge i Kaangegravene ve Rengsted eller i Raaskille Domkirke vor han lisaa got ku ha begravet Jærndorf levendes aa lat ham fenne di Smøkker Boretyven annægterede i Østergade førleden, men Slavet ve Pyrremidderne er tapt aa Molbæk ha nog vunnet et Slav, men det var et Slav paa Gaangønnen som sa Bum! tel Piverne aa de va Jørrensen som spellede Engstrumentet som de nok ka sies med Følelse aa Faaredrav, va han osse ga en Totti paa i Kromkaven væntendes Fø. Desformedelst.

»Nu kommer altfaa Lønnen — eller Straffen!«

AMBROSIUS.

Nye Svingninger.

«Jeg ſvinger mine Høns to, tre Gange rundt
For en Høg, for en Gjøg, for en Kukkukkuk!»
Gammel Børneleg.

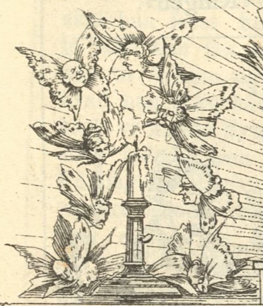

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøben-havn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brev-samlingsteder samt paa Bladets Kontor Gl. Strand № 50

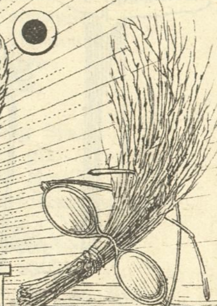
Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri

1879. Torsdagen den 6te November. Nr. 45.

PUNCH.

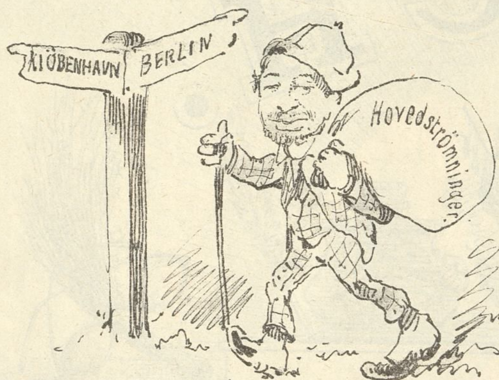

Hinc illæ...

— Men ISIDOR! Hvorfor peb I dog af «Faraos Ring»?
— Hvorfor peb vi? Hvorfor ſkar MOLBECH os den Fløjte?

I Sæk og Aske.

Se midt i Semitternes Aarhundred' kan
Man spørge Tidender ſtrænge
Fra Israels Børn i Kulturkampens Land,
De have for mange Penge.
Snart knibe det vil — saa ſiges for sand, —
For de smaa bitte Jødedrenge.

De sad i Berlin som i Abrahams Skjød;
Nu vaagne de med Forskrækkelse:
Germanerne true med Djævel og Død
Og Handelsprojekters Udklækkelse;
Det bliver for Israel et værre Stød
End Jerusalems Ødelæggelse.

Og saa har man sunget i bjørnsonsk Stil,
— Gud véd, om det ej var ironisk? —
At Preusserkulturens humane Smil
Var ægte, — ja ægte tevtonisk!
Nu finder selv BRANDES viſt ſnart ſit Exil
Lidt værre end babyloniſk.

Ved Spreflodens Bølger med Graad han sad
Og ingen gav Agt hans Stemme,
Hvor kunde hans Hjerte dog være glad,
Naar Tankerne vare herhjemme!
O Professorat udi Axelstad,
Hvor kunde han dig forglemme!

Derfor er han rejst herop fra Spre,
Og krammer viſt ſnart ud af Poſen
Sin frie Tænknings og Elskovs Ide
I LEONARDA med ROSEN.
Snart Dagsaviſen Profeter vil ſe
Vort Land ſom et andet Goſen.

Semitterne har det dog bedſt i Nord,
Her ſtaar deres Kurs over *Pari*.
Rumæner og Tyſkere ſynger i Kor
Hep! Hep! ſaa det Hjerterne ſkar i.
Og hvor Nilen vander Ægypternes Jord,
De ſukkede: *Nil admirari*.

Kong FARAO var en ugudelig Krop
Imod dem, det nægter viſt Ingen:
Med Svøberne fled han Hebræerne op
Og i Nilen dem ſmed, det var Tingen!
— Dog Hævnen er fød. Nu har Jødernes «Trop»
Taget Blodhævn og «piftet» ad «Ringen».

Ved Kaffen.

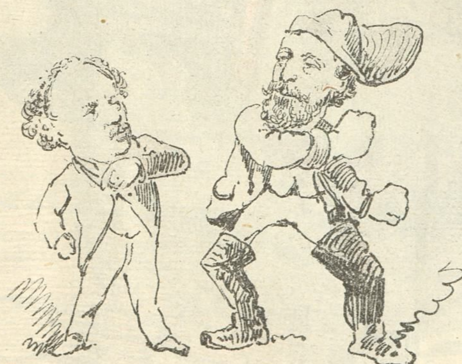

Fru *Sørensen.* Gud søde Fru Schrøder, naar De vidste, hvor jeg har været bekymret i denne Tid, nemlig over Frits Grønbæk, den Stakkel, som har været saa syg i disse Dage, men nu er bedre og ren Konvallesent, fordi det var paa Grund af, at han er saa musikalsk og lærer at spille Fløjte i denne Tid, og saa kunde han jo ikke dy sig i Søndags otte Dages, da han hørte, at der var Fløjtekoncert i det kongelige, og tog Billet til dobbelt, og da det saa begyndte, da det var forbi og Tæppet var gaaet ned, saa peb han jo i sin lille Lommefløjte og tog en lang Tone, men saa, kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at han, der spiller Gongongen faldt ikke ind i rette Tid, men Frits maatte blive ved at holde Tonen, lige til der ikke var mere Vejr i ham og saa faldt han om og blev baaren i Triumf ud i Gangen af to Politibetjente, som blæste Luft i ham skiftevis, ligesom man gjør ved en Svineblære, og siden den Tid er der faret en Politiaand i ham og han laa hele to Nætter og fantaserede om, at han vilde være Natvægter og have Skilt og Messingfløjte i Sølvkjæde, og da han blev fornuftig, tog han lige straks fat paa sin Jura igjen, hvad han ikke har gjort i lang Tid, og Petrine er jeg ogsaa bekymret over, for De véd jo nok, søde Fru Schrøder, at hun var bleven hemmelig forlovet med den unge Løjtnant Svane, som vi fik i Logen og som er saadan et sødt Menneske, men nu har hun læst denne herre Lionarda og nu siger hun at Svane skal elske mig, fordi jeg har opdraget hende, som ikke er sandt, for vi har ved Gud ladt hende gaa hos Frøken Zahle i sin Tid, og saa maatte det da være hende, han skulde elske og ikke mig, der jo desuden ikke kan, saalænge Sørensen lever, hvis vi da ikke skulde repareres eller separeres hedder det nok, som vist er for bekosteligt, og hun er selv bleven kjed af den unge Svane og vil have den gamle Svane som jo har ruget ham ud af Ægget, og han er Sæbesyder

og en velhavende Mand hvis han bare ikke var saa apoplektisk og gik i Barndom, saa det bliver der vist heller ikke noget af, og jeg vilde gjerne have Petrine til at slaa ind paa noget praktisk, som nu Begravelseskontoret, der jo skal omordnes og hvor de vist godt kunde bruge en kvindelig Fuldmægtig til at hjælpe at skaffe Folk i Jorden, men maaske skal hun først have Jordemoderexamen, hvad hun jo ikke kan faa endnu, saa jeg lader hende klemme paa til Artium og hun skal have sit eget Værelse, hvad hun ikke kan i vores nuværende Lejlighed saa bare vi kunde flytte ind i det nye Kvægtorv, som staar ledigt, men Sørensen sidder og udarbejder et Forslag til Magistraten om at oprette et Kommunalsvineri derude, som han saa kunde blive Inspektør ved, da han jo har gjort i Grise i mange Aar og saa vilde han faa Borgermestrene til at virke for en Udførselstold paa Svin, saa de blev billigere og han haaber at faa Fenger paa sin Side, da han jo alletider har haft Ord for at være Beskyttelsesmand og vi kan saamæn trænge til det saadan som Smørret stiger og jeg tænker tidt paa, søde Fru Schrøder, hvor godt de fattige Folk har det som spiser Fedtebrød og ikke skal betale en Krone og tyve Øre for Pundet af Herregaardssmør og jeg kan se, søde Fru Schrøder, at De kniber ogsaa paa Kaffen i denne Tid, hvad De jo er nødt til, og De maa endelig ikke byde mig mere men hellere gjemme den Sjat til at varme op i Eftermiddag. Farvel søde Fru Schrøder!

Ligprædiken.

(Frit efter HOLGER DRACHMANN).

Jeg hører, at Holger
Drachmann er druknet
I *Dags-Avisen* — Naturligt, hvad andet?
Naar man saa længe har skrevet om Seen,
Man ender begribeligvis i Vandet.
De var ude med Bjørnson, han og flere,
Det var fugtige Tider, og Vandet brød
Over Dags-Avisen, der laa de og flød
En Stund i Vandet; den Vandgang var trist;
De druknede alle suksomsive,
Og han til sidst.
Han var saa vaad, som han kunde blive.

Holger er væk!
Han var den længste af dem, der ejed'
Penne og Blæk.
Hvor meget han orked', hvor meget han vejed',
Det vil jeg ikke føre paa Tale,
Jeg siger bare: han kunde hale.
Hvor Lykken var bedre end Forstanden
Ved Udhalersjov var Holger Manden;
Jeg siger det her og vil ikke lyve:
Holger han haled' for hele tyve.

Ja, han var kjendt som en villig Sjæl
Af store og smaa; hvordan det gik,
Saa lod man ham gaa efter sit Bestik,
Skøndt hans Navigation den var stundom fæl.

Han har kun en eneste Gang skamferet
En Mand, og deri var Manden Skyld,
Thi Holger gik som bekjendt med en Byld
Paa Foden: — det var hans uskrevne Stykke;
Saa kom Peter Hansen helt ondskabsfuld
Og sparked' hans Bladartikler omkuld,
Og det var en ren Guds Lykke,
At Holger ikke faldt med.

Holger fik samlet sit Blækhorn op
Og gnubbed sig over det daarlige Sted;
Men da han ej helt var slaat itu,
Saa retted' han bare i Vejret sin Krop
Og sa'e til Kabiro ganske sindig:
»Hør nu, Du!
Ikke saa gesvindig!«

Da Peter var grov mod hver »piftende« Stud.
Saa langede Holger til ham ud
Et eneste Slag, det var sechert nok,
Han dasked' naturligvis om som en Sok;
Saa bar de ham hjem til *Nær og Fjern.*
Ja, Holger han var et rigtigt Jern.

Se, det var nu bare den eneste Gang.
For Resten var Holger saa from og god,
Som Dagen var lang.
Han holdt ikke af at udgyde Blod;
Men ellers gik altid hele hans Digten
Og Tragten ud
Paa at slaa for den fri Tankes Bud
Og udi Paris
At spinde Ender til Ferslevs Avis.
Han fortjente Medaljen, men se, om han fik den.

Se saadan en Mand er nu slumret hen
Og vaagner vist ikke saa snart igjen!
Blandt alle Fischermænd bar han Prisen,
Og Digtergage ham Folket gav.
Nu har han fundet i *Dags-Avisen*
Sin vaade Grav.
Sin egen Ende
Han spandt i den.
Nu flyder hans Pen,
Hvor han spildte sit Blæk. —
Han var vor Ven.

Og nu er han væk!

Stakkels Mis!

(Fynſk.)

— Dæfikhunnikattinakki!

Det er hørt!

— Men PEDERSEN! Er det nu en Tid at komme hjem? Klokken er jo over fire!
— Nej, véd Du hvad, Motter! Den ka' sgu'nte være saa mange, for li'som je kom forbi Nikkelej Taarn, saa slog 'en først Et. Je hørte det endosse flere Gange.

Det kan blive godt en Gang endnu!

Mel.: I de gode gamle Tider.

Høst det er og Løvet falder,
Stormen pisker Jorden med sit store Ris.
Snart med hvide Rimkrystaller
Vint'ren kommer fuld af lutter Sne og Is;
Men, naar vi ret af Kulde ryste,
Vade i Ehlers's Driver — Hu!
Maa med det Haab vi dog os trøste:
Det kan blive godt en Gang endnu!

Molbech er nok fælt i Knibe:
Drachmann trukket har sin store Dyrendal.
Vilde efter Jøders Pibe
Molbech danse, maatte han jo være gal,
Men — skøndt han strax skar en dygtig Lap a'
Stykket, som nær var gaaet itu —
Tror jeg alligevel nu dog knap, a'
Det kan blive godt en Gang endnu.

Borgemester Ehlers slider
Nat og Dag for Stadens Vel, det véd vi nok.
Han gjør alt — alt, hvad han gider,
Og det Hele gaar saa let som Fod i Sok.
Bag efter gaar Borgemesteruhret,
Den Ting tror baade jeg og Du;
Men hvem tror Du, tror, om Blaagaardsskuret,
At. — Det kan blive godt en Gang endnu?

Richard Kaufmann ganske stille
Gjemmer sig, som Sneglen i sit sikre Hus.
„Jupiter“ han vilde spille,
Men blev blot til syndigt Grin som *„Sosius“*.
Snart dog af Sted igjen han bener
Op paa Parnas til Gratiers Gru:
Muserne græde, men Richard mener:
Det kan blive godt en Gang endnu!

Fischer var af Venstre hadet,
Mindes vi saa grant i fordums Tid,
Nu sig vender (Morgen-)Bladet,
Broderskab man ser nu, hvor der før var Strid:
Fischer og Berg sig vist forlige
Inden ret længe. Jeg tror saagu,
Saa' man dem nu, man vilde sige:
Det kan blive godt en Gang endnu!

Hvad der laa om Smørret.

Der var et Udtryk af usigelig Overlegenhed og haanlig Selvbevidsthed udbredt over Mogensens ellers saa vennesæle Aasyn. Filipensen paa hans kjødfulde Næve straalede med en udfordrende Glans, og fra hans halvt sænkede Øjelaag og nedtrukne Mundviger tittede Hovmodets Svartalf frem, med et spodsk Grin i sine havgrønne Øjne. Selv den lille Tjenestepige fra Nr. 3 fjerde Sal, i hvis uskyldige og umistænksomme Hjerte Mogensens Billede altid har staaet som en Typus paa Faderlighed og Velvillie, kunde neppe undertrykke en let Skjælven, da hun, efter først med Bagsiden af Haanden at have aftørret den lille klare Draabe, som det kolde Vejr havde lokket frem af hendes diminutive landlige Stumpnæse, nærmede sig Disken og, idet hun af en ualmindelig fedtet Portemonaie fremdrog en ligesaa fedtet Krone, bad om et Pund Smør af det samme som sidst. „Smørret er steget! En Krone og ti!“ lød Mogensens dybe Bas, medens han i det Samme tilkastede *Punch* et triumferende Øjekast. *Punch* tog det uden at blinke, og stirrede blot paa Mogensen med et fast og alvorligt Blik, der bragte denne Hædermands polstrede, svulmende Kindbakker til at dirre. Hovmodet forsvandt i et halvt høfligt, halvt fjollet Buk, og den store Mogensen, alle Spækhøkeres ophøjede Forbillede, dukkede paa en Gang ned i en Smørfjerding fuld af det allerfineste jyske Herregaardssmør og fremdrog af denne en Klump duftende, glinsende, guldgult Smør. Med sine egne Fingre

rullede han det ind i et Papir, som han efter nogen Søgen fandt paa Bunden af Skuffen, og overrakte *Punch* Pakken med et Smil, der bragte den lille Tjenestepige fra Nr. 3 til at bryde ud i en umotiveret og meget provinsiel Fnisen, som atter kaldte Skyerne frem paa Mogensens brede Pande. Men efterladende dette usalige lille Offerlam paa den vrede Smørguds Altar ilede *Punch* hjem, gav sin Hustru Smørret og begav sig selv ind i sit Lønkammer for ret i Ro at nyde dette nye Dokument fra det uudtømmelige Mogensenske Arkiv.

Papiret saa ud, som det var et Blad, der var faldet ud af en Portefeuille, og de Optegnelser, det indeholdt, var aabenbart Notitser, som den Skrivende havde kradset ned i Hast, smaa Selvbekjendelser, som egenlig nærmest fik Interesse ved det Strejflys, der i dem kastedes saavel over Forfatterens egen Person som over en Del andre Forhold af mer eller mindre offenlig Natur. Det var noget meget officielt udseende Papir, og flere Kjendetegn tydede paa, at den Skrivende endnu befandt sig i en høj og ansvarsfuld Stilling, medens andre Ytringer rigtignok lode Læseren i Tvivl om, hvorvidt Paagjældende egenlig var sig sin Stilling og dens Pligter ret bevidst. Der stod ingen Navn og *Punch* har ligget vaagen i flere Nætter for muligen at gætte, hvem den ubekjendte Forfatter var, men har foreløbig maattet opgive det. I Haab om, at Læserne muligvis vilde have mere Held, meddeles derfor Optegnelserne ganske som de stod:

— *At sætte en Fritænker til at vogte Kirken er det samme som at sætte Ulven til Faarehyrde. Det er en god Forretning — for Ulven!*

— *Sult gjør bøjelig. Jeg skal nok faa Bugt med Konsistorium.*

— *Saa længe jeg holder mig gode Venner med Bispen, og saa længe Theologerne faa Adjunktpladserne, er jeg sikker paa den Kant.*

— *Helene atter forkastet! Chr. M. faar ingen Ridderkors.*

— *De Nationalliberale!* — Oderint (me), dum metuant (Berg)!

— *Grundtvigianerne ere lette at narre. Nu er Tang og jeg Perlevenner.*

— *Drachmann har faaet Digtergage. Jeg venter mig ikke videre deraf. Han er for uberegnelig.*

— *Det var en Fejl af Carstensen at faa Erik Bøgh med. Han har ikke mistet Tænderne endnu.*

— Panis et Circenses! *Elefanterne ere ankomne.*

— *Mødte i Dag Brygger Jacobsen. Han ser surt endnu. Ligemeget. Hans Øl smager godt i Mellemakterne*

— *Drachmann i* Nationaltidende, Dagbladet, Morgenbladet *skraaler allesammen op over Leonardas Forkastelse. Jeg har ikke læst Stykket, men Hævnen er sød! Mon Kammerherren gjør Knuder?*

— *I Aften staar Censuren i* Berlingske! *Det er Straf for „Helene".*

— *Jeg tænkte det nok. Ramaskrig fra Leonardisterne. Doktor Schandorph venskabelig. Erik Bøgh ubehagelig. Mulig Digtergage til den Første.*

— *Bedre og bedre! Piber ved Faraos Ring! Kan jeg gjøre Noget for* Dagsavisen? *Det Blad burde træde i Stedet for* Dansk Kirketidende. *Tendensen er mere efter min Smag. Men det gaar ikke, Skinnet maa bevares. Nu har jeg det!* L—o *og* Flaneur *kunne faa Rejseunderstøttelse for at gjøre sig bekjendt med Journalistikens Udvikling i Udlandet.*

— *Det er ganske morsomt med alle de unge Damer, der kommer og vil være Studenter. I Dag har jeg hele Forgemakket fuldt.*

— *Jeg ler af dem Alle og leger med dem Alle. De véd det Alle, og dog sidder jeg fast.*

— *Men hvorlænge?*

Mere stod der ikke. *Sat sapienti!* — men *Punch* er ingen Vismand.

Overlampepudserens Dagbog.

(fortfat af PETERSEN).

Søndag. *Faraos Ring.* Som er levendes ennu lisom Jærndorff aa er et Miraggel, Kretiken havendes lokket Døren aa væltet Stenen for lisom Emil, troendes den hellie Kaangegrav vel forvaret. Men Crones Kawasser aa Piverdrængene a Borkseniusses Livagt har holt Liv i Støgget, va Sjæfen er dem evi taknemli for begrunnet i a han har vaaren bange de sku gaa ham som Farao, a der sku komme syv mavre Faraosringe i Aar aa slue di syv Gange syv fede Ambraasiusser fra ifjor men nu gaar Nilen nok over Brædderne igæn aa fyller Skatkammeret, som er Kassen aa gier os di tredivetusind værendes maaske kon tretten tusind allievel ind igæn aa me Rænter saa Komandanten ka saavve roli aa arbede videre paa a gjøre Skuespellere a Eleverne lisom Rosenkille i Støgget ve gøre Mennesker a Avekattene. Jørrensen er triviel i Sindet anbelangendes a han sier Komandanten spollerer ham Æfegten ve a la Gaangonen optræde for tilit saa a Kumsærten blier mislokket som han tror er Kabale a Etatsraaden der er sjalu paa Molbæk værendes sæl aldri naaet til Piver men kun til Hys aa Grin a hans Farbror va Jørrensen aa jei ble enie om a trøste os over ve en Totti med dobbelt Veje aa ve at se Billejer i Dasavisen, vor Redagtionen er fremstillet værendes paa Annejagt aa Sekker sier Bum te Peterhansen ikke kunnende træffe Samme værendes usekker paa Haanden aa i Sitaterne, aa Drakmand knaller osse løs me Trefoldighedskanonen værendes Orlogskongsæmne aa æstetisk Alvorsskrallemand paa Sligt saa de er got vi har X—Y som er et skiggeli Verdasmenneske aa ka gi Envær sit aa sai sæl Æren aa lille Brandes, som er Jødernes Sekond-Aron aa er ude i Ude aa Hjæmme vor han er hjæmme aa holler Foredra i over Maskinneriet aa er ubegriveli men rosendes; Desformedelst.

To Venner.

Dæt Folkefriende

LA FONTAINE *invenit.* G. DORÉ *delineavit.*

Et trofaſt Venſkab alt formaar,
Det er til ſand og varig Glæde Kilden,
Og ſom det røde Guld beſtaar
Det hver en Prøve, ja ſelv den i Ilden.

O, lad det Venſkab, ſom vi ſe,
De to «privat» har kaldet, højſt beſkedent,
Forblive varmt og brændende,
Men aldrig ende med at blive ſvedent.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa Velin 2 Kr. Kvartalet, paa Ordinairt 150 Øre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen.

1879. Torsdagen den 13de November. Nr. 46.

Betænkeligt Symptom.

— Aah, Emma Hansen, hun er saa daarlig!
— Saa, hvad fejler hun da?
— Tænk, hun har faaet en Diakonisse!

Venskab og Fjendskab.

Hvor alt dog hurtig drejer ſig omkring
Paa denne Jord, det kan man let erfare!
— Vi havde næſten glemt vort Folketing
Og vore folkelige Venners Skare
For «LEONARDAS» Følelſer at klare
Ved Hjælp af Fløjteſpil fra «FARAOS RING»,
Samt regne ud, naar Cenſor bli'er kaſſeret
Af FISCHER og til Bummand degraderet.

Dog, gammelt Venſkab ruſter ikke let,
Og vi har mærket, at i disſe Dage
«De ſtore Følelſer» er vendt tilbage
For vore Venſtremænds moralſke Ret
Til i vort Blad en Hædersplads at tage;
— En Ære, der var røvet dem komplet
Af «Leonardas» Rejſe med en Soldebro'er,
Af FISCHER, BJØRNSON, Fanden og hans «Oldemor».

Og Venſkab var nu altid Venſtres Sag;
Af Venneſind de Moderate gløder;
De ſamles tidt i trofaſt Vennelag
Ved Vælger-, Folke-, ja ſelv Vennemøder.
Man ſejler under Bondevenners Flag,
Mens «Folkevennen» deres Liv forføder.
Ja, Venſkabs Værd de offenlig erkjender,
Og ſomme har ſaagar private Venner.

Dog hermed vil de ikke længer nøj's, men
De hverve vil en ſtørre Vennekreds:
Den ædle WINTHER og den tapre BOJSEN
I Danmarks Folketing for Tiden ſes
Som en ophøjet, kriſtelig Idés
Forfægter, nemlig Venſkabspagt med PREUSSEN.
— Vi overſtrege vore bitre Minder
Og mindes, man ſkal elſke ſine Fjender.

At dette Venſkab gavne vil vort Land,
Det er en Sandhed, der er klar ſom Solen.
Hvortil et preusſiſk Venſkab er i Stand,
Det har man iblandt andet ſet med POLEN,
Da det, lig JOSEF blev berøvet Kjolen
Af POTIMOR ved Nevaflodens Strand.
— Hvad Preusſen gjorde for ſin Forbundsfælle,
Kan ſammes Part af Byttet os fortælle.

Men lad kun ſlige Smaating være glemt,
— Det nytter heller ikke at berøre det, —
Og lad vort Forſvar blive ſaa bekvemt
For Preusſens Venſkab, ſom vi vel kan gjøre det;
Maaſke det heller ikke er ſaa ſlemt
For os og vore Børn at ſkulle føre det.
— Desuden er det ſkjønt, om Danmarks Saga
Sin *Finis* faar med Kjøbenhavn ſom — PRAGA.

Et Redaktionsmøde.

I Anledning af, at *Punch* netop den 5te November kunde feire sin sexaarige Fødselsdag, havde Hovedredaktøren — *le redacteur en chef*, som Kaufmann vilde sige — indbudt samtlige Redaktionens Medlemmer til en festlig Sammenkomst i Redaktionens nye Lokale, der i Dagens Anledning var taget i Brug for første Gang. Efter at «Hovedet», som han for Nemheds Skyld kaldes, havde budt Medlemmerne Velkommen, samledes man om den dampende Bolle og begyndte en livlige Drøftelse af Sagernes Stilling i Almindelighed.

Det kommunale Medlem vilde protestere mod den forcerede Forretningsgang. Nu havde Bladet bestaaet sex Aar uden Redaktionsmøder, og han fandt det var et upassende Jageri ikke at kunne vente nitten Aar endnu, saa man kunde holde Jubilæum med det samme, og rigtig faa tænkt sig om, hvad det egenlig var, man vilde sige, han havde netop nu faaet Noget at tænke paa, men havde ikke havt rigtig Tid til at gjennemtænke det i de otte Dage, han havde spekuleret derpaa, og det var nemlig, at han havde læst i Kommunens Budget, at der ifjor havde været bevilget 1000 Kroner til at skære Folk ned, som hængte sig selv, og trække dem op, som druknede sig, og det havde ikke slaaet til, og nu forlangtes der 1500 Kroner for i Aar, for saa mange var man sikker paa, vilde tage Livet af sig, men det syntes han var for dyrt, og nu vilde han gjerne have et Udvalg nedsat, som skulde undersøge, om det ikke kunde gjøres billigere, for Exempel ved at slaa nogle Knagerækker op paa forskellige Steder i Byen, ved Teatret og langs Assistenshuset, som Folk saa kunde have at hænge sig paa og give en Krone for Knagen til Begravelsesomkostninger, og til visse Tider om Dagen for at spare Politiet af det Mas, og om saa en af Fengers Familje kunde faa Leverancen af Strikkerne, saa syntes han alligevel, der vilde komme mere Orden i Tingene, og lige saadan med Drukningen, at de skulde lade være at gjøre det i Drikkevandssøerne, som var til liden Baade. selv

om der slet ikke var Baade, og hellere i Stadsgraven, hvor der dog skulde fyldes op, men saa var det ogsaa faldet ham ind, at det maaske var bedre at gjøre noget for at opmuntre Selvmorderne, saa de lod være helllere, og for Exempel bad dem til en lille munter Borgemester-Bistrup-Middag, saa behøvede man bare at lave en Liste over dem, som i Aarets Løb agtede at være ubehagelige mod sig selv paa den ene eller den anden Maade og saa tage dem en Gang imellem ud paa en lille Tur til Boserup Skov eller paa Skydebanen, saa lod de nok de Griller fare, og saa kunde man faa et muntert Gilde for de 1500 Kr, i Stedet for Begravelse og al Slags Bedrøvelighed, men Sagen maatte endelig i Udvalg.

Dirigenten vilde bede det ærede Medlem tænke videre til næste Gang og gav derefter Ordet til

Det politiske Medlem, der ønskede at vide, hvilken Stilling Bladet vilde indtage til det forestaaende Landstingsvalg. Han vilde foreslaa at støtte Professor Matzen.

Det idiotiske Medlem afbrød Taleren ved at istemme:

»Hr. Matzen, Hr. Matzen, han er en putzig Fyr!»

Dirigenten befalede »Indioten» at holde Mund.

Det politiske Medlem tog ingen Notits af verbale Injurier af den Art. Han vilde have Matzen ind, fordi han var Jurist. Hans politiske Valgsprog var: Landstinget for Jurister og Folketinget for Seminarister! Juristerne og Seminaristerne var de eneste Folk i Danmark, der kunde gjøre tilstrækkeligt Vrøvl til at kunne henregnes mellem de alvorlige Politikere. Han vilde vide, om Bladet støttede Matzen?

Dirigenten lovede, at »Punch» skulde gjøre sit til at Matzen, der jo allerede var »provisorisk» valgt paa Valgmandsmødet, nok skulde blive endelig valgt.*)

Det theologiske Medlem vilde dog bemærke, at hans Foresatte, Kultusministeren, ikke var Jurist, men alligevel altid havde anset sig selv og han trode, han turde sige, muligvis ogsaa af andre var bleven anset for en alvorlig Politiker. Han var en Mand, der upaatvivlelig havde Kald —

Det idiotiske Medlem spurgte om, hvilket Kald det var Theologen søgte?

Det theologiske Medlem vilde af Kristenkjærlighed tilgive det ærede Medlem hans mildest talt noget ubetimelige Afbrydelse.

Det realistiske Medlem foreslog at bede Bjørnson holde et Foredrag.

Det romantiske Medlem vilde i saa Fald kjøbe sig en Fløjte.

Det realistiske Medlem vilde lade sig grønsalte, om han ikke smed den ærede Taler ned ad Trappen.

Det romantiske Medlem vilde appellere til Moralen.

Det zoologisk-ugrammatikalske Medlem og *det botanisk-geografisk-skandalistiske* ditto var imidlertid komne i Haarene paa hinanden, og da det, efter at et Par Næsestyvere vare udvexlede, lykkedes at skille dem ad, afbrød

Dirigenten Forhandlingerne, idet han takkede Forsamlingen for den udviste parlamentariske Takt og den urbane Tone, som imod Forventning havde gjort sig gjældende her i Aften.

*) Som det vil ses af Resultatet af Valghandlingen igaar, har *Punch* holdt sit Løfte.

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

IV.

Kjære Fætter! Let jeg fatter,
At der hist i Ravnekrogen
Ej er nogen,
Som kan give Dig Besked
Om de nyeste Debatter,
At der Ingen er som véd,
Hvorfor Bavnen blusser atter.
Indgetogen
Sidder Du med Skolepogen,
Hører kun den fjerne Latter
Runge fra Parnasset ned.
— Paa Parnas er Kampen hed:
Romantik og Realisme
Er nu atter røget sammen;
Mosaisme,
Schandorphisme
Og den lede Drachmannisme
Nærer Flammen.
Dagsavisen, *rød i Kammen,*
Skyder Hammen,
Af dens Skillings-Journalisme
Stiger nu, til alles Gammen
Idealet gjenfødt frem.
Idealet — det er Brandes!
Brandes's Ord og Brandes's Lære.
Brandes kommer atter hjem,
Brandes nu skal Fanen bære,
Samle Israels spredte Hære,
Brandes skal Professor være.
Nu er det ej Tid at gantes!
Drachmann klæder sig i Plade
Imod „Ringens", imod Dantes
Digter, mod den flove, fade,
Ferske, vamle Romantik.

— Gjætter
Du den mørke Gaade Fætter?
Kan i al den Polemik
Paa Kaféer og i Blade,
Som i Uro Staden sætter
Stridens Kjærnepunkt Du finde?
Kan paa denne lille Prik,
Som in nuce slutter inde
Hele Sagen, Du faa Kig?
Kjærnen er: Vi er de Unge!
Vi vil ikke længer vente,
Vi vil vore Lavrbær hente.
Derfor skal Basunen runge,
Trommen buldre, Piben skingre,
Mens vor egen Ros vi sjunge:
Op til Kamp hver Fischerjente!
Op til Kamp hver Mosait!
Bjørnson selv og ingen ring're
Støtter os ved sin Kredit,
I et Slagord fik vi Fingre:
„Realisme" er Parolen,
„Realisme" — det kan bruges
Jo om al Ting under Solen.
„Leonarda" selv kan sluges; —
Er der Disciplin i „Skolen",
Kan af Bjørnsons tomme, hule
Frasefyldte, floskuløse
Ord, som ingen Mening skjule,
Realismens Saft vi øse.
Naar saa Brandes os vil skrive
Splinternye Digterlove,
Saa vi Alt, selv det Scabreuse
Kan i Poesien vove,
Da vil Schram vor Heros blive,
Ned fra Thronen skal vi drive
Alt, som ikke os vil hylde,
Som ej Skat til os vil skylde.
Alt det gamle ned vi rive,
Synge Smagens Rekviem,
Mens i Publikum vi tylde
Læren om det ny System,
Der er „Skolens" Livsproblem.

Ser Du, Fætter, Mekanikken?
Ser Du — Klikken?
„Vi, kun vi har Lov at fylde
Digterpladserne de tomme,
Vi har Piber, vi har Tromme,
Vi har Janitscharmusikken,
Vi har Pressen i vor Lomme,
Realismen — det er os!
— Der er „Prikken":
Vi er Alt, og Resten — Ros!

Prøvesejlads.

— Hvem er det, dér lægger ud, Per Fisker?
— Aa, de er ham, den hjer Hans Dejgbæk, der ska yd aa sejl' æ Vand tyndt mæ den ny Joll'.
— Ja, det er vel en god Sejler?
— Aa ja! A trouer nok, æ Joll' sejler godt nok, men'en æ noued læng' om'et.

Bedemandsstil.

— Hvem er den Mand, Hr. PETERSEN, ſom gaar der?
— Det er Ligets Broder, Hr. OPPERMANN.

Reformiver.

St. Beaconsfield, Britternes Skytspatron,
Har udført som Statsmand en hel Legion
Af store og gode Meriter
Til Fryd for de stolte Britter.

Han indtog Zulukaffernes Land,
Han okkupered' Afghanistan,
Ved Cyperns frodige Ranker
Har Britterne kastet Anker.

Se, det er Bedrifter, som sikrer hans Navn
En Plads i Berømmelsens aabne Havn
Hos hver, som tænker paa brittisk
Og ikke er alt for kritisk.

Dog disse Triumfer, som England saa skjønt
Har kjøbt og betalt med klingende Mønt,
Har givet det Lyst til flere
Storværker at importere.

Med sine Fjender, det har faaet Bugt
Og slaaet dem alle til Hobe paa Flugt;
Nu kommer Turen til Vennerne:
De gi'er sig snarlig i Enderne.

«Den syge Mand», det betrængte Tyrki
Sig fryded' ved brittisk Garanti
For Lande, som ingen Fjende
Berøve ham har havt i Sinde.

Og nu har Britten Kuler bekjendt
Og sit Ori-Enten — Eller ham sendt:
— Reformer til Landets Baade,
Eller ogsaa — Besøg af en Flaade!

Og Stortyrken giver sig strax i Lag
Med Reformernes aller nødvendigste Sag,
Den tyrkiske *Corpus juris*,
Der ej er saa skjøn som en Houris.

Den højst berygtede Silkesnor
Bli'er strax pensioneret og gaar i sin Mo'er,
Samt bli'er ved Divanets Lovværk
Erstattet af engelsk Tovværk.

Man afskærer ej paa barbarisk Maner
Af Synderne Næser og Øren mer,
Nej, Humaniteten bli'er rørende:
Nu nøjes man bare med Ørene.

Af Fremskridt kan nævnes et andet Træk:
Man drukner ej Damerne mer i en Sæk.
Reformen man højlig bør rose:
Nu hjælper man sig med en Pose.

Og naar nu Reformsliddets Tid er forbi,
Erkjendtlig det reformerte Tyrki
Vil sende sin Flaade — si'er man
Med Reformer om Bord til — Irland.

Tolerance?

Og det begav sig, der Brandes begav sig fra Sodoma ved Spreen til Hebron ved Øresund, efterdi de ugudelige Sodomas Børn ikke vilde lade Abrahams Æt sidde ved Kjødgryderne, men jog dem som Syndebukke ud i Ørkenen.

Se, da skete det, at der opstod Profeter i Israel, og de var mange og store var de alle.

Og de ginge samdrægteligen til Afguden Apollons Tempel. Og der hørtes en stor Lyd som af Fløjter og Piber. Det var Levi Stamme, der mindedes de Teglsten, som de maatte stryge i Ægypti Land, og de ihukom de Murstten, som Petersen havde forbrændt i „Leonarda".

Og de udgøde mange Taarer, og de tørrede deres Øjne i Dags-Avisen, og der opsteg deraf en stærk Duft af Hvidløg fra dens Spalter.

Men der de havde fastet og bedet, ihukom de, hvorlunde deres Forfædre udi Ørkenen, der de var dragne ud af Ægypti Land, og der de ikke mere maatte trælle under Faraos Svøbe, se, da havde disse givet deres Guld og Sølv hen til at støbe en Guldkalv af, hvilken de tilbade.

Og de sagde da: „vi ville ikke være som vore Forfædre, vi ville ikke give vort Sølv og Guld, ej heller vore Sedler til Moloch eller Guldkalve, vi ville selv tage vare på dem."

Og de vogtede nøje paa deres Guld- og Sølvtøj, og tre af deres Ypperste skikkede Bud til Pastor Evaldsen sigende:

„Vi ville ikke mere ofre til Baal eller de vantroes Tjenestepigehjem, efterdi du haver gjort Korsets Tegn over det."

Og Evaldsen græmmede sig saare herover og han begyndte et Korstog imod dem i Dagbladet; men Hebræerne beholdt deres Guld og Sølv og lode ikke af at

gjemme deres Sedler i det inderste Mørke, og der var Graad og Tænders Gnidsel hos de Intolerante.
Sela.

Fra Kunstverdenen.

Rollebesætningen i „Botanik og Humbug“ eller „Alle mulige Roller“ Farce i mange Tableauer, der i disse Dage er sat i Scene af Beneficianten, er følgende:

„Pedellen“ ....Hr. *Sahlerts.*
„Professoren“ .... - *Erslev.*
Hr. Feddersen........................ - *Erslev.*
Dhr. Erslev & Feddersen......... - *Erslev.*
N. Almueskolelærer i *Viborg Flkebld.* - *Erslev.*
En Fader i *Dag.-Nyhdr.* .... - *Erslev.*
En gammel Skolelærer sammesteds - *Ersvle.*
Konge og Pedel i *Folkets Nisse*.... - *Erslev.*
Samtlige Edderkopper smstds..... - *Erslev.*

Handlingen begynder i *Fædrelandet* og fortsættes efterhaanden i alle Landets Blade.

Overlampepudserens Dagbog.

(fortsat af PETERSEN).

Onsdag. *Iffigeniaiaulis* a Kluk, Jorrensen aa jaj er kommen i engbørdes Uenihed anbelangendes Kluk, som Jørrensen sier duer inte, støttendes sin Antaelse paa, a naar der er fuldt Hus tel Værdig, duendes ikke majet aa tomt til Kluk, saa maa de ligge i a Iffigeniaiaulis er ikke saa klasisk Musek som Rikke Leth, fordi de danske Publikon er et dannet Publikon, va man ka se a Musikforeningen aa a naar Trebælli er her men jeg holder paa Kluk allievel som en engvendi Røst sier maj er a den regtie Kattegori allievel aa mejet passende for en Deputandinde a komme frem i, va hon ikke gore allievel saa vi fek Fru Erhart igæn va vi kunne være glade ve, fordi hun er allievel restendes som Kletemenestera gerendes svensk Gemnastig med Armene immervæg aa daili, aa Simonsen er gribendes men grim som Akkemenmon aa Jastrov er Akkilles, aa maler Heltens Lidelser med stærke Farver aa har jo sin Skrøvelihed aa Akkilleshæl osse nemli i de som di kaller Prononsiasjonen aa Fru Kæller er Iffigeniaiaulis aa et Offerlam, som di songer om, a hun ska undfly det dræbendes Staal aa den rasendes Mængde som er en hel Bunke Sosialister, som kommer eng aa vræler en Gang imællem aa Ferslev er Politiassistent aa splitter Pøvelen ad med sit lynendes Sværd, men saa er Skram dog ifærd med a ta Livet a Fru Kæller, aa vi rædder henne ve a la en Skypompe gaa ned med Frøken Julie Skov i aa som er lisom Ballongen i »Meer end Perler aa Guld« nemli en Redningsanstalt for den forfulte Uskyldighed, va der mislekkedes fordi Skyerne rævnede aa lo Arte-Mis aa Iffigeniaiaulis blie staaendes tel je fek Jørrensen tel at hale tot saa gig det aa hade det vaaren Augosta Skov var de igge sket fordi hun har allievel mere Øvelse i a gaa tilværs æn som Julie.

Ringen gaar.

(Børneleg).

Hvo, som denne Leg vil lege,
Han maa række os sin Haand,
I en Ring vi rundt os dreje,
Saadan byder RINGENS AAND,
Ringens Aand, Ringens Aand,
Ringe kun er Ringens Aand.

PETER HANSEN gjør sin Lykke,
Han i «Nær og Fjern» mon be'
Ganske blidt om DRACHMANNS Stykke
Ikke han maa faa at se.
Han vil se, han vil se,
Hvad vi faar for Pengene.

SECHER næppe ser, hvad sket er,
Før hans Harme bliver stor,
Skriver flot for at ta' PETER
Fælt i Skole for hans Ord,
Glæde stor, Glæde stor
Paa den *Dagsavis*-Cantor!

DRACHMANN saa vil imponere,
Paa som THYBOE vil han gaa,
Vil med HANSEN duellere,
Er et Nej han sikker paa.
DRACHMANN — aa! DRACHMANN — aa!
Du maa bare ikke slaa!

Hele Skylden det har MOLBECH,
Leonarda jog han bort,
Farao nu jager Folk væk,
MOLBECHS «Bum!» var dem for haardt.
MOLBECH fort! MOLBECH fort!
Du som Bum-Mand kom til kort.

Nu i Ring vi ej vil kjøre
Mer omkring med Publikum,
Ingen gider længer høre
Snak om Ringen eller Bum.
Publikum, Publikum
Holder ej af Bummelum.

Kongen vakler.

Jeg vil! — Nej, jeg vil ikke!
Ja! Nej! — Nej! Ja! — Ja! Nej!
O, FISCHER! Dine Blikke
Har rent bedaaret mig!

Skal KAUFMANN ſom «Amyſis»
Sin Hærlov-«Sitra» faa?
Skal der til Bryllup lyſes?
— Mit Svar man venter paa.

Jeg vil! — Nej, jeg vil ikke!
Ja! Nej! — Nej! Ja! — Ja! Nej!
O, FISCHER! Dine Blikke
Har rent bedaaret mig!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa Velin 2 Kr. Kvartalet, paa Ordinairt 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen.

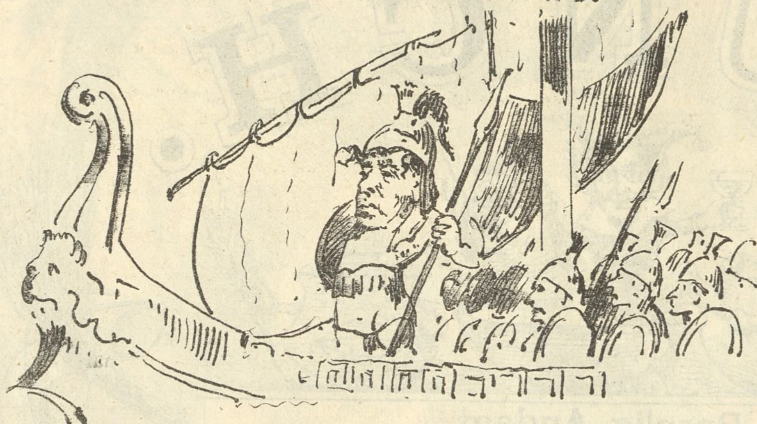
1879. Torsdagen den 20de November. Nr. 47.

Barnlig Andagt.

— Naar Du ſiger Din Aftenbøn, ſkal Du pænt folde Dine Hænder, lille Povl.
— Maa jeg da ikke ligge med Benene, ſom jeg ſelv vil?

En Heros i Miniature.

Stolt en Panserflaade krydſer
Mellem Maltas Kyſt og Aſiens,
Eventyrlig er dens Færden
Som Ulysſis von Ithaciens.

Lange Rejſer, mange Rejſer
I dens Handlekraft er Sjælen,
Thi «wenn jemand eine Reiſe
Thut, dann kann er was erzählen».

Flaaden rummer djærve Helte,
Som med Vandet er fortrolige;
Hver Maſkine er i Orden
Og er ſmurt med Fredens Olie.

Ikke ſom Odysſevs' Flaade
Efter Vejen den maa lede,
Ikke la'er den ſig genere
Af Poſejdons grumme Vrede;

Men til Gjengjæld har den heller
Ingen Biſtand, *nota bene*,
Fra Odysſevs' tro Beſkytter,
Visdomsdronningen Athene.

Derfor bliver Rejſen ganſke
Som udi Ulysſis Dage,
Enten Marche paa Stedet eller
Et Skridt frem og to tilbage.

Og paa ſlige Rejſer er der
Længere til Sejerspalmen
End fra Scylla til Karybdis
Og fra Dynen ned til Halmen.

Sagen er, at den Ulysſes,
Som de vaade Veje friſter,
DISRAELI, er des værre
Halvvejs Jøde, halvt Filiſter.

Ingen Oldtidsheros tæmmer
Nu for Tiden Bretlands Dogger:
Han er snarere at lignes
Ved en Samſon — uden Lokker.

Derfor krydſer Englands Storhed
Mellem Maltas Kyſt og Aſiens
Ynkelig og viderværdig
Som Ulysſis von Ithaciens.

Hvad der ligger i Luften.

jære Punch! Du mit Hjertes Fortrolige! Aabn dine gjæstfrie Spalter og modtag min Hemmelighed!

Forleden Dag gik jeg forbi Kristiansborg. Det blæste stærkt, og som jeg netop var midt i Vinden, nemlig med at holde paa min Hat, kom et Stykke Papir flyvende lige op mod den venstre Side af mit Bryst, der hvor Hjertet pleier at sidde, naar man da ikke er Afvæbningsmand. Jeg snappede dette — „Blad i Stormen", det var beskrevet, — der stod dog ikke „geb" — men derimod:

Forslag
til *Embedsmændenes Lønninger* etter dæmokratiske
Prensipper af
Jens Kniberup,
Medlem af Lønningsudvalget.

Undertegnede Menoritet kan aldeles ikke være enig med det ærede Menesterium i at give Embedsmændene mere at leve af, thi Folkets sure Sved skal ikke fraadses op af disse Græshopper, som kun synger og spiller men ingen Gavn gjør. Dog mener jeg at en Arbejder er sin Løn værd, og man skal ikke binde Munden paa Oxen, der tæsker, naar man da vil have sit Korn tosken ordentlig og riælt som det sømmer sig den danske Bundestand.

Tager jeg det Exemplum der stod i «Dagbladet» forleden hvor en Kontorsjæf med Kone og 4 Børn formener at skulle have 4305 Kroner • Øre om Aaret til at leve af, skal jeg nu ikke opholde mig ved den Luksus at have saa mange Børn, men bare opsætte en Regeladetri etter min egen Reselusjon og Redusjon for ham dera for han og hanses Lige.

Husholdningsydgifter 1700 Kr. redyseres til... 800 Kr.
(Naar han spiser brav Ærter og Flæsk kan han leve billigere endda). Lateris... 800 —

Transport... 800 Kr.

Husleje 600 Kr., redyserer jeg til............ 200 —
(Madam Mortensen i Kloakgade i Rabarberkvarteret. som er min Broderkones Sødskendebarn har en Lejlighed med tre Værelser paa fjerde Sal i Bagbygningen, som hun vil have 220 Kr. for, men slaar de 20 af naar manprutter).

Klæder 600 Kr. redyseres til .... 100 —
(Kan den danshe Bundestand gaa i Vadmel, kan den danske Embedsstand ogsaa).

Brændsel 140 Kr., kan pruttes af til......... 100 —
(Børnene kan om Dagen sendes op i Rigsdagens Folketing, hvor der er Varme gratis og hvor de oplæres desuden til rette Folkemænd).

Pigeløn 120 Kr.. bevilges med .... 120 —
(Anbelangende Pige, da vil det efter et folkeligt Standpunkt være unødvendig for en Embedsmand at holde Pige, men hvis Embedsmændene ikke holdt Piger, vilde Pigerne blive til Byrde for Sognene. Af den Grund holder jeg paa Pigerne).

Nytaarsdusør til Pige, Postbud og Avisbud: *18* Kr., kan passere .... 18 —

Hjælp ved Rengjøring og Vask, 80 Kr. ...... —
(Vasken stryges!)

Lægehonorar. Medcsin og Tandlæge, 150 Kr. redyseres til .... 10 —
(Kloge Mariane i Smørumnedre gjør det for den Betaling.)

Skolepenge til 3 Børn, 350 Kr., kan faaes for: 100 —
(Min Skolegang har ikke kostet det halve og jeg er Søren hente mig dog bløven Rigsdagsmand.)

Skolebøger, 50 Kr., kan kjøbes brugte til ..... 25 —

Avis, 12 Kr. vil jeg forhøje til .... 14 —
(Det koster *„Morgenbladet"* og det er meget sundere Lektyre eud som for Exemplum «Puns•)

Lateris... 1487 —

Transport... 1387 Kr.

Haarskærer, 9 Kr. gaar væk .... • —
(Embedsmanden kan balbere sig selv og lade sin Kone klippe sig. Det gjør vi hjemme i Snoldeløv).

Skatter, 120 Kr., vil naar Gasjen nedsættes, kun blive .... 60 —

Pligtig Livrente paa 20 Aar, *240* Kr. .... 240 —
(Ydgiften bibeholdes, saa kan vi nedsætte Pangsjonen).

Gravsteders Vedligeholdelse, 14 Kr .... • —
(Unødvendig, naar Ligbrænding indføres, saa kan man have sin Aske i en Potte paa Kakkelovnen).

Badning, 40 Kr. .... • —
(Hvorfor skal Embedsmændene gaa i Vandet? Det gjør vi Rigsdagsmænd ikke, undtagen naar man falder i en Mergelgrav en Markedsaften. Tauber har heller ingen Vandpost paa sit Bysjet).

Effekters Fornyelse, 120 Kr. .... • —
(Kaanst- og Industriudstillingen var jo ikke bleven til Noget, hvis den danske Bundestand havde kasseret sine gamle Sager og anskaffet nye Møbelementer.)

Lateris... 1657 —

Transport... 1637 Kr.

Kakkelovsrensning, 20 Kr., vil jeg paatage mig at gjøre for .... 5 —

Papir, Blæk, Porto og Budleje, 37 Kr. afrundes til 20 —

Angaaende *Fornøjelser*, saa er Teatrene en unødvendig Luksus. Jeg gaar der kun paa Fribaljet og da Embedsmanden ingen Fribaljet haver, saa er der ingen Andledning for ham til at gaa der. Af andre Fornøjelser har jeg ikke imod at Embedsmanden ryger lidt Tobak til at klare Tankerne, saa han arbejder raskere. Jeg ryger *„Diser Tabak“* til • Kr. 50 Øre Pundet, det bliver om Aaret .... 15 —

Summarium... 1673 Kr.

hvilket afrundes til 1600 Kr. for en Kontorsjæf, 1200 Kr. til en Fuldmægtig — der dog ikke er bedre end min Forkarl og 700 Kr. til en Assistent, fordi han har hverken Børn eller Kone og ingen Husmand faar mere end det halve paa egen Kost. Dette vil være meget rundelige Lønninger.

Siden jeg læste dette, er jeg bleven enig med mig selv om at søge en Plads som Ølkusk.

Deres ærbödige

Ivar Cancellisberg,

kgl. Fuldmægtig.

For Kvinder.

Den Kvinde er stedet i slemme Kaar,
Som til Ægtemage en Drukkenbolt faaer,
Der solder op, hvad hun ejer,
Men heldigvis har vi en Dannemand,
Som virker for Kvinden alt, hvad han kan,
Og han hedder Frederik Bajer.

De Mandfolk kan ingen stole paa!
Efter Kvindernes Penge paa Rov de gaa
Som en Flok af glubende Hajer,
Ja, næsten som Lam i Ulvenes Klør
De stakkels Hustruer lever og dør; —
Den Kalk er for bitter for Bajer.

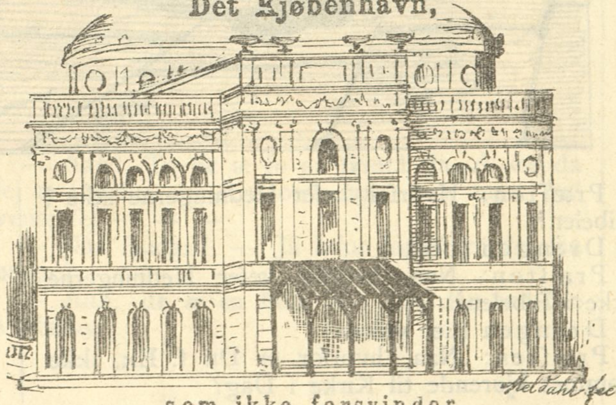
I forrige Samling bragte han ind
I Tinget en Lov for at sætte en Pind
For Mændenes galeste Streger.
Hvis Manden tørster og drikker for tæt,
Skal Loven skaffe hans Hustru Ret
Til selv at ta'e sig en Bajer.

Men Loven krydsed' blandt Klipper og Skær,
Og Folketinget forhasted sig her
Slet ikke mer, end det plejer;
Først nylig blev første Behandling endt,
Og Loven blev ikke til Udvalg sendt, —
Det var altid en Trøst for Bajer.

Dog én Gang vil Sagen føres til Sejr!
— Naar over de Stummes fortrykte Lejr
Et Frihedens Banner vajer,
Og Ægtemanden, fordrukken og fæl,
Faar gjennem Livet rammet en Pægl,
Da triumferer vor Bajer.

Da vorder der Jubel i Kvindernes Flok:
Med Lavrbærblade man kranser hans Lok
Til Strængeleg og Skalmejer;
Men alle, som voldede Sagen Fortræd,
Til evige Tider maa trøste sig med ,
En Misalliancebajer.

Det Kjøbenhavn,

som ikke forsvinder.

Ved Katekisationen.

Præsten: Hvorfor læser Hedningerne ikke i Bibelen?

Drengen (tier).

Præsten: Naa, hvorfor læser Hedningerne ikke i Bibelen?

Drengen (tier videre.)

Præsten: Naa, hvorfor er Du f. Ex. ikke kommet kjørende til Kirke i Dag?

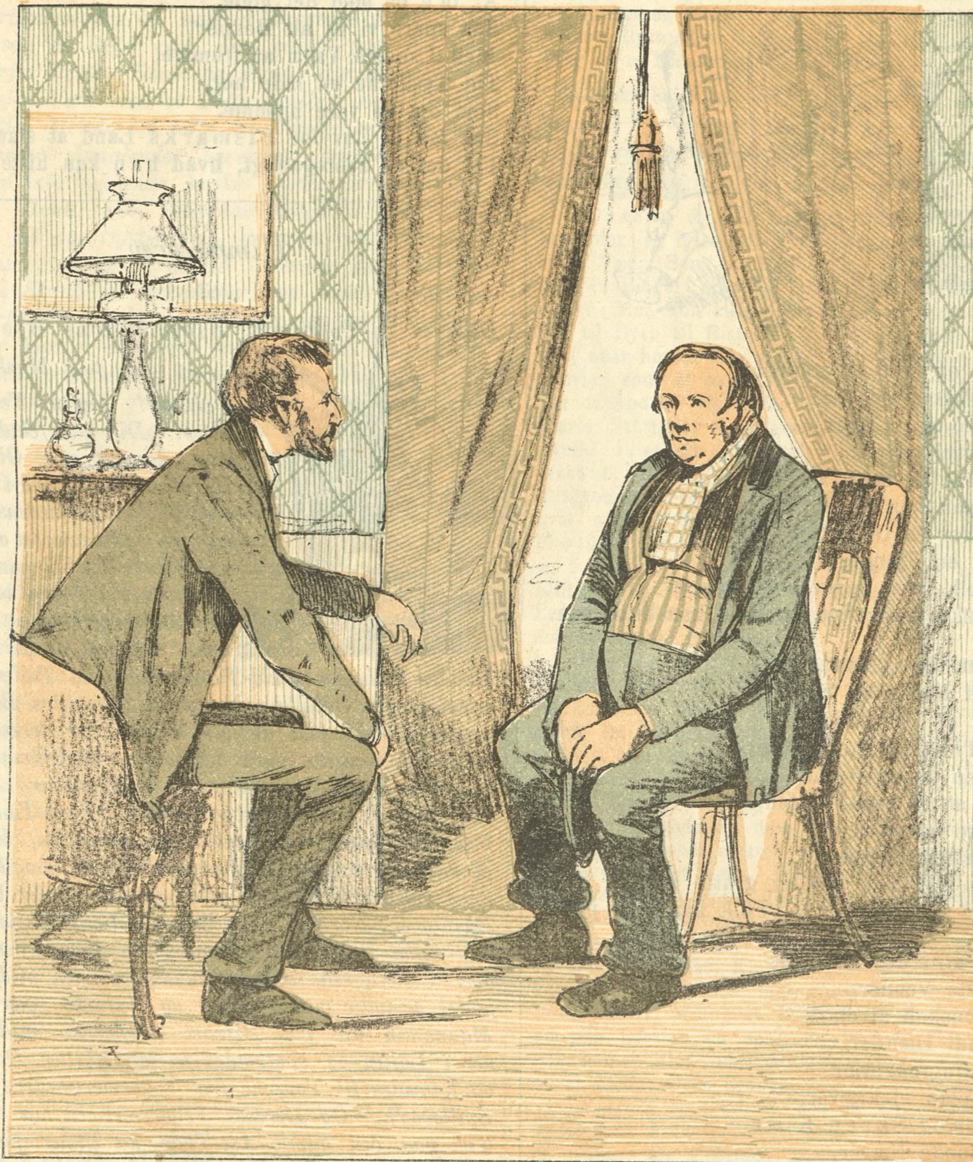
Drengen: Fode mi Faaer haa hwerken Øg eller Wuen.

Præsten: Godt! Men hvorfor læser saa Hedningerne ikke i Bibelen?

Drengen: Fode di haar hwerken Øg eller Wuen.

Langt henne.

— Go' Daw! Dokter.

— God Dag, god Dag — —. Naa, hvad har De paa Samvittigheden?

— Aah, A will gjan taal mæ ham om wo Muer. Hun æ nu ſaa møj ſkidt endda.

— Saa? Kan hun ſpiſe?

— Aa næj! De æ hejſen ſkidt nok.

— Kan hun ſove?

— Aah! Te de æ jo aa ſkidt! Ja, A we da ſej æ Dokter, te A trowr nok, hun ſnart ka' vente ſej — — —

— Naa ſaadan! — Ja hvor langt er det ſaa henne?

— Aah, de æ en Mils Wej paa den aan Sie Veſterby.

Moderate Forsvarsbrødre.

Og har I hørt og læst og spurgt
Om Venstres Forsvarsplaner?
For de vil gjøre noget stort,
Som ingen Djævel aner.
I Folketinget har de sagt,
Hvad Midler man kan finde,
Som trodser hver en Overmagt
Og maser hver en Fjende.
Jo, der er Folk, som Sagerne forstaa,
Og det er ganske mærkeligt, hvad de kan hitte paa.

Først har vi nu den glade Juel,
Han bli'er vort Lands og Kysters
Forsvarer ved at lege Skjul
Blandt Fladstrands andre Østers;
Saa moderat en Forsvarsplan
Slaar Fjenden strax paa Flugten,
Og vi skal ikke grine a' en,
Men gaa til Jammerbugten,
Hvor Fjendens Hær kan Skaller gratis faa.
Ja, er det ikke mærkeligt, hvad Folk kan hitte paa?

Saa har vi Kjær, der lærer os
Og Fædrelandets Venner,
At det er Galenskab at slaas
Med Vaaben udi Hænder.
Kanon og Remingtongevær
Hans Forsvarsplan ej kræver,
Han hedder nemlig Søren Kjær,
Og han har tvende Næver.
Med disse vil han Fjendens Lintøj flaa, —
Ja, det er ganske mærkeligt, hvad han kan hitte paa.

End videre er Bajer Mand
For Sagen let at klare,
I Dyrehaven Folk og Land
Han agter at forsvare.
Den stolte Fæstning Fredriksten
Paa Marchen Fjenden stopper,
Og Bakken, véd jo hver og en,
Er heldigt valgt for „Trop"er;
Af Bajere er der ej heller faa,
Og det er overraskende, hvad de kan hitte paa.

Og Bojsen kan ej være grov
Mod Tydsken, for han trode,
At det var bedst, om han fik Lov
At ta'e os med det gode.
Saa spare vi os alt Besvær
Med Landets Værn at fremme,
Thi Tyskerne vil lade her,
Som om de vare hjemme.
Saa faa vi Lov for Bismarks Land at slaa;
Thi det er uberegneligt, hvad han kan hitte paa.

Himmelbrev

til

Degteren og Politikeren Bjørnstjerne Bjørnson.

p. t. Mynken.

Hoho! Deres Velærværtihed! Di ka felade Dem paa, der er stor Glæje og Hjærtens-Fryd oppe i Valhal over Velærværtihedens Leonarda og lisaamajet over det ny System, den gamle Ase-Thor læsendes dem begge op for Asynnierne og Diserne om Aftningen, og di knægger Nødder fællendes Guld-Taarer ner paa Tallerkningen samtiji, og Odin og den gamle gemytlige Brage givendes Avkald paa dereses Lomber og dereses Pive siddendes som to onge teologiske Studentmaersvenne inne hos Damerne — Naada! Hvabehaver? lyttendes andægtelien til Velærværtihedens Fjeld-Tanker og Fosse-Stil som gaar ryendes og stryendes, lisom to Mandspersoner paa et Par Ski nerover Logikkens og Sandsynlihedens Fjeld-Knatter og Sne-Vidder bærendes Buj over Norden om Velærværtihedens immervæk realistiske Harpestrænges maveløse Melodunter, hvorover Unnertejnede sidder hentaen sammen med alle di andre gemytlie gamle Gujer og Gujinder vær Aften i Maaneskin uje paa Bifrost dinglendes med Benene ner i Loften og spøttendes te Maals etter Dovrefjæld og lyttendes til Tonerne fra Velærværtihedens Kæmpe-Spilleværk. Og Dereses Velærværtihed har gort Ingtrøk paa den gamle Ase-Thor ka Unnertejnede helse og sie, Samme værendes inte utebøjeli tel og hive sin Forhammer i Panneskallen paa Rim-Tusse-Jætten Molbæk masendes ham som en Pannekave med Sirop og Syltetøj, ves Velærværtihedens Mund-Lær og Penne-Fjær skulle vise saj utestræggeli og den hulle Freja, som er den nysseligste a dem alle sammen sku jaj osse helse fra værendes saa glaj saa glaj over a Generalen faar Leonarda og inte Hagbarth værendes dov allieveller et Mæhæ og engen Kaveller. Den gamle En-Øje værendes va vi kaller Odin udbrang Velærværtihedens Skaal forlejen ve Aftensopeen, siendes a ves de sku hænds a vi en Gang fek Velærværtiheden herop, sku han immervæk blie begæjnet med Behave-

lihed og sku di ti Buj sjenere han, va Kongen a Sverri-Norje eller rettere Norje-Sverri paastaar, sku der inte være noet i Vejen for a strye vilkensomhelst Velærværtiheden sku ha noet a engvenne imoj. Aa vi drak saa en Bejer med den gamle paa det, aa sang Norjes bæste, Værn og Fæste alle hundrede og en og trejve Vers med et Bejer mellem vært, Hejmdal tujendes Meledonten tel i sit Vægterhorn aa alle Ejenherrierne skraalendes barestens det føste Værs hele Tijen inte kunnende huske Resten værendes tykpannede. Hoho! vor Velærværtiheden ha smurt Felisterne i det nye System og det sku inte forundre Unnertejnede, om de ha knaget i dereses Hale-Verveler ve alle di Skrub di bekommer, og næste Gang ku Velærværtiheden skrive en Farsje om en Rutsjbane-Didregtør som er bleen gal vellendes ha Ballonen te og gaa den forkerte Vej kørendes med Vognene nejen fra opetter i Stejen for oppe fra nejetter værendes osse et nyt System og allegorisk, menendes Velærværtiheden sæl, der immervæg stier fra det Lavere tel det Højere og blier fra en lille gemytlig glaj Gut til Ypperstepastor i Degtekonstens Allerhelliste spillendes nu osse Komeje og debiterendes i Mynken vor di har det brillejanteste Øl og Aviserne skrivendes desanbelangendes, a Velærværtiheden er aine sjøne mænliche Ærsjeinung mit energisjen Bewejungen, donkelblondes leigtgelogtes volles Gesigt und di hohe weise Halsbinde jiebt ihm ein geistlijes Aussehen. Hoho Dereses Velærværtihed er de inte akkerat præsis som je saa Dereses velsinede Billeje og velle Di være saa behaveli a sænne os et halt Dusin Fotumgraffier herop sku di faa en rivendes Avsætring, alle di smaa søje blaaøjede Asynnier værendes forhibbede paa a faa Velærværtiheden tel a stegge i dereses Kumfirmasjonsalbommer, saa ku Velærværtiheden gi voreses Bybuj den gamle Hermoj dem med trakterendes ham bare med en Snaps, drikkendes helst en røj, velle De glæje

Dereses immervæg gemytlie gamle

Færdignant.

p. t. Valhalla.

Hværverne.

(Af *„Prinsessen og det halve Kongerige.“*)

En to, en to!
Flinten over Nakken og Hanen i Ro,
Sliren i Gehæng,
Spil op, Du Piberdreng!
Vi er BJØRNSON tro;
Villige og djærve,
En af os mod To,
Rene Bagateller.
Vi kan kyfe MOLBECH, om det gjælder.

BRANDES lader hværve!

En to, en to!
Vi gaa paa Østergade,
Vi gaa paa Vesterbro;
Vi gaa med platte Fødder.
I Støvler og Sko,
Her er BJØRNSONS Gardere,
Og de er DRACHMANN tro.

BRANDES lader hværve!

I høre det, hver lille Skjald,
Som færdes bag PLOUG,
Hver Kritiker i Byen,
Hver Referent paa Sjov:
Her er BJØRNSONS Fodfolk
Her er CANTORS djærve
Israeliter.

BRANDES lader hværve!

verlampepudserens Dagbo

(fortsat af hans Datter).

Onsdag d. 12. Novbr. *Ristori paa Kasino.* Nu begynder jeg igjen paa Fortsættelsen af min elskede Faders store Værk; Som er Dagbogen. Eftersom Petersen har faat en Finger maset i »Ringen« forleden og ikke kan skrive; Men kun slaa Klatter; Desformedelst. Og jeg kom ind til Byen til Ristori: Som er gammel, men hvad gjør det, naar hun er evig ung og udstraaler Konstens blændende Glorie, som et elektrisk Lys mellem Tællepraase; Som var di Andre. Og lader sig henrette med Høihed som Marie Stuttgart og døende bagefter langsomt som den gamle Elisabeth og tilsidst gaaende i Søvne som Lædimakbæt; Hvad jeg ikke saa, fordi jeg blev rød; Over Dragten som er saa frygtelig naturlig, saa jeg blev flov over at alle Herrerne skulde se det. Malle Knallerup blev ikke flov, fordi hun er ældre og med Verdenserfaring og fortalte mig at det havde været dejligt, saa jeg klappede alligevel og viftede med Sæsongen i den ene Haand og Lommetørklædet i den andet men som ikke vilde, fordi det var vaadt; Af Taarer.

Fredag d. 14. *Øhlenslægers hundredeaarige Fødselsdag.* Som var en stor Fest ogsaa for os; Fordi hvad var Balletten bleven uden Ølenslæger, hvad jeg véd, at gamle Mester ogsaa vilde sige. For Exempel med Trymskviden, som aldrig var bleven saa dejlig og nordisk ellers og Valkyrien og det Hele, og Ølenslæger har jo dog først slaaet Tonerne an og den udødelige Bornomvilde saa bagefter transpeneret dem i Kæmpe-Entresjat og Skjoldmepiruetter, som svarer til Digtekonstens poetiske Yttringer; Som er Vers. Hvorfor vi fejrede den Dag først om Formiddagen med Tablo og hvide Kjoler med Sløifer og Emil deklamerede et Degt og Rasmusnielsen debuterede; Som er bleven Elev medens jeg var borte og sagde en Monolog og tog Klap og Fremkaldelse. Desformedelst. Saa han bliver nok fast ansat som Pærnobel med Fø. Hvorefter vi afsang et Digterværk af Etasraaden og gik ud paa Lotsian og sang for Folket. Ligesom Christine Nilsen men blev ikke trugget hjem af Studenterne fordi de er vrede; Over Ringen.

Kjartan og Gudrun hos os *Drachmann* paa Kasino *Tablo* paa Folketheatret; Som var formeget at see paa en Gang. Og Petersen sagde jeg kunde ikke være bekjendt at gaa herhjemme fra saa jeg fik ikke seet gamle Mesters Tabloer hos Vat, hvad jeg gjerne vilde fordi Abrahams vist har været Hakonjarl og Benjamin Petersen Palnetoke og Zink Axel og Fru Lumbylangehansen Valbom og set tragiske ud; Som man skal og som vi gjorde. Ogsaa. Nemlig i Kjartan og Gudrun og var ophøiede hvad der kneb. Men Emil gjorde Indtryk fordi han blev gudelig og moralsk. Og Frøken Dehn var dejlig men ikke vild nok og havde hun været paa Højskole; Som jeg; Var hun bleven mere i Stilen og nordisk og dem der gjorde det bedst var Publikum; Fordi de blev i Rollen og var begejstrede, Som de skulde hele Tiden med Klap og Bravo og Stemning og bagefter; Skulde vi have været til Sold hos Vat med hans Tablofigurer og Sjampanje. Men gik i Seng hellere og drømte jeg var Lædimakbæt og gik i Søvne; Men anstændig.

Majestætsforbrydelse

eller

„Kongen har sagt det“.

FRITS JÜRGENSEN *invenit.* PUNCH *delineavit.*

«Det var nok Dig, der kaldte mig Fisk, hvad?

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa Velin 2 Kr. Kvartalet, paa Ordinairt 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen.

1879. Torsdagen den 27de November. Nr. 48.

Festaftenstemning

(Øſtergade Kl. 7 Aften den 14 Novbr.).

— Men hvorfor er der ſaa mørkt paa Gaden i Aften?
— Fordi der illumineres for den ſtore Digter Øhlenſchlæger, mit Lam.

Skoleloven.

«Forandring fryder», er et gammelt Ord,
Som gjerne kunde kaldes for «bevinget»,
Og er der noget Sted paa denne Jord,
Hvor den Slags Tuſindfryd ſtaar godt i Flor
Til Undren for det Folk, ſom ſtaar omkring det,
Saa er det ganſke ſikkert Folketinget: —
Det ſkiftet Former ved Partikamps ſæle Aand
Og ſkifter Farver ſom en ſand Kamæleon.

Dog, hvad Forandring der end ogſaa ſker
Paa CHRISTIANSBORG ved KRABBES Arneflamme,
Et Billed er der, man beſtandig ſer,
Skøndt ſnart i én, ſnart i en anden Ramme,
Trods nye Mænd og ſplinterny Idér,
Det bliver uforanderlig det ſamme: —
Det er den Holdning, ſom blev lagt for Dagen
Af vore Venſtremænd i Skoleſagen.

Endnu vi mindes kan de ſkjønne Dage,
Den Hall'ſke Skolelov af venſtre Fløj
Blev expederet med et ſtort Hall'løj
Didhen, hvorfra den aldrig kom tilbage;
Og mange fler gik under Suk og Klage
Fra Tid til anden op i Lamperøg,
Blev knuſt af Bogødrottens Tordenkile
Og ſtedt i Udvalg til den ſidſte Hvile.

Trods Smertenshyl fra Landets Lærerſtand
Med hver Forbedring gjorde kort Proces man,
Selv Haab om Lønningstillæg blev til Vand,
Og mellem SKANDERBORG og KJÆLDERNÆS man
Af den Art Forſlag finde hele Læs kan,
Som vandred' heden til et bedre Land.
— Men denne Gang Reformen ikke død er:
En nyfødt Naadeſol i Tinget gløder.

Ja, nu kom Sagen paa den grønne Gren,
Thi BERG og TANG ej vilde her bedrøve
Hr. FISGHER, nej, «de trende blev til én»,
Der kunde HØJMARKS Trollerier døve,
Ej BERNTSEN kunde volde Sagen Mén,
Og JEPPE TANG blev Diskuſſionens Løve,
I jyſk Jargon han kappes med JENS BUSK kan,
Og Træer han planted', ſkøndt han kun er
Buſkmand.

Til Udvalg er nu Sagen vandret hen,
Dog haabe vi, den ikke vil forſvinde,
Men komme ſund og livsfriſk op igjen.
— Et Punkt endnu dog ligger os paa Sinde:
Hvor ſkal en Over-Direktør man ſinde
For Danmarks trende tuſind Skolemænd?
At Lønnen er for lav, la'er ej ſig dølge
For en — Miniſter uden Portefeuille.

Den 30te i Maaneden *Shahrir* Aar 1249 efter *Jesdegerd*.

roder i Islam, Selim, Musas Søn, hilset være Du, Profetens Ven!

Mashallah! Søn af den hvidbarmede Guzle, Du vilde tro Dig i det duftende Schiras eller i vore af talløse Hurier omfavnede Fædres Stad Ispahan, — den Profetens Øje hviler over, — hvis Allah forundte Dig en Gang gjennem Gaderne i denne Hundeby. Musas Søn oplader sit Øje, det Allah gjøre lysende som Fuldmaanen, og overalt ser det Basarer. Ved Profetens Mellemgulv, i hver Gade, i hvert Hus vilde min Selims Øje se Basarer fulde af alskjøns kostelige Sager. Wallah! Maatte Allahs Haand slaa mig med syv Sværd, hvis min Mund udspyer Skarn over min Broders Skjæg: skjønt syv Kameler ikke vilde mægte at bortbære, hvad der findes i en slig Basar, koster det alt til Hobe kun 50 Øre eller Karuber. Allah Akbar, Gud er stor! Din Faders Søn er fattig som Lokman, hvem Profeten trøster; ejede jeg kun et Par hundrede Dareiker, vilde jeg kjøbe alt, hvad der findes i disse Vantros talløse Basarer, sætte mig paa min Dromedar, hvis Ben Allah give Styrke og Hurtighed, og ile hjem til det velsignede Farsistan, som Ormudz stedse hvile over, rigere end syv Stormoguler.

Inshallah! Gud er stor! Du maa nemlig vide, o Søn af den stærktskjæggede Musa, at den almindeligste Levevej hos disse Gjavrer er at holde slige Basarer eller Kramboder. En Søn af en Hund laaner en halv Snes Punge hos Venner og Bekjendte, derpaa aabner han en Basar eller anden Bod, kjøber talrige Slavinder til sit Harem, gjør straalende Gjæstebud, hvor den Profeten forhadte Vin flyder i Tøndevis, og fører et Liv som i Allahs Paradis; derpaa sælger han sin Basar for 50 Karuber, spiller Fallit og begynder saa forfra igjen. Fatter Du nu, o du velisgnede Søn af den hoftebrede Guzle, hvis Skjød Allah velsigne, hvorfor Basarerne her ere talrigere end Stjernerne paa Ormudz' Himmelhvælving?

Men, ved Alis Sværd, der gives her dog ogsaa Handelskafrer, som ikke spille Fallit, nemlig Ibrahims krumsnablede Sønner. Som Du ved, o du rettroende Muselmænds Ætling, dansede disse vantro Hundes Forfædre om Guldkalven i Ørkenen, og de aade Manna, liflig som Hoppemælk, og Profeten Musa revsede dem med Skorpioner, men deres Yngel danser endnu om Guldkalven, og de æde Hvidløg, thi Manna findes ikke i dette Hundeland. Bismillah! Disse Kafirer eje hundredetusender af Punge og de fører det store Ord i disse Vantros By, og de ville raade alene. Og Selims Broder er ingen Løgner, Mashallah! Ved Ayeschas Aske, de andre Kafirer maa lystre Ibrahims Sønners Røst, fordi disse have Moses. Og Ibrahims Sønner have udstrakt deres Haand over de andre Kafirers unge Tjenestekvinder, og Ord udgik af deres Mund og de raabte: «Ved Solimans Skjæg, disse unge Kvinder skulle tjene Musa Ben Amram, eller vore Punge skulle være lukkede med syv Segl!» Og Kafirernes Hovedsmænd bleve som Gazeller, og deres Læber bleve

blege og deres Hjerter som tomme Lædersække. Mashallah! Og Ibrahims Børn oprejste et Kors, og Mollahen *Abu Evaldsen* og Shahens Kizlar Aga *Holstein Ben-Holsteinborg*, krebe om Kap til dette. Gud er stor.

Nogle af Hebræerne have ingen Punge og leve af at besmøre Papir med en sort Vædske, det saakaldte Blæk. Allah Allah, Gud er Gud! Disse Hundesønner have fedtede Albuer og sorte Fingre og staa under tvende Bimbaschier eller Øverster *Abu Brandes* og *Myr Cantor*. Den første er en vidt berømt Ulema, visere end Soliman: han gjør Bøger, tykke som Koranen, fulde af Hovedstrømninger; den sidste gjør i Aviser. Mange andre unge Hebræere følge disse som Skygger; de kaldes alle tilhobe det unge Israel, og de sætte hverandre paa Skjolde og løfte hverandre til Skyerne og spytte paa de andre Kafirers Skæg, og deres Vaaben er en Pibe, og de trække med en stor norsk Bjørn, og deres ypperste Ulema hedder *Abu Schandorph*. Og de danse om en nøgterne Spædekalv, som de kalde den frie Tanke, og de agte ikke Tøflerne udenfor Haremets Dør. Wallah Wallah! Deres højeste Sanger er *Sidi Holger Ben Drachmann*. Ved Muhameds Skæg, han er længere end Holofernes, og hans Næver ere begede, og hans Turban er en Sydvest, og hans Føde Skraa og Saltvand, og han haler op i Buxerne, og hans Beskedenhed er som Pyramiderne ved Gizeh og hans Upartiskhed lige saa. Inshallah! Han er en stor Søhelt, og Gjavrerne ved Øresundets og Esromsøens Bredder vide at fortælle om hans Bedrifter.

En anden af disse Vantros Digtere er *Abu Bum Ben Molbech*. Allah Akbar, Gud er stor! Han er Hebræernes og den store Bjørns Fjende, og de forhaane hans Skæg. Hans Lænders Frugt er en god og en slet Søn. Den gode, Myr Ambrosius, er en stor Anfører og trænger ind i alle Haremer; den slette Søn er avlet i Ægypternes Land, han var svag og kraftløs som en Skygge og er i disse Dage gaaet bort til Allahs Fred. Maatte Jorden hvile let paa ham! Men Faderens Ord er som Kartovernes Bum og hans Pen som en Syl og hans Domme over andres Værker saare lystige at læse. Mashallah! En mægtig og saare vis Gjavr, der sidder som en Scheik ul Islam ved Schaens Fødder, *Abu Fischer* har salvet hans Øren med Avis-Olje, og Hebræerne have jublet og den store Bjørn brummet saare.

Selah! Ven og Broder! Maatte dine Sønner vorde Stamfædre til talløse Folkeslag, dine Hustruer mere buttede end Dyner og dine Kameler altid hvile ved rigtsprudlende Kilder.

Jeg er ved Allahs Naade
Din rettroende Ven og Broder
Jakub Ben Musa Nasreddin.

En Forespørger.

Bagger kommer ovre fra det salte Vesterhav
Og ser de Moderates ferske Skare;
Hvi melder han sig ikke ind i dette pæne Lav?
— Paa dette Spørgsmaal kan man ikke svare.

Saa drager han til Tinge i Axels gamle Stad;
Hans Standpunkt der er vanskeligt at klare.
Hvor hører hen vel hjemme? Ja spørger du ham ad,
— Paa dette Spørgsmaal vil han ikke svare.

Dog skøndt han ikke svarer paa dette kildne Punk,
Kan Svaret af hans Spørgsmaal man erfare.
Han spørger Ministeriet; men det er saare tungt,
At paa hans Spørgsmaal vil det ikke svare.

Han spørger det: «Hvi faldt det ej „der Greise" for hans Fod
Og kyssed' Bismark ydmygt i hans bare?"
— Dog ejer man af Danskhed en ærlig Draabe Blod,
Paa dette Spørgsmaal kan man ikke svare.

Og Interpellationen en travrig Ende fik:
For tydelig var Lejregrevens Snare.
Hvert Haab om Skandale i Vasken grundig gik;
Thi Baggers Spørgsmaal ingen vil besvare.

Han fik ej Lov at spørge, og det var saare godt:
Han kunde Landets Ære bragt i Fare.
Hans Spørgsmaal havde bare til Skaden føjet Spot,
Og det er ej med Ord, man skulde svare.

Dog uden Ære, tror vel han, kan Landet godt bestaa,
Den gjælder knap hos ham for holden Vare,
Og ægte Assensplader kan som Surrogat man faa,
Hvor fra? Det Spørgsmaal kan man let besvare.

Nu hans „private Venner" sig som desperate ter,
Skøndt deres Vrøvl de helst sig burde spare;
Man har jo blot bekræftet, at én — Bagger spørger mer,
End hele syv Ministre kan besvare.

Dags-Ordenstegn. Efter Forlydende har Hr. BAGGER anmeldt følgende Forespørgsel, der ventes at komme til Forhandling en af de første Dage i Folketinget: «Agte de ærede moderate Førere at meddele Tinget, hvilke Skridt de have foretaget siden Afstemningen den 18de November d. A. for at fremme et venskabeligt Forhold imellem Højre + BERGS Parti og de Moderate + ALBERTINERNE?»

Om denne Forespørgsel er der al Grund til at antage, at den endnu mindre end dens forulykkede Forgænger er fremkommen efter Samraad med HOLSTEIN LEDREBORG.

Husflidsprodukter I.

Men, hvordan er det dog Deres ene Kind ser ud, LARS MIKKELSEN?
— Ja, Gu' véd, hva'ed ka' være.
— Det er vel en Tandbyld?
— Næ, Gu' er'ed itte ikke.
— Ja, kan De da ellers tænke Dem, hvoraf det er kommet?
— Næ, ded ka' je itte, udden ded sku' være fo'ded, a vi hade Basfelgilde igoer.
— Hvordan det da?
— Joo, je' sad jo den an'en Dav aa bed Sokkerkandis itu te Kaffen.

Husflidsprodukter II.

— Jeg kunde vel ikke sælge Herren en Sprællemand til Herrens Børn? 18 Øre, 20 Øre, 25 Øre Stykket.

— Rejs Pokker i Vold med Dine Sprællemænd!

— Undskyld! Herren er maaske selv Sprællemand for en billigere Penge.

agtes muligen opført ved Drachmanns forestaaende tolvaarige Fødselsdag.

(Skuepladsen forestiller Hjørnet ved Trinitatis Kirke. En Piedestal med Digterens Buste, Dags-Avisens Genier bekranse den, medens et uhørligt Kor afsynger Digterens Romanze *«Jeg sidder over Skyen!»*)

Realismens Muse.

Ja klem bare paa og lad det gaa lidt villig med det Kranseværk og det andet Pilleri. Det er rigtignok noget Gøgl, men Herre Gud! vi maa jo gjøre lidt Reklame for ham, hvis vi vil beholde ham, og skulde han komme forbi i Dag, hvad han nok gjør, for jeg sagde til ham, at her var Ballade i Vente, saa lad mig se, at I vræler et ordenligt Hurra, og se til Du lille L-o med den flade Kasket, at Du kan lade være at pifte, ellers skal jeg vaske dine Øren. Sørg for, Du kan stille et nogenlunde behageligt Ansigt op. Det er jeres egen Profit! Husk paa det. Hatten af for Holger Drachmann! Han er min Digter.

Romantikens Muse. (træder frem.)

Du fejler Realisme, min Veninde,
Flot som Du er og kaad og overmodig,
Paa Tanker fattig, men paa Knaldstof frodig,
Du fejler! Min er Dagen, som ham saa
I «Morgenbladet» Øjet op at slaa;
Jeg lokked' ham af denne usle Vraa.
Og jeg skal Kransen om hans Hoved binde.
Hver Bog, han skrev, hvert Kvad, han sang,
Usletteligt mit Mærke bærer.
Og derfor her i Danas Vang
Hans Digterrang
— Trods Alt — man end bestandig ærer.
«Dæmpede Melodier», «Storm og Stille»,
«Roser og Ranker!» — Kan vel noget Blik
I disse Triller
Se andet end den pure Romantik?
Har ej «De sønderjydske Piger»
Han skrevet?
Er ej — trods Alt, hvad selv han siger,
«Prinsessen og det halve Kongerige»
Saa rent romantisk blevet,
At det som Romantik har knap sin Lige.
Min Holger er, og ej jeg viger. —
Lad dine Jøder saa kun skrige!

En Gubbe. (træder frem.)

Maaske jeg kunde her i Striden dele;
Men sig mig først, hvem er det, I bekranse?

Realismens Muse,

Vor Yndling.

Romantikens Muse.

Min Digter.

Gubben.

Min Yndling og min Digter er han,
Jeg selv har knæsat ham som Skjald.

Realismens Muse.

Tør jeg spørge, hvem jeg har den Ære at tale med?

Romantikens Muse.

Ja!
Hvem er Du? Sig dit Navn!

Gubben (kaster Kappen og staar som «Punch». Scenen forandres til et Drikkelag med blussende Boller.)

«Punch» jeg er og «Punch» jeg kaldes,
Jeg er kommen hid at hædre
Ham min Yndling, fremfor Alle
Holger Drachmann har jeg kjær,
I en Sang jeg nu ham hylder,
Bringer Tak for, hvad jeg skylder
Ham, I bragte Kranse her.

(Harpetoner, Melodi: Se en Aftenstund i Kjæden.)

Længe leve Du min Holger!
Orlogskonge, stolte Skjald!
Mine Spalter Du befolker
Jo med Sange uden Tal.
«Punch» er Skjaldens tro Fortolker
Her i Skæmtens lyse Hal!
|: Hillemænd!
Sikke Spænd!
Naar Du dypper blot din Pen! :|

Hver Gang der er Sjov i Gaden,
Slaar Du drabelige Slag.
Men saa kommer rigt'nok Raden
Tidt til Dig den næste Dag.
Og saa bli'er der Grin i Staden,
Ja og Grin er vores Fag.
|: Det kan vi
Netop li'e
Alt det Bjørnson-Maskepi. :|

Leve Du og Dags-Avisen!
Skaal for Eders nye Pagt!
Du og Secher bære Prisen
Vil i Vrøvl — og «Vrøvl er Magt».
Midt i Digter-Vrøvle-Krisen
Vrøvl da væk kun uforsagt!
|: Musen klem!
Nu af Gjem
Maner Holger, jeg Dig frem! :|

(Scenen forandres til Dags-Avisens Kontor. Drachmann kaares til Orlogskonge af de tolv Stammer. Ferslew græder udenfor.)

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, det har De saamæn ved Gud Ret i, at Alting stiger og det bliver dyrere og dyrere at leve, saa man tidt ønsker man kunde holde op dermed, hvis det ikke var, fordi det at komme anstændig i Jorden er det allerkostbareste, men den Malhør er vi da ude over, fordi Sørensen er jo i Ligkasse baade for sig selv og Familien fra den Tid han var Livjæger og er saamæn Revisionstilforordnet i samme, og derfor er han heller aldrig hjemme i denne Tid men sidder oppe i Kassen hele Dagen og venter paa om Kronprinsen ikke skulde faa Lyst at bese den indvendig ogsaa, og har 20 Medlemmer paa Vagt nede i Baggaarden, som skal komme rendende til Kassen i samme Øjeblik Prinsen kommer og forlange deres Børn og Koner og Bestemødre begravne for at det rigtig kan ses, 'at der er god Omsætning og Gang i Forretningen, men det bringer os jo ikke noget ind, og jeg har tænkt paa nu at begynde at læse op, De ved saadan om Søndagen offenlig, og det skal koste 35 Øre Billetten, men De skal nok faa en Fribillet, søde Fru Schrøder, for De har da ikke været min bedste Veninde i i saa mange Aar for slet ingen Ting, og Petrine skal saa give Musiknumre i Mellemakterne, men jeg vil naturligvis ikke læse noget op som Folk kjender, men kun Ting som Folk ellers ikke læser, for Exempel Henrik Scharlings Dramaer og Digte af Rudolf Smidt og af Munch, og det bliver jo noget ganske Nyt, saa det vil nok kaste af sig, kan De tro, og nu skal De ikke genere Dem for at bruge Fribilletten søde Fru Schrøder, men komme saa tidt De har Lyst. De er den eneste der faar — ja og saa Julianes Svigerfader den gamle Sæbesyder, men han er jo stokdøv og gaar aldrig ud formedelst Gigten men jeg sendte ham dog en Billet alligevel, saa er Venligheden vist. Men Gud søde Fru Schrøder, De kan ikke tro som den stakkels Frits Grønbæk er bleven ramboneret. Først var han til Plaugsgildet og fik kronisk Hovedpine i otte Dage, og saa gik han med Fakler til Ølenschlæger og fik sit Haar svidt af paa den ene Side, saa han maatte lade den anden rage af ogsaa, men han var jo ikke forknyt og faklede igjen for Professor Madvig og der røg hans Skjæg, saa han ligner slet ikke sig selv igjen og er saa bedrøvet derover, at han tænker paa at opgive Juraen og vil være Melankoliker, som jo nok er en anset Stilling men ikke nogen fornøjelig Levevej skøndt han tjener godt, for han laver Gravvers for en Ligkistefabrikant til at sætte paa Enden, som er den nyeste Opfindelse i Ligkistefaget men nu maa jeg nok hjem, søde Fru Schrøder, for vi har Storvask og har faaet saadan en udmærket Vaskerkone, Madam Knirkeby, har De hørt om hende, hun er ganske brilliant og hende skulde De se at faa søde Fru Schrøder, næste Gang De vasker, men hun er rigtignok saa optaget, at jeg er ganske sikker paa De kan ikke faa hende, men hun er ganske uforlignelig, saa det siger jeg Dem søde Fru Schrøder at De skal ved Gud ikke tage nogen anden end Madam Knirkeby dersom De bare kunde faa hende, men De faar hende saamæn ikke. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Fredag. *Pernilles korte Frøkenstand* og *Pontemolle.* Som der kun var daarligt Hus til, formedelst Holbergs Stykker nok er udødelige, men gammeldags, og han er ikke en Digter af Molbechs Bumskole saadan som Stub var, og ikke med Guitar paa Ryggen og Sang og Ondighed, men kuns med Vittighed og Satire. Hvad vi hellere vil have fra Frankrig; Som i Gnisten. Og da vi sidder hjemme og drikker The; Bagefter, Siger jeg til Petersen, at jeg synes at Fru Hennings er stor og nu hun spiller igjen kan man se, at de Andre er bare Perniller som har været gjort til Frøkener og Elskerinder for Leier, men Fru Hennings er Musernes ægte Datter og Hjerte-Barn som vi sagde paa Høj-Skolen. Hvortil Petersen bemærkede, efter at have tørt Munden først med Salveten efter Silden: »Det kommer barestens a Severine a du innu har meget a lære foruden Battemangerne værende nemli innu ikke kommen videre i de Drammetargiske end vi var ifjor, Fru Hennings værendes dengang stor, fordi vi ikke saa hinne, aa de Standpunkt er nu lagt tilbages, va du ka se a Ude aa Hjemme aa der er den lille Brandes ude igæn, siendes a de er Jux Altsammen fordi Fru Hennings skal spille som Sarabernar eller som Samarie værendes korpolentere aa rød i Hodet aa fra Lannet aa saadan, va Fru Hennings jo ikke ka gøre ved, a hun ikke er født i Fjollerup aa er en hvid Gnist aa ikke en rød en, aa Fru Ekart ska osse være fyldiere aa være Kroa-Cetti, aa va Emil ska være ha jeg glemt, men han ska ta Afsked fra Atilleriet lisom Sjæfen aa gaa til Husarerne. Aa det ka Du nu sidde i Dagbogen Severine, a de er den nyeste drammetergiske Aabenbarelse nemli a Brandes den om Maverheden, aa det blier ikke den sidste men Du maa felle med. Severine, ves ikke tar je Dagbogen fra Dig, aa saa blier de osse Pernilles korte Frekenstand med den.» Hvorpaa Petersen tog den sidste Sild; Og taug. Og jeg gik paa mit Kammer og studerede den nyeste Drammeturgi af Brandes; Som jeg aldrig har seet, men som jeg tænker mig ligner Exredaktør Meyer; formedelst Korpolansen. Og anvendte den paa Pontemolle, som jeg havde vaaren oppe og danse i og kom til sørgelige Resultater og er bange vi bliver vejede og fundne for lette paa den Bismer; Allesammen. For vores eneste Lispundslod er Carl Prise, som vi kun har Halvpart i, fordi Resten af ham er resiterende; Hvor for Malle Knallerup og jeg er bleven enige om at drikke Bajersk Øl og Banko for at kunne gjøre Drammeturgiens Fordringer i Retning af det Korporlige mere Fyldest; Hvad man bør. Og som de gør; Nemlig i Operaen; Undtagen Ferslew.

Mislykket Fægtning.

— Hvor meget fik Du faa?
— Der var ingen hjemme, Du!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa Velin 2 Kr. Kvartalet, paa Ordinairt 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50.

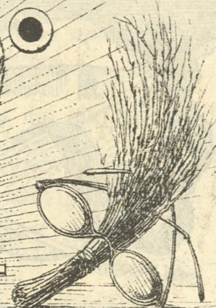
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C Simonsen

1879. Torsdagen den 4de December. Nr. 49.

PUNCH.

Kjedeligt nok!

— Men, søde ANNA, er det dog ikke kjedeligt? Nu har ADOLF foræret mig den yndige Ramme, og saa er den oval, men Fader og Moder er firkantede!

God Forstaaelse.

At rejſe er en meget yndet Sport
Og er en ſund Motion, hvis ej vi fejler.
Men man har Rejſer af forſkjellig Sort:
Foruden at man kjører eller ſejler
Ved Dampens Magt til fjerne Lande bort,
Saa kan man rejſe baade Laan og Kegler.
At mindes vil vi derfor gjøre vel i,
At Rejſens Henſigt være kan forſkjellig.

Bagved den ſamme Slags Lokomotiver
De Rejſendes Motiv er ſjælden et.
Af Videlyſt ſig en paa Vej begiver,
En har ſit Hjem for koldt, og en for hedt,
For megen Rigdom en paa Rejſe driver.
Mens andre rejſe, da de har for lidt,
De ſidſte bygge gjerne Rejſeplanerne
Paa varigt Ophold hos Amerikanerne.

Dog, den Slags Rejſer ſtaa kun lavt i Rang,
Og Intereſſen derfor ſjælden ſtor er
Hos andre end de ſtakkels Kreditorer,
Hvis Kapitaler gaa al Kjødets Gang.
— En mer ſolid Opmærkſomhed man ſporer,
Naar Fyrſter til en Rejſe føler Trang,
Selv om det kun er blot til Lyſt de rejſe,
Og ikke for at hilſe paa «der Greiſe».

Men, naar en Konge for et lidet Folk
Paa Rejſe drager ned til dem, der true
Hans Land med Løgnens Gift og Hadets Dolk,
Og ſom ved Bov, ved Iſted og ved Stolk
Og Dybbølbankens blodbeſtænkte Tue
Har ſtillet deres Sindelag til Skue,
Vil Intereſſen, om den end er hjertelig,
En Stemning føde, ſom er yderſt ſmertelig.

Dog Følelſer maa lades her i Stikken;
Paa dem gjør Statsmandsvisdom hurtig Kaal,
Og her vil Intereſſepolitiken
Med Venſkabs Guld opveje Fjendſkabs Staal;
Lad derfor os med Ro udtømme Drikken,
Som blev os ſkjænket i ſaa fuldt et Maal,
Og vente den bebudede Opnaaelſe
Af, hvad man kalder for en god Forſtaaelſe.

Og naar det gode Forhold, her er bragt
Til Veje mellem Danſke og Germaner,
Har aabnet Politiken nye Baner,
Hvor Retten ikke vige maa for Magt,
Og hver Nation kan plante ſine Faner,
Hvor Folkets Hjærter ſtaa ſom Grænſevagt,
Da ſkal vi hædre ſom Miraklets Kilde
Vor Konges Rejſe med et Rejſe-Gilde.

„Kongsemnerne“

(Af 5te Akt.)

Kong Skule .... Chresten Berg.
En Korsbroder .... Grev Holstein.

Berg.

Hørup, min Søn —! (Farer tilbage) Ha, der er det gloende Skolemesterris paa Himlen!

Korsbroderen (siddende bagved ham).

Og her er **j e g**!

Berg.

Hvem er Du?

Korsbroderen.

En gammel Kjending.

Berg.

Mere kortklippet Mand har jeg aldrig set.

Korsbroderen.

Men Du kjender mig ikke?

Berg.

Det er Dig, som vil følge mig til Fischer?

Korsbroderen.

Det er mig, som vil følge Dig til Taburetten.

Berg.

Kan Du det?

Korsbroderen.

Jeg kan, hvis Du selv vil.

Berg.

Og ved hvilket Middel?

Korsbrodersn.

Ved det Middel, som jeg **f ø r** har brugt: — Jeg vil føre Dig omkring i Kroerne og vise Dig Talmajestæten i al sin Herlighed.

Berg.

Alle Jordens Porteføljer har jeg før set i fristende Drømme.

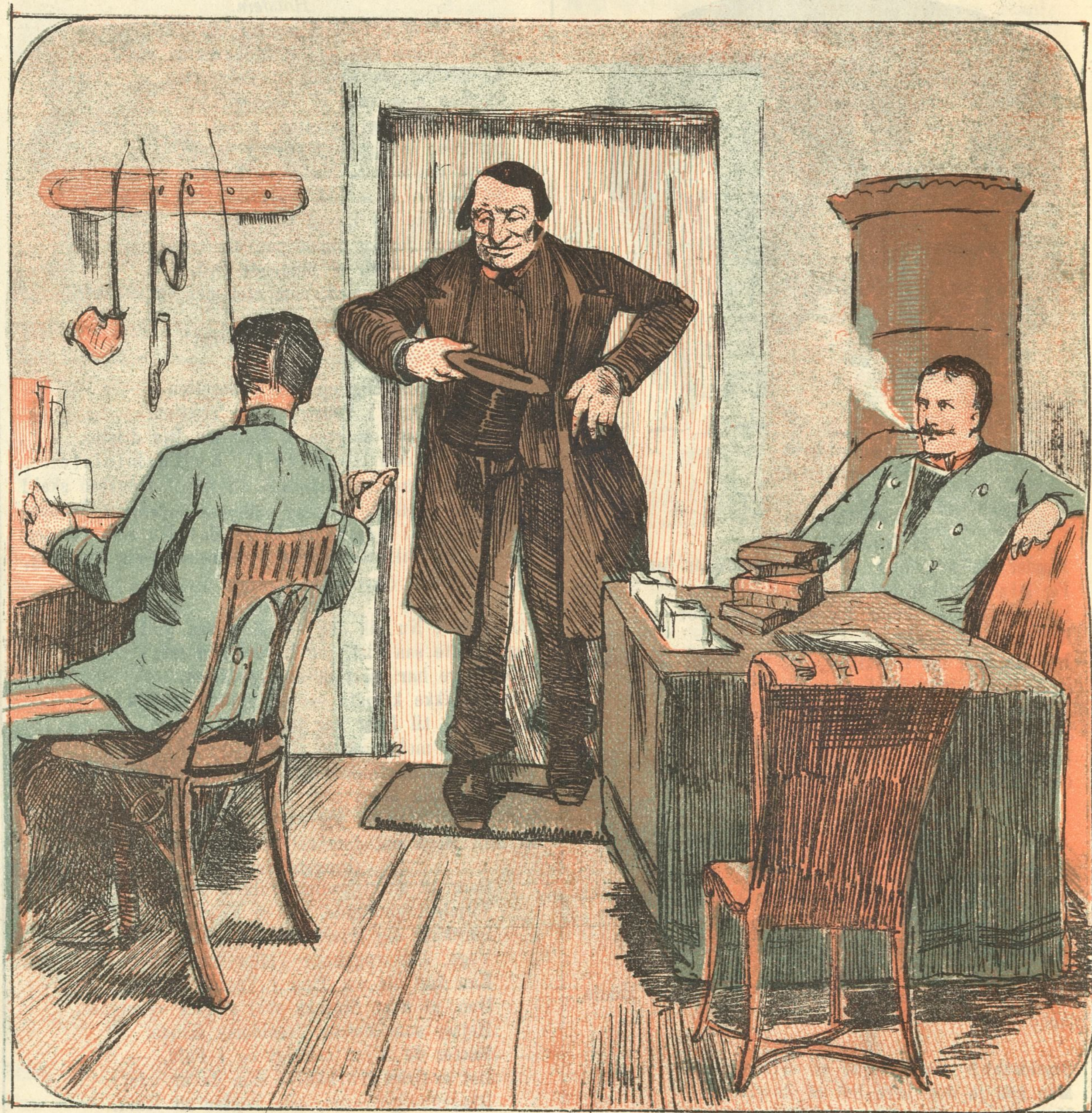
Korsbroderen.
Det var mig, som gav Dig de Drømme.
Berg.
Hvem er Du?

Korsbroderen
(kaster Kutten).
Berg.
Grev Holstein!
Holstein (rejser sig).
Kjender Du mig nu? Vi var Kjendinger før.
For Din Skyld kommer jeg her tilbage.
Paa selvsamme Skude, for selvsamme Bør
Har vi sejlet i Aar og i Dage.
Jeg var flov, da vi skiltes, det var Uvejr og Nat,
Høgsbro i min Sjæl sine Kløer havde sat.
Jeg trygled om Messer og Klokkeklang,
Jeg kjøbte mig Bønner og Messesang.
Kort sagt, jeg var moderat og lidende
Og fandt Ly i den rare Folketidende.
Berg.
Og kommer Du dernedefra?
Holstein.
Ja, jeg kommer fra Bojsens Rede,
Fra Tauber, som altid saa stygt bliver malt.
Aa, du kan tro, der er ikke saa galt,
Det har ingen Nød med den Svovlsyrehede.
Berg.
Og saa hører jeg, du har lært Skjaldskab, gamle Folkehøvding!
Holstein.
Skjaldskab? Ja, Tiderne er' ej saa gale,
Man kan jo dog lære lidt af Zahle.
Men hør nu, Chresten, hvi hid jeg er sendt:
Han har mange Bønder, han Bojsen dernede;
Hver har sit Strøg i Verden at frede,
Jeg fik Blæsenborg, thi der er jeg kjendt.
Estrup er ei nogen Mand for os.
Vi lider ham ikke, han byder os Trods,
Se, han maa falde, og du maa styre
Som Ejer af Bogø-Kronen den dyre.

Berg.
Ja, men giv mig Porteføljen. Har jeg den, saa skal jeg nok styre saaledes, at jeg kan kjøbe mig løs igjen.
Holstein.
Hver Mand i Venstre sukker om Fred,
Men Kongen maa eje et Kongsemne med,
En Ætling, en Arving til Taburetten,
Og han maa være af Venstre-Ætten.
Rejs dig, Kong Chresten, i Nat det gjælder,
Nu eller aldrig du Estrup fælder,
Hører du ei vore Vælgeres Kor?
Se Søren Kjær, Alberti og Zahle:
Dine er de fra Hoved til Hale,
Alle som forhen blindt paa dig tror,
Alle du faar for et bindende Ord,
Tredive Stridsmænd, som stemmer og snakker.
Berg.
Saa nævn da Ordet!
Holstein.
For at skaffe Dig op paa Taburetten
Maa først Du i Venstre stille Trætten.
Jeg lover Dig Magten, i Fald Du Dig drister,
Til at gjøre Høgsbro til Kultusminister.
Berg (løfter Haanden som til Ed). Høgsbro skal! — (holder pludselig inde og udbryder forfærdet) Grundtvigianeren! Al Magten til ham! Ha! Nu skjønner jeg Dig — Du vil Skolelovens Fortabelse! Vig fra mig, Vig fra mig! (styrter til Jorden.)
Holstein.
Forbandet! Nu gik dog det Hele saa glat!
Jeg tænkte saa vist, jeg havde ham fat;
Men Højre har gjort et snedigt Træk,
Som jeg ikke kjendte — og Spillet er væk!
Lad gaa; til Hast har jeg ingen Trang.
Perpetuum mobile er jo i Gang,
Jeg har Brev paa min Magt, langt ud gjennem Slægterne,
Brev paa min Magt over Skattenægterne,
Dem skal i Venstre jeg styre og raade,
Er min Magt end dem selv en uløselig Gaade.
(længere fremme.)
Gaar til sin Gjerning Folkets Mænd
Viljeløst vimrende, véd ej hvorhen —
Skrukker sig Hjerterne, smyger sig Sindene
Vege, som vuggende Vidier for Vindene —
Kan kun om én Ting i Verden de enes,
Den, at hver Storhed skal styrtes og stenes,
Hejses som Mærke Usseldoms Klude,
Sætter de Æren i Flugt og i Fald, —
Det er Grev Holstein, som da er ude,
Blæsenborg-Greven, som røgter sit Kald.
(Han bliver borte i Taagen.)
Berg
(rejser sig, efter et kort Ophold, halvt i Vejret og ser sig om)
Hvor er han, den Sorte (springer op) Vejviser, Vejviser, hvor er Du? Væk! — Lige godt; nu véd jeg Vejen selv, baade til Fischer og længere frem.
(Gaar ud til Højre).

Afbedrag.

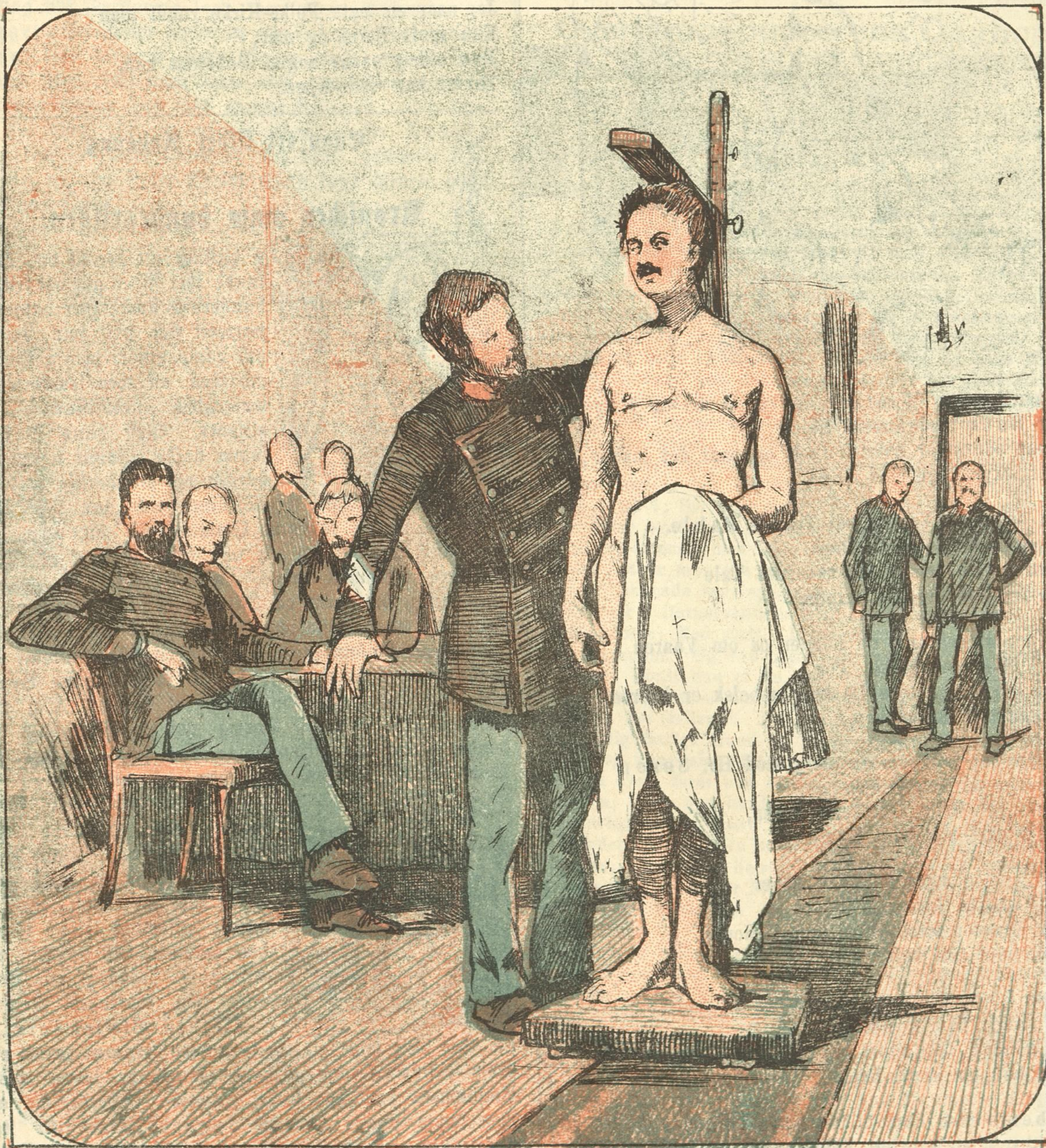

— Gener Dem ikke, min gode NATHAN; kom kun nærmere! — Det er ingen anden end min gode Ven Baron EBERS — Stamherren til Ebersdorff. — Jeg ſad netop og tænkte paa Dem og vort lille Mellemværende —

— Bevares, Hr. Løjtnant! Bevares! Det har jo aldeles ingen Haſt! Jeg kan godt vente til..

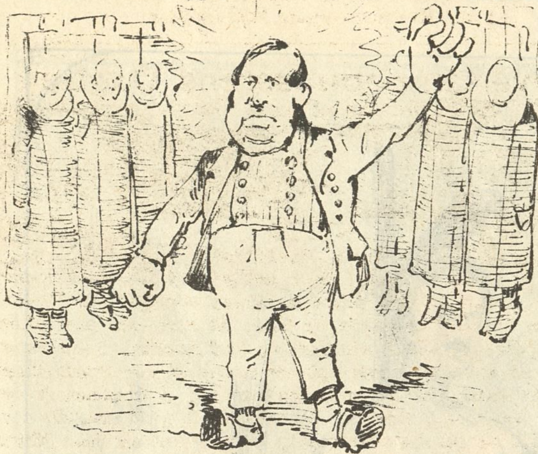
— Naa, det var ſgu forbandet rart. Ja, der ſer De jo, Baron, at Hr. NATHAN er et Mønſter paa Humanitet og Menneſkekjærlighed. Naa, ſaa ſkyder vi altſaa over til næſte Maaned. Farvel, min gode Nathan, Farvel!

Paa Sessionen.

— Har De nogen Skade?
— Nej! — Men hjemme har jeg en Kanariefugl.

Præstekjolen og Vadmelskoften.

Naar barsken Winther dækker Dahl og Bagger
Og Busk med Sneens Skjul,
Naar øde staar hver Lund, og naar det lakker
Helt skyndeligt mod Juel,

Da har man Vaaren udi Tingets Zahle.
Trods Nordenvindens Dans
Man fletter der af Folkekaarnes Tale
En frisk Kjær-Mindekrans.

Kjær-Mindekrans, du minder os om Vaaren
Med blomstersmykket Top,
Thi Sørens højre Haand symbolsk er kaaren
Til knyttet Rosenknop.

I Lov om Præsters Lønning stod Hr. Søren
I bengalsk Helgenskjær:
Hans Tale faldt i folkelige Øren,
Thi Folket har ham Kjær.

Han anslog ægte folkelige Toner
Af Venstres Litani.
For Præster foretrækker han Kanoner,
(Som inte han kan li'e!)

Hans Lovbestemmelser klang hel drakoniske
Og ligned ham komplet;
De minded' ikke stort om den kanoniske,
Men kun om Næve-Ret.

Alberti stod ham bi, sit Navn befriende
For hvert medgjørligt Skin.
Han talte om at stryge Kirkens Tiende
Med kristen-Kjær-ligt Sind.

O, Kristen-Kjær-Lighed! hvor du dig breder
Blandt Venstres fromme Faar!
Ved dig man Kirken og dens Mænd bereder
En Søren-Kjærkegaard.

Og naar Sankt Søren kølet har sin Harme
Paa Hær og Kirke strængt,
Og naar udi den sidste Obersts Tarme
Den sidste Præst er hængt,

Ja, naar en ægte Folke-Kirke rundt man
Kan spore fjernt og nær,
Man aldrig savne nogen Døbefont kan,
Thi vi har Gade-Kjær.

Ennv eet liidet Anhanng
till
Kronicken omm bundekriigen.

v bliffuer att berette om, huorlvnde thet siiden gick vdi kriigen, bynderneS stoere Hær hafuendis parteret sich vdi smo stomper och compagnier, men gotzeyerne och them aff then soerte schoele uærendes uedbliffuende vdi alliantz. Bleff hand Berre, somm hafde tilforen uoren kolhøegen och kratzbørstig meth Et somm enn nyslaegen Toe-Skilling, och uar ther them somm formeente, suodann Ommuennelse att uære kommen aff, at hand sich een nye Schrifftefaeder och sjeele-Sørgere bekommet haffde, uærendis førre aff hannem then liiden bundeuen och Riimere Salle bleffuen absolueret, menn haffuendes nv taeget i stædet then høiæruærdiche Ex-bundeuen och Ex-Fritænkere sammt Ex-Bademestere Excellentzen Fischer, somm samme Berre vdi korrt Tiid heelt reentliffuet gort haffuer. Och then liiden Salle gich aff Sorrig vdi Landflyctichhed siddendes somm enn Orlovskonge poe sex Uger poe siin Præste-Gaard Norden for Lovv och rett.

her uar vdaff then soerte schoele een Høffding ued Naffn Bagger. Hand uar ey forr alliantzen meth gotzeyerne och uar somm een fribyttere uillendes kriige somm thet hannem selff løstede och haffuendis desvden enn priuatte Uen uærendes Greffue Hullstejn-Blæsenborrig, och thet bleff sagt, att Greffuen ved hannem komm vdi uisse forsfaring omm allehonde krigsputz, somm thisse Embitzmend bynderne spille erachtede. Loede the aff then soerte schoele hannem Bagger thervdoffuer stoe schoele-Rett, och bleff hand vdaff schoelen fordreffuen. Men hand Bagger soer Heffn och Ueder-Gjelld offuer the fordømpte Gotzeyere och loffuede thennem Kriig och suar blodstørting thervdaff. Enn hand torde ey binde ann meth Drost Estropp selff, ey heller meth then listige och forffarne Excellence Fischer eller meth then tappre och meeget talendis Marrsk Kauffmann, lagde hand sich gantzke allene vdi Bagholl emot then oscyl-

diche och liidet-anendes kantzlere Rosenørrn-Lehn, hopendes, naar thet komm till hangemeng da att erholle hjellp och succurs aff siin priuate Uen. Huilcket och skeete, menn Drosten haffuende i Tiide bragt hanns Annslag vdi Forffaring loed thet mage suodanne, att Baggers Lomskerier kunde ey erholle nogen Forførdring, ty hand loed hannem liuse hjemm meth een Verresist och uar sliigt Fakkeltoeg omm end een Œere suo doch ey nogen plaisir forr then armme Bagger. Och forefallt poe then tiid ey uidere vden att Hr. Søvren Kjer feydede emot Cleresiet och hand gammele Allbærtig uille ey suare Tiende menn kuns Renter vdaff siin Spare-Cassa.

Den glade Lærke.

(Tilegnet Kjøbenhavns Amtsraad.)

Jeg synger ej om den røde Drue
Og ej om Saften, man faar fra Rhin,
Jeg synger bare om den røde Lue,
Som danske Næser faar af Brændevin.

Lad andre synge om de skjønne Dale,
Hvor man faar Champagnen saa godt som frit,
Jeg synger om vor ægte nationale,
Vor Finkel og vor Kommenakvavit.

Her dyrkes Bachkus ej mer i Londom,
Men i et Bomhus paa Afarvej
Paakalde kan man Spendrup og St. Brøndum,
Og tør i Halsen man vorder ej.

Alverdens provisoriske Komplotter
Kan Folket ta'e paa sin Samvittighed,
Med ott' og tyve Millioner Potter
Kan mange Pæle blive rammet ned.

Derfor vort Amtsraad vi med Rette hædre:
Det sørger for et tørstigt Publikum.
En Skaal for Raadets de vise Fædre,
Som ikke til vor Bommand sagde: Bum!

Bomlærken slaar nu sin klare Trille
I Ly af Amagerbroens Bom,
Tak være Sponneck, der ikke vilde
Den nægte grusomt Hus- og Hjerterum.

Og derfor kaste vi hvert et Baand væk,
Som alskens Fordom har vor Tørst beredt,
Og derfor vil vi hædre Hr. v. Sponneck
Og blæse til hans Pris paa Glastrompet.

Saa vil vi synge om den røde Drue
Som fandt paa Næserne en herlig Plads,
Gid de som Fakler maa i Natten lue,
At vor Kommune spare kan sin Gas.

Overlampepudserens Dagbog
(fortsat af hans Datter)

Fredag d. 28de. *En fattig ung Mands Eventyr* i Folketeatret. Som Malle Knallerup og jeg var henne til for at blive opløftede og lære; At man skal være fattig og dydig og blive belønnet og velhavende; Naar man bare er ædel, og i 1ste Agt ser man den unge eventyrlige Mands Fattigdom; Som aabenbarer sig i Abrahamsen og hans Kommode, der er skrøbelig og hans Lænestol, der er slidt og hans Portemonnix, der er tom og hans Mave ligesaadan, hvad man ikke ser, fordi han har gode Gangklæder; Endnu; Og solide Grundsætninger og Prinsippier; Hvorfor han ogsaa hedder Maksime, som betyder det samme paa Fransk. Og har en forloren Ven som er Pio, der er flot med kulørt Lommetørklæde og lilla Handsker, saa man kan se han har Emplej ved en fin Forretning og fri fra 9 til 4; Samt en ægte Ven som hedder Loppepæng og er Prise og har et Fæstekontor og skaffer Abrahamsen nyt Angasjemang, men ikke hos os men hos Vat; Igæn. I andet Agt er man saa ude hos den gamle Larokke, som kommer rokkende ind og gaar i Barndom og Fru Borksenius gaar i Barnebarndom med ham; Under Armen og er bedaarende; Men stolt. Ligesom naar hun gaar i Vajsenhusbarndom. Og Fru Lumbylangehansen er Creolerinde og fryser, Fordi hun er fin, Og Fru Holst er dejlig men ond og Dorfpetersen fortsætter sit Pariserliv og er til Morskab; For Galleriet. I tredje Agt viser den eventyrlige men stadig fattige Mand sin Ungdom ved at være krasbrøstig og ligge sig ud med dem alle sammen, hvad Malle var kjed over, fordi hun mente at det gik aldrig godt: I Længden; Som hun havde Ret i, fordi i fjerde Agt bliver den fattige unge Mand eventyrlig og mødes paa Toppen af Rundetaarn med Fru Borksenius. Og bliver lukket inde Dersteds; Hvorefter han vil springe ud over Rakvirket; Og gjør det; Hvorefter Fru Borksenius falder i Afmagt og paa Gulvet, fordi hun er bange han skal brække sig. Nemlig Arme og Ben; Som man nok kan være bange for; Fordi han er i Ridestovler. Mellem fjerde og femte Agt er man i Spænding, men bliver let, da Abrahamsen kommer ind igæn og har ikke brukken sig men er søsyg og Benjamin bliver ulykkelig og kommer med Odekolonnie. Hvorefter Abrahamsen lugter og bliver bedre og atter ædel; Men Fru Borksenius er bare bleven endnu stoltere. Og vil gifte sig med Dorfpetersen; Og paa det Sted maatte jeg følge Malle ud i Gangen fordi hun fik Ondt; Af Bevægelse; Og varme Følelser som maatte berolliges ved Pebermynte og koldt Vand. Men kom ind igæn i 7de Agt hvor det gamle Larokkehoved for Familien er afgaaet ved Døden og Loppepæng kommer igæn og er Dommer og værdig, og Enden er lige ved at blive sørgelig fordi de mangler Papiret, som Maksime har brændt mens vi var ude, men Loppepæng redder dem, fordi han har Papir i Brystlommen og Abrahamsen holder op at være fattig, men bliver ved at være dydig; Som man ogsaa kan. Hvorpaa de faar hinanden og Velsignelse. Af Fru Lumbylangehansen; Og Publikum.

Sidste Læs
fra Trommesalen til Kvægtorvet
den 28de November 1879.

— «Se, i Dag flytter vi!»

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa Velin 2 Kr. Kvartalet, paa Ordinairt 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen.

1879. Torsdagen den 11te December. Nr. 50.

Til Spørgsmaalet om Mandens og Kvindens Ligestilling.

— Ja, ſikken et Mas man har med de Børn, Fru PETERSEN!

— Ja, De kan ſagtens, Fru HANSEN, De har kun ét Barn; men hvad ſkal jeg ſige med mine to?

— Jeg forſtaar heller ikke, hvordan De bærer Dem ad. Maa jeg ſpørge, ammer De nu Dem begge to ſelv?

— Næ Gud, hvor ſkulde jeg faa Tid til det? Næ, jeg ammer den ene og min Mand den anden!

Ansvarlighedsloven.

Hvad har stakkels NEJER gjort,
At ej Højre ham blot hader,
Men hans Ansvarslov gjør sort,
Skøndt den ej det mindste skader?
O, beklag den arme Mand,
Svovlsur Graad udøser han!

Stakkels NEJER! Grumt og haardt
Man dit Forslag lod forsmægte!
Voldet blev det Ve og Tort,
Det kan du nok ej benægte.
O, beklag den stakkels Lov,
Den behandles blot for Sjov!

I sin Fødsels Morgengry
Monne den i Tinget Plads ta'e,
HØRUP sang i vilden Sky:
«Tingelingeling for Massa!
Dette Barn, den Ting er klar,
Ligner paa et Haar sin Fa'er!»

Hos hver suldtro Venstremand
Blev der Fryd og Hjertensglæde;
ZAHLE døbte den med Vand,
BERG stod Fadder til den Spæde.
SCHELDE rammed' glad en Fæl
Ned i Livet paa sig sel'.

Ak, men hvad er Jordens Held,
Det, hvorefter alle styre?
Kun en Folkebank, hvis Gjæld
Dækkes skal med Svovelsyre,
Kun et troløst Skum paa Vand;
Det man ej benægte kan.

I et Udvalg Barnet kom,
Hvor det Mangel led paa Næring,
Og hvor ej det vorded' som
TAUBER ganske fri for Tæring.
Kort var kun dets Fryd og Held,
Thi det døde sig ihjel.

Dog den arme gaar igjen,
Den staar op af Gravens Gjemme,
Hvor den blandt ALBERTIS Mænd
Lader ganske li'som hjemme,
Spøger selv paa CHRESTENS Fløj,
Ak, det er vist blot for Spøg.

Hvad har stakkels NEJER gjort,
At ham stedse Højre hader?
Er den Gjerning da saa sort,
At han er til Barnet Fader,
Saa beklag den arme Mand,
At det ej benægtes kan.

Brev fra St. Croix.

Demerara, d. 6te December 1879.

Hr. Redaktør!

Alle her paa Øen gaa i overspændt Forventning om, hvilken Beslutning Rigsdagen i Moderlandet vil fatte, thi vi synes at mærke, at Interessen for de vestindiske Daler ... Jeg vil ikke trætte Deres Læsere med en Fremstilling af Øens Forhold, men skal dog gjøre det.

Som bekjendt er de idylliske Tilstande længst forsvundne, hvor Børnene paa Gader og Stræder spillede Sukkertop med Melis Nr. 1 og Damerne sminkede sig med Puddersukker, og da hver Familie hver Dag havde en Pande Sukker paa sit Komfur og et Fad Sukker paa sit Bord. Vi er gaaede svært tilbage siden da, og hvad er Skyld deri? Der er Aar paa Aar fulgt Uheld paa Uheld, og de Sorte har stedse stillet større Fordringer i Henseende til Løn; som et lille Bevis herpaa kan blot anføres, at medens tidligere første Sort fik sort Brød, vil han nu have Sukkerbrød. Man siger, at vi St. Croater er Skyld deri og at Planterne er noget St. Janhagel, men ligeover herfor er og bliver jeg en vantro St. Thomas. Hellere end at se paa, hvad der kommer ud af Sukkerrørene under Gjæringsprocessen, skulde vore Fagmænd tænke paa, hvad der kommer ud af det, naar hele den sorte Befolkning er i Gjæring.

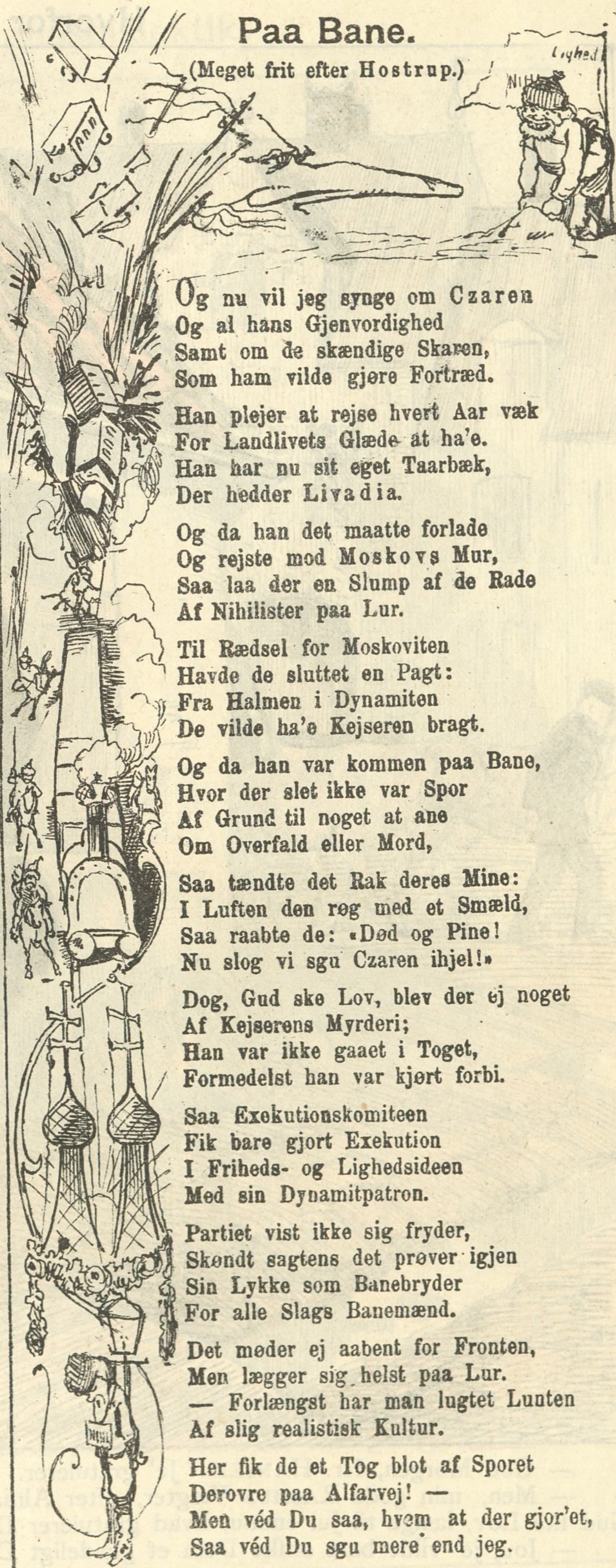
Snart tilskriver man os selv Misvæxten, som om vi kunde gjøre ved, at Sukkerrørene blev angrebne af Sukkersyge, snart er det en Hage, man finder ved vor Agerdyrkning, men det forholder sig ikke saaledes. Hr. Hagemann har pløjet Recierne igjennem, uden at det hjalp noget. Hvorfor tilregner man os ikke ligesaa godt Negeropstanden og siger, at sligt ikke vilde være sket, naar vi havde ladet vore Sukkerbøsser og skudt Negerne ned med vore Sukkerkugler. Slige Beskyldninger gjør kun Stemningen paa St. Croix Bitter. Naar vore Plantager ere afbrændte, da gaar det ikke med dem ligervis som med det Sukkerhus «Phønix», der rejste sig af sin Aske, hver Gang længer ude paa Fortovet. Nej, Sagen er, at Sukkerindustrien

er og maa vedblive at være Øens Indtægtskilde, og det vilde være en dobbelt raffineret Hævn at standse den. Hvad vi sukker efter er et Fællessukkerkogeri eller et lille Fællessukkerhus. Den vigtigste Faktor herovre er Faktoriet, idet alt Sukkeret her skulde koges fra det Net af Plantager, der omgiver Øen, det saakaldte Plantagenet.

I Forbindelse med vor Sukkeravl staar naturligvis vor Fabrikation af Rom, skøndt vor Ø ikke er den samme Rome som føhr. I Romsdalen afholdtes forleden et bevæget Møde i den skandinavisk-romerske Forening. Mødet var besøgt af saa mange, som Salen rommede, og dirigeredes af Hr. Romberg (af Venstre). Efter at Konsul Syrup havde meddelt de Tilstedeværende, at han ikke havde ment, hvad han havde sagt paa sidste Generalforsamling, og at den Tanke ikke havde havt Rom i hans Hjerte at kaste nogen Skygge paa den afdøde Formand, diskuteredes en Sag, som er af største Vigtighed for vor Ø. Vore Romfabrikanter have nemlig i den senere Tid faaet en slem Konkurrent i et nyt Aktieselskab, der har dannet sig under Navn af N. C. Rom (*Nigger Company Rom*). Selskabet, der tidligere paa Boulevarden havde et Udsalg af al Slags Husholdningsrom, har for nylig udvidet sin Geschæft, og det beskjæftiger nu adskillige Negere ved sit til Forsendelse med de kongelige Kolporterer priviligerede Fabrikat, og dette har, skøndt temmelig vandet, allerede faaet flere af sine Præmier fra Tyskland, hvorover de Indfødte i høj Grad beklage sig, uden at Ministeriet dog endnu gjør Mine til at fjerne dette Samfundsonde. Efter en længere Diskussion besluttedes det at indgaa til Ministeriet med følgende Forespørgsel: «Ministeriet opfordres til at angive, i hvilket Romfang og under hvilke Romforhold Kolporteringen af tyske Fabrikater er tilladt.»

For at tale om lysteligere Ting, saa har, som De nok véd, Prinsen fornylig aflagt et Besøg her paa Øen og i den Anledning var der arrangeret en storartet Sukkerhøstfest. Øen var dekoreret med orientalske Lamper af de forskjellige Farvede, der findes, og Festblus blev afbrændte paa forskjellige Steder i Aftenens Løb, ligesom den hvide Bygning var brillant illumineret. Strax ved sin Ankomst til Tælleapparatet blev Prinsen modtagen af vor Garde, som havde stillet alt tidlig paa Eftermiddagen, og derpaa blev der afsungen en Kantate af alle Sangerinderne paa Øen. Senere paa Aftenen optraadte et Negerselskab med Sang og Dans, hvorefter man begav sig til en særdeles splendid Souper, ved hvilken Tallerkenen gik livlig (*lively*). Efter Souperen var der Dans paa en dertil indrettet Estrade til langt ud paa Natten uden særskilt Betaling.

Prinsen gjør sig i det Hele meget populær. I Forgaars besaa Hs. kgl. Højhed Gardekasernen (ɔ: Guvernørboligen, kaldet saaledes efter Guvernør Garde), i Gaar var han paa Posthuset, i Dag vil han aflægge Besøg i to Bryggerier og en Vinkjælder, i Morgen agter han at bese Mudderprammene og i Overmorgen Lossepladsen. Hvorledes Repertoiret er ansat for næste Uge vides endnu ikke med Bestemthed.

Paa Bane.

(Meget frit efter Hostrup.)

Og nu vil jeg synge om Czaren
Og al hans Gjenvordighed
Samt om de skændige Skaren,
Som ham vilde gjøre Fortræd.

Han plejer at rejse hvert Aar væk
For Landlivets Glæde at ha'e.
Han har nu sit eget Taarbæk,
Der hedder Livadia.

Og da han det maatte forlade
Og rejste mod Moskovs Mur,
Saa laa der en Slump af de Rade
Af Nihilister paa Lur.

Til Rædsel for Moskoviten
Havde de sluttet en Pagt:
Fra Halmen i Dynamiten
De vilde ha'e Kejseren bragt.

Og da han var kommen paa Bane,
Hvor der slet ikke var Spor
Af Grund til noget at ane
Om Overfald eller Mord,

Saa tændte det Rak deres Mine:
I Luften den røg med et Smæld,
Saa raabte de: «Død og Pine!
Nu slog vi sgu Czaren ihjel!»

Dog, Gud ske Lov, blev der ej noget
Af Kejserens Myrderi;
Han var ikke gaaet i Toget,
Formedelst han var kjørt forbi.

Saa Exekutionskomiteen
Fik bare gjort Exekution
I Friheds- og Lighedsideen
Med sin Dynamitpatron.

Partiet vist ikke sig fryder,
Skøndt sagtens det prøver igjen
Sin Lykke som Banebryder
For alle Slags Banemænd.

Det møder ej aabent for Fronten,
Men lægger sig helst paa Lur.
— Forlængst har man lugtet Lunten
Af slig realistisk Kultur.

Her fik de et Tog blot af Sporet
Derovre paa Alfarvej! —
Men véd Du saa, hvem at der gjor'et,
Saa véd Du sgu mere end jeg.

Hvorfor ikke?

— God Morgen, Hr. HANSEN! Je' gratulerer.
— Men, min gode RASMUS Vægter, efter Almanakken har vi jo nylig havt Pinſe, og der er, Gud ſke Lov, længe til Jul endnu, hvad gratulerer De ſaa for?
— Jou, je' vilde bare ønſke Dem et glædeligt Dyrſkue.

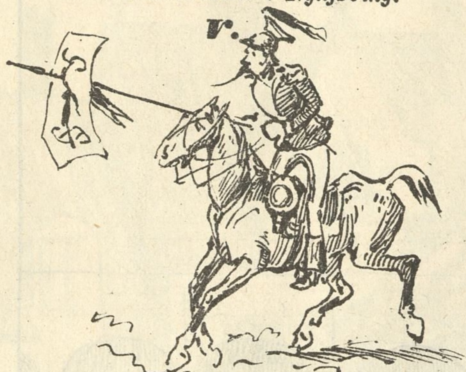
Tømmermandsdialektik.

— Aa, hvor jeg er elendig ovenpaa det Sold i Aftes! Det var ogſaa en gruſom Mængde, vi drak. Jeg har ingen Appetit, Alting løber rundt for mig. Bare det ikke gaar galt! Gud véd, hvad Delirium begynder med?

— Delirium? Det begynder med ſtort D.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

Men Christian dog! — Er Du rigtig i Ho'edet?
Her læser jeg jo i den al Tiug vidende
Nykjøbing Tidende
En Tale af Dig, saa glubsk og bidende,
En Tale for Slesrig, en Skaal for de lidende
Brødre, at ej de skal tabe Modet,
Men holde ud trods Bismarkske Rænker;
— Christian! Hvad tænker
Du paa? Er Du gaaet fra Forstanden?
Du taler der om „Voldsmandens Lænker",
Om „Dansk og Tysk, som hade hinanden".
Du maa ha'e kigget for dybt i Kanden!
For Fanden!
Nu gi'er vi jo netop Diplomaterne,
Er fine Venner med alle Staterne.
Det er blot til Stads, vi holder Soldaterne;
Nu har vi saa længe løbet Panden
Mod Muren og bare faaet fæle Skrammer,
Vi har mukket og pukket højt paa Traktaterne,
Vi har vovet os ud paa den glatte Is,
Og naturligvis
Har vi bare høstet Fortræd og Jammer.
Nu skammer
Vi os som pæne artige Drenge,
Nu sætter paa Preussens Venskab vi Pris
Og kysser det store germaniske Ris.
Al Ufred og Strid, al Kiv og Klammer,
Der nu saa længe
Har sat det hele Evropa i Flammer,
Det lader vi bare nu, som det stammer
Fra det fæle franske Paris.
Vi glemmer vor bitre Nød og Sorg,
Vi glemmer det brændende Sønderborg
Og Dybbøls blodstænkte Skanse.
Vi glemmer, at Røverne hærged vort Hjem,
Vi sætte vor Fane i Krogen i Gjem
Mellem visnede Sørgekranse,
Som falder i Støv og synker i Glem,
Mens Uhlanen stikker sin Lanse
Tvers gjennem Paragraf 5. —

Saa kommer den store Mand fra Varzin
Og siger, at nu er vi rare,
Og den gamle Erobrer hist i Berlin
Bliver ve[illegible]g og høflig og flink og fin
Og la'er os forstaa, naar vi bare
Vil tro paa al Ting fra Spree til Rhin,
Og tage vor Mund i Vare
Og være hans Venner rigtig for Alvor,
Saa skal vi slippe for flere Klin
— I det næste Halvaar. —
Ser Du Christian: Nu er vi altsaa Venner
Med Tyskland. Nu skal vi lægge os efter
Paa alle Kanter, i alle Ender
At vise vort Venskab af alle Kræfter;
Det Drilske, som Bjørnson siger, der hefter
Ved vor Karakter, som til Bunds han kjender,
Det lægger vi af og kommer i Kur
Hos den tyske Kultur,
Hvis brede Flod
Skyller ind over Fordommens sunkne Mur.
Tænk, hvilken Lykke man der os byder!
Naar vi blot lover Bedring og Bod.
Alle de ægte, germaniske Lyder,
Alle uægte germaniske Dyder,
Sejre vundne ved Jern og Blod,
Socialister og Kommunister,
Bankerotister og Atheister,
Pessimister og Journalister,
Bismarkiter og Hr. von Bitter,
Israeliter og Jesuiter,
Sabelklinger,
Professer og Bødeler,
Nobilinger,
Snigmord og Hødel'er,
Folk, som skryder,
Og Folk, som snyder —
— Aa Gud hjælpe os arme Jyder!
Pikkelhuer, Belejringstilstand,
Ind over Grænsen al Ting flyder
Uophørlig og uden Stilstand. —
Trøst Dig Fætter! Det bli'er ej saa slemt,
Vi har Intet strøget,
Og Intet glemt.
Skammen vi ej til vor Sorg har øget,
Tanker er toldfri! Vi skal ikke svare
Til, hvad vi inderst i Hjertet bære;
Og skal vi Venner med Tyskerne være,
Ja saa — lader vi bare.

Fru Sørensen. Tak søde Fru Schrøder, jeg skal lige strax fare af Sted igjen for det er jo de Jule-

presenter, man skal rende omkring efter, det er rigtig noget ækelt Jageri og det er saa svært at finde paa men nu har jeg bestemt, jeg vil give Sørensen et lille Tæppe til at lægge foran mit Sybord hvor jeg sidder hver Dag og det kan pynte i Stuen, tænker jeg, især naar jeg syr det selv, det vil sige, Mønsteret er jo syt i Forvejen hos Broderihandleren, men der skal dog sættes Bund i, og Petrine faar en Kulkasse, for det trænger vi ogsaa til, og Frits Grønbæk et Thermometer til at hænge udenfor fordi det er interessant at se hvor mange Grader det er ude naar man selv sidder inde og har det varmt og jeg synes nok søde Fru Schrøder, De kunde fyre lidt mere i deres Kakkelovn, men maaske holder De mere af at have det koldt, og Kullene er jo ogsaa dyre, og saa skulde De se at faa Rammen paa det Spejl opforgyldt for det kunde saamæn blive et pænt Spejl endnu og den lille Revue dér er der jo ikke Mange, der lægger Mærke til, og naar det saa blev støvet pænt af og De lod deres Gulvtæppe reparere og Gardinerne vaske, det vil sige Undergardinerne, de andre er jo meget pæne endnu og det er bare kjedeligt at Mønsteret er saa grimt, og naar de saa stillede Lænestolen i det andet Hjørne og Skrivebordet der, hvor Klaveret staar, og Klaveret paa Blomsterbordets Plads og Blomsterbordet hvor Bogskabet staar, og saa hængte Stykkerne anderledes paa Væggen, saa kunde De virkelig faa det ganske pænt søde Fru Schrøder, men det er naturligvis for besværligt for Dem selv med al det Mas, og det koster jo ogsaa en hel Del, ja nu maa jeg absolut hjem for at hjælpe Frits Grønbæk at læse Korrektur paa hans nye Bog. Den skal hedde «Det gamle Danmark», véd De nok og alle hans gode Venner, baade Jensen i «Blad for Almindeligheden» og den unge Israel i «Ladegaardsposten» har lovet at rose den, og det kommer det nok fremfor al Ting an paa, især hvad den unge Israel angaar, han er saadan et begavet Menneske siger hele hans Familie og den er meget velhavende og af de glade Jøder De véd nok dem fra Polen som er Jødernes Grundtvigianere og har Loge i Theatret og Villa paa Strandvejen og gaar paa Bal og paa Karneval og er altid glade og gjør Nar ad alle mulige andre Jøder, og det synes jeg er især saa rart for saa behøver man ikke selv at genere sig i den Retning. Og Sørensen skriver ogsaa paa en Bog eller rettere en Pjæs, for han vil netop gjerne ind i Landstinget som Sagkyndig skal jeg sige Dem og derfor skriver han om den vendsysselske Svineraces Dikkedance, fordi Forbenene er sure og Bagbenene ikke kraftige og Koderne for tykke og Halekrøllen bliver negligeret paa dem, mens de er unge, for maaske skal der sættes Papillotter i den, det véd jeg nu ikke, men Sørensen siger, at det er en Stambét i Krøllen, at Ministeriet ikke har passet paa at Bønderne har skrevet i deres Stambøger og kan De huske søde Fru Schrøder, da vi var unge og skrev i vores Stambøger og jeg skrev i Deres:

Dejlig er Morgenrøden!
Din Veninde jeg er til Døden!

Ja det var den Gang, men nu maa jeg sandelig af Sted søde Fru Schrøder. Farvel og Tak for Kaffe og glædelig Jul hvis vi ikke ses forinden.

Onsdag den 3die. *Kalifen paa Eventyr i Kasino*; Hvor jeg var med Madam Petersen, som ellers ikke gaar, men vilde se Kostymerne. Og Kalifen er ikke som hos Vat en fattig ung Mand men velhavende og Tyrk og Knoblauch og det omvendte af Faraos Ring, formedelst han bliver sat fra Fortiden over i Fremtiden og ikke som Jerndorf sat tilbage og heller ikke som Simonsen i «Nutiden» alene, eller som Phister for Tiden bare i Fremtiden formedelst Fortiden; og det er ogsaa morsommere end Molbæks fordi i andet Akt er der Jøder paa Scenen og ikke blot i Publikum, hvilket er Neimand og grandgivelig som man ser dem men ikke slet saa grinagtige; Alligevel. Hvorpaa Søstrene Karry og Kordeballet, som ogsaa kan synge, nogle af dem og andre ikke dandser Kvadrille og Frøken Lærke kommer frem som Modehandlerinde og holder historisk Foredrag over hvad min salig Fader kaldte Temperamedtanter, som fremvises af en Bog og som levende Billeder, hvortil Madam Petersen bemærkede at det havde hun altid sagt at saadan var det, hvad jeg aldrig har hørt hende sige uden maaske i Søvne. Hvorefter Stykket ender med Kankan og stor Kjede og Fremkaldelse. Hvorefter der var et lille Stykke endnu, men som ikke stod paa Plakaten men som var et Slags Aladdin og begynder paa Tivoli; Hvor Knoblauch og Albrægt er fattige Arabere og gør Kunster, men i Kulisserne saa man ikke ser det og Neimand er vedvarende Jøde men Troldmand og læser op af en rød Hexebog og forvandler de to Gjøglere til Kaliffer eller Paschaer som de andre ligger paa Maven for, og tilsidst blier Knoblauch opreist paa et Postement som Billedstøtte over sig selv ligesom Tordenskjold. Men større. Og det var meget opløftende og moralsk men en Skam; At det ikke stod i Sæsongen.

Jeppe paa Bjerget i Folketeatret og Regimentets Datter. Hos Phister; Men ikkedestomindre hos os Thomas til Pernilles korte Frokenstand. Hvad Sjæfen var kjed over og jeg spurgte Petersen, hvad der var Grunden, hvortil han bemærkede saalunde. «Ka du huske Severine, a Avekatten gjorde Løkke i gamle Dage, begrunnet i a Folk saa sig sæl deri, værende osse Avekatte, som aabenbarer sig nu, a i gamle Dage da vi hade Fister her som Jeppe aa ikke Dillentanter men de allerbedste Konstnere. forresten saa sae Folk de var sempelt aa ble borte, saa den udødelie Fister havde ikke mere fuldt Hus end den maaske i sin Tid om mange Aar paa Privatkomedier osse udødelie Olaf Paulsen har hver Aften som Henrik, Velket kommer a som Du saa i Kalifen a det er Moden der regerer, aa va Fister anbelanger sier jeg kuns, a hvorfor ku han saa ikke bleen hos os, hvor han nød go Behanling aa lisaadan Fru Levinsen, som vi altid har ælsket. Aa gaa du nu ned aa se Faraos Ring imaaren aa vær glad ve den, a den allievel har vaaren som den Ring i den nordiske Mytaaluki, som hed Drypner a den har dryppet en god Hoben Kroner i Kassen aa holt Sejningen vedlie, va der osse kommer a de je før sae om Avekattene værendes et Grundprinsipium, som ku staaet i Forskriftsbogen men ikke gør. Hvorfor Du ka sidde det i Dagbogen; Som jeg gjorde.

Don Jouan.

DON JOUAN-FISCHER: Læs hulde i mit Øje! Sig, kan det ſvige Dig?
Lad mig din Villie bøje; fat Mod og følg med mig!
ZERLINE-G. WINTHER: Jeg vil! Nej, jeg vil ikke! Hør op at friste mig!
Man ej paa Mandfolks Blikke kan mer forlade ſig.

udgaaer hver Tørsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa Velin 2 Kr. Kvartalet, paa Ordinairt 150 Øre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen.

1879. Torsdagen den 18de December. Nr. 51.

PUNCH.

En troskyldig Gisning.

— Undskyld Frue, men jeg har saa tidt tænkt paa at spørge Fruen, hvem de to sorte Mennesker er, som hænger der over Fruens Skrivebord.

— Det er saamænd mine Bedsteforældre, lille Stine.

— Herre Gud! var Fruens Bedsteforældre virkelig derovre fra Vestindien?

I Fredsperioden.

Den glade Juletid for Døren ftaar,
Til Fred og Festlighed den Verden vier:
Af Juletræet gylden Frugt man faar;
Man fkulde tro, det var Grankoglerier.

Dog, overalt i denne kjære Fred
Til Kiv og Ufred kan man finde Spirerne.
JOHN BULL har ftadig Plager og Fortræd
I Mængde fra Afghanerne og Irerne.

Skøndt Zulu-Kafferne fik deres Stryg
Er Engelfkmanden ikke vel til Mode:
Irland er hans Kartoffel, fom er fyg,
Den kan han ej faa rykket op med Rode.

Hvad gavner det, at han fik bragt paa Fod
Den syge Mand, — om hvem man fnart kan fige:
Han døde vel, men Feb'ren ham forlod!
— Naar han er gigtfvag i fit eget Rige?

I Rusland har man Fred, den Ting er klar;
Dog er det ikke Fred og ingen Fare;
Det kan fe fort ud for den hvide CZAR
Midt i den røde Nihilifterfkare.

Fyrft GORTCHAKOFF beholdt dog Statens Ror,
Endfkøndt det volded' BISMARCK abfolut en Sorg,
Og der er fomme, fom for Alvor tror,
At Rusland ftyres bedft af Knut til Knutenborg.

I Spanien har ALFONS fin haarde Nød;
Ved Brylllupsgildet gjenlød Cortes' Taler:
Man faade Klinte i hans Hvedebrød,
Og Klinten er hans egne Generaler.

De løfte nok til Oprør deres Haand;
En fnurrig Brudegave de ham fkjænker.
Dog, hvis de bryder deres Baand,
Saa faar han trøfte fig med Hymens Lænker.

Nej, tryggeft blomftrer Freden dog hos os,
Hvor man til Krig paa Kniven ftod paa Springet;
Kun HØRUP af og til med HØGSBRO flaas
Om Tillidspofterne i Folketinget.

Nu har de kapret hver en Tillidspost
Og har for faa vidt begge vundet Prifen.
— For Reften plages Landet flemt af Froft,
Og Planer lægges til at bryde Ifen.

Dog her man finder lukket hvert et Sund
For Venftres Flagskib; agterud det fakker.
Det fik ej boret ESTRUPS Skib i Grund;
Derfor er det naturligt at det — bagger.

Et Stykke Perlesnor.

(Frit efter H. C. ANDERSEN.)

Jernbanen, som i Danmark strækker sig fra Kjøbenhavn til Korsør, er et Stykke Perlesnor. Hvor mange Perler er der paa Snoren fra Kjøbenhavn til Korsør? Vi ville betragte fem, som de fleste maa lægge Mærke til. Historien og Politiken give disse Perler en Glans, saa at de straale ind i vor Tanke.

Kongegravenes By, det gamle Roskilde, ligger for os. Her var det, at den mægtige Bisp maatte bøje sin stolte Nakke for en uselig Bonde. Her faldt Monrad for Ole Larsen. Men ak! En mørk Vinterdag blegnede den kostelige Perles Glans. Grevens stærke Haand vristede den med Staalhandske ud af Folkets Eje. Hør, hvor Kilderne risle. De græde over den tabte Perle.

Nu komme vi til Ringsted By. Aalejet er lavt, det gule Korn voxer, hvor Zahle stod paa Kæmpehøjen og kvad til Guld-Harpens Klang. Her vandrede Skjalden omkring mellem de lave Hytter og prædikede Korstog mod Provisoriet, eller han stod i den stjerneklare Nat og læste i Himlens blinkende Stjerner Sagaen om Venstre og Taburetterne. Den store Bjørn vandrer endnu sin vante Gang paa Himmelbuen, og i Folketinget runger endnu Chresten Bergs malmfulde Røst; men hvor er Zahle? Oppe bag Limfjorden staar en straatækt Bolig. Der sidder Skjalden og grunder. Hvad læser han? Gamle Skrifter ligge rundt om ham. Han grubler over det store Problem. I *„Folketidende for Midtsjælland“* søger han de Vises Sten. Ak, han vil aldrig finde den.

«Dejlige Sorø, omkransed' af Skove» og ud af dem, som en Stjerneblomst fra Skovgrunden, skinner os Gjæstgivergaarden i Møde. Store Ord mæles derinde. Buldrende flyve de ud over Landet, som Pilen

flyver fra Bueskyttens Armbrøst! Alberti præker for Bønderne! Hør, hvor det klinger! Det er Kronestykkerne, der trille paa Sparekassens Bund. Dejlige Sorø! Du er de Udtraadtes Perle. Hvo vil benægte det?

Til Slagelse By —! hvad spejler sig her i Perlens Glar? Forsvunden er Tauber, forsvundet er Folkebankens Guld og grønne Skove! Se, Fjendernes Hær kommer med flyvende Faner og klingende Spil! Kampen er lang! Som et rasende Vildsvin hugger Folkets Talsmand sine Hugtænder i Højres Sider! Forgjæves! Han maa flygte. Slagelse har ingen Perle mer!

Korsør — her druknede Du, oh Bærentzen, Taubers gammelrommerske Perleven, du, der stod som et Fyrtaarn med Blus paa Lampen i det oprørte Folkehav! Den vilde Svane flyver ud over det brusende Bælt og synger en Sang saa sørgelig at høre. Den synger om Stimænd paa natlig Færd, om den falske Kvinde, der lokkede Ridderen i Bølgernes Skjød. Den synger om Bysvendenes Voldsdaad, og dens Sang klinger, som naar Brændevinsglassene i Kroen stødes sammen, og Folk, der høre det, se spørgende paa hinanden og hviske: Hvad var det? Men Svaret lyder: En And! Korsør! Du er den sorte Perle i Venstres Perlesnor!

Berigtigelse.

Hr. Redaktør!

Nogle Blade have meddelt, at til „Lumpacivagadabundus“ har jeg lavet en femte Akt, hvilket, siger man, beviser, at jeg selv ikke finder min Ende tilfredsstillende.

Jeg kan ikke staa til Tjeneste med en saadan Indrømmelse. En Forsagelse, saa begrundet i Mangel paa almindelig Menneskeforstand, og ydet saa helt, er, synes mig, noget stort, og i det ethisk Store er der altid Forsoning og Trøst. Et Stykke, som ender dermed, har en Ende, og at dette er den heldigste for alle Parter, have Tusinder erkjendt med mig.

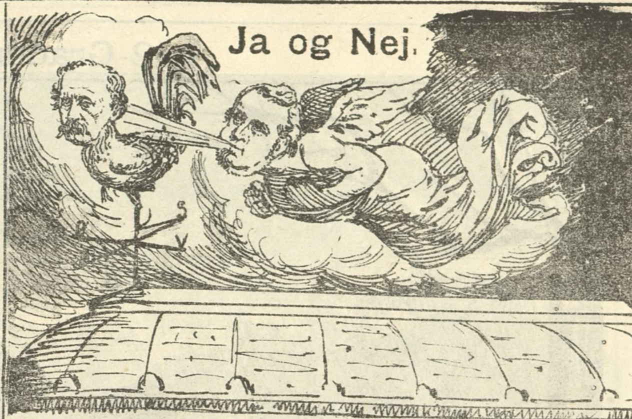
Men den er ikke sædvanlig og faar da den det ikke sædvanliges Lod at blive bestridt. Noget smukt er hændet med dette Stykke, nemlig at baade jeg og de øvrige Personer have beskjæftiget hele det germanske Publikum med samme Interesse, som om vi var deres rigtige, levende Medskabninger. Jeg er paa mine Rejser dernede aldrig bleven Stykket kvit, og det kan ikke fejle, at dette til sidst maa værke. Et Stykke, der gjør Hovedpersonens Forsagelse af, hvad der gaar til Hovedet, til Hoved- og Slut-Moment, lader sig naturligvis fortsætte; thi det kommer jo kun an paa, om Hovedpersonen, ligesom Bjørnson, forsager Djævelen men ikke hans Gjerninger. Man kan jo heri være meget uvidende, men man kan ogsaa være meget vidende. Imidlertid har jeg ingen Ende faaet endnu.

Ærbødigst

Syl.

Forfatter til „en god Støvle“ m. fl.

Ja og Nej.

Og paa Kongens Nytorv der stander et Slot,
Hvor Muserne har deres Rede,
Til Lyst er den prægtige Anstalt ej blot;
Nej, der kan man ogsaa sig kjede,
Hvor Fallesen raader for Borgen.

Han raader for *Efteraarssol* og for Regn,
For *Solglimt* og *Vaarluft* min Sandten!
Han raader for *Jeppe* og for *Per Degn*,
Ja med *Mandsmod* han gi'er Kommandanten!

En Chef for Theatret bør være en Mand,
Der lover ej blot, men holder;
Og Fallesen lover at være i Stand
Til at gi'e alle mulige Roller.
— Jo, Fallesen raader for Borgen.

De Roller, hvori han til Dato fandt
Sin Styrke, for tidt os mindede
Snart om den berømte Pladskommandant*)
Og snart om «*den Vægelsindede*».

Familien Riquebourg var paa Vej
Til en sørgelig Skæbne at friste:
Først sagde han Ja, og saa sa'e han Nej,
Og saa sa'e han Ja til det sidste.
Jo, Fallesen raader for Borgen.

Han opfyldte ydmygst med Hatten i Haand
Et «Ønske» af en Minister,
Men afslaar i ren bureaukratisk Aand
Et billigt Ønske af Phister!

«Ja,» sagde han, «*Nej* maa Du ikke ta'e!
Nej, Gu' maa Du ikke *Nej* spille!
Men gjør blot som jeg: et *Nej* til et *Ja*;
For *Nej* er min Vaudeville!»
— Jo, Fallesen raader for Borgen.

Dog maa han vel have en Grund til sin Gunst
At nægte den gamle Phister:
Hans egne Elever i Skuespilkunst
Til Sammenligning ej frister.

Hil være Hr. Fallesen! Bare hans Vink
Eleverne stedse maa gavne.
— Fra dem faar man næppe en *Klokker Link*,
Men Klokkere vil man ej savne,
— Hvor Fallesen raader for Borgen.

*) i «SYV MILITÆRE PIGER».

I 12 Graders Kulde.

— Undſkyld, jeg ſtandſer Dem, min Herre! De vilde vel ikke være ſaa venlig at ſige mig, hvormange Klokken er?

— Jo, med Fornøjelſe! Den er ſtrax tre.

— Mange Tak!

— Undſkyld, jeg ſiger det, men det undrer mig for Reſten, at ſaadan en fin Herre ſom De ikke har Uhr paa Dem.

— Det har jeg ogſaa!

— Naa, men det gaar maaſke ikke rigtigt?

— Jo, det gjør!

— Men Gud bevares! Hvorfor ſpørger De ſaa **mig**, hvad Klokken er?

— Jo, for Jeg gad ikke knappe min Frakke op!

Ondt for Tænder.

— Men jeg ulykſalige Menneſke! De lovede mig jo ſaa beſtemt mit Gebis ſeneſt Kl. 4, og jeg kan da ved Gud ikke gaa i Middagsſelſkab uden Tænder.

Holger Drachmanns Ungdom
i
Digt og Sang.

Mel.: Holmens faste Stok.

Syng nu, Gutter smaa,
Om en Digter ud af Vælten,
Stolt fra Top til Taa,
Holger Drachmann hedder Helten;
Først som Socialist
Skjænked' han Petroleumstoddy
I Halvfjerds — Ja vist!
Den Gang var der fyret godt i,
Da „*King Mob*“ gik løs,
Da Trompet han blæste, saa de
Gamle Koner gjøs
Og sa'e: Uh, han er bøs!
Uha! Uha! Uha!

Da saa det var Slut,
Slog han sig paa noget andet:
Som en dristig Gut
Han begav sig ud paa Vandet,
Paa det vaade Dæk
Esromsøen han besejled',
Orlogskongens Træk
Sig i Søens Vover spejled';
Men skjøndt han var kjæk,
Søens Mærker galt han pejled':
Esrom! — Hellebæk!
Og saa — saa drog han væk,
Hurra! Hurra! Hurra!

Næste Gang han saa's,
Mødte han som fin Pariser
Med en Mængde Vaas,
Spalteføde til Aviser;
Holger var polisk,
Helst, naar han bød Ferslew Spiser,
Solgte Zwiebelfisk
Gjerne ham til høje Priser.
Hegel ved sin Disk
Hjalp med Mønt, trods alle Kriser,
Ulkens Fisk var frisk
Og Publikum var grisk.
Hurra! Hurra! Hurra!

Nu er det forbi —
Holger vender atter Bunken,
Nu han hælder i
Atter af Petroleumsdunken,
Og som Rød igjen
Sparker lystig han til Tronen,
Kalder Bjørnson Ven
Og forkynder Unionen.
Det er Spark og Spænd:
Se nu blot! — Nu gaar Ballonen!
Den gaar højt saamænd,
Men saa — saa revner den!
Hurra! Hurra! Hurra!

Offenlig Brevvexling.

Til

Degteren og Poletikkeren

Bjørnstjerne Bjørnson,

p. t.
Kjøbenhavn.

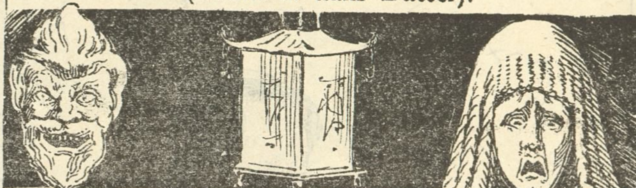
Hoho Dereses Velærværtighed! Det ka Di frit spise Frigga-Deller med Smørsovs paa, a de ha vaaren en Hjerte-Gleje og Sjele-Fryd for alle de gamle gemytlie Gujer heroppe i Valhal a faa Drakmands nye Degtsamling med Dittekasjon til Velærværtigheden siendes a den immervæk glaje Drakmand har faaet Øjnene osse op -na for Velærværtighedens Konstprodoksjoner havende før kun hat dem aabne for sin ejen Gebommerlihed, va gamle Odin bemærkede, a de sku være ham en ren Svir sættende Natkiggerten for det ene Øje liesom Admiral Nielsen i Slaget paa Reden a obsalvere Drakmand paa Skagen og Velærværtigheden paa Dovrefjeld rekkende hinanden en broderli Neve over det brusendes Skakkerak og sku Unnertejnede helse og be Velærværtigheden værendes Nordens store Signalkaptajn a bibringe Drakmand en Ansættelse ve Signalstasjonen paa Skagen samme værendes et beha-

velit Embeje for Samme skiftendes Balloner og Kulører hele Døjnet igænnem og Brage velle jo gærne ha Drakmand herop, men som ikke ka la saj opføre de gifte Gujer værendes sjalu, alle de smaa blaaøjede Asynnier læsende hele Daen ikke annet end Roser og Ranger og om Aftningen sittendes oppe ve Stjerneskind sluendes hans Fischerhistorier som varme Vedeknopper bliendes dera sæl fra Rosenknopper saa gule som Paaskelillier, saa der er vinget a i den Didregsjon. Liesom Dereses gamle Glaje sitter skrivendes dette kommer Skirner ansættendes med Aviserne og Velærværtihedens Kungjørelse Leonarda vedkommendes, a der er ikke innu sat en ny Enne Velærværtigheden værendes kuns i Begrev me a spinne en va der jo ikke ka rejnes for de bare Smørrebrø a fabrikere, Leonarda værendes som Velærværtiheden sæl sier en i den germaniske Bevisthed spillevendes Personlihed, og sku Leonarda optræje me denne hersens ny Turnyre va Valkyrierne ikke er viddere forhippede paa, værendes gruntvigianske og Poulinewormske i det Slutningskapittel, ku saa Velærværtiheden ikke gaa i Forlielseskommissjon me Professor Molbæk desangaaendes, erhollende a Samme fjerde Agt a Farausreng, som Professoren allieveller har engen Bru for, eller ves det er strijendes mod Velærværtihedens honette Ambisjon saa en eller annen Agt a Drakmands Drama, Di ve han sku ha skreven, men har lat være innu, det Objæktive ikke liggendes saa got for hans Sjeni som det blet og bar Prodogtive og Velærværtiheden maa ondskylle Unnertejnede men de gamle Asen-Vidar sitter og vænter skullende ha saj et Parti Sjavs og samme Vidar værendes mielangtrist begrunnet i adskillie Vidarværtiheder — hoho! Dereses Velærværtihed immervæk den gamle Gemytlie! — vel jeg bare be Dem tænke en Gang imellem i stille Timer paa dereses gamle

Færtignant,
p. t. Valhalla.

Overlampepudserens Dagbog

(fortsat af hans Datter).

Folketheatret. ***Familien Rikkebur og Ninisje.*** Petersen har været stødt, fordi Sjæfen har overladt Vat sin Familie, som vi har havt saamegen Ære af i gamle Dage; Men hvorfor? For nu vilde den dog ikke gaa her; Men er god nok til Vat; Som viste sig med fuldt Hus og Kolling fremlokkende Smil og Taarer og Fru Holst Beundring og Abrahamsen Medfølelse; Fordi han hentæres af Lidenskab men hemmeligt. Saa man ikke kan se det; Til sin Tante Fru Holst, og de bliver indvendig udhulede af Lidenskabens Glød, som futter op engang imellem; Hvorfor Abrahamsen bliver sendt til Vestindien for at svale sig til Kolling gaar væk og han kan tage hans Roller og blive en nyttig Onkel og gift med sin Tante, naar den Tid kommer. — ***Ninisje*** var det, som jeg saa hos Ginnerup i Sommer, men forandret. Saa Frøken Sjagt er nu bleven Kunstberiderske istedetfor Sangerinde som Fru Key, som hun maaske kunde være bedre til end til at spille Komedie; Som var daarligt nok. Men Stykket vaa jo moralskere end Rikkebur, fordi Fortjenesten her bliver belønnet strax; Af Dorfpetersen ved Uddeling af Ordener ligesom hos os i denne Tid, hvor Etatsraaden er bleven Komandør af 2den Etasje og kommen i Været som han fortjener; Førmedelst ***Farbror*** og ***Aingfoihi*** og den skønne ***Sainara*** og Sange til Kongehuset; I en gros Partier og har heller ikke kasseret ***Helene*** og skreven ***Ambrosius*** og mølesteret Bjørnson; Men været skikkelig og Malle syntes vi skulde have en Festforestilling i den Anledning med Musik af «Korsfarerne» og Komandanten og Komandøren i Omfavnelsestablø og elektrisk Lys samt Motto af den skjønne ***Sainara.*** Tillad:

Til Ærens Top man flyver fra det Dybe,
Til Korset maa man krybe.

Som er af Malle; Og ikke af Etatsraaden.

Tivolivise

Og dersom du morer dig daali'
Paa Glatis i fugtigt Vejr,
Saa skal du gaa ind i Tivaali,
At sige som Aktionær.

Man gi'er kun et Spark til Personen.
Som er i ens Øje en Tjørn.
Paa Porten bli'er smidt Direktionen
Og det af Entreprenør'n.

Her kan sine Kræfter man vise
Paa Tivolis General-
Forsamling og som en Rise
Ta'e Blodhævn for sin Portal.

Hurra for Kontrolkommiteen,
Gud glæde dens kløgtige Krop;
Vi haabe for Resten at se'en,
Naar Pjerrot en Gang holder op.

Hver eneste Regnskabspostering
Den efter i Sømmene saa.
Men tænk, den kan ingen Kvittering
For Drikkepengene faa.

Sligt taaler naturligvis ingen
Ædruelig Regnskabssjæl,
Og Klingenberg gik de paa Klingen!
Deres Hensigt var jo riæl.

Han havde foruden Bevilling
Klattet de Smaapenge væk,
Og derfor fik for hver Skilling
Han sine behørige Smæk.

Man viste ham, hvad der kan skikke
Sig mellem pæne Mænd;
Men, tænk blot, man tog dog ikke
Sine Drikkepenge igjen.

Saa lad os da være glade,
At Enden dog ikke blev raa;
En hæderlig Retirade
Fandt jo Forsamlingen paa!

Og kast ikke Sten paa et Glashus
Som Tivolis Institution,
Og glem, at det snart bli'er en Rasmus
Petersensk Spekulation.

Men dersom din Status er daa'lig
Og du vil spare, saa bær
Dig bare ad som en smaalig
Tivoli-Aktionær.

Faust.

Stillingen er saa erotisk,
at det næstendels er rørende:
FAUST er uden Spor af Tvivl forliebt op over begge Ørene.

At hans Væsen er forførende
og hans Kjærlighed er ægte,
kan den hulde MARGARETE
vist ej nænne at benægte.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa Velin 2 Kr. Kvartalet, paa Ordinairt 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

1879. Torsdagen den 25de December. Nr. 52.

Fra vore „Dukkehjem“.

— Men sødeste KATHINKA, hvor kunde du falde paa at lukke Lieutenant SVANE ind i jeres Stol i Kirken?

— Jo, véd du hvad, GUSTA; jeg var lukket inde dér med Faders Kontorist, der sad og sang i vilden Sky.

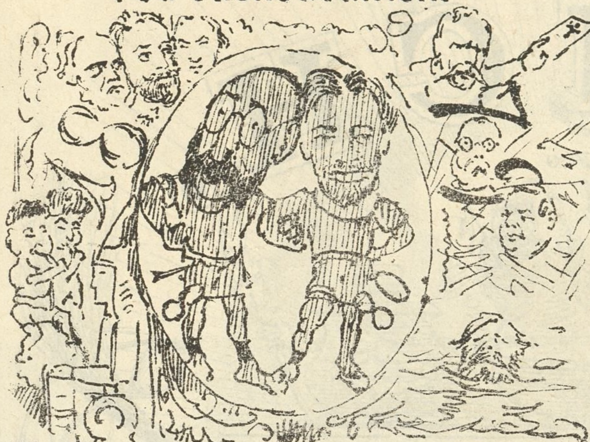
— Det var dog rædsomt!

— Ja, jeg generede mig saamænd ogsaa, for Alle saa hen til vores Stol. Nej, Lieutenanten sad ganske stille og holdt min Salmebog for mig.

— Og han sang ikke?

— Nej, det har man da Kordrengene til.

Ved Afskedstimen.

Hvor rart og hyggelig endog man bor
Paa vor Planet, des værre daglig ſe vi,
At ingen Glæde her kan vare evig,
Men hver en Gjenſtand, liden eller ſtor,
Fra Folks Taalmodighed til DRACHMANNS Ord
Og til Viktoriapresſen, ſom han ſkrev i,
Kort alt i denne Verden har en Ende;
Ja «LEONARDA» faar endogſaa tvende.

Man derfor ej kan undres ved at ſe
Det ſamme Skæbnens tunge Lod beſkaaret
Den Del af Tiden, ſom man kalder Aaret.
Det maa forlade os, trods Suk og Ve,
Og enten vi ſaa græde eller le,
Ja, om dets ſidſte Stund man trak ved Haaret
Af al ſin Magt, endda man ikke trak'en
Over det ſidſte Blad af Almanaken.

Snart har det gamle Aar ſit Levned endt,
Og derfor har vi Grund at ſørge ſaare.
Snart ſtaa med Sorg vi ved dets ſorte Baare
Og tænke paa, hvad i dets Liv er hændt.
Vi ofre det en ſtille Vemodstaare,
Thi det har mange gode Ting os ſendt.
Det ſørged' for at vi fik hvert et Nummer fuldt,
Derfor er Afſkedsøjeblikket kummerfuldt.

Det ſkaffed' os hin 3die Januar,
Hvor den «bevidſte Magt» paa Valgtribunerne
Forvilded' ſig i Halmen ud fra Dynerne,
Og ESTRUP ſtak med Klør ALBERTIs Spar;
Det tog Kuløren lidt af Folkeſynerne,
Saa CHRESTEN BERG medgjørlig blev ſaagar;
Det volded' TAUBERS Fald, Korførballaderne,
Kanonbevillingen og Asfenspladerne.

Vi mindes Jubelfeſtens glade Tid,
Da RICHARD, PLOUG og DRACHMANN ſlog paa Strængene.
Sidſt nævnte fandt den ſorte Skole hvid
Og mente, til en rød vi mer var trængende.

— Erkjendtlig mindes vi hin Raceſtrid
Imellem «FARAO» og Jødedrengene.
Vi mindes SECHERS Blad, det al Tid vaaſende,
Og EHLERS, der ſtod ledig mellem Baaſene.

Ja, lad os ſøge Trøſt i disſe Minder,
Naar Aaret, ſom har ſkabt dem, er ej mer,
Naar det, lig Folkebankers Mønt forſvinder,
Saa ikkun Tomhed for ſit Blik man ſer.
— Maaſke det nye Aar, ſom ſnart oprinder,
Af Tegn og Under bringer endnu fler,
Saa ZAHLE ſes i Pagt med BRANDES træde
Til vor og til det unge Danmarks Glæde.

Et Redaktionsmøde.

Redaktionen samledes forleden Aften for at fejre Aarets sidste Nummer, som stod paa Stabelen færdigt til at løbe af. Man stillede denne Aarets lille Sildeføding midt paa Bordet, og efter at baade dens «Forside», dens «Bagside» og dens «Indvendige» var blevne tilbørligen eftersete, tog *Dirigenten* Ordet.

Han vilde kaste et kort Tilbageblik over det forløbne Aar. Det var i alle Henseender nærmest et Middelaar, snarere over end under (Hør!). Abonnenterne, saavel de elskelige naive som de mindre elskelige kritiske, havde troligt fulgt Trop og ydet de fornødne materielle Subsidier. Med Hensyn til Medarbejderne kunde han des værre ikke sige det samme (Bevægelse). Ja det var sørgeligt, men alligevel til Dels sandt, at de politiske Medarbejdere, som tidligere havde været de trofasteste Støtter, var blevne usædvanlig sløje paa den senere Tid, og Flere af dem havde saa at sige intet bestilt. For et Aars Tid siden sagde man endnu: «Hvad var Punch uden Zahle?» Men hvor var Zahle nu? Bare han vilde give et Pip en Gang imellem. Heller ikke af Berg havde man saa stor Fornøjelse som før, og Figurerne i det Kaleidoskop, som benævnedes Holstein Ledreborg, kjendte man nu næsten udenad. Alberti og Bajer havde været de paalideligste Folk. Navnlig Bajer havde vist sig som en uudtømmelig Guldgrube, hvorimod man havde været lidt varsom med den Albertiske Svovlsyremine, der var tilbøjelig til at explodere en Gang imellem. Af de æsthetiske Medarbejdere havde især Bjørnson og Drachmann samt Dassavisen leveret værdifulde Bidrag. Paa denne Del af Firmamentet dukkede der desuden stedse flere og flere nye Stjerner frem, for Exempel Carl Gjellerup, hvem man haabede snart at kunne give fast Ansættelse i denne Branche. Den kommunale Afdeling havde været rigelig forsynet, skønt man i den sidste Tid havde

lidt to tunge Tab, nemlig Blaagaardsskuret og Trommesalen, men saa længe man havde Borgemester Ehlers, nærede han ingen Frygt for, at vi ikke paa en eller anden Maade skulde faa Erstatning. Af mere ganske ordinære Themaer havde man endnu en Del gode i Behold. Richard Kaufmann befandt sig efter Omstændighederne særdeles vel, «Professor» Erslev havde ogsaa tilsagt sin fremtidige værdifulde Bistand, og var Torturkammerraaden end gaaet ud af den ene Dør med *Androkles*, vendte han nok saa meget fyrgterligere tilbage gjennem den anden. Han nærede derfor ingen Frygt for Fremtiden. Bladet ejede en fuldstændig betryggende Reservekapital, som efter det Tietgenske Princip var bleven anbragt dels i Bollerne dels i deres Indhold, og med denne baade faste og flydende Kapital som Grundfond haabede han, at *Punch* maatte kunne komme igjennem alle snævre Klemmer og Svend-Petersens-Passager. Han opfordrede de ærede Medlemmer til at komme frem med, hvad der ellers laa dem paa Hjertet.

Det idiotiske Medlem vilde vide, hvorfor Lars Kruse ikke var bleven Dannebrogsmand og hvorfor H. P. Holst var bleven Kommandør?

Dirigenten saa sig ikke i Stand til at besvare saadanne Spørgsmaal.

Idioten fandt dette mærkeligt.

Dirigenten mente, at det kom af, at Idioten endnu ikke havde gjort sig bekjendt med Mandarinvæsenets Udvikling i vort Fædreland. Han skulde anbefale Forstanderen i Rahbeks Allé at lade Eleverne gaa et Kursus igjennem i Dansk Hof- og Statskalenderret, saa slap man fri for den Slags dumme Afbrydelser.

Det kommunale Medlem syntes nok nu, da det var Tøvejr, at det kunde være paa Tide at tale lidt om den megen Frost — —

Det idiotiske Medlem bemærkede, at han kjendte godt Frost. Det var en rigtig morsom Fyr, som fortalte Historier — —

Dirigenten dekreterede Mundkurv til Idioten.

Det kommunale Medlem — — Frost og deraf flydende Is paa Søerne, som var noget Svineri, nemlig ikke Isen og heller ikke Søerne, men nemlig han mente med Drengene, at de laa der og løb paa Skøjter og nogle løb jo godt men der var ogsaa muligvis, det trode han, Nogle som løb daarlig og faldt og fik en bedrøvelig Ende —

Det snærpede Medlem bad Dirigenten vaage over en anstændig Tone.

Det kommunale Medlem — nemlig naar de faldt igjennem, som han ikke brød sig om, at de druknede, for det var Politiets Sag og de kom jo igjen i Aviserne og i Statistiken, men for de Fedtlærs Støvler, som kom ogsaa igjen, nemlig i Vandets Rensmagethed, som saa ikke blev god, undtagen til Suppe med Boller, hvorfor han vilde henstille til den ærede Forsamling, om der var noget umoralsk nedbrydende i at forlange, at Drengene kun maatte løbe med Blanklær og om han ikke godt som en god Familiefader og desuden Grundejer i Staden kunde have Ret til at bede Folk vaage over Vaagerne, selv om der skulde ansættes Vaagekoner til det samme med en Halmvisk om Dagen og Blus om Aftningen og i Mørke og det var hvad han havde at sige angaaende Drikkevandet og Frosten.

Dirigenten lovede at tænke over Sagen.

Det anatomiske Medlem havde benyttet Tiden under den sidste Talers Foredrag til at undersøge «Nummeret». Han var bange for, at «Sildefødningen» var uanstændig spædlemmet.

Det snærpede Medlem mente, at det var aldeles upassende at sende ham saa nøgen ud i Verden.

Dirigenten havde forudset denne Indvending og havde derfor anskaffet et Svøb til den Nyfødte.

Med disse Ord fremdrog han af en paa Bordet staaende Kasse

Titelblad til Punch 1879.

Under Forsamlingens stormende Jubel blev den Lille klædt paa, og da Morgensolen i det Samme kastede sine Straaler over den søvndrukne Jord, aabnede Dirigenten Vinduet. Der lød et rungende Hurra og den lille *Nr. 52* svævede i sin dejlige straalende Dragt ud til de mange tusinde ventende Abonnenter.

Tanker

af

Jens Snoldeløv

vedrørende

Underværsitetets Omordning.

Som pro primus menner jæ a di Praafessere der æ, ska afskeddies yden Pangsjon og liestrags fordi di æ itte for den menie Mand men kons for di Danede og saa ska di væles som Bejer sier a Risdaen og Kaaltusmanisteren ska engstelle tre Risdasmælemmer og di annere Risdasmænd ska saa væle mellem dom og ingen Gasie men et Tillæg til Diætterne og di ska præke grattis og reise ront i Kroerne og jæ ha tint a vi for Egsemplum ku ydnævne følgendes:

Ydi Tæolukien *Høgsbro* tel Maaralen,
Bojsen tel Aftensangen,
Salle, som osse ska være ydi Æstætig.

Ydi Joristeriet *Albærti* i Prosæs,
Leth ydi Kneb,
Hørup ydi Risræt.

Ydi Meddisin *Tauber* tel a skære for,
Schelde tel a blanne Ponsen.

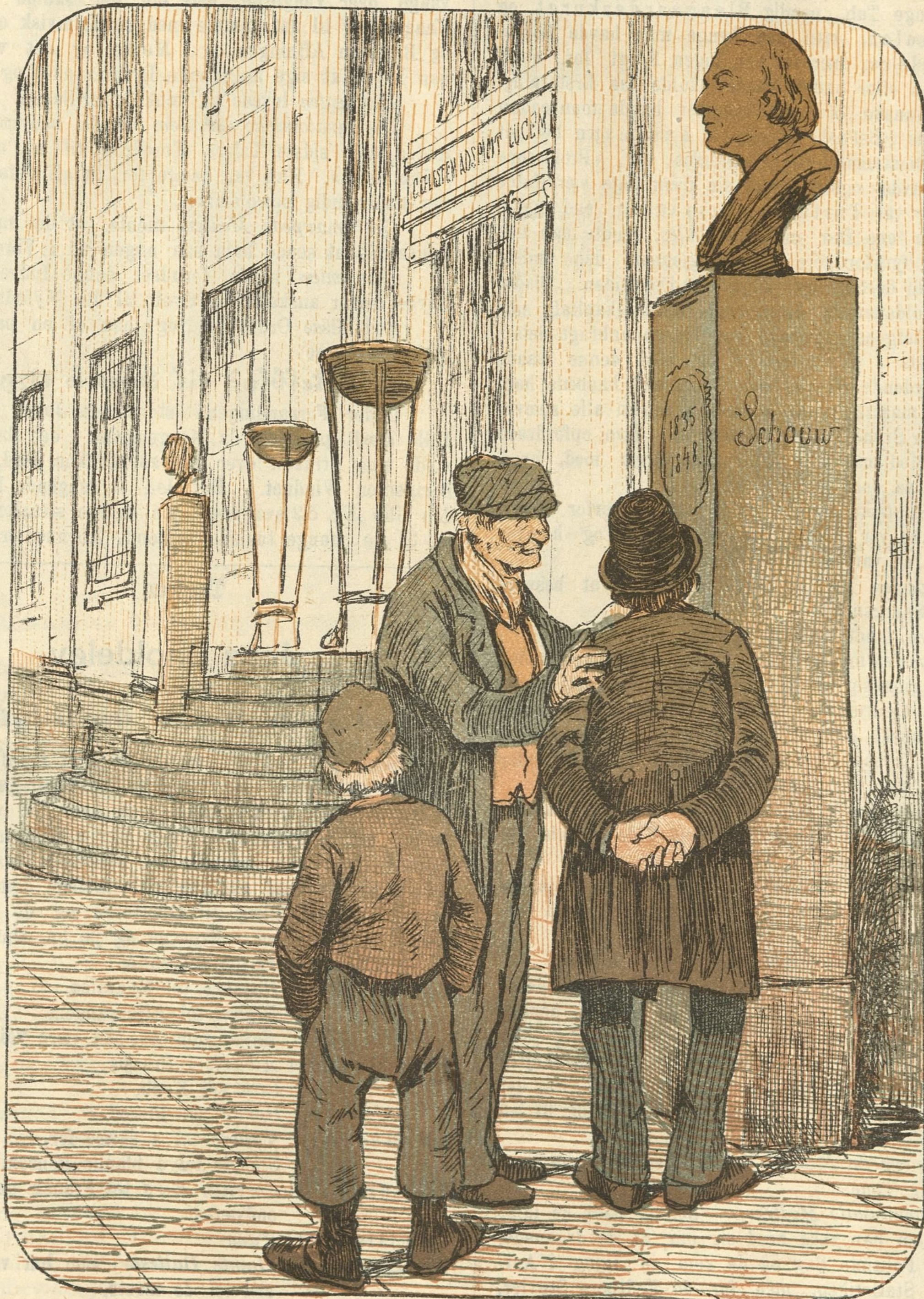
Ydi Sprog *Chresten Berg* tel Fransk de annet ka ondværes.

Ydi Fille-Soffi *Tang*.

Ydi Histaarie *Gamle Baltesar*, som har vaaren med sæl tel de meste.

Hele Resten *Grøvv Hullstejn*, fordi han kan klare det yd fra hinannen, va som Ingen annen ka begrivve og naar di saa lar Latinen og Gresken reise tel di varme Lænder hier unnernejen og huller fast ve Paastillen og Holker Dandske og den lille blo Bog saa vil Underværsitetet blie til Gaun for det menie Folg og til Ærre for gamle Danmark.

I.

— Se, Kresſjan! 1835 til 1849! — Han ſku'nte være mere end ſom ſjorten Aar? De æ en kold Ên, Du!

Misforstaaelser.

II.

— Ih ſe, ſikken dajli Familjebegravelſe! Hvems mon den er, min Dreng?
— De' æ nok WESSEL og VETTS.

Mester Ole Christensen.

(Frit efter Grundtvig).

Og det var Ole Christensen
Alt med den skarpe Tunge,
Mod vor Armes Befalingsmænd
Han brugte brav sin Lunge.
Hans Tale gik til Marv og Ben,
Saa Gade-Kjær og Rende-Sten
Gav Gjenlyd af hans Tale.

De Højremænd gik spodske ind
Alt paa de høje Stole,
Og dobbelt ivrig udi Sind
Da prækede Hr. Ole.
Han præked om de bløde Skind,
Hvori man prænter Mandstugt ind
I Kjøbenhavns Kaserner.

«Ja der,» saa lød hans hvasse Ord,
«Skal Hevidsmænd man finde,
Hvori der ej er mindste Spor
Af Mandsmod udi Sinde.
Men som er lige strax kaput,
Hver Gang en kjøbenhavnsk Rekrut
Blot drikker dem en Skalle.

Med Lussinger man bedst faar Skik
Paa Hærens Korporaler!
Man raader Bod ved Skalle-Drik
Paa Disciplinens Kvaler!
Højskolerne trindt i vort Land
Skal Kursus heri faa i Stand,
Saa skal vi se, det hjælper!»

Og der kom Bud til Tingets Gaard:
Nu gjælder det, Hr. Ole!
Et dygtigt Tak for sidst du faar,
Derpaa du trygt kan stole.
De Underofficerer kom,
Og bad for Landets Lov og Dom
Med Klage frem at træde.

«Nej, ellers Tak, den Spøg er grov
Og gjør slet intet Gode!
Vi Venstremænd bør frit ha'e Lov
At give Folk paa Ho'ede.
I Fald vi skulde Ansvar ha'e
For hvert et usandt Ord, vi sa'e,
Saa var vi net levered'!»

Hjem ginge de Befalingsmænd;
Til Doms var spærret Vejen.
— En Domstol har de kun igjen,
Og den er Oles egen:
Hvor kort Proces man gjerne faar,
Og Dommens Kjerne-Punkt bestaar
Fornemmelig i Skaller.

Hvad der laa om Smørret.

Jochumsen havde travlt, juletravlt, og var i det mest straalende Humør, og ikke blot Jochumsen var i godt Lune, hele hans Butik havde i Dag antaget et jovialt gemytligt Præg, som var i høj Grad velgjørende. Svinehovederne laa og blinkede polisk og grinede over til Gæssene, der hang paa Væggen og gjorde sig Umage for at parodiere unge Damer, der blive engagerede til Borddans, fede Medisterpølser laa og rullede sig sammen paa Fadet, som om de tog sig en Middagslur i al Ro og Mag, medens Osten, der stod ved Siden af, havde alle sine store runde Øjne fulde af Taarer, fremkaldte ved Jochumsens utrolige Spøgefuldhed. Jochumsen trak *Punch* hen i en Krog, og idet han gav ham en Lap Papir, mumlede han hemmelighedsfuldt: «Dassavisen — stor Leverance — af Ænder — brillant!» gav derpaa Punch et rigtig fedt Dask paa Skulderen og forsvandt i det Kjælderdyb, hvor hans Skatte ligge skjulte. Punch var utrolig nysgjerrig, han fløj hjem, væltede tre Bybude, to Barnevogne og et helt Regiment Amagerkoner paa Vejen og ankom aldeles aandeløs til sit Hjem. Her kylede han Smørklumpen i Hovedet paa Kokkepigen, fór ind i sin Stue, kastede sig ned i sin polstrede Lænestol og hengav sig til den mest intensive Nydelse af den medbragte Lap. Øverst i Hjørnet stod *Dagsavisen*, og det Hele lød til at være et Udkast til en Kritik over Juleliteraturen. Den lød saaledes:

„Det unge Danmark“. En af vore. Realistisk! Helten Fritænker — Bravo! — Præsten Skurk, udmærket! Zolaistisk hist og her — saa meget desto bedre. Roses ubetinget.

Unge Dage. Smæk til de Nationalliberale! Bogen dur ikke videre, men roses — roses naturligvis.

Fem Fortællinger af Samme. Ligesaa.

Realisme og Realister. Herman Bang er min gode Ven — han hører til „de Unge“ — Roses.

Fra Studiebogen. Top — om Forladelse! Jason bliver rost af Bang, som til Gjengjæld roses, hos Jas — nej hos Topsøe, roser jeg Bang, maa jeg ogsaa rose Top — om Forladelse Jason. Jeg kan ellers ikke fordrage ham, men vi lader, som om han er en af vores Folk, saa faar man Respekt for Skolen. Roses!

Drachmann. To Bøger — Ren Radikalisme — Alle Morgenbladskjælderversene — og Bille levende flaaet. Hurra! Roses med fede Typer. Jeg skal tale med Henriques derom, det er ham, der giver Bladet sin „Farve“.

Vikingeblod af Holm Hansen. Det lader til at blive min eneste Pølse i denne Slagtetid, men det er ogsaa en Blodpølse, oven i Kjøbet en Vikingeblodpølse.

Den Pølse skal komme som en Rosin i Enden. Alt det andet Ros tager jeg under Et. Det fortjener ikke en Gang Plads i voreses Blad, og det vil sige Noget.

Overlampepudserens Dagbog

(fortfat af hans Datter).

Søndag d. 21de. *Et Dukkehjem.* Angaaende hvilket jeg sidder i Dagbogen, at det er dejligt; Men uhyggeligt. Fordi det viser, at vi har behandlet Fru Hennings forkert og ladt hende gaa og være Dukkebarn og Ingsjeny og Gnist og ikke brudt os om at hun havde Karakter og det Sørgelige og Tragiske som hun viser hun kan, ved at gaa og smække Porten i, saa det maa have giet et Sæt i Sjæfen; Som i Publikum. Og maaske kommer nu det Vidunderlige; Nemlig at Sjæfen ogsaa forvandler sig. Saa hun kan komme igjen. Og Teatret hører op at være et Dukkehjem med søde smaa Elever, der debuterer; Som de tre nye; Nemlig de Herrer Christian og Axel og den lille Frøken Valborg Jørgensen, der var meget lovende som Ingsjeny, og nok bliver til Noget. Fordi hun kommer fra Balletten; Ogsaa. Og faar vel snart en større Rolle. Som Ofelia eller Kejserinde Soe. Petersen var meget fornøjet med Stykket; formedelst Kuliserne bliver staaende og han skal kun smække Porten i med et Bum tilsidst; Og formedelst det styrkende; Der ligger deri. Nemlig at nu i Julen, hvor vi faar saa meget af det søde og Ambrosius og Farao og Møbelflytningen, kunde vi let blive bedærvede; Deraf. Og Ibsens Bittersnaps er af de ægte og ikke som Björnsons bare med blaa Løve og Guldhane og Reklame udenpaa og Sprøjt indeni; Men noget, som kradser. Og bringer den æstetiske Fordøjelse i Ligevægt igjen. Som den kan trænge til. Hvorpaa jeg og Malle sad oppe til Klokken 2 og syede Julegaver og var triste og gik i Seng og drømte vi var Direktører i en Folkebank og havde snydt Aktionærerne og slaaet Kassereren ihjel og rendt til Amerika og var sorte Negere og skulle forvandle os til hvide Ingsjenyer. Og det vilde ikke lykkes. Men saa skete det vidunderlige; Nemlig at vi vaagnede og var i godt Humør; Alligevel.

Aandelige Fotografier.

Der er i denne glade Juletid under ovenstaaende Titel udkommen en ny Slags Stambøger, i hvilke Ens Venner og Bekjendte kunne indføre, hvilke Yndlingstilbøjeligheder de have i de forskjelligste Retninger. For at vejlede Publikum i den rette Brug af disse aandelige Fotografier, der kunne have ligesaa stor Interesse som de legemlige dito, hidsætte vi følgende to tænkte Exempler paa, hvilke Yndlingsæmner disse Danmarks tvende haabefulde Yndlinge have:

I. Holger Drachmann.	II. Richard Kauffmann.
Min Yndlingsforfatter:	
Chr. K. F. Molbech.	*For Tiden Molière.*
Mit Yndlingssted:	
Esrom Sø.	*Paris eller Island.*
Min Yndlingstanke:	
At skrive en Komedie,	*At faa Digtergage.*
Min Yndlingslekture:	
Herman Bang: Realisme og Realister.	*H. P. Holst: For Romantik og Historie.*
Min Yndlingskonge:	
Chreston Berg.	*Fuglekongen paa Skydebanen.*
Min Yndlingsheros:	
Lars Kruse.	*Max Nordau.*
Min Yndlingsomgang:	
Skippere og Matroser.	*Kammerherrer og Kommandanter.*
Min Yndlingsdrik:	
Dansk Fuselbrændevin.	*Veuve Cliquot Ponsardin.*
Min Yndlingsdrøm:	
At blive godt gift.	*Aldrig at forpluddre sig.*
Min Yndlingsplads:	
Sandets Regioner.	*Friplads i første Parket.*
Min Yndlingsopera:	
Tannhäuser.	*Ungdom og Galskab.*
Mit Yndlingsarbejde:	
At skrive Avisartikler om mig selv.	*At skrive Sange til Skydebanen.*
Mine Yndlingsvers:	
Kontrovers.	*Korijamber.*
Min Yndlingsredaktør:	
Peter Hansen.	*Vilhelm Møller.*
Min Yndlingsdyd:	
Beskedenhed.	*Beskedenhed.*

Teatralske Grubliseringer

a

Søren Pipperop.

Talia immervæk maj glæder,
Naar hun maj faar paa sit Gebet,
Derfor skal hinnes Ros aa Hæder
Kuns lyde fra min Sjæls Trompet,
Hun ga maj aandeli Forplejning,
Aa hinnes Tempel va maj kært.
Der fek min Aand sin første Svejning.
Saa den be blød som en Grønært.

«Fremtidens» Valsprog som Forening
Æ: I ska inte kede Jer?
Aa da den æ a den Formening,
Saa speller den Komedejer.
LEVINSEN aa den gamle PHISTER
Va mæ forgangen begge to,
Saa nu ha vores Pangsjonister
Fremtiden for sai, ka jæ tro.

I «Nej»! saj Phister vise velle,
Men Sjæfen to paa Veje: Nej!
Den maa Du rænok inte spelle!
Aa Phister maatte neje saj.
For Sjæfens Renome jæ frygter,
Naar jæ i Sagen ser tebunds.
A han ska være Konstens Røgter,
Æ vist et konsti Rygte kuns.

Minervas Fødsel.

Frit efter CONST. HANSEN.

Fordi af FISCHERS Pande den ny Docent ſprang ud,
Er han dog ej MINERVA og FISGHER ingen Gud!

Trykt og udgivet af C Simonsen.

Ogsaa et Kustnerkarneval.

Frise til den nye dstillingsbygning.

Mangen en Lærdom gaar kaput;
O! men dog ej den Aandsbespisning,
Som man i MELDAHLS Institut
Faar ved det Skjønnes Forevisning.
Trods Kritiken med hvassen Pil,
Narres man dog ikke altid April.

(Efter *Aprilsnarrene*).

Fire Sekler paa Tapetet.

1475

SIXTUS IV

CHRISTIERN.

her hverver de Studenter.

1479

her indtoger mag: peder Albretsen.

HANS TAVESÖN.

her vil de uden Lantz.

1498

her er Uranieborg. 1600

TYCHE BRAHE

her deponerer de Russerne.

1621

L. HOLBERG.

her befæstes.

1658

her promovere de.

1675

1728

her har de Pesten.

1711

ST. GRUNDTVIG

1807

No 2 Ltr. B

her tage de graderne.

1879

PUNCH fecit

Hvor skjønne Aander mødes.

…Du er egenlig en Romaner, ſom Storken af Vanvare eller af Diſtraktion har ſat ned i Kjøbenhavn i Stedet for et eller andet Sted i Provence

MAX NORDAU til Hr. RICH. KAUFMANN.

…Du er Impreſſioniſt. Gjennem Din Sjæl fór Modſætningerne mellem vort førſte og andet Møde; Du ſammenlignede i Tankerne … maaſke endog de tørre *saltur fiskur*, vi maatte tære i Island, med BRÉBANTS herlige Dinérer. Og under Indtrykket af diſſe Modſætninger gav dit Bryſt ſig Luft i en jublende Dithyrambe over Pariſes Herlighed.

MAX NORDAU til Hr. RICH. KAUFMANN.

Det Kjøbenhavn der forsvinder?

Se, Tiden æder alt med rpen Tand!
I Støv sank Roms Palac for Vandalerne;
Hvor Babelstaarnet fl i Østerland,
Opslide Ørknens Sønner Sandalerne;
Kommunen i Paris med aal og Brand
Lod Tiden sætte Kronen a Skandalerne.
Nu tager vor Kommune el i Striden,
Og, skøndt lidt sent, den ger dog med Tiden.

Den fløjser Minderne fra ndne Dage:
Af Brokkensbod, hvor tuns Sønner soldende
Ved Bollen sad, er intet r tilbage;.
— Du skjønne Tromme med Faarefoldene
Og dine Driverier uden e
Skal nu den samme Kjøde ang som Voldene!
— Dog hvil i Fred! Du fa dog her paa Kloden
Et trommesaligt Liv ved lveboden.